

ELMAS ÇAĞI

ya da GENÇ BİR KADININ
RESİMLİ OKUMA KİTABI

Neal Stephenson

HUGO AKADEMİSİ

ÖDÜLLERİ

Elmas ÇAĞI

YA DA
GENÇ BİR KADININ
RESİMLİ OKUMA KİTABI

Neal Stephenson
Türkçesi: Sibel Hacıoğlu

2012
ALTIKIRKBEŐ YAYIN Kadıköy

BİRİNCİ BÖLÜM

Ahlaki gelişmeler ve bozulmalar, büyük güçler tarafından harekete geçirilir ve bunlar çoğunlukla bir önceki dönemin alışkanlıklarından oluşan tepkilerden kaynaklanır. İleri geri sallanır büyük sarkaç ve onun dönüşümleri, ucuna tutunan birkaç seçkin insanla belirlenmez.

-Sir Charles Petrie, THE VICTORIANS

Kabilesiz, sibernetik dükkana gelir; modern silahların önemli özellikleri...

Bud kafatası silahını değiştirmek için patenle sibernetik dükkana geldiğinde, St. Mark'ın çanları dağda yön değiştirerek çalıyordu. Bud'ın, kask giyip giymemenize ve ne kadar kilolu olduğunuza bağlı olarak, 100 kilometreden 150 kilometreye kadar herhangi bir yerde en yüksek hıza ulaşabilen yeni, iyi bir çift pateni vardı. Bud kaslarını göstermek için çok dar, deri giysiler giymekten hoşlanırdı. Sibernetik dükkana 2 yıl önceki gelişinde, kaslarının birkaç yerine yerleştirilmesi için, görülmeyecek ya da hissedilmeyecek kadar küçük parazitler satın almıştı. Bunlar Bud'ın kas liflerinin, cüssesini büyütmeğe yarayan bir programa göre elektrik gücüyle kasılmasını sağlıyordu. Alnının içine

yerleştirilmiş testosteron pompasıyla birleşince, gece gündüz spor salonunda çalışmak gibiydi. Sadece gerçekten hiçbir şey yapmak zorunda değildiniz ve hiç terlemiyordunuz. Tek sorun, bütün o küçük kasılmaların onu biraz gergin ve sarsak yapmasıydı. Alışmıştı ama yine de o patenlerin üstünde onu biraz tuhaf gösteriyordu, özellikle de kalabalık bir sokakta saatte 100 kilometre hız yaparken... Ama insanları sokakta yere serdiğinde bile çok az kişi Bud'ın rahatını kaçırdı, ve bugünden itibaren hiç kimse bir daha onun rahatını kaçıramazdı.

Bud son işinden, beklenmedik bir şekilde bir çizik bile almadan, cebinde yaklaşık 1000 Yuk ile sıyrıldı. Bunun üçte birini yeni kıyafetlere bilhassa siyah deriye, diğer üçte birini patenlere harcadı ve son kalanı da sibernetik dükkanda harcamak üzereydi. Kafatası silahlarını daha ucuza alabilirdiniz tabi ki ama bu Causeway'den Shanghai'a gitmek ve bir kıyı tüccarından arka sokak işi bir anlaşmayla birlikte muhtemelen bir de güzel komik enfeksiyonu kopmak demektir. Büyük olasılıkla sizi uyuştururken cebinizdekileri de yürütürdü. Ayrıca, Shanghai'a ancak bakireyseniz girebiliyordunuz. Halihazırda bir kafatası silahı taşıyarak Causeway'den geçmek için, Bud gibi, sayısız Shanghai polisine rüşvet vermek zorundaydınız. Burada idareli harcamanın bir anlamı yoktu. Bud'ın önünde, son derecede tehlikeli, tuzakların bir çeşit maaşlı sınav görevi gördüğü işlerde adım adım ilerleyeceği zengin ve sınır tanımayan bir uyuşturucu kariyeri vardı. Başlangıç için silah sistemi akıllı bir yatırımdı.

Lanet olası ziller dumanların arasından çalmaya devam etti. Bud çileğin üstündeki çekirdekler gibi her iki kulak zarına doğru genişleyen sıralı akustik müzik sistemine bir komut mırıldandı. Ses seviyesi arttı ama uzun kemiklerinde yankılanan çanların boğuk sesini temizleyemedi. Sibernetik dükkanda olduğu sürece, pilleri mastoidinden çıkarıp tekrar yerleştirmeyi düşündü. Söylendiğine göre, piller 10 yıl iş yapardı, ama o henüz 6 yıldır sahipti ve her zaman müzik dinlerdi, yüksek sesle...

3 kişi bekliyordu. Bud oturdu ve sehpanın üstündeki mediatrona göz attı; kirli, buruşturulmuş, boş bir kağıda benziyordu. "Kendini Korumanın Tarihi" dedi, oradaki herkesin onu duyabileceği kadar yüksek bir sesle... En sevdiği mediatron şovunun logosu sayfayla bütünleşmişti. Hareketli semboller, çoğunlukla iyi animasyonlu olanlar, kendilerini kılavuzlara yerleştirmişti. Bud bir grup farklı öğenin karşılaştırmasını gösteren sembolü bulana kadar onları gözden geçirdi ve tırnağıyla dokundu. "Kendini Korumanın Tarihi" kadrosunun çeşitli kafatası silahı modellerini ölü ve diri kurbanlarda test ettiği daha büyük video pencerelerini çevreleyen yeni hareketli semboller belirdi. Bud mediatronu masanın üstüne geri fırlattı; bütün gün düşünüp taşındığı aynı araştırmaydı, güncellememişlerdi, kararı hala geçerliydi.

Önündeki adamlardan birinin bir dövme işi vardı, yaklaşık 10 saniye sürdü. Diğer adam sadece kafatası silahını doldurtmak istiyordu, bu da uzun sürmedi. Kız etkileşim sistemine, çoğunlukla kırışmaya başlamış gözlerinin etrafına, birkaç parazit yerleştirilmesini istiyordu. Bu biraz uzun sürdü, o yüzden Bud mediatronu tekrar aldı ve en sevdiği Shut Up or Die! denen interaktif video oyununa daldı.

Sibernetik dükkandaki artist, silahı yüklemeyi önce Bud'ın Yuklarını görmek istedi. Bu başka muhitlerde hakaret olarak algılanabilirdi ama burada Kiralık Topraklar'da standart bir uygulamaydı. Artist, bunun bir soygun olmadığından emin olduğu zaman, Bud'ın alnını bir spreyle silahla uyuşturdu. Kafa derisinin bir kısmını yüzdü ve dişçi aletine benzeyen hassas bir robot koluna monte edilmiş bir makine yerleştirdi. Kol, korkutucu bir hızla ve kararlılıkla otomatik olarak eski silaha doğru yöneliyordu. En iyi durumdayken bile biraz gergin olan Bud, kas stimülatörü yüzünden biraz ürktü. Ama robot kol ondan 100 kat daha hızlıydı ve eski silahı hatasız bir şekilde çıkardı. Sahip, her şeyi ekrandan izliyordu ve "kafatasındaki delik tamamlanmamış gibi, bu yüzden makine daha büyük bir delik açacak - tamam, şimdi yeni silah geliyor," demekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Robot kol yeni modeli bastırarak yerleştirdiğinde hoş olmayan bir patlama hissi Bud'ın kafasında yayıldı. Bu, Bud'a oyun arkadaşlarından birinin ara sıra hava tüfeğiyle onu kafasından vurduğu gençlik günlerini hatırlattı. Bir anda başı biraz ağrımaya başladı.

"100 tane yuvarlak straför yüklendi," dedi Sahip, "Böylece evrensel ses tanıma arayüzünü test edebilirsin. Rahat hissettiğinde gerçekten yükleyeceğim." Bud'ın alnını ve kafa derisini birbirine tutturdu böylece görünmeden iyileşecekti. Artiste daha fazla para verip kasten orada bir yara izi bırakmasını isteyebilirdiniz böylece herkes silah taşıdığınızı bilirdi. Ama Bud bazı kızların bundan hoşlanmadığını duymuştu. Bud'ın dişilerle ilişkisi, ilkel dürtüler, belirsiz varsayımlar, dengesiz teoriler, kulak misafiri olunmuş boş laflar, yarısı hatırlanan kötü tavsiyeler ve boş inançları yükseltmek anlamına gelen "şüphesiz ki" abartılmış kısa hikaye parçaları tarafından yönlendiriliyordu. Bu durumda, yara izi istememek en iyi seçenektir.

Ayrıca, iyi bir Sights koleksiyonu vardı - baskın olan gözünün camının önünde görünen, artı şeklindeki göstergelerle çok da özel bir zevki yansıtmayan güneş gözlükleri... Nişancılıkta harikalar yaratıyordu ve gerçekten de apaçık ortadaydı. Böylece herkes Sights takan bir adama bulaşılmayacağını bilirdi.

"Dene," dedi adam ve sandalyeyi döndürdü - sarmal plastik döşemeli büyük, eski, antika bir berber sandalyesiydi - böylece Bud odanın köşesindeki mankenin tam karşısında durdu. Mankenin ne yüzü ne saçları vardı ve arkasındaki duvar gibi küçük yanık izleriyle lekelenmişti.

"Pozisyon," dedi Bud ve cevap olarak silahın hafifçe çınlamasını hissetti.

"Hazır ol," dedi ve bir çınlama daha hissetti. Yüzünü dümdüz mankene döndü.

"Ateş et," dedi. Kıpırdamayan dudaklarıyla fısıldarcasına söyledi ama silah onu duydu. Kafasını arkaya savuran hafif bir geri tepme hissetti ve kafasının üstündeki duvara yansıyan bir ışıkla beraber mankenden korkutucu bir pat sesi çıktı. Bud'ın baş ağrısı arttı ama o umursamadı.

"Bu şey daha hızlı cephanelerle çalışır, o yüzden biraz daha aşağıya hedef almaya alışmak zorunda kalacaksın," dedi adam. Bud tekrar denedi ve bu sefer mankeni tam boynundan vurdu.

"Mükemmel atış! Cehennem ateşi kullansaydın kellesini uçururdun," dedi adam. "Ne yaptığını biliyorsun gibi geliyor bana ama başka seçenekler de var. 3 tane cephaneliği var böylece birden fazla cephaneyi kullanabilirsin."

"Biliyorum," dedi Bud, "bu şeyi araştırıyordum." Sonra, silaha "10'a ayrıl, orta düzen," dedi. Sonra tekrar "ateş et" dedi. Kafası daha hızlı geriye savruldu ve mankenin tüm vücuduna ve arkasındaki duvara aynı anda 10 ateş etti. Şimdi oda dumanla dolmaya ve yanmış plastik gibi kokmaya başladı.

"100'e kadar ayırabilirsin," dedi adam, "ama geri tepme muhtemelen boynunu kırar."

"Sanırım anladım," dedi Bud, "Hadi yükle bana. İlk cephaneliğe elektroşok mermileri, ikinci cephaneliğe sakatlayıcılar, üçüncüye de cehennem ateşi yükle. Ve bana lanet olası bir aspirin getir."

Victoria Kaynağı; bölgenin tanımı.

Victoria Kaynağı'nın hava girişi, Victoria Ekolojik Serası'nın tepesinden, 100 metre uzunluktaki Kalla Zambaklarının püskürmesi gibi patlamıştı. Aşağıda, New Chusan'ın nano elmas kayasından doğru benzer şekillerle yayılmış köke benzeyen tesisatın tersine çevrilmiş bir ağacıyla benzerlik tamamlanmıştı. Yüzeyin birkaç düzine metre altında, su çekmeye yarayan yapay mercan kayalığının etrafında, bir şeritte dizili sayısız kılcal damarlar gibi, Güney Çin Denizi'nin ılık sularında son buluyordu. Deniz suyunu dışarı atan büyük bir boru aşağı yukarı aynı şeyi yapardı, Kalla Zambaklarının çok büyük bir ağızla yer değiştirilebildiği gibi... Kuşlar ve yavrular işleri berbat edemedi önce bir yerlerdeki lanet parmaklıklara küt diye çarparlardı

Ama bu ekolojik olmazdı. İngiliz Tektonik Birimi'nin jeotekleri eğer bir ekosistemin ortasında

yaşasaydı bile ekosistemi bilmezdi. Ama ekosistemlerin hasara uğradığında daha bir yorucu olduğunu biliyordu. Bu yüzden üstgeçitleri ve tünelleri tasarlarken de uyguladıkları zihniyetleriyle çevreyi korudu. Aynı amansız, zahmet veren, yeşil maskeli zihniyetleri... Böylece, su, sahile sızdığı gibi küçük ince borulardan Victoria Kaynağı'na sızdı ve hava, saldırgan Kalla Zambaklarının ustaca eğilmiş üstel hunilerinden sessizce içeri sürüklendi. Her bir huni, temel bir amaçtan çok uzak olmayan parametre uzayında bir noktaydı. Tayfunlara karşı koyacak kadar dayanıklıydı ama hafif bir rüzgarda hışırdıyacak kadar da esnekti. İçeride dolaşan kuşlar, havada, onları karanlığa doğru aşağı çeken bir eğim hissetmişti ve öylece uçup gitmeyi seçmişti. Sıçacak kadar bile korkmamıştı.

Stadyum büyüklüğündeki kristal vazoda, yani Elmas Sarayı'nda filizlenen Kalla Zambakları halka açıktı. Turistler, havacı emekliler ve üniformalı okul çocukları kervanı her yıl buraya, cam duvarlardan ardından (bunlar aslında düz elması, çünkü daha ucuzdu), moleküler parçalara ayırma sahası olan Victoria Kaynağı'na yürürdü. Kirli hava ve kirli su depolarda toplanırdı. Her bir deponun yanında biraz daha temiz hava ve su içeren başka bir depo vardı. Düzinelerce kez tekrarlanırdı. Sondaki depolar tamamen temiz su ve nitrojen gazı ile doldurulurdu.

Depo alanı, mühendisin, fotoğraflamaya degecek bir şey görmeyen turistler yüzünden kaybolan hevesinin soyut bir parçası olmaktan ziyade küçük bir şelale olarak anılıyordu. Bütün işlem, depoları ayıran duvarlarda meydana geliyordu, aslında bunlar duvar değil, mikroskopla bile görülemeyecek kadar küçük, durmadan dönen ve çok ıspitli sayısız çarktı. Her bir ıspit, kirli taraftan bir nitrojen ya da su molekülü yakalayıp kendi etrafında döndürdükten sonra temiz tarafa bırakıyordu. Nitrojen ya da su olmayan şeyler yakalanmıyordu ve bu yüzden çarktan geçmiyordu. Ayrıca karbon, sülfür ve fosfor gibi kullanışlı, az miktardaki elementleri yakalamak için de çarklar vardı. Bunlar, tamamen arınana kadar daha küçük paralel şelalelere aktarılıyordu. Bazıları, basit ama kullanışlı moleküler aletler oluşturmak için diğer elementlerle birleştiriliyordu. En sonunda hepsi, Victoria Kaynağı ve diğer yarım düzine Atlantis/Shanghai Kaynakları'nın en başta olduğu Feed diye bilinen moleküler taşıma bantlarına akıtılıyordu.

Bud'ın yaşamındaki finansal sorunlar; bankacıyı ziyaret.

Kafatası silahını öfkeyle kullanmak zorunda kalana kadar geçirdiği süre Bud'ı şaşırtmıştı. Aklı başında olan kimsenin, özellikle Sights ve siyah deri kıyafetini gördükleri zaman ona bulaşmayacağı düşünüyordu. İnsanlara sadece kötü kötü bakarak istediğini yaptırırdı.

Şimdi merdivenleri çıkmak zamanıydı. Gözcülük işi arıyordu. Bu kolay değildi. Alternatif ilaç endüstrisi ilerliyordu. Tam zamanında teslimat ve az stok sistemi, polisler yakalayacak çok fazla delil bırakmıyordu. Tütün, yasadışı nesne derleyicilerinde üretiliyor, boş, kirası düşük evlerde zulalanıyor ve dağıtıcılar tarafından gerçek sokak satıcılarına ulaştırılıyordu. Bu sırada bir sürü gözcü ve yem, olası bir duruma karşı mahallede dolaşıyordu. Asla yolda aylıklık etmekten içeri alınacak kadar oyalanmıyor, güneş gözlüklerindeki göstergelerden polislerin yaklaşıp yaklaşmadığını (ya da güvenlik kameralarını) takip ediyordu.

Bud son patronuna gidip kendini becermesini söylediğinde, dağıtıcılık işi bulabileceğinden oldukça emindi. Ama bu sonuç vermedi. O zamandan beri Kuzey Amerika'dan birkaç büyük hava gemisi daha gelmiş, binlerce siyah ve beyaz ayak takımını iş piyasasına boşaltmıştı. Şimdi Bud'ın parası tükeniyordu ve umumi derleyicilerden bedava yemek yemekten yorulmaya başlamıştı.

Peacock bankacısı, keçisakalı beyazlamış, limon kokan ve iyi bir izlenim bırakmak için, ince belini gösteren, fazlasıyla şık, kruvaze bir takım giyen yakışıklı bir adamdı. Havaalanı ve kıyıdaki

genelevlerin arasındaki renkli bloklardan birinde, bir seyahat acentesinin üst katında oldukça eski bir ofiste onu bekliyordu.

Bankacı, el sıkıştıktan sonra çok fazla bir şey söylemedi, kös kös kollarını birleştirdi ve masasının kenarına yaslandı. Öylece Bud'ın yeni uydurulmuş yalanlarını, ara sıra kafa sallayarak - sanki Bud önemli bir şey söylemiş gibi - dinledi. Bu durum biraz rahatsız ediciydi çünkü Bud hepsinin saçmalık olduğunu biliyordu. Ama bu Hinduların müşteri servisleriyle gurur duyduklarını duymuştu.

Monologun belirsiz bir yerinde, bankacı parlayan gözleriyle kafasını kaldırıp basitçe Bud'ın sözünü kesti. "Kredi kademesini güvence altına almak istiyorsunuz," dedi, hoş bir şaşkınlık içinde - ki bu son derece uzak bir ihtimaldi.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz," diyerek izin verdi Bud, keşke o da böyle iyi bir terminolojiyle bankacının sözünü kesebilseydi.

Bankacı ceketine uzandı ve göğüs cebinden üçe katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Bu broşürü incelemek isteyebilirsiniz," dedi Bud'a ve broşüre de tanıdık olmayan bir dille hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Bud broşürü bankacının elinden aldığı zaman, boş sayfada hareketli, renkli, iyi bir logo ve müzik ortaya çıktı. Logo tavus kuşu haline geldi. Onun altında, biraz Hintliye biraz da Arap'a benzeyen genç bir adamın sunduğu bir video gösterisi başladı. "Parsiler size Peacock Bankası'na hoş geldiniz diyor," dedi.

"Parsi nedir?" dedi Bud. Bankacı sadece göz kapaklarını indirdi ve broşüre bir şeyler söyledi. Kağıt parçası soruyu çabucak algılayıp uzun uzun açıkladı. Bud sorduğuna pişman oldu çünkü cevabın, bu Parsiler için epey bir önem taşıdığı ortaya çıktı. İnsanların onları Hintlilerle, Pakilerle ve Araplarla karıştırmasına engel olmak için, gerekeni yapmak istiyordu. Yoksa etnik gruplarla bir problemleri olduğundan değildi. Dikkatini vermemek için ne kadar çabalasa da, Bud Parsiler hakkında bilmek istediğinden daha fazla şey öğrenmişti. Tuhaf dinleri, aylıklık etmeye olan yatkınlıkları, hatta garip görünen ama yine de Bud'ın ağızını sulandıran lanet mutfakları. Sonra broşür işe yani kredi kademelerine geri döndü.

Bud bunların hepsini daha önce görmüştü. Diğerleri gibi Peacock Bankası da aynı dolapları çeviriyordu: Sizi kabul ederlerse, kredi kartını sizin içinize yerleştirirdi. Hemen oracıkta... Bu adamlar, kredi kartı için, pelvisin kalça kemiğindeki kanadını uygun görmüştü, bazıları mastoid kemiğini tercih ederlerdi, büyük bir kemikteki her yer yüzeye yakındı. Kemik üzerine yerleştirmek gerekliydi çünkü kartın telsizle konuşması gerekiyordu ve bu da radyo dalgalarını duyacak kadar uzun antene gerek duymak demektir. Sonrasında dolaşp, sadece isteyerek bir şeyler satın alabiliyordunuz. Peacock Bankası, bir şeyler aldığınız satıcı ve pelvisinizdeki kart bütün detayları hallediyordu.

Bankalar faiz oranları, minimum aylık ödeme ve bunun gibi konulardaki felsefeleriyle farklılık gösteriyordu. Bunların hiçbiri Bud için önemli değildi. Önemli olan borcunu zamanında ödemezse ona ne yapacaklarıydı. Bu nedenle, faiz oranları hakkındaki bütün bu saçmalıkları çok dikkatli dinliyormuş gibi yaptığı makul bir zaman aralığından sonra hazırlıksızca, sonradan aklına gelen bir düşünceymiş gibi tahsilat politikaları hakkında bilgi almak istedi. Bankacı fark etmemiş gibi pencereden dışarı baktı.

Videodaki müzik, ara vermeden sakın bir tür jazz parçasına geçti ve sahnede, alçak kredi sömürücüleri gibi görünmeyen, farklı kültürlerden bir kadın ve erkek ekibi belirdi. Bir masanın etrafında oturmuş, elleriyle külçe halindeki etnik mücevher parçalarını birleştiriyordu. Karşılıklı eğlenceli şakalar anlatarak, çaylarını yudumlarken iyi vakit geçiriyordu. Birçok şeye çok donuk ama medyanın etkileme taktiklerine çok keskin bakan Bud'ın kuşku dolu gözlerinden çok fazla çay içtikleri kaçmadı. Çay konusunu oldukça büyütüyorlardı.

Bankacı, üniforma değil normal kıyafetler giydiklerini ve kadınlarla erkeklerin karışık olmasına

izin verildiğini onaylayarak başını salladı. "Peacock Bankası, dünya çapında temiz, güvenli ve rahat yurtları destekler. O yüzden, ilişkimiz boyunca başınıza beklenmedik bir şey gelirse ya da paranızı dikkatsizce hemen harcarsanız, siz ve banka sorunları çözene kadar, evinize yakın bir yere yerleştirileceğinize emin olabilirsiniz. Peacock Bankası'nın yoksullar yurdunda oturanlar, kişiye özel yatakların, bazı durumlarda kişiye özel odaların keyfini çıkarır. Doğal olarak, çocuklarınız da, ziyaretiniz süresince sizinle kalabilir. Çalışma şartları endüstrinin en iyileri arasındadır. Ve yerel mücevher işletmemizin yüksek katma değerli içeriği, sorunlarınız ne kadar büyük olursa olsun, bir an önce ve pratik bir şekilde çözülmesini sağlayacaktır."

"İnsanların gelmesi gerektiği zaman, anlarsınız ya, gerçekten gelmelerini sağlayan strateji nedir?" dedi Bud. Bu noktada bankacı, işlemlere olan ilgisini kaybetti, doğruldu, masasının etrafında dolaştı, oturdu ve Pudong ve Shanghai'a bakan denizin karşısındaki pencereden dışarı baktı. "Broşür bu detayı kapsamıyor." dedi. Potansiyel müşterilerimizin çoğu anlaşmamızın bu yönüyle ilgili sizin kadar özenli ve dikkatli olmadıkları için..."

Burnundan nefes verdi, sanki bir şeyi koklamak istemiyorsa... Sakalını bir kez düzeltti. "İnfaz sistemi 3 aşamadan oluşur. Çok hoş isimleri var tabi ki ama siz onları sırasıyla şöyle düşünebilirsiniz: bir; kibar bir hatırlatma... iki; acı eşiğinizden oldukça fazla... Üç; nefes kesici bir seklide ölümcül..."

Bud, bu Parsi'ye hemen oracıkta ölümcülün anlamını göstermeyi düşündü ama banka olduğu için, muhtemelen adamın iyi bir güvenliği vardı. Ayrıca, oldukça standart bir politikaydı ve aslında Bud, adam her şeyi açık açık anlattığı için memnun olmuştu. "Peki, tamam, ben size geri döneceğim," dedi. "Broşür bende kalsa olur mu?"

Parsi, Bud'ı ve broşürü el sallayarak gönderdi. Bud daha kolay bir şekilde nakit bulmak için kendini sokaklara vurdu.

Kraliyet ailesinin ziyareti; Hackworth ailesi hava gemisiyle tatile çıkar; Prenses Charlotte'un doğum günü partisi; Hackworth bir asilzadeye rastlar.

Üç tane jeodezik kaynak, bir tür su kabağının çekirdekleri gibi, Atlantis/Shanghai'nın çatılarından ve bahçelerinden geçiyordu. Birkaç hava gemisi direği Victoria Kaynağı Parkı'nın oval çatısından yükselmekteydi. Hava gemilerinin en küçüğü kraliyet bayrağıyla süslenmişti, diğer iki büyük gemi yanaşırken o en üstte duruyordu. İçleri boş olan gaz torbaları çoğunlukla şeffaftı. Güneş ışığını engellemek yerine, sararıp buruşarak parlak, az parlak, büyük ve soyut şekiller çiziyorlardı. En güzel kabarık eteklerini ve süslü kısa pantolon takımlarını giymiş çocuklar, şekilleri yakalamaya çalışıyordu. Bando çalışıyordu. Atlantis gemisinin parmaklıklarında durmuş beyaz elbiseli küçük bir figür aşağıdaki çocuklara el sallıyordu. Herkes bunun doğum günü kızı Prenses Charlotte 'un ta kendisi olduğunu biliyordu ve onlar da sevinç çığlıklarıyla el sallıyordu.

Fiona Hackworth. ailesi tarafından desteklenen Victorian Ekolojik Serası'nda boş boş dolaştığında çamur ve bitki artıklarını eteklerinden uzak tutacağını ümit etmişti. Taktik tamamen başarılı olmamıştı ama hafif bir dokunuşla John ve Gwendolyn, pisliğin çoğunu beyaz eldivenlerine geçirmişti. Oradan da direkt olarak havaya karışıyordu. Son zamanlarda çoğu beyefendi ve hanımefendinin eldivenleri, kiri atıp, kendi kendini temizleyen küçük kumaş parçalarından yapılıyordu. Eldivenli elinizi çamura sokabilirdiniz ve birkaç saniye sonra tekrar beyaz olurdu.

Aether'deki lüks kamaralardaki hiyerarşi - geminin bu kısımları yolculuklar arasında dönüştürülebilir ve tekrar yapılabilir oldukları için - yolcularına tamamen uyuyordu. Hava gemisi,

Lord Finkle-McGraw, onun üç çocuğu, onların eşleri ve Elizabeth (şu ana kadarki ilk ve tek torunu) için, onları geminin baş tarafındaki, yaklaşık 180 derece ileriye gören odaya çıkararak, özel bir yürüyen merdiven indirdi.

Finkle-McGraw ailesinin arkasında, bir düzine kadar, yalnızca kont ya da baron seviyesindeki Varlıklı Lordlar vardı.

B sınıfı odalara çocuklardan ziyade torunları götürüyorlardı. Arkada küçük mail-kutuları, telefonları, cep fenerleri, tütün kutuları ve diğer saplantıları olan altın saat zincirleri, göbeklerini kapatmak için giydikleri koyu renkli, kavisli yeleklerinde sallanan Yöneticiler vardı. Çocuklarının çoğu, doğal olarak, artık kendini ailesinden başka kimseye sevdirmeyen yaşa gelmişti. Güçleri merak değil korku, daha küçük bir çocukta masumiyet diye adlandırılan zeka seviyesi, onlarda sinir bozucu kabalıktı. Gizli tehdidine rağmen, balözü arayan bir arı şirindir, ama üç kat daha büyük olan eşek arısındaki aynı davranış, onu ezecek kullanışlı bir alet arayışına sebep olur. Yani birinci sınıf kamaralara giden geniş yürüyen merdivenlerde, yanlamasına duran silindir şapkalarıyla tıslayan, dişlerini sıkan ve birileri olaya tanık olursa diye gözleri fir dönen babaların, çocuklarından birkaçını kolundan şiddetle yakaladığını görebilirdiniz.

John Percival Hackworth mühendisti. Çoğu mühendis katlanan yataklı küçük odalara yerleştirilmişti ama Hackworth, Artifex'in daha yüksek bir unvanını taşıyordu ve bu projede takım lideri olmuştu. Bu yüzden o, içinde bir çift kişilik yatak, bir de Fiona için katlanan yatak olan ikinci sınıf kamaraya layık görülmüştü. Aether gemi direğinden ayrılırken, hizmetçi valizlerini getirdi. Gemi direği, 20 metrelik bir nano elmas kirişti, gemi güneye doğru döndüğünde bilardo masasına benzeyen kıyı da çoktan gözden kaybolmuştu. Victoria Kaynağı yakınlarında bulunan park, yeraltındaki Feed hatlarıyla delinmişti ve orada, kısa sürede herhangi bir şey yetiştirilebilirdi.

Hackworth ailesinin kamarası geminin sağ tarafındaydı ve bu sayede New Chusan'dan hızla giderken onlar Shanghai'da, şehrin sonsuz kömür dumanı perdesinin arasından parlayan kızıl güneşin doğuşunu izleyebildi. John, Times'ın akşam baskısını inceledi ve odadaki küçük masanın üstüne bazı kağıtlar serdi. Bu sırada Gwendolyn yatakta Fiona'ya bir saat masal anlattı. Sonra alacakaranlıkta ikisi de, Fiona'yı uyandırmamak için sessizce akşam için süslenip kıyafetlerini giydi, saat 9'da koridora çıktı, kapıyı kilitledi ve dansın yeni başladığı, Aether'in büyük balo salonundan gelen müzik sesini takip etti. Balo salonunun döşemesi şeffaf elmas parçalarıydı. Işıklar loştu. Onlar vals, menuet ve lindy yaparken, Pasifik'in parlayan ay ışığının yüzeyinde süzülür gibi heyecanla geceye sürüklendi.

* * *

Üç hava gemisi, hiçbir kara parçası görünmeyen Güney Çin Denizi'nin üstünden uçarken, güneş doğuyordu. Okyanus burada oldukça sığıdı, ama bunu sadece Hackworth ve diğer birkaç mühendis biliyordu. Hackworth ailesi kamarasının, hiç de fena olmayan bir manzarası vardı. John erken uyandı, Gwen ve Fiona hazırlanırken o, elmas döşemeli balo salonunda kendine bir yer kapdı, garsondan bir espresso ve Times istedi ve hoşça vakit geçirdi. Etrafında birazdan olacaklar hakkında tahmin yürüten çocukları duyabiliyordu.

Gwen ve Fiona geç gelmişti. Bu durum, onları beklerken John'un mekanik cep saatine en az bir düzine kez bakıp, sinirli sinirli kapağını açıp kapatmasına, sonunda bir elinde sıkıca tutmasıyla sonuçlanan ilginç bir hale yol açmıştı. Gwen, ayaktaki birkaç kadının azarlayıcı bakışlarını çekerek, bacak bacak üstüne attı ve eteklerini şeffaf döşemeye güzelce yaydı. Ama John, bu kadınların çoğunun nispeten düşük rütbeli mühendisler ya da onların eşleri olduğunu görünce rahatladı, üst

düzyedekilerin hiçbirinin balo salonuna gelmesine gerek yoktu.

Fiona ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü ve esas önemli parça olan yüzünü neredeyse elmas döşemeye vuruyordu. Hackworth pantolonunun paçalarını tuttu, biraz yukarı çekti ve bir dizinin üstüne çöktü.

Tasarlarken işin içinde olmasına ve deneme çalışmasını görmesine rağmen, yapay mercan kayalığı Hackworth'ü şaşırtan bir şiddetle derinlerden ortaya çıktı. Pasifik'in karanlık yüzeyinden bakılınca, kepenkleri kapatılmış bir pencere camından bir patlama izlemek gibiydi. Bu ona, kahveye yoğun krema koyunca, onun fincanın dibinden, tekrar geri sıçramasını ve parçalanarak dalga dalga çiçek açar gibi yüzeyde katılaşmasını hatırlattı. Bu işlemin hızı, dikkatlice planlanan bir el çabukluğuydu. Yapay mercan kayalığı, son 3 aydır, okyanusun dibinde, aşağı doğru büyüyordu. Kaynağını, denizin yüzeyinde yetiştirdikleri, gerekli atomları deniz suyundan ve orada çözünen gazlardan çıkartan süper iletkenlerden direkt alıyordu. Aşağıda olan bu işlemler karışık görünüyordu ve bir bakıma öyleydi; ama her bir küçük yapı taşı, nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini tamamen biliyordu. Bunlar, kalsiyum ve karbondan oluşan, dörtyüzlü, haşhaş tohumu büyüklüğünde, her biri güç kaynağı, beyin ve navigasyon sistemiyle donatılmış küçük yapı taşıydı. Prenses Charlotte tarafından verilen bir işaretle denizin dibinden yükseldi. Prenses yastığının altında küçük bir hediye bulmuştu. Paketi açıp altın düdüğü çıkarmış, balkonda durup düdüğü çalmıştı.

Kayalık, bütün yönlerden gelip adanın şantiyesinde birleşiyordu. Yapı taşlarından bazıları konumlarına ulaşmak için birkaç kilometre yol alıyordu. Toplamda birkaç kilometreküp olan adanın hacmine eşit olan suyu yerinden çıkarıyordu. Sonuç, okyanus yüzeyinin yükselip gökyüzündeki hava gemisini koparabileceğini düşünen çocuklara çığlık attıran şiddetli bir dalgalanmaydı. Ve gerçekten de, pilotun gemiyi biraz daha yükseltmesine sebep olan birkaç damla geminin gövdesine fişkırdı. Bu sert manevra, aldatıcı olan bu tehlikeden ve Doğa'nın acizliğinden zevk alan balo salonu babalarına içten kahkahalar attırdı.

Sabahın ilk ışıklarında, uzun bir süre sonra, köpük ve buhar, somon rengi yeni adayı ortaya çıkarmak için dağıldı. Alkış ve sevinç çığlıkları yerini profesyonel mırıltılara bıraktı. Şaşkın çocukların gevezelikleri çok yüksek sesliydi.

Birkaç saat daha vardı. Hackworth parmaklarını şaklatıp garsonu çağırdı, ve taze meyve, meyve suyu, Belçika waffle'ı ve biraz daha kahve istedi. Ada; kaleleri, orman tanrıları insan başlı atları ve büyülü ormanlarını yetiştirirken onlarda ünlü Aether mutfağının keyfini çıkarabilirdi

Prenses Charlotte büyülü adaya ayak basan ilk insandı.

Allantis iskelesinden küçük arkadaşlarıyla sekerek yürürken, hepsi, hatıralar için küçük sepetler taşıyan - ki bu hatıralar çok geçmeden dadılarına teslim edilirdi - kurdeleli güneş şapkalarıyla küçük kır çiçeklerine benziyordu. Prenses, birkaç yüz metre ileride demirlenmiş Aether ve Chinook'un karşısında durdu ve normal ama herkes tarafından net duyulan bir tonla konuştu. Adanın üst tabakasına doğru genişleyen sıralı ses sistemine bağlanmış bir nano telefon, önlüğünün dantel yakasında bir yerlere gizlenmişti.

"Bu muhteşem doğum günü hediyesi için, Lord Finkle- McGraw ve Sıralı Makine Sistemleri Şirketi'nin bütün çalışanlarına teşekkür ederim. Şimdi, Atlantis/Shanghai'in çocukları, doğum günümde bana katılmaz mısınız?"

Atlantis/Shanghai'in bütün çocukları evet diye bağırp Aether ve Chinook'un, kutlamada yaralanmaya sebep olabilecek tıkanıklığı veya, tanrı korusun, kabalığı önlemek umuduyla açık bırakılmış iskele merdivenlerine hücum etti. İlk birkaç dakika çocuklar, şişeden fırlayan gaz gibi, hava gemilerinden öylece fişkırdı. Sonra hepsi merak noktasında birleşti: İnçle ölçülebilse 8 fit uzunluğunda, yanındaki kızı ve oğluyla çimenlerde yürüyen bir insan başlı at... Birkaç bebek

dinozor... Yamaca doğru yavaşça kıvrılan, büyüünün parlak izlerini taşıyan bir mağara... Yıkık dökük bir kalenin karşısındaki bir tepeye açılan bir yol...

Yetişkinler çoğunlukla hava gemilerinde kalıp çocuklarına, heyecanlarını yaşamaları için birkaç dakika verdi. Ama Lord Finkle-McGraw Atlantis'e doğru gidiyor, kraliyet ayaklarına uygun olup olmadığından emin olmak için bastonuyla meraklı meraklı yeri dürtüyordu.

Bir adam ve bir kadın Atlantis'in merdivenlerinden iniyordu. Kadın, gösterişsizlik ve yaz rahatlığı arasında kararsız, çiçekli bir elbise giyen ve onunla uyumlu bir güneş şemsiyesi taşıyan Atlantis Kraliçesi II. Victoria idi. Yanında, bej rengi şık keten takımıyla adı, çok acıklı ama Joe olan, eşi Prens Consort vardı. Joe ya da resmi durumlarda çağrıldığı gibi Joseph, 'benim için küçük ama insanlık için büyük bir adım' tavrıyla gururla yürüyerek merdivenlerden ilk önce indi. Sonra Majesteleri'ne elini uzattı. Majesteleri, Oxford'da kürek çektiğini, Stanford B Okulu'nda okurken havuzda yüzerek, paten kayarak ve jeet kune do yaparak gerginliğini attığını herkese hatırlatmışçasına zarifçe ama formalite gereği elini kabul etti. Majesteleri'nin bez kraliyet ayakkabıları yere bastığında, Lord Finkle-McGraw onu başıyla selamladı. Majesteleri elini uzattı ve Lord Finkle-McGraw eli öptü. Bu müstehcen bir şeydi ama Alexander Chung-Sik Finkle McGraw gibi yaşlı ve zarifseniz izin verilirdi.

"Bu güzel kutlama için Lord Finkle-McGraw'a, İngiliz Tektonik Birimi Şirketi'ne ve Sıralı Makine Sistemleri Şirketi'ne tekrar teşekkür ederiz. Şimdi, ilk Atlantis gibi sonsuza kadar sular altına gömülmeden hadi bu şahane ortamın tadını çıkaralım."

Atlantis/Shanghai'daki anne babaların çoğu, Kraliçe ve Prens Consort'un giydiklerini gördükten sonra kıyafetlerini değiştirmek için kamaralara çekilse de, bazıları iskelede dolaşıyordu. Aether'deki dürbün kullanan moda yazarları tarafından çoktan Times'a yüklenen büyük haber, güneş şemsiyesinin geri dönüşüydü.

Gwendolyn Hackworth valizine şemsiye koymamıştı ama dert etmiyordu; her zaman doğal ve kasıtlı olarak yapmadığı bir moda anlayışı vardı. O ve John adada dolaşıyordu. Hackworth'ün gözleri güneşe alıştığında, çoktan çömelmişti ve bir parça toprağı parmak ucunda ovalıyordu. Gwen onu saplantısıyla baş başa bıraktı ve çoğu mühendis eşi ve hatta bir ya da iki baronet seviyesindeki varlıklı katılımcının olduğu diğer bir kadın grubuna katıldı.

Hackworth, yamaçtaki ağaçların arasında gizli bir patika buldu. Ilık ve temiz bir göleti çevreleyen koruya doğru giden... Orada bir süre durup büyüülü adaya yukardan bakarken Fiona'nın şu an ne yaptığını merak etti. Bu onun dalıp gitmesine sebep oldu. Belki mucize eseri Prenses Charlotte'la karşılaşmış, onunla arkadaş olmuştur ve şu an bir tür büyüü çözüyordur. Uzun uzun hayallere daldı; ta ki birinin ona şiir okuduğunu fark edene kadar.

"Neredeymişiz, biz ikimiz, sevgili Arkadaşım!
Korkusuz seçimlerin mevsimindeyse,
Önceden yaptığımız gibi dolaşmak yerine.
Doğal meyveleriyle zengin vadilerde,
Hayallerimizin geniş topraklarında
Mutlu cayırlar yetişti canımız istediği zaman.
Takip edildik, sürekli izlendik ve attılar ilmiği boynumuza
Her biri kendi mutsuzluk yolunda
Yoksul adamın otlanan düveleri gibi ipe dizilmiş
Issız esaretin dar sokaklarına giden."

Hackworth dönüp baktığında ondan daha yaşlı bir adamın, manzarasını paylaştığını gördü. Kuzey Amerika aksanıyla burnundan konuşan, Asyalıya benzeyen adam, en az 70 yaşında gösteriyordu. Mat teni, geniş elmacık kemiklerinin üstünden hala sıkı görünüyordu ama göz kapakları, kulakları ve yanaklarındaki çukurlar solmuş ve kırışmıştı. Güneş kaskının altında saçları görünmüyordu; adam tamamen keldi. Önünde kimin durduğunu sonunda fark edene kadar Hackworth bu ipuçlarını yavaşça bir araya getirdi.

"Wordsworth'e benziyor," dedi Hackworth.

Adam aşağıdaki çimenliğe gözünü dikmiş bakıyordu. Kafasını kaldırdı ve Hackworth'e ilk kez doğrudan baktı. "Şiir mi?"

"İçeriğine bakarsak, sanırım The Prelude."

"Tebrikler!" dedi adam.

"John Percival Hackworth emrinize amadedir," Hackworth bir adım ileri attı ve ona bir kart verdi.

"Memnun oldum," dedi adam. Kendini tanıtmak için nefesini harcamadı.

Lord Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw, Apthorp'tan çıkan düşük seviyesindeki birkaç Varlıklı Lord'dan biriydi. Apthorp, telefon defterinden bulunabilen resmi bir kuruluş değildi. Finansal anlamda, içlerinde İngiliz Tektonik Birimi Şirketi ve Sıralı Makine Sistemleri Şirketi'nin de olduğu birkaç büyük şirketin stratejik birliği kastediliyordu. Önemli biri dinlemediği zamanlarda, çalışanları, bir önceki yüzyılda atalarının Orta Doğu Birliği'ne John Birliği demesi gibi, şirketten John Zaibatsu diye bahsederdi.

Tüketici ürünlerini ana üretim çizelgesi kontrol ederken, İngiliz Tektonik Birimi Şirketi her zaman gerçek paranın olduğu arazi işlerini yapıyordu. Hektar olarak sayıldığında çok tutmuyordu - sadece birkaç stratejik konumlu adalar ve kıtalardan ziyade şehirler - ama Tokyo, San Francisco ve Manhattan gibi kutsanmış yerlerin dışında dünyadaki en pahalı arazilerdi. Bunun sebebi, İngiliz Tektonik Birimi jeoteklerinin, her toprak parçasının, Frisco'nun büyümesine, Manhattan'ın stratejik konumuna, Hong-Kong'un feng-şui'sine, Los Angeles'ın kasvetli ama bağlayıcı yaşam alanına sahip olduğuna inandırabilmesiydi. Artık, rakun derisi şapkalı pis köylüleri, yabani bölgenin planını çıkarmak, yerlileri öldürmek ve ağaçlıkları kesmek için dışarı yollamaya gerek yoktu. Şimdi tek ihtiyacınız olan, heyecanlı ve genç bir jeotek, başlangıç için nesne derleyici ve çok büyük bir Kaynak'tı.

Diğer çoğu Neo-Victorian gibi, Hackworth, Finkle-McGraw'un hayat hikayesini ezbere okuyabilirdi. Müstakbel Dük, Kore'de doğmuş, lisansüstü eğitimi alırken Iowa City'ye taşınmış sonra Iowa/Güney Dakota sınırı yakınlarında organik çiftlik açan bir çift tarafından, altı aylıkken evlat edinilmişti.

İlk gençlik yıllarında, bir jet yolcu uçağı, Sioux City Havalimanı'na zorunlu bir iniş yaptı. Finkle McGraw ve izci başı tarafından yönlendirilen izci grubunun diğer üyeleri, çevre şehirlerden gelen ambulans, itfaiye, doktor ve hemşire ile birlikte pistte duruyordu. Bölge halkının kazaya verdiği bu anlaşılmasız çalışma tepkisinin her tarafta reklamı yapıldı ve televizyon yapımı bir filmin konusu oldu. Finkle-McGraw nedenini anlayamadı. Onlar bu durum karşısında makul ve insancıl olanı yapmıştı; ülkenin diğer taraflarındaki insanlar bunu anlamının nesini zor bulmuştu?

Amerikan kültürünün bu narin anlayışı, ailelerin çocuklarını 14 yaşına kadar evde eğitmeleri yüzünden olabilirdi. Finkle McGraw için sıradan bir okul günü, kurbağa yavrularını incelemek için bir nehre yürümek ya da Yunanistan veya Roma hakkındaki eski bir kitabı incelemek için halk kütüphanesine gitmekten ibaretti. Ailenin çok fazla parası yoktu ve tatillerde ya Rockies'e gidip piknik yapıyordu ya da Kuzey Minnesota'ya kano kullanmaya gidiyordu. Muhtemelen, yaz tatillerinde yaşlılarının okul yıllarında öğrendiklerinden daha fazla şey öğreniyordu. Diğer çocuklarla olan sosyal

ilişkisi izci çocuklar ya da kilise yoluyla oluyordu - Finkle McGraw ailesi bir Metodist kilisesine, bir Roma Katolik kilisesine ve Sioux City'de kiralık bir odada toplanılan küçük bir sinagoga bağlıydı.

Ailesi, onu, 4 üzerinden sürekli 2 ortalamayla devam ettiği bir devlet okuluna kaydettirdi. Sınıf çalışması şaşkıncı derecede saçma ve diğer çocuklar o kadar kalın kafalıydı ki Finkle McGraw kötü bir tavır edindi. Güreşçi ve kır koşucusu olarak ün kazandı ama o zamanların uçkuru gevşek ikliminde gayet kolay başarabilecekken o, bunu hiçbir zaman cinsel çıkarları için kullanmadı. Genç bir adamın kendi iyiliği için toplum kurallarına uymayan bir insan olmasına sebep olan sinir bozucu bir tür karakter ölçütü vardı. O zamanlarda, çoğu insanı şaşkırtmanın en kesin yolunun, bazı tür davranışların kötü, bazılarının iyi olduğuna ve insanın hayatını buna göre yaşamasının mantıklı olduğuna inanmak olduğunu bulmuştu.

Liseden mezun olduktan sonra bir yıl, ailesinin tarım işinin belirli bölümlerini yürüttü ve sonra Ames'teki Iowa Bilim ve Teknik Üniversitesi'ne girdi. Tarım mühendisliği bölümüne kaydoldu ama ilk dönemden sonra fizik bölümüne geçti. Sonraki 3 yıl, sözde fizik bölümünde kalırken, istediği derslere girdi: bilgi bilimi, metalürji, eski müzik. Hiçbir zaman bir derecesi olmadı ama bu, düşük performansı yüzünden değildi. Iowa Üniversitesi, öğrencilerinin güzel sanatlar ve beşeri bilimler dahil geniş bir ders yelpazesinde öğrenim görmelerini zorunlu kılıyordu. Finkle McGraw, bunun yerine boş zamanlarında kitap okumayı, müzik dinlemeyi ve oyunlara gitmeyi tercih etti.

Bir yaz, Ames'te yaşayıp Katıların Fiziği Laboratuvarında araştırma görevlisi olarak çalışırken, büyük bir sel yüzünden şehir birkaç günlüğüne bir adaya dönüşmüştü. Diğer birkaç Orta batılı ile birlikte Finkle McGraw, kum torbalarından ve plastik kaplamadan oluşan ve taşmayı önlemek için yapılan set için birkaç hafta harcamıştı. Bir kez daha medyanın ilgisini üzerine çekmişti - diğer kıyılarından gelen gazeteciler sürekli gelip, şaşkınlıkla, yağmacılık olmadığını duyurmuştu. Sioux City uçak kazası boyunca öğrenilen ders pekiştirilmişti. Geçen yılki Los Angeles ayaklanmaları güçlü bir karşı örnek sağlıyordu. Sonraki yıllar, Finkle McGraw politik görüşünü şekillendirmek için bir fikir geliştirmeye başladı. Şöyle ki, insanlar genetik olarak farklı değilken, kültürel olarak olabildikleri kadar farklıydı ve bazı kültürler basitçe diğerlerinden daha iyiydi. Bu kişiye göre değişen bir değer yargısı değildi, sadece bir gözlemdi, bazı kültürler büyüyüp gelişmişti ama bazıları başarısız olmuştu. Bu, herkes tarafından üstü kapalı olarak paylaşılan ama o günlerde hiç dile getirilmeyen bir görüştü.

Finkle McGraw diploma almadan üniversiteyi bıraktı ve çiftliğe geri dönüp, ailesi, annesinin göğüs kanseri derdiyle uğraşırken birkaç yıl orayı yönetti. Annesinin ölümünden sonra, Minneapolis'e taşındı ve eski profesörlerinden biri tarafından kurulan bir şirkette işe girdi. Şirket, o zamanlar yeni sayılan, ayrı atomları görebilen ve işleyebilen aletler olan taramalı tünel mikroskobu yapıyordu. Bu, o zamanlar pek az bilinen bir alandı. Müşteri olmaya büyük araştırma enstitüleri yatkındı ve pratik uygulamalar çok uzak görünüyordu. Ama nano teknoloji çalışmak isteyen bir adam için mükemmeldi ve McGraw boş zamanlarında geç saatlere kadar çalışarak öyle yapmaya başladı. Doğuştan gelen çalışkanlığı, kendine güveni, zekası ("uyumlu, sonsuz ama çok da parlak olmayan") ve çiftlikte edindiği temel iş anlayışıyla, nano teknolojik devrimin birkaç yüz öncüsünden biri olması kaçınılmazdı. Minneapolis'e taşındıktan 5 yıl sonra kurduğu kendi şirketinin Apthorp ile birleştirilene kadar geçen süre boyunca ayakta kalması ve Apthorp'un politik ve ekonomik akımlarını, saygın ve eşit bir pozisyon edinecek kadar iyi idare etmesi de yine kaçınılmazdı.

Kuzeybatı Iowa'daki çiftlik hala onundu. Ayrıca, büyüklüğü birkaç on bin hektar olan, uzun çimleri ile bir bozkıra dönüştürdüğü; Minneapolis ve Seattle kaldırımalarına işemektense, vahşi oyunlar arayan atlara binip dolaşmanın daha iyi bir olay olduğunu fark eden gerçek Kızılderililerle ve bizon

sürüleriyle dolu bitişik bir araziye de sahipti. Ama çoğunlukla, bütün pratik amaçları için Dük'ü olduğu New Chusan'da kalıyordu.

* * *

"Halkla ilişkiler mi?" dedi Finkle McGraw.

"Efendim?" Modern görgü kuralları düzene koyulmuştu; "Ekselansları" ya da diğer saygı ifadeleri böyle resmi olmayan bir yerde gereksizdi.

"Bölümünüz, efendim."

Hackworth ona, bu koşullar için uygun ama başka hiçbir şey açıklamayan sosyal kartını verdi. "Mühendislik. Bespoke'ta."

"Gerçekten mi? Wordsworth'ü tanıyan birinin halkla ilişkilerdeki entel sınıfından biri olması gerekir diye düşünmüştüm."

"Benim durumumda böyle değil, efendim. Ben mühendisim. Bespoke'a yeni terfi ettim. Bu projede birkaç iş yaptım aslında."

"Ne tür işler?"

"Çoğunlukla P.Z. işleri," dedi Hackworth. Finkle- McGraw'un olayları takip ettiğini ve Psödö-zeka'nın kısaltmasını anladığını ve hatta belki Hackworth bu varsayımda bulundu diye onu takdir edeceğini tahmin ediyordu.

Finkle McGraw biraz daha aydınlattı. "Biliyor musunuz, ben gençken ona Y.Z. yapay zeka diyorlardı."

Hackworth yüzünde sıkı, dar ve kısa bir tebessüme izin verdi. "Yüzsüzlük konusunda da bir şeyler söylenmesi gerekiyor, sanırım."

"Psödö-zeka burada ne şekilde kullanıldı?"

"Açıkçası projenin Sıralı Makine Sistemleri kısmında, efendim." İngiliz Tektonik Birimi; adayı, binaları ve bitkileri yapmıştı. Hareket eden her şeyi Hackworth'ün çalıştığı Sıralı Makine Sistemleri yapmıştı. "Stereotipik davranışlar, kuşlar, dinazorlar ve diğerleri için iyiydi ama insan başlı atlar ve orman perileri için daha çok etkileşim, bir sezgi yanılması sağlayacak bir şey istedik."

"Evet, başarılı, bravo, Bay Hackworth."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Şimdi çok daha iyi anladım ki sadece en iyi mühendisler Bespoke'a girer. Bir Romantik dönem şairleri meraklısının böyle bir mevkiye nasıl geldiğini bana anlatmak ister misiniz?"

Hackworth bu soru karşısında afalladı ve üstünlük taşıyormuş gibi görünmeden cevap vermeye çalıştı. "Eminim sizin mevkinizdeki bir insan bir tutarsızlık görmüyordur."

"Ama sizi Bespoke'a terfi ettirmekten benim mevkimdeki bir insan sorumlu değildi. Tamamen farklı bir mevkideki adam sorumluydu. Ve ben bu adamların bir tutarsızlık görmeye eğilimli olmalarından çok çok korkarım."

"Evet, anlıyorum. Şey, efendim, lisede İngiliz edebiyatı okumuştum."

"Ah, demek siz, o mühendisliğe giden düz ve dar yolu takip edenlerden değilsiniz."

"Sanırım değilim, efendim."

"Peki Bespoke'taki meslektaşlarınız?"

"Sorunuzu doğru anladıysam, efendim, diyebilirim ki, diğer bölümlerle karşılaştırıldığında Bespoke mühendislerinin oldukça büyük bir kısmının, - şey, nasıl desem, ilginç hayatları var."

"Peki bir adamın hayatını diğer adamınkinden daha ilginç yapan nedir?"

"Genelde, sanırım biz beklenmedik ve tuhaf şeyleri daha ilginç buluyoruz."

"Sanki bunlar hep laf kalabalığı." Ama Lord Finkle-McGraw herkese duygularını anlatan bir tip olmadığı halde, konuşmanın gidişatından neredeyse memnun olduğu izlenimini verdi. Tekrar manzaraya döndü ve sanki hala adanın sağlamlığından şüphe edercesine bastonunun ucunu toprakta döndürerek birkaç dakika çocukları izledi. Adanın yarısının etrafını saran kemerde durup bastonu salladı. "Şu çocuklardan kaçının kaderinde ilginç hayatlar sürmek var sanıyorsunuz?"

"En az iki, efendim Prens Charlotte ve torununuz."

"Hızlısınız Harkworth. Sağlam ve ahlaklı karakteriniz sayesinde kinayeli konuşabildiğinizi farz ediyorum," dedi Finkle MrGraw, belli bir kurnazlıkla. "söylesenize, anneniz babanız kraliyete bağlı vatandaşlar mıydı, ya da siz Vatandaşlık Yemini ettiniz mi?"

"21 yaşına girer girmez, efendim Majesteleri - aslında o zamanlar hala Prens, Hazretleriydi Stanford'a kayıt edilmeden önce Kuzey Amerika'yı dolaşıyordu ve ben Boston'da Trinity Kilisesi'nde Yemin ettim."

"Neden? Siz akıllı bir adamsınız, birçok mühendis gibi kültürü bilmiyor değilsiniz. İlk Dağıtılan Cumhuriyet'e ya da Batı Yakası'nda türetilmiş yüzlerce kabileden birine katılabildiniz. Daha doğru düzgün bir başarı şansınız, olurdu ve tüm bunlardan uzak olurdunuz" - Finkle-McGraw bastonuyla iki büyük hava gemisini işaret etti - "Kendimize dayattığımız davranış disiplini... Neden kendinize bunu dayattınız, Bay Hackworth?"

"Gerçekten kişisel olan konulara sapsadan konuşsam," dedi Hackworth dikkatlice, "çocukken İki tür disiplin bilirdim, ya hiç ya da çok fazla. İlki davranışların yozlaşmasına sebep olur. yozlaşma derken, bilgiçlik taslamıyorum efendim - bana çok tanıdık olan şeyleri kastediyorum, çocukluğumu huzursuz ettikleri için."

Finkle McGraw, belki sınırları aştığını fark ederek, kuvvetlice başını salladı. "Bu tanıdık bir düşünce tabi ki."

"Tabi ki efendim, kendi yerel kültürümün geldiği durum tarafından kötüye kullanılan tek genç olduğumu ima etme cüretinde bulunmadım."

"Ve bende öyle bir ima görmedim. Ama sizin gibi hisseden birçokları, daha sert bir rejimin hüküm sürdüğü ve bizi yozlaşmış olarak gören kabilelerde yolunu buldu."

"Benim hayatımda da her şeyden önce bu umursamazlığın sorumlusu olanlar tarafından genelde yersizce dayatılan aşırı ve nedensiz disiplin dönemleri oldu. Bu benim tarih araştırmalarımla birleşince beni, diğer birçokları gibi, geçen yüzyılda benzemeye değer çok az şey olduğu ve değişmez sosyal örnekler yerine 19. Yüzyıla bakmamız gerektiği sonucuna götürdü."

"Bravo, Hackworth! Ama bilmelisiniz ki kastettiğiniz örnek ilk Victoria'da uzun süre yaşamadı."

"Cehaletin çoğunu aştık ve o dönemi tanımlayan iç tutarsızlıkları çözdük."

"Çözdük mü? Ne kadar rahatlatıcı. Peki aşağıdaki bütün o çocukların ilginç bir hayat yaşayacaklarını garanti eden bir yolla mı çözdük?"

"İtiraf etmeliyim ki sizi takip edemeyecek kadar yavaşım."

"Siz kendiniz dediniz ki Bespoke bölümündeki mühendisler - en iyi mühendisler - düz ve dar yoldan gitmekten ziyade ilginç hayatlar sürüyor. Ki bu bağdaşıyor demek, değil mi?"

"Şüphesiz."

"Demek ki bütün potansiyelini kullanabilecek bir çocuk jenerasyonu yetiştirmek için, onların hayatlarını ilginç yapacak bir yol bulmalıyız, değil mi? Ve size sorum şu Bay Hackworth: Sizce bizim okullarımız bunu başarabilir mi? Ya da onlar Wordsworth'ün şikayet ettiği okullar gibi mi?"

"Benim kızım okula gidemeyecek kadar küçük - ama korkarım ikinci söylediğiniz geçerli."

"Sizi temin ederim öyle, Bay Hackworth. Benim 3 çocuğum O okullarda yetiştirildi ve bu yüzden çok iyi biliyorum. Elizabeth'in farklı yetiştirilmesinde kararlıyım."

Hackworth yüzünün kızardığını hissetti. "Efendim, size yeni tanıştığımızı hatırlatabilir miyim - bana olan güveninize layık olmadığını hissediyorum."

"Bunları size bir arkadaş olarak değil. Bay Hackworth, bir profesyonel olarak söylüyorum."

"O zaman size hatırlatmalıyım ben bir mühendisim, çocuk psikologu değil."

"Unutmadım, Bay Hackworth. Siz gerçekten bir mühendissiniz, çok iyi bir mühendis, hala benim olduğumu düşündüğüm bir şirkette - ama Varlıklı Lord olarak artık resmi bir bağım yok. Ve bu projenin size düşen kısmını başarılı bir sonuca getirdiğiniz için sizi, çok uygun olduğunuza inandığım yeni projemin başına getirmek niyetindeyim."

Bud suç hayatına başlar; bir kabileye hakaret ve sonuçları.

Bud ilk kurbanına neredeyse kazayla çarpıyordu. Yanlışlıkla çıkmaz sokağa girmiş siyah bir adam, bir kadın ve orada yoluna çıkan birkaç küçük çocuğu farkında olmadan kapana kısırmıştı. Bir sürü yeni gelende olduğu gibi korkmuş bir ifadeleri vardı. Bud adamın Sights'a takılıp kalmış bakışını fark etti. Gözlükteki görünmez göstergelerin ona mı, kadınına mı yoksa çocuğuna mı odaklandığını merak ediyordu.

Bud yollarından çekilmedi. Onun silahı vardı, onların yoktu, yolundan çekilmek onlara kalmıştı. Ama bunun yerine onlar donup kaldı. "Bir sorun mu var?" dedi Bud.

"Ne istiyorsun?" dedi adam.

Uzun zamandan beri Bud'ın isteklerine bu kadar içten ilgi gösteren biri olmamıştı ve aslında bu hoşuna gitti. Bu insanların gasp ediliyor oldukları izlenimine kapıldıklarını fark etti. "Herkesin istediği gibi. Para falan..." dedi Bud, ve adam cebinden biraz Ucu çıkarıp öylece verdi ve hatta geri çekilirken teşekkür etti.

Siyah insanlardan bu tür bir saygı görmek Bud'ın hoşuna gitti - ona Kuzey Florida karavan kampındaki soylu mirasını hatırlattı - ve para da fena değildi. O günden sonra, aynı korkmuş, belirsiz ifadeleri olan siyah insanlar aramaya başladı. Birkaç ay oldukça iyi idare etti. Sık sık, orospusu Tequila'nın yaşadığı eve gider, ona iç çamaşırları götürür ve belki Harv'a da biraz çikolata verirdi.

Bud da Tequila da, Harv'ın, Bud'ın çocuğu olduğunu tahmin ediyordu. 5 yaşındaydı, bu, Tequila'nın Bud ile çok önceki ayrıl-barış döneminde ona hamile kaldığı demektir. Şimdi orospu tekrar hamileydi, bu da Bud geldiğinde daha çok hediye getirmesi gerekli demektir. Babalığın manevi baskısı!

Bir gün, Bud, pahalı kıyafetlerinden dolayı, özellikle iyi giyimli bir aileyi hedef aldı. Adam bir takım elbise, kadın güzel ve temiz bir elbise giyiyordu. Beyaz dantelli bir şey giymiş bir bebek taşıyordu ve bavullarını taşımak için havalimanından bir görevli kiralamıştı. Görevli beyaz bir adamdı, Bud'a hayal meyal kendini hatırlattı ve siyahlar için bir yük hayvanı gibi davranıldığını görmek Bud'ı çileden çıkardı. Bu yüzden, bu insanlar havalimanı keşmekeşinden kurtulup daha ıssız bir mahalleye geldiklerinde, Bud aynanın karşısında pratik yaptığı gibi kasıla kasıla yürüyerek ve arada sırada Sights'ını işaret parmağıyla burnunun üstünden yukarı iterek onlara yaklaştı.

Takım elbiseli adam, çoğundan farklıydı. Bud'ı görmemiş gibi yapmaya çalışmadı, gizlice uzaklaşmaya çalışmadı, korkuyla sinip çökmedi, sadece yerinde durdu, ayaklarını birleştirdi ve hoş bir şekilde, "evet efendim, yardımcı olabilir miyim?" dedi. Siyah bir Amerikalı gibi konuşmuyordu, neredeyse İngiliz aksanı vardı ama daha hızlısı. Bud daha çok yaklaşıncaya, adamın boynuna ve yakalarının üstüne doğru atılmış, atkı gibi sallanan, renkli bir kumaş parçasının olduğunu gördü. Çoğunlukla iyi bir evi olan ve iyi beslenen biri gibi görünüyordu, bir elmacık kemiğinin üstündeki küçük yara hariç...

Bud adamın yakınına gelene kadar yürümeye devam etti. Son dakikaya kadar sanki yüksek sesli bir melodi dinleyip (ki dinliyordu) geri teper gibi kafasını geriye yatırarak durdu ve sonra aniden kafasını öne attı böylece direkt adamın yüzüne dik dik bakıyordu. Bu silah taşıdığını vurgulamanın bir diğer yoluydu ve genelde işini görürdü. Ama bu adam Bud'ın beklediği ve zevk aldığı hafif geri çekilme tepkisini vermedi. Belki de adam, kafatası silahlarını bilmeyen tuhaf bir ülkeden geliyordu.

"Efendim," dedi adam, "ailem ve ben otelimize gidiyoruz. Uzun bir yolculuk geçirdik ve yorgunuz; kızımın kulak enfeksiyonu var. Meselenizin ne olduğunu mümkünse hızlı bir şekilde söylerseniz minnettar olurum."

"Lanet olası bir Victorian gibi konuşuyorsun," dedi Bud.

"Efendim, ben sizin Victorian dediklerinizden değilim ya da direkt oraya gitmeliydim. Eşim ve çocuğumun önünde konuşmanızı yumuşatma nezaketinde bulunabilirsiniz çok minnettar olurum."

Bud'ın bu cümleyi anlaması biraz zaman aldı. Adamın, ailesinin duyabileceği birkaç çirkin kelimeyi umursadığına ve bu kadar kaslı ve kafatası silahı taşıdığı anlaşılır olan bir adama bu kadar aşağılayıcı olmasına inanması biraz daha fazla zaman aldı.

"Lanet olası orospuna ve piçine istediğim her boku söyleyeceğim," dedi Bud, yüksek sesle. Sonra kendini pis pis sırtıtmaktan alıkoyamadı. Bud'a 10 puan!

Adam korkmuştan ziyade sabırsız görünüyordu ve derin bir uf çekil, "Bu bir silahlı soygun falan mı? Neye bulaştığımızı bildiğinizden emin misiniz?"

Bud fısıldayarak "Ateş et!" diye cevap verdi ve adamın sağ koluna ateş etti. Bir M-80 gibi adamın ceketinin kolunda Koyu renkli bir delik açarak kasını delip geçti. Adam dişlerini sıktı, gözleri yerinden fırladı, ve birkaç dakika bağırılmak için kendini tutarak boğuk homurdanma sesleri çıkardı. Bud yaraya büyülenmiş gibi baktı. İnteraktif video oyununda insanları vurmak gibiydi.

Fakat, orospu bağırıp merhamet dilenmedi, sadece arkasını dönüp bebeği korumak için önüne geçti ve sakın bir şekilde omzunun üstünden Bud'a baktı. Bud onun da yanağında bir yara olduğunu fark etti.

"Bir dahaki sefere gözünü oyacağım," dedi Bud, "sonra da o orospunun icabına bakacağım."

Adam sağlam olan elini kaldırıp avuç içini göstererek teslim oldu. Ulusal Para Birimleri ile dolu cebini boşalttı ve Bud'a verdi. Sonra Bud oradan çabucak tüydü çünkü muhtemelen (gözleri, kulakları ve telsizleri Olan badem büyüklüğündeki) monitörler patlama sesini algılamış ve bölgeye doğru hareket etmeye başlamıştı. Köşeyi dönerken, atmosferdeki küçük bir çatlak gibi ışığı yakalayan kısa çubuklu bir anteni izleyen ıslığı fark etti.

3 gün sonra, Singapur'dan büyük bir gemi geldiğinde, Bud yine havalimanında takılıyor, kolay lokma arıyordu. Yeni gelen 2000 insan akınının içine sokulmuş, iki düzine kadar, sağlam yapılı, çok koyu tenli, takım elbiseli, boyunlarının etrafında renkli bir kumaş parçası ve elmacık kemiklerinde küçük yaralar olan siyah bir grup adam vardı.

Bud o gece hayatında ilk kez, Aşanti kelimesini duydu. "Diğer 25 Aşanti Los Angeles'tan yeni geldi!" dedi parmaklıklardaki bir adam. "Aşantilerin Sheraton'ın konferans salonunda büyük bir toplantıları, var!" dedi sokaktaki bir kadın. Boş derleyici sırasında bekleyen bir dilenci, "Bu Aşantilerden biri bana 5 Yuk verdi. İyi insanlar..." dedi.

Bud. hileli işler yaparken tanıştığı eski bir arkadaşına rastlayınca dedi ki, "Hey, burası Aşantilerle dolu, di mi?"

"Evet," dedi adam, sokakta Bud'ın yüzünü gördüğüne garip bir şekilde şaşırılmış görünüyordu ve canı sıkılmış gibi endişeli endişeli etrafa bakıyordu.

"Bir toplantıları falan olmalı," dedi Bud, "geçen gece içlerinden bir tanesini devirdim" "Evet, biliyorum," dedi arkadaşısı. "Ha? Nerden biliyorsun?"

"Toplantıları yok, Bud. Bütün o Aşantiler seni aramak için şehre geldi."

Bud'ın ses telleri felç oldu ve sersemlemiş hissetti, kafasını toplayamadı.

"Gitmem lazım," dedi arkadaşı ve Bud'ın yanından uzaklaştı.

Sonraki birkaç saat Bud sokaktaki herkes Ona bakıyormuş gibi hissetti. Bud kesinlikle onlara bakıyordu, o takım elbiseleri, o renkli kumaş parçalarını arıyordu. Ama şort ve tişört giyen, elmacık kemikleri çıkık ve bir tanesinin üstünde küçük bir yara olan, neredeyse Asyalı gibi görünen ve dikkatlice bakan bir adamın bakışını yakaladı. Sıradan kıyafetler giyen bir Aşantiye güvenemezdi.

Kısa bir süre sonra, Bud sahilde bir yerliyle kıyafetlerini değiş tokuş etti, bütün siyah deri giysilerini bırakıp bir şort ve tişörtle oradan ayrıldı. Tişört çok küçüktü; koltukaltından sıkıyordu ve kaslarına baskı yapıyordu bu yüzden bitmeyen kasılmaları her zamankinden daha fazla hissediyordu. Keşke stimulatörü kapatabilseydi şimdi, kaslarını bir gecelik dinlendirebilseydi, ama bu siberetik dükkana tekrar gitmeyi gerektirirdi ve Aşantilerin dükkkanı kontrol altına alıp almadıklarını bilmek zorundaydı.

Genelevlerden birine gidebilirdi ama bu Aşantilerin ne tür bağlantıları olduğunu bilmiyordu - hatta lanet Aşantinin ne demek olduğunu da - ve zaten bu şartlar altında sikiinin de kalkıp kalkmayacağından emin değildi.

Sights'ını yoluna çıkan her siyaha doğru yönelerek Kiralık Topraklar sokaklarında dolaşırken, kaderinin haksızlığını derin derin düşündü. O adamın bir kabileye bağlı olduğunu nereden bilebilirdi?

Aslında, iyi giysiler giymesinden ve diğer insanlar gibi görünmemesinden anlamalıydı. O insanların farklılığı bunu tamamen açığa çıkarmalıydı. Ve korkusuzluğu ona bir şey anlatmalıydı. Sanki kimsenin onu gasp edecek kadar aptal olduğuna İnanamıyormuş gibiydi.

Ama Bud o kadar aptaldı ve Bud'ın kendi kabilesi yoktu O yüzden Bud mahvolmuştu. Bud'ın kendine çok çabuk bir kabile bulması gerekiyordu.

Birkaç yıl önce Boer'lere katılmayı denemişti. Bu Aşantiler çoğu siyah için neyse, Boerler de beyazlar için öyleydi. Bud gibi işe yaramazlardı. Takım elbiseli bodur sarışınlar ya da en muhafazakar türden kıyafetli kadınlar, peşlerinde yarım düzine çocukları, tanrım, onlar sürekli birbirine yapıştı. Bud yerel kampı birkaç kez ziyaret etti, evdeki mediatronunda interaktif eğitim videolarını inceledi, fiziksel standartlarını karşılamak için spor salonunda fazladan birkaç saat harcadı ve hatta korkunç İncil inceleme oturumlarından birkaçına bile gitti. Ama sonunda, Bud ve Boerler çok da birbirine uymadı. Kiliseye gidilmesi gereken süre afallatıcıydı — kilisede yaşamak gibiydi. Tarihini de incelemişti ama okumaya ve aklında tutmaya katlanamadığı o kadar fazla Boer-Zulu savaşı vardı ki, bıraktı; bu akşam kampa falan gitmiyordu.

Neo-Victorianlar onu hayatta kabul etmezdi, tabi ki. Diğer bütün kabilelerin neredeyse hepsi, Parsiler gibi ya da her neyse, ırklara yönelikti. Yahudiler sikinden bir parça kesmedikçe ve tamamen başka bir dili okumayı öğrenmedikçe onu almazlardı, ki henüz İngilizceyi okumayı öğrenmeye bile zaman bulamadığı için bu biraz imkansız ve zor bir işti. Bütün ırklardan İnsanları kabul eden birkaç keşiş kabilesi vardı - dini kabileler - ama çoğu güçlü değildi ve Kiralık Topraklar'da kendine ait bir bölgesi yoktu. Mormonların bölgesi vardı ve çok da güçlüydü ama kabul edilmesi gereken kısa sürede onu çabucak ve kolayca alıp almayacaklarından emin değildi. Sonra insanların hiç yoktan uydurdukları - karışık kabileler - vardı ama çoğu ortak bir beceri ya da tuhaf bir fikir ya da yarım saatte öğrenemeyeceği bir ritüele dayanıyordu.

En sonunda, gece yarısı komik bir gri ceket giymiş ve üstünde kırmızı bir yıldız olan şapka takmış, küçük kırmızı kitapları dağıtmaya çalışan bir adamın yanından geçti ve o anda dank etti: Sendero. Çoğu Senderista, İnkaya da Koreli idi ama herkesi kabul ederlerdi. Burada Kiralık Topraklar'da güzel ve güvenli bir yerleşim bölgeleri vardı ve kadından erkeğine kadar her biri çatlaktı. Birkaç

düzine Aşanti için çok uygun olurdu. Ve sadece kapılarından elini kolunu sallayarak yürüyerek girebilir, istediğiniz zaman katılabilirdiniz;. Hiçblr soru sormadan herkesi kabul ederlerdi.

Komünist olmanın çok iyi bir şey olmadığını duymuştu ama bu koşullar altında, gerekirse burnunu tıkayıp o küçük kırmızı kitabı okuyabileceğini düşündü. O Aşantiler şehirden gider gitmez fırlayıp kaçardı.

Kararını verdikten sonra, oraya gitmek için sabırsızlandı. Koşmamak için kendini engellemesi gerekiyordu. Bu, sokak-taki herhangi bir Aşantinin kesinlikle dikkatini çekerdi. Güvende olmaya bu kadar yakinken bunu mahvetme düşüncesine katlanamazdı.

Köşeyi döndü ve Sendero Kabilesi'nin dört katlı, iki bina uzunluğundaki duvarını ve sert büyük bir mediatronun ortasındaki küçük kapısını gördü. Mao bir uçta, at dişli karısı ve çatık kaşlı yardımcısı Lin Biao'nun desteğiyle, görünmeyen bir kalabalığa el sallıyordu. Başkan Gonzalo diğer uçta küçük çocuklara bir şeyler öğretiyordu. Ve ortada on metre uzunluğundaki harflerle bir slogan duruyordu: MAO-GON-ZALO-FELSEFESİNİN PRENSİPLERİNİ SAVUNMAK İÇİN MÜCADELE EDİN!

Kapı, kırmızı atkılar ve kolluklar giyen, köprücük kemiklerine dayanmış kasaturaları olan eski sürgülü tüfekler taşıyan, 12 yaşlarındaki birkaç çocuk tarafından, her zamanki gibi, korunuyordu. Sarışın bir beyaz kız ve tombul bir Asyalı. Bud ve oğlu Harv, bu çocukları güldürmek için aptalca suratlar yaparak, götlerini göstererek, şakalar yaparak çok fazla boş vakit geçirmişti. Hiçbiri asla işe yaramamıştı. Ama ritüeli görmüştü: Mao-Gonzalo-felsefesine olan sonsuz sadakati üzerine yemin edene kadar önünü çapraz tüfeklerle kesip geçmesine izin vermeyeceklerdi ve sonra -

Bir at ya da aynı planla yapılmış bir şey, sokaktan dörtlüye geliyordu. Toynakları demir nalların yerde çıkardığı sesi çıkarmıyordu. Bud bunun bir robot at olduğunu fark etti - dört ayaklı robot zimbirtısı.

Robot atın üstündeki adam çok renkli kıyafetler giyen bir Afrikalıydı. Bud kumaş parçasının üstündeki desenleri fark etti ve adamın yüzündeki yaraya bakma zahmetine bile girmeden onun Aşanti olduğunu anladı. Adam Bud'ın bakışını yakalayınca, ata bir tekme vurup vitesi dörtlüye değiştirdi. Sendero'ya ulaşmadan Bud'ı kesip ayıracaktı. Çok uzaktaydı ama sonsuz küçük kurşunları üzücü bir şekilde kısa menzilli olan kafatası silahıyla ona ulaşılabilirdi.

Arkasında hafif bir ses duydu ve kafasını çevirdi, alnına küt diye bir şey vurdu ve oraya yapışıp kaldı. Birkaç Aşanti daha ona çıplak ayakla yaklaşmıştı.

"Efendim," dedi içlerinden biri, "kendi alnınızda patlamasını istemiyorsanız silahınızı kullanmanızı tavsiye etmem. Hey?" ve kocaman bembeyaz dişleriyle gülümseyip kendi alnına dokundu. Bud uzandı ve kaşına, tam kafatası silahının üstüne bir şeyin sıkıca yapışık olduğunu hissetti.

Robot at hızlı koşmayı bıraktı ve Bud'ın Önünü kesti. Birdenbire Aşantiler her yerdeydi. Onu ne zamandır izlediklerini merak etti. Hepsinin çok güzel gülüşleri vardı. Hepsi ellerinde küçük aletler taşıyordu, kaldırırma doğrultmuştu ve robot atın üstündeki adam aksini söyleyene kadar tetik parmakları namluların yanında duruyordu. sonra aniden, hepsi ona doğrultmuş gibi göründü.

Atılan cisimler tenine, elbiselerine yapıştıyordu, yanlara fırlıyordu, kendine yapışan ve sonra küçülen hafif ve şeffaf çubuklar atıyorlardı. Biri kafasının arkasına isabet etti ve cismin atıldığı yerin etkisi yüzüne geçti ve yüzünü kapladı. Sabun köpüğü kadar belirgindi ve içini görebiliyordu - göz kapaklarından birinin derisini soymuştu bu yüzden görmekten başka yapacak bir şeyi yoktu - ve her şey o sabun köpüğünün muhteşem gökkuşağı renkli özelliğini taşıyordu. Bütün paketleme işlemi yarım saniye sürmüştü ve sonra plastikte mumyalanmış Bud yüzüstü devrildi. Aşantilerden biri onu yakalayacak kadar iyiydi. Onu sokağa yatırdı ve arkasını döndürdü. Tekrar nefes alabilsin diye biri Bud'ın ağızındaki örtüye bir çakı sapladı.

Robot atın üstündeki adam attan inip Bud'ın yanına dizüstü otururken birkaç Aşanti, pakete, iki

omuzdan, iki ayak bileğinden tutma yeri yapıştırma işine başladı.

Bu atlının yanaklarında birkaç belirgin yara vardı. "Efendim," dedi adam gülümseyerek, "sizi. Genel İktisadi Protokolü'nün hükümlerini ihlal etmekle suçluyorum. Daha uygun bir zamanda detaylı anlatacağım ve şimdi burada sizi yüz yüze tukluyorum. Lütfen bilginiz olsun ki böyle tutuklanan herhangi biri karşı koymaya kalkıştığı takdirde - ki ha! ha!, şu an mümkün gözüküyor - ölümcül kaba kuvvete maruz kalır. Ama prosedürün bir parçası olduğu için bunu söylemem gerekiyor. Bu alan Genel İktisadi Protokolü'nü tanıyan bir devlete ait olduğu için, söz konusu devletin adli çerçevesi içinde böyle suçlar için yapılan bir duruşmaya hakkınız var. Bu durumda bu devlet Çin Kıyı Cumhuriyeti oluyor. Bu devlet size daha fazla hak tanıyabilir, tanıyabilir; durumu ilgili makamlardan birine bildirdiğimizde birkaç dakika içinde öğreneceğiz. Hah sanırım şimdi bir tanesini görüyorum."

Shanghai Polis Teşkilatı'ndan bir polis memuru, bacakları bir velespite dolanmış, o tür aletlerin sağladığı büyük adımlarla, yanında birkaç elektrikli patenli Aşanti ile sokaktan geliyordu. Aşantilerin büyük gülümsemeleri vardı ama polis memuru sıradan bir şekilde esrarengiz görünüyordu.

Aşantilerin başkanı polis memurunu başıyla selamladı ve Genel İktisadi Protokolü'nün önemli noktalarından diğer bir uzun alıntı anlattı. Polis memuru başıyla onaylama ve baştan savma bir kafa sallama arasında bir işaret yapıyordu. Sonra polis memuru Bud'a döndü ve çok hızlı bir şekilde dedi ki: "Herhangi bir imza sahibi kabilenin, kayıtlı Yahudi sürgünlerinin, imtiyaz tanınmış yarı-ulusal kuruluşların, özerk bir devletin ya da konumunun GİP altında olduğunu beyan eden diğer herhangi bir çeşit faal güvenlik topluluğunun üyesi misiniz?"

"Benimle taşak mı geçiyorsunuz?" dedi Bud. Paket ağzını sıkıyordu o yüzden sesi ördek gibi çıktı.

Dört Aşanti dört tutma yerinden tuttu ve Bud'ı yukarı kaldırdı. Shanghai denizine giden Causeway yönüne doğru büyük adımlarla giden polis memurunu takip etmeye başladı. "Ne dersin," diye vakti Bud paketteki delikten, "başka haklarım da olabilir demişti. Daha başka haklarım var mı?"

Polis memuru, velespitin dengesini kaybetmemek için kafasını dikkatlice çevirerek omzunun üstünden arkaya baktı. "Aptallaşma," dedi çok düzgün bir İngilizceyle, "burası Çin."

Hackvorth'ün sabah düşünceleri; kahvaltı ve işe gidiş.

Yarınki suçu düşününce, John Percival Hackworth çok az uyuyabildi, tuvaleti kullanma bahanesiyle 3 kez kalktı. Her seferinde Fiona'yı kontrol etti. Beyaz dantel gecelikle kolları başının üstünde yatıyor, rüyalar tanrısı Morpheus'un kollarında takla atıyordu. Yüzü, beyaz ipek kıvrımların arasından görünen Ay gibi, zar zor görünüyordu.

Sabah 5'te, tiz sesli pentatonik uyandırma borusunun sesi Kuzey Korelilerin hayvani mediatronlarından ortaya çıktı Sendero denen yerleşim bölgeleri deniz yüzeyinin çok üstünde değildi. Yükseklik olarak Hackworth ailesinin binasının bir mil aşağısıydı ve ortalama bir günde, 20 derece daha sıcaktı. Ama ne zaman kadınlar korusu, Serene Liderlerinin herkesi gören cömertliği hakkındaki zırh delen nakaratlarını tekrar etse, tam yan kapıdaymış gibi hissedilirdi.

Gwendolyn kımıldamazdı bile. Bir saat daha deliksiz uyurdu ya da hizmetçisi Tiffany Sue odaya koşuşturarak gelip kıyafetlerini toplamaya başlayana kadar...Sabah egzersizi için esnek iç çamaşırları, iş elbisesi, şapka, eldivenler ve sonrası için de bir başörtüsü...

Hackworth gardırobundan ipek robdöşambrını çekip çıkardı ve omuzlarına aldı. Kuşağını bağlarken karanlıkta, soğuk püsküller parmaklarına değdi. Koridordan Gwendolyn'in diğer taraftaki özel odasına hızla göz attı. Odanın uzak pencerelerinin karşısında sosyal yazışmalar için kullandığı çalışma masası vardı. Hakiki mermer olan masanın üstüne kendinin ve başkalarının mektup kağıtları

ve zarfları, bu mesafeden bile az çok tanımlanabilen kartvizitler, kartpostallar, not kartları ve sıralanmayı bekleyen davetiyeler yayılmıştı. Özel odanın döşemesi, Hint keneviri tabanı baştan başa aşınmış, ama Mao Hanedanlığı zamanında elle örülmüş ve gerçek bir köle emeğiyle şekillendirilmiş yırtık pırtık bir halıyla kaplıydı. Tek gerçek fonksiyonu, yeri loş ışıkta parlamarak Shanghai'ın bulutlarını dağıtan Gwendolyn'in egzersiz aletlerinden korumaktı. Bunlar, Beaux-Arts demirciliğinde yapılan step ünitesi, kıvrılan deniz sürüngenleri ve büyük deniz kurtlarıyla süslenmiş bir kürek makinesi ve 4 tane düzgün kalçalı kadın heykeliyle desteklenen bir ağırlık rafıydı. Heykeller bodur Yunanlılar gibi değildi, her biri farklı ırktan ve her bir kol, kalça, sırt, bacak ve karın kasını kendi ilgi çekiciliğiyle öne çıkaran, modern kadınlardı. Kesinlikle klasik mimari... Kadın heykellerinin örnek teşkil etmesi gerekiyordu ve ustaca yapılmış ırksal farklılıklara rağmen her bir vücut şu anki ideal ölçüye uyuyordu: bel 22 inç, vücuttaki yağ oranı %17'den fazla değil. Bu tür bir vücut iç çamaşırlarıyla taklit edilemezdi. Kadın dergilerindeki reklamların ne iddia ettiğine aldırmayın; şu an moda olan uzun dar korseler ve sabun köpüğünden bile hafif, modern kumaşlar her şeyi ortaya çıkarırdı. İnsanüstü bir kararlılığı olmayan çoğu kadın, onlara günde 2 hatta 3 kez yoğun egzersizler yaptıran hizmetçilerinin yardımı olmadan başaramazdı. O yüzden Fiona'yı emzirmeyi bıraktıktan sonra ve Gwen hamile elbiselerini eskiciye verdiğinde zamanı gelmişti ve Tiffany Sue'yu işe almıştı - faturalar gelmeye başlayana kadar Hackworth'ün hiç hayal etmediği, çocukla ilgili masraflardan sadece bir tanesi daha... Gwen onu, yarı ciddi bir şekilde Tiffany Sue'da gözü olmasıyla suçladı. Hanımın, hizmetçileri genç, güzel ve kusursuz bir vücuda sahip olduğu için suçlaması, neredeyse modern bir evliliğin standart bir formalitesiydi. Ama Tiffany Sue tipik bir kabilesizdi, gürültülü, sınıfsız ve ağır makyajlı... Hackworth ona tahammül edemiyordu. Birinde gözü varsa, o da ağırlık rafını tutan o kadın heykelleriydi; en azından onların kusursuz bir uyumu vardı.

Bayan Hull onu duymamıştı ve hala odasında uykulu uykulu sallanıyordu. Hackworth mini fırına bir hamburger ekmeği koydu ve bir fincan çayla dairelerinin küçücük balkonuna çıkıp, Yangtze Haliç'inin üstünden güneşin doğuşuyla birlikte esen meltemden bir parça yakaladı.

Hackworth ailesinin binası, bir blok uzunluğundaki bahçeyi kaplayan birkaç binadan biriydi. Birkaç erken uyanan, çoktan çıkmış Spaniel'lerini gezdiriyor ya da ayak parmaklarına dokunuyordu. New Chusan'ın aşağı yamaçlarında, Kiralık Topraklar uyanıyordu. Senderolar barakalarından akın akın çıkıp sabah jimnastiklerinde şarkı ve ilahi söylemek için sokakta sıraya diziliyordu. Karışık kabilelerine ait küçük adi gruplarına hapsedilmiş diğer kabilesizler, Senderoları bastırmak için mediatronlarının sesini açıyor, kestane fişeği ve silahlar atıyordu, Hackworth hiçbir zaman ikisini birbirinden ayırt edemezdi. Birkaç içten yanmalı amatör, ilkel geniş yol araçlarını çalıştırıyordu. Ne kadar yüksek ses, o kadar iyiydi. İşe gidip gelenler, Causeway'den, ufuğu çevreleyen, neon lekeli, kömür kokulu sisin önünden sadece bir kasırga gibi görünen Büyük Shanghai'a geçmek için tünel istasyonlarında dizilmişti.

Bu semte alaycı bir şekilde Earshor deniyordu. Ama Hackworth gürültüden çok fazla rahatsız olmuyordu. Bu konuda korkunç derecede hassas olmak, sürekli yakınmak ve şehirde bir ev hatta denizden uzak daha küçük bir konak arzulamak, daha iyi görgü kurallarının ya da daha büyük haklar iddia etmenin bir işareti olurdu.

En sonunda saat 6'da St. Mark'ın çanları çaldı. Bayan Hull ilk çan sesiyle aceleyle mutfığa girdi ve Hackworth, mutfığa ondan önce girdiği için utancını ve mutfığı kirlettiği için de şaşkınlığını ifade etti. Mutfığın köşesindeki nesne derleyici otomatik olarak çalıştı ve Hackworth'ün işe gitmesi için bir velespit yaratmaya başladı.

Son çan sesi kesilmeden önce büyük vakum pompasının ritmik küt-küt-küt sesi duyulabiliyordu. Kraliyet Vakum Kuruluşu'nun mühendisleri çoktan işyerlerinde kolay-erir çevreyi genişletiyordu.

Pompaların sesi çok yüksekti, muhtemelen Intrepid'di ve Hackworth yeni bir yapı, herhalde üniversiteye bir ek bina dikmeye hazırlanıyor olduklarını düşündü.

Mutfak masasına oturdu. Bayan Hull çoktan ekmeğine reçel sürüyordu. Tabakları ve çatal bıçakları masaya koyarken Hackworth büyük boş bir sayfa aldı. "Her zamankinden," dedi ve sonra sayfa artık boş değildi; şimdi Times'ın ön sayfasıydı.

Hackworth sosyal durumuna uygun olan bütün haberleri okudu, artı birkaç isteğe bağlı hizmetler: en sevdiği karikatürist ve köşe yazarının son çıkanları; bunca zaman sonra bile hala oğlunu çok iyi eğitemediği için endişeli olan babası tarafından gönderilen çeşitli tuhaf, çılgın konular hakkındaki gazete kupürleri; Yabancılarla - İngiliz soyundan gelen insanlardan oluşan ve birkaç on yıl önce Güney Afrika'ya kaçan, New Atlantis'in bir alt-kabilesi - ilgili hikayeler... Hackworth'ün annesi bir Yabancıydı, o yüzden bu servise abone olmuştu.

Geniş kapsamlı sorumlulukları olan yüksek rütbeli bir beyefendi, farklı bir şekilde yazılmış, farklı bir bilgiye ulaşırdı ve New Chusan'daki en yüksek sosyal sınıf, büyük, antika bir matbaa makinesinden, aşağı yukarı 100 tane gerçek kağıda çıkarılan Times'ı her sabah saat 3 civarında alırdı.

Toplumun en üst tabakasının, haberleri mürekkepli kağıttan alması, New Atlantis'in kendini diğer kabilelerden ayırt, etmesi için aldığı tedbirler hakkında çok şey söylüyordu.

Şimdi nano teknoloji neredeyse her şeyi mümkün kıldı ve bu yüzden bununla ne yapılmalı konusuna karar vermekteki kültürel rol, bununla ne yapılabilir diye hayal etmekten çok daha önemli hale geldi. Victorian Uyanışı'ndaki sezgilerden biri şuydu: herkesin sabahları tamamen farklı gazete okuması çok da iyi bir şey değildi; o yüzden biri toplumda ne kadar yükselirse, onun Times'ı akranlarınıninkine o kadar benzerdi.

Hackworth neredeyse Gwendolyn'i uyandırmadan giyinmeyi başarıyordu ki saat zincirini yeleşinin türlü küçük düğmelerine ve ceplerine takarken Gwendolyn kıpırdamaya başladı. Saatle beraber, başka şeyler de zincirden sallanıyordu, mesela ara sıra canlanmasını sağlayan tütün kutusu ve mail geldiğinde ufak bir ses çıkaran altın bir kalem.

"İyi çalışmalar, canım," diye mırıldandı. Bir iki kere göz kırptıktan sonra yatağın üstündeki renkli desenli perdeye odaklanıp kaşlarını çattı: "Bugün bitirirsin, değil mi?"

"Evet," dedi Hackworth. "Eve geç gelirim. Epeyce geç."

"Anladım."

"Hayır," dedi belirsiz bir şekilde. Sonra aniden kalktı. Bu kadardı, farkına vardı.

"Sevgilim?"

"O değil - proje kendi kendini bitirmeli. Ama işten sonra, sanırım Fiona'ya bir sürpriz yapacağım. Özel bir şey."

"Akşam yemeğinde evde olmak, ona alabileceğin herhangi bir şeyden daha özel olur."

"Hayır, sevgilim. Bu kez farklı. Söz veriyorum."

Onu öptü ve ön kapıdaki portmantoya gitti. Bayan Hull bir elinde şapkası, diğer elinde çantasıyla onu bekliyordu. Vespiti çoktan derleyiciden çıkartmış, onun için kapıya koymuştu. Hackworth basamak sacına bastı ve bağların uzanıp bacağına sarıldığını hissetti.

Kendine hala vazgeçme şansının olduğunu söyledi. Ama kırmızı bir ışık gözünü yakaladı, içeri baktı ve geceliğiyle koridorda sessizce hareket eden Fiona'yı gördü. Gwendolyn'i şaşırtmak için hazırlanırken parlak saçları her yöne uçuşuyordu. Gözlerindeki bakış, Hackworth'e her şeyi duyduğunu söylüyordu. Ona bir öpücük yolladı ve kararlılıkla kapıdan çıktı.

**Bud yargılanır,
Konfüçyüsçü adli sistemin önemli özellikleri;**

kısa bir tahta İskelede uzun bir yürüyüşe çıkmaq İçin bir davetiye alır.

Bud, son birkaç gününü Chang Jiang'ın (binlerce hapisane arkadaşının çoğu böyle diyordu) ya da Bud'ın deyimiyle Yangtze'nin alçak, kötü kokan bir deltasındaki hapisanede, açıkta yaşayarak geçirdi. Hapisane duvarları, 5 metre aralıklarla yerleştirilmiş, tepelerinden aldırış etmeden sallanan turuncu plastik şeridi bambu çubuklarıydı. Bud'ın kemiklerine başka bir alet daha yerleştirilmişti ve bu alet o sınırların nerede olduğunu biliyordu. Yer yer çizginin öbür tarafında, kurabiye-kalıplarının korkunç izleriyle çizilmiş bir ceset görülebilirdi. Yapılmakta olan bir linç eylemini görene kadar Bud bunları intihar sanıyordu: Bir arkadaşının ayakkabılarını çaldığı düşünülen mahkum, kalabalık tarafından alındı, bir şey yakalamaya çalışıyorlarmışçasına sürekli sağdan sola çılgınca sallanarak ve bir rock şarkıcısının seyircilerin üstüne sörf yapması gibi kafalarının üstünden elden ele geçirildi. Bambu direklerinin hizasına gelince son bir kez itilip fırlatıldı, çevrenin görünmez uçağının içinden uçarak geçerken vücudu gerçekten patlıyordu.

Mahkeme salonu Rıhtım'daki eski binalardan birinde, çok fazla mobilya döşenmemiş yüksek tavanlı bir odaydı. Bir uçta yüksek bir platform ve onun üstünde kırmızı örtüyle örtülmüş eski bir katlanır masa vardı. Kırmızı örtü, desen yapmak için altın iplerle işlenmişti: bir tek boynuzlu at ya da bir ejderha ya da onun gibi bir bok. Bud mitolojik hayvanları ayırt etmekte zorluk çekerti.

Hakim geldi. İki hizmetlisinin büyük olanı yani iriyarı, yuvarlak kafalı, kışkırtıcı bir şekilde mentollü sigara kokan Çinli tarafından Yargıç Fang olarak tanıtıldı. Bud'a mahkeme salonuna kadar eşlik eden polis memuru yeri gösterdi ve imayı anlayan Bud dizlerinin üstüne çöktü ve alnını yere değırdi.

Yargıcın diğeri hizmetlisi gözlüklü küçük bir Asya Amerikalı kadındı. Görüşünü düzeltmek için kimse artık gözlük kullanmıyordu ve bu yüzden kuvvetli bir ihtimalle bu, interaktif video oyunları gibi gerçekte orada olmayan şeyleri görmesini sağlayan bir çeşit fenomenoskoptu. insanlar bunu eğlence dışı amaçlar için kullansa da daha süslü bir kelime kullanıyorlardı: Fenomenoskop.

Bud'ın ses sisteminin kulak zarında yaşadığı gibi, fenomenoskobik sistemi direkt olarak retinanıza yerleştirebiliyordunuz. Hatta omurganızdaki çeşidi ana omurlarınıza eklenen uzaktan sezebilme yeteneğini de elde edebiliyordunuz. Ama bunun dezavantajlarının, uzun vadede meydana gelen sinir hasarları olduğu söyleniyordu. Ayrıca büyük medya şirketlerinin hackerlarının, böyle sistemlerin içindeki koruma duvarlarını geçtiği ve yan görüşünüzde - gözleriniz kapalı olsa bile - sürekli istenmeyen reklamlar gösterdikleri rivayet ediliyordu. Bud öyle bir adam tanıyordu. Görüş alanının sağ alt köşesine süper bir şekilde yerleştirilmiş, 24 saat Hindistan'daki hamam böcekli otellerin reklamlarını gösteren bir virüs kapmıştı. Sonunda adam kendini vurdu.

Yargıç Fang, şaşırtıcı derece gençti, muhtemelen daha 30'unu aşmamıştı. Kırmızı örtülü masaya oturdu ve Çince konuşmaya başladı. İki hizmetlisi onun arkasında duruyordu. Bir Şeyh vardı; ayağa kalkıp o da Yargıç'a Çince bir şeyler söyledi. Bud burada neden bir Şeyh olduğunu anlayamadı, ama en az arandıkları yerde ortaya çıkan Şeyhlere alışmıştı.

Yargıç Fang, New York aksanıyla dedi ki, "Protokol'ün temsilcisi davayı İngilizce yürütmemizi teklif etti. İtirazı olan?"

Gasp ettiği adam da oradaydı. Bir kolunu epey dimdik tutuyor ama onun dışında sağlıklı görünüyordu. Eşi de yanındaydı.

"Ben Yargıç Fang." Yargıç dosdoğru Bud'a bakarak devam etti. "Bana Sayın Yargıç diye hitap edebilirsin. Şimdi Bud, Bay Kwamina burada, seni Kıyı Cumhuriyeti'nde yasal olmayan bazı işlerle suçluyor. Ayrıca bizim de katılımcısı olduğumuz Genel İktisadi Protokolü altında dava konusu olan

suçlarla suçlanıyorsun. Bu suçlar bahsettiğim suçlarla yakından alakalı ama biraz farklı. Bunları anlıyor musun?"

Tam olarak değil, Sayın Yargıç," dedi Bud.

"Bu adamı gasp ettiğini ve kolunda bir delik açtığını düşünüyoruz," dedi Yargıç Fang, "ki bu uygun görülüyor, Kapiş?"

"Evet, efendim."

Yargıç Fang, Şeyh'e başıyla işareti verdi. Şeyh işareti anladı.

"GİP yasası," dedi Şeyh, "insanlar ve kuruluşlar arasındaki her türlü ekonomik ilişkiyi yürütür. Hırsızlık da böyle bir ilişkidir. Kurbanın kendini ekonomik olarak geçindirme yetisini etkilediği ölçüde bir ilişki. Yaralama da bir diğer çeşidedir. Protokol mutlak güç peşinde olmadığı için, böyle davaları sürdürmek için GIP sözleşmesini imzalayan tarafların yerel adalet sistemleriyle işbirliği içinde çalışırız."

"Konfüçyüsçü adalet sistemini iyi biliyor musun?" dedi Yargıç Fang. Tenis maçındaki bir izleyici gibi kafasını sağa sola çevirmekten Bud'ın başı dönmeye başlıyordu. "Sanırım, hayır. Tamam, Çin Kıyı Cumhuriyeti artık tam anlamıyla Konfüçyüsçü olmamasına rağmen, adli sistemimizi hala o şekilde yürütüyoruz - bu bizde birkaç bin yıldır var ve hiç de fena olmadığını düşünüyoruz. Ana fikir şu ki, yargıç olarak ben aynı anda birkaç rol sergiliyorum: dedektif, yargıç, jüri, ve gerekirse cellat."

Bud bu espriye kıs kıs güldü, sonra fark etti ki Yargıç Fang hiç de şakacı bir modda görünmüyordu. New York'ça tarzı Bud'ı ilk başta, onun sıradan bir adam olduğunu düşündürmüştü, aldatmıştı.

"Şimdi ilk bahsedilen rolde," Yargıç Fang devam etti, "Bay Kwamina, sizden bana şüpheliyi teşhis edip edemediğinizi söylemenizi istiyorum."

"Bu o," dedi Bay Kwamina, işaret parmağıyla Bud'ın alnını işaret ederek, "beni tehdit eden, beni vuran ve paramı çalan adam."

"Peki, Bayan Kum?" dedi Yargıç Fang. Sonra diğer tarafa dönüp Bud'a "Onların kültüründe kadın kocasının soyadını almıyor," diye ekledi.

Bayan Kum sadece Bud'a bakarak başını salladı ve "suçlu o." dedi.

"Bayan Pao, ekleyecek bir şeyiniz var mı?"

Gözlüklü küçük kadın Bud'a baktı ve Teksas aksanı İngilizceyle dedi ki, "bu adamın alnından halk arasında kafatası silahı diye bilinen, ses kumandalı küçük mermi atıcısı çıkardım. 3 çeşit cephanelikle doluydu ve Sakatlayıcılar denen şey, Bay Kwamina'ya karşı kullandığı mermi türlerini içeriyordu. O mermilerin seri numaraları incelenmesi ve Bay Kwamina'nın yarasından çıkartılan parçalarla aynı oluşu gösteriyor ki Bay Kwamina'da kullanılan mermi, şüphelinin alnına yerleşik silahtan atılmıştır."

"Lanet olsun!" dedi Bud.

"Tamam," dedi Yargıç Fang ve bir saniyeliğine tek eliyle uzanıp şakaklarına ovdu. Sonra Bud'a döndü. "Suçlu."

"Hey! Kendimi savuma hakkım yok mu?" dedi Bud, "İtiraz ediyorum!"

"Aptal olma," dedi Yargıç Fang.

Şeyh dedi ki, "suçlunun kayda değer bir mal varlığı olmadığı ve işinin değeri kurbanın yarasının bedelini ödemek için yeterli olmadığı için Protokol bu durumda faizini feshediyor."

"Anladım," dedi Yargıç Fang, "tamam Bud, adamım, bakmakla yükümlü olduğun kimse var mı?"

"Bir kız arkadaşım var," dedi Bud. "Harv adında bir oğlu var, yanlış saymadıysak benim oğlum. Ve duydum ki şu an yeniden hamile."

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun yoksa biliyor musun?"

"En son kontrol ettiğimde öyleydi - birkaç ay önce."

"Adı ne?"

"Tequila."

Protokol stajyerlerinden birinden kısık bir kahkaha geldi - bir eliyle ağzını kapatan genç bir kadın... Şeyh dudaklarını ısırıyordu.

"Tequila?" dedi Yargıç Fang, inanmayarak. Yargıç Fang'in bu davalara çok baktığı ve eğlence değeri düşük tuhaf bozuntulardan zevk aldığı ortaya çıktı.

"Kiralık Topraklarda Tequila isimli 19 tane kadın var." dedi Bayan Pao, fenomenoskopundan bir şeyler okuyarak, "içlerinden biri 3 gün önce Nellodee adında bir kız çocuğu doğurmuş. Bir de 5 yaşında Harvard adında bir oğlu var."

"Vay canına!" dedi Bud.

"Tebrikler Bud, baba oldun," dedi Yargıç Fang. "Tepkinden anlıyorum ki bu sana sürpriz oldu. Tequila ile ilişkinin sağlam olmadığı açıkça görülüyor ve bu yüzden ceza verirken göz önüne almam gereken hafifletici sebeplerin olmadığı kararına varıyorum. Durum böyle olunca, senin şuradaki kapıdan çıkmanı istiyorum." Yargıç Fang mahkeme salonunun köşesindeki kapıyı işaret etti. "Merdivenlerden in. Çıkış kapısından çık ve karşıya geç. Nehrin içine doğru giden bir tahta iskele bulacaksın. Kırmızı kısma gelene kadar o iskelenin sonuna doğru yürü ve sonraki talimatları bekle."

Bud önce tereddütle hareket etti ama Yargıç Fang sabırsızca işaret etti. Böylece sonunda kapıdan çıktı, merdivenlerden indi ve Huang Pu Nehri'nin kenarı boyunca uzanan büyük, eski Avrupalı binaların sıralandığı caddeye, Rıhtım'a çıktı. Gezinen Çinlilerle ve kendilerini oradan buraya sürükleyen bacakları olmayan garibanlarla dolu bir yaya tüneli, onu asıl nehir kenarına götürdü. Bazı orta yaşlı Çinliler, antika müzik çalan bir ses sistemi kurmuş, balo dansları yapıyordu. Müzik ve dans şekilleri, hayatının başka bir noktasında Bud'a iğrenç derecede tuhaf gelirdi ama şimdi birbirlerinin kollarında nazikçe dönen, kısmen şişman, durgun görünümlü bu insanlar manzarası, nedense onu hüznülendirdi.

Sonunda doğru iskeleyi buldu. İskelede yürürken, bir kumaş parçasına sarılmış uzun bir kundak taşıyan ve iskeleye ondan önce gitmeye çalışan bazı Doğu Asyalıları omzuyla itip geçmek zorunda kaldı. Burada manzara güzeldi, arkasında Rıhtım'ın eski binaları, karşı kıyıdan patlayan ve yoğun nehir trafiğine — çoğunlukla filikalar silsilesi — fon görevi gören Pudong Ekonomi Bölgesi'nin baş döndürücü neon duvarı...

İskele en sona, yani nehre doğru dimdik eğilene kadar kırmızı olmadı. Ayakları kaymasın diye bir tür yapışkan bir maddeyle kaplanmıştı. Arkasını döndü ve kubbeli mahkeme binasına baktı. Yargıç Fang'in ya da hizmetlilerinden birinin yüzünü net görebileceği bir pencere aradı. Çinli aile, çelenklerle kaplı uzun kundağı taşıyarak onu iskeleye doğru takip ediyordu. Bud şimdi fark etti ki bu muhtemelen bir aile üyesinin cesediydi. Bu iskeleler hakkında bir şeyler duymuştu: bunlara cenaze iskeleleri deniyordu.

Kurabiye-kalıpları diye bilinen mikroskobik patlayıcılardan birkaç düzinesi Bud'm kan dolaşımında patladı.

**Nell nesne derleyiciyi çalıştırmayı öğrenir,
gençliğin düşüncesizliği; her şey yoluna girer.**

Nell eski yatağına sığmayacak kadar büyümüşü ve bu yüzden abisi Harv yeni bir yatak edinmesine yardım edeceğini söyledi. Düşüncesizce, bu tür şeyleri yapmak için yeterince büyük olduğundan bahsetmişti. Nell onu, çıkıntılı kapakları olan kutu gibi şeyler barındıran mutfığa doğru takip etti. Bazıları ılık, bazıları serindi, bazılarının camı vardı, bazıları ses çıkarıyordu... Nell, arada sırada

Harv ya da Tequila'nın ya da Tequila'nın erkek arkadaşlarından birinin bu şeylerden pişme aşamasında yiyecek çıkardığını görmüştü.

Kutulardan birine nesne derleyici deniyordu. Tezgahın üstündeki duvara yerleştirilmişti. Harv çalıştırırken, Nell izlemek için bir sandalye çekip üstüne çıktı. N.D.'nin önünde, üstünde hareketli resimler olan ya da ses çıkaran ya da ikisini birden yapan bir şey, bir mediatron vardı. Harv parmaklarıyla dokunup konuşunca küçük hareketli resimler dans etti. Bu Nell'e, büyük birisi tarafından kullanılmadığı zamanlarda oynadığı, oturma odasındaki büyük mediatrondaki interaktif video oyunlarını hatırlattı.

"Onlar ne?" dedi Nell.

"Hareketli semboller," dedi Harv havalı bir şekilde, "bir gün okumayı öğreneceksin."

Nell bazılarını çoktan okuyabiliyordu.

"Kırmızı mı mavi mi?" diye sordu Harv cömertçe.

"Kırmızı."

Harv'ın oldukça heyecanlı bir dokunuşuyla, tepesinde dar, yeşil bir çizgi olan beyaz yuvarlak bir sembol çıktı. Çizgi gittikçe genişliyordu. N.D, beklenmesi gerektiği anlamına gelen kısa bir melodi çalıyordu. Harv buzdolabına gitti ve hem kendine hem Nell'e meyve suyu getirdi. N.D. ye küçümseyerek baktı. "Bu çok uzun sürüyor, çok saçma," dedi.

"Neden?"

"Çünkü ucuz bir Feed'imiz var. Saniyede sadece birkaç gram, çok acınası..."

"Neden ucuz bir Feed'imiz var?"

"Çünkü bu ucuz bir ev."

"Neden ucuz bir ev?"

"Çünkü ekonomik durum yüzünden gücümüzün yettiği bu," dedi Harv. "Annemiz kendilerine saygıları olmayan ve bu yüzden sıfıra çalışan her türlü Çinli ve benzerleriyle yarışmak zorunda. Bu yüzden annemiz de sıfıra çalışmak zorunda." Tekrar N.D. ye baktı ve kafasını salladı. "Çok acınası. Pire Sirki'nde böyle kocaman bir Feed var." Parmak uçlarını birbirine değdirip kollarıyla kocaman bir halka yaptı. "Ama bu muhtemelen senin serçe parmağın büyüklüğünde."

Sanki artık aynı odayı paylaşmaya dayanamıyormuş gibi N.D.den uzaklaştı, meyve suyundan güçlüce çekti ve interaktif video oyununa girmek için oturma odasına gitti. Nell yuvarlağın yarısını doldurana kadar yeşil çizginin genişlemesini izledi ve sonra yeşil çizgi yuvarlağa dönüşmeye başladı. Beyaz çizgi gittikçe daralıyordu ve sonunda beyaz çizgi kaybolurken müzik de sonlandı.

"Bitti!" dedi.

Harv oyununu durdurdu, kasıla kasıla mutfığa yürüdü ve sallanan açık kapağın üstündeki hareketli resme dokundu. N.D. yüksek sesle tıslamaya başladı. Harv Nell'in korkmuş yüzünü izledi ve onun saçlarıyla oynadı. Nell kendini savunamadı çünkü elleriyle kulaklarını kapatıyordu. "Havayı boşaltması gerekiyor," diye açıkladı Harv.

Ses sona erdi ve kapak birden açıldı. N.D.nin içinde düzgünce katlanmış, Nell'in yeni yatağı vardı.

"Ver onu bana! Ver onu bana!" diye bağırdı Nell, Harv'ın dokunmasına kızmış bir halde. Harv birkaç dakika yakalamaca oynayarak kendini eğlendirdi ve sonra yatağı Nell'e verdi. Nell, Harv ile paylaştığı odasına koştu ve kapıyı elinden geldiği kadar sert kapattı. Dinozor, Ördek, Peter ve Mor onu bekliyordu. "Yeni bir yatağım oldu," dedi onlara. Eski yatağını aldı ve odanın köşesine fırlattı, sonra yenisini yerde çok düzenli bir şekilde açtı. Üzücü derecede inceydi, yatak değil daha çok battaniyeydi. Ama tamamını yere serdiğinde bir ıslık sesi çıkardı - çok yüksek değil - geceleri abisinin nefes alma sesi gibi. Havayı içine çektikçe kalınlaştı ve bittiğinde gerçek bir yatak gibi görünüyordu. Nell, dinozor, Ördek, Peter ve Mor'u kollarına alıp emin olmak için yatağın üstünde

yüzlerce kez zıpladı.

"Beğendin mi?" dedi Harv. Kapıyı açmıştı. "Hayır! Çık dışarı!" diye bağırdı Nell. "Nell, burası benim de odam," dedi Harv, "senin eski yatağından kurtulmam lazım."

Sonra, Harv arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve Nell evde bir süre yalnız kaldı. Çocuklarının da yeni yataklara ihtiyacı olduğuna karar verdi ve bu yüzden sandalyeyi tezgahın önüne çekti, üstüne çıktı, tam N.D.nin önüne geldi ve hareketli sembolleri okumaya çalıştı. Birçoğunu anlamadı. Ama Tequila'nın bir şeyi okuyamadığında sadece kelimeleri kullandığını hatırladı, o yüzden bunun yerine N.D.ye konuşmaya çalıştı. "Lütfen yetişkin izni sağlayın," dedi N.D. defalarca. Şimdi Harv'ın neden konuşmayı dokunduğunu anladı. Sonunda, Harv'ın yatağını seçmek için kullandığı aynı sembollere gelene kadar N.D.ye uzun bir süre dokundu. Bir tanesi çok büyük bir yatakta uyuyan bir adam ve kadını gösteriyordu. Diğerleri daha küçük bir yataktaki bir adam ve kadın... Sadece bir adamı...Sadece bir çocuğu ve bir bebeği... Nell bebeğe dokundu. Beyaz yuvarlak ve kırmızı çizgi ortaya çıktı, müzik çaldı, N.D. tısladı ve açıldı.

Yatağı yere serdi ve resmi bir şekilde Dinozor'a verdi. Üstünde nasıl zıplanacağını bilmek için çok küçüktü o yüzden Nell, ona biraz gösterdi. Sonra N.D.ye geri döndü ve ördek, Peter Ve Mor için de yatak aldı. Şimdi oda yataklarla kaplıydı ve sonra bütün odada sadece bir büyük yatak olmasının ne kadar eğlenceli olacağını düşündü, sonra birkaç tane en büyük boy yataklardan yaptı. Sonra bir tane Tequila bir tane de onun erkek arkadaşı Rog için yeni bir yatak yaptı.

Harv geri geldiğinde, tepkisi korku ve şaşkınlık arasında bir şeydi. "Annem, bizi Rog'a eşek sudan gelinceye kadar dövdürtecek," dedi. "Bu şeylerden şimdi kurtulmamız lazım."

Haydan gelen huya gider. Nell, durumu çocuklarına açıkladı ve kendininki hariç bütün yatakları kurtulma haznesine doldururken Harv'a yardım etti. Harv kapağı kapatmak için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. "Şimdi bütün bu şeylerin annem eve gelmeden önce yok olmasını ümit etsek iyi olur," dedi. "Biraz uzun sürecek."

Sonra yattılar ve ön kapının açılma sesini korkuyla bekleyerek bir süre uyumadan uzandılar. Ama o gece ne anneleri ne de Rog eve gelmedi. Anne sonunda sabah geldi, hizmetçi kıyafetini giydi ve Vicky Yerleşim Bölgesi'ne gitmek için otobüse koştu. Ama hazneye atmak yerine bütün çöpünü yerde bıraktı. Harv sonra hazneyi kontrol ettiğinde boştu.

"Ucuz atlattık.' dedi. "Nesne derleyiciyi kullanırken dikkatli olmalısın, Nell."

"Nesne derleyici ne?"

"Kısaca N.D. diyoruz."

"Neden?"

"Çünkü N.D. nesne derleyici demek oluyor ya da öyle diyorlar."

"Neden?"

"Öyle. Sanırım harfler yüzünden."

"Harfler ne?"

"Hareketli semboller gibi, sadece hepsi siyah ve küçücük, hareket etmez. Eski, sıkıcı ve okuması zordur. Ama onları uzun kelimelere kısa kelimeler yapmak için kullanabilirsin."

Hackworth işe gelir; Design Works'ü ziyaret;

Bay Cotton'ın zanaatı.

Kemerli demir kapının altından geçerken yağmur, Hackworth'ün parlak ayak uçlarında damlalar oluşturuyordu. Vespitin pedallarında yuvarlanıp her adımda, gri-kahverengi arnavut kaldırımı taşlarına dökülen küçük damlalar, gökyüzünün metalik gri rengini yansıtıyordu. Hackworth dolanıp

duran kuşuklu bir Hindu grubunun arasından izin isteyerek geçti. Hinduların sert ayakkabıları arnavut kaldırımları için uygun değildi. Yüksek beyaz yakaları kafalarını kesmesin diye çeneleri havadaydı. New Chusan'ın güneyindeki adada bulunan küçük yüksek mahallelerinden - Hindustani - bir kaç saat önce çıkmışlardı. Otomatik patenlerle ve velespitlerle erken saatlerde Shanghai'a geçmiş, muhtemelen birkaç polise sus payı vermiş, New Chusan'ı şehre bağlayan Causeway'in yolunu tutmuşlardı. Sıralı Makine Sistemleri Şirketi onların geldiğini biliyordu çünkü her gün geliyorlardı. Şirket Causeway yakınlarına veya hatta Shanghai'a bir iş bulma bürosu kurabilirdi. Fakat şirket, iş arayanların ana kampüse gelen bütün o yolu aşır başvuru formlarını doldurmalarını seviyordu. Buraya gelmenin zorluğu, insanların geçici bir heves için gelmelerini önlüyordu ve bu insanların sürekli burada oluşu - sığırcıkların bir piknikte aç aç bakması gibi - bir işe sahip olacak kadar şanslı olan herkese, başkalarının onların yerlerini almayı beklediğini hatırlatıyordu.

Design Works, birçok bakımdan, mimarlarının planladığından daha iyi bir üniversite kampüsü yapmıştı. Eğer bir kampus, kocaman sarmaşık çemberiyle süslenmiş Gotik yeşil bir dörtgen diye tarif ediliyorsa, o zaman bir kampüstü. Ama bir kampus, bütün nüfusunun büyük basık odalarda, sıralarda ve sütunlarda oturduğu; bütün gün aslında aynı şeyleri yaptığı bir çeşit fabrikaysa, Design Works bu sebepten de bir Kampüstü.

Hackworth, Merkle Binası'nı tekrar dolaştı. Design Works'ün çoğu işi gibi çok büyük ve gotikti. Kemerli tavanı, alçının üstündeki boyadan oluşan zor bir duvar resmiyle süslenmişti. Duvar resmi hariç bütün bu bina direkt olarak Feed'den çıktığına göre, tavana bir mediatron yapmak ve ara sıra değiştirilebilecek yumuşak bir duvar resmi göstermesi için ayarlamak daha kolay olurdu. Ama Neo-Victorianlar mediatronları neredeyse hiç kullanmıyordu. Zor sanat eserleri, ressamın bağlılığını gerektiriyordu. Sadece bir kez yapılabilirdi ve berbat ederseniz sonuçlarına katlanmak zorundaydınız.

Duvar resminin merkezinde, her biri yuvarlak bir atom taşıyan sibernetik melek çocuklar topluluğu vardı. Merkezden simetrik olarak yayılan, yüzlerce atomdan oluşan bir yapıda birleşmişlerdi. Belki bir taşıyıcı ya da makine gibi görünmesi amaçlanmıştı. Bütün şeyin üstünde dolanan, oldukça büyük ama ölçeksiz, başına doladığı monoküler nano fenomenoskopu olan beyaz önlüklü bir Mühendis vardı. Aslında kimse nano fenomenoskopları kullanmıyordu çünkü derinlik algısını elde edemiyordunuz. Fakat, duvar resminde daha iyi görünmüştü çünkü Mühendis'in çelik mavisi, Areribo'nun çelik gözü gibi sonsuzluğu inceleyen diğer gözünü görebiliyordunuz. Diğer gözü bir nano manipülatöre sokulmuştu ve göz yanılması yaratan ışıkla dolu mimari tekniğin mükemmelce kullanılışı sayesinde, atom taşıyan melek çocukların, onun ezgisiyle dans edişi çok belirgin hale gelmişti, Mühendis'in Neptün'ündeki su perileri gibi...

Duvar resminin köşeleri çeşitli küçük işlerle doluydu.

Sol üst köşede Feynman, Drexler ve Merkle, Chen, Singh ve Finkle-McGraw bir karbon molekülünün üstünde duruyordu. Bazıları kitap okuyor, bazıları yapıcı bir eleştiri ima eden bir tavırla ortada yapılmakta olan işi parmağıyla gösteriyordu. Sağ üst köşede, düz elmas tahtın süslülüğüne rağmen durgun görünmeyi başarmış Kraliçe II. Victoria vardı. Resmin alt kenarı küçük figürlerle doluydu, çoğunlukla, tarih sırasına göre sıralanmış, nadir bulunan çilekeş anneleriyle beraber çocuklar vardı. Solda, nano teknolojinin nimetlerinden yararlanamayacak kadar erken dünyaya gelmiş ve (açıkça gösterilmemiş ama iğrenç bir biçimde ima edilmiş) kanser, iskorbüt, kazan patlaması, raydan çıkma, arabadan ateş açma, katliam, ani saldırı, maden kuyusu çökmesi, etnik temizlik, hızlı ve tehlikeli yaşam, lavabo açıcı içmek, soğuk bir evi kömürle ısıtmak ve öküz tarafından boynuzlanmak gibi artık olmayan sebepler yüzünden öbür dünyayı boylamış eski nesillerin ruhları vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbiri asık suratlı görünmüyordu. Hepsi Mühendis ve melek çocukların çalışmasını izliyordu. Melek çocukların yukarı doğru bakan yumuşacık yüzleri, atomların

görmeleri gereken boşluklara düşerken onların bağlanma enerjisiyle açığa çıkmış bir ışıkla aydınlanmıştı.

Ortadaki çocuklar Hackworth'e arkalarını dönmüştü ve çoğunlukla dosdoğru yukarı bakan ve kollarını ışığa doğru kaldırmış silüetler olarak görünüyordu. Sağ alttaki çocuklar sol attaki melek kalabalığını dengeliyordu. Bunlar doğmamış çocukların ruhlarıydı ama Mühendis'in işinden faydalanarak kesinlikle en kısa zamanda doğmak için istekli görünüyordu. Arkalarında, parlak, dalgalanan bir perde vardı, güneşin doğuşuna çok benziyordu ama aslında üstte tahtında oturan II. Victoria'nın eteklerinin dökümünün devamıydı.

"Affedersiniz, Bay Cotton," dedi Hackworth, neredeyse fısıltıyla. Zamanında burada birkaç yıl çalışmıştı ve görgü kurallarını biliyordu. Yüzlerce tasarımcı salonda düzenli bir şekilde sıralanmış oturuyordu. Hepsi kafalarına fenomenoskop sarmıştı. Hackworth'ün varlığından haberdar olan kişiler sadece Kontrol Mühendisi Dürig, yardımcıları Chu, DeGrado ve Beyerley, birkaç sucu çocuk ve çeperin etrafında ayakta dikilen kuryelerdi. Mühendisleri tedirgin etmek kötü bir görüntüydü, o yüzden onlara sessizce yaklaşmamanız ve onlarla yumuşakça konuşmanız gerekirdi.

"Günaydın Bay Hackworth," dedi Cotton.

"Günaydın, Demetrius. Hiç acele etme."

"Bir dakika içinde yanınızda olacağım, efendim."

Cotton solaktı. Sol elinde siyah bir eldiven takılıydı. Ona bağlanmış, görünmeyecek kadar küçük sert yapılar, makineler, konum algılayıcıları ve dokunma stimülatörlerinden oluşan bir ağ örgüsü vardı. Algılayıcılar elinin konumunu, her bir parmağın, her bir eklemine ne kadar büküldüğünü ve benzeri şeyleri takip ediyordu. Aygıtın geri kalan kısmı ona gerçek nesnelere dokunuyormuş hissi veriyordu.

Eldivenin hareketleri, yaklaşık yarım metre bir yarıçapla ve yarım kürelik bir alanla kısıtlıydı. Bileği rahat ve esnek dayanağında durduğu sürece eli serbestti. Çalışma yerinin etrafında oraya buraya yerleştirilen ipliklerden çıkan çok küçük tel ağına bağlıydı. İplikler motorlu makaralar gibi hareket ediyordu, gevşiyor ve dış kuvvet gibi yapmak için eldiveni ara sıra oraya buraya çekiyordu. Aslında bunlar makine değil, gerektiğinde tel üreten, gevşetmek ya da çekmek gerektiğinde içine çekip parçalayan küçük tel fabrikalarıydı. Her bir tel birkaç milimetre çapında gevşek körüklü bir kolla çevriliydi. Bu kollar misafirler ellerini sokup parmaklarını görünmeyen tellerde dilimlemesin diye güvenlik için oradaydı.

Cotton, muhtemelen yüz binlerce atomdan oluşan ayrıntılı bir yapıyla çalışıyordu. Hackworth bunu görebiliyordu Çünkü her çalışma yerinde, kullanıcının gördüğünün iki boyutlu bir görüntüsünü veren bir mediatron vardı. Bu, gözetmenlerin koridorda yukarı aşağı dolanırken her çalışanın ne yaptığını görmesini kolaylaştırıyordu.

Bu insanların çalıştığı yapılar, kendisi de birkaç yıl yapmasına rağmen, Hackworth'e acı verici derecede büyük göründü. Merkle Binası'ndaki bu insanlar, kitle piyasasında genellikle çok talep edilmeyen tüketici ürünleri üstünde çalışıyordu. İşin tekrarlanan kısımlarını idare eden büyük bir yazılım sistemiyle ortak çalışıyorlardı. Ürünleri tasarlamak için hızlı bir yöntemdi, değişken ve hassas tüketici piyasasının peşindeyken de gerekliydi. Ama bu yöntemle tasarlanan sistemler hep çok büyük oluyordu. Otomatik bir tasarım sistemi, daha çok atom fırlatarak her zaman çalıştırılabilirdi.

O nano teknolojik tost makinelerini ve saç kurutma makinelerini tasarlayan bu salondaki her mühendis Hackworth'ün Bespoke' taki işine sahip olabilmeyi istemiştir. Uyumun kendi içinde bir keyif olduğu, hiçbir atomun boş yere kullanılmadığı ve her yardımcı sistemin eldeki iş için özellikle tasarlandığı bir yer... Böyle işler sezgi ve yaratıcılık gerektiriyordu. Bunlar Merkle Binası'nda ne bol bulunan, ne de desteklenen özelliklerdi. Ama ara sıra, golf oynarken, karaoke yaparken ya da puro

içerken Dürig ya da diğer gözetmenlerden biri gelecektedi. Lord Alexander Chung-Sik Finkle Mc-Graw, Hackworth'ün şu anki projesinin, -Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı- parasını ödediği için fiyat önemsizdi. Dük'ün hasta numarası yapmaya ya da kolaya kaçmaya tahammülü yoktu bu yüzden her şey Bespoke'un yapabileceği kadar baştaydı, her atom haklı gösterilebilirdi.

Öyle olsa bile, oyuncaklardan hava gemilerine kadar her şeyi çalıştıran aynı tür pillerden oluşan Okuma Kitabı için yaratılan güç kaynağının özellikle ilginç bir tarafı yoktu. O yüzden Hackworth, potansiyeli olup olmadığını görmek için işin o kısmını Cotton'a vermişti.

Cotton'ın eldivenli eli siyah bir örümcek ağına sıkışmış bir at sineği gibi titredi ve bir şeyleri yokladı. Çalışma yerine bağlanmış mediatron ekranında, Hackworth, Cotton'ın orta boy (Merkle Binası standartlarına göre), tahminen daha büyük bir nano teknolojik sisteme ait olan bir montaj parçası tuttuğunu gördü.

Bu fenomenoskoplarda kullanılan standart renk düzeni, karbon atomlarını yeşil, sülfürü sarı, oksijeni kırmızı ve hidrojeni mavi olarak gösteriyordu. Cotton'ın montajı, uzaktan görüldüğü kadarıyla, genellikle turkuazdı çünkü çoğunlukla karbon ve hidrojenden oluşuyordu. Hackworth'ün görüş açısı o kadar uzaktı ki binlerce atomun hepsi birbirine karışmıştı. Doğru açılarla birbirinin üstüne yerleştirilmiş uzun, düz ama oldukça düzensiz çubuklardan oluşan bir örgü işiydi. Hackworth bunun bir çubuklu işletme sistemi - mekanik bir bilgisayar - olduğunun farkına vardı.

Cotton, parçayı daha büyük bir kısma uydurmaya çalışıyordu. Hackworth'ün bundan çıkardığına göre oto-montaj işlemi (Cotton ilk başta denemiştir) yolunda gitmemişti ve şimdi bu yüzden Cotton parçayı eliyle hareket yaparak yerleştirmeye çalışıyordu. Bu, hatayı düzeltmezdi ama o tellerden eline gelen uzaktan sezibilme yeteneğinin geri bildirimini, ona hangi şişliklerin hangi deliğe dizildiğini ya da dizilmediğini kavrama gücünü verirdi. İşe sezgisel bir yaklaşımdı, İngiliz Nano teknoloji Enstitüsü tarafından şiddetle yasaklanmış ama Hackworth'ün muzip ve zeki iş arkadaşları arasında oldukça popüler bir uygulamaydı.

"Tamam," dedi sonunda Cotton, "sorunu anladım." Ellerini serbest bıraktı. Mediatronda montaj parçası kendi hızında ana gruptan koptu, sonra yavaşladı, durdu ve ona doğru geri düşmeye başladı. Zayıf 'Van Der Waals kuvvetleri' tarafından kendine çekildi. Cotton'ın sağ eli küçük bir hesap cetvelinin üstünde dinleniyordu; stimülasyonu durduran bir tuşa bastı, sonra Hackworth onaylayarak başını salladı. Elleriyle tuşları aradı, içine bazı belgeler yazılıydı. Bu sırada, sol elini eldivenden çıkardı, aleti ve saç çukurlarında kalan bağlarını ve parçalarını kafasından çıkarmak için kullandı.

"Yeni makyaj bu mu?" dedi Hackworth, ekrana kafasını sallayarak.

"Bir adım ilerisi," dedi Cotton. "Uzaktan kumanda."

"Nasıl kumanda ediliyor? Evrensel ses tanıma arayüzü mü?" dedi Hackworth.

"Onun özelleştirilmiş, bir değişik biçimi efendim," dedi Cotton. Sonra sesini alçaltarak, "Dediklerine göre giyenin ruh haline tepki versin diye makyajı, elektrik akımı üreten deri tepkisi, nabız, solunum ve bunun gibi nano-alıcılarla birlikte düşünüyorlarmış. Söylemem gerekirse bu, kozmetik doku kullananları, derin dalgalı felsefi sulara çeken bir anafor saklıyordu."

"Ne? Makyaj felsefesi mi?"

"Düşünün, Bay Hackworth - makyajın amacı birinin duygularına tepki vermek mi – ya da tam olarak bunu yapmaması mı?"

"Bu sular zaten beni aştı," diye itiraf etti Hackworth.

"Görüntülü Kitap'ın güç kaynağını bilmek istiyorsunuz sanırım," dedi Cotton, Resimli Okuma Kitabı'nın kod adını kullanarak. Cotton'ın Görüntülü Kitap'ın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece oldukça uzun ömürlü bir güç kaynağı gerektirdiğini biliyordu. "Evet."

"İstedığınız değişiklikler tamamlandı. Belirttiğiniz testleri uyguladım ayrıca birkaç tane daha aklıma geldi - hepsi burada belgelenmiş." Cotton ağır, pirinçten yapılmış gibi olan çekmecesini tuttu ve içine yerleştirilmiş parmak izi tanıma işletme sistemi işini yaparken, yarım saniye bekledi. Çekmece kendi kilidini açtı ve Cotton, sonsuz çeşitlilikteki ofis çekmecesini koleksiyonunu gözler önüne sermek için çekerek açtı - bir sürü kağıt vardı; bazıları boş, bazıları yazılmış, bazıları karalanmış... Cotton'ın becerikli tasarımcı elinde duran, en tepesindeki Görüntülü Kitap yazısı hariç boş bir kağıt... Cotton kağıdı aldı ve ona konuştu: "Demetrius James Cotton bütün haklarını Bay Hackworth'e devrediyor."

"John Percival Hackworth, alındı," dedi Hackworth, sayfayı Cotton'dan alarak. "Teşekkür ederim, Bay Cotton."

"Rica ederim, efendim."

"Sayfayı kapla," dedi Hackworth kağıda ve sonra üstünde resimler ve yazılar oluştu, resimler hareket etti - sıralı makine sistemi döngüsünün bir şeması...

"Sormakla çok ileri gitmiş olmazsam," dedi Cotton, "Görüntülü Kitap'ı kısa zamanda derleyip topluyor olacak mısınız?"

"Büyük ihtimalle bugün," dedi Hackworth.

"Herhangi bir hata olursa bana haber vermekten çekinmeyin," dedi Cotton, sadece usulen.

"Teşekkür ederim, Demetrius," dedi Hackworth. "Mektup gibi katlan," dedi kağıda ve kağıt kendini düzgün bir şekilde üçe katladı. Hackworth onu ceketinin göğüs cebine koydu ve Merkle Binası'ndan çıktı.

Nell ve Harv'ın evdeki durumunun incelikleri; Harv bir mucizeyi akla getirir.

Nell'in kıyafetleri ne zaman küçülse, Harv bunları kurtulma haznesine atıp N.D.'ye yenilerini yaptırdı. Bazen Tequila, Nell'i başka anne ve kızlarını göreceklere bir yerlere götürecekse, dantelli ve kurdeleli özel bir elbise yapmak için N.D.'yi kullanırdı. Böylece, diğer anneler Nell'in ne kadar özel olduğunu ve Tequila'nın onu ne kadar sevdiğini anlayabilirdi. Çocuklar mediatronun önünde oturup video izler, anneler yanlarında oturup bazen konuşur bazen mediatron izlerdi. Nell onları dinlerdi, özellikle Tequila konuşurken, ama bütün kelimeleri anlamazdı.

Nell, Tequila sık sık tekrar ettiği için. Tequila ona hamileyken Özgürlük Makinesi denen bir şey kullandığını biliyordu - rahminizde yaşayan ve yumurtaları yakalayıp yiyen bir robot böcek. Victorianlar bunlara inanmıyordu ama bunları, tabi ki hiç ahlak ilkeleri olmayan Çinliler ve Hindistanlılardan satın alabilirdiniz. Daha fazla çalışmayacak kadar işe yaramaz hale geldiklerini asla bilmezsiniz ki Tequila da Nell'i böyle buldu. Kadınlardan biri, oraya girip cenini yiyen özel bir tür Özgürlük Makinesi alabileceğini söyledi. Nell, cenin ne demek bilmiyordu, ama görünüşe bakılırsa bütün kadınlar biliyordu ve bu fikri sadece Çinlilerin ya da Hindistanlıların bulacağı bir şey olarak düşünüyorlardı. Tequila bütün Özgürlük Makinesi çeşitlerini bildiğini ama kullanmak istemediğini çünkü iğrenç olmasından korktuğunu söyledi.

Bazen Tequila işten gerçek kumaş parçaları getirirdi çünkü çalıştığı zengin Victorianların bunları asla özlemeyeceğini söylerdi. Hiçbir zaman Nell'in bunlarla oynamasına izin vermezdi ve bu yüzden Nell, gerçek kumaş ve N.D.'den çıkan kumaş arasındaki farkı anlamazdı.

Bir keresinde Harv bir parçasını buldu. Yaşadıkları Kiralık Toprakların kendi sahili vardı ve Harv ve arkadaşları orayı incelemeye gitmekten hoşlanırdı. Karşıdaki Shanghai'dan akıntıya kapılıp gelen ya da New Atlantis Kabilesi'ndeki Vickylerin tuvalete atıp sifonu çektikleri şeyleri incelerdi. Asıl aradıkları şey esnek, kaygan bir Nano paketti. Nano paket bazen kondom şeklinde bazen de daha

büyük parçalar halinde gelirdi, bir şeyleri sarıp küçük aygıtların verdiği hasardan korumak için kullanılırdı. Her halükarda, toplanıp, temizlemesini ve bir parça Nano paketi diğeriyle birleştirip koruyucu takımlar ve diğr şekiller yapmasını bilen belirli kişilere satılabilirdi.

Harv kumaş parçasını ayakkabısının içine sıkıştırdı ve kimseye bir şey söylemeden eve doğru topallayarak gitti. O gece kırmızı yatağında uzanan Nell, garip ışıklarla ilgili anlaşılmaz rüyalarından rahatsız oldu ve sonunda uyanınca odasında mavi bir canavar gördü. Bu, battaniyesinin altında el feneriyle bir şeyler yapan Harv'dı. Dinozor, Ördek, Peter ve Mor'u rahatsız etmemek için yavaşça yataktan çıktı ve kafasını battaniyenin altına soktu ve Harv'ı, dişlerinin arasında küçük el fenerini tutarak, bir çift kürdanla bir şey üstünde çalışırken buldu.

"Harv," dedi, "robot böcek üstünde mi çalışıyorsun?"

"Hayır, aptal." Harv kısık sesle konuşuyordu ve dişlerinin arasında tuttuğu düğme şekilli el feneri yüzünden geveliyordu. "Robot böcekler çok daha küçük. Anladın mı, bak!"

Sıcaklık ve güvenliğe olduğu kadar merak da kapılarak biraz daha yaklaştı ve birkaç santimetrelilik köşeleri havlı, Harv'ın çaprazlanmış ayak bileğinde duran esnek, benekli kahverengi bir şey gördü.

"O ne?"

"Bu bir sihir. İzle," dedi Harv. Ve kürdanla kurcalayarak gevşek bir şey çıkardı.

"İplik çıkıyor!" dedi Nell.

"Şşş!" Harv baş parmağı tırnağının altından ipin ucunu tuttu ve çekti. Oldukça kısa göründü ama çektikçe uzadı ve kumaş parçasının havlı kenarı göremeyecek kadar hızlı söküldü ve ip tamamen çıktı. İncelemek için yukarı kaldırdı, sonra öylece diğr ip yığınının üstüne süzülerek düşmesi için bıraktı.

"Kaç tane ipi var?" dedi Nell.

"Nell," dedi Harv, onun yüzüne döndü, böylece fener Nell'in yüzünde parladı ve sesi ışıktan geliyormuş gibi aydınlatarak "Yanlış anladın. Bu şeyin içinde iplik yok - kendisi iplik. Birbirinin altından üstünden geçen iplikler. Bütün iplikleri çekip çıkarırsan hiçbir şey kalmaz."

"Bunu robot böcekler mi yaptı?"

"Çok sayısal bir şekilde yapılır - her bir ip diğr ipliklerin üstünden ve altından geçer ve onlar da diğr bütün ipliklerin üstünden ve altından geçer - " Harv bir süreliğine durdu. Zihni, karmakarışık koordinat sistemi olan bu şeyin insanlık dışı cesaretiyle aşırı yüklenmişti. "Robot böcekler olmalı Nell, başka hiçbir şey bunu yapamaz."

Atlantis/Shanghai tarafından alınan güvenlik önlemleri.

Atlantis/Shanghai, New Chusan topraklarının en afili %90lık alanında bulunurdu. Deniz seviyesinden bir mil yüksekte, havanın daha ılık ve temiz olduğu iç tarafta bir düzlük... Bazı kısımlarına dövme demir parmaklıklarla sınır çizilmişti ama gerçek sınır, sı sistemi denen bir şeyle korunuyordu - yarı bağımsız hafif uçaklar sürüsü...

Hafif uçaklar, havada asılı kalan herhangi bir şey demektir. Bugünlerde gösterilecek en kolay numaraydı. Nano teknoloji malzemeleri güçlüydü. Bilgisayarlar ölçülemeyecek kadar küçüktü. Güç kaynakları çok daha güçlüydü. Havadan daha hafif şeyleri yapmamak neredeyse zordu. Paketleme malzemeleri gibi çok basit şeyler - temelde çöp parçaları - hiç ağırlığı yokmuş gibi havada süzölmeye yatkındı. Ve deniz seviyesinden 10 km yüksekte dolaşan uçak pilotları, yaklaşarak ön camlarından geçen ve motorlarına giren atılmış boş alışveriş torbaları manzarasına alışmıştı. Alçak dünya yörüngesinden bakınca, yukarıdaki atmosfer oldukça kepekli görünüyordu, protokol, düşün

diye her şeyin olması gerekenden daha ağır ve ultraviyole ışınları tarafından alçaltılabilecek şekilde yapılmasında kararlıydı. Fakat bazı insanlar Protokol'u ihlal ediyordu.

Diyelim ki havada süzülen şeyleri yapmak çok kolaydı, o zaman bir hava türbini eklemek o kadar da zor değildi. Hafif uçakların gövdesindeki boru şeklindeki delikli demire yerleştirilen küçük bir ya da birkaç pervaneden ibaretti. Güç üretmek için havayı kendine çekip diğer taraftan çıkarırdı. Farklı eksenleri işaret eden birkaç pervaneye yapılmış bir cihaz, bir konumda durabilir ya da gerçekten uzaya doğru gidebilirdi.

Köpek yuvası sistemindeki her bir hafif uçak, en geniş kısmında bir pinpon topunu içerecek genişlikte ayna yüzeyli aerodinamik gözyaşı damlasıydı. Bu yuvalar, yerden yaklaşık 10 cm uzaklıkta (bir kediyi değil ama köpeği durdurabilecek yakınlıkta, bu yüzden "köpek yuvası") altıgen bir sistem şeklinde havada asılı durması için programlanmıştı ve yükseldikçe genişliyordu. Bu şekilde, bir yarım küre kubbe, New Atlantis Kabilesi'nin kutsal hava boşluğunda resmedilmişti. Çok rüzgar estiğinde, yuvaların hepsi rüzgar fınldağı gibi harekete geçerdi ve yuvalar kırırdıkça sistemin biçimi biraz bozulurdu. Ama en sonunda hepsi, akıntıya karşı yüzen küçük balıklar gibi hava türbinlerini iterek yerlerini bulurdu. Türbinler, havayı kesen jilet gibi ince bir tıslama sesi çıkarırdı, duyma mesafesindeki yuvaların sayısıyla çarpılınca hep birlikte çok da neşeli bir ortam oluşturmazdı.

Rüzgarla yeteri kadar güreştikten sonra yuvanın pili biterdi. Sonra yüzüp komşusuna yanaşırđı. İkisi helikopter böcekleri gibi havada eşleşir ve zayıf olan güçlü olandan güç alırdı. Sistem, hemşire uçaklar denen daha büyük uçakları da içerirdi. Bunlar, gelişigüzel seçilmiş yuvalara çok miktarda güç dağıtarak dolaşırđı ve sonra yuvalar da komşularına verirdi. Eğer bir yuva mekanik bir sorun yaşıyorsa, bir mesaj gönderirdi ve Victoria Kaynağı'nın altındaki Kraliyet Güvenlik üssünden yeni bir yuva uçardı ve tekrar derlenmek için eve uçabilsin diye onun yerini alırdı.

Birçok 8 yaşındaki çocuğun keşfettiğı gibi, köpek yuvası sistemine tırmanılamazdı. Çünkü yuvalar sizin ağırlığınızı destekleyecek kadar güce sahip değildi, ayağınız ilk yuvayı doğrudan yerde ezerti. Kurtulmaya çalışırđı ama çamura saplanmışsa ya da türbinleri bozulmuşsa, başka bir yuvanın gelip onun yerini alması gerekirdi. Bu nedenle, herhangi bir yuvayı yerinden çıkarıp götürebilirdiniz. Hackworth bu numarayı gençken yaptığında, fark etti ki yuva yerinden uzaklaştıkça ısınıyordu ve askeri bir dille kibarca, onu bırakmasını yoksa belli belirsiz ima edilen sonuçlarının kurbanı olacağını söylemişti. Fakat bugünlerde, ne zaman canınız isterse bir ya da iki tanesini çalabilirdiniz ve yeni bir tanesi çıkıp onun yerini alırdı. Sistemin parçası olmadıklarını anladıkları anda yuvalar kendini bozup anında hediyeleşir olurdu.

Bu kullanıcı dostu yaklaşım, sisteme dokunmanın ya da bu aktivitelerin onaylandığı anlamına gelmezdi, istediğiniz zaman birkaç yuvayı yolunuzdan iterek sistemden geçebilirsiniz - Kraliyet Güvenliği yuvalara sizi elektrikle öldürmelerini ya da balık yemi olana kadar topa tutmalarını söylemediyse...Öyleyse bile, bunu yapmadan önce sizi kibarca uyarırlardı. En pasif modda olsalar bile hafif uçaklar izliyor ve dinliyordu. Böylece hiçbir şey, Kraliyet Birleşik Güçler Komutanlığında yüzlerce üniformalı hayranıyla aniden medya ünlüsü olmadan köpek yuvası sisteminden geçemezdi.

Eğer mikroskobik değilse... Mikroskobik istilacılar bugünlerde daha büyük tehditti. Bir örnek vermek gerekirse, Kızıl Ölüm ya da diğer adıyla Yedi Dakikalık Spesiyal vardı. Bu, vuruştan sonra aniden patlar ve kurbanın kan dolaşımına bine yakın kan hücresi büyüklüğünde (kurabiye kalıbı diye bilinen) maddeler salgıladı. Normal bir insan vücudundaki bütün kanın dolaşması yedi dakika sürerdi, bu yüzden bu aradan sonra kurabiye kalıpları, kurbanın organlarına ve kol ve bacaklarına gelişigüzel dağılırdı.

Kurabiye kalıbı, ortam basıncına dayanabilmesi için tepesi ve altı daha yuvarlak olması dışında bir aspirin tableti şeklindeydi, çünkü diğer çoğu nano teknolojik aygıt gibi kurabiye kalıbı da hava

basmayla doluydu. İçinde aynı ekseninde ama zıt yönlere dönen iki tane santrifüj vardı, bunlar birimin denge çarkı gibi hareket etmesini engellerdi. Aygıt çeşitli şekillerde harekete geçirilebilirdi; en ilkeli, basit yedi dakikalık saatli bombalardı.

Patlama, santrifüjleri tutan bağları yok ederdi, böylece bine yakın nano teknolojik merminin her biri aniden fırlardı. Dış kovan kolaylıkla parçalanırdı ve her mermi bir şok dalgası yaratırdı. Başta şaşırtıcı derecede az zarar verir, dar bir çizgide bozulmayı takip eder ve arada kemikleri parçalardı. Sonra bütün hasar bir anda olurdu. Santrifüjün başlangıç hızına bağlı olarak bu, patlama noktasından çeşitli uzaklıklarda olabilirdi. Etki alanının içindeki çoğu şey hasar görmezdi ama onun yakınındaki her şey hamur haline gelirdi; bu yüzden "kurabiye kalıbı" denirdi. Sonra birkaç küçük parça etinden çıkıp havadaki ses duvarına düştüğü için kurban, kırbaç şaklaması gibi yüksek bir ses çıkarırdı. Ürkmüş şahitler, kurbanın kızarmasını görmemek için tam vaktinde arkalarını dönerdi. Kan kırmızısı hilal şekilleri birden bütün vücutta görünürdü; bunlar patlamanın geometrik dış görünüşünün tenle birleşmesini gösterirdi. Dolayısıyla bu izler, kullanışlı bir el kitapçığıyla karşılaştırarak, kurabiye kalıbının çeşidini tanımlayabilen adli tıp tipleri için bir lütuftu. Kurban, bu noktada, belirleyici özellikleri olmayan, kan sızdıran büyük bir çuval haline gelirdi ve tabi ki asla hayatta kalmazdı.

Böyle icatlar insanlarda endişe yaratmıştı. A kabilesinden insanlar, B kabilesinin üyelerinin vücutlarına birkaç milyon ölümcül aygıtı el altından getirip, eskimiş olanın yerine teknik olarak mümkün olan en iyi değişikliği sağlayabilirdi. Eski güçlü olma rüyası aniden bütün topluma köşeyi döndürebilirdi. O türden birkaç darbe indirilmişti, birkaç kitlesel kapalı tabut cenazeleri yapıldı ama çok fazla değildi. Bu aygıtları kontrol altına almak zordu. Bir kişi bir tane yerse ya da içerse, vücuduna girerdi ama besin zincirine de girip sevdiğiniz birinin vücudunda bulunabilirdi. Fakat büyük problem, barındıran kişinin bağışıklık sistemiydi çünkü amaçlanan kurbanı önceden uyaracak kadar dokusal sorunlara sebep olurdu.

Vücutta işe yarayan bir şey başka bir yerde de işe yarayabilirdi, bu yüzden şu anda kabilelerin kendi bağışıklık sistemleri vardı. İyi korunan bir kabile, istilacıları arayan ve yok eden bağışık aygıtlarla kuşatılmış havai bir tampon bölgesiyle çevriliydi. Atlantis/Shanghai'da bu bölge asla 20 km.den daha sığ değildi. En içteki meydan, köpek yuvası sisteminin iki tarafında uzanan yeşil bir alandı ve en dıştaki meydana da Kiralık Topraklar denirdi.

Kiralık Topraklar her zaman sisliydi çünkü havadaki bütün bağışık aygıtlar, su buharının yoğunlaşma çekirdekleri görevi görürdü. Sise dikkatli bakarsanız ve burnunuzun önünde yavaş yavaş hareket eden noktaya odaklanırsanız parladığını görebilirdiniz. Diğer birçok mikroskobik arama ışıkları gibi bağışık aygıtlar da lidar ışınlarıyla havayı tararken parlardı. Lidar, insan gözüyle görülebilir olan daha küçük dalga boyları kullanması dışında radara benzerdi. Küçük ışıkların parıltısı, sisin içinde acımasızca birbirini avlayan mikroskobik savaş gemilerinin kanıtıydı, tıpkı Kuzey Atlantik'in kara sularındaki Alman denizaltıları ve muhripleri gibi...

**Nell tuhaf bir şey görür;
Harv her şeyi açıklar.**

Bir sabah Nell pencereden dışarı baktı ve dünyanın kurşun kalem rengine dönüştüğünü gördü. Arabalar, velespitler, dört ayaklı hayvanlar, hatta otomatik patenler arkalarında yükselen siyah girdaplar bırakıyordu.

Harv bütün gece dışarıdaydı. Nell onu görünce çığlık attı çünkü yüzünde iki büyük korkunç gözü olan bir kara kalem hayaleti vardı. Harv filtreli maskeyi çıkarttı ve gri-pembe teni maskenin altından göründü. Beyaz dişlerini gösterdi ve sonra öksürmeye başladı. Buna düzenli bir şekilde başladı; en

derin alveollerinden balgam düğümlelerini çabukça çıkartarak tuvalete atıyordu. Ara sıra sadece nefes almak için dururdu ve boğazından yorgun bir ıslık sesi gelirdi.

Harv kendi açıklamadı ama eşyalarıyla çalışmaya başladı. Maskesindeki çıkıntıların vidalarını söktü ve yere attığında küçük siyah toz fırtınaları koparan siyah şeyleri çıkardı. Nano paket sargısından aldığı birkaç beyaz şeyle değiştirdi. Ama bitirdiğinde beyaz şeyler onun siyah parmak izleriyle kaplanmıştı, çıkıntılar ve parmak izindeki çizgiler mükemmel bir şekilde çıkmıştı. Nano paket sargısını bir süreliğine ışığa tuttu.

"Başlangıç protokolü," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle ve onu çöp kutusuna fırlattı.

Sonra maskeyi Nell'in yüzüne tuttu, iplerini kafasına götürdü ve sıkılaştırdı. Uzun saçları kopçaya takıldı ve sıkıştı ama itirazları maske tarafından susturuldu. Şimdi nefes almak biraz çaba gerektiriyordu. Nefes aldığı anda maske yüzüne baskı yapıyordu ve nefes verdiğinde ıslık sesi çıkıyordu.

"Maske kalsın," dedi Harv, "seni ölü parçalardan koruyacak."

"Ölü parçalar nedir?" diye mırıldandı. Sözcükler maskeden dışarı çıkamıyordu ama Harv, onun gözlerindeki bakıştan tahmin etti.

"Robot böcekler," dedi Harv, "ya da Pire Sirki'nde öyle diyorlar." Maskeden çıkan siyah şeylerden bir tane aldı ve parmak ucuyla hafifçe vurdu. Bir bardak sudaki bir damla mürekkep gibi, kül renkli bir bulut dönerek çıktı ve havada dönerek asılı kaldı, ne yükseldi ne de alçaldı. Işık parıltıları, ortasında peri tozu gibi parladı. "Gördün mü, her zaman etrafta robot böcekler var. Birbirleriyle konuşmak için parıltıları kullanırlar," diye açıkladı Harv. "Onlar havada, yiyeceklerde, suda, her yerde. Ve bu robot böceklerin uyması gereken kurallar var. Bu kurallara protokol denir. Ve çok eskiye dayanan bir protokol, akciğerlerin için iyi olduğunu söylerler. Bir tanesini içine çekersen güvenli parçalara ayrılması gerekir." Harv sahnedeymiş gibi bu noktada durdu ve bir tane daha simsiyah balgamı topladı. Nell bunun, güvenli robot böcek parçalarıyla yüzmek olduğunu tahmin etti. "Ama bazen bu kuralları bozan insanlar var. Protokole uymayan insanlar. Ve sanırım eğer havada, hepsi ciğerlerinde parçalanan çok fazla, milyonlarca robot böcek olursa - milyonlarca olursa, belki o güvenli parçalar o kadar da güvenli olmaz. Ama neyse, Pire Sirki'ndeki adamlar robot böceklerin bazen birbiriyle savaşa girdiğini söyler. Mesela, Shanghai'daki biri, protokole uymayan bir robot böcek yapar, sonra nesne derleyicisine bunlardan bir sürü yaptırır ve Vickyleri gizlice gözetlemek için ya da belki onlara zarar vermek için karşı denize, New Atlantis Kabilesi'ne yollar. Sonra bir Vicky - Protokol Uygulama adamlarından biri - dışarı çıkararak o robot böceği bulup öldürmesi için bir robot böcek yapar ve savaşa girerler. Bugün olanlar bu, Nell. Robot böcekler diğer robot böceklerle savaşıyor. Ölü parçalar dediğimiz bu toz aslında o robot böceklerin cesetleri."

"Savaş ne zaman bitecek?" diye sordu Nell, ama bir öksürük krizine daha girdiği için Harv onu duyamadı.

Sonunda Harv ayağa kalktı ve yüzüne bir beyaz Nano paket ipliği bağladı. Ağzının üstündeki nokta hemen grileşmeye başladı. Robot böcek silahından kullanılmış kovanları çıkardı ve yenilerini yerleştirdi. Silah şeklindeydi ama bir şeyleri vurmak yerine havayı içine çekerdi. Akordiyon gibi katlanmış kağıtlarla dolu silindir şeklindeki kovanlarla doldurulurdu. Açtığında, havayı kağıttan doğru içine çektiği için kısık bir ıslık sesi çıkarırdı. Robot böcekler orada sıkışıp kalırdı "Gitmem lazım," dedi Harv, silahın tetiğine birkaç kez parmağıyla dokunarak. "Ne bulabileceğimi asla bilemem." Sonra çıkışa yöneldi, arkasındaki hava akımı yerde bıraktığı siyah parmak izlerini süpürmüştü, sanki oradan hiç geçmemiş gibiydi.

Hackworth, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nı derler,

kitabın temelini oluşturan teknolojinin ayrıntıları.

Bespoke, bir blok uzunluğunda, ek binalar, kuleler, atriyumlar ve havadar balkonlarla dolu, tepede duran bir Victorian eviydi. Hackworth, kule ya da balkonu hak edecek kadar kıdemli değildi ama gardenya ve şimşir yetişen bir bahçe manzarası vardı. Masasında otururken bahçeyi göremezdi ama koklayabilirdi, özellikle denizden rüzgar estiğinde...

Görüntülü kitap masanın üstünde bir kağıt yığını halinde duruyordu, çoğu kağıt JOHN PERCIVAL HACKWORTH imzalıydı. Cotton'ın belgesini açtı. Hala küçük bir endüstriyel Çizgi film gösteriyordu. Cotton belli ki kendini eğlendirmişti. Kimse geliştirilmiş foto-gerçekçiliğe eşlik ettiği için kovulmamıştı ama Hackworth'ün kendi imzası, 19. Yüzyıl patent başvurusundan aşırılmıştı. Beyaz üzerine siyah, gri gölgeler neredeyse mikroskopik taramayı beraberinde getirirdi, kenarlarından biraz dağınık, eski moda bir yazı tipi idi. Müşterileri çıldırtırdı - her zaman salonlarındaki mediatronlarında çizimleri büyötmek isterlerdi. Cotton bunu anlamıştı. Kendi çizimini de aynı tarzda yapmıştı ve böylece bir Edwardian savaş gemisinin çarkları gibi görünerek, nano teknolojik pili sayfada pat pat ederek biterdi.

Hackworth, Cotton'ın belgesini Görüntülü Kitap yığınının üstüne koydu ve batıl inançla düzgün görünmesini istediği için masanın üstünde birkaç kez kenarlarını kesti ve ofisinin köşesine pencerenin kenarına götürdü. Oraya kapıcı yeni bir parça mobilya getirmişti; pirinçten yapılmış tekerleklerin üstünde, kiraz kerestesinden bir dolap. Beline geliyordu. Üstünde cilalanmış pirinçten bir mekanizma vardı - çıkarılabilir tepsisi olan bir otomatik belge okuyucu. Arkasındaki kapak bir Feed bağlantı yerini gösteriyordu. Tipik bir ev eşyasındaki gibi 1 cm.di ama özellikle bu dolabın dünyadaki en güçlü bilgisayarlarından birini - Bespoke analitik işlemcilerinin 5 santimetreküpünü - içerdiği düşünülürse, ağır endüstriyeli yapılarda şaşırtıcı bir biçimde zayıftı. Feed'in süper-iletken kısmından gelen yaklaşık 100 wattlık elektrik kullanırdı. Elektriğin dağıtılması gerekiyordu yoksa bilgisayar kendini ve binanın çoğunu yakıp kül ederdi. Bu enerjiden kurtulmak, analitik işlemciden çok, bir mühendislik işiydi. Son Feed protokolü bir çözüm yerleştirdi: Kocaman bir parça buz, hem de bir seferde, Feed'den çekip çıkararak ve bundan ılık su üreten bir cihaz.

Hackworth besleme tepsisinin üstüne belge yığını koydu ve makineye Görüntülü Kitap derlemesini söyledi. Okuyucu, her sayfanın kenarını dakikada bir kapıp içindeki bilgileri alırken kağıt karıştırma sesi gibi bir uğultu veriyordu. Esnek Feed hattı, duvardan dolabın arkasına uzanıyordu. Bilgisayar mekanizmaları, hipersonik buz büyük bir sarsıntıyla içine çekip ılık su çıkartırken orgazmik bir şekilde sallanıp dengeleniyordu. Dolabın çıktı tepsisinde yeni bir kağıt göründü.

Belgenin üstünde, "GÖRÜNTÜLÜ KİTAP 1. VERSİYON-1 DERLENMİŞ ÖZELLİKLER" yazılıydı.

Belgedeki diğer tek şey Hackworth'ün Psödö-desenli tarzındaki imzasında güzelce işlenen son ürünün resmiydi. Gerçekten bir kitap gibi görünüyordu.

Bespoke'un en büyük atriyumunun ortasındaki büyük sarmal merdivenlerden inerken, Hackworth, işlemek üzere olduğu suçu düşündü. Artık geri dönmek için çok geçti. Zamanı belirlemeden, aylar önce bilinçsizce karar verdiğini düşününce kendine şaşırdı.

Bespoke bir üretimhaneden ziyade bir yapı olmasına rağmen, birkaç tane 100 metreküp büyüklüğünde kendi nesne derleyicisi vardı. Hackworth bir metreküpün onda biri büyüklüğünde daha gösterişsiz bir masa üstü modelini tahsis etmişti. Bu derleyicilerin kullanılışı, kronolojik olarak kaydedilirdi, bu yüzden Hackworth önce kendini ve projeyi tanıttı. Sonra makine, belgenin kenarını tuttu. Hackworth nesne derleyiciye hemen başlamasını söyledi ve sonra kolay-erir çevreye bakan saydam, düz elmas duvarına baktı.

Evren, dağınık bir karmaşaydı. Tek ilginç parçalar, düzenli anormalliklerdi. Hackworth bir keresinde ailesini parktaki gölde kürek çekmeye götürmüştü. Sarı küreklerin ucu, aralıksız anaforlda dönüyordu. Sayısız içecek dökme deneylerinden ve küvetten sıvıların fiziğini öğrenen Fiona, sudaki bu deliklerin anlamını sordu. Gwendolyn onun elbisesini tutarken o, sandalın ucundan eğilip o anaforları elleriyle hissederek anlamak istedi. Belirli bir düzeni olmayan sadece bir su birikintisi olan gölün geri kalanı ilginç değildi.

Biz, uzay boşluğunun siyahlığını görmezden gelip yıldızlara dikkat ederiz. Özellikle kendilerini takım yıldızına sıralamış gibi göründüklerinde... "Hava gibi sıradan", değersiz bir şey demektir. Ama Hackworth, Fiona'nın havadan çektiği her nefesin, gece o küçük yatağında yatarken, ten, saç ve kemik yapmak için vücudu tarafından kullanıldığını bilirdi. Hava Fiona olmuştu ve sevgiyi hak ediyordu - hayır, gerektiriyordu. Yaşamın amacı, durumu düzene koyma çabasıydı. Bu çaba, ilkel okyanusta kendini kopyalayan moleküller karmaşası mıydı ya da yabancı otları kumaşa çeviren buharla çalışan bir İngiliz değirmeni miydi ya da yatağında yatan Fiona'nın havayı Fiona'ya dönüştürmesi miydi?

Bir yaprak kağıt, yaklaşık 100 nanometre kalınlığındaydı: Bir milyon atomun üçte biri bu kalınlığa sığardı. Akıllı kağıt, mediatronlar arasına koyulmuş bir süper-iletken bilgisayar ağından oluşurdu. Mediatron, yer yer rengini değiştirebilen bir şeydi; bunlardan iki tanesi, kağıdın kalınlığının yaklaşık üçte ikisine tekabül ederdi; içinde yüz bin atom genişliğinde yapılar içerecek kadar geniş bir boşluk bırakırdı.

Işık ve hava bu noktada kolayca içine işlerdi, bu yüzden makinelerde, kofullar bulunurdu - havasız Bucky küresi kabukları. Sayfa güneş ışığına maruz kalırsa topluca içerde patlamaları diye yansıtıcı alüminyum tabakayla kaplıydı. Bucky kürelerinin içinde, kolay-erir çevreye yakın bir şey vardı. Kağıdı akıllı hale getiren analitik işlemci burada dururdu. Bu küresel bilgisayarların her biri, güney-doğu-kuzey-batı komşularına esnek baskı çubuklarıyla dört yönden bağlıydı. Yaklaşık bir milyar ayrı işlemciden oluşan paralel bilgisayarları meydana getirmek için bu çubuklar, boşaltılmış esnek bir Bucky tüpüne akardı. Ayrık işlemciler öyle akıllı ya da hızlı değildi ve elementlere karşı o kadar hassastı ki genellikle sadece küçük bir kısmı çalışıyordu. Ama o kısıtlamalarla bile, akıllı kağıt yine de diğer şeylerin arasında güçlü bir grafik bilgisayar oluştururdu.

Ve yine de Hackworth, akıllı kağıdın Görüntülü Kitap'la alakası olmadığını düşündü. Çünkü sayfaları daha kalın ve daha çok sıkıştırılmıştı. Her bir yaprak on altı sayfalık kitap formatında 4 kez katlanmıştı. Otuz iki kitap formatı bir kitap sırtını bir araya getiriyordu. Bu, hem kitabın ayrılmasına engel oluyor hem de büyük bir anahtarlama sistemi ve veri tabanı görevi görüyordu.

Çok dayanıklı yapılmıştı ama yine de başlangıç nesne derleyicisinin olduğu, düz elmas vakum hazneli bir kolay-erir kaynaktan oluşması gerekiyordu. Elmasa, sadece kırmızı ışığın geçmesine izin veren bir şey katılmıştı. Standart mühendislik uygulaması, görünür düzenekte, yavaş kırmızı ışınlar tarafından kırılabilir zayıf moleküler bağlardan kaçınmıştı. Böylece modelin gelişimi camdan - son anda yapılan bir güvenlik önlemi - görünüyordu. Şifreniz eksikse ve projeniz çok büyüdüyse, haznenin duvarlarını yıkacak kadar endişe vericiyse, komik bir biçimde düşük teknolojili bir çare olsa da Feed hattından ayırarak her zaman kapatabilirdiniz.

Hackworth endişeli değildi ama sadece her zaman ilginç olduğu için gelişimin ilk safhalarını izledi. En başta, boş bir hazne ve kırmızı loş ışıkla parlayan bir elmas yarım küre vardı. Döşemenin ortasında, 8 cm.lik bir Feed'in açık profilini görebilirdiniz. Ayrık ya da birçok sayıda atom, kullanışlı birimlerde bir araya gelerek nano mekanik yapı taşları oluşturuyordu. Mikroskobik taşıma bantları ile bu taşları taşıyan bir sürü küçük boru, merkezi bir vakum borusunu çevreliyordu.

Nesne derleyici, Feed hattının ucunda duran ve bir programı takip eden bir makineydi. Taşıma bantlarından her seferinde bir tane molekül çekerek onu daha karışık yapılara yerleştiriyordu.

Hackworth programcıydı. Görüntülü Kitap programdı. Birçok alt programdan oluşuyordu ve her biri birkaç dakika öncesine kadar ayrı kağıtlarda duruyordu. Sonra Hackworth'ün ofisindeki güçlü bilgisayar onları, nesne derleyicinin anlayabileceği bir dille yazılıp tamamlanmış tek bir program haline getirdi. Fazla olgunlaşmış bir çileğin üstündeki küf gibi saydam bir duman, Feed hattının ucunda belirdi. Duman yoğunlaştı ve bir şekil almaya başladı, bazı kısımları biraz daha yüksekteydi. Kendi kapladığı alanı doldurana kadar Feed hattından uzaklaşarak yerin üzerinde yayıldı: 12 cm.lik etki alanıyla bir çemberin dörtte biri. Hackworth kitabın üst kenarının çıktığından emin olana kadar izlemeye devam etti.

Laboratuvarın bir köşesinde, geliştirilmiş türden bir kopyalama makinesi duruyordu. Neredeyse her türlü kaydedilmiş bilgiyi alıp başka bir şeye dönüştüren bir makineydi. Bir bilgiyi yok bile edebilir ve sonra yok olduğunu kanıtlayabilirdi ve bu, Bespoke'un oldukça paranoyak ortamında çok kullanışlıydı. Hackworth makineye, derlenmiş Görüntülü Kitap şifresini içeren belgeyi verdi ve yok etti. Kanıtlanabilir bir biçimde.

Bittiğinde, Hackworth havayı boşalttı ve kırmızı elmas kapağını kaldırdı. Tamamlanmış kitap, onu çıkaran sistemin üstünde dik bir şekilde duruyordu. Sistem, havayla temas eder etmez bir hurdaya dönüştü. Hackworth kitabı sağ eline, sistemi sol eline aldı ve ikincisini çöp kutusuna fırlattı.

Kitabı masasının çekmecesine kilitledi, şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu aldı, yürütecine atladı ve Causeway için yola çıktı. Shanghai'a doğru...

Nell ve Harv'ın genel yaşam hali; Kiralık Topraklar; Tequila.

Çin, denizin hemen karşı tarafındaydı ve sahile giderseniz görebilirdiniz. Oradaki gökdelenli şehre Pudong denirdi ve onun ilerisi Shanghai'dı. Harv, bazen oraya arkadaşlarıyla giderdi. Hayal edebileceğinizden daha büyük, garip insanlar ve manzaralarla dolu, eski ve kirli olduğunu söylerdi.

K.T.'de yaşarlardı ki bu Harv'a göre Kiralık Topraklar'ın kısaltmasıydı. Nell, bunun hareketli sembollerini çoktan bili-yordu. Harv ayrıca ona oturdukları Topraklar olan Büyü'nün sembolünü de öğretmişti; gri evlerin üstüne bir değnekten altın parçaları serpen bir prenesti ve altın parçaları dokununca evler sarılaşıyor ve parlıyordu. Nell, parçaların robot böcekler olduğunu düşünmüştü. Ama Harv robot böceklerin görülemeyecek kadar küçük olduklarını, o değneğin sihirli değnek ve parçaların da peri tozu olduğunu ısrarla söylüyordu. Harv ne olursa olsun, Nell'in bu sembolü hatırlamasını sağladı, böylece eğer kaybolursa evin yolunu bulabilecekti,

"Ama aslında beni arasan daha iyi," dedi Harv, "ben de gelip seni bulurum."

"Neden?"

"Çünkü dışarıda kötü insanlar var ve K.T.'de tek başına yürümemelisin, asla."

"Nasıl kötü insanlar?"

Harv sıkılmış göründü, birkaç kez of çekti, yerinde duramadı. "Geçen gün oynadığım interaktif oyunda korsanlar vardı. Çocukları bağladılar ve güvertenin üzerindeki kalasta zorla yürüteceklerdi. Biliyor musun o oyunu?"

"Evet"

"K.T.'de de korsanlar var."

"Nerede?"

"Boşuna bakma. Onlan göremezsin. Öyle kocaman şapkalı, kılıçlı korsanlar gibi değil. Sadece normal insan gibi görünürler. Ama içlerinde korsanlardır ve çocukları yakalayıp onlan bağlamayı

severler."

"Ve kalasta mı yürütürler?"

"Onun gibi bir şey." "Polisi ara!"

"Polisin yardım edeceğini sanmıyorum. Belki eder."

Polisler Çinli'ydi. Causeway'e Shanghai'dan gelirlerdi. Bir keresinde annesinin erkek arkadaşı Rog'u tutuklamak için eve geldiklerinde Nell, bir tanesini yakından görmüştü. Rog evde yoktu sadece Harv ve Nell evdeydi. O yüzden Harv, onların eve girmesine ve oturma odasında oturmasına izin verdi ve onlara çay getirdi. Harv, onlara Shanghai dilinde bir şeyler söyledi ve onlar da sırıtıp Harv'ın saçlarını okşadı. Harv, Nell'e yatak odasında durmasını ve dışarı çıkmamasını söyledi ama Nell yine de dışarı çıkıp dikizledi, ikisi üniformalı, biri takım elbiseli üç polis vardı. Rog gelene kadar oturma odasında sigara içip mediatronda bir şeyler izlediler. Sonra Rog'la tartışıp bütün yol boyunca bağırarak onu götürdüler. Ondan sonra Rog bir daha gelmedi ve Tequila, Markla çıkmaya başladı.

Rog'dan farklı olarak Mark'ın bir işi vardı. New Atlantis Kabilesi'nde Vickyelerin evlerinin camlarını siliyordu. Akşam üzeri eve yorgun ve pis bir halde gelirdi ve banyolarında uzun süre duş alırdı. Bazen Nell'i de banyoya götürüp, sırtını keselemesine yardım ettirirdi çünkü sırtının ortasındaki bir noktaya tam olarak yetişemezdi. Bazen Nell'in saçlarına bakar ve banyo yapması gerektiğini söylerdi. Sonra Nell kıyafetlerini çıkarır, onunla duşa girerdi ve Mark da onun yıkanmasına yardım ederdi.

Bir gün Nell, Harv'a Mark'ın onu hiç yıkayıp yıkamadığını sordu. Harv sinirlendi ve ona bir sürü soru sordu. Sonra Harv, bundan Tequila'ya bahsetti ama Tequila Harv'la tartışıp yüzünün bir tarafı kırmızı ve şişmiş bir halde odasına yolladı. Sonra Tequila Mark'la konuştu. Nell ve Harv yataklarında birbirlerine sokulmuşken onlar oturma odasında duvarlara yumruk atarak tartıştı.

O akşam Harv ve Nell uyuyormuş gibi yaptı ama Nell, Harv'ın yataktan kalkıp evden gizlice çıktığını duydu. Sonra onu bütün gece görmedi. Sabah, Mark kalktı ve işe gitti. Sonra Tequila kalktı, bütün yüzüne bir sürü makyaj yaptı ve işe gitti.

Nell bütün gün yalnızdı, Mark'ın o akşam ona duş aldırıp aldırılmayacağını merak ediyordu. Harv'ın tepkisinden, bu duşların kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Bir bakıma da bunu bilmek iyi bir histi çünkü neden yanlış bir his olduğunu açıklamıştı. Mark'ı onunla duş almaktan nasıl alıkoyacağını bilmiyordu. Dinozor, Ördek, Peter ve Mor'a anlattı.

Bu dört hayvan, geçen sene Mac'in yaptığı katliamdan tek sağ çıkan hayvanlardı. Annesinin erkek arkadaşlarından biri olan Mac, bir öfke nöbeti anında Nell'in odasındaki bütün oyuncak bebekleri ve doldurulmuş hayvanları toplayıp kurtulma haznesine tıktırmıştı.

Birkaç saat sonra Harv kapağı açtığında, bu dördü dışında bütün oyuncakların kaybolduğunu gördü. Harv, kurtulma haznesinin sadece N.D'den çıkan şeyler üstünde işe yaradığını ve "elle" (açıklaması zor bir kavram) yapılan her şeyi reddettiğini açıkladı. Dinozor, Ördek, Peter ve Mor "elle" yapılmış eski püskü şeylerdi.

Nell, onlara hikayesini anlattığında Dinozor, cesurca Markla savaşması gerektiğini söyledi. Ördeğin birkaç fikri vardı ama aptalca fikirlerdi çünkü Ördek daha küçük bir çocuktur. Peter, kaçması gerektiğini düşünüyordu. Mor, büyü kullanıp Mark'a peri tozu serpmesi gerektiğini düşünüyordu; tozun bir kısmı (Harv'a göre) Vickyelerin kendilerini kötü insanlardan korumak için kullandıkları robot böcekler gibi olurdu.

Mutfakta, Tequila'nın dün gece getirdiği yemekten vardı. Çin yemeği çubuklarının tutma yerlerine mediatronlar yerleştirilmişti böylece siz yedikçe hareketli semboller yukarı aşağı giderdi. Nell onun içinde hareketli sembolleri yapan robot böcekler olması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden sihirli değneği olması için yemek çubuklarından birini aldı.

Harv'ın ona N.D.'de yaptığı gümüş renkli plastik bir balonu da vardı. Bütün havası sönmüştü. Harv'ın interaktif video oyunlarından birinde gördüğü şövalyenin kolundaki gibi iyi bir kalkan olabileceğini düşündü. Odasının köşesindeki yatağına oturdu. Dinozor ve Mor önünde, Ördek ve Peter arkasında duruyordu. Sihirli değneğini ve kalkanını sıkıca tutarak bekledi.

Ama Mark eve gelmedi. Tequila geldi ve Mark'ın nerede olduğunu merak etti ama evde olmamasını çok da umursuyor gibi görünmedi. O gece Nell yattıktan sonra, geç saatte Harv geldi ve yatağının altına bir şey sakladı. Ertesi gün Nell baktı: her biri bir fut uzunluğunda bir çift ağır çubuk, kısa bir zincirle ortadan bağlanmıştı ve yapış yapış, sert kırmızımsı- kahverengi bir maddeyle kaplıydı.

Harv, Mark'ın bir daha eve gelmeyeceğini ve onun, Nell'i uyardığı korsanlardan biri olduğunu söyledi. Ve ona herhangi biri böyle şeyler yapmaya çalışırsa, kaçıp çığlık atması ve hemen Harv ve arkadaşlarına söylemesi gerektiğini söyledi. Nell şaşırıldı; o ana kadar korsanların ne kadar aldatıcı olduğunu anlamamıştı.

Hackworth Causeway'den Shanghai'a geçer; derin düşünceler.

New Chusan ve Pudong Ekonomi Bölgesi'ni bağlayan Causeway, Atlantis/Shanghai'ın bütün varoluş sebebiydi, aslında devasa bir Feed, her ucundan çok büyük basınç yataklarıyla sınırlıydı. Kitle-nakit akışı bakımından, okyanusta nefes alan yapay bir mercan kayalığının akciğeri gibi olan New Chusan'ın toprağı, Çin'in tüketici ekonomisinin neredeyse asıl kaynağıydı. Tek görevi, bir milyon ton nano malzemeyi, Orta Krallığın sürekli yayılan Feed ağına püskürterek, her ay milyonlarca yeni çiftçiye ulaştırmaktı.

Causeway'in uzunluğunun çoğu, denizin kabarmış halini sıyrıp geçerci, ama ortası, gemiler geçebilsin diye kemerliydi. Artık kimsenin gemilere ihtiyacı olduğundan değil ama birkaç inatçı herif ve bazı yaratıcı tur organizatörü, hala Yangtze nehrine seferler düzenliyordu. Büyük Feed'in zincir kemerinin altında değerli görünen hurdalarla, National Geographic dünya görüşü tutkunları için, eski-yeniyle-buluşur akorlarını tıngırdatıyordu. Hackworth, Causeway'in en yüksek yerine ulaştığında, gemilerin sağ ve sol taraflarının görüldüğü, Shanghai'ın eteklerini diğer yapay adalara bağlayan benzer geçiş yollarını görebiliyordu. Japon Nano, Fujivari görüldü. Su çizgisinin etrafında ofis binaları şeridi, onların üstündeki evler - ne kadar yüksek o kadar iyi - sonra, bir golf sahası şeridi, bahçeler, bambu ağaçlıktan ve diğer yakından kontrol edilen Doğa şekilleri görünüyordu. Diğer tarafta Hindistan'ın bir kısmı vardı. Ada, jeo-mimarisini, Moğollar döneminden çok, Sovyet dönemine borçluymuş, parçalanmış sanatın endüstriyel kalbini korumak için hiçbir çaba sarf edilmemişti. New Chusan'dan on kilometre ötede kuruluydu, pahalı manzaraları sabote ederek aşağılık, koyu renkli insanların alay konusu oluyordu. Hackworth bu şakalara asla katılmadı. Çünkü, Çin için yarışırken Hintlilerin, Victorian ve Japonları ayakları altında ezme olanağına sahip olduklarını, çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Onlar akıllıydı, sayıları fazlaydı ve çiftçi olayını anlıyordu.

Kemerin yüksek noktasından, Pudong'un düz topraklarına ve başkentin yüksek bölgesine bakabiliyordu. Her zamanki gibi, eski şehirlerin katıksız ağırlığında takılıp kalmıştı, yüzyıllar boyunca Bir Şeyleri Taşıma probleminin bıçak yaraları için, arazi alanları feda edilmişti. Otoyollar, köprüler, demiryolları ve onlara eşlik eden dumanlı, parlak tersaneler, elektrik hatları, boru hatları, nehir kayığı ve Çin yelkenlisinden yük ve kargo taşıma gemilerine kadar çeşitlilik gösteren liman tesisleri, havayolları... Hackworth, San Francisco'yu sevmişti ve büyüüne yeni alışmıştı. Ama Atlantis/Shanghai, onun, bütün şehirlerin (eğlence parkları hariç) terk edilmiş olduğu hissine kapılmasına neden oluyordu. Geleceğin, ana kayadan yapılmış yeni şehirlerde olduğu ve bu şehirlerin Feed hatlarının, kılcal damarların vücuttaki hali kadar ayrılmaz bir bütün olduğu hissine kapılıyordu. Feed'i olmayan ya da bambu sütunlarına yamanmış ek Feedleri olan Shanghai'ın eski mahalleleri, korkutucu bir biçimde durgun görünüyordu. Coşku dolu bir sokağın ortasına çömelmiş bir opium bağımlısı gibi, dişlerinin arasındaki bir kamıştan tatlı bir duman üflüyor, eski bir rüyaya dalıyordu; bütün hareket eden yayalar, zihinlerinin sık gidilmeyen taraflarına sürgün ediliyordu. Hackworth şu anda o mahallelerden birine hızlıca gidiyordu.

Bir Feed'in sahtesini yaparsanız, er ya da geç fark edilirdi çünkü bütün nesne derleyiciler, Kaynak'a bilgi verirdi. Feed ağıyla bağlantısı kesilmiş, kendi özel Kaynak'ınız olması gerekirdi ve bu, yapması zor bir şeydi. Ama motive olmuş bir sahtekar, biraz pratik zeka ve sabırla, on ve yüz dalton aralığındaki basit yapı taşlarının bir çeşidini hazırlayabilen bir Kaynak oluşturabilirdi. Shanghai'da böyle bir sürü insan vardı. Bazıları, diğerlerinden daha zeki ve sabırlıydı.

Hackworth, Dr. X'in iş yerinde.

Neşterin kenarı, tam bir atom genişliğindeydi; sislerin arasından süzülen bir uçak kanadı gibi, Hackworth'ün avuç içi derisini tabakalarına ayırdı. Çivi başı büyüklüğünde bir parçayı bıçakla sıyırdı ve Dr. X'e uzattı. Dr. X, parçayı fildişi çubuklarla tuttu, kimyasal kurutucuyla dolu, ince bir emaye kasede temizledi ve küçük bir düz elmas camının üstüne koydu.

Dr. X'in gerçek adı, susturucu seslerin, sahipsiz metalik vızıltıların, esrarengiz yarı-Almanca sesli harflerin ve Batılılar tarafından sürekli ezilip, yarısı söylenmeyen R harflerinin dizimiydi. Muhtemelen politik nedenlerden dolayı, çoğu Asyalı gibi, sahte bir Batılı ismi seçmeyi tercih etmemişti. Onun yerine, kendini beğenmiş bir şekilde, ona Dr. X denilmesinden memnun olacaklarını öne sürmüştü. Adı, Roma harfleriyle yazıldığında, ilk harfi X oluyordu.

Dr. X, elmas lamını, paslanmaz çelik tüpe yerleştirdi. Bir ucunda, civata delikleriyle delinmiş, teflon-contalı bir başlık vardı. Dr. X, bunu asistanlarından birine verdi. O da, sanki ipek yastıkta duran altın bir yumurta gibi, iki eliyle taşıdı ve iki masanın üstünü de kaplayan, büyük, paslanmaz çelik bir tesisat ağında, başka bir başlıkla eşleştirdi. Asistanın asistanı, bütün parlak civataları yerleştirmeye ve onları sıkmaya başladı. Sonra, asistan, bir anahtara hafifçe vurdu ve eski model bir vakum pompası ortaya fırladı. Bir iki dakika kimse konuşmadı. Bu süre boyunca, Hackworth, Dr. X'in laboratuvarına bakıyordu, her malzemenin yüzölçümünü hatta kökenini belirlemeye çalışıyordu. Sanki sidik içinde yüzen sakatlarla dolu cam kavanozlar, yüksek bir rafta duruyordu. Hackworth bunların, nesli tükenmiş türlerin safra keseleri olduklarını düşündü. Şu anda herhangi bir yatırım fonundan muhakkak daha değerliydi. Kilitli bir silah dolabı ve rengi atmış, eski bir Macintosh masaüstü yayıncılık sistemi, sahibinin, resmen köreltilmiş davranış alemlerine olan değerli girişimlerini gösteriyordu. Dibinde dallı budaklı bir akça ağacın yetiştiği bir mezardan daha büyük olmayan, havalandırmaya inat duvara bir pencere açılmıştı. Bunların dışında oda, o kadar fazla küçük, kahverengi, buruşuk ve organik görünümlü nesnelere doluydu ki Hackworth'ün gözleri birini diğerinden ayırt etme yeteneğini kaybetmişti. Ayrıca orada burada asılı duran birkaç güzel yazı sanatı örnekleri vardı, muhtemelen şiir parçalarıydı. Hackworth, birkaç Çin harfi ve onların zihinsel sisteminin temel bilgilerini öğrenmeyi denemişti ama genellikle üstünlüğünün, rekabet edeceği ve koruyabileceği bir yerde olmasını severdi. Mesela cam bir resimde olurdu ama gerçek gibi görünen altın ipliklerle işlenmiş bir kumaş parçasında değil...

Odadaki herkes, mekanik pompanın sesinden, aktarma etabının bittiğini anlayabiliyordu. Gaz buhar basıncına ulaşılmıştı. Asistan, pompayı, sistemin geri kalanından ayıran bir kapak kapattı ve sonra nano pompaya dönüştü, bu hiç ses çıkarmadı. Jet motorlarındakilere benzeyen türbinler vardı ama çok küçük ve fazlaydı. Dr. X'in vakum tesisatına dikkatlice göz gezdirdiğinde, Hackworth, ayrıca bir temizleyici olduğunu gördü. Bu, bir çocuk kafası büyüklüğünde bir tüptü. Akıl almaz bir yüz ölçümünde, içi buruşturulmuş, parazit molekülleri kavrayabilen nano aygıtlarla kaplı bir silindirdi. Vakum, Nano pompalar ve temizleyici arasında, Samanyolu ve andromeda galaksileri arasında görmeyi bekleyebileceğiniz bir şeye hızlıca damıtılıyordu. Sonra Dr. X sandalyesinden kalktı ve odanın içinde dolanmaya başladı, kaçak teknoloji aletini çalıştırdı.

Bu cihaz, büyük teknolojik çağlardan gelmişti ve çeşitli kaynakların yardımıyla bu Dış Krallığa kaçak yollarla getirilmişti. Ama hepsi aynı amaca hizmet ediyordu: Mikroskopik dünyayı, X ışını kırınımı, elektron mikroskobu ve nano ölçek incelemeleriyle araştırıyordu ve bütün sonuçları tek bir üç boyutlu görüntüde sentezliyordu.

Hackworth bunu kendi işinde yapıyor olsaydı, çoktan bitirmişti ama Dr. X'in sistemi, bütün

katılımcıların onayını gerektiren, bir seferde bir alt sistemi ortaya çıkaran bir çeşit Polonya demokrasisiydi. Dr. X ve asistanları, en uygunsuz olduğuna inanılan alt sistemin etrafına toplanır ve Shanghai dili, Resmi Çince ve teknik İngilizce karışımı bir dille, bir süre birbirlerine bağlıydı. Uygulanan tedavilerin birkaçı: yeniden açıp kapatmak; birkaç inç yukarı kaldırıp tekrar indirmek; bu ve diğer odalardaki gereksiz aletleri kapatmak; kapakları kaldırıp devre kartlarını oynatmak; yalıtkan çubuklarla, böcekler ve onların yumurta kapsülleri gibi küçük atıkları çıkartmak; kabloları oynatmak; tütsü yakmak; masanın bacaklarının altına katlanmış kağıt koymak; çay içip surat asmak; görülmemiş güçlere başvurmak; habercileri, diğer odalara, binalara ya da bölgelere, zarifçe yazılmış notlarla göndermek ve tozlu, sararmış kutularda yedek parçalarla geri dönmelerini beklemek; ve yazılım alanındaki buna benzer birçok sorun giderme tekniği... Bu işlerin çoğu gerçek görünüyordu, kalanı da muhtemelen anlaşmanın tekrar görüşülmesi için ön hazırlık yapan Hackworth'ün tüketimi içindi.

Sonunda asistanlardan birinin, alçak siyah bir masada, büyük bir resmiyetle açtığı, bir metre genişliğindeki mediatron kağıdının üstünde, John Percival Hackworth'ün ayrılmış parçasına bakıyorlardı. Nano teknoloji standartlarına göre bir büyüklük amaçlamışlardı, o yüzden oran çok yüksek değildi. öyle olsa bile, Hackworth'ün derisi, buruşturulmuş gazetelerin yığıldığı bir masa gibi görünüyordu. Dr. X'in de Hackworth gibi midesi bulanmıştı ama belli etmedi. Ellerini, işlenmiş ipek çüppesinin kucağında birleştirmiş bir şekilde oturuyor gibi göründü. Ama Hackworth biraz öne eğildi ve bir Nintendo pedinin üstüne sarkan bir inç uzunluğundaki sararmış tırnağını gördü. Görüş alanlarında düz, organik olmayan bir şey belirdi: Bir çeşit uzaktan kumandalı aygıt... Dr. X yönetiminde, kurulmuş deri yığınını incelemeye başladı.

Hem doğal hem yapay birçok robot böcek buldular. Doğal olanlar, küçük yengeçlere benzerdi ve yüz milyonlarca yıl boyunca diğer varlıkların vücutlarının dış tabakalarında sessizce dururdu. Yapay olanların hepsi, son yıllarda geliştirilmişti. Çoğunun, çeşitli eklentileri olan yuvarlak ya da elips şeklinde gövdeleri vardı. Gövde, robot böceğin sıralı-makinelik iç organlarına özenle bakmak için, kolay-erir çevrenin küçük bir parçası olan bir kofuldu. Gövdenin nano elmas yapısı, robot böcekleri küçük uzay gemileri gibi gösteren ince bir alüminyum tabakasıyla, ışıktan korunurdu.

Gövdelere eklenmiş alet parçaları vardı: Manipülatörler, alıcılar, hareket sistemleri ve antenler... Antenler hiçbir böceğinkine benzemiyordu - genellikle, kısacık kesilmiş tüylere benzeyen şeylerin bulunduğu yuvarlak beneklerdi. Bunlar, havada görülebilen ışınları alan, sıralı-dizilmiş sistemlerdi. Ayrıca çoğu robot böcek, üreticinin adı ve parça numarasıyla açıkça işaretlenirdi. Bu, Protokol'ün talebiydi. Birkaç tanesi işaretlenmemişti. Bunlar yasadışıydı. Protokol'ü hiçe sayarak kanunlara karşı gelen Dr. X gibi insanlar ya da çoğu insanın sandığı gibi, zengin sınıfının yönettiği gizli laboratuvarlar tarafından icat edilmişti.

Yarım saat boyunca, Hackworth'ün derisini alt üst ederken, bir kenarı belki de bir milimetre olan bir alanda dolaşırken, birkaç düzine yapay robot böcek gözlemlerdi. Bu, son zamanlarda alışılmadık bir rakam değildi. Neredeyse hepsi kırılmıştı. Robot böcekler çok uzun ömürlü değildi çünkü küçük ve karışıklardı; yedek sistemlere yer kalmazdı. Kozmik bir ışın çarpıp çarpmaz ölürlerdi. Enerji depolamak için de çok az yer olduğundan, birçoğunun bir süre sonra öylece enerjileri tükenirdi. Üreticileri, daha fazla böcek yaparak bunu telafi ederdi.

Neredeyse bütün robot böcekler, bir şekilde, Victorian bağışıklık sistemine bağlıydı. Ve bunların çoğunun görevi, lidar kullanarak, New Chusan'ın kirli kıyılarına sürüklenip protokole uymayan diğer böceklerle dikkat etmektir. Bir tane istilacıyı bulunca, yakalayıp gitmesine izin vermeden öldürürlerdi. Victorian sistemi, avlarına alışmış katiller yaratmak için Darwin tekniğini kullanırdı. Bu, zekice ve etkiliydi ama insanlar tarafından icat edilmesi çok tuhaf olan katillerin yaratılmasına neden olmuştu, insanların, tüysüz köstebek faresini asla icat etmeden bir dünya tasarlaması gibiydi Dr. X,

işaretlenmemiş bir robot böcek tarafından ölümün pençesine düşürülmüş çok acayip bir katile yalandan bakmak için biraz zaman ayırdı. Bu, tam olarak, Hackworth'ün etinin istila edildiği anlamına gelmezdi. Daha çok, ölü böceklerin masanın üstünde bir yerlerde toza yapıştığı ve dokunduğunda Hackworth'ün derisine girdiği anlamına gelirdi.

Şu anda aradığı böcek türünü örneklendirmek için Hackworth, parkta yürüyüşe çıktıktan sonra Fiona'nın saçından aldığı bir sırça otunu getirmişti. Dr. X'e gösterir göstermez anladı ve sonunda onu buldu. Diğer robot böceklerden tamamıyla farklı görünüyordu çünkü, sırça otu olarak tek görevi, ilk neye dokunursa ona yapışmaktı. Birkaç saat önce, Bespoke'taki nesne derleyicide yapılmıştı ve Hackworth'ün talimatlarına uyararak, Resimli Okuma Kitabı'nın dış yüzeyine birkaç milyon tane yerleştirilmişti. Birçoğu, Hackworth kitabı ilk aldığı anda, etine gömülmüştü.

Çoğu, ofiste kitabın üstünde kaldı ama Hackworth böyle olacağını zaten tahmin etmişti. Şu an açığa kavuşturmuştu, öyle ki. Dr. X ve ekibinin hiçbir fikri yoktu: "Sırça otunun içinde zamanlayıcı var," dedi, "bu, derlendikten 12 saat sonra paramparça olmasına neden olacak. Bilgiyi almak için 6 saatimiz kaldı. Şifrelenmiş, tabi ki."

Dr. X, gün boyu ilk kez gülümsedi.

* * *

Çok tanınmadığı için Dr. X, bu iş için en ideal adamdı. Diğer yandan, o bir mühendisti. Yapay robot böcekleri, çatlak bir Victorian böcek bilimci gibi toplardı. Nasıl çalıştıklarını görmek için atomlarına ayırırdı. Zekice bir yenilik gördüğü zaman, sonra kullanmak için veritabanında saklardı. Bu yeniliklerin çoğu, doğal seçimin sonucu olduğu için. Dr. X, bunları bilen ilk insandı.

Hackworth bir taklitçiydi. Dr. X ise bir geliştiriciydi. Aradaki fark, dijital bilgisayar kadar eskiydi. Taklitçiler, yeni teknolojileri yaratıp, bunların potansiyelinin sadece ana hatlarını keşfederek yeni projelerde kullanırdı. Geliştiriciler daha az saygı görürdü çünkü teknoloji bakımından oturup yeni olmayan sistemlerle oynar, onları olabildiğince çökertip taklitçilerin asla düşüneyemeyeceği şeyler yaptırıyor gibi görünürdü.

Dr. X, alışılmadık derecede büyük silah deposundan bir çift sökülebilir manipülatör silahı seçti. Bunların bazıları, New Atlantis, Japon ya da Hindistan modellerinden kopyalanmıştı ve Hackworth'e tanıdık geldi. Ama diğerleri, tasarlanmadan çok, geliştirilen yapılar olan, New Atlantis bağışık aygıtlarından kabaca koparılmış gibi görünen, tuhaf doğal aletlerdi. Doktor, bu silahlardan ikisini, sırça otunu tutmak için kullandı. Dikenli omurgalardan oluşan, alüminyum kaplı büyük bir Bucky küresiydi.

Hackworth'ün yönetiminde, omurgasız bir parça görünene kadar sırça otunu döndürdü. Delik ve boğumlarla işaretlenmiş dairesel bir çukur, kürenin yüzeyinde oluştu. Bu dairenin etrafında, üreticinin adı yazılıydı: IOVANNI HAC- VIRTUS FECIT.

Dr. X bir açıklamaya gerek duymadı. Standart bir giriş yeri idi. Muhtemelen, bununla uyuşan tarzda birkaç tane manipülatör silahı vardı. Bir tanesini seçti ve ucunu bir yere oturttu ve Shanghai dilinde bir emir verdi.

Sonra aleti kafasından çıkardı ve asistanının, ona bir fincan daha çay koymasını izledi. "Ne kadar?" dedi.

"Yaklaşık bir terabayt," dedi Hackworth. Bu, bellek kapasitesi Ölçümüydü, süre değil ama Dr. X'in bunu anlayabilecek bir tip olduğunu biliyordu.

Küre, sıralı makine bant sürücü sistemi içeriyordu, paralel donatılmış sekiz bant çarkı vardı ve her birinin kendi okuma- yazma düzeneği vardı. Bantlar, mantıksal olanları ve sıfırları temsil eden farklı

kenar grupları olan ardışık zincirlerdi. Standart bir parçaydı ve bu yüzden Dr. X, boşaltması söylendiğinde, bu parçanın, saniyede bir milyar bayt püskürteceğini zaten biliyordu. Hackworth, biraz önce ona, bantlarda depolanan toplamın bir trilyon bayt olduğunu söylemişti. Yani bin saniye daha bekleyeceklerdi. Dr. X, zamandan faydalanarak odadan çıktı, asistanları da arkasından... Gayri resmi olarak Pire Sirki diye bilinen girişiminin diğer paralel işlerine yöneldi.

**Hackworth, Dr. X'in laboratuvarından ayrılır,
daha derin düşünceler, Finkle-McGraw'dan şüir;
kabadayılarla karşılaşma.**

Dr. X'in asistanı kapıyı açtı ve küstahça kafasını salladı. Hackworth, şapkasını kafasına attı ve Çin'in pis kokusuna göz kırparak Pire Sirki'nden çıktı. Yüz milyon demlik siyah çay çöpü gibi dumanlıydı; domuz yağının tatlı, topraksı kokusuyla, yolunmuş tavuk ve sıcak sarımsağın kükürt gibi keskin kokusuyla karışmıştı. Gözleri uyum sağlayana kadar, yolunu, kaldırım taşlarına vuran bastonunun ucuyla hissetti. Bir kaç bin Ucu harcadığı için şimdi biraz daha fakirdi. Büyük bir yatırımdı ama bir babanın yapabileceğinin en iyisiydi.

Dr. X'in mahallesi, Shanghai'nın kalbi olan Ming Hanedamlığı'ndaydı. Gri sıvayla kaplanmış küçük tuğlalı, kiremit çatılı, alçı duvarları olan yapılardan oluşan kalabalık bir semtti. Çamaşır kurutmak için yapılmış demir direkler, ikinci kat pencerelerinden dışarı uzanıyordu. Böylece dar sokaklarda, binalar birbirleriyle kılıç oyunu oynuyor gibi görünürdü. Bu mahalle, eski surun yapıldığı yere yakındı. Bu sur, aç gözlü Japon samuraylarını uzak tutmak için dikilmişti. Sonra yıkılıp yerine çevre yolu yapılmıştı.

Dış Krallığın bir parçasıydı ve bu da, Çinlilerin gözetiminde olduğu sürece yabancı şeytanların kabul edilmesi demektir. Onun ötesinde, eski mahallenin daha derinlerinde, söylendiğine göre Orta Krallık vardı, - daha doğrusu, Ç.K diye adlandırmayı sevdikleri Çin Krallığı ve buraya yabancılar asla kabul edilmezdi.

Bir asistan, Hackworth'ü sınıra kadar götürdü ve Çin Kıyı Cumhuriyeti'ne ayak bastı. Burası, diğer çoğu şeyle birlikte, neredeyse bütün Shanghai'ı kapsayan, tamamen farklı bir ülkeydi. Bunu vurgulamak istercesine, genç adamlar sokak köşelerinde aylak aylak dolaşüyor, yüksek sesle müzik dinliyor, kadınlara ıslık çalıyor ve genellikle evlatlık görevlerini hiçe sayıyordu.

Motorlu faytona binebilirdi, eski sokaklardan geçebilecek kadar dar olan bisiklet ya da kaykaydan başka tek araçtı. Ama, bir Shanghai taksisinde ne tür bir gözetleme olduğunu asla bilemezsiniz. New Atlantis beyefendilerinin, gece geç saatte Pire Sirki'nden ayrılması, ancak jandarmaların hayal gücünü harekete geçirirdi. Onlar da, suçlu elemanın gözünü öyle bir korkuturdu ki... Şu anda bile kıpır kıpırlardı ve çeşitlilik arıyorlardı. Bilgeler, kahinler ve kuramsal fizikçiler, Shanghai Polis Teşkilatı'nın şaşırtıcı aktivite kapsamı ve gerçek hukuki yaptırımları arasında olabilecek ilişkiyi (varsa tabii) ancak tahmin edebilirdi.

Üzücüydü ama Hackworth, Fransız Yerleşim Alanı'nın karışık arka sokaklarını denediği için memnundu. Birkaç kişi, birkaç blok ötedeki kavşakta gizleniyordu. Bir mediatrondan gelen lanet ışık, sadece sokak suçlularının giymeye ihtiyaç duyacağı türden yamalı Nano paket kıyafetleri sıyırıp geçiyordu. Hackworth, bunun, Causeway'den gelen Kiralık Topraklar çetelerinden biri olduğunu düşünerek kendini rahatlatı. Herhalde, bir beyefendiye sokakta saldıracak kadar gözü kara olamazlardı, hele de Shanghai'da. Hackworth yine de kavşağın etrafından dolandı. Hayatında hiç yasa dışı bir şey yapmamıştı. Ama birden, irkilerek anladı ki acımasız bir jandarmanın, kendi gibi daha yaratıcı suçlular için, önemli bir kaynaktı.

O öğleden sonra Hackworth, pek çok kez utanca kapıldı ve bir çok kez de bunu, mantıklı düşüncelerle başından attı: Yaptığı şeyin nesi bu kadar kötüydü? Lord Finkle-McGraw'un Bespoke'a geliştirmesi için parasını ödediği yeni teknolojilerden hiçbirini satmıyordu. Doğrudan kar elde etmiyordu. Sadece, torunlarına dünyada daha iyi bir yer sağlamaya çalışıyordu, ki bu her babanın sorumluluğuydu.

Eski Shanghai, Huang Pu'ya yakındı; nehir manzarasının keyfini çıkararak bahçe köşklerinde mandalina ağaçları dururdu. Hackworth, Pudong'a giden bir köprüden geçti ve ışıklı gökdelenlerin arasındaki dar geçitlerden geçerek doğuya, birkaç mil uzaklıktaki kıyıya doğru yöneldi.

Hackworth, mediatron çubuklarını icat ederek alt tabakadan Bespoke'un elit rütbelerine atladı. O zaman San Francisco'da çalışıyordu. Şirket, Çin aletleri hakkında kafa yoruyordu, Japonları bastırmaya çalışıyordu. Japonlar, Feed'den direkt olarak iyi pirinç üretmenin (5 çeşit hem de!) yolunu çoktan bulmuş, pirinç işçisi yarışını kazanmıştı ve iki milyar çiftçinin işlerini bırakarak ciddi derecede boş zamana sahip olmasını sağlamıştı. Ve bununla ne yapabilecekleri konusunda Japonların bir fikri yoktu. Japonya'nın nano teknolojik pirinç üretimindeki ulaşılmaz liderliğinden endişe eden genel merkezdeki bazı dahiler, etli hamurdan, dijital etkileşimli fal kurabiyelerine kadar bütün yemeklerden çok fazla üreterek herkesi sollamaya karar verdi. Hackworth de önemsiz gibi görünen yemek çubukları çıkartması için nesne derleyiciyi programlama işine koyulmuştu.

Bunu plastik yapmak, en aptal insan için bile kolaydı ardışık malzemeler ve nano teknoloji, diş macunu ve tüpü gibi birbirine uyuyordu. Ama, öğrenciyken Çin yemeğinden payını almış olan Hackworth, plastik çubuklara asla alışmamıştı, Çinli olmayan birinin hissiz ellerinde kaygan ve güvenilmez olurlardı. Bambu daha iyiydi - ve bir parça hayal gücünüz varsa, programlaması da o kadar zor değildi. O kavramsal atılımı yaptıktan kısa bir süre sonra, bu lanet şeylerin reklamını yapmak aklına geldi. Çubuk tutma yerleri ve Çince sütun yazısı birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Çok geçmeden, bunu üstlerine sundu: Tutma yerlerinde, Times Square'deki haber başlıkları gibi sürekli, renkli reklam mesajlarının döndüğü, mükemmel, kullanım dostu, bambu yemek çubukları... Bununla Hackworth, Pasifik'in üstünden Atlantis/Shanghai'a, Bespoke'a atladı.

Şimdi bu yemek çubuklarını her yerde görüyordu. Varlıklı Lordlar için bu fikir milyarlarca değerdi. Hackworth için, diğer bir maaş çeki idi. Orada sınıflar arasındaki fark buydu.

Dünyadaki çoğu insanla karşılaştırıldığında, durumu o kadar kötü değildi ama yine de acı içindeydi. Fiona için daha fazlasını istiyordu, Fiona'nın kendi mal varlığı içinde büyümesini istiyordu. Sadece hisse senetlerine yatırılmış birkaç peniye değil, büyük bir şirkette iyi bir pozisyona sahip olmasını istiyordu.

Kendi şirketini kurmak ve başarı sağlamak tek yoldu. Hackworth arada bir bunu düşünmüştü ama yapmamıştı. Neden yapmadığından emin değildi; bir sürü iyi fikri vardı. Sonra, Bespoke'un, kendi şirketlerini kurmaya zamanları olmayan, iyi fikirli bir sürü insanla dolu olduğunu fark etmişti. Birkaç büyük lordla tanışmıştı. Görüntülü Kitap'ı geliştirirken, Lord Finkle-McGraw'la oldukça fazla zaman geçirmişti ve kendisinden daha zeki olmadıklarını görmüştü. Fark kişilikteydi, doğuştan gelen zekada değil...

Kişiliğini geliştirmesi için Hackworth çok geç kalmıştı ama Fiona için geç değildi. Finkle-McGraw ona Görüntülü Kitap fikriyle gelmeden önce Hackworth, bu konuyu düşünerek çok zaman harcadı, çoğunlukla parkta Fiona'yı omuzlarında taşıırken... Onu çok sevmesine rağmen, kızına uzak görünmesi gerektiğini biliyordu - çünkü onunlayken, kızının geleceğini düşünmeden duramıyordu. Bir asilzadenin duygusal tutumunu ona nasıl anlatabilirdi - hayatında risk alma ve şirket kurma cesaretini... Belki de ilk çabaları boşa çıksa bile birkaç tane şirket kurma cesaretini... Birçok önemli akranlarının biyografilerini okumuştü ve aralarında çok az ortak nokta bulmuştu.

Tam vazgeçip her şeyi şansa bırakmak üzereyken, Lord Finkle-McGraw onu kulübüne davet etti ve birdenbire tam da aynı konudan bahsetmeye başladı.

Finkle-McGraw, çocuklarının, torunu Elizabeth'i hiç saygı duymadığı okullara göndermesini engelleyemedi; karışmaya hakkı yoktu. Bir büyükbaba olarak onun görevi, hoş görmek ve hediyeler vermektir. Ama neden ona, o okullarda olmayan bir hediye vermiyordu?

Hackworth, yaratıcı bir fikir olduğunu söylemişti, Finkle-McGraw'un alışılmadık yaramazlığına şaşırmişti. Ama o malzeme neydi?

Finkle-McGraw, "tam olarak bilmiyorum ama başlangıç olarak eve gitmeni ve bölücü kelimesinin anlamını düşünmeni istiyorum," dedi.

Hackworth'ün çok fazla düşünmesine gerek yoktu çünkü kendisi bu fikirlerle uzun zamandır haşır neşirdi. Birkaç aydır bu fikrin tohumları kafasında filizleniyordu ama Hackworth'ün fikirlerinin hiçbiri şirketlerde geliştirilmediği için henüz çiçek açmamıştı. Bir yerlerde bir malzeme eksikti ve şu an fark etmişti ki o malzeme bölücülüktü. Lord Alexander Chung-Sik Finkle McGraw, Victorian Kurumu'nun simgesi, bir bölücüydü. Mutsuzdu çünkü çocukları bölücü değildi ve ailesinin, Elizabeth'i düşük kaliteli puro geleneklerine göre yetiştirme düşüncesi onu çok korkutuyordu. O yüzden şu anda kendi torununu bölücü yapmaya çalışıyordu.

Birkaç gün sonra, Hackworth'ün saat zincirindeki altın kalem çaldı. Hackworth boş bir kağıt çıkardı ve 'mail' emri verdi. Sayfanın üzerinde şu ortaya çıktı:

-KUZGUN-

BİR OKUL ÇOCUĞUNUN, KARDEŞLERİNE ANLATTIĞI BİR NOEL HİKAYESİ

Samuel Taylor Coleridge (1798)

Yaşlı bir meşe ağacının altında Büyük bir domuz sürüsü

Homurduyordu meşe palamutlarını çatır çutur yerken

Onlar olgunlaşıp yere hızlıca düşerken.

Sonra koşarak gittiler, çünkü rüzgar sertleşti çok;

Bir tane meşe palamudu bıraktılar, ve görebileceğiniz başka yok.

Sonra bir Kuzgun geldi, bu aptallığı beğenmedi:

Derlerdi ki, o, Melankoli büyücüsüne aitti!

En siyah uçaktan daha siyahtı,

Rüzgarda alçaktan uçar, tüyleri ıslanmazdı.

Meşe palamudunu aldı ve hemen,

Gömdü derin büyük nehrin yanına.

Sonra Kuzgun nereye gitti?

Her yere gitti.

Tepelerin, vadilerin üstünden geçti. Bazı Güzler, bazı Baharlar Dolaştı avare kanatlar:

Bazı yazlar, bazı kışlar -

Yansıra bile anlatamayacağım maceralar.

En sonunda geri geldi yanında bir dişi

Ve meşe palamudundan, uzun bir meşe ağacı bitmişti.

Yuva yaptılar dalların en tepesine

Yavruları oldu. mutlulardı kafi derecede

Sonra bir gün, deri kıyafetleriyle bir ormancı geldi,

Kaşları gölgelik gibi gözlerinin üzerindeydi

Elinde bir balta vardı, tek kelime etmedi.
Ama çokça zorladı kendini ve öyle bir vurdu ki.
Nihayet Kuzgun'un zavallı meşesini devirdi
Yavruları öldürülmüştü; çünkü uçmayı bümezlerdi
Ve sonra da kederinden öldü anneleri

Ormancının gövdeden ayırdığı dallar.
Nehrin akıntısında yüzdürdü gövdeyi
Testereyle kesip kalas yaptılar ve yüzdüler derisini
Bununla ve diğer ağaçlarla yaptılar gemi
Gemiye suya indirdiler ama gözünün önünde toprağın
Hiçbir geminin dayanamayacağı bir fırtına koptu.
Bir kayaya dayandı ama dalgalar çok hızlıydı;
Aynı yerde uçup durdu Kuzgun ve gemiyi patlattı.
Duydu son feryatlarını ölen ruhların -
Gördünüz mü! Gördünüz mü! En üstünden, deli su kabartılarının!
Çok memnundu Kuzgun, çabucak gitti.
Ve Ölüm. eve gidiyordu, tanıştığı bir bulutun üstündeydi
Ve bu ziyafet için tekrar tekrar teşekkür etti
Onun her şeyini almışlardı ve İNTİKAM ÇOK TATLIYDI!

Bay Hackworth,

Umarım, yukarıdaki şiir, geçen Salı günkü toplantımızda biraz değindiğim fikirlere ışık tutar ve atasözleri araştırma çalışmalarınıza katkıda bulunur

Coleridge bu şiiri bizim çocuklarımıza "en iyi" okullarda öğretilen, Çağdaş çocuk edebiyatındaki didaktik tona tepki olarak yazmış. Görebildiğiniz üzere, onun çocuk şiiri anlayışı, yenilikçi bir şekilde nihilist. Belki bu tür bir malzeme, peşinde koştüğünüz özellikleri aşılama yardımı olabilir.

Bu konuda daha fazla konuşmayı dört gözle bekliyorum.

Finkle-McGraw

İki yıl sürmüş olan bu düşüncenin tek başlama noktası buydu ve bugün zirveye çıkmıştı. Noel, bir ay sonraydı, dört yaşındaki Elizabeth Finkle-McGraw, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nı, büyükbabasından alacaktı.

Fiona Hackworth de Resimli Okuma Kitabı'nın bir kopyasını alacaktı, çünkü bu, John Percival Hackworth'ün suçuydu: Nesne derleyiciyi, sırça otlarını, Elizabeth'in kitabının dışına yerleştirmek üzere programlamıştı. Dr. X'e, sırça otlarının birinden bir terabayt veri çıkarması için para ödemişti. Aslında o veri, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nı oluşturan nesne derleyici programının şifrelenmiş bir kopyasıydı. Dr. X'e, ona ait özel Kaynaklara bağlı olan ve başka bir Feed'e bağlı olmayan nesne derleyicilerinden birini kullanmak için para ödemişti. Okuma Kitabı'nın gizli, ikinci bir kopyasını yapmıştı.

Sırça otları, çoktan kendini imha edip, onun suçuna ait hiçbir delil bırakmamıştı. Dr. X, muhtemelen bilgisayarına bir kopyasını almıştı ama şifreliydi. Ve Dr. X, programı öylece silip belleğe tekrar geri getirebilecek kadar zekiydi. Hackworth gibi biri tarafından kullanılmaya yatkın şifreleme programının ilahi bir müdahale olmadan çözülemeyeceğini biliyordu.

Çok geçmeden, sokaklar genişledi ve kaldırımdaki tekerleklerin sessizliği, Pudong'un sessiz kıyılarının karşısından gelen dalga gürültüsüyle karıştı. Koyun karşısından, New Atlantis Kabilesi'nin beyaz ışıkları, Kiralık Topraklar'ın rengarenk mozağının üstünden yükseliyordu. Uzun bir yol gibi göründü, bu yüzden Causeway'in gezinti ayağının rüzgarsız tarafına kurduğu bir tezgahı olan yaşlı bir adamdan bir velespit kiraladı. Causeway'e doğru sürdü ve suratına ve ellerine vuran serin nemli havayla hayat buldu, bir süre pedal basmaya karar verdi. Kemere geldiğinde, bisikletin içindeki pillerin, onu yokuştan çıkarmak için çalışmasına izin verdi. En üst noktasında, kapattı ve aşağı doğru diğer tarafa inmeye başladı, hızın tadını çıkarıyordu.

Silindir şapkası uçtu. Bu, felaket şeyleri geçmişe gömmesi gereken şık bir şapkaydı. Ama bir mühendis olarak Hackworth, hiçbir zaman üreticinin verdiği sözü ciddiye almadı. Hackworth, güvenli bir U dönüşü yapamayacak kadar hızlı gidiyordu ve bu yüzden frenleri çalıştırdı.

Sonunda arkasına bakabildiğinde, şapkasını göremedi. Ona doğru gelen bir bisikletli gördü. Düzgün bir nano paket kıyafetiyle kaplanmış genç bir adamdı. Kafasında bir şey yoktu, Hackworth'ün şapkasından başka.

Hackworth, bu şakayı görmezden gelmeye hazırlıklıydı; çocuğun, şapkayı tepeden güvenli bir şekilde getirmesi için tek yol buydu çünkü tedbir için tutunma yerlerinin ikisini de tutmak gerekiyordu.

Ama çocuk, frenlere basıyor gibi görünmüyordu ve hatta, Hackworth'e yaklaşırken, iki elini de bırakıp hızlandı ve şapkanın kenarından iki eliyle tuttu. Hackworth, çocuğun, geçerken şapkayı fırlatacağını düşündü ama o, kendi kafasına taktı ve hızla geçerken küstahça sınttı.

"Hey! Hemen dur orda! Şapkamı aldın!" diye bağırdı Hackworth, ama çocuk durmadı. Hackworth, bacaklarını açarak bisikletine oturdu ve çocuğun uzaklaşmasını hayretle izledi. Sonra, bisikletin yardımcı motorunu açtı ve onu kovalamaya başladı.

İçgüdü, polisi çağırmasını söylemişti. Ama Causeway'de oldukları için bu, Shanghai Polisi demekti. Her halükarda muhtemelen bu çocuğu yakalayacak kadar hızlı karşılık veremezdi. Çocuk, Kiralık Topraklar'a doğru çatallanan Causeway'in sonundaki yola kadar gayet iyi gidiyordu.

Hackworth, onu neredeyse yakalamıştı. Yardımcı motor olmadan, bu yarışma olmazdı. Çünkü, bu çocuk, kabilesizlerin tipik tombul, solgun görünüşüne sahipken, Hackworth her gün kulübünde egzersiz yapıyordu. Ama çocuk, diğerlerinden çok daha önde başlamıştı. Kiralık Topraklara inen ilk rampaya ulaştıklarında Hackworth, sadece 10 ya da 20 metre uzağındaydı, çocuğu rampada takip edebilecek kadar yakındı. Başının üstünde bir tabela vardı: BÜYÜ.

Rampada ikisi de hızlandı ve tekrar şapkanın kenarını tutmak için uzandı. Bu kez, bisikletin ön tekerleği yanlış yola döndü. Çocuk bisikletten düştü. Bisiklet, alakasız bir yere fırladı ve bir şeye gürültüyle çarptı. Çocuk fırladı, yuvarlandı ve birkaç metre sürüklendi. Şapkanın tepesi kısmen çöktü, kenarı kıvrıldı, yuvarlandı ve sallanarak durdu. Hackworth, sertçe frene bastı ve çocuk biraz geride kaldı, önceki gibi geri dönmesi, istediğinden daha uzun sürdü.

Sonra, çocuğun yalnız olmadığını, bir çetenin parçası olduğunu ilk kez anladı. Hatta bu çete, muhtemelen Shanghai'da gördüğü aynı gruptu. Onu Causeway'e kadar takip edip, düşen şapkasından istifade ederek onu Kiralık Topraklara çekmişti. Çetenin gerisi, 4 ya da 5 tane bisikletli çocuk, rampadan ona doğru hızlıca geliyordu. Kiralık Toprakların her tarafındaki sis ışıkları arasında mediatron panoları, çocukların minçıklarının krom kaplı zincirlerini ışılatıyordu.

Miranda; oyuncu oluşu; kariyerinin başlangıcı.

Beş yaşından beri Miranda, bir interaktif video oyununun içinde olmak istemişti. Gençliğinin ilk

zamanlarında annesi onu, babasından ve babasının parasından ayırdığında, her işi yapan hizmetçi olarak çalıştı; soğan doğrardı, insanların gümüş tepsilerini, pasta kenarı taraklarını, balık bıçaklarını ve üzüm makaslarını parlatırdı. Saç ve makyajla, 18 yaşında gibi görünmeye başlayınca, 5 yıl mürebbiyelik yaptı, maaşı biraz daha iyiydi. O görünüşüyle, bir hanımefendinin hizmetçisi ya da sadece masa hazırlayan bir hizmetçi olarak bir iş bulup, Baş Hizmetçi olabilirdi ama mürebbiyeliği seçti. Ailesi ona türlü kötülükler yapmış olsa da, en azından onu iyi okullarda okutmuştu. O okullarda, Yunanca okumayı, Latince fiilleri çekimlemeyi, birkaç tane Romen dili konuşmayı, çizmeyi, boyamayı, basit denklemleri çözmeyi ve piyano çalmayı öğrenmişti. Mürebbiye olarak çalışarak, bunların hepsini kullanabilirdi. Ayrıca yaramaz çocukları bile yetişkinlere tercih ederdi.

Anne babalar, sonunda çocuklarıyla vakit geçirmek için yorgun kızıları eve sürükledikleri zaman, bodrum kattaki odasına koşar ve bulabildiği en ucuz, en değersiz video oyununa girerdi. Bütün parasını zevkli video oyunlarına harcamak gibi bir hata yapmayacaktı, ödeme yapan değil ödeme alan biri olmak istiyordu ve normal bir bilgisayar oyununda da, yaşayan Shakespeare gibi oyunculuğunuzu geliştirebilirdiniz.

Para biriktirir biriktirmez, uzun zamandır hayalini kurduğu geziyi gerçekleştirdi. Siyah bir balıkçı kazağıyla, yelkenli teknesi gibi çenesini yukarı kaldırmıştı, oyuncuya benziyordu. Büyük adımlarla siberetik dükkana gelmiş ve Jodie'yi sormuştu. Bu, bekleme odasındaki kafaların ona doğru dönmesine neden oldu. Ondan sonrası, "çok iyi", "hanımefendi," "lütfen rahatınıza bakın," "çay ister misiniz, hanımefendi" gibi cümlelerdi. Annesi ve o, evlerini terk ettiklerinden beri ilk kez biri, ondan çay istememiş, ona çay ikram etmişti. Ve şanslı yaver gitse bile, birkaç yıl daha böyle bir cümle duyamayacağını çok iyi biliyordu.

Dövme makinesi, onun üzerinde 16 saat çalıştı, acıdan ağlamasını diye koluna Valium damlattılar. Bugünlerde çoğu dövme, sırt sıvazlama gibiydi. "Kafatasını istediğine emin misin?" "Evet, eminim." "Kesinlikle mi?" "Kesinlikle." "Tamam -" ve ŞAK, kafatası ordaydı, kan ve lenf damları. Üst derinizden doğru gelen bir basınç dalgası, neredeyse sizi sandalyeden düşürürdü. Ama bir deri örgüsü, tamamen farklı bir şeydi ve bir Jodie, bu işte en iyisiydi. Bu örgünün, birçok genç porno yıldızı tarafından dalga geçilen düşük çözünürlük sisteminden 100 kat daha fazla paraziti vardı. En iğrenç kısmı, ses tellerinden diş etlerine kadar uzanan yere nano telefonları yerleştirmek için makinenin, boğazına sokulmasıydı. Bu yapılırken gözlerini kapadı.

Noel'den önceki gün yaptırdığı için mutluydu çünkü sonrasında çocuklarla başa çıkamazdı. Dedikleri gibi, yüzü şişti, özellikle de dudaklarının ve gözlerinin etrafı, çünkü buralarda daha fazla parazit vardı. Ona kremler ve ilaçlar verdiler, o da kullandı. Ertesi gün, çocukların kahvaltısını hazırlamak için yukarı geldiğinde, evin hanımı sonradan anladı. Ama hiçbir şey söylemedi, muhtemelen, bir yılbaşı partisinde, sarhoş bir erkek arkadaşı tarafından tokatlandığını düşündü ki bu, hiç Miranda'nın tarzı değildi, ama bir New Atlantisli kadının yapacağı, rahatlatıcı bir tahmindir.

Yüzü, dövme dükkanına gitmeden önceki hali gibi görünmeye başladığında, sahip olduğu her şeyi bir heybeye koyup tünelle şehre indi.

Tiyatro bölgesinin iyi yeri de vardı, kötü yeri de. İyi yer, yıllardır olduğu şekliyle yıllardır olduğu yerdeydi. Kötü yer, yatay değil dikey bir bölgeydi, birkaç eski ofis gökdeleni, şu an rezil bir şekilde kullanılıyordu. Buna benzeyen birkaç yapı gibi, bakması oldukça nahoştu. Ama bir interaktif video oyunu şirketinin bakış açısından bakılırsa mükemmeldi. Yarı-özel ofis bölmelerinde yan yana çalışan çok sayıda insanı desteklemek için tasarlanmıştı.

Ağzından purosunu çıkartıp, baştan ayağa uzun uzun süzdükten sonra, "Hadi senin sistemine bir bakalım canım," dedi kendini Bay Fred Epidermis ("gerçek adım değil") diye tanıtan bir adam.

"Benim sistemim Canım falan değil," dedi kız. Canım™ ve Kahraman™, milyonlarca kadın ve

erkeği çıkarları amacıyla tatmin etmeye çalışan sistemlerdi. Sahipleri, oyuncu olmayı hiç istememişti, sadece interaktif bir video oyununda güzel görünmek istemişti. Bazıları, bu sistemlerden birinin, yıldız olma kapısı olarak gösterdiği aldatıcı reklama kendini kaptıracak kadar aptaldı. Bu kızların çoğu, muhtemelen sonunda kendini Fred Epidermisle konuşurken bulmuştu.

"Ah, şimdi daha çok merak ettim," dedi, Miranda'nın dudak bükmesini sağlayacak kadar kıvrılarak. "Hadi seni sahneye çıkaralım ve nelerin varmış bakalım."

Oyuncularının çalıştığı küçük odalar, önemsiz sahnelerdi. Ama birkaç tane ana sahne de vardı, muhtemelen bunları porno film çekmek için kullanıyorlardı. Miranda'ya odalardan birini gösterdi. Miranda içeri girdi, kapıyı çarptı, duvar büyüklüğündeki mediatrona döndü ve yeni Jodie'sine ilk kez baktı.

Fred Epidermis, sahneyi Takım Yıldızları Modu'na dönüştürdü. Miranda, yirmi ya da otuz bin ayrı beyaz ışık noktalarıyla benekli, siyah bir duvara bakıyordu. Birlikte bakıldığında, Miranda'nın bir tür 3 boyutlu yıldız kümesini oluşturuyordu, o hareket ettikçe hareket ediyordu. Her bir ışık, dövme makinesi tarafından, 16 saat boyunca derisine giren parazitlerden birini işaretliyordu. Bunların hepsini bir ağa bağlayan lifler gösterilmiyordu - sinir, lenf ve damar sistemleriyle iç içe geçmiş ve kaplanmış yeni bir vücut sistemi.

"Vay canına! Burada lanet bir Hepbum var!" diye bağırdı Fred Epidermis, onu sahnenin dışındaki diğer bir ekrandan izleyerek.

"Bu bir Jodie," dedi, ama yıldızlar hareket ettiği ve çenesi ve dudaklarının hareketini izlediği için dili sürçtü. Dışarıda Fred Epidermis, biçimlendirme kontrollerini yapıyordu, bir galaksi merkezi gibi sıkışık olan yüzüne yakınlıyordu. Yüzüyle karşılaştırıldığında, kolları ve bacakları ufacık nebulalardı ve kafasının arkası, jeodezik bir kubbenin köşeleri gibi kafatasına yerleştirilmiş belki yüz tane parazitin toplamıyla neredeyse görünmezdi. Gözleri boş deliklerdi, ama sadece gözlerini kapamadığında (diye hayal etti)... Sadece kontrol etmek için, mediatrona göz kırptı. Göz kapaklarındaki parazitler, bir golf sahasının çimleri kadar çoktu ama üst üste katlanıyordu, göz kapağı gözün üstüne yayıldığı zaman hariç. Fred Epidermis hareketi gördü ve kırpan gözüne öyle hızlı yaklaştırdı ki Miranda neredeyse kışının üstüne düşecekti. Kıkırdadığını duyabiliyordu. "Alışacaksın, tatlım." dedi. "Sadece kırırdama ki dudaklarındaki parazitleri kontrol edeyim."

Miranda, dudaklarını büzüp kırıştırırken o, dudaklarına yakınlıdırıp sağa ve sola döndürdü. Dudakları yaparken, onu uyuşturdukları için çok mutluydu; orada binlerce parazit vardı.

"Görünüşe göre bir aktrisimiz oldu," dedi Fred Epidermis. "Dur seni en zor rollerden birinde deneyeyim."

Aniden, sarışın, mavi gözlü bir kadın mediatrona belirdi Miranda'nın duruşunu taklit ediyordu, kabarık saçlıydı, ortasında büyük bir F harfi yazan beyaz bir süveter ve saçma bir mini etek giyinişti. Renkli, büyük, püsküllü şeyler taşıyordu. Miranda onu, mediatrona gördüğü eski video oyunlarından tanıdı, geçen yüzyıldaki Amerikan gençlerindendi. "Ben Spirit. Sana ve bana göre biraz modası geçmiş ama yaşlılar için popüler," dedi Fred Epidermis. "Tabi ki senin sistemin bunun için fazla ama biz müşteriye istediğini vermekle uğraşıyoruz - fiyatları etkiliyor, bilirsin."

Ama Miranda dinlemiyordu; sahne, Miranda'nın sistemini bu hayali vücutla eşleştirirken, o, ilk kez başka bir insanın tıpkı onun gibi hareket edişini izliyordu. Miranda, sanki yeni ruj sürmüş gibi dudaklarını bastırdı ve Spirit aynısını yaptı. Göz kırptı ve Spirit de göz kırptı. Burnuna dokundu ve Spirit' in yüzü püskülle doldu.

"Şimdi seni sahneye geçirelim," dedi Fred Epidermis.

Spirit kayboldu ve yerine, isimler, numaralar, tarihler ve diğer verilerin boş olduğu elektronik bir form geldi. Miranda henüz okuyamadan form kayboldu; prova için sözleşmeye gerek yoktu.

Sonra Spirit'i tekrar gördü, bu sefer iki farklı kamera açısından. Mediatron birkaç pencereye bölündü. Bir tanesi, Spirit'in yüzünü gösteren bir kamera açıydı, hala Miranda'nın yaptığını yapıyordu, ikincisi, Spirit ve büyük makinelerle dolu bir odada ayakta duran yaşlı bir adamı gösteren ikili bir çekimdi. Diğer bir pencere, adamı yakından gösteriyordu, Miranda'nın fark ettiği gibi Fred Epidermis tarafından oynanıyordu. Yaşlı adam, "tamam, unutma ki bunu genellikle küçük sahnede oynuyoruz, o yüzden Spirit'in kollarını ve bacaklarını kontrol edemezsin, sadece yüzünü - " dedi.

"Nasıl dolaşacağım?" dedi Miranda. Spirit'in dudakları onunkilerle beraber hareket etti ve mediatrondan Spirit'in sesi geldi - cızırtılı ama aynı zamanda solukluydu. Sahne, bilgileri, boğazındaki nano telefonlardan almak ve farklı bir zarfta göstermek için programlanmıştı.

"Dolaşmayacaksın. Nereye, ne zaman gideceğine bilgisayar karar verir. Küçük kötü sırrımız: bu aslında gerçek bir video oyunu değil, sadece bir olay örgüsü ağacı - ama müşterilerimiz için yeteri kadar iyi çünkü ağacın bütün yaprakları - dalların uçları - tamamen aynı, yani, ödeyenin istediği şey-anlıyor musun? Göreceksin, " dedi ekrandaki yaşlı adam, Miranda'nın kafa karışıklığını Spirit'in yüzünden okuyarak. Miranda'daki tedbirli, şüpheli tavır, Spirit'in yüzünde boş kafalı bir masumiyet gibi göründü.

"Replik! Lanet replikleri takip et! Bu gelişmiş bir çalışma değil!" diye bağırdı yaşlı adam.

Miranda, diğer pencereleri kontrol etti. Bir tanesinin, odanın haritasını gösterdiğini tahmin etti, onun ve yaşlı adamın konumunu, hareket edilen yönü işaret eden oklarla gösteriyordu. Diğer, bir suflördü, kırmızı yanıp söniyordu ve sıra ondaydı.

"Ah, merhaba, Bay Willie!" dedi, "Okuldan geldiğinizi biliyorum ve bütün o yaramaz çocuklara bütün gün iş öğrettikten sonra çok yorgun olmalısınız, ama merak ediyorum acaba sizden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabi ki, söyle, ne olursa," dedi Fred Epidermis, Bay Willie'nin yüzü ve vücuduyla, duygulu davranıyormuş gibi bile yapmadı.

"Şey, benim için çok önemli olan bir alet var ve bozulmuş gibi görünüyor. Bunları tamir etmeyi biliyor musunuz acaba?" dedi Miranda. Mediatronda, Spirit de aynı şeyi söyledi Ama Spirit'in eli hareket ediyordu. Elinde bir şey tutmuş, yukarı kaldırmıştı. Uzun, parlak, plastik, beyaz bir şey. Bir vibrator.

"Şey," dedi Bay Willie, "bilimsel bir gerçektir ki bütün elektrikli aletler aynı prensiple çalışır, bu yüzden teorik olarak sana yardım edebiliyor olmalıyım Ama itiraf etmeliyim ki, bunun gibi bir alet hiç görmedim. Ne olduğunu ve ne işe yaradığımı anlatır mısınız?"

"Çok mutlu olur - " dedi Miranda, ama sonra görüntü dondu ve Fred Epidermis, kapıdan bağıarak sözünü kesti. "Yeter," dedi, "sadece okuyabileceğinden emin olmak istedim."

Sahnenin kapısını açtı ve dedi ki, "işe alındın. Kabin 238. Yüzde 80 benim komisyonum. Yurt üst katta - yatağımı seç ve temizle. Başka bir yerde yaşamaya paran yetmez."

**Harv, Nell'e bir hediye getirir;
Okuma Kitabı'yla deney yapar.**

Harv eve geri geldiğinde, bütün ağırlığını bir ayağının üstüne vermiş yürüyordu. Işık doğru bir şekilde yüzündeki pisliğe vurduğunda, Nell onun yüzünde pislik ve tozla karışmış kırmızı çizgiler gördü. Hızlı nefes alıyordu ve sıklıkla yutkunuyordu, sanki kusacakmış gibiydi. Ama eli boş değildi. Ellerini sıkıca beline koymuştu. Ceketinde bir şeyler taşıyordu.

"Başardım Nell," dedi, kız kardeşinin yüzüne bakıp, konuşmaktan korktuğunu anlayarak. "Çok değil ama biraz aldım. Pire Sirki için bir şeyler aldım."

Nell, Pire Sirki'nin ne olduğundan emin değildi. Ama oraya götürecektir bir şeylerin olmasının iyi olduğunu öğrenmişti, Harv genellikle Pire Sirki'nden yeni bir video oyunu giriş şifresiyle gelirdi

Harv, ışığı omzuyla açtı ve kollarını serbest bırakmadan önce, küçük şeyler düşüp köşede kaybolur korkusuyla odanın ortasına diz üstü oturdu. Nell onun önüne oturdu ve izledi.

Altın bir zincirin ucunda ağır ağır sallanan bir mücevherat parçası çıkardı. Yuvarlaktı, bir yüzü düz altın, diğer yüzü beyazdı. Beyaz yüzü, düzleştirilmiş ve kubbe şekli verilmiş camla korunuyordu. Kenarlarında sayılar yazılıydı ve biri diğerinden daha uzun, hançer gibi iki küçük metal şey, ortada saplarından birbiriyle birleşmişti. Gecenin bir yarısı farelerin duvarı kemirmesi gibi bir ses çıkarıyordu.

Ne olduğunu sormadan önce, Harv başka şeyler de çıkardı. Robot böcek kapanından birkaç kovan vardı. Yarın Harv, kovayı Pire Sirki'ne götürecektir ve bir şey yakalamış mı ve para eder mi diye bakacaktı.

Düğme gibi başka şeyler de vardı. Ama Harv, en büyüğünü en sona sakladı ve merasimle çıkardı. "Bunun için kavga etmek zorunda kaldım Nell." dedi. "Büyük kavga ettim çünkü diğerlerinin bunu parçalara ayırmasından korktum. Bunu sana veriyorum."

Süslü, düz bir kutuya benziyordu. Nell hemen güzel bir şey olduğunu anladı. Hayatında çok fazla güzel şey görmemişti ama kendilerine özgü bir görünüşleri vardı. Altın parıltılı, çikolata gibi koyu renkli ve yoğundu.

"İki elinle tut;" diye uyardı Harv, "ağır."

Nell iki eliyle uzandı ve aldı. Harv haklıydı, görüldüğünden daha ağırdı. Kucağına koymak zorunda kaldı yoksa düşürecekti. Bir kutu değildi. Sert bir şeydi. Üstü altın harflerle yazılıydı. Sol kenarı yuvarlak ve pürüzsüzdü, sıcak yumuşak ama sağlam bir şeyden yapılmıştı. Diğer kenarları biraz girintili çıkıntılıydı ve krem renkliydi.

Harv beklemeye dayanamadı. "Aç hadi!" dedi.

"Nasıl?"

Harv ona doğru eğildi, sağ üst köşeyi parmağıyla tuttu ve çevirdi. Kapağı, sol taraftaki bir noktadan yukarı kıvrıldı, arkasından krem renkli yaprakları uçuşturdu.

Kapağın altında, üstünde bir resim ve birkaç harfin olduğu bir kağıt parçası vardı.

Kitabın ilk sayfasında bir bankta oturan küçük bir kız resmi vardı. Bankın üstünde merdiven gibi bir şey vardı, fakat yataydı ve her ucundan direklerle desteklenmişti. Kalın sarmaşıklar direkleri sarmalıyor ve merdiveni tutuyordu ve orada büyük çiçekler açıyordu. Kız, Nell'e arkasını dönmüştü; mavi bir gölün karşısında küçük çiçeklerin serpiştirildiği çimenlerle kaplı bir yamaca bakıyordu. Gölün diğer tarafında, en zengin Vickylerin yazlıklarının bulunduğu New Chusan'ın dağlarına benzeyen dağlar vardı. Kızın kucağında açık bir kitap vardı.

Kapak sayfasının sol üstünde küçük bir resim vardı, yumurta şeklindeki bir harfin etrafına sarılmış daha fazla sarmaşık ve çiçeklerden oluşuyordu. Ama sayfanın geri kalanında, süssüz küçük siyah harflerden başka bir şey yoktu. Nell sayfayı çevirdi ve üzerinde harfler olan iki sayfa daha buldu, fakat birkaç tanesi, etrafına resim çizilmiş büyük harflerdi. Bir sayfa daha çevirdi ve başka bir resim buldu. Bu resimde, küçük kız kitabı kenara koymuştu ve görünüşe göre ayağı sarmaşığa takılmış büyük, siyah bir kuşla konuşuyordu. Bir sayfa daha çevirdi.

Çevirdiği sayfalar, sol başparmağının altındaydı. Sayfalar sanki canlıymış gibi kaçmaya çalışıyordu. Onları orda tutmak için daha da fazla bastırmak zorunda kaldı. Sonunda ortadan fırlayıp başparmağının altından kaydı ve sayfalar hışırtıyla hikayenin başına döndü.

"Bir zamanlar," dedi bir kadın sesi, "Elizabeth adında küçük bir kız varmış, büyükbabasının bahçesindeki çardakta oturup hikaye kitapları okumayı severmiş." Ses yumuşaktı ve ona göre pahalı

bir Victorian aksanı vardı.

Nell kitabı hızla kapattı ve kenara itti. Kitap yerde kaydı ve koltuğun yanında durdu.

Ertesi gün, annesinin erkek arkadaşı Tad, eve morali bozuk geldi. Altılı paketi mutfak masasının üstüne attı, bir bira çıkardı ve oturma odasına yöneldi. Nell kenara çekilmeye çalışıyordu. Dinozor, Ördek, Tavşan Peter ve Mor'u, sihirli değneğini, aslında çocuklarının binip sürebileceği bir araba olan kese kağıdını ve korsanları öldürmek için kullandığı kartondan kılıcını aldı. Sonra o ve Harv'ın uyuduğu odasına koştu, ama Tad çoktan birasıyla içeri girmişti ve diğer eliyle koltuğun üstündeki eşyaların arasına bakmaya başlamıştı, mediatronun oyun konsolunu arıyordu. Harv'ın ve Nell'in bir sürü oyuncağını yere attı ve sonra yalın ayakla kitabın üstüne bastı.

"Of, Allah kahretsin!" diye bağırdı Tad. Şaşkınlıkla kitaba baktı. "Bu lanet şey de ne?" Tekmeleyecekmiş gibi yaptı, sonra yalınayak olduğunu hatırlayıp fikrini değiştirdi. Kitabı yerden aldı, direkt Nell'e baktı ve onun tarafında ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Seni salak, küçük orospu, sana kaç kez lanet boklarını temizlemeni söylemeliyim!" Sonra koluyla vücudunu sararak döndü ve kitabı, frizbi gibi doğrudan onun kafasına attı.

Kitabın ona doğru gelişini izledi çünkü kenara çekilmek aklına gelmedi, ama son dakikada kitabın kapakları açıldı. Sayfalar dağıldı. Hepsi, yüzüne vururken tüy gibi kıvrıldı ve hiç acımadı.

Kitap ayaklarının önüne düştü, resimli bir sayfa açıldı. Resimde, karışık bir odada büyük, esmer bir adam ve küçük bir kız duruyordu, adam, küçük kızın kafasına sinirli bir şekilde bir kitap fırlatıyordu.

"Bir zamanlar Orospu adında küçük bir kız varmış," dedi kitap.

"Benim adım Nell," dedi Nell.

Kapak sayfasındaki harf örgüsünde küçük bir karışıklık oluştu.

"Eğer bu lanet pisliği temizlemezsen senin adın pislik olacak," dedi Tad. "Ama sonra yap, lanet olsun bir kez olsun biraz yalnız kalmak istiyorum."

Nell'in elleri doluydu, o yüzden kitabı, koridordan çocukların odasına kadar ayağıyla itti. Elindeki her şeyi yatağına bıraktı sonra geri koştu ve kapıyı kapattı. İhtiyacı olur diye sihirli değneğini ve kılıcını yakına bıraktı. Sonra Dinozor, Ördek, Peter ve Mor'u düzgün bir sırayla yatağın üstüne koydu ve battaniyeyi çenelerine kadar çekti. "Şimdi sen yatıyorsun ve sen yatıyorsun ve sen yatıyorsun ve sen yatıyorsun, ve sessiz olun çünkü hepiniz yaramazlık yapıp Tad'i rahatsız ediyorsunuz, sabah görüşürüz."

"Nell çocuklarını yatırıyordu ve onlara biraz masal okumaya karar verdi," dedi kitabın sesi.

Nell kitaba baktı, kitap tekrar kendini açtı, bu kez Nell'e çok benzeyen bir kız resmi gösteriyordu, fakat dökümlü, güzel bir elbise giyiyordu ve saçında kurdeleler vardı. Çiçekli yatak örtüsünün altına sıkıştırılmış dört çocukla birlikte küçük bir yatağın kenarında oturuyordu: bir dinozor, bir ördek, bir tavşan ve mor saçlı bir bebek. Nell'e benzeyen kızın kucığında bir kitap vardı. "Bir süredir Nell onlara bir şeyler okumadan yatırıyordu," diye devam etti kitap, "ama artık çocuklar küçük değildi ve Nell onların doğru düzgün büyümeleri için masallara gerek olduğuna karar verdi."

Nell kitabı aldı ve kucağına koydu.

Nell'in Okuma Kitabı'yla ilk deneyimleri.

Kitap, tatlı ve kalın bir kadın sesiyle konuşuyordu, en iyi Vickylerin aksanına benziyordu. Ses, gerçek bir insan sesi gibiydi - fakat Nell'in tanıştığı kimseninki gibi değildi. Sıcak bir sahildeki yavaş bir sörf gibi inip çıkıyordu ve Nell gözlerini kapadığında, onu bir duygu seline sürüklüyordu.

Bir zamanlar, Nell adında küçük bir prenses varmış. Arkadaşı ve koruyucusu olan Harv adında

küçük bir çocukla birlikte, büyük bir denizin ortasındaki bir adada, uzun, karanlık bir kalede hapsedilmiş. Ayrıca, Dinozor, Ördek, Tavşan Peter ve Mor adında dört tane özel arkadaşı varmış.

Prenses Nell ve Harv, Karanlık Kale'den ayrılamıyormuş, ama arada sırada bir kuzgun onları ziyarete gelirmiş...

"Kuzgun nedir?" dedi Nell.

Resimde, gökyüzünden görünen renkli bir ada vardı. Ada aşağı doğru döndü ve okyanus ufkuna doğru bir manzaraya dönüştü. Ortada siyah bir nokta vardı. Resim, siyah noktaya yakınlaştı ve bir kuş olduğu ortaya çıktı. Altında büyük harfler görüldü. "K U Z G U N," dedi kitap. "Kuzgun. Şimdi beraber söyleyelim." "Kuzgun."

"Çok güzel! Nell, sen akıllı bir kızsın ve kelimelere yeteneğin var. Kuzgun'u kodlayabilir misin?"

Nell duraksadı. Hala övgüden kızarıyordu. Birkaç saniye sonra, harflerin ilki yanıp sönmeye başladı. Nell harfe dokundu.

Harf diğer bütün harfleri ve resimleri sayfanın kenarına itene kadar büyüdü. En üstteki çerçeve daraldı ve kafaya dönüştü. Alt taraftan çıkan çizgilerin de bacakları çıktı ve makasla kesmeye başladı. "Koşmanın K'si," dedi kitap. Resim, Nell'in resmi olana kadar değişmeye devam etti. Sonra, ayaklarının altında belirsiz, kırmızı bir şey belirdi. "Nell Kırmızı Kilimde Koşar," dedi kitap, ve konuştuğu yeni kelimeler ortaya çıktı.

"Neden koşuyor?"

"Çünkü Uzun bir Uskumru görmüş," dedi kitap ve denizde yüzen bir uskumru göstermek için oldukça uzağa çevrildi.

Uskumru kıvrıldı ve küçük bir harfe dönüştü. "Uskumrunun U'su. Zavallı uskumru Zaten Zor Zaman geçiriyordu."

Kısa hikaye. Güzel bir Uçağın Nasıl uçtuğunu anlatarak devam etti. Sonra, altında harflerle. Kuzgun resmi geri geldi. "Kuzgun. Kuzgunu kodlayabilir misin, Nell?" Sayfada bir el belirdi ve ilk harfi işaret etti.

"K" dedi Nell.

"Çok güzel! Sen akıllı bir kızsın, Nell ve harflerde çok iyisin," dedi kitap. "Bu harf nedir?" ve ikinci harfi işaret etti. Nell unutmuştu. Ama kitap ona Udell adında Uzun gagalı bir kuşun hikayesini anlattı.

Yargıç Fang'in mahkemesinde genç bir holigan; hakim, danışmanlarıyla görüşür; Adalet yerini bulur.

"Mınçikanın dönen zincirinin, benzersiz bir radar işareti var - helikopter pervanesinininkini andıran ama daha gürültülü," dedi Bayan Pao, fenomenoskobik gözlüğünün üstünden Yargıç Fang'e bakarak. Gözleri bulanık gördü ve birden geri çekildi; büyütülmüş, 3 boyutlu bir resme dalmıştı ve sıkıcı gerçekliğe adapte olmak kafa karıştırıcıydı. "Bu şekiller, Shanghai Polis Teşkilatı'nın havagözleri tarafından, 2351 saatin sonunda 10 saniyede fark edildi."

Bayan Pao özet geçerken, resimler. Yargıç Fang'in sırmalı masa örtüsünün üstünde açıp, kıvrımlı, açık yeşil cam ağırlıklarla basılı tuttuğu büyük bir mediatron sayfasında görünüyordu. Şu anda resim, Büyü denilen bir Kiralık Toprak haritasıydı, Causeway yakınlarında bir yer işaretlenmişti. Köşede, suç engelleyici bir hava gözün standart bir resmini içeren diğer bir pencere vardı. Bu havagöz. Yargıç Fang'e, her zaman, fetişistler tarafından tekrar tasarlanan bir Amerikan futbol topu gibi görünmüştü; parlak, siyah ve vidalı...

Bayan Pao devam etti, "havagöz, kamerayla donatılmış sekiz küçük uçak yolladı."

Fetiş top, yerini gözyaşı şeklindeki bir uçak resmine bıraktı, badem büyüklüğündeydi, antenleri ve burnunda, uyumsuzca güzel bir iris tarafından korunan bir gözü vardı. Yargıç Fang aslında bakmıyordu; ona gelen davaların en az dörtte üçü, tıpkı bunun gibi bir özetle başlardı. Bayan Pao'nun ciddiyeti ve özeni saygı duyulacak gibiydi çünkü her hikayeyi baştan anlatabilirdi. Her birini aynı ruhla dinlemek. Yargıç Fang'in profesyonelliğinin zor kısmıydı.

"bu uçaklar olay yerinde birleşerek," dedi Bayan Pao, "olayları kaydetti."

Yargıç Fang'in ekranındaki büyük harita resminin yerini, kameraların çektiği bir film aldı. Şekiller uzaktaydı, oldukça karanlık pikseller sürüsü gri bir fonda ilerliyordu, fırtınada savrulan cisimler gibiydi. Uçaklar olay yerine yakın uçmaya başlayınca büyüyüp daha da belirginleşti.

Bir adam yerde, kollarını başına kapatıp kıvrılmıştı. Bu noktada, mınçıklar bir kenara bırakılmıştı ve eller, bir beyefendinin takım elbisesinin sayısız ceplerini karıştırmakla meşguldü. Burada, kamera ağır çekime geçti. Bir saat parladı ve altın zincirinin ucunda hipnotize edici bir şekilde sallandı. Gümüş bir dolma kalem, yükselen bir roket gibi parladı ve birinin robot böcek-geçirmez kıyafetinin kıvrımlarında kayboldu. Sonra, başka bir şey çıktı, anlaşılması zordu: daha büyük, çoğunlukla koyu renkli, kenarları beyaz. Belki de, bir kitap.

"Kameraların çektiği bulgusal analiz, işlenmekte olan muhtemel bir şiddet suçunu gösteriyor," dedi Bayan Pao.

Yargıç Fang, Bayan Pao'nun hizmetlerine birçok sebepten ötürü değer verirdi ama onun duygusuz konuşma tarzı, onun için özellikle değerliydi.

"Bu yüzden, havagöz, izleme konusunda uzman başka uçaklar gönderdi."

Bir takip uçağı resmi göründü. Kameralı uçaklardan daha küçük ve daha dardı, kanatları kopmuş bir eşek arısını andırıyordu. Böyle makinelere kendilerini havada ilerletme gücünü veren küçük hava türbinlerini içeren motor yerleri göze çarpıyordu; hız için yapıldı.

"Şüpheli saldırgan, karşı önlemler almış," dedi Bayan Pao, yine o duygusuz tonla. Kameranın çektiği filmde, suçlular geri çekiliyor, takip uçağı onları iyi bir çekimle takip ediyordu. Suç mahalinden ayrılan haydutlar hakkında binlerce saat film izlemiş olan Yargıç Fang, dikkatli gözlerle izliyordu. Az tecrübeli serseriler, panikle öylece kaçardı, ama bu grup düzenli bir şekilde ilerliyordu, ikisi bisikletle, biri pedala basıyor ve direksiyonu kullanıyor diğeri karşı önlemleri hallediyordu. İki de bisikletlerin donanım bölmesindeki teneke kutulardan bir sürü yük boşaltıyordu, yangın söndürücülerin hortumlarını her tarafa sallıyordu. "Yasaların alışık olduğu bir düzen izleyerek," dedi Bayan Pao, "uçakların hava türbinlerinin algılamasını engelleyen yapışkan köpük dağıtıp, çalışmaz hale getirdiler."

Büyük mediatron, öyle büyük ışıklar yaymaya başlamıştı ki Yargıç Fang'in gözlerini kapatmasına sebep oldu. Birkaç ışıktan sonra, kamera filmi bitti. "Diğeri bir şüpheli, kameralı uçakların yerlerini belirleyen flaş ışıkları kullanmış. Sonra, lazer ışığı kullanarak onları etkisiz hale getirmiş - görünüşe göre, bu amaç için K.T.'da tasarlanmış bir alet kullanmış."

Büyük mediatron, esas suç mahalindeki yeni bir kamera açısına geri döndü. Pencerenin en altında, olayın başından beri geçen süreyi gösteren bir çubuk grafiğı vardı. Tecrübeli Yargıç Fang, bir dakikanın çeyreğı kadar bir zamanın geri atladığına farkına vardı; hikaye bozulmuştu, ve şimdi olayın diğeri tarafını görüyorduk. Bu kamera, arkadaşları, yapışkan köpüğün arkasında bıraktığı izde giderken, bisikletine tırmanmaya çalışan tek bir çete üyesini gösteriyordu. Ama bisiklet, nasıl olduysa bozulmuştu ve çalışmıyordu. Genç çocuk, bisikleti bıraktı ve yürüyerek kaçtı.

Üst köşede, takip uçağının küçük bir diyagramı, büyüterek yakınlaştı ve aletin içindeki sorunları ortaya çıkardı, böylece, eşek arısına değil daha çok bir uzay gemisinin kesit görünüşüne benzemeye başladı, içteki bir cephanelikten küçük oklar fırlatan bir alet, burun kısmına yerleştirilmişti. İlk başta,

bunlar neredeyse görünmeyecek kadar küçüktü. Ama görüntü yakınlaşmaya devam ettikçe takip uçağının gövdesi, bir gezegenin ufuk çizgisine benzeyecek kadar büyüdü ve oklar daha belirgin hale geldi. Kalem artıkları gibi yatay altıgen şeklindeydi. Takip uçağının burun kısmından fırlatıldıklarında, acımasız uçları burunda, basit kuyrukları arkada görünürdü.

"Şüpheli, akşamüstü bir olay yaşamış," dedi Bayan Pao, "ne yazık ki kaydedilmemiş ve aşırı hızdan, bir çıkarma tekniği sayesinde kendini kurtarmış."

Bayan Pao kendini aşıyordu. Yargıç Fang ona kaşını kaldırdı ve kısa bir süre için durdurma tuşuna bastı. Yargıç Fang'ın diğer yardımcısı Chang, büyük toparlak kafasını, mahkemenin önünde küçücük duran sanığa doğru çevirdi. Chang, tipik bir hareketle uzandı ve kısa traş edilmiş kafasının arkasına dokundu, sanki bu kadar kötü bir saç kesimi olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Uykulu, yarı açık gözlerini birazcık açtı ve sanığa, "sıyrıklarının olduğunu söylüyor," dedi.

Sanık, solgun, astımlı bir çocuktur. Bütün olanlara korku ve merakla bakıyordu. Şimdi ağzının köşeleri kıpırdadı. Yargıç Fang, onun, gülmemek için kendini tuttuğunu fark etti.

"Sonuç olarak" dedi Bayan Pao, "nano paket kıyafetinde boşluklar varmış. Sayısı bilinmeyen takipçi böcekler, bu açıklıklardan içeri girip, kendilerini, onun derisine ve kıyafetine yerleştirmiş. Evine dönmeden önce, kıyafetlerini çıkartıp, umumi bir duşta kendini temizlemiş. Fakat, 350 takipçi böcek, derisinde kalmış ve bunlar, sonra bizim incelemelerimiz sırasında çıkartıldı. Her zamanki gibi, takipçi böcekler, şüphelinin daha sonraki bütün hareketlerini kaydeden hareketsiz navigasyon sistemiyle donatılmıştı."

Filmin yerine, şüphelinin hareketlerinin kırmızı bir çizgiyle gösterildiği Kiralık Toprakların haritası geldi. Bu çocuk çok dolaşmıştı, ara sıra Shanghai'a bile gitmişti, ama her zaman aynı apartmana geri dönmüştü.

"Bir düzen kurulduktan sonra, takipçi böcekler otomatik olarak üredi," dedi Bayan Pao.

İğneli ok resmi değişti, orta kısım - okun hareketlerinin görüntülenmiş bir kaydını içeren - serbest kaldı ve boşluğa doğru hızlandı.

"Sporlardan bazıları havagöze ulaştı. Orada, içerikleri indirildi ve seri numaraları polis kayıtlarından kontrol edildi. Şüphelinin, zamanının çoğunu belirli bir apartmanda geçirdiği kesindi. O apartman gizlice izlendi. Apartman sakinlerinden biri, kameranın çektiği filmdeki şüpheliye uyuyordu. Şüpheli tutuklandı ve vücudunda daha fazla takipçi böcek bulundu, bu da bizim şüphelerimizi destekledi."

"Aa!" dedi Chang, dalgın bir şekilde, sanki çok önemli bir şey hatırlamış gibiydi.

"Kurban hakkında neler biliyoruz?" dedi Yargıç Fang.

"Kameralı uçaklar onu ancak New Atlantis'in kapılarına kadar izleyebilmiş," dedi Bayan Pao. "Yüzü kanlı ve şişmişti, kimliği belirlenemedi Takipçi böcekler doğal olarak ona da yerleşmiş - takipçi uçaklar kurban ve suçlu arasında ayırım yapamaz - ama üreme olmamış; bütün takipçi böceklerin, Atlantis/Shanghai bağışıklık sistemi tarafından tespit edilip yok edildiğini sanıyoruz."

Bu noktada Bayan Pao sustu ve gözlerini Chang'ın olduğu yere çevirdi. Chang ellerini arkasına bağlamış, sessizce duruyor, kalın boynu sonunda kafasının ağırlığına yenik düşmüş gibi yere bakıyordu. Bayan Pao boğazını temizledi, bir kez, iki kez, üç kez ve birden Chang uyandı, "özür dilerim. Sayın Yargıç," dedi Yargıç Fang'e eğilerek. Büyük plastik bir poşeti karıştırdı ve bir beyefendinin yıpranmış durumdaki silindir şapkasını çıkardı. "Bu, olay yerinde bulundu," dedi, sonunda kendi Shanghai diline dönerek.

Yargıç Fang, gözlerini kaldırıp Chang'e baktı. Chang öne geldi ve şapkayı dikkatlice masanın üstüne koydu, sanki duruşu tam olmamış gibi biraz düzeltti. Yargıç Fang birkaç dakika şapkaya baktı, sonra cüppesinin bol kollarından ellerini çıkardı, şapkayı aldı ve döndürdü. Şapka şeridinde altın

harflerle JOHN PERCIVAL HACKWORTH yazılıydı.

Yargıç Fang, Bayan Pao'ya bir bakış attı, o da kafasını salladı. Kurbanla henüz temasa geçmemişlerdi. İlginç bir şekilde, kurban da onlarla temasa geçmemişti. John Percival Hackworth'ün gizlediği bir şey olmalıydı. Neo-Victorianlar zekiydi; neden çoğu, geneleve gidilen bir akşamdan sonra Kiralık Topraklarda saldırıya uğruyordu?

"Çalınan eşyaları geri aldınız mı?" dedi Yargıç Fang.

Chang tekrar masaya yaklaştı ve adamın cep saatini bıraktı. Sonra geri çekildi, ellerini arkasında bağladı, tekrar boynunu eğdi ve ileri geri sürümekten alıkoyamadığı ayaklarını izledi. Bayan Pao ona dik dik bakıyordu.

"Başka bir şey var mıydı? Belki bir kitap?" dedi Yargıç Fang.

Chang, gergin bir şekilde boğazını temizledi, öksürüp tükürme dürtüsünü bastırdı - Yargıç Fang, mahkeme salonunda bunu yasaklamıştı. Yana döndü, bir adım geri gitti ve Yargıç Fang'ın izleyicilerden birini görmesini sağladı: küçük bir kız, belki dört yaşında, ayaklarını sandalyeye kaldırmış oturuyordu, dizlerinden yüzü görünmüyordu. Yargıç Fang, bir kitap sayfasının çevrildiğini duydu ve kızın, bacaklarına yasladığı bir kitabı okuduğunu fark etti. Kız, kafasını bir o tarafa bir bu tarafa kaldırıyor, kısık sesle kitapla konuşuyordu.

"Yargıç'tan tevazu ile özür diliyorum," dedi Chang, Shanghai dilinde. "Şimdi, burada istifamı sunuyorum."

Yargıç Fang, bunu, makul bir ciddiyetle karşıladı. "Neden?"

"Delili, küçük kızın elinden alamadım," dedi Chang.

"Sizi, ellerinizle bir adamı öldürürken gördüm," diye hatırlattı Yargıç Fang. Güney Çin lehçesi konuşarak yetiştirilmişti ama kötü bir resmi Çince ile Chang'le anlaşabiliyordu.

"Yıllar acımasız," dedi Chang. 36 yaşındaydı.

"Öğle saati geçti," dedi Yargıç Fang. "Hadi gidip biraz Kentucky Fried Chicken yiyelim."

"Nasıl isterseniz, Yargıç Fang," dedi Chang.

"Nasıl isterseniz, Yargıç Fang," dedi Bayan Pao.

Yargıç Fang, İngilizceye döndü. "Durumun oldukça ciddi" dedi çocuğa. "Gidip eski otoritelere danışacağız. Biz dönene kadar burada kalacaksın."

"Evet, efendim," dedi sanık, utanç verici bir şekilde korkmuştu. Bu, ilk kez suç işleyen bir çocuğun esas korkusu değildi; terliyordu ve titriyordu. Daha önce dövülmüştü.

Çince konuşurken o otoritelere, Ulu ve Gizemli Albay'ın Meclisi diyorlardı. Kızılıcak ağacının çiçeği kadar beyaz keçi sakalından ötürü ulu diye hitap ediliyordu. Bu, Konfüçyüsçü gözlerde şüphe edilmez bir güvenilirlik işaretiydi. Gizemli, çünkü 11 Bitki ve Baharatın Sırrı'nı söylemeden mezara girmişti. Yıllar önce Rıhtım'da açılan ilk fast-food bayiliği idi. Yargıç Fang, köşedeki özel masaya oturdu. Bir keresinde, Brooklyn'de bir caddeyi anlatarak Chang'i bir katalepsi durumuna düşürmüştü. Cadde boyunca, kızarmış tavuk restoranları vardı ve hepsi Kentucky Fried Chicken'in taklitleriydi. Austin/Teksas'ta büyüyen Bayan Pao, bu efsanelerden kolayca etkilenmezdi.

Gelecekleri haberi, onlardan önce geldi; yemekleri çoktan masaya konmuştu. Sos, lahana salatası ve patatesle dolu küçük kaplar düzgünce yerleştirilmişti. Her zamanki gibi, kova doğrudan Chang'in önüne koyuldu çünkü çoğunun tüketiminden o sorumluydu. Birkaç dakika, göz teması ve diğer inceliklerle iletişim kurarak sessizce yemek yediler, sonra birkaç dakika kibarca resmiyetle konuştular.

"Aklıma bir şey takıldı," dedi Yargıç Fang, iş konuşma zamanı gelince. "Tequila ismi - şüphelinin ve küçük kızın annesi."

"Bu isim, mahkememizde, daha önce iki kez geçti," dedi Bayan Pao ve iki eski davayı hatırlattı:

Birincisinde, yaklaşık 5 yıl önce, bu kadının sevgilisi idam edilmişti, ve ikincisi de, sadece birkaç ay önce, buna benzer bir davaydı.

"Ah, evet" dedi Yargıç Fang, "ikinci davayı hatırlıyorum. Bu çocuk ve arkadaşları, bir adamı çok kötü dövdü. Ama hiçbir şey çalınmadı. Yaptıklarına gerekçe göstermemiştir. Onu, üç kez sopayla vurulmakla cezalandırdım ve serbest bıraktım."

"O davadaki kurbanın, çocuğun kardeşini taciz ettiğinden şüphelenmek için bir sebep var," Chang araya girdi, "çünkü böyle olaylardan eski bir kaydı var."

Yargıç Fang, kovadan bir tavuk budu çıkardı, peçetesinin üstüne koydu, ellerini birleştirdi ve iç çekti. "Çocuğun herhangi bir evlatlık ilişkisi var mı?"

"Yok," dedi Bayan Pao.

"Biri bana öneride bulunabilir mi?" Yargıç Fang sık sık bu soruyu sorardı; bunu, yardımcılarını eğitime görevi olarak görürdü.

Bayan Pao, dikkatli bir şekilde konuştu. "Üstat der ki 'Üstünlüklü insan, dikkatini olayın temeline yöneltir. Bu olursa, bütün gerçekçi yönler kendiliğinden ortaya çıkar. Evlat saygısı ve kardeşlik görüşü! - bunlar bütün iyi olayların temeli değil midir?'"

"Üstat'ın bilgeliğini bu örnekte nasıl yorumlarsınız?"

"Çocuğun babası yok - tek mümkün evlatlık ilişkisi Devletle. Siz, Yargıç Fang, onun karşılaşabileceği Devlet'in tek temsilcisisiniz. Çocuğu ağır bir şekilde cezalandırmak sizin göreviniz - mesela altı kez sopayla vurmak. Bu, onun, evlat saygısını edinmesine yardımcı olacaktır."

"Ama, Üstat ayrıca dedi ki, 'insanlar kanunlarla yönetilirse ve istenen düzen onları cezalandırmakla sağlanırsa, cezadan kaçınmaya çalışacaklardır ama utanma duyguları olmayacaktır. Halbuki, erdemle yönetilirler ve istenen düzen, adab-ı muaşeret kurallarıyla sağlanırsa, utanma duyguları olacak ve ayrıca, iyi olacaklardır."

"Yani bu durumda hoşgörüyü mü savunuyorsunuz?" dedi Bayan Pao, biraz kuşkuyla.

Chang araya girdi: " 'Mang Wu, evlat saygısının ne olduğunu sordu. Üstat da, 'Anne babalar, çocukları hastalanır diye endişelenir,' dedi Ama Üstat, sopayla ilgili bir şey söylemedi."

Bayan Pao devam etti, "Üstat ayrıca dedi ki, 'Çürük tahta oyulamaz.' Ve 'Sadece üst sınıfın bilgeleri ve alt sınıfın aptalları değişmez.'"

"Yani bizim sorumuz şu: Çocuk çürük tahta mı? Babası kesinlikle öyleymiş. Henüz çocuktan emin değilim."

"Saygısızlık etmem istemem ama dikkatinizi kıza yönlendirmenizi isterim," dedi Chang, "Tartışmalarımızın esas konusu o olmalı. Çocuk kaybolmuş olabilir; ama kız kurtarılabilir."

"Kim kurtaracak?" dedi Bayan Pao. "Bizim, cezalandırma gücümüz var. Bize, çocuk yetiştirme gücü verilmedi."

"Bu, benim pozisyonumun önemli bir ikilemi," dedi Yargıç Fang. "Mao Hanedanlığı'nda gerçek bir adalet sistemi eksikti. Kıyı Cumhuriyeti kurulduğunda adalet sistemi, Orta Krallığın tek bildiği modele dayanılarak kuruldu, o da Konfüçyüsçü sistemdi. Ama böyle bir sistem, Konfüçyüsçü ilkelere bağlı olmayan daha büyük bir toplumda gerçekten işe yaramaz. 'Cennetin Oğlu'ndan tüm insanlığa kadar herkes, her şeyin temeli olan insanın gelişimini düşünmelidir.' Fakat, sorumluluklarının huysuz bir şekilde bana verildiği barbarları nasıl geliştirebilirim?"

Chang bu açılım için hazırды ve hemen bundan istifade etti. "Üstat, Büyük öğreti'sinde, bilgi birikiminin, diğer bütün erdemlerin temeli olduğunu belirtmiştir." "Çocuğu okula göndermem, Chang." "Kızın yerine düşünün," dedi Chang, "kız ve kitabı." Yargıç Fang, birkaç dakika bunu düşündü. Bayan Pao'nun bir şey söylemek istediğini görebiliyordu.

" 'Üstünlüklü insan gerektiği kadar serttir, sadece sert değil." dedi Yargıç Fang. "Kurban,

eşyalarının iadesiyle ilgili polisle temasa geçmediğine göre, eğitimi için kitabın kızda kalmasına izin vereceğim - Üstadın dediği gibi, 'Eğitimde sınıf farkı olmamalıdır.' Çocuğa altı kez sopayla vurulma cezası vereceğim, çünkü kitabı kız kardeşine vermekle, kardeş olarak sorumluluğunu göstermiş oldu. Bu gerektiği kadar sert."

"Kitabın fenomenoskobik incelemesini tamamladım," dedi Bayan Pao. "Sıradan bir kitap değil."

"Bir çeşit interaktif kitap olduğunu zaten tahmin etmiştim." dedi Yargıç Fang.

"Tarif edildiğinden çok daha karışık. Yeni bir IP bulundurduğuna inanıyorum," dedi Bayan Pao.

"Bu kitabın, çalıntı teknoloji bulundurduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kurban, Sıralı Makine Sistemleri'nin Bespoke departmanında çalışıyor. O bir zanaatkar." "İlginç"

dedi Yargıç Fang. "Daha fazla araştırılması gerekli mi?"

Yargıç Fang birkaç dakika düşündü, parmaklarını temiz bir peçeteyle dikkatlice sildi.

"Gerekli," dedi.

Hackworth, Okuma Kitabı'nı Lord Finkle-McGraw'a sunar.

"Cilt ve benzeri şeyler istediğiniz gibi olmuş mu?" dedi Hackworth.

"Ah, evet," dedi Lord Finkle-McGraw. "Bunu eski bir kitapçıda, toz kaplı bir halde bulsam, ikinci kez bakmam gerekmez."

"Eğer herhangi bir detaydan memnun değilseniz," dedi Hackworth, "tekrar derleyebilirim." Finkle-McGraw'un bir şeye karşı çıkmasını umut etti; bu, Fiona için başka bir kopyasını alma fırsatı verebilirdi. Ama şu ana kadar Varlıklı Lord, alışılmadık bir şekilde memnundu.

Bir şey olmasını bekleyerek, kitabın sayfalarını çevirmeye devam etti.

"Şu anda ilginç bir şey yapmak mümkün değil," dedi Hackworth. "Bağlanana kadar kendini çalıştırmayacaktır."

"Bağlanmak mı?"

"Konuştuğumuz gibi, çevresinde olan her şeyi görür ve duyar," dedi Hackworth. "Şu anda, küçük bir kız arıyor. Küçük bir kız onu eline alıp kapağını açar açmaz, çocuğun yüzünü ve sesini hafızasına alacak."

"Ona bağlanıyor. Evet, anladım."

"Ve o andan itibaren, kızın bilgilerinden, psikolojik bir alan çizmek için o kızla ilgili bütün olayları ve kişileri göreceksin. Bu alanın korunması, kitabın ilk işlemlerinden biri. Çocuk ne zaman kitabı kullanırsa, veri tabanından, kızın psikolojik alanına bir tür dinamik eşleme yapacak."

"Halk bilgisinin veri tabanı demek istiyorsunuz."

Hackworth duraksadı. "Affedin ama tam olarak değil, efendim. Halk bilgisi, yerel kültürlerde görülen belirli evrensel görüşlerden oluşur. Örneğin, çoğu kültürde Düzenbaz figürü vardır, yani Sahtekar, evrensel olarak düşünülebilir; ama, her kültürün durumuna uygun bir şekilde, farklı biçimlerde görünür. Amerika'nın güneybatısındaki yerliler ona Çakal derdi, Pasifik Kıyısı'ndakiler Kuzgun derdi. Avrupalılar, Tilki Reynard derdi. Afrikalı-Amerikalılar, Tavşan Kardeş derdi. Bu, yirminci yüzyıl edebiyatında, ilk önce Bugs Bunny sonra da Hacker olarak görülür."

Finkle-McGraw sessizce güldü. "Ben gençken, o kelime iki anlama gelirdi. Bir şeylere zorla giren bir Düzenbaz anlamına gelebiliyordu - ama ayrıca çok yetenekli bir kodlayıcı da demek olabiliyordu."

"Neolitik dönem sonrası kültürlerinde iki anlamlı sözcükler yaygındır," dedi Hackworth.

"Teknoloji daha önemli bir hale geldikçe, Düzenbaz karakteri değişti ve usta Tanrılar haline geldi - mesela teknolojinin Tanrıları - esas kurnazca özelliklerini bırakmadan tabii. Sümerli Enki, Yunan

Prometheus ve Hermes ve benzerleri...

"Her halükarda," diye devam etti Hackworth, "Düzenbaz/Teknolojist evrensel olgulardan biridir. Veri tabanları, onlarla dolu. Kolektif bilinçdışının bir listesi. Eski zamanlarda, çocuk kitaplarının yazarları, bu evrensel olguları, izleyicinin bildiği somut sembollerle çizmek zorundaydı - Beatrix Potter'ın Düzenbaz'ı Tavşan Peter olarak çizmesi gibi. Bu, özellikle toplum tek tür ve değişmez ise, etkili bir yoldur, böylece bütün çocuklar benzer deneyimleri paylaşır.

"Burada, benim ve takımımın yaptığı şey, bu işlemi soyutlaştırmak ve çocuğun eşsiz psikolojik alanına bu evrensel olguları geçirmek için sistemler geliştirmek - o alan sürekli değişse bile... Bu yüzden, Elizabeth bunu açma şansını yakalayana kadar başka bir küçük kızın eline geçmesine izin Vermemeniz çok önemli."

"Anlaşıldı," dedi Lord Alexander Chung-Sik Finkle McGraw. "Şu anda ben kendim paketleyeceğim. Bu sabah güzel bir paket kağıdı derledim." Bir çekmece açtı ve kalın, parlak bir mediatron kağıdı rulosu çıkardı, üstünde hareketli Noel görüntüleri vardı. Bacadan aşağı inen Noel Baba, kızgın ren geyiği, ahırın önünde tek hörgüçlü develerinden inen Zerdüşt hükümdarlar... Hackworth ve Finkle-McGraw küçük görüntüleri izlerken bir sessizlik oldu; mediatronlarla dolu bir dünyada yaşamının tehlikelerinden biri, konuşmaların her zaman bu şekilde bölünmesiydi ve bu, Atlantis'tekilerin mediatron topluluklarını minimumda tutmaya çalışmalarını açıklıyordu. Bir kabilesizin evine girdiğinizde, her nesnenin üzerinde hareketli resimler vardı, herkes ağzı açık bir şekilde otururdu, gözleri, mediatronik tuvalet kağıdının üstünde oynayan açık saçık figürlerden, banyo aynasında ebelemece oynayan büyük gözlü cinlere dönüp bakardı.

"Ah, evet," dedi Finkle-McGraw. "Üstüne yazı yazılabiliyor mu? Elizabeth'e ithaf etmek istiyorum."

"Bu kağıt, giriş ve çıkış kağıtlarının bir alt bölümü, o yüzden üstüne yazı yazabileceğiniz kağıt türünün bütün temel işlevselliğine sahiptir. Çoğunlukla, bu işlevler kullanılmaz - tabii ki, kalemin ucunun üstünde hareket ettiği yerde basit işaretler yapmak dışında -"

"Yani üstüne yazı yazılabiliyor," diye çevirdi Finkle- McGraw sert bir şekilde, "ama ne yazdığınızı düşünmez."

"Sanırım cevabım anlaşılmazdı," dedi Hackworth. "Resimli Okuma Kitabı, yeniden derlenebilen, aşırı derecede genel ve güçlü bir sistem. İşlevinin en temel kısmının, çevresinden etkilenmek olduğunu hatırlayın. Sahibi bir kalem alıp boş bir sayfaya yazarsa, bu bilgi, tabiri caizse, her şeyle birlikte depolanır "

"Elizabeth'e ithaf edebilir miyim, edemez miyim?" diye sordu Finkle-McGravv.

"Elbette, efendim."

Finkle-McGravv, masasının üstünden ağır bir dolma kalem aldı ve kitabın üstüne bir süre bir şeyler yazdı.

"Bu da hallolduğuna göre, efendim, sadece oyuncularını sipariş emrini vermeniz kaldı."

"Ah, evet, hatırlattığın için teşekkür ederim," dedi Finkle-McGraw, samimiyetsizce. "Hala, bu projede harcanan parayı düşünüyorum da - "

"Ayrıca ses üretimi problemini de çözebilirdik efendim," dedi Hackworth. "Bildiğiniz gibi, birkaç girişimde bulduk, ama sonuçlardan hiçbiri, istediğiniz kalite seviyesinde değildi. Bütün teknolojilerimizden sonra, Psödö-zeka algoritmaları, büyük istisnai matrisler, iyi ve kötü ekranlar, ve diğer her şey... Ama yine de gerçek, canlı bir oyuncunun bize verebileceği kadar iyi olan bir insan sesi üretmeye yaklaşamadık."

"Gerçekten şaşırdığımı söyleyemem," dedi Finkle- McGraw. "Sadece, tamamen kendine yeten bir sistem olmasını istiyorum."

"Öyle olacak, efendim. İstenilen anda, bütün dünyada, sahnelerinde duran milyonlarca profesyonel

oyuncu var, her zaman diliminde, ani bir bildiriyle, bu tarz bir işe başlamak için hazırlar. Ödemeyi oldukça yüksek tutmayı planlıyoruz. Bu, sadece en iyi yetenekleri getirir. Sonuçlar sizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Nell'in, Okuma Kitabıyla ikinci deneyimi; fındık kabuğundaki Prens Nell'in hikayesi.

Bir zamanlar, Nell adında küçük bir prenses varmış. Arkadaşı ve koruyucusu olan Harv adında küçük bir çocukla birlikte, büyük bir denizin ortasındaki bir adada, uzun, karanlık bir kalede hapsedilmiş. Ayrıca, Dinozor, ördek. Tavşan Peter ve Mor adında dört tane özel arkadaşı varmış.

Prens Nell ve Harv, Karanlık Kale'den ayrılamıyormuş, ama arada sırada bir kuzgun onları ziyarete gelirmiş ve öte Topraklardaki denizden, onlara, inanılmaz şeyler anlatırmış. Bir gün Kuzgun, Prens Nell'in kaleden kaçmasına yardım etmiş ama yazık, zavallı Harv çok büyükmüş ve kalenin 12 kilitli büyük demir kapısının arkasında hapsolmek zorunda kalmış.

Prens Nell, Harv'ı kardeşi gibi severmiş ve onu terk etmeyi reddetmiş, böylece o ve arkadaşları Dinozor, ördek, Peter ve Mor, küçük kırmızı bir botla denizde yolculuk yapmış, öte Topraklar'a gelene kadar bir sürü macera yaşamışlar. Burası, her biri bir Peri Kral ya da Peri Kraliçe tarafından yönetilen 12 ülkeye bölünmüş. Her Kral ya da Kraliçe'nin muhteşem bir kalesi varmış ve her kale, altın ve mücevherlerden oluşan bir Hazine'ymiş. Her hazinede, değerli taşlarla süslü bir Anahtar varmış ve bu Anahtarlardan her biri. Karanlık Kale'nin demir kapısının 12 kilidinden birini açarmış.

Prens Nell ve arkadaşları, 12 krallıktan her birini ziyaret ederken bir sürü macera yaşamış ve 12 anahtarı toplamış. Bazılarını ikna ederek, bazılarını zekayla ve bazılarını savaşarak elde etmişler. Maceranın sonunda, Nell'in dört arkadaşından bazıları ölmüş, bazıları da farklı yollara gitmiş. Ama Nell, yalnız değilmiş, çünkü maceraları boyunca, büyük bir kahraman olmuş.

Birçok asker, uşak ve yaşlı insanla birlikte, büyük bir gemide, Nell, Karanlık Kale'nin olduğu adaya yolculuk etmiş. Demir kapıya yaklaşırken, Harv, onu, kulenin tepesinden görmüş ve kısık sesle gitmesini söylemiş. Çünkü Prens Nell, Macera'sı süresince o kadar çok değişmiş ki Harv onu tanıyamamış. "Seni kurtarmaya geldim," demiş Prens Nell. Harv, tekrar ona gitmesini söylemiş. Karanlık Kale'nin duvarları arasında istediği bütün özgürlüğe sahip olduğunu söylemiş.

Prens Nell, 12 anahtarı, 12 kilide sokmuş ve teker teker açmaya başlamış. Sonunda kalenin paslı kapısı gıcırtyla açıldığında

Harv'ın, ok ve yayıyla hazır konumda durduğunu görmüş; oku, onun kalbine doğrultmuş. Oku atmış ve ok, Prens Nell'in göğsüne saplanmış. Onu öldürebilirmiş fakat Prens Nell, yıllar önce, kaleyi terk etmeden Harv'ın ona verdiği madalyonu takıyormuş. Ok, madalyona saplanmış ve madalyon parçalanmış. O anda Harv, Prens Nell'in askerlerinden birinin okuyla yere devrilmiş. Nell, yere düşen kardeşine yardım etmek için koşmuş ve onun vücudunun başında 3 gün 3 gece ağlamış. Sonunda, gözyaşlarını kuruladığında, Karanlık Kale'nin olağanüstü bir hale geldiğini görmüş; gözlerinden akan gözyaşı nehri, yerleri sulamış ve bir gecede çok güzel bahçeler ve ormanlar yetişmiş. Karanlık Kale artık karanlık değilmiş, güzel şeylerle dolu parlak bir ışık olmuş. Prens Nell, o kalede yaşamış ve hayatının geri kalanında o adayı yönetmiş. Her sabah, Harv'ın düştüğü bahçede yürüyüşe çıkmış. Bir sürü macera yaşamış ve büyük bir Kraliçe olmuş. Zamanı gelince, bir Prens'le tanışıp evlenmiş, bir sürü çocuğu olmuş ve sonsuza kadar mutlu yaşamış.

"Maceranın nedir?" dedi Nell.

Sayfanın üzerinde kelime görüldü. Sonra iki sayfa da, parlak şeylerin hareket eden resimleriyle doldu: ejderhalarla savaşan zırhlı kızlar, ormanda tek boynuzlu beyaz atlara binen kızlar,

sarmaşıklardan sallanan, mavi okyanusta yüzen, uzayda roket gemilerini uçuran kızlar... Nell, bütün resimlere bakarken çok zaman geçirdi ve bir süre sonra, bütün kızlar, kendisinin büyük hali gibi görünmeye başladı.

**Yargıç Fang, bölgesini ziyaret eder;
Bayan Pao bir gösteri düzenler;
çalıntı kitap davası beklenmedik bir şekilde derinleşir.**

Yargıç Fang, yardımcıları Chang ve Bayan Pao ile Causeway'de atının üstünde ilerlerken, Kiralık Topraklar'ın pis kokulu bir sisle kaplı olduğunu gördü. Atlantis/ Shanghai'ın zümrüt yeşili dağlık arazileri, pisliğin üstünde süzülüyordu. Aynalı hafif uçaklar, o yüce toprakların etrafını sarmıştı, daha büyük ve daha görünür istilacılardan koruyordu. Buradan millerce uzakta, tek kapsüller, tabi ki görünmüyordu ama bir araya geldiklerinde havada, ince bir ışıltı gibi görülebiliyordu. Saydam, büyük bir balon, Anglo-Amerika'luların kutsal topraklarını kaplıyor, değişen rüzgarlarda bir o yana bir bu yana savruluyor, ama asla yırtılmıyordu.

Kiralık Topraklara yaklaşır bitmeyen sisin içine girdikçe manzara bozuldu. K.T.'nin sokaklarında giderken, Yargıç Fang, birçok kez garip bir hareket yaptı: görünmez bir bambu sapını tutar gibi sağ elinin parmaklarını kıvrıp yuvarlak yaptı. Diğer elini, karanlık, kapalı bir çukur oluşturarak, altında çanak gibi yaptı ve sonra tek gözüyle aralıktan baktı. Böylece oluşan hava boşluğuna baktı, parlak ışıkla dolu karanlığı gördü. Ateş böcekleriyle dolu büyük bir mağaraya bakmak gibiydi fakat bu ışıklar, bütün renklerle geliyordu ve bütün renkler, mücevherler gibi saf ve parlaktı.

K.T. de yaşayan ve bu hareketi yapan insanlar, mikroskobik dünyada neler olup bittiğine dair bir sezgi edinmişti. Bir şey olduğunda anlayabiliyorlardı. Bu hareket, toz savaşı sırasında yapıldığında, sonuç görülmeye değirdi.

Bugün, toz savaşı seviyesinde bir yer yoktu ama oldukça yoğundu. Yargıç Fang, bunun. Bayan Pao'nun açıklamayı reddettiği bu işin amacıyla bir ilgisi olduğundan şüphelendi.

Bir restorana geldiler. Bayan Pao, yağmur yağacak gibi görünse de, terasta bir masaya oturmaları konusunda ısrar etti. Kendilerini, 3 kat aşağıdaki sokağa bakarken buldular. O mesafeden bile, sis yüzünden yüzleri seçmek zordu.

Bayan Pao, çantasından, Nano pakete sarılmış, dikdörtgen bir paket çıkardı. Paketi açtı ve aşağı yukarı aynı boy ve şekilde iki tane nesne çıkardı: Bir kitap ve bir kütük. Masanın üstüne, yan yana koydu. Sonra onları görmezden gelip menüye döndü. Birkaç dakika daha, onları görmezden geldi. Bu sırada, o. Yargıç Fang ve Chang çaylarını yudumladı, kibarca sohbet etti ve yemeklerini yemeye başladı.

"Sayın Yargıç, uygun olduğunuzda," dedi Bayan Pao, "masanın üstüne koyduğum nesnelere incelemenizi isterim."

Yargıç Fang, kütüğün görünüşünün değişmediğini fakat kitabın, gri, kalın bir toz tabakasıyla kaplandığını fark edince şaşırıp, sanki yıllardır küf tutmuş gibiydi.

"Ah," dedi Chang, uzun bir noodle'ı ağzına çekerken, gözleri, bu garip sergiyle yerinden fırladı.

Yargıç Fang ayağa kalktı, masanın etrafında dolaştı ve daha yakından görmek için eğildi. Gri toz, eşit oranda yayılmamıştı; kitabın kapağının kenarlarına doğru daha kalındı. Kitabı açtı ve tozun, sayfaların arasına kadar sızdığını görünce şaşırıp.

"Bu tozun hayatta bir amacı var." diye gözlemledi Yargıç Fang.

Bayan Pao, dikkatlice kütüğe bakıyordu. Yargıç Fang, kütüğü aldı, her tarafına baktı; temizdi.

"Bu şey de ayrımcılık yapıyor!" dedi Yargıç Fang. "Bu, Konfüçyüsçü toz," dedi Chang, sonunda

noodle'ı yutarak. "Kitap tutkusu var."

Yargıç hoşgörüsüyle gülümsedi ve Bayan Pao'ya açıklama yapması için baktı. "Sanıyorum, bu yeni tür robot böcekleri incelediniz?"

"Daha da ilginç," dedi Bayan Pao, "geçen hafta, Kiralık Topraklarda bir değil iki yeni tür robot böceğe rastlandı - ikisi de kitaba benzeyen her şeyi aramak üzere programlanmış." Tekrar çantasına uzandı ve yargıca, kıvrılmış bir mediatron kağıdı verdi.

Bir garson, koşturup tabakları ve fincanları kenara itmek için yardım etti. Yargıç Fang sayfayı açtı ve küçük, fayans parçalarla tutturdu. Kağıt, iki pencereye bölünmüştü, her biri mikroskobik bir aletin büyütülmüş görüntüsünü içeriyordu. Yargıç Fang, ikisinin de havada gitmek üzere yapıldığını görebiliyordu ama onun dışında, neredeyse hiç farklı değildi. Bir tanesi, doğa ürünü gibi görünüyordu; birkaç tane garip ve karmaşık kolu vardı ve dört tane büyük, içe kıvrık, kepçe gibi alet, 90 derece uzağa yerleştirilmişti.

"Yarasa kulakları!" diye haykırdı Chang, inanılmaz derece karışık halkalarını, yemek çubuğunun ucuyla inceleyerek. Yargıç Fang bir şey söylemedi ama Chang'in bu tür olayları çok çabuk kavradığını aklına getirdi.

"Sesle yer belirleme kullanılmış gibi görünüyor, yarasa gibi," diye onayladı Bayan Pao. "Diğeri, görebildiğiniz üzere, tamamıyla farklı bir tasarım."

Diğer robot böcek, Jules Verne tarafından hayal edilmiş bir uzay gemisine benziyordu. Gövdesinde, düzgünce katlanmış, aerodinamik, gözyaşı şekilli bir çift işletme kolu ve burnunda, Yargıç Fang'in, göz olduğunu düşündüğü derin yuvarlak bir çukur vardı. "Bu, ışığı, ultraviyole seviyesinde görüyor," dedi Bayan Pao. "Aralarındaki farklara rağmen, ikisi de aynı şeyi yapıyor: Kitap arıyor. Bir kitap bulunduğu zaman, kapağın üstüne konuyor ve kenarına doğru ilerliyor, sonra sayfaların arasında sürünüyor ve kağıdın iç yapısını inceliyor."

"Ne arıyor?"

"Anlamak mümkün değil, içindeki bilgisayar sistemini tersine çevirip tekrar derlemenin dışında - ki bu çok zor." dedi Bayan Pao, hafif bir ifadeyle. "Aradığı eski tip kağıttan yapılmış normal bir kitap bulunduğu zaman, etkisiz hale geliyor ve toza dönüşüyor."

"Yani, Kiralık Topraklarda birçok kirliliği kitap var," dedi Chang.

"Öncelikle, o kadar çok kitap yok," dedi Yargıç Fang. Bayan Pao ve Chang sessizce güldü ama Yargıç Fang, şaka yaptığına dair bir işaret göstermedi; bu sadece bir gözlemdi.

"Ne sonuç çıkardınız, Bayan Pao?," dedi Yargıç.

"İki farklı ekip, Kiralık Topraklarda aynı kitabı arıyor," dedi Bayan Pao.

Bu araştırmanın amacının, muhtemelen Hackworth adındaki beyefendiden çalınan kitap olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Bu ekiplerin kimliği hakkında tahminde bulunabilir misiniz?"

Bayan Pao cevapladı, "Tabi ki, iki alet de üreticinin ismini taşıyor. Yarasa kulaklı olanın her tarafında Dr. X yazılı; özelliklerinin çoğu, geliştirilmiş görünüyor, tasarlanmış değil, ve Doktor'un Pire Sirki, kullanışlı özellikleri olan geliştirilmiş robot böcekleri toplama çabasıyla başka bir şey değil. İlk bakışta, diğer alet, büyük kabilelere bağlı mühendislik işlerinden biri gibi görünebilir - Japon, New Atlantis, Hindistan ve İlk Dağıtılan Cumhuriyet, birinci derece şüpheli. Ama daha derin bir incelemede, bir incelik - "

"İncelik mi?"

"Affedersiniz, Sayın Yargıç, açıklaması zor bir kavram - bazı teknolojilerin tanımlanamaz bir kalitesi var. Yaratıcıları tarafından uyumlu, teknik olarak düzenli ya da iyi bir vuruş olarak tanımlanır - sadece motive olmamış, ayrıca ilham gelmiş biri tarafından büyük bir özenle yapıldığına dair

işaretler. Bir mühendis ve hacker arasındaki fark budur."

"Ya da bir mühendis ve zanaatkar arasındaki?" dedi Yargıç Fang.

Bayan Pao'nun yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Korkarım, küçük kızı, tahmin ettiğimden daha büyük bir işe soktum," dedi Yargıç Fang. Kağıdı kıvırdı ve Bayan Pao'ya geri verdi. Chang, Yargıç'ın fincanını tekrar onun önüne koydu ve biraz çay koydu. Düşünmeden, Yargıç, başparmağını ve parmak uçlarını birleştirdi ve masanın üstünde birkaç kez oynattı.

Bu, Çin'de eski bir hareketti. Hikaye şuydu: İlk hükümdarlardan biri, sıradan bir insan gibi giyinmeyi ve çiftçilerin neler yaptığını görmek için Orta Krallıkta dolaşmayı severmiş. Sık sık, o ve yardımcıları, bir handa otururken, herkese çay koyarmış. Onun kimliğini açığa çıkarmadan önünde eğilemezlermiş, o yüzden bu hareketi yaparlarmış, diz çökme hareketini taklit etmek için ellerini kullanırlarmış. Şimdi, Çinliler, bu hareketi yemek masasında birbirlerine teşekkür etmek için kullanıyordu. Arada sırada. Yargıç Fang, kendini bu hareketi yaparken bulurdu ve Hükümdarsız bir dünyada Çinli olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünürdü.

Oturdu, ellerini, giysisinin içine soktu ve birkaç dakika bunu ve başka konuları düşündü. Buharın, çayından çıkışını ve küçük hafif uçakların etrafında yoğunlaşırken dumana dönüşmesini izledi.

"Yakında, Bay Hackworth ve Dr. X'i zorlayıp, tepkilerini gözlemleyerek, daha fazlasını öğreneceğiz. Bu işe başlamanın doğru yolunu düşüneceğim; Bu sırada, kızla ilgilenelim. Chang, onun apartmanını ziyaret et ve oralarda bir karışıklık var mı diye bak - başıboş dolaşan şüpheli kişiler..."

"Efendim, saygısızlık etmek istemem ama kızın binasında yaşayan herkes şüpheli."

"Ne demek istediğimi anladın," dedi Yargıç, sertçe. "Binanın, havadaki parazitleri filtreleyen bir sistemi olmalı. Bu sistem düzgün çalışıyorsa ve kız, kitabı binadan çıkarmazsa, bunlar tarafından fark edilmemesi gerekir." Yargıç, kitabın kapağındaki tozun üstüne bir çizgi çekti ve parmaklarına sürüldü. "Onun ev sahibiyle konuş ve hava filtreleme sisteminin denetlenmesi gerektiğini ve bunun gerçek olduğunu, bir rüşvet talebi olmadığını söyle."

"Tamam efendim," dedi Chang. Sandalyesini geri itti, kalktı, başını eğerek selamladı ve restorandan uzun adımlarla çıktı. Sadece çıkış kapısının yanındaki kutudan kürdan almak için durdu. Yemeğini bitirmesi kabul edilebilirdi ama Chang, kızın iyiliği için endişelendiğini belirtmişti ve görünüşe göre vakit kaybetmek istemiyordu.

"Bayan Pao, kızın dairesine kaydedici gözetleme aletleri yerleştirin. İlk başta, bantları her gün değiştirip gözden geçireceğiz. Kitap kısa sürede ortaya çıkmazsa, bantları her hafta değiştirmeye başlayacağız."

"Tamam efendim," dedi Bayan Pao. Fenomenoskobik gözlüğünü taktı. Kendini bir çeşit arabirimde kaybederken, gözlerinin üstünden renkli ışık yansıyor. Yargıç Fang, çayını tazeledi, avucunun içine aldı ve terasın kenarında dolaşmaya çıktı. Düşünmesi gereken, bu kızıdan ve kitabından daha önemli şeyler vardı ama bundan sonra başka şeyleri çok az düşüneceğinden kuşkulandı.

Eski Shanghai'nın tarifi; Parnasse Tiyatrosu'nun durumu; Miranda'nın işi.

Avrupalılar kancalarını takmadan önce Shanghai, Huang Pu Nehri'nin üzerinde, duvarlarla çevrilmiş bir köydü. Yangtze nehrinin ağzıyla birleşme noktasının birkaç mil güneyindeydi. Mimarının çoğu, sofistike Ming Hanedanlığı öğeleriyle: Zengin aileler için özel bahçeler, kenar mahalleleri gizleyen, sağda solda alışveriş sokakları, gölün ortasındaki adadan yükselen, insanın başını döndüren, köhne bir çay evi... Çok yakın geçmişte, duvar yıkıldı ve zeminine bir çeşit çevre

yolu yapıldı. Eskiden Fransız'lara verilen imtiyaz, kuzey tarafını sarmıştı ve o semte, eski şehre giden yan yola bakan bir köşeye, 1800lerin sonunda Parnasse Tiyatrosu yapıldı. Miranda, 5 yıldır orada çalışıyordu ama o kadar çok tecrübe edilecek şey vardı ki daha çok 5 gün gibi görünüyordu.

Parnasse, Avrupalılar tarafından, Avrupalı olduklarına pişman olmadıkları zamanlarda yapılmıştı. Binanın ön cephesi klasikti. 3 pervazlı bir kemer altı, korint sütunlarla desteklenmişti, hepsi beyaz kireç taşından yapılmıştı. Kemer altı, beyaz bir markizle kemerlenmişti, tahminen 1990'larda, çevresi mor ve pembe neon ışıklarıyla çizilmişti. Onu koparıp, mediatronik bir şey yerleştirmek kolay olurdu ama dükkandan bambu merdivenleri alarak, bu akşam ne yapıyorlarsa onun reklamını yapmak için, siyah plastik harfleri yerleştirmek hoşlarına gidiyordu. Bazen büyük mediatron ekranını indirip film gösterirlerdi. Büyük Shanghai'ın her tarafından, smokinlerini ve gece kıyafetlerini giymiş, western film severleri gelirdi ve karanlıkta oturup Casablanca ya da Kurtlarla Dans izlerdi. Ayda en az iki kere, Parnasse şirketi sahneye çıkardı. Bir gecelik, oyuncu değil aktör olurdu, ışıklar, sahne makyajı, kostümler... Zor kısmı, izleyiciye fikirlerini aşılama; tiyatro meraklısı değilse, sahneye çıkıp müdahale etmek isterlerdi, bu da her şeyi berbat ederdi. Canlı tiyatro, eski ve tuhaf bir zevkti, Gregorian ibadet müziklerini dinlemekle aşağı yukarı aynı değerdeydi ve faturaları ödemezdi. Onları, interaktif video oyunları ile öderdi.

Bina, uzun ve dardı, değerli Shanghai arazisinden en iyi şekilde yararlanmıştı. Bu yüzden, ön sahnenin, eski bir televizyon gibi kare bir görünüş oranı vardı. Onun yukarısında, unutulmuş bir Fransız aktrisinin büstü vardı, süslü kanatların üstüne konmuş, yanlardan trompet ve defne çelengi uzatan meleklerle desteklenmişti. Tavan, hafif elbiseler giymiş, kendilerini eğlendiren ilham perilerinin resmedildiği, yuvarlak bir kemer altıydı. Ortada bir avize asılıydı, ampulleri, sönmeyen yeni şeylerle değiştirilmişti. Şimdi zemine sıkışık bir şekilde dizilmiş küçük, gıcırdayan koltuklara ışık, eşit derecede düşüyordu. 3 balkonu ve ikisi solda ikisi sağda olan özel bölmelerinin 3 katı vardı. Bölmelerin önü ve balkonların hepsi, klasik mitoloji resimleriyle boyanmıştı. Her taraftaki ana renk, Fransız nar bülbülü yumurtası mavisiydi. Tiyatro, alçı kaplamayla doluydu, böylece melek çocukların yüzleri, aşırı süslü Roma Tanrıları ve coşkulu Truvalılar sütunlardan, iç yüzeylerden ve pervazlardan çıkarak sizi şaşırtıyordu. Bu işlerin çoğu, Kültür Devrimi zamanındaki ateşli, Kızıl Muhafızların kurşunlarıyla parçalanmıştı. Kurşun deliklerinin dışında, Parnasse iyi durumdaydı. Fakat yirminci yüzyılda bir zamanda, spot ışıklara takılabilsin diye, büyük, siyah, demir borular, bölmelere dikey olarak, balkonların önüne de yatay olarak tutturulmuştu. Bugünlerde, spot ışıkları, bozuk para büyüklüğünde disklerdi - kendi pillerini taşıyan sıralı-dizilimli aletler - ve her yere konulabiliyor ve telsizle kontrol edilebiliyordu. Ama borular hala ordaydı ve turistler geldiğinde, bir sürü açıklama gerektiriyordu.

12 bölmeden her birinin kendi kapısı ve öne doğru bükülen bir perde rayı vardı, böylece orada oturanlar, oyun arasında yalnız kalabiliyordu. Perdeleri, muhafaza ettikleri yere koymuş, yerine, çıkarılabilir, ses geçirmez ekranlar yerleştirmiş, koltukları sökmüş ve bodruma koymuşlardı. Şimdi her bölme, ana sahne görevi görece kadar büyüklükte, yumurta şeklinde özel bir odaydı. Bu 12 sahne, Parnasse Tiyatrosu'nun nakit akışının yüzde 75'ini oluşturuyordu.

Miranda, her zaman, sistemini kontrol etmek için sahnesine yarım saat önce giriş yapardı. Parazitler, sonsuza kadar sürmezdi - statik elektrik ve kozmik ışınlar, onları bozardı. Ve aletinizi tamamen tembelliğe terk ederseniz, kendinize oyuncu demeyi hak etmezsiniz.

Miranda, sahnesinin ölü duvarlarını, idollerinin posterleri ve fotoğraflarıyla süslemişti, çoğunlukla yirminci yüzyıl aktrisleriydi. Oturması gereken roller için köşede bir sandalyesi vardı. Ayrıca, üçlü latte'sini, iki litrelik soda şişesini ve bir kutu boğaz pastilini koyduğu küçük bir sehpası vardı. Sonra, sokak kıyafetlerini kapının yanındaki ağaca asıp, siyah, sımsıkı bir elbise ve külotlu çorap giydi.

Başka bir oyuncu, tamamen soyunabilirdi, sokak kıyafetlerini giyebilirdi ya da önceden bilecek kadar şanslıysa, oynadığı role kostümünü uydurmaya çalışabilirdi. Fakat, şu anda. Miranda bilmiyordu. Bekleyen bir sürü teklifi vardı; Hırçın Kızın interaktif video versiyonundaki Kate (başarısız, cani bir modeldi ama bazı erkek kullanıcılar arasında popülerdi); Rüzgar Gibi Geçti'deki Scarlett O'Hara; Nazi Almanyasında bir trende geçen, heyecanlı bir casus filminde, Ilse adında iki taraflı bir casus... Ve İpek Yolu'nda başı dertte olan bir Neo-Victorian küçük hanımı Rhea, modern Shanghai'ın arka sokaklarında geçen bir macera-komedi-aşk videosu... O rolü yarattı. İyi eleştiriler gelince, birkaç ay, çoğunlukla onu oynadı. Fiyatı o kadar yüksekti ki çoğu kullanıcı, yedek oyuncularını tercih ediyor ve onda biri fiyatına, pasif olarak izlemekle yetiniyordu. Ama dağıtım, halkla ilişkiler hedeflendirmesini, Shanghai piyasasının ilerisine taşımaya çalışırken, eline yüzüne bulaştırmıştı. Bu yüzden, şimdi bazıları işini kaybederken, İpek Yolu da askıya alınmıştı.

Bir kerede, dört başrolü aklında tutabiliyordu. Kendinizi komik duruma düşürmeye aldırılmazsanız, suflör, daha önceden görmediğiniz herhangi bir rolü oynamanızı mümkün kılardı. Ama şimdi Miranda'nın bir ünü vardı ve kalitesiz işler işine yaramazdı. Daha kolay bir iş için başka bir isimle, işler yavaşlayınca boşlukları doldurmak için bekleyen teklifleri vardı: Çoğunlukla anlatım işleriydi, ayrıca çocuk medyasıyla ilgili her şey. Onun çocukları yoktu ama mürebbiyelik zamanlarında baktığı çocuklarla hala yazışlıyordu. Çocuklar için oynamayı seviyordu ve ayrıca o aptalca kafiyeleri doğru söylemek, ses için iyi bir egzersizdi.

"Hırçın Kız'daki Kate'i çalış." dedi ve Miranda-şekilli takım yıldızlarının yerini, yeşil, kedi gibi gözleri olan siyah saçlı bir kadın aldı. Bir giysi tasarımcısının tasarladığı, İtalyan Rönesans'ındaki zengin bir kadının giyeceği bir kostüm giyiyordu. Miranda'nın büyük, tavşan gözleri vardı, Kate'in kedi gözleri vardı ve kedi gözleri, tavşan gözlerinden farklı bir şekilde kullanılırdı, özellikle acımasız espriler yaparken. Şirketin kurucusu ve drama yazarı Carl Hollywood, Hırçın Kız'da pasif bir şekilde oturmuştu ve Miranda'ya, bu alanda daha çok iş yapması gerektiğini tavsiye etmişti. Çoğu ödeyici Shakespeare'i sevmez hatta kim olduğunu bile bilmezdi. Ama sevenler, ödeme ölçeğini yükseltmeye meyilliydi ve bu talep, karşılanmaya değerdi. Bu tür bir konu, genellikle Miranda'yı etkilemezdi. Ama bu beyefendilerden bazılarının oldukça iyi oyuncu olduklarını görmüştü. Ve her profesyonel bilirdi ki, ne yaptığını bilen bir ödeyici için oynamak nadir bulunan bir zevkti.

* * *

Çalışma Saatleri, Londra, Doğu Yakası ve Batı Yakası'nın, yayınları en çok izlediği saatleri içeriyordu. Londralılar yemeklerini bitirip eğlence vakti geldiğinde, Greenwich saatiyle akşam 9'da başlardı ve Kaliforniyalılar, sabah 7'de yataklarına giderken biterdi. Hangi saat diliminde olurlarsa olsun, bütün oyuncular bu saatlerde çalışmaya gayret ederdi. Shanghai saat diliminde, Çalışma Saatleri, sabah 5'ten öğleden sonraya kadar sürerdi. Miranda, paralı bir Kaliforniyalı, gece geç saatte, bir video açmak istediği zaman, fazla mesai yapmaya aldırış etmezdi. Şirketindeki oyuncuların bazıları, gündüz geç vakte kadar gelmezdi. Ama Miranda'nın hala Londra'da yaşama hayalleri vardı ve o şehrin sofistike ödeyicilerinin ilgisini çekmişti. O yüzden, işe her zaman erken gelirdi.

Son hazırlıklarını bitirip işe başlarken, onun için bekleyen bir teklif olduğunu gördü. Yarı-bağımsız bir yazılım olan oyuncu seçme aracı, 9 tane ödeyiciyi bir araya getirmişti. Nazi işgalindeki Fransa'da, bir trendeki zengin insanlar arasındaki entrikalarla ilgili olan First Class to Genova, bütün misafir rolleri oynamaya yeterdi ve The Mousetrap, pasif tiyatro için neyse, First Class to Geneva da interaktif oyunlar için oydu. Bir topluluk oyunuydu. Ödeyiciler tarafından üstlenilen 9 misafir rol,

Miranda gibi ödeme yapılan kişiler tarafından üstlenilen daha büyük, daha göz alıcı 3 baş rol... Karakterlerden biri, diğerleri tarafından fark edilmeyen Müttefik bir casustu. Diğer, Nazi ordusundaki gizli bir albaydı, diğer gizli bir Yahudi, diğer bir Çeka ajanıydı. Ara sıra, Müttefik tarafa geçmeye çalışan bir Alman olurdu. Ama video başladığında, hangi karakterin ne olduğunu asla bilmezsiniz; bilgisayar bütün rolleri rastgele değiştirirdi.

Yüksek ödeme oranı dolayısıyla parası iyiydi. Miranda, geçici olarak teklifi kabul etti. Baş rollerden biri henüz dolmamıştı, bu yüzden, beklerken bir teklif gönderdi ve bir yardımcı işi kazandı. Bilgisayar onu, hayran olunası bir genç kadın yüzüne dönüştürdü. Yüz ve saç tipi, şu anda Londra'da yaygındı. İngiliz Havayollarının bilet satıcısının üniformasını giymişti. "İyi akşamlar, Bay Oremland," dedi aniden, suflörden okuyarak. Bilgisayar, sesi daha canlı hale getirdi ve aksanında ince bir düzeltme yaptı.

"İyi akşamlar, Margaret," dedi gıdığı kat kat olmuş bir İngiliz, mediatronundaki bir pencereden bakıyordu. Yarım gözlük takıyordu, isim etiketini görmek için gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı. Kravatı kaymıştı, kılı elinde bir cin tonik vardı ve bu Margaret'in görünüşünü sevmişti. Bu neredeyse kesindi, çünkü Margaret, Londra'daki bir pazarlama bilgisayarı tarafından dönüştürülmüştü ve bu bilgisayar, bu adamın nasıl kızlardan hoşlandığını, onun düşündüğünden daha iyi biliyordu.

"Tatilsiz 6 ay mı! Ne kadar sıkıcı," dedi Miranda/Margaret. "Çok önemli bir şey yapıyor olmalısınız," diye devam etti, esprili ama kaba olmayan bir tavırla.

"Evet, sanırım çok para kazanmak bile bir süre sonra sıkıcı hale geliyor," diye cevapladı adam, aynı tonla.

Miranda, First Class to Geneva'nın oyuncu kağıdına baktı. Eğer bu Bay Oremland, çok konuşkan çıkıp onu daha büyük bir role geçmesi için zorlarsa sinirlenecekti. Ama gayet akıllı bir tipe benziyordu. "Biliyor musunuz, Atlanta Batı Afrika'yı ziyaret etmek için güzel bir zaman ve hava gemisi Gold Coast, iki hafta içinde ayrılacak - sizin için bir kamara ayırayım mı? Ve belki de bir arkadaş?"

Bay Oremland, kuşkulu görünüyordu. "İsterseniz bana geri kafalı deyin." dedi, "ama Afrika deyince, aklıma AIDS ve parazitler geliyor."

"Ah, Batı Afrika'da yok efendim, yeni kolonilerde öyle şeyler yok. Hızlı bir tur ister misiniz?"

Bay Oremland, Miranda/Margaret'e uzun, keskin ve azgın bir bakış attı, iç çekti, saatine baktı, ve onun, bir hayal ürünü olduğunu hatırlamış gibi göründü. "Yine de teşekkür ederim," dedi ve konuyu kapattı.

Tam da zamanında; Geneva'nın oyun programı dolmuştu. Miranda'nın, ortamı değiştirip Ilse karakterine girmesi için sadece birkaç saniyesi vardı. Yoksa kendini, yirminci yüzyılda bir yolcu treninin birinci-sınıf vagonunda otururken ve sarışın, mavi gözlü, çıkık elmacık kemikleri olan buz kraliçesinin aynasına bakarken bulacaktı. Makyaj masasının üstünde, eski İbraniceyle yazılmış bir mektup vardı.

Yani bu gece o, gizli Yahudi'ydi. Mektubu küçük parçalara ayırarak yırttı ve pencereden dışarı attı sonra mücevher kutusundan çıkardığı Davud'un Yıldızı'nı da aynı şekilde pencereden attı. Bu şey tamamen interaktif ve diğer karakterlerin, onun vagonuna girip eşyalarını karıştırmalarını engelleyecek bir şey yoktu. Sonra makyajını bitirdi, kıyafetini seçti ve akşam yemeği için restoran vagonuna geçti. Diğer karakterlerin çoğu, çoktan gelmişti. 9 amatör, her zamanki gibi gergin ve yapmacıktı. Diğer 2 profesyonel, onların arasında dolaşılıyor, onları gevşetmeye, o kendinin farkında olma duygusunu aşmalarına ve onları karakterlerinin içine sokmaya çalışıyordu.

Geneva, 3 saat sürdü. Az kalsın ödeyicilerden biri tarafından mahvedilecekti, çünkü görünüşe göre,

sadece Ilse'yi yatağa atmak için kaydolmuştu. Hem de, gizli Nazi albayıydı; ama Ilse'yi becerme konusunda o kadar kararlıydı ki bütün akşamı karakter dışında geçirdi. Sonunda Miranda, onu restoran vagonunun arkasındaki mutfaka çekti, ayak büyüklüğündeki bir kasap bıçağını onun göğsüne sapladı ve buzdolabına bıraktı. Bu rolü, yüzlerce kez oynamıştı ve trendeki her potansiyel ölümcül nesnenin yerini biliyordu.

Bir oyundan sonra, diğer oyuncularla karakter dışı sohbet etmek için Yeşil Oda denen gerçek bir bara gitmek, iyi bir davranış olarak düşünülürdü. Miranda gitmedi çünkü o garip tipin, onu orda bekleyeceğini biliyordu.

Sonra, yaklaşık bir saat sessizlik oldu. Londra'nın yayın izlenme saati bitmişti ve New Yorklular hala akşam yemeklerini yiyordu. Miranda banyoya gitti, bir şeyler atıştırdı ve birkaç çocuk işi seçti.

Batı Yakası'ndaki çocuklar okuldan dönüyordu ve hemen, ailesinin onlara sağladığı, pahalı, eğitici interaktif videolara atlıyordu. Bu şeyler, aşırı derecede kısa ama eğlenceli rol fazlalığı yaratırdı; hızlı bir sırayla, Miranda'nın yüzü, ördeğe, tavşana, konuşan bir ağaca, her zaman anlaşılmaz olan Carmen Sandiego'ya, iğrenç ve tiksindirici Dinozor Doogie'ye dönüşürdü. Her birinin, en fazla birkaç mısrası vardı:

"Doğru! B, balonu simgeler! Ben balonlarla oynamayı severim, ya sen, Matthew?"

"Hadi söyle, Victoria! Bunu yapabilirsin!"

"Asker karıncaların, işçi arkadaşlarından daha büyük ve daha güçlü çeneleri vardır ve yuvayı, yırtıcı hayvanlardan korumada önemli bir rol oynar."

"Lütfen beni o dikenli çalılığa atma, Tilki Kardeş!"

"Merhaba, Roberta! Bütün gün seni özledim. Disneyland'e okul gezin nasıldı?"

"Yirminci yüzyıl hava gemileri, çabuk yanan hidrojen, pahalı helyum ya da etkisiz sıcak havayla doludur. Ama bizim modern versiyonlarımız, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şeyle dolu değildir. Aşırı güçlü nano yapılar, bütün havayı, hava gemisinin gövdesine basarak onu hava boşluğuyla doldurur. Hiç hava gemisine bindin mi, Thomas?"

Nell'in Okuma Kitabı'yla deneyimlerinin devamı; Prenses Nell'in doğuşu.

"Bir zamanlar, Nell adında küçük bir prenses varmış. Arkadaşı ve koruyucusu olan Harv adında küçük bir çocukla birlikte, büyük bir denizin ortasındaki bir adada, uzun, karanlık bir kalede hapsedilmiş - "

"Niye?"

"Nell ve Harv, Karanlık Kale'ye kötü üvey anneleri tarafından kilitlenmiş."

"Niye babaları onları Karanlık Kale'den çıkarmamış?"

"Babaları, onları kötü üvey annelerinin kaprisinden korumuş ama sonra, denize açılmış ve bir daha geri gelmemiş."

"Niye bir daha geri gelmemiş?"

"Babaları bir balıkçıymış. Her gün botuyla denize açılırmış. Deniz, canavarlarla, fırtınalarla ve diğer tehlikelerle dolu büyük bir yermiş. Başına ne geldiğini kimse bilmezmiş. Belki de, böyle bir tehlikeye açılmak onun aptallığıymış, ama Nell, değiştiremeyeceği şeyler için üzülmemesi gerektiğini iyi bilirmiş."

"Niye kötü bir üvey annesi varmış?"

"Nell'in annesi, denizden bir canavar gelip Nell ve Harv'ı almak için onların kulübesine girdiği gece ölmüş. Canavarla savaşmış ve onu öldürmüş, ama bunu yaparken, ağır yaralar almış ve ertesi

gün, çocukları kucağındaiken ölmüş."

"Niye canavar denizden gelmiş?"

"Uzun yıllar boyunca, Nell'in babası ve annesi çocuk istemiş ama o kadar kutsanmış değilermiş. Ta ki bir gün, babası, ağında bir deniz kızı yakalayınca kadar. Deniz kızı, eğer onu bırakırsa bir dileğini yerine getireceğini söylemiş. O da, biri kız biri erkek, iki tane çocuk istemiş.

"Ertesi gün, balık tutarken, sepet taşıyan bir deniz kızı ona yaklaşmış. Sepette, tıpkı istediği gibi iki tane küçük bebek varmış, altın kumaşa sarılıymış. Deniz kızı onu uyarmış: O ve karısı, bebeklerin, gece ağlamasına izin vermemeliymiş."

"Niye altın kumaşla sarılıymış?"

"Aslında onlar, gemi kazası geçiren bir Prenses ve Prens'miş. Gemi batmış ama iki bebeği taşıyan sepet, deniz kızları onları bulana kadar okyanusta batmadan ilerlemiş. İyi bir aile bulana kadar, o iki bebeğe bakmışlar."

"Bebekleri kulübeye götürmüş ve karısına göstermiş, kadın sevinçten bayılmış. Bir süre, hep beraber mutlu yaşamışlar, ne zaman bebeklerden biri ağlasa, annesi ya da babası kalkıp onu rahat ettirmiş. Ama bir gece, babaları eve gelmemiş, çünkü bir fırtına, onun küçük kırmızı balıkçı botunu uzak denizlere savurmuş. Bebeklerden biri ağlamaya başlamış ve anneleri kalkıp onu rahat ettirmiş. Ama diğeri de ağlamaya başlayınca, yapabileceği bir şey yokmuş ve kısa süre sonra canavar gelmiş.

"Balıkçı, ertesi gün eve döndüğünde, karısının cesedini, canavarın yanında yatarken bulmuş. Fakat bebeklerin ikisi de zarar görmemiş. Üzüntüsü büyükmüş ve zor olan, iki çocuk büyütme görevine başlamış.

"Bir gün, kapısına bir yabancı gelmiş. Öte Toprakların acımasız Kral ve Kraliçeleri tarafından kovulduğunu, yatacak bir yere ihtiyacı olduğunu ve karşılığında her işi yapacağını söylemiş. İlk başlarda, yerde yatmış, balıkçı için yemek pişirmiş ve temizlik yapmış. Ama Nell ve Harv büyümüş ve o da onlara daha fazla iş yaptırmaya başlamış. Babaları kaybolana kadar, sabahtan akşama kadar çalışmışlar, üvey anneleri de parmağını bile oynatmazmış."

"Niye balıkçı ve bebekleri, canavardan korunmak için kalede yaşamamış?"

"Kale, bir dağın tepesinde duran karanlık ve korkutucu bir yermiş. Yıllar önce babası balıkçıya, oranın devler tarafından yapıldığını söylemiş ve hala orada yaşadıkları söylenirmiş. Ayrıca 12 anahtar onda değılmiş."

"12 anahtar kötü üvey annede miymiş?"

"Balıkçı etrafta olduğu sürece, anahtarları gizli bir yere gömüp saklamış. Ama denize açılıp geri dönmeyince, Nell ve Harv'a onları çıkarttırmış, Öte Topraklardan getirdiği bir miktar mücevher ve altın da varmış. Kendini, altın ve mücevherlerle süslemiş ve sonra Karanlık Kale'nin demir kapılarını açmış, Nell ve Harv'ı kandırıp içeri sokmuş. Onlar içeri girer girmez, kapıyı arkalarından kapatmış ve 12 kilidi kilitlemiş. 'Güneş battığında, devler sizi yiyecek!' diyerek gülmüş."

"Dev nedir?"

"Yerdeki deliklerde yaşayan, karanlık olunca çıkan korkunç bir canavar."

Nell ağlamaya başladı. Kitabı kapattı, yatağına koştı, doldurulmuş hayvanlarını kucağına aldı, battaniyesini ısırmağa başladı ve devleri düşünerek bir süre ağladı.

Kitap bir hışırtı sesi çıkardı. Nell göz ucuyla, kitabın açıldığını gördü ve temkinli bir şekilde baktı, bir dev resmi görmekten korkuyordu. Ama onun yerine, iki tane resim gördü. Birincisi, kollarında tuttuğu dört oyuncak bebeğiyle çimlerde oturan Prenses Nell'in resmiydi. Onun karşısında, dört yaratık tarafından etrafı sarılmış Nell'in resmiydi: büyük bir dinazor, bir tavşan, bir ördek ve mor saçlı, mor elbiseli bir kadın.

Kitap dedi ki, "Prenses Nell'in, en beklemediği yerde, Karanlık Kale'de nasıl arkadaş edindiğinin,

onların bütün devleri nasıl öldürdüğüne ve kaleyi yaşanacak güvenli bir yere nasıl dönüştürdüğüne hikayesini dinlemek ister misin?"

"Evet!" dedi Nell ve kitabın üstünde durana kadar yerde kaydı.

**Yargıç Fang, Çin Krallığını ziyaret eder;
tarihi bir yerde servis edilen çay;
Dr. X'le "tesadüfen" karşılaşma.**

Güney Çin ve New York karışımı bir aksan konuşma özrü sayılmadıkça Batılıların, Dr. X diye bilinen adamın adını telaffuz edememeleri. Yargıç Fang'in canını sıkıyordu. Güvenilir yardımcılarıyla yaptığı konuşmalarda, zaten ona Dr. X demeye alışmıştı.

Zaten adını telaffuz etmeye hiç gerek kalmamıştı. Kiralık Topraklar'ın bölge hakimi olana kadar... Ondan sonra. Kiralık Topraklar, Çin Kıyı Cumhuriyeti'nin bir parçası olmuştu. Dr. X, ayrı bir bölgenin parçası olan Eski Shanghai sınırlarını neredeyse hiç geçmemişti; daha doğrusu, asma filizlerinin, tarihi şehrin, her bina ve bloğunun içine doğru dallanıp budaklandığı küçük, eğri büğrü bir bölgede takılıp kalmıştı. Haritada bu bölge, 1000 yaşındaki bir cüce ağacının dalları gibi görünüyordu; birkaç kilometre kare içinde olsa da, sınırı 100 kilometre uzunluğunda vardı. Bu bölge, Kıyı Cumhuriyeti'nin bir parçası değildi; kendine Orta Krallık ismini vermişti, Çin İmparatorluğu'nun yaşayan bir kalıntısı ve kesinlikle dünyanın en eski ve en büyük milletiydi.

Asma filizleri daha ilerilere gidiyordu; Yargıç Fang, bunu uzun süredir biliyordu. Kışlarında Yargıç Fang'in sopa izleriyle Kiralık Topraklarda dolaşan çete üyelerinden birçoğu, ana karada, sonu Dr. X'e kadar gidebilen bağlantılara sahipti. Bu gerçek üzerinde düşünmek nadiren yararlı olurdu; bu, Dr. X olmasa, başka biri olurdu. Dr. X, güvenlik kuralları ya da sığınma hakkından faydalanmakta aşırı derecede bilgiliydi. Bu, Yargıç Fang gibi Kıyı Cumhuriyeti görevlilerinin Çin Krallığı'na girememesi ve Dr. X gibi birilerini tutuklayamaması demekti. Bu yüzden, bir suçlunun yüksek mevkilerdeki bağlantılarını araştırırken, genellikle sayfanın üstünde, tek bir karakterin üzerine bir ok çizerlerdi. Karakter, ortadan çizilen dik bir çizgiyle bir kutu oluştururdu. Karakter, Orta Krallığın Orta'sı anlamına gelirdi, fakat Yargıç Fang için basitçe, bela demekti.

Ulu ve Gizemli Albay'ın Meclisi'nde ve Yargıç Fang'in diğer mekanlarında, son haftalarda. Dr. X ismi sık sık geçer olmuştu. Dr. X, Yargıç'ın kendisi hariç, Yargıç Fang'in hiyerarşisinde olan herkese rüşvet vermeye çalışmıştı. Tabii ki, Dr. X'le bağlantısı son derece zayıf olan insanlar razı olmuştu ve o kadar gizli bir durumdu ki bunlardan çoğu, neler olduğunun, günler ve haftalar sonra farkına varmıştı. Birden yataklarından kalkıp, "Bana rüşvet vermeye çalıştı! Yargıç Fang'e söylemeliyim!" diye haykırmıştı.

Güvenlik kuralı olmasaydı, mutlu ve aydınlatıcı seneler önünde olabilirdi. Çünkü, Yargıç Fang, kendi zekasını, Doktor'unkiyle eşleştirdiğinde sonunda, değerli bir rakip bulmuş olurdu. Bu da pis kokan, hırsız, barbar delikanlılarından hoş bir kaçış olabilirdi. Bu sebepten, Dr. X'in entrikaları, tamamen ilgisini çekiyordu. Ama gerçekten de ilginçti; çünkü günler boyunca. Bayan Pao, havagözler, bulgusal gasp tespiti ve takip uçakları hakkında durmadan konuşmuştu. Yargıç Fang dikkatini, tarihi şehre yöneltmişti, Dr. X'in iş yerine...

Doktor'un, sabahları sık sık, eski bir çay evinden çay aldığı söylendi ve bu yüzden, bir sabah, Yargıç Fang oraya uğradı. Bir gölün ortasına, yüzyıllar önce yapılmıştı. Yargıç Fang ve yardımcıları, Bayan Pao ve Chang, köprüden geçerken, ateş rengindeki balık sürüleri, gizli maden kömürü gibi parlayan haki renkli suyun altında duruyordu.

Çin inancında, şeytanların sadece düz çizgilerde yolculuk etmeyi sevdiğine inanılırdı. Bu yüzden, köprünün, gölün ortasına giden yolu, zikzak çizerek ilerliyordu. Başka bir deyişle, köprü, şeytan

süzgeciydi ve çay evi, şeytansızdı. Hala Dr. X gibi insanları ağırlıyorsa, kısıtlı bir yararı varmış gibi görünüyordu. Ama Yargıç Fang için, uzun, dümdüz caddeleri olan, doğru konuşanlarla dolu bir şehirde büyütüldükten sonra. Dr. X gibi insanların bakış açısıyla, bütün o doğru düzgünlüğün, şeytanlık belirtisi olduğunu hatırlamak yararlıydı. Daha doğal ve insani olanı, dönemeçli yollardı. Bir sonraki köşeyi göremeyeceğiniz yollar ve genel planın, sadece, uzun bir meditasyondan sonra anlaşılabilen yollar...

Çay evi, cilasız ahşaptan yapılmıştı, eskiyerek güzel bir gri renk almıştı. Köhne görünüyordu ama açıkçası öyle değildi. Dar ve uzundu, iki katlıydı ve kanada benzeyen görkemli bir çatısı vardı. Birinci katına, alçak, dar bir kapıdan giriliyordu. Yetersiz beslenmiş biri için veya öyle biri tarafından yapılmıştı. İçerisinin, gölün üzerinde bir köy kulübesi havası vardı. Yargıç Fang, buraya daha önce gelmişti, sivil olarak, ama bugün, ince çizgili, kömür grisi takım elbisesinin üstüne bir de cüppesini giymişti - eskiden, insanların Çin'de giydikleriyle karşılaştığında oldukça ince sırmalı bir kumaştı ve cenaze töreninde giyilenler gibiydi. Ayrıca, tek boynuzlu bir atla işlenmiş siyah bir şapka takıyordu. Çoğunda, muhtemelen gökkuşakları ve cinler bir araya getirilirdi ama bunda, ne olduğu gayet anlaşılabilirdi. Zekanın eski bir sembolü... Dr. X'in mesajı alacağına emin olunabilirdi.

Çay evi çalışanlarının, köprünün bitmeyen dönemeçli yollarından geçerken onun geldiğini fark etmeleri için yeteri kadar vakti vardı. Boyu, 2 metreden biraz kısaydı. Sakalı, alışılmadık ölçüde kalındı, yıllardır uzatıyordu ve saçları, omuzlarına dökülüyordu. Bu öğeler, ayrıca şapka ve cüppe, devlet tarafından ona verilen güçle birleştirildiğinde, onun da farkında olduğu belli bir tavır takınmasına sebep oluyordu. Kendinden çok fazla memnun görünmemeye çalışırdı çünkü bu, büyük Konfüçyüsçü öğretilere ters düşerdi. Diğer yandan, Konfüçyüsçülük, hiyerarşiden ibaretti ve yüksek mevkidekilerin, belirli bir itibarla hareket etmesi gerekirdi. Yargıç Fang, ihtiyaç duyduğunda bunu yapabiliyordu. Şimdi bunu, birinci kattaki en iyi masaya oturmak için kullanmıştı. Eski, küçük pencerelerden, Ming dönemi bahçeleri manzarasını görebileceği köşedeki bir masaydı. Yirmi birinci yüzyılın ortasında, hala Kıyı Cumhuriyeti'ndeydi. Ama eski zaman Orta Krallığı'nda da olabilirdi.

Chang ve Bayan Pao, Yargıç'tan ayrılıp, ikinci katta bir masa istedi. Dar ve korkutucu bir merdivenden çıkarak Yargıç Fang'i rahat bıraktılar. Ayrıca bu, orada olduklarını Dr. X'e fark ettirmişti. Dr. X, her sabah olduğu gibi yine üst kattaydı, çayını yudumluyor ve kıymetli arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Yarım saat sonra, Dr. X aşağı indiğinde, kısmen ünlü ve büyük ölçüde saygın Yargıç Fang'i, tüm yalnızlığıyla oturmuş, göle ve içinde kıpraşan parlak balık sürüsüne bakarken gördüğünde, hem sevindi hem de şaşırıldı. Saygılarını sunmak için masaya yaklaştığında, Yargıç Fang, oturmasını teklif etti. Birkaç dakika süren, hakimlinin özeline girme olup olmadığına dair hassasiyetini gösteren konuşmaların sonunda Dr. X, isteksizce ama minnet ve hürmetle oturdu.

İki adam arasında, ikisinin de diğerinin yanında olmaktan onur duyduğuna dair uzun bir konuşma geçti. İşletme sahiplerinin sunduğu farklı çayların yararlarıyla ilgili yorucu tartışmayla devam etti: Çay yapraklarının Nisan başında mı sonunda mı toplanması daha iyiydi; kaynatma suyunun, zavallı yabancıların her zaman yaptığı gibi şiddetlice kaynaması mı yoksa 80 dereceyle kısıtlanması mı daha iyiydi?

En sonunda. Dr. X, Yargıç Fang'in şapkasına, özellikle de şapkanın işlemlerine iltifat etme zamanı buldu. Bu, tek boynuzlu, ah fark etmiş ve mesajı almış demektir. Mesaj, Yargıç Fang'in, onun rüşvet çabalarını anlamış olmasıydı.

Çok geçmeden. Bayan Pao aşağı geldi ve Kiralık Topraklar'daki bir suç mahalinden acilen çağrıldığını üzülerek bildirdi. Yargıç Fang'in, konuşmayı kısa kesme utancından kurtarmak için,

birkaç dakika sonra, Dr. X'in çalışanlarından biri yaklaşıp, onun kulağına bir şey fısıldadı. Doktor, gitmek zorunda olduğunu söyleyerek özür diledi ve sonra iki adam, kibar bir konuşmaya daldı: Hangisi affedilmeyecek bir şekilde kabaydı, hangisi köprüde daha önde gidecekti? İlk giden Yargıç Fang'ti, çünkü onun işleri daha acil sayılırdı ve bu yüzden, Yargıç ve Dr. X arasındaki ilk görüşme sonlandı. Yargıç oldukça mutluydu; her şey planlandığı gibi gitmişti.

Hackworth'e, Müfettiş Chang'den beklenmedik ziyaret.

Bayan Hull, kapıya bakmak için, önlüğündeki unu silkelemek zorunda kaldı. Çalışma odasındaki Hackworth, Bayan Hull odaya gelene kadar, kapıdakinin sadece bir teslimat olduğunu sanmıştı. Hafifçe öksürdü, ortasına bir kart koyulmuş bir tepsi tutuyordu: Vekil Chang. Çinlilerin geleneksel genelden özele sırasıyla kuruluşunun adı, Çin Kıyı Cumhuriyeti Shanghai New Chusan Kiralık Topraklar Bölge Hukuk İşleri Müdürlüğü.

"Ne istiyor?"

"Şapkanızı geri vermek."

"İçeri gönder," dedi Hackworth, şaşırılmıştı.

Bayan Hull çok oyalandı. Hackworth aynaya baktı ve boğazına uzanıp kravatını düzeltti. Robdöşambri kaymıştı, sıkılaştırdı ve kuşağını tekrar bağladı. Sonra salona geçti.

Bayan Hull, Vekil Chang'e salonu gösteriyordu. Saçları kazınmış, iri yarı, hantal bir adamdı. Hackworth'ün oldukça hırpalanmış görünen silindir şapkası, elinde sıkıca tuttuğu büyük plastik poşetten belli belirsiz görülebiliyordu. "Vekil Chang," dedi Bayan Hull ve Chang, gerekenden biraz daha fazla gülümseyerek Hackworth'ü başıyla selamladı. Hackworth de onu başıyla selamladı. "Vekil Chang."

"Çok zamanınızı almayacağım, söz veriyorum," dedi Chang, açık ama kaba bir İngilizceyle. "Yaptığımız bir araştırmada - detayların konuyla ilgisi yok - bunu, bir şüpheliden aldık. Sizin eşyanız olarak işaretlenmiş. Takılacak durumda değil ama - lütfen kabul edin."

"Bravo, Vekil," dedi Hackworth, şapkayı aldı ve ışığa doğru kaldırdı. "Bu kadar hırpalanmış durumda da olsa bunu bir daha göreceğimi beklemiyordum."

"Korkarım bu çocukların iyi şapkaya saygıları yok," dedi Vekil Chang.

Hackworth durdu, bu noktada ne söylenmesi gerektiğini bilmiyordu. Chang öylece orada dikiliyordu, Hackworth'ün salonunda, ondan daha rahat görünüyordu. İlk söyleşi kolaydı ama şimdi aralarındaki Doğu/Batı perdesi, paslı bir balta gibi kalkmıştı.

Bu, resmi bir prosedürün bir parçası mıydı? Bahşiş talebi miydi? Ya da sadece Bay Chang, iyi adamı mı oynuyordu?

Şüpheleriniz varsa, ziyareti uzatmamak gerekir. "Pekala," dedi Hackworth, "Onu neden tutukladığınızı bilmiyorum ve ilgilenmiyorum, ama öyle yaptığınız için sizi takdir ederim."

Vekil Chang, imayı anlamadı ve gitme zamanı olduğunun farkına varmadı. Tam tersine, şimdi biraz kafası karışmış gibi görünüyordu, her şey daha da zorlaşmıştı.

"Merak etmeden duramıyorum," dedi Chang, "birinin tutuklandığım nereden çıkardınız?"

Hackworth, kalbine bir mızrak saplandığını hissetti.

"Delil poşeti taşıdığınıza göre siz bir polissiniz," dedi. "Belirgin bir ima."

Vekil Chang, poşete baktı, yine kafası karışmıştı. "Delil mi? Bu sadece bir alışveriş poşeti - şapkanızı yağmurdan korumak için. Ve ben burada, resmi yetkimle bulunmuyorum."

İkinci mızrak, ilkinin yakınına yakınına...

"Fakat," diye devam etti Chang, "bilmediğim bir suç aktivitesi olduysa, belki de bu ziyareti tekrar değerlendirmeliyim."

Üç numaralı mızrak... Şimdi Hackworth'ün sıkışan kalbi. Vekil Chang tarafından çizilen lanet bir koordinat sisteminin merkezinde duruyordu, uygun bir şekilde iğnelenmiş ve tam bir inceleme için ortaya koyulmuştu. Chang'ın İngilizcesi sürekli daha iyi bir hale geliyordu ve Hackworth, onun, hayatının çoğunu Vancouver, New York ve Londra'da geçirmiş Shanghai'lılardan olduğunu düşünmeye başladı.

"Beyefendinin şapkasının sadece kaybolduğunu ya da belki ani bir rüzgarla uçtuğunu düşünmüştüm. Şimdi siz, işin içinde suçluların olduğunu söylüyorsunuz!" Chang, sanki bugüne kadar, Kiralık Topraklarda hiç suç duymamış gibi görünüyordu. Sonra merakı şoku bastırdı, çünkü tuzağın sonraki aşamasına geçiş yapıyordu.

"Önemli değil," dedi Hackworth, Chang'ın durmak bilmeyen düşünce trenini raydan çıkarmak istiyordu. O ve ailesinin raylara bağlı olduğunu hissetmişti. Chang onu duymazlıktan geldi, sanki aklının çalışmasından o kadar keyif alıyordu ki dikkatini dağıtamazdı.

"Bay Hackworth, bana bir fikir verdiniz. Zor bir davayı çözmeye çalışıyorum - birkaç gün önce yaşanan bir gasp. Kurban, kimliği belirlenemeyen bir Atlanta beyefendisiydi."

"Bu işler için takipçi robot böcekleriniz yok mu?"

"Ah," dedi Vekil Chang, oldukça üzgün bir şekilde, "takipçi böcekler çok güvenilir değil. Sanıklar, robot böceklerin yapışmasını engelleyen bazı önlemler almış. Tabii ki, birkaç böcek kendini kurbanı yapıştırmış. Ama daha biz onu takip edemeden o, New Atlantis Kabilesi'ne gitti. Orada bağışıklık sisteminiz böcekleri yok ediyor. O yüzden, kimliği bir sır olarak kaldı." Chang, göğüs cebine uzandı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Bay Hackworth, lütfen bana, bu klipteki herhangi bir figürü tanıyıp tanımadığınızı söyleyin."

"Aslında ben biraz meşgulüm," dedi Hackworth, ama Chang kağıdı önüne açtı ve Shanghai dilinde bir komut verdi. İlk başta sayfa, Çince harflerle doldu. Sonra ortada bir tablo açıldı ve kameranın çektiği bir filmi oynatmaya başladı.

Gasp edilirken kendini izlemek, Hackworth'ün bugüne kadar gördüğü, onu hayrete düşüren şeylerden biriydi. Kendini izlemekten alıkoyamadı. Kamera, ağır çekime döndü ve sonra kitap ortaya çıktı. Hackworth'ün gözleri doldu ve damlamasını diye gözlerini kırpmamaya çalıştı. Gerçekten önemli olduğundan değil, çünkü Vekil Chang ona çok yakın duruyordu ve şüphesiz her şeyi görebilirdi.

Chang, başını hayretle sallıyordu. "Demek o sizdiniz, Bay Hackworth. Bağlantıyı kuramamıştım. Bu kadar fazla güzel şey ve böyle korkunç bir dayak. Çok ciddi bir suçun kurbanı olmuşsunuz!"

Hackworth konuşmadı, zaten söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Dikkatimi çekti," diye devam etti Chang, "bu ciddi suç, hakime bildirme zahmetine girmemişsiniz! Bir süredir, bu bandı inceliyoruz, neden kurbanın - saygın bir beyefendinin - öne çıkıp bize, soruşturmalarımızda yardım etmediğini merak ediyoruz. Çok fazla çaba boşa gitti." Chang sinirlenmişti. Sonra neşelendi. "Ama sanırım şimdi hepsi mazide kaldı. Çeteden bir ya da iki kişiyi, alakasız bir suçtan, gözaltına aldık. Şimdi onları sizin gasp olayınızla da suçlayabilirim. Tabii ki, sizin ifadenizi isteyeceğiz."

"Tabi ki."

"Sizden alınan şu eşyalar?"

"Gördünüz."

"Evet. Bir saat zinciri, bir dolma kalem ve—"

"O kadar."

Chang biraz şaşkına dönmüştü ama daha çok, aşırı derecede memnun görünüyordu. Yeni bir asil ruha bürünmüştü. "Kitap, bahsetmeye bile değmez mi?"

"Pek sayılmaz."

"Bir çeşit antika gibi görünüyordu. Oldukça değerli olmalı, değil mi?"

"Sahte bir kitap. Bu tür şeyler, aramızda popülerdir. Parasız kalmadan etkileyici görünen bir kütüphane yapmanın bir yolu."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor," dedi Bay Chang, daha da memnun görünüyordu. Hackworth, kitap konusundaki şüphelerini biraz daha giderse, sanki koltuğa kıvrılıp uykuya dalacaktı. "Yine de, Resmi raporumda kitaptan bahsetmeliyim - bu davadaki kurban, New Atlantis Kabilesi'ne ait olduğu için, oradaki otoritelerle de paylaşılacaktır."

"Hayır," dedi Hackworth, ilk kez Chang'in gözlerine bakarak. "Bahsetmeyin."

"Ah, bunu neden söylediğinizi anlayamıyorum," dedi Chang, "ama ancak belirli şuurular içinde karar verme özgürlüğüm var. Gözetmenlerimiz tarafından yakından izleniyoruz."

"Belki de sadece, gözetmeninize benim duygularımı açıklayabilirsiniz."

Vekil Chang, bu teklifi, sınırlı bir şüpheyle karşıladı. "Bay Hackworth, çok akıllı bir adamsınız - çok çaba ve sorumluluk gerektiren pozisyonunuzdan anladığım kadarıyla - ama sizin mükemmel sinsi planınızın işe yaramayacağını söylemeye utanıyorum. Gözetmenim, insan duygularını hiçe sayan acımasız bir başkandır. Dürüst olmak gerekirse - ve size bunu bir sır olarak söylüyorum - kendisi, ahlaki açıdan tamamen kusursuz değildir."

"Ah" dedi Hackworth, "yani sizi anlıyorum ki-"

"Ah, hayır, Bay Hackworth, ben sizi anlıyorum."

"Sempatiyle yaklaşmak işe yaramayacaktır, onu, başka bir strateji kullanarak etkilemek zorunda kalacağız. Belki de bu ahlaki açıdan kör noktayla ilgili bir şey."

"Bu, aklıma gelmemiş bir yaklaşım."

"Belki de siz biraz düşünmelisiniz. Hatta, ikna etmek için ne seviyede ve ne tür bir şey gerekli olabileceğiyle ilgili biraz araştırma yapmalısınız," dedi Hackworth ve aniden çıkışa doğru yürüdü. Vekil Chang, onu takip etti.

Hackworth, ön kapıyı açtı, Chang'in, askıdan şapkasını ve şemsiyesini almasına müsaade etti. "O zaman, beni tekrar arayın ve yapabildiğiniz kadar açıkça ve basitçe açıklayın. İyi geceler. Vekil Chang."

Bisikletine binerek, Kiralık Topraklara geri dönerken Chang, bu geceki araştırmanın başarısı dolayısıyla sevinçten uçuyordu. Tabi ki ne o, ne de Yargıç Fang, Hackworth'ten rüşvet koparmakla ilgilenmiyordu ama Hackworth'ün ödeme isteği, aslında kitabın çalıntı bir telif hakkı içerdiğinin bir kanıtıydı.

Fakat sonra, duygularını dizginledi, filozof Tsang'in Yang Fu'ya, ceza hakimliğine atandığında söylediği sözleri hatırladı: "Yöneticiler, görevlerinde başarısız oldu ve bunun sonucunda insanlık, uzun zamandır düzensiz. Bir suçlamanın gerçeğini öğrendiğin zaman, onlar için üzül ve onlara acı, kendi yeteneğine sevinme."

Bu akşamın Chang'in yeteneklerinin test edilmesiyle ilgisi yoktu. New Atlantis'lileri, Çin polisinin ahlaksız olduğuna inandırmaktan daha kolay bir şey olamazdı.

Miranda, isimsiz bir müşteriye ilgi duymaya başlar.

Miranda, ay sonunda bilançosunu inceledi ve ana gelir kaynağının artık, İpek Yolu ya da Hırçın Kız olmadığını gördü - Prens Nell hakkındaki hikaye kitabıydı. Bu bir bakıma şaşırtıcıydı, çünkü çocuk işleri genelde çok para vermezdi. Ama diğer yandan, şaşırtıcı değildi - çünkü son zamanlarda, o video için inanılmaz ölçüde vakit harcamıştı.

Küçük bir iş olarak başlamıştı: Karanlık bir kale, kötü bir üvey anne ve 12 kilitli bir kapıyla ilgili sadece birkaç dakika uzunluğunda bir hikayeydi. İki şey hariç, hatırlamaya değer bir şey değildi: çoğu çocuk işinden çok daha fazla para veriyordu, çünkü özellikle en çok oy alan aktrisleri arıyorlardı ve modern çocuk edebiyatı standartlarına göre oldukça karanlık ve tuhaftı. Artık çok az insan, Grimm Kardeşlerle ilgileniyordu.

Yaptığı işten birkaç Ucu kazandı ve olayı unuttu. Ama ertesi gün aynı sözleşme, mediatronuna tekrar geldi. İş kabul etti ve kendini, aynı hikayeyi okurken buldu. Fakat, bu kez daha uzundu ve daha kapsamlıydı. Aynı yere dönmeye devam ediyor ve küçük bölümlerine odaklanıyor, daha sonra kendi kendine hikayelere dönüşüyordu.

Videonun bağlantı şeklinden dolayı, diğer taraftaki insandan, doğrudan bir geri bildirim alamıyordu. Küçük bir kız olduğunu tahmin ediyordu. Ama kızın sesini duyamıyordu. Miranda'ya okunacak metin, ekrandan gösteriliyordu ve Miranda da onları okuyordu. Fakat bu inceleme ve odaklanma işlemlerinin, kız tarafından yönetildiğini anlayabiliyordu. Bunu, mürebbiyelik zamanlarında görmüştü. Bu bağlantının diğer ucunda, sürekli niye diye soran bir kız olduğunu biliyordu. O yüzden, her mısranın başlangıcında, sesine biraz heyecan ve coşku katıyordu, sanki sorunun sorulduğuna sevinmiş gibi.

Oturum bittiğinde, ne kadar kazandığını, sözleşme numarası ve buna benzer şeyleri gösteren klasik ekran çıkardı. Oturumu kapatmadan önce, **BU SÖZLEŞMEYLE BAĞLANTINIZA DEVAM ETMEK İSTİYORSANIZ BURAYI İŞARETLEYİN** yazan kutucuğu kontrol ederdi.

Bağlantı kutucuğu dedikleri şey, yüksek kaliteli oyunculara önerilirdi, çünkü onların devamlılığı önemliydi. Görüntüleme işlemi, o kadar iyi çalışırdı ki kadın ya da erkek, ince sesli ya da kalın sesli her oyuncunun sesi, karşı tarafa aynı giderdi. Ama tabii ki seçici müşteriler, tarzdaki ince farklılıklardan dolayı oyuncuları ayırt edebilirdi. Bir kere oyuncuyla bağlantı kurduklarında, onu devam ettirmek isterdi. Miranda, kutucuğu kontrol edip oturumu kapattığında, ilk çıtta, Prens Nell ile ilgili bütün işleri alacaktı.

Bir hafta içinde, bu kıza okumayı öğretmeye başlamıştı. Bir süre, harfler üzerinde çalışacak ve sonra Prens Nell hakkında daha fazla hikayeye dalacaktı. Hızlı bir temel matematik dersi için hikayenin ortasında duracaklar, hikayeye geri dönecekler ve sonra "Bu neden böyle?" ve "Şu neden şöyle?" gibi sonsuz bir döngüyle konudan sapacaklardı. Miranda, hem çocukken hem de mürebbiyeyken çocuk videolarıyla çok vakit geçirmişti ve bu şeyin üstünlüğü belliydi - 20 yıldır plastik çatal bıçakla yemek yerken antika, gümüş çatalın ağırlığını hissetmek gibiydi, ya da kot pantolona alışırken terzi işi bir gece elbisesinin içinde kayıp gitmek gibi...

Miranda'nın aklına bu ve başka çağrışımlar geldi çünkü kaliteli şeylerle nadiren bağlantı kurardı. Eğer işlemi durdurmak için bilinçli bir çaba sarf etmezse, hayatının ilk yıllarında başına gelen her şeyi hatırlayacaktı - onu özel okula götüren Mercedes, dokunmak için akaju renkli yemek masasının üstüne çıktığı, peri çanları gibi çalan kristal avizeler, sayvanlı yatağı ve ipek, kuş tüyü yorganının olduğu, aynalı yatak odası... Belirsiz nedenlerden ötürü, annesi, onları çok uzağa götürdü ve bugün yoksulluk denenşeye getirdi. Miranda tek bir şeyi hatırlıyordu, babasına fiziksel olarak yakinken,

annesini, onları gerektiğinden daha dikkatli izliyordu.

Bağlantının bir ya da ikinci ayında Miranda, bitkin bir şekilde, uzun bir Prenses Nell oturumunu kapattı ve ara vermeden 8 saat çalıştığını fark edince çok şaşırıldı. Boğazı kurumuştur ve saatlerdir tuvalete gitmemiştir. Çok para kazanmıştır. New York'ta saat, sabahın 6'sıydı ve bu, küçük kızın orda yaşama ihtimalini geçersiz kılıyordu. Miranda'nınkinden çok farklı olmayan bir saat diliminde olmalıydı ve küçük zengin kızlar gibi okula gitmesi gerekirken, bütün gün oturup, o videolu hikaye kitabıyla oynuyor olmalıydı. Devam etmek için yetersiz bir kanıttı. Ama Miranda, zengin ailelerin, çocuklarının akıllarıyla oynayabileceği düşüncesini doğrulamak için çok da fazla kanıtı ihtiyacı duymazdı.

Okuma Kitabıyla deneyimlerin devamı; Prenses Nell ve Harv, Karanlık Kale'de.

Harv, devler hakkında bir şeyler bilen akıllı bir çocukmuş. Bu yüzden, kötü üvey anneleri tarafından. Karanlık Kale'ye hapsedildiklerini anlar anlamaz, Nell'e, dışarı çıkıp bulabilecekleri bütün odunları toplamalarını söylemiş. Kalenin Büyük Salon'unu karıştırırken, savaş baltası tutan bir zırh takımı bulmuş. "Bununla birkaç ağaç keseceğim " demiş, "ve sen de dışarı çıkıp çalı çırpı toplamalısın."

"Çalı çırpı nedir?" diye sordu Nell.

Kalenin bir resmi göründü. Ortasında, bulutlara kadar uzanan birçok kulesi olan uzun bir bina vardı. Onun etrafında, ağaçların ve bitkilerin yetiştiği açık bir alan ve onun etrafında, onları hapseden uzun duvar vardı.

Resim, çimenlik, açık bir alana yakınlığı ve çok ayrıntılı bir hale geldi. Harv ve Nell, ateş yakmaya çalışıyordu. Harv'ın kestiği ıslak kütükler üst üste yığılmıştı. Harv, taşla bir bıçağın ucuna vuruyordu. Kıvılcımlar çıktı ama ıslak kütükler söndürdü.

"Ateşi sen yak, Nell," dedi Harv ve onu yalnız bıraktı.

Sonra resim, hareket etmeyi bıraktı ve birkaç dakika sonra Nell tamamen interaktif hale geldiğini fark etti.

Taşı ve bıçağı aldı ve birbirine vurmaya başladı (aslında sadece, havada, boş ellerini hareket ettiriyordu ama resimde. Prenses Nell'in elleri aynı şeyi yapıyordu). Kıvılcımlar çıktı ama ateş yoktu.

Yapmaya devam etti, gittikçe daha da sinirleniyordu ve sonunda gözleri doldu. Ama sonra kıvılcımlardan biri, ters yöne gitti ve kuru çimin üstüne düştü. Küçük bir duman çıktı ve söndü.

Biraz deney yaptı ve kuru, sarı çimin, yeşil çimden daha çok işe yaradığını gördü. Yine de ateş, birkaç dakikadan fazla dayanmıyordu.

Şiddetli bir rüzgar esti ve önüne, birkaç kuru yaprak getirdi. Ateşin, kuru çimden yapraklara yayılabildiğini öğrendi. Bir yaprağın sapı, temelde küçük, ince bir daldı. Bu ona, ağaçlıklara biraz bakarak dal arama fikrini verdi. Ağaçlık, orman gibiydi ama yaşlı, ölü bir çalılığın altında aradığını buldu.

"Aferin!" dedi Harv, geri gelip, onu kucak dolusu kuru dallarla yaklaşırken bulduğunda. "Çalı çırpı bulmuşsun. Sen, zeki bir kız ve iyi bir işçisin."

Kısa bir süre sonra, çok büyük bir ateş yakmışlar. Harv, güneş doğana kadar ateşin sönmemesine yetecek kadar ağaç kesmiş. Sonra o ve Nell, devlerin ateşe yaklaşmaya cesaret edemeyeceğini bilerek uykuya dalmış. Yine de, Nell o kadar iyi uyuyamamış, çünkü karanlıkta, devlerin homurtularını duyabiliyor ve kırmızı gözlerini görebiliyormuş. Başka bir ses daha duyduğunu sanmış: Yardım isteyen kısık sesler...

Güneş doğduğunda Nell, Karanlık Kale'yi keşfe çıkmış. Seslerin kaynağını arıyormuş ama bir şey bulamamış. Harv, bütün günü odun keserek geçirmiş. Ertesi gün, ağaçların üçte birini kesmiş olduğunu görmüş ve o gün de diğer üçte birini kesmiş.

O gece Nell, sesleri tekrar duymuş ama bu sefer bağıryor gibiymiş. "Ağaçların içine bak! Ağaçların içine bak!" Ertesi sabah, kalan ağaçlığa gitmiş ve Harv, sonuncuları keserken bile incelemiş. Yine bir şey bulamamış.

O gece ikisi de uyumamış. Çünkü son odunlarını yaktıklarını biliyorlarmış ve ertesi gece, onları, devlerden koruyacak bir şey yokmuş. Nell, sesleri tekrar duymuş ve bu sefer de bağıryor gibiymiş, "Yerin altına bak! Yerin altına bak!"

Güneş doğduktan sonra, tekrar keşfe çıkmış ve girişi, devler tarafından kapatılmış bir mağara bulmuş. Mağaranın girişini açtığında, dört tane oyuncak bebek bulmuş: Bir dinazor, bir ördek, bir tavşan ve uzun mor saçlı bir kadın... Fakat sesleri çıkarabilecek yaşayan bir şey görmemiş.

Nell ve Harv, o gece Karanlık Kale'nin içine girmiş ve uzun bir kuledeki yüksek bir odaya kendilerini kapatmış. Kapının arkasına ağır mobilyalar koymuş ve bunun, devlerin yaklaşıp onlara zarar vermesini önlemesini umut etmiş. Odanın bir tane küçük penceresi varmış. Nell, orada durup güneşin batışını izlemiş. Tekrar doğuşunu görüp göremeyeceğini merak etmiş. Son kırmızı ışık parıltısı ufukta kaybolurken, arkasında bir esinti hissetmiş ve arkasını döndüğünde, şaşırtıcı bir manzarayla karşılaşmış: Doldurulmuş hayvanlar, gerçek hayvanlara dönüşmüş.

Büyük, korkunç bir dinazor varmış. Bir ördek, akıllı, küçük bir yavru tavşan ve mor saçlı, mor elbiseli bir kadın... Nell'e, kötü üvey annesinin. Öte Topraklar'da kötü bir büyücü olduğunu ve uzun zaman önce, dördünün de, onun şeytani planlarını yenmeye yemin ettiğini açıklamışlar. Onlara bir büyü yapmış, bu yüzden onlar, gündüzleri oyuncak bebek oluyor, geceleri normal hallerine dönüyormuş. Sonra onları bu kaleye hapsetmiş ve devler de onları, bir mağaraya kapatmış. Onları kurtardığı için Nell'e teşekkür etmişler.

Sonra Nell, onlara kendi hikayesini anlatmış. Onlara, o ve Harv'ın, altın kumaş parçasına sarılı bir halde okyanustan getirildiklerini söylediğinde, Mor isimli kadın, "Bu demek oluyor ki sen gerçek bir Prenses'sin ve bu yüzden sana ebediyen bağlılık yemini ediyoruz," demiş. Ve dördü de dizlerinin üstüne çökmüş ve Prenses Nell'i ölene kadar koruyacaklarına ant içmiş.

Aralarında en korkutucusu olan Dinazor, devleri yok etmek üzere bir seferberlik başlatmış ve birkaç gün içinde hepsi defedilmiş. Ondan sonra Nell, uyku sorunu çekmemiş çünkü bir zamanlar rüyalarına giren korkunç devlerin yerini, dört tane gece arkadaşı almış.

Yargıç Fang'in işkence odası; bir barbar sorguya çekilir;

Çin'de karanlık olaylar;

Dr. X'den yok sayılamaz bir davet.

Yargıç Fang, insanlara sık sık işkence etmezdi. Bunun birçok sebebi vardı. Konfüçyüsçü adalet sisteminde, bir ceza uygulanmadan önce, her suçlunun bir itiraf imzalaması gerekli değildi. Tek gerekli şey, hakimin, delil yeterliliğinden onu suçlu bulmasıydı. Sadece bu, Yargıç'ı kürsüsüne gelen çoğu insana işkence etmekten kurtarırdı. Fakat sık sık, yaptıklarının sorumluluğunu almayı reddeden arsız Batılı kabilesizleri itiraf ettirmek için kışkırtılırdı. Ayrıca, modern gözetleme sistemleri, eski zaman hakimlerinin yaptığı gibi görgü tanıklarına (bazılarının ağzı sıkı olurdu) gerek kalmadan bilgi toplamayı mümkün kılardı.

Fakat kızıl rastalı adam, aslında oldukça istekli bir görgü tanığıydı ve maalesef beynine hapsolmuş olan bilgi eşsizdi. Hiçbir kameralı uçak ya da mikroskopik gözetleme böceği, Yargıç Fang'in aradığı

bilgiyi kaydetmemiştii. Bu yüzden hakim, kıymetli atalarının geleneksel yöntemlerine geri dönmeye karar vermişti.

Chang, mahkumu, (kendini Bay PhyrePhox diye tanıtan) normalde kırbaçlama için kullanılan ağır, X şeklindeki gergiye bağladı. Bu, tamamen insancıl bir hareketti. PhyrePhox'un odada vahşice debelenip kendini yaralamasını önlüyordu. Chang, ayrıca, mahkumun belden aşağısını soydu ve dışkılama organlarının altına bir kova koydu. Böyle yaparak, bütün bu prosedür süresince, mahkumun çekeceği tek gerçek acıyı göstermiş oldu; omurgasının üstünde küçük ve düzgün bir yara kabuğu... Geçen öğleden sonra mahkeme doktoru, Bayan Pao'nun gözetiminde, omurgasından girip omuriliğine bir grup nano parazit yerleştirmişti. Sonraki 12 saat içinde parazitler, mahkumun belkemiğinde, yukarı aşağı hareket etmişti, omurilik sıvısında yavaşça süzülerek, karşılıklarına hangi merkeze ait sinir geldiyse oraya yerleşmişti. Bu sinirler, vücut tarafından şiddetli acı gibi (sadece bir örnek vermek gerekirse) bilgileri beyne iletmek için kullanılırdı ve parazitler, onları tanıyabilecek kadar akıllıydı. Bu parazitlerin diğeri bir önemli özelliği olan, sahte bilgileri bu sinirlerden gönderme yeteneğinden bahsetmek, muhtemelen gereksizdi.

Tam kışının üstündeki o küçük yara, Yargıç Fang'in dikkatini çekmişti. Neyse ki yılda birkaç kezden fazla bu olaylara başkanlık etmezdi. Doğuştan bir kızıl olan PhyrePhox'un, kireç gibi beyaz bir teni vardı.

"Güzel!" diye haykırdı mahkum aniden, rastalarını savurarak başını döndürdü, çilli omzunun üstünden aşağıya ve arkasına baktı. "Sanki hafif bir dokunuş hissettim, sanki gerçekten yumuşak bir kürk ya da sol kalçamda bir şey. Bu çok harika. Tekrar yap, adamım! Oha, bir dakika! Şimdi tekrar aynı his, ama şimdi sanki sağ ayak tabanımda!"

"Parazitlerin sinirlere yapışması, rastgele bir işlemdir - hangi parazitin nereye gideceğini asla bilemeyiz. Şu anda tecrübe ettiğiniz hisler, bir bakıma bizim sayım yapmamızı sağlıyor. Tabii ki, aslında kalçanızda ya da ayağınızda bir şey olmuyor; her şey, belkemiğinizde oluyor ve bacaklarınız kesilse bile bunu hissedersiniz."

"Bu gerçekten tuhaf," diye haykırdı PhyrePhox, soluk yeşil gözleri hayretle açıldı. "Yani, kolu bacağı kesilmiş birine bile işkence yapabilirsiniz." Gözü ve yanağı seğirdi. "Kahretsin! Sanki şu anda biri yüzümü gıdıklıyor gibi. Hey, yeter artık!" Yüzünde pis bir sırıtış vardı. "Ah, hayır! Size her şeyi anlatacağım! Sadece, beni gıdıklamayın! Lütfen!"

Chang, mahkumun terbiyesizliği karşısında önce afalladı sonra sinirlendi ve duvara yerleştirilmiş kırbaç askılığına doğru yöneldi. Yargıç Fang, yardımcısını, omzuna sertçe dokunarak durdurdu; Chang, sinirini içine attı ve derin bir nefes aldı, sonra özür dileyerek başını eğdi.

"Biliyor musun, PhyrePhox," dedi Yargıç Fang, "bu işlemlere kattığın şakalaşma dakikaları ve hatta çocuksu merakın için sana bir teşekkür borçluyum. İnsanları gergiye bağladığımızda, çoğu zaman, fena halde gergin oluyorlar ve burada olmak hiç eğlenceli olmuyor."

"Hey, adamım, ben yeni tecrübeleri severim. Bunun için bir sürü tecrübe puanı kazandım, ha?"

"Tecrübe puanı mı?"

"Bu bir şaka. Kılıçlar ve büyücülük oyunlarından. Karakterin ne kadar tecrübe puanı kazanırsa, o kadar güçleniyor işte."

Yargıç Fang elini kaldırdı ve adamın kafasının arkasına çat diye vurdu, alçaktan uçan bir savaş uçağının sesine benzeyen bir ses çıktı. "Örnek aklıma gelmedi," hareketi anlamayan Chang ve Bayan Pao için açıkladı.

"Şimdi de sağ kulak zarımı gıdıklayan bir şey var sanki," dedi mahkum, kafasını sağa sola kütürdeterek.

"Güzel! Demek ki bir parazit, kendini, kulak zarından beynine giden bir sinire yapıştırdı. Bu

olduğunda, bunu hep iyi bir işaret olarak düşünürüz," dedi Yargıç Fang, "çünkü bu sinire gönderilen acı uyarıları, şahıslarda oldukça derin bir etki yaratır. Şimdi, bütün dikkatimi toplayabileyim diye, Bayan Pao'dan birkaç dakika bu işlemi durdurmasını isteyeceğim."

"İyi," dedi mahkum.

"Şu ana kadar elimizde olanlara bir bakalım. 37 yaşındasın. Yaklaşık 20 yıl önce, Oakland/California'daki CryptNet ağının kurucu ortağıydın. Çok önce kurulan bir ağdı - 178 numara. Tabi ki şimdi, on binlerce ağ var."

Mahkumdan bir gülümseme belirtisi. "Neredeyse beni kandıracaktın," dedi. "Kaç tane ağ olduğunu size hayatta söylemeyeceğim. Kimse gerçekten bilmiyor zaten."

"Pekala," dedi Yargıç Fang. Chang'e başını salladı, Chang de bir kağıt parçasına bir işaret koydu. "Bu soruşturmayı, araştırmanın ikinci bölümüne saklayacağız. Birkaç dakika içinde başlayacak."

"Bütün diğer CryptNet üyeleri gibi," diye devam etti Yargıç Fang, "ilk seviyeden başladın ve yıllar geçtikçe oradan yükseldin, şimdiki seviyen olan - ?"

PhyrePhox sıırttı ve biliyormuş gibi kafasını salladı. "Üzgünüm Yargıç Fang ama bunları geçtik. İlk seviyeden başladığımı inkar edemem - yani bu zaten açık - ama o noktadan ötesi spekülasyon."

"Sadece, bize söylemezsen spekülasyon olur." dedi Yargıç Fang, bir anlık sinirini kontrol ederek. "Senin en az 25. seviyedeki bir üye olduğundan şüpheleniyorum."

PhyrePhox'un yüzünde ciddi bir bakış oluştu ve kafasını salladı, rastalarına işlenen parlak, renkli cam ve metal parçaları şingirdadı. "Bu tamamen bir düzmece. En yüksek seviyenin 10 olduğunu biliyor olmalısınız. Onun ötesinde her şey bir efsane. Sadece komplo teorisyenleri, 10'dan ileriki seviyelere inanır. CryptNet, sadece basit, zararsız veri gruplarını işleyen kolektif bir şirket, adamım."

"Tabi ki bu, sadece aptalların inandığı resmi bir politika," dedi Yargıç Fang. "Her halükarda, önceki ifadene dönersek, sonraki 8 yıl içinde tespit ettik ki Ağ 178, gayet başarılı işler yapmış - senin dediğin gibi, veri gruplarını işlemiş. Bu süre boyunca, sen hiyerarşinin 10. seviyesine yükseldin. Sonra, CryptNet ile ilişkisini kestiğini ve bir medya grafikeri olarak kendi işini yapmaya başladığını iddia ettin. O zamandan beri, savaş alanlarında uzmanlaştın. Çin'deki savaş alanlarında çektiğin fotoğraf, film ve ses kolajları ödüller kazandı ve yüz binlerce medya tüketicisi tarafından erişildi. Fakat, yaptığın işler, o kadar çarpık ve rahatsız ediciydi ki toplum seni kabul etmeyerek senden kurtuldu." "Bu senin düşüncen, adamım."

Chang öne geldi. Büyük, kemikli, kısa saçlı kafasını saran kalın kaslarını, gözle görülür bir şekilde sıkıyordu. "Yargıca Sayın Yargıç diye hitap edeceksin!" diye tısladı.

"Sakin ol, adamım," dedi PhyrePhox. "Tanrım, burada kim kime işkence yapıyor?"

Yargıç Fang, Changle bakıştı. Chang, mahkum görmeden, işaret parmağını yaladı ve havaya, hayali bir işaret koydu: PhyrePhox'a bir puan.

"CryptNet'in bir parçası olmayanlar olarak, kuruluşun aşırı derecede yıpranma oranından nasıl sağ çıktığını anlamakta güçlük çekiyoruz. Sürekli, CryptNet'in birinci seviye çaylakları, 10. seviyeye yükselmeye çalışır ve söylendiğine göre bu, en yüksek seviyedir. Sonra bırakır ve başka işler arar ya da öylece, geldiği kabileye geri döner."

PhyrePhox umursamaz bir şekilde omuz silkmeye çalıştı ama hareketi yapabilmek için etkileyici bir biçimde fazla kontrollüydü.

Yargıç Fang devam etti: "Bu yapı, her tarafta biliniyor. Bu, CryptNet'in 10'dan daha ileri seviyelere sahip olduğuna ve eski CryptNet üyesiymiş gibi davranan insanların hepsinin, aslında, gizlice, eski ağa bağlı olduklarına dair spekülasyona yol açtı. Diğer bütün ağlarla bağlantı halinde ve gizlice CryptNet'te daha da yüksek seviyelere gelmeye çalışıyorlar. Hem de diğer kabile ve kuruluşların güç yapılarına sızarak CryptNet, dünyadaki her kabileye ve şirkete yayılmış, gizli, güçlü bir topluluk

haline geliyor."

"Bu çok paranoyakça."

"Normalde, senin paranoyakça saçmalıklar dediğin bu konularla ilgilenmiyoruz. Görevlisi olduğum Çin Kıyı Cumhuriyeti'nin, gizli CryptNet üyeleriyle dolu olduğunu iddia edenler var. Ben kendim de bundan şüpheleniyorum. Ama doğru olsa bile, sadece benim yargı alanımda suç işlerlerse benim için önemli olur."

Ve zaten çok da fark etmezdi diye ekledi Yargıç Fang, kendi kendine. Kıyı Cumhuriyeti'nin, en iyi durumda bile, tamamen yolsuzluk ve hileyle dolu olduğunu göz önünde bulundurarak... Dünyadaki en karanlık ve en güçlü komplo bile, Kıyı Cumhuriyeti'nin entrikacı kurumsal diktatörleri tarafından çiğnenip tükürülürdü.

Yargıç Fang, herkesin ona baktığını ve devam etmesini beklediğini fark etti.

"Daldınız, Sayın Yargıç," dedi PhyrePhox.

Yargıç Fang, son zamanlarda oldukça çok dalmaya başlamıştı, genellikle bu konuyu düşünüyordu. Yozlaşmış ve beceriksiz hükümet, Çin'de yeni bir gelişme değildi. Başkan'ın kendisi. Seçmeler'in bazı bölümlerini, takipçilerine adamıştı. Yozlaşmış hükümdarların hizmetinde çalışırken nasıl davranmaları gerektiğine dair tavsiyelerde bulunuyordu. "Chu Po-yu gerçekten üstün bir insandır. Onun devletinde, iyi hükümet başta olduğunda, ofisinde durur. Kötü hükümet başta olduğunda, prensiplerini toplar ve içinde tutar." Konfüçyüsçülüğün en büyük erdemlerinden biri, onun esnekliğiydi. Batılı politik görüş, oldukça hassas olmaya eğilimliydi. Devlet yozlaştığı anda, her şey anlamım yitirirdi. Konfüçyüsçülük, her zaman dengesini korurdu, kaynak suyunda da pis suda da batmayan bir meşe kabuğu gibi...

Fakat, son zamanlarda bazı şüpheler Yargıç Fang'in canını sıkıyordu: Onun hayata, neredeyse tamamen erdemden yoksun bir millet olan Kıyı Cumhuriyeti bağlamında bir anlam ifade ediyor muydu?

Eğer Kıyı Cumhuriyeti, erdemin varlığına inanmış olsaydı, en azından ikiyüzlülüğü amaçlardı.

Burada konu dışına çıkıyordu. Konu, Kıyı Cumhuriyeti'nin iyi yönetilip yönetilmediği değildi. Konu, çocuk kaçakçılığıydı.

"3 ay önce," dedi Yargıç Fang, "bir hava gemisiyle Shanghai'a geldin. Kısa bir süre kaldıktan sonra, Yangtze'deki bir hoverkraftla iç kısımlara ilerledin. Görevin, yeni bir suç çetesiyle ilgili bir belgesel için görüntü toplamaktı." - burada Yargıç Fang notlarına baktı - "Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti adında bir çete."

"Bu, küçük bir üçlü grup değil," dedi PhyrePhox, sevinçli bir gülümsemeyle. "Hanedanlığa karşı bir ayaklanmanın tohumları, adamım."

"Bu konuda, dış dünyaya gönderdiğin görüntüleri inceledim," dedi Yargıç Fang, "ve kendi düşüncemi bildireceğim. Burada mesele, Cemiyet'in görüşleri değil."

PhyrePhox hiç ikna olmamıştı; kafasını kaldırdı ve Yargıç Fang'e ne kadar haksız olduğunu söylemek için ağzını açtı sonra vazgeçti, üzgün üzgün kafasını salladı ve sesini çıkarmadı.

"2 gün önce," diye devam etti Yargıç Fang, "birkaç düzine yolcuyla aşırı yüklenmiş bir nehir botuyla Shanghai'a döndün, çoğu, iç kısımlardaki kıtlıktan ve savaştan kaçan çiftçilerdi." Şimdi, söz konusu botun ayrıntılarının olduğu, bir Shanghai Liman Başkanlığı belgesini okuyordu. "Yolcuların çoğunun, 3 yaşından küçük çocukları olan kadınlar olduğunu fark ettim. Botta kaçak mal araması yapıldı ve limana alındı." Yargıç Fang, bunun pratikte hiçbir anlama gelmediğini belirtmeye gerek duymadı. Bu müfettişler, herkesin bildiği gibi dikkatsizdi. Özellikle para dolu zarflar, yeni karton sigaralar ya da bariz bir şekilde şehvetli, genç yolcular gibi dikkatini dağıtan şeyler olduğunda... Ama bir millet ne kadar yozlaşmışsa, görevlileri de bunun gibi içler acısı devlet belgelerini, sanki kutsal

kitapmış gibi savurmaya o kadar yatkındı. Eğer yüksek bir amaca hizmet ediyorsa, Yargıç Fang de bu kuralın dışına çıkmazdı. "Çocuklar dahil bütün yolcular, her zamanki işlemlerden geçti, retina şekillerinin ve parmak izlerinin kaydı alındı, vb. Üzülerek söylüyorumki Liman Başkanlığındaki kıymetli arkadaşlarım, bu kayıtları, her zamanki özenle incelememiş. Çünkü incelemiş olsaydı, genç kadınlarla, onların sözde kızlarının biyolojik özellikleri arasındaki büyük uyumsuzlukları fark edebilirdi ve aslında hiçbirinin birbiriyle alakalı olmadığını öne sürebilirdi. Ama belki de, daha acil bir konu bunu fark etmelerini engelledi." Yargıç Fang, söylenmemiş suçlamayı havada bıraktı: Shanghai otoritelerinin kendilerinin bile, CryptNet etkisine ve gücüne ulaşamadığı suçlaması. PhyrePhox, bariz bir şekilde zeki görünmeye çalıştı.

"Bir gün sonra, Kiralık Topraklar'daki bir organize suç olayı için yaptığımız rutin bir araştırma sırasında, söylendiğine göre, yasa dışı aktiviteler için kullanıldığı düşünülen boş bir apartmana, bir gözetleme aleti yerleştirdik ve bir sürü küçük çocuk sesi duyunca şaşırdık. Polisler, apartmana hemen bir baskın yaptı ve 24 kız çocuğu buldu. Bu çocuklar, Han ırkı topluluğuna aitti ve köyden yeni gelen 8 genç çiftçi kadın tarafından bakılıyordu. Sorguda, bu kadınlar, bir Han beyefendisi tarafından bu iş için tutulduklarını söyledi. Bu beyefendinin kimliği saptanamadı ve kendisi bulunamadı. Çocuklar incelendi. 5 tanesi senin botundaydı, PhyrePhox - biyolojik kayıtlar tamamen uyuyor."

"Eğer, o botla ilgili bir bebek kaçakçılığı operasyonu varsa bile," dedi PhyrePhox, "benim bir alakam yoktu."

"Botun sahibini ve kaptanını sorguya çektik," dedi Yargıç Fang, "ve o, bu yolculuğun, baştan sona kadar senin tarafından planlandığını ve parasının da senin tarafından ödendiğini iddia etti."

"Bir şekilde Shanghai'a dönmek zorundaydım, bu yüzden bir bot kiraladım. Bu kadınlar da Shanghai'a gitmek istiyordu, ben de gelmelerine bir şey demedim."

"PhyrePhox, işkence yapmaya başlamadan önce, sana ruh halimi açıklayayım," dedi Yargıç Fang ve birbirlerinin gözlerine bakabilsinler diye mahkuma yaklaştı. "Bu bebekleri yakından inceledik. Görünüşe göre iyi bakılmış - yetersiz beslenme ya da suistimal edilme izleri yok. O zaman neden bu davayla bu kadar ilgilenmeliyim?"

"Cevabın, gerçekten bir bölge hakimi olarak benim görevimle bir ilgisi yok. Aslında, Konfüçyüsçü felsefeyle bile alakalı değil. Irkla ilgili bir olay, PhyrePhox. Avrupalı bir adamın, Han bebeklerini, Kiralık Topraklar'a kaçırması - ve dolayısıyla sanırım başka yerlere de - bende ve birçok Çinli'de derin, hatta ilkel duygular uyandırdı.

"Boxer Ayaklanması sırasında, Avrupalı misyonerler tarafından idare edilen yetiştirme yurtlarının aslında, beyaz doktorların, Han bebeklerinin gözlerini oyarak Avrupa'nın tüketimi için ilaç yaptıkları mezbahalar olduğuna dair bir söylenti vardı. Çok fazla Han, bu söylentilerin, o ayaklanma sırasında Avrupalıların maruz kaldığı aşırı şiddetin sebebi olduğuna inanırdı. Ama ayrıca, her soydan insanın içinde olan gizli ırksal korku ve nefrete olan üzücü bir yatkınlığı da yansıtıyor."

"Senin bebek kaçırma operasyonunla sen de, aynı aşırı tehlikeli bölgeye girmiş oldun. Belki, bu küçük kızların kaderinde, Han soyundan gelmeyen kabilelerde rahat ve sevgi dolu evlerde yaşamak var. Senin için, mümkün olan en iyi sonuç bu - cezalandırılacaksın ama yaşayacaksın. Ama bildiğim kadarıyla, organ nakli için kullanılıyorlar. Diğer bir deyişle, Boxer Ayaklanması sırasında çiftçileri, yetiştirme yurtlarına saldırmaya teşvik eden asılsız söylentiler, aslında senin durumunda, tamamen doğru olabilir. Anlattıklarım, bu akşamki küçük buluşmanın amacını daha iyi anlamana yardımcı oldu mu?"

Bu nutuğun başında, PhyrePhox esaslı bir yüz ifadesi takınmıştı - kızgın, anlamsız, hafif bir sırıtış... Yargıç Fang, bu sırıtışın, memnuniyetten olmadığına karar vermişti, daha çok ayrı bir kafa karışıklığı ifadesiydi Yargıç Fang, gözlerden bahsettiği anda, mahkum gözlerini kaçırmıştı, yüzündeki

gülümseme silinmişti ve daha da düşünceli bir hale gelmişti ve en sonunda da kabul ederek başını sallamıştı.

Bir dakika daha başını salladı, yere bakakalmıştı. Sonra canlandı ve Yargıç'a baktı. "Size cevap vermeden önce," dedi, "bana işkence yapın."

Yargıç Fang, bilinçli bir çabayla, ifadesiz durdu. O yüzden, PhyrePhox, Bayan Pao'yu yandan görene kadar başını çevirdi. "Hadi," dedi mahkum, cesaretlendirerek "vurun bana."

Yargıç Fang, omzunu silkti ve Bayan Pao'ya başıyla onay verdi. O da, fırçasını aldı ve önündeki yazı masasına yayılmış olan mediatron kağıdına hızlıca bir şeyler yazdı. Yazının sonuna yaklaşırken yavaşladı ve Yargıç'a baktı, sonra son çizgiyi çizerken PhyrePhox'a baktı.

Bu noktada, PhyrePhox'un, iç organlarının en derininden bir çığlık patlatması gerekiyordu. Baskıdan kıvranarak altına yapması ve sonra şoka girmesi (zayıf bir bünyesi varsa) ya da merhamet dilenmesi (bünyesi güçlüyse) gerekiyordu. Onun yerine, sanki bir şeyi derinlemesine düşünüyor gibi gözlerini kapattı, birkaç dakika vücudundaki bütün kaslarını sıktı, sonra yavaşça rahatladı, derin ve ölçülü bir şekilde nefes aldı. Gözlerini açtı ve Yargıç Fang'e baktı. "Nasıldı?" dedi mahkum. "Başka bir gösteri daha ister misiniz?"

"Sanırım genel bir fikir edindim," dedi Yargıç Fang. "Yüksek seviyeli CryptNet numaralarından biri sanırım. Parazitler beynine yerleşti, çevresel sinir sisteminle yer değiştiriyor. Kalıcı olarak yerleştirilmiş, gelişmiş uzaktan sezebilme sistemlerine sahip olman senin için gayet mantıklı. Ve sınırlarını, başka bir yerde olduklarını düşünmen için kandıran bir sistem, acı hissetmediklerini düşünmen için de kandırabilir." "Yerleştirilen şey çıkartılabilir," dedi Bayan Pao. "Buna gerek kalmayacak," dedi Yargıç Fang ve Chang'e başını sallayarak onay verdi. Chang, mahkuma doğru ilerledi, küçük bir kılıç çıkardı. "Parmaklarla başlayacağız ve oradan devam edeceğiz."

"Bir şeyi unutuyorsunuz," dedi mahkum. "Size cevabımı vermeyi zaten kabul ettim." "Ben burada duruyorum," dedi Yargıç Fang, "bir cevap duymuyorum. Bu geciktirmenin bir sebebi var mı?"

"Bebekler, hiçbir yere kaçırılmıyor," dedi PhyrePhox. "Burada kalıyor. Operasyonun amacı, onların hayatlarını kurtarmak."

"Onların hayatlarını tehlikeye atan şey, tam olarak nedir?"

"Kendi aileleri," dedi PhyrePhox. "İç kısımlarda durumlar kötü, Sayın Yargıç. Yeraltı suları tükendi. Çocuk öldürme eylemleri, tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı."

"Hayattaki bir sonraki amacın," dedi Yargıç Fang, "bunların hepsini bana kanıtlamak olacak."

Kapı açıldı. Yargıç Fang'in polis memurlarından biri, odaya girdi ve böldüğü için özür dileyerek başını eğdi. Sonra öne geldi ve hakime kıvrılmış bir kağıt verdi. Yargıç, mührü inceledi; Dr. X'in işaretini taşıyordu.

Kağıdı ofisine götürdü ve masasının üstünde açtı. Gerçek bir şeydi, mediatron kağıdına değil, gerçek mürekkeple ince bir kağıda yazılmıştı.

Daha belgeyi okumadan, Yargıç Fang'in aklına, bunu Nanjing Caddesi'ndeki sanat tüccarına götürüp bir yıllık maaşı fiyatına satmak geldi Bu harfleri yazanın gerçekten Dr. X olduğu göz önüne alınırsa o, Yargıç Fang'in gördüğü yaşayan en etkileyici kaligraftı. El yazısı, Konfüçyüsçülüğün özenli zeminine ihanet ediyordu - Yargıç Fang'in sahip olmak isteyebileceğinden daha fazla çalışmayla - ama bu temelde Doktor, özensiz olmadan daha dışavurumcu, farklı bir tarz geliştirmişti. Her şeyin ötesinde ciddiyetin önemini anlamış, ilk önce itibarını kanıtlamış sonra mesajının çoğunu, ince ayrıntılarla ileten yaşlı bir insanın el yazısıydı. Onun dışında yazı şekli tamamen doğrudu, mezun olacak öğrencilerin incelemesine davetiye çıkarır gibi sayfada öylece duran büyük ve küçük harflerin mükemmel bir dengesi vardı.

Yargıç Fang, Dr. X'in dayak atılabilir suçlulardan, uluslararası lordlara kadar uzanan bir sürü suçluyu kontrol ettiğini biliyordu. Shanghai'daki Kıyı Cumhuriyeti görevlilerinin yarısı, onun cebindeydi. Çin Krallığı'nın sınırları içinde oldukça önemli bir şahıstı, muhtemelen 3. ya da 4. dereceden bir yüksek memurdu. İş ilişkileri, tüm dünyadaki toprak ve kabilelere yayılıyordu ve büyük bir servet toplamıştı. Bu kağıtla gösterilen güç gösterisiyle karşılaştırıldığında, bunların hepsi sönük kaldı. İstedğim zaman bir fırça alıp, diyordu Dr. X, Ming Hanedanlığı'nın en iyi kaligrafisinin yanındaki duvara asılabilecek bir sanat eseri yaratabilirim.

Yargıç'a bu kağıdı göndererek Dr. X, Yargıç Fang'in en çok saygı duyduğu mirasın hepsine hak talebinde bulunuyordu. Başkan'ın kendisinden mektup almak gibiydi. Doktor, aslında otoritesini kabul ettiriyordu. Ve Dr. X, sembolik olarak başka bir kabileye aitti - Çin Krallığı - burada, Kıyı Cumhuriyeti'nde, bir suçludan başka bir şey değildi. Fakat yine de, Yargıç Fang, bu şekilde en çok saygı duyduğu şeyden vazgeçmeden yazılmış bu mesajı görmezlikten gelemezdi - Manhattan'ın aşağısındaki gangster kariyeri, onu bir çıkmaza getirdikten sonra, hayatını tekrar üstüne kurduğu prensipler... Sanki yıllar öncesinden, kendi ataları tarafından gönderilmiş bir davetiye gibiydi.

Kaligrafiye birkaç dakika daha hayran hayran baktı. Sonra kağıdı özenle kıvrırdı, bir çekmeceye kilitledi ve sorgu odasına geri döndü.

"Dr. X'in teknesinde bir akşam yemeği için davetiye aldım." dedi. "Mahkumu tekrar nezarete götürün. Bugünlük bu kadar."

**Evde bir sahne; Nell'in oyun odasına ziyareti;
diğer çocukların yaramazlığı;
Okuma Kitabı'nın yeni özellikleri;
Dinozor bir hikaye anlatır.**

Sabah, anneleri hizmetçi kıyafetini giyer ve işe giderdi.

Tad, bir süre sonra uyanır ve oturma odasındaki büyük mediatronun önündeki koltuğa yerleşirdi. Harv, dairenin içinde dolaşır, kahvaltı için yiyecek bir şeyler arar ve birazını Nell'e getirirdi. Sonra Harv, genelde dışarı çıkar ve akşamüstü Tad arkadaşlarıyla takılmaya gidene kadar geri gelmezdi. Anneleri, elinde işten alıp getirdiği küçük bir poşet salatayla gelirdi. Salatadan azıcık yedikten sonra, küçük bir şırıngayı koluna sokardı ve akşamın geri kalanını, mediatronda eski videoları izleyerek geçirirdi. Harv, arkadaşlarının bazılarıyla bir içerde bir dışarıda takılırdı. Nell yatmaya giderken, genellikle yanında olmazdı, ama uyandığında yanında olurdu. Tad, gecenin herhangi bir vaktinde eve gelebilirdi ve anneleri uyanık değilse Tad sinirlenirdi.

Bir Cumartesi günü, anneleri ve Tad, aynı anda evdeydi ve birbirlerine sarılmış koltukta oturuyordu. Aptal bir oyun oynuyorlardı ve anneleri ciyaklıyor, kıpır kıpır oynuyordu. Nell, annesinden, sihirli kitabından ona bir hikaye okumasını isteyip durdu. Tad de onu uzağa itmeye ve dayakla tehdit etmeye devam etti. Sonunda anneleri, "Lanet saçımından çekil, Nell!" dedi ve Nell'i kapıdan dışarı itti, birkaç saat oyun odasına gitmesini söyledi.

Nell, koridorlarda kayboldu ve ağlamaya başladı ama kitabı ona, Prenses Nell'in, Karanlık Kale'nin sonsuz koridorlarında kaybolmasıyla ve aklını kullanarak yolunu bulmasıyla ilgili bir hikaye anlattı. Bu, Nell'i güvende hissettirdi - sanki yanında kitabı olduğunda, asla gerçekten kaybolamazdı. En sonunda Nell, oyun odasını buldu. Binanın ilk katındaydı. Her zamanki gibi, bir sürü çocuk vardı ve hiç anne baba yoktu. Oyun odasının bir tarafında özel bir alan vardı. Burada bebekler, bebek arabalarında oturabilir ve yerde emekleyebilirdi. Orada bazı anneler de vardı ama o odada oynamak için fazla büyük olduğunu söylediler. Nell, büyük oyun odasına geri döndü. Nell'den çok daha büyük

çocuklarla doluydu.

Bu çocukları tanıyordu; itmeyi, vurmaya ve tırnaklamayı biliyorlardı. Odanın bir köşesine gitti ve kitabı kucagında oturdu, birinin salıncaktan inmesini bekledi. Biri indiğinde, kitabını köşeye koydu ve salıncağa bindi. Büyük çocukların yaptığı gibi bacaklarını ileri itmeye başladı ama salıncağı sallanmadı. Sonra büyük bir çocuk geldi ve ona, salıncağa binmeye izninin olmadığını çünkü çok küçük olduğunu söyledi. Nell, hemen inmeyince, çocuk onu itti. Nell kuma düştü, elleri ve dizleri çizildi ve ağlayarak köşeye doğru koştu.

Fakat, başka birkaç çocuk, onun sihirli kitabını bulmuştu ve tekmelemeye, hokey topu gibi yerde ileri geri sürüklemeye başlamıştı. Nell koştu ve kitabı yerden almaya çalıştı, ama onun yakalayabileceğinden daha hızlı kayıyordu. İki çocuk, aralarında ileri geri tekmelemeye ve sonunda da havaya atmaya başladı. Nell, kitaba yetişebilmek için bir o yana bir bu yana koşuyordu. Bir süre sonra, dört çocuk yakalamaca oynuyordu ve diğer altı çocuk da dikilmiş izliyor, Nell'e gülüyordu. Fakat Nell, hiçbir şey göremiyordu çünkü gözleri yaşla doluydu, burnundan sümük akıyordu ve nefes almaya çalıştığında, göğüs kafesi sadece titriyordu.

Sonra çocuklardan biri çığlık attı ve kitabı düşürdü. Kitabı almak için çabucak diğeri fırladı ve o da çığlık attı. Sonra üçüncüsü de. Birdenbire, bütün çocuklar sessiz ve korkmuştu. Nell gözyaşlarını sildi ve tekrar kitaba doğru koştu. Bu kez çocuklar kitabı ondan uzağa atmadı; Nell kitabı aldı ve göğsünde kucakladı. Yakalamaca oynayan çocukların hepsi aynı haldeydi; kollarını göğsünde birleştirmiş, ellerini koltukaltlarına sıkıştırmış, yaylı çubuklar gibi yukarı aşağı zıplıyor ve bağıarak annelerini çağırıyordu.

Nell köşeye oturdu, kitabı açtı ve okumaya başladı. Kelimelerin hepsini bilmiyordu ama çoğunu biliyordu. Ayrıca, yorulduğunda, kitap, kelimeleri söylemesine yardım eder ve hatta bütün hikayeyi ona okurdu ya da tıpkı bir film gibi hareketli resimlerle anlatırdı.

Bütün devler defedildikten sonra, kalenin bahçesinde hoş bir manzara oluşmamış. Bakımsız bir orman gibiymiş. Harv'ın bütün ağaçları kesmekten başka bir seçeneği kalmamış. Dinozor'un, devlere karşı verdiği büyük savaş sırasında kalan bitkilerden çoğu kökünden sökülmüş.

Dinozor, ay ışığında durmuş ve bahçeyi incelemiş. "Bu yer bana, neslimizin tükendiği yılları hatırlatıyor. Sadece yiyecek bir şey bulmak için günlerce dolaşmak zorunda kalırdık."

DİNOZOR'UN HİKAYESİ

Buna benzer bir arazide yolculuk yapan 4 dinozorduk. Fakat ağaç kökleri dışında, bütün ağaçlar yanmıştı. Kuyruklu yıldız çarptıktan sonra, bitkilerin ve ağaçların çoğu ölmüştü ve dünyanın belirli bir kısmı, bir süre karanlık ve soğuk hale gelmişti, öldükten sonra tamamen kurudular ve sonra, yıldırımın, büyük bir orman yangınına sebep olması an meselesiydi. Dördümüz, yiyecek arayarak bu büyük yanıp kül olmuş ülkede yolculuk ediyorduk ve çok aç olduğumuzu tahmin edebilirsiniz. Neden yaptığımızı sormayın. O zamanlarda, olduğunuz yerde işler kötüleşirse, düzeline kadar kalkıp gidersiniz.

Yanımda Utahraptor vardı. Benden küçüktü ama ayağındaki büyük pençelerle çok hızlıydı. Bir tekmeyle, diğer bir dinozoru, olgun bir meyve gibi derinden kesebilirdi. Sonra, Ankilozor vardı. Yavaş bir otoburdu ama tehlikeliydi. Her tarafı, kaplumbağanınki gibi kemikli bir kabukla korunurdu ve kuyruğunun ucu, çok yakınına gelen herhangi bir etobur dinozorun beynini patlatabilecek büyük bir kemik parçasıydı. Ve uçabilen bir Pterozor vardı. Hepimiz, küçük bir sürü halinde yolculuk ediyorduk. Tamamen dürüst olmak gerekirse, önceki grubumuz, birkaç yüz dinozordan oluşuyordu.

Çoğu, gagalı otoburlardı ama Utahraptor ve ben, bunların çoğunu yemeye mecbur kaldık - günde sadece birkaç tane tabi ki, böylece hemen fark etmezlerdi çünkü çok akıllı değillerdi.

En sonunda sayılan bire düştü; Everett adında cılız bir av etiydi. Elimizden geldiği kadar ertelemeye çalıştık. Sonraki birkaç günde Everett, sürekli arkadaşlarına bakıyordu. Bütün otoburlar gibi gözleri, kafasının yan tarafındaydı ve neredeyse her yönü görebiliyordu. Everett, kafasını doğru yöne çevirirse sağlıklı, büyük bir gagalı sürüsü birden onun görüş alanına girer diye düşünüyor gibiydi. En sonunda sanırım Everett, durumun farkına vardı. Onu, şaşkınlıktan göz kıparken gördüm, sanki kafasındaki ışık sonunda yanmıştı. O günün geri kalanında çok sessizdi, sanki yarım düzine sinir hücresi, imaları anlamaya çalışmakla meşguldü. Ondan sonra bu yanmış ülkeden geçerken, Everett'in yiyecek hiçbir şeyi yoktu. Daha da bitkin ve mızımız olmaya başladı ve sonunda, Utahraptor'ın tepesi attı ve birden saldırdı. Everett'in iç organları yerde, yiyecek çuvalı gibi duruyordu. Sonra onu yemekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Utahraptor, ayak bileklerimi iğneleyip en iyi parçaları kapsa da, her zamanki gibi çoğunu ben yedim. Ara sıra Pterozor, aniden çullanıp bir bağırsak kapardı. Ankilozor, uzakta durup izlerdi. Uzun süre onu aptal sandık çünkü her zaman sadece çömelip bizim, o gagalıları parçalamamızı ve çok konuşmadan budalaca hapır hupur yememizi izlerdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, belki de sadece sakin bir tipti. Onu ne kadar çok yemek istediğimizi anlamış olmalıydı, keşke zırhını biraz delebilsedik.

Keşke yapsaydıkl Everett, takip ettiğimiz yolda sadece bok olduktan sonra Utahraptor, Pterozor ve ben, o ölü arazide Ankilozor'u izleyerek yorgun argın yürüyorduk. O zırhlı kabuğun altında gömülü, tarif edilemez derecede taze lokmaları hayal ederken, çenelerimizden salyalarımız akıyordu. O da aç olmalıydı ve şüphesiz ki gündün güne zayıflıyordu. Arada sırada, alışılmadık yeşil bitkilerin, siyah ve gri birikintilerden dallarını uzattıkları, korunaklı kovuklarla karşılaştık. Ankilozor'u durması, istediği kadar yemesi ve acele etmemesi için cesaretlendirirdik. "Hayır, gerçekteni Seni bekleriz, sorun değil." Her zaman, yüzünün yan tarafındaki küçük gözlerini bize diker ve otlanırken kötü kötü bize bakardı. "Akşam yemeğin nasıldı, Anki?" derdik ve o da, "her zamanki gibi tadı iridyum gibi," diye homurdanırdı. Sonra, birkaç gün daha konuşmadan giderdik.

Bir gün, deniz kenarına ulaştık. Tuzlu su, trilobitlerden plesizorlara kadar, nesli tükenmiş deniz canlılarının kemikleriyle kaplanmış ölü bir sahile vuruyordu. Arkamızda biraz önce geçtiğimiz çöl vardı. Güneyde, yarısı patlayan bir yanardağ olmasaydı bile geçilemez olan dağlar dizilmişti. Kuzeyimizde, tepelere serpiştirilen karı görebiliyorduk ve bunun ne demek olduğunu hepimiz biliyorduk: O tarafa gidersek, kısa sürede donarak ölürdük.

O yüzden, dördümüz, orada sıkışıp kaldık. O zamanlar mediatron ve takipçi uçaklar olmamasına rağmen, neler olup bittiğini az çok biliyorduk: Dünyadaki son dört dinozorduk. Çok yakında 3'e düşecektik, sonra 2'ye, sonra 1'e, ve sonra 0'a. Tek soru, hangi sırayla gideceğimizeydi. Bunun çok korkunç ve üzücü olduğunu düşünebilirsiniz ama gerçekten o kadar da kötü değildi. Dinozorlar olarak, belirsiz şeyler üzerinde düşünmeye çok zaman harcamazdık ve her şeyin nasıl olup biteceğini beklemek bir bakıma eğlenceliydi. Herkesin genel bir tahmini vardı. Bence, ilk giden Ankilozor olacaktı ama Utah ve ben de, aniden birbirimizi öldürebilirdik.

Hepimiz, sahilde yüz yüzedik. Utahraptor ve Ankilozor ve ben, düzgün bir üçgende ve Pterozor da üstümüzde uçuyordu.

Birkaç saat orada durduktan sonra göz ucuyla, kuzeydeki ve güneydeki bulut kümelerinin hareket ettiğini fark ettim, sanki canlı gibilerdi.

Birden havada bir gürlleme sesi duyduk ve tek gözüm Utahraptor'da, yukarı baktım. Dünya, uzun süredir o kadar sessiz ve ölü bir yerdi ki herhangi bir sesle ya da hareketle irkiliştik. O anda hava

ve yeryüzü tekrar canlanmış gibi göründü. Tıpkı, kuyruklu yıldızdan önceki eski günlerdeki gibi...

Havadaki gürültüye, kalabalık bir mini minicik Pterozor sürüsü neden olmuştu. Fakat kanatları, pürüzsüz sürüngen derisi yerine çok büyük pullarla kaplıydı ve normal ağız yerine dişsiz, kemikli gagaları vardı. Bu zavallı şeyler - bu uçan minikler - Pterozor'un etrafına toplandı. Hepsi, gözlerine geliyor, kanatlarını gagalıyordu ve havada kalmak, Pterozor'un tek yapabildiği şeydi.

Dediğim gibi, her zaman tek gözüm Utahraptor'daydı. Bir de baktım ki, aniden döndü, sadece yemek bulmakla açıklanabilecek büyük bir şevkle kuzeydeki yamaçtan çıktı. Doğal olarak, onu takip ettim ama birden durdum. Bir şeyler yanlıştı. Kuzeydeki yamacın zemini, Utahraptor'ın ayaklarına dolaşan, hareket eden bir halıyla kaplıydı. Çok da iyi olmayan gözlerimi odaklayınca, bu halının, binlerce küçük dinozordan oluştuğunu gördüm: Sayısız, uzun ve ince pulları vardı - kısacası kürklüydü. Ağaçların ve kayaların altında kaçışan bu dört ayaklı ordövrleri, son birkaç yıldır görüyordum ve onları, her zaman yanlış planlanmış bir mutasyon olarak düşünmüştüm. Ama birdenbire, binlercesi ortaya çıktı ve bu, bütün dünyada, sadece 4 dinozor kaldığında oldu. Birlikte çalışıyormuş gibi görünüyordular. Ve o kadar küçüklerdi ki Utahraptor'ın onları ağızına koymasının bir yolu yoktu. Ne zaman hareket etmese, bacaklarına ve kuyruğuna dolanıyorlardı ve etini ısıtıyorlardı. Bir fare istilasası. Kafam o kadar çok karıştı ki yolda durdum.

Ama bu bir hataydı çünkü çok geçmeden bacaklarıma ve kuyruğuma, milyonlarca iğne batırıyorlarmış gibi hissettim. Arkamı döndüğümde güneydeki yamacın, milyonlarca karıncayla kaplı olduğunu gördüm ve görünüşe bakılırsa beni yemeye karar vermişlerdi. Bu sırada, Ankilozor, kemikli kuyruğunu yere doğru boş yere sallıyordu çünkü karıncalar, onun da vücudunda dolaşıyordu.

Kısa süre sonra fareler, karıncalar ve kuşlar, birbirine çarpmaya ve aralarında savaşmaya başladı. Bu noktada, ateşkes çağrısında bulundular. Kuşlar Kralı, Fareler Kralı ve Karıncalar Kraliçesi, barış görüşmesi yapmak üzere bir kayanın üstünde toplandı. Bu arada, bizim her halükarda kapana kısıldığımızı anlayarak biz dinozorları yalnız bıraktılar.

Durum bana hiç adil görünmedi bu yüzden bu aşağılık küçük hükümdarların gevezelik ettiği kayaya yaklaştım ve konuştum: "Hey! Sürüngenler Kralı'nı davet etmeyecek misiniz?"

Bana deliymişim gibi baktılar.

"Sürüngenler işe yaramaz," dedi Fareler Kralı.

"Sürüngenler sadece geri zekalı kuşlardır" dedi Kuşlar Kralı, "ve bu yüzden, sizin kralınız benim, teşekkür ederim."

"Sizden sadece sıfır tane var" dedi Karıncalar Kralı. Karınca aritmetiğinde, sadece 2 sayı vardır: Sıfır (bir milyondan az demek) ve Biraz. "Sen işbirliği yapamazsın, o yüzden Kral olsan bile, unvanın bir anlam ifade etmez."

"Ayrıca " dedi Fareler Kralı, "bu zirve toplantısının amacı, dört krallıktan hangisinin, hangi dinozoru yiyeceğine karar vermektir. Ve Dinozorlar Kralı'nın, böyle bir şey varsa bile, yardımcı olmak amacıyla katılabileceğini sanmıyoruz." Memeliler, her zaman büyük beyinlerini göstermek için böyle konuşurdu - temelde bizim beyinlerimiz gibiydi ama bir sürü gereksiz bilgiyle yüklüydü - gereksiz ama, söylemek gerekirse çok leziz.

"Ama 3 krallık ve 4 dinozor var," diye belirttim. Tabi ki, bu yol, karınca aritmetiğinde doğru değildi. Bu yüzden, Karıncalar Kraliçesi hemen sorun çıkardı. Sonunda, birkaç milyonunu öldürene kadar, karıncaların üzerinden geçmek ve onları kuyruğumla ezmek zorunda kaldım. Bir karıncanın sizi ciddiye almasının tek yolu buydu.

"Eminim 3 dinozor, bütün herkese mükellef bir yemek vermek için yeterli olur," dedim. "Kuşların, Pterozor'u kemiklerine kadar gagalamalarını, farelerin, Utahraptor'ı lime lime etmelerini ve karıncaların, Ankilozor'un cesedi üzerinde ziyafet vermesini önerebilir miyim?"

3 hükümdar, bu öneriyi düşünüyor gibi göründü. Utahraptor, sınırlı bir biçimde hızlandı. "Affedersiniz Kral ve Kraliçe Hazretleri ama bu arkadaşı kim kral ilan etti? Ben de onun kadar kral olmaya uygunum." Pterozor ve Ankilozor da hemen taht için hak talebinde bulundu.

Fareler Kralı, Kuşlar Kralı ve Karıncalar Kraliçesi, hepimize, sesimizi kesmemizi söyledi ve birkaç dakika aralarında görüştü. Sonunda Fareler Kralı öne çıktı. "Bir karara vardık," dedi. "3 dinozor yenilecek ve biri, Sürüngenler Kralı, öldürülmeyecek. Şimdi, tek gerekli şey, birinizin, diğer üçünden üstün olduğunu ve tacı giymeyi hak ettiğini göstermesidir."

"Pekala!" dedim ve Utahraptor'a döndüm. Benden uzaklaşmaya, tıslamaya ve büyük pençelerini havaya savurmaya başladı, önden bir saldırıyla Utahraptor'ın işini bitirebilirim, Pterozor, biraz leş yürütmek için aşağı inerdi ve o zaman da onu tuzağa düşürebilirdim. ikisini yiyerek kendimi güçlendirdikten sonra da, Ankilozor'u yenmek için yeteri kadar güçlenebilirdim.

"Hayır, hayır, hayırlı" diye bağırdı Fareler Kralı. "Siz sürüngenlerin işe yaramaz olduklarını söylerken tam da bundan bahsediyordum. Artık işler, kimin daha büyük ve daha kötü olduğuyla ilgili değil."

"İşbirliğiyle, düzenlemeyle, disiplinle ilgili," dedi Karıncalar Kraliçesi.

"Beyinlerle ilgili," dedi Fareler Kralı.

"Güzellikle, mutlulukla, ilham kuşlarının büyüyle ilgili..." dedi Kuşlar Kralı.

Bu, 2 Kral ve Kraliçe arasında, cırlak bir tartışmaya sebep oldu. Herkes çok sinirlendi. Gel-git gelip, birkaç balina iskeletini ve ölü elasmozoru sahile sürüklemeseydi, muhtemelen çok büyük bir sorun yaşanabilirdi. Tahmin ettiğiniz gibi, coşkuyla bu hediyelere çullandık. Ben karnımı doyururken, aynı et parçasında kendilerine ziyafet çeken sayısız kuş, fare ve karıncayı da yutmayı başardım.

Herkes karnını doyurduktan ve biraz sakinleştikten sonra, Krallar ve Kraliçe, tartışmalarına geri döndü. Sonunda, hükümdarların sözcüsü olarak görevlendirilmiş gibi görünen Fareler Kralı, tekrar öne çıktı. "Hanginizin Sürüngenler Kralı olması gerektiği konusunda bir anlaşmaya varamıyoruz. Bu yüzden, milletlerimizden her biri. Kuşlar, Memeliler ve Karıncalar, hepimizi bir sınava sokacak. Sonra tekrar toplanacağız ve oylama yapacağız. Oylama sonucunda, berabere kalırsanız, dördünüzü de yiyeceğiz ve Sürüngenler Krallığı'nı sona erdireceğiz."

Kura çektik ve ilk sınav olan karıncalar arasına gitmek için ben seçildim. Kraliçe'yi, ordusunun ortasına giderken takip ettim, yavaşça ilerliyordum fakat Kraliçe dedi ki, "Kıvılda! Vakit ekmektir! Ayaklarının altındaki o karıncalar için endişelenme - muhtemelen, sıfırdan daha fazla öldüremezsin!" Ondan sonra, normal bir şekilde yürüdüm, fakat pençelerim, ezilen karıncalar yüzünden kayganlaşmıştı.

Bir ya da iki gün boyunca, güneye doğru yolculuk ettik ve sonra bir nehir kıyısında durduk. "Buranın güneyi. Hamam Böcekleri Kralı'nın topraklarıdır, ilk görevin, bana Kral'ın başını getirmek."

Nehrin üzerinden bakınca, kırların üstünün, sonsuz sayıda hamam böceğiyle dolup taşıdığını görebiliyordum. Ayaklarımla ezebileceğimden daha fazlalardı; hepsini ezebilsem bile, yerin altında daha fazlası olmalıydı ve şüphesiz ki Kral yeraltında yaşıyordu.

Nehri yürüyerek geçtim ve Hamam Böcekleri Krallığı'nda 3 gün yolculuk yaptım. Sonra, başka bir nehir daha geçtim ve Arılar Krallığı'na geldim. Uzun zamandır gördüğüm en yeşil yerd. Bir sürü kır çiçeği ve etrafında, ev büyüklüğündeki kovanlarına bal özü götüren arılar vardı.

Bu, bana bir fikir verdi. Balla dolu birkaç ağaç kovuğunu devirdim. Onları, Hamam Böcekleri Krallığı'na sürükledim, ortasından ayırdım ve okyanusa doğru giden yapışkan bal izleri bıraktım. Hamam böcekleri, izleri suyun kenarına kadar izledi ve orada dalgalar kafalarına çarpıp onları boğdu. 3 gün boyunca, hamam böceklerinin sayısının azalmasını izledim ve sonunda 3. gün. Hamam Böcekleri Kralı, herkesin nereye gittiğini anlamak için taht odasından çıktı. Onu tatlı sözlerle

kandırıp bir yaprağın üstüne koydum ve onu kuzeye geri taşıdım, nehri geçerek Karıncalar Krallığı'na getirdim. Kraliçe çok şaşırıldı.

Sonra Kuşlar Kralı'nın himayesine alındım. O ve cır cır öten ordusu, beni dağlara, karın hiç erimediği üst kesimlere götürdü. Donarak öleceğimden emindim. Fakat, ilerledikçe, birden hava ılımaya başladı. İlk başta anlamadım ama sonra fark ettim ki, bir yanardağa yaklaşıyorduk. Sonunda, bir mil uzağındaki kırmızı, sıcak lav akıntısının kenarında durduk. Akıntının ortasında büyük, siyah bir kaya sanki bir nehir ortasındaki bir ada gibi duruyordu.

Kuşlar Kralı, kuyruğundan altın bir tüy kopardı ve bir askere verdi. O da, gagasıyla aldı, lavların üstünden uçtu ve tüyü, siyah kayanın en tepesine bıraktı. Asker geri uçtuğunda, lavlardan yayılan sıcaklık yüzünden, yarı kızarmış bir haldeydi - ve ağzım sulanmadı değil "Görevin," dedi Kral, "o tüyü bana getirmek."

Bu hiç adil değildi. Kuşların, bariz bir şekilde, Pterozor'un tarafını tuttuğunu söyleyerek itiraz ettim. Bu tür bir itiraz, karıncalarda ve hatta farelerde işe yarayabilirdi; ama Kuşlar Kralı, hiçbirini duymadı. Onlar için, erdemli olmak, kuşa benzer olmaya bağlıydı ve adalet bunun içinde değildi.

Derimden duman çıkana kadar, o lav akıntısının kenarında durdum, ama o tüye nasıl ulaşacağımı bilemiyordum. Sonunda, pes etmeye karar verdim. Uzaklaşıyordum. Ayaklarımı kesen keskin kayanın üstünden geçerken birden dank etti: O kadar zaman üstünde durduğum kaya, soğumuş ve katılaşmış lavdan başka bir şey değildi.

Burası dağın tepesiydi. Buzullar ve sürekli kar altında kalan geniş araziler, saray duvarları gibi yükseliyordu. Oldukça dik bir yamaca tırmandım ve çığ başlatana kadar kuyruğumla kara vurmaya başladım. Milyonlarca ton buz ve kar, lav akıntısının üstüne gürültüyle düştü, büyük bir buhar patlaması yükseldi. 3 gün 3 gece, buhar yüzünden, yüzümün önündeki pençelerimi göremedim. Fakat 3. gün buhar dağıldı ve o siyah kayaya giden katılaşmış lava köprüsünü gördüm. Aceleyle karşıya geçtim, altın tüyü kaptım, geri koştum ve ayağımı soğutmak için bir süre karın üstünde durdum. Sonra, Kuşlar Kralı'na geri döndüm. O da, tabi ki hayrete düştü.

Sonra, kendimi, memelilerin himayesinde buldum, neredeyse çoğu fareydi. Beni, dağın eteklerindeki büyük bir mağaranın girişine getirdiler. "Görevin," dedi Fareler Kralı, "burada Dojo'yu beklemek ve tek bir düelloda onu yenmek." Sonra bütün fareler gitti ve beni orada yalnız bıraktı.

3 gün 3 gece, o mağaranın önünde bekledim. Bu, bana, yeri incelemem için yeteri kadar vakit verdi, ilk başta, bu zorlu görev konusunda kendimden oldukça emindim çünkü 3 görevin en kolayını gibi göründü. Dojo'nun kim ya da ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, biliyordum ki, tek bir düello söz konusu olunca bütün dünyada dengime rastlamamıştım. Ama 1. gün, orada kuyruğumun üstüne oturmuş Dojo'yu beklerken, yerde küçük, parlak şeyler olduğunu fark ettim. Dikkatlice inceledikten sonra, bunların aslında pul olduğunu gördüm. Tam olarak dinazor pullarıydı. Pterozor, Ankilozor ve Utapaptor'a ait olduklarını anladım. Görünüşe göre, güçlü darbelerle vücutlarından kavga sırasında kopmuştu.

2. gün, çevrede sinsi sinsi dolaştım ve ağaç gövdelerinde, kocaman yarıklar buldum. Bunlar, şüphesiz, Dojo'ya saldırırken, Utapaptor tarafından yapılmıştı. Diğer ağaçlar, Ankilozor'un kuyruğunun ucundaki sopayla tamamen koparılmıştı. Topraktaki uzun çizikler de, zor bir rakibe tekrar tekrar dalarken, Pterozor'un pençeleri tarafından yapılmıştı. Bu noktada, endişelenmeye başladım. 3 rakibimin de Dojo'yla savaşıp kaybettiği gayet açıktı. Bu yüzden, ben de kaybedersem (ki bu imkansız), diğerleriyle eşit olacaktım. Ama yarışmanın kurallarında, beraberlik durumunda 4 dinozoru da yiyecekleri ve Sürüngenler Kralı'nın öleceği belirtilmişti. Gece, Dojo'nun kim ya da ne olduğunu düşünerek endişelendim.

3. gün hiçbir şey olmadı. Mağaraya girip Dojo'yu aramalı mıyım diye düşünmeye başladım. Şu ana

kadar, etrafta gördüğüm tek canlı şey, siyah bir fareydi, mağaranın girişindeki kayaların arasından arada bir fırlıyor, yiyecek arıyordu. Fareyi bir daha gördüğümde, dedim ki (korkutmamak için yumuşak bir şekilde konuşarak), "Söyle, fare! O mağaranın içinde bir şey var mı?"

Siyah fare, kalçasının üstünde oturdu, küçük ellerinin arasında bir yaban mersini tutuyor ve onu kemiriyordu. "Fazla bir şey yok," dedi, "sadece benim küçük evim. Bir şömüne, birkaç küçük kap kaçak, biraz kuru yaban mersini ve gerisi de iskeletlerle dolu."

"İskeletler mi?" dedim. "Başka farelerin iskeletleri mi?"

"Birkaç fare iskeleti var ama çoğunlukla türlü türlü dinozorların iskeletleri, en çok da etobur olanların."

"Kuyruklu yıldız yüzünden nesli tükenmiş olanlar yani," diye belirttim.

"Ah, pardon efendim, ama saygıyla bildirmeliyim ki bu dinozorların ölümlerinin, kuyruklu yıldızla bir alası yok."

"Nasıl öldüler o zaman?" diye sordum.

"Üzülerek söylüyorum ki hepsini, kendimi savunmak için, ben öldürdüm."

"Ah " dedim, çok da inanmayarak, "o zaman siz..."

"Fare Dojo," dedi, "emrinize amade."

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, efendim," dedim en görgülü halimle çünkü bu Dojo'nun alışılmadık derecede kibar bir tip olduğunu görebiliyordum. "Fakat, bir savaşçı olarak ününüz dört bir yana yayıldı ve ben de, buraya nasıl daha iyi bir savaşçı olabilirim diye sizin öğütlerinizi istemeye geldim. Çünkü, kuyruklu yıldız sonrasındaki bir çevrede, et bıçağı gibi dişlerin ve 6 ton kasın, bugünün gereksinimlerini karşılamadığını fark ettim."

Gerisi, oldukça uzun bir hikaye çünkü Dojo'nun bana öğretecek çok şeyi vardı ve bunları yavaşça öğretti. Bir ara Nell, Dojo'dan öğrendiğim her şeyi sana öğreteceğim; tek yapman gereken şey istemek. Fakat çıraklığımın 3. gününde, hala alçak gönüllülük, terbiyeli olma ve mağarayı silip süpürmekten başka bir şey öğrenmemiştim. Dojo'ya, 3 taş oynamak isteyip istemediğini sordum. Bu, dinozorlar arasında yaygın bir oyundu. Çamura çizerdik. (Bazı fosil bilimciler, tarih öncesi kazıları karıştırırken, 3 taş oyunları bulduklarında hayrete düşmüştü ve bunu, kazılarını ve taşımalarını yapmak için tuttukları yerel işçilere bağlamıştı.)

Dojo'ya oyunun kurallarını açıkladım ve o, denemeyi kabul etti. En yakın çamur düzlüğüne gittik ve orada, bir sürü farenin gözü önünde, Dojo'yla 3 taş oynadım ve onu yendim. Fakat itiraf etmeliyim ki bir süre sonuç belirsizdi. Görev tamamlanmıştı; Dojo'yu tek bir düelloda yenmiştim.

Ertesi sabah, Dojo'nun mağarasından ayrılmak için izin istedim ve sahile geri döndüm. Diğer 3 dinozor çoktan toplanmıştı, tahmin edebileceğiniz gibi berbat durumlardı. Fareler Kralı, Kuşlar Kralı ve Karıncalar Kraliçesi, bütün ordularıyla bize yaklaştı ve beni Sürüngenler Kralı ya da eskiden dediğimiz gibi Kral Tironozor olarak ilan etti. Sonra kararlaştırıldığı gibi, diğer 3 dinozoru yediler. Benden başka, sürüngenlerden kalanlar, sadece birkaç yılan, kertenkele ve kaplumbağaydı. Onlar da benim sadık halkım olmaya devam ediyor.

Kral olarak, lüks bir hayat yaşayabilirdim. Fakat Dojo, bana alçak gönüllülüğü öğretmişti. Bu yüzden, hemen onun mağarasına geri döndüm ve sonraki birkaç milyon yılı, onun öğretilerini çalışarak geçirdim. Tek yapman gereken şey istemek Nell ve ben, onun ilmini sana aktaracağım.

**Yargıç Fang, bir yüksek memurla akşam yemeği gezintisine çıkar;
gizemli bir gemiyi ziyaret ederler;
şaşırtıcı bir keşif; bir tuzak ortaya çıkar.**

Dr. X'in botu, sadece Yangtze'nin ıslak deltasının sığ gölleri ve kanalları için uygun olan geleneksel eğlence gemilerinden değildi. Batılı tarzda yapılmış, gerçekten okyanusta gidebilen bir yattı. Güvertenin ön tarafından yukarı doğru uzanan ayrıntılara bakılırsa, geminin mutfağı, profesyonel bir Çin mutfağının bütün donanımlarıyla yenilenmişti: Şemsiye büyüklüğünde derin tavalara, çok büyük turbo jetlere benzeyen gaz yakıcıları, kocaman dolaplar, içlerinde; sayısız türden mantarlar, kuş yuvaları, köpek balığı yüzgeçleri, tavuk ayakları, sıçan ceninleri ve hem nadir hem de yaygınca bulunan diğer birçok türün ıvır zıvırı...

Yemek çeşitleri, küçük ve sayısızdı. Zaman ayarı dikkatlice yapılıyor, Victoria ve Albert Müzesi'nin birkaç odasını doldurabilecek kadar güzel bir porselen tepside servis ediliyor, bir garson ekibi tarafından, tıbbi hava darbeleri hassasiyetiyle getiriliyordu.

Yargıç Fang, sadece çok önemli biri onun ahlakını bozmaya çalıştığında bu şekilde yemek yemek zorunda kalırdı. Hukuki yargısını etkilemesine asla izin vermese de, yemeklerden keyif alırdı.

Yatın güvertesinde çay ve başlangıçlarla yemeğe başladılar. Yat, Huang Pu'ya doğru ilerliyordu. Solda, rıhtımın eski, Avrupalı binaları, sağ taraftaki kıyıda yükselen Pudong sitelerinden yayılan renkli ışık yumağıyla, korkutucu bir şekilde parlıyordu. Bir ara Dr. X, izin isteyerek, birkaç dakikalığına alt güverteye gitti. Yargıç Fang, yatın baş tarafına gelene kadar dolandı, birbirine yakın küpeşmeler nedeniyle oluşan dar bir köşeye girdi. Rüzgarın, sakalını uçuşturmasına izin verdi ve manzaranın keyfini çıkardı. Pudong'un en uzun binaları, büyük hafif uçaklarla korunurdu - sokak seviyesinden yüzlerce kat yukarda olan hava dolu oval şekillerdi, destekledikleri binalardan çok daha geniş ve genelde ışıklarla kaplılardı. Bunlardan bazıları, nehrin üzerine kadar yayılırdı. Yargıç Fang, dengesini korumak için bileklerini dikkatlice küpeştere koydu. Sonra, kafasını arkaya doğru eğdi, böylece hafif uçaklardan bir tanesinin alt kısmını görebiliyordu, aşırı canlı renkli ışıklarla dolup taşıyordu. Görsel yanılsama, başını döndürmeye yetmişti, bu yüzden hemen kafasını indirdi. Yatın gövdesine, gürültülü bir şekilde bir şey çarptı. Suyun içine baktı ve beyaz bir çarşafa sarılı bir insan cesedi gördü, yüzeyin bir ya da iki fut altında öylece hareket ediyordu. Üstteki binanın ışığı yüzünden belli belirsiz parlıyordu.

Bir süre sonra yat, Yangtze nehrinin ağzına geldi. Doğu Çin Denizi'nden birkaç mil uzaktaydı. Çok daha geniş, çok daha soğuk ve rüzgarlıydı. Yargıç Fang ve Dr. X, alt güvertedeki bir yemek kamarasına geçti. Kamaranın, panoramik pencereleri vardı ve bunların çoğu, sadece masadaki mum ve fenerlerin ışığını geri yansıtıyordu. Onlar oturduktan kısa bir süre sonra yat, kuvvetle hızlandı. Önce, öne doğru hızlandı sonra suyun üzerinde sıçradı ve sabit, düzgün seyrine geri döndü. Yargıç Fang, yatın, aslında bir deniz otobüsü olduğunu fark etti. Onlar şehir manzarasının keyfini çıkarırken, yat sadece gövdesinin üstünde durmuştu ama şimdi suyun üstüne çıkmıştı.

Şu ana kadarki konuşmalar, tamamen resmi iltifatlardan oluşmuştu. Bu, en sonunda onları, Konfüçyüsçü felsefeyi ve geleneksel kültürü tartışmaya götürmüştü. Şüphesiz ikisinin de ilgisini çeken bir konuydu. Yargıç Fang, Dr. X'e, olağanüstü kaligrafisi konusunda iltifat etti ve bir süre, bu sanattan konuştular. Sonra mecburen iltifata karşılık vermek için Dr. X, Yargıç'a, hakim olarak görevlerini nasıl muhteşem bir şekilde yerine getirdiğini söyledi, Özellikle barbarlarla uğraşmanın ne kadar zor olduğunu ekledi.

"Bilhassa o kız ve kitap meselesinin üstesinden geldiğiniz için, yeteneklerinizle gurur duymalıyız." dedi Dr. X, ciddi bir biçimde.

Yargıç Fang, asıl kitabı çalan çocuktan bahsedilmemesini ilginç buldu. Dr. X'in, davadan çok, Yargıç Fang'ın kızı koruma çabalarından bahsettiğini düşündü.

"Teşekkür ederim, ama bütün övgü Üstada gitmeli," dedi Yargıç Fang. "Bu davanın uygulanması, tamamen onun prensipleri üzerine kuruldu. Ulu ve Gizemli Albay'ın Meclisi'nde bu konuyu

tartışırken, katılıp bizleri şereflendirseydiniz, görebilirdiniz."

"Ah, katılamamam gerçekten bir talihsizlikti," dedi Doktor. "Çünkü şüphesiz, Üstadın prensiplerini anlamadaki eksikliklerimi tamamlamama yardım ederdi."

"Öyle bir imada bulunmak istemedim - aksine, Doktor'un, bana ve yardımcılara yol gösterebileceğini ve olaya, aslında bizim bulabildiğimizden daha uygun bir çözüm getirebileceğini söylemek istedim."

"Belki de, o gün mecliste olmam, ikimiz için de iyi olabilirdi," dedi Dr. X, eşitliği sağlayarak. Garson, yeni bir yemek getirirken ve erik şarabı dökerken birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra, Dr. X devam etti, "Bu davada, hakkında sizin bilgeliğinize danışmayı özellikle isteyeceğim husus, kitabın durumu olurdu."

Demek ki hala kitapta kalmıştı. Dr. X, Kiralık Topraklar'ın hava boşluğuna, o kitap arayan robot böcekleri saldığından beri haftalar geçmişti. Fakat Yargıç Fang, Dr. X'in, kitabın nerede olduğunu söyleyebilecek birine iyi bir ödül teklif ettiğini biliyordu. Yargıç Fang, bu kitap takıntısının. Doktorun akıl gücündeki genel bir azalma belirtisi olup olamayacağını merak etmeye başladı.

"Sizin bu konudaki öneriniz, benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar değerli olurdu," dedi Yargıç Fang. "Çünkü, davanın bu hususu, Konfüçyüsçü bir yargıç için özellikle zordu. Çalınan eşya, kitaptan başka bir şey olsaydı, ona el konulurdu. Fakat bir kitap, çok farklı - sadece maddi bir şey değil. Üstad'ın da defalarca belirttiği gibi, aydınlanmış bir zihne ve böylece düzenli bir topluma giden bir yol..."

"Anlıyorum," dedi Dr. X, biraz şaşırarak. Gerçekten düşünceli görünüyordu. Birdenbire titremeye ve sallanmaya başlayan mum ışığına gözlerini dikmiş, sakalını okşuyordu. Sanki Yargıç, dikkatli düşünmeyi gerektiren ilginç bir noktaya değinmiş gibiydi. "Kitabı, polis deposunda boş boş durmaktansa, bilgeliğinden faydalanabilecek ellere teslim etmek daha iyi"

"Benim de hemen vardığım sonuç buydu," dedi Yargıç Fang.

Dr. X, birkaç dakika daha bu konu üzerinde düşündü. "Bir çocuğun davasına bu kadar açıkça odaklanabilmeniz, sizin mesleki doğruluğunuzu gösterir."

"Benden çok daha başarılı bir bilim adamı olarak siz de takdir edersiniz ki, toplum menfaati her şeyden önemlidir.

Onun yanında, küçük bir kızın yüzü, hiçbir şeydir. Diğer şeylerin eşit olması durumunda, toplum için bir kızın eğitilmiş olması cahil kalmasından iyidir."

Dr. X buna kaşlarını kaldırdı ve manidar bir şekilde başını salladı. Bu konu yemek süresince bir daha gündeme gelmedi. Deniz otobüsünün, onları muhtemelen tekrar Huang Pu'nun eşiğine götürecek olan tembel bir çember etrafında dönüyor olduğunu düşündü.

Ama motorlar tekrar çalışmaya başladığında ve mürettebat yerlerini alıp yeniden dalgaları yararak ilerlemeye başladığında, Yargıç Fang pencereden baktı, tek bir ışık bile göremedi. Anladığı kadarıyla, ne Pudong yakınlarında bir yerde, ne de herhangi bir yerleşim alanındalardı. Dr. X boşluğa baktı ve şöyle dedi, "Sizin izniniz olmadan bu ziyareti ayarladım. Son zamanlarda sizin hüküm alanınıza giren bir davayı ilgilendiriyor ve ayrıca sizin özellikle ilginizi çeken ve bu akşam konuştuğumuz bir konuyla da alakalı."

Yargıç Fang, ev sahibiyle güverteye geldiğinde, sonunda nerede olduklarını anlayabildi. Açık denizdeydiler, Büyük Shanghai şehrinin ışıkları, batıda açıkça görülebilse de, görünürde hiçbir kara parçası yoktu. Aydınlik bir geceydi, yandaki büyük gemiyi aydınlatan ay, neredeyse dolunaydı. Ay ışığı olmadan bile, gökyüzünün dörtte birindeki bütün yıldızların ışığını engellediği için, bu araç fark edilebilirdi.

Yargıç Fang, gemiler hakkında pek bir şey bilmezdi. Gençken, birkaç gün Manhattan'da limana

yanaşan bir uçak gemisini gezmişti. Bu geminin çok daha büyük olduğunu tahmin etti. Geminin büyüklüğünü ve şeklini gösteren kırmızı ışık delikleri ve üst güvertenin pencerelerinde parlayan birkaç yatay, sarı ışık çizgisi vardı. Onun dışında neredeyse tamamen karanlıktı.

Dr. X ve Yargıç Fang, motorlu bir botta onları karşılamaya gelen küçük bir tayfa tarafından bu araca getirilmişti. Doktor'un yatına yaklaşırken. Yargıç, bütün tayfanın kadınlardan oluştuğunu fark edince çok şaşırıldı. Aksanları, etnik bir alt gruba ait olduklarını gösteriyordu. Güneydoğu'da, neredeyse her zaman suda yaşadığı bilinen bir gruptu. Fakat, konuşmalar da. Yargıç Fang, bunu, botu kullanışlarındaki becerilerinden anlardı.

Birkaç dakika içinde. Dr. X ve Yargıç Fang, bu devasa araca, su çizgisinin yanındaki bir ambar girişinden girmişti. Yargıç Fang, bunun, eski bir çelik araç olmadığını fark etti; çok daha hafif ve güçlü nano teknolojik maddelerden yapılmıştı. Dünyadaki hiçbir nesne derleyici, bir gemi derleyecek kadar büyük değildi. Bu yüzden, Hong Kong'daki tersaneler, Elmas Çağı öncesi atalarının yaptığı gibi, parçaları teker teker derler, hepsini bir araya getirir ve suya indirirdi.

Yargıç Fang, geminin tamamen büyük bölmelerden oluşan bir çeşit yük gemisi olacağını düşünmüştü. Ama ilk gördüğü şey, geminin omurgasına paralel uzanan uzun, hatta görünüşe göre geminin uzunluğunda bir koridordu. Beyaz, pembe ve bazen mavi elbiseli, ses çıkaran ayakkabıları olan genç kadınlar, bu koridorda koşuşturuyor, geminin sayısız kapılarına giriyor ve çıkıyordu.

Resmi bir karşılama yoktu, kaptan ya da başka mürettebat da... Bottaki kızlar, onları gemiye bindirdikten sonra, başlarıyla selam verip ayrıldı. Dr. X, koridorda yavaş yavaş yürümeye başladı ve Yargıç Fang onu takip etti. Beyaz elbiseli kadınlar, yaklaşırken başlarıyla selam verdi ve yollarına devam etti, daha ileri derecede formalitelere harcayacak zamanları yoktu. Yargıç Fang'ın, bunların, çiftçi kadınlar olduğuna dair genel bir fikri oldu. Fakat hiçbirinin, Çin'de düşük sosyal statünün işareti olan koyu renk teni yoktu. Bottaki kızlar mavi giymişti. Yargıç Fang, bu rengin denizcilik ya da mühendislik işleri olan insanları temsil ettiği sonucunu çıkardı. Pembe elbiseliler, genellikle beyaz elbiselilerden daha genç ve minyondu. Dikimleri de farklıydı; pembe elbiseler, sırtın ortasından kapatılıyordu, beyaz olanların ise ön tarafa simetrik olarak yerleştirilmiş 2 tane fermuarı vardı.

Dr. X, rastgele bir kapı seçti, açtı ve Yargıç Fang için tuttu. Yargıç Fang, hafifçe başını eğdi ve neredeyse bir basketbol sahası genişliğinde fakat tavanı daha düşük olan bir odaya girdi. Oda, oldukça sıcak, rutubetli ve loş ışıklıydı. Sonra fark etti ki oda, beşiklerle doluydu, yüzlerce beşik ve her beşikte mükemmel bir küçük kız bebek vardı. Pembe elbiseli genç kadınlar, ellerinde bebek bezleriyle oraya buraya koşuşturuyordu. Yer yer bir kadın, beşiğin yanına oturmuş, beyaz elbisesinin önünü açmış, bebek emziriyordu.

Yargıç Fang'ın başı döndü. Gördüğünün gerçek olduğunu kabullenmek istemiyordu. Dr. X'le bu akşamki buluşması için kendini hazırlamıştı. Tekrar tekrar, Doktor'un her türlü kandırmacayı yapabileceğini ve gördüğü hiçbir şeyin aslında görüldüğü gibi olamayacağını kendine hatırlatmıştı. Fakat ilk kez baba olanların, doğum odasında farkına vardığı gibi, gerçek bir bebek görüntüsünde, zihni odaklayan bir şey vardı. Soyut bir dünyada hiçbir şey, bir bebekten daha somut değildi.

Yargıç Fang, topuğunun üstünde döndü ve Dr. X'e çarparak odadan hızla çıktı. Rastgele bir yön seçti, yürüdü ve koridora yöneldi. Beş kapı geçti, on... elli... Sonra sebepsizce durdu ve başka bir kapıdan içeri daldı.

Bu da aynı oda olabilirdi.

Midesi bulandı ve gözyaşlarını tutmak için sıkı önlemler aldı. Odadan koşarak çıktı ve öfkeli bir halde gemide yürüdü, birkaç merdiven çıktı, birkaç güverte geçti. Yine rastgele seçilmiş bir odaya girdi. Yerde, düzgünce dizilmiş sıralar ve sütunlar halinde beşikler olduğunu gördü. Her birinde, tüylü pembe pijamali, üzerinde fare kulakları olan kukuletalar giymiş, 1 yaşında bebekler uyuyordu.

Her biri, aynı beyaz can simidini tutmuş ve doldurulmuş bir hayvana sıkıca sarılmıştı. Etrafta pembe elbiseli genç kadınlar, bambudan yapılmış minderlere oturmuş kitap okuyor ya da dikiş dikiyordu.

Bu kadınlardan Yargıç Fang'e yakın olan bir tanesi, elindeki dikişi yere bıraktı, dizlerinin üstüne düzgünce oturdu ve ona başıyla selam verdi. Yargıç Fang de, ona yarım yamalak bir selam verdi, sonra en yakın beşiğe doğru sessizce yürüdü. Şaşırtıcı derecede dolgun kirpikleri olan küçük bir kız orada yatıyordu, derin uykudaydı, düzenli nefes alıyordu, fare kulakları beşiğin kenarından dışarı uzanıyordu. Yargıç Fang, durdu ve ona uzun süre baktı. Bu gemideki bütün bebeklerin nefesini duyabildiğini hayal etti, yüreği rahatlayarak hafif bir oh çekti. Bütün bu bebekler, huzur içinde uyuyordu; her şey yolunda olmalıydı.

Kafasını çevirdi ve ona gülümseyen genç kadını gördü. Bu, bir flört etme ya da aptal bir kız gülümsemesi değildi, huzurlu ve kendinden emin bir gülümsemeydi. Yargıç Fang, Dr. X geminin neresindeyse, o da şu anda, bu şekilde gülümsüyor olmalı diye düşündü.

* * *

Dr. X filmi başlattığında, Yargıç Fang hemen tanıdı. Bildiği kadarıyla Shanghai'da bir nezarete çürüyen medya grafikeri PhyrePhox'un işlerinden biriydi. Yer, Çin'in iç kısımlarında bir yerlerde, boz renkli, tozdan aşınmış, uçsuz bucaksız bir arazinin ortasındaki bir kaya çıkıntısıydı. Kamera, etraftaki ekilmemiş topraklara döndü. Yargıç Fang'e, bunların çok eskiden, atlarındaki yeraltı suyu boşaltılmadan önce, bereketli tarlalar olduğunun söylenmesine gerek kalmadı.

Birileri yaklaştı, yürüdükçe bir toz bulutu çıkarıyor, küçük bir kundak taşıyordu. Onlar yakınlaşınca, Yargıç Fang, korkutucu derecede zayıf olduklarını ve yırtık pırtık kıyafetler giydiklerini gördü. Kayalık arazinin ortasına geldiler ve kundağı yere koydular. Sonra arkalarını dönüp gittiler. Yargıç Fang, mediatrondan kafasını çevirdi, elini sallayarak ekrana bakmadı. Kundaktakinin, bir bebek, muhtemelen bir kız olduğunu bilmek için bunu görmesine gerek yoktu.

"Bu sahne, Çin tarihinde herhangi bir zamanda olabilirdi," dedi Dr. X. Aracın üst güvertesinde, oldukça sade bir salonda oturuyorlardı. "Her zaman biz yaptık. 1800'lerdeki büyük ayaklanmalar, kendilerine eş bulamayan kızgın genç adamlar tarafından başlatıldı. Mao Hanedanlığı'nın doğum kontrol politikasının karanlık zamanlarında, iki yüz bin bebek, bu olaya maruz kaldı," - mediatrondaki durdurulmuş görüntüyü işaret etti - "Hem de her yıl. Son zamanlarda, iç savaş çıkması ve Çin Krallığı'nın yeraltı su katmanlarının kurummasıyla, tekrar yaygınlaştı. Ama fark şu ki, bu kez bebekler toplanıyor. Bunu 3 yıldır yapıyoruz."

"Kaç tane?"

"Şimdiye kadar, çeyrek milyon tane," dedi Dr. X. "Sadece bu gemide 50 bin tane var."

Yargıç Fang, bu delice fikri kavramaya çalışırken, elindeki fincanı birkaç dakikalığına masaya koymak zorunda kaldı. Sadece bu gemide 50 bin hayat...

"İşe yaramaz," dedi Yargıç Fang sonunda. "Belki 3-4 yaşlarına kadar onları bu şekilde büyütebilirsiniz fakat büyüdüklerinde, eğitim almaları gerektiğinde ve koşup oynamak için yer istediklerinde ne olacak?"

"Gerçekten de zor bir iş," dedi Dr. X, ciddi bir biçimde. "Ama eminim, Üstad'ın sözlerini ciddiye alırsınız: 'Her insan, erdemli olmayı, ona bırakılan şey olarak düşünsün. Onun gücünü, öğretmenine bile bırakmayabilir.' Bahtınız açık olsun. Sayın Hakim."

Bu sözler, Dr. X'in Yargıç Fang'in kafasına tahtayla vurması gibi bir etki yarattı. Şaşırmıştı, evet ama tam etkisi sonradan geldi.

"Sizi tam olarak anladığımdan emin değilim, Doktor."

Dr. X bileklerini birleştirdi ve havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum. Beni tutuklayabilirsiniz, işkenceye gerek kalmayacak; imzalı ifademi çoktan hazırladım."

Yargıç Fang, Dr. X'in bu kadar gelişmiş bir espri anlayışı olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti. Devam ettirmeye karar verdi. "Sizi ne kadar adalete teslim etmek istesem de Doktor, korkarım, teslimiyetinizi kabul edemeyeceğim. Çünkü yargı alanımın dışındayız."

Doktor, garsona işaret etti. Garson da, kapıyı açarak serin bir rüzgarın içeri girmesine izin verdi - ve Kiralık Topraklar"ın gösterişli kıyısı, birdenbire bir mil önlerine serildi.

"Gördüğünüz üzere, gemilerin, sizin yargı alanınıza gelmesini emrettim, Sayın Yargıç," dedi Dr. X. Davetkar bir biçimde kapının dışını işaret etti.

Yargıç Fang, iskele merdivenine çıktı ve küpeştenin üstünden baktığında, bu gemiyi izleyen 4 büyük gemi olduğunu gördü.

Dr. X'in tiz sesiyle konuşmaya başladı. "şimdi beni ve bu gemilerin mürettebatını, bebek kaçakçılığı suçundan hapse atabilirsiniz. Ayrıca bu gemileri de tutuklayabilirsiniz - ve gemideki çeyrek milyon bebeği. Eminim, yargı alanınızda bir yerlerde uygun bakıcılar bulabilirsiniz."

Yargıç Fang, küpeşteye iki eliyle tutundu ve başını eğdi. şok geçirmeye çok yakındı. Doktor'un blöfünü görmek, tamamen intihar anlamına gelirdi. Bu kadar fazla hayatın, onun kişisel sorumluluğunda olduğu düşüncesi, yeteri kadar korkutucuydu. Ama Kıyı Cumhuriyeti'nin yozlaşmış memurlarının ellerinde bu küçük kızlara ne olacağını düşünmek...

Dr. X devam etti, "Onların bakımı konusunda bir yol bulacağınızdan şüphem yok. Kitap ve kız konusunda gösterdiğiniz gibi, küçük çocukların doğru düzgün yetiştirilmesinin önemini anlayacak kadar bilge bir hakimsiniz. Küçük bir barbar kıza yaptığınız gibi, aynı ilgiyi, bu çeyrek milyon çocuğa da göstereceğinize eminim."

Yargıç Fang doğruldu, döndü ve kapıdan içeri girdi. "Kapıyı kapat ve odadan çık," dedi garsona. Doktorla yalnız kaldıklarında Yargıç Fang, Dr. X'in karşısına geçti, dizlerinin üstüne çöktü, öne eğildi ve alnını güverteye 3 kez değdirdi.

"Lütfen Sayın Yargıç!" diye haykırdı Dr. X. "Sizi bu şekilde onurlandırması gereken benim." "Bir süredir kariyerimi değiştirmeyi düşünüyorum," dedi Yargıç Fang, dizlerinin üstünde doğrularak. Devam etmeden önce durdu ve bir kez daha derinlemesine düşündü. Ama Dr. X ona çıkış yolu bırakmamıştı. Kurtulunabilen bir tuzak hazırlamak, Dr. X'in karakterine uymazdı.

Üstad'ın dediği gibi, İşini iyi yapmak isteyen bir makinist, önce aletlerini bilemelidir. Nerede yaşarsan yaşa, en değerli makam sahiplerinin hizmetine gir ve en erdemli bilim adamlarıyla arkadaş ol

"Aslında kariyerimden memnunum fakat kabile ilişkilerimden memnun değilim. Kıyı Cumhuriyeti'nden iğrenmeye başladım ve gerçek evimin, Çin Krallığında olduğu sonucuna vardım. Çin Krallığı'nın hakime, hatta benim kadar yetersiz olanlara ihtiyacı olup olmadığını her zaman merak ettim."

"Bu, üstlerimle konuşmak zorunda olduğum bir soru," dedi Dr. X. "Fakat Çin Krallığı'nın herhangi bir hakimi ve bu yüzden gerçek bir adalet sisteminin de olmadığını düşünürsek, sizin mükemmel niteliklerinize uygun bir görev bulunabileceğine eminim."

"Küçük kızın kitabını neden bu kadar istediğinizi şimdi anlıyorum," dedi Yargıç Fang. "Bu gençlerin hepsinin eğitilmesi gerekiyor."

"Kitabı, tasarımcısını istediğim kadar istemiyorum - zanaatkar Hackworth," dedi Dr. X. "Kitap, Kiralık Topraklarda bir yerlerde olduğu sürece, Hackworth'ün onu bulma umudu var - en çok istediği şey bu. Kitabı bulabilseydim, o umudu yok edebilirdim. O zaman, Hackworth bana ulaşmak zorunda kalırdı. Ya kitabı geri almak için ya da başka bir kopyasını derlemek için."

"Hackworth'den yardım mı istiyorsunuz?"

"O, bin tane mühendise bedeldir. Son yıllardaki bazı zorluklardan dolayı, Çin Krallığı'nın hiç mühendisi kalmadı. Hiçbiri, Kıyı Cumhuriyeti'ndeki zenginlerin vaatlerine karşı koyamadı."

"Yarın Hackworth'e ulaşacağım," dedi Yargıç Fang. "Ona, barbarlar tarafından Dr. X diye tanınan bir adamın, kitabın kayıp kopyasını bulduğunu söyleyeceğim."

"Güzel," dedi Dr. X, "Ondan haber almayı bekleyeceğim."

**Hackworth'ün İçinde bulunduğu zor durum;
Dr. X'In İş yerine beklenmeyen dönüş;
Dr. X'in malzemelerinin şimdiye kadar hiç görülmemiş tarafları;
bir suçlu adalete teslim edilir.**

Olayın mantığını kavramak için Hackworth'ün biraz zamanı vardı. Dr. X'in iş yerindeki bir odada, yaşlı adamın, kendini bir film konferansı gibi bir şeyden kurtarmasını bekliyordu. Buraya ilk gelişinde, bir şey göremeyecek kadar gergindi. Ama bugün, köşedeki kırık deri koltuğa rahatça yerleşmiş, hizmetçilerden çay istiyor ve Dr. X'in kitaplarının sayfalarını karıştırıyordu. Kaybedecek hiçbir şeyinin olmaması çok rahatlatıcıydı.

Chang'in panik yaratan ziyaretinden beri, ne yapacağını bilmez bir durumdaydı. Her şeyi, fena halde eline yüzüne bulaştırmıştı. Er ya da geç, suçu ortaya çıkacaktı ve Chang'e para verse de vermese de, ailesi utanç duyacaktı. Bir şekilde.

Okuma Kitabı'nı ele geçirse bile hayatı mahvolacaktı.

Dr. X'in, Okuma Kitabı'nın kayıp kopyasını bulma yarışını kazandığını duyunca, olay gülünç bir hal aldı. O gün işe gitmedi ve Victorian Ekolojik Serası'nda uzun bir yürüyüşe çıktı. Eve döndüğünde bronzlaşmıştı ve üstünde hoş bir yorgunluk vardı, çok daha iyi bir moddaydı. Okuma Kitabı'nın Dr. X'de olması, aslında onun durumunu düzeltmişti.

Okuma Kitabı'na karşılık Doktor, büyük ihtimalle Hackworth'ten bir şeyler isteyecekti. Bu durumda, Chang'in de ima ettiği gibi sadece rüşvet olması pek mümkün değildi. Hackworth'ün sahip olduğu ya da kazanabileceği para, Dr. X'in ilgisini çekmezdi. Doktor'un, bir tür iyilik istemesi daha muhtemeldi - belki Hackworth'ten bir şey tasarlamasını ya da biraz danışmanlık işi yapmasını isteyebilirdi. Hackworth buna inanmayı o kadar çok istedi ki dönüş yolunda bu hipotezi, gerçek ve hayali bir sürü delille desteklemişti. Çin Krallığı'nın, nano teknolojik silah savaşında çaresizce geride kaldığı çok iyi biliniyordu; Dr. X'in değerli zamanını, New Atlantis bağışık sisteminin artıklarını araştırmaya adanması bunu kanıtlıyordu. Hackworth'ün yetenekleri, onlar için ölçülemez derecede değerli olabilirdi.

Eğer bu doğruysa, Hackworth'ün bir çıkış yolu vardı. Doktor için birkaç iş yapardı. Karşılığında da, Okuma Kitabı'nı geri alırdı - ki bunu her şeyden çok istiyordu. Anlaşmanın bir parçası olarak Dr. X, Hackworth'ün endişelenecek şeyler listesinden Chang'i çıkarmanın bir yolunu da mutlaka bulabilirdi. Hackworth'ün suçu, kabilesi tarafından asla bilinmeyecekti.

* * *

Victorian ve Konfüçyüsçüler, bekleme salonu ya da giriş salonu ya da ne deniyorsa, onun ve kartvizitlerin yeni özelliklerini kullanmayı öğrenmişti. Bu nedenle, nano teknoloji kültürü olan bütün kabileler, ziyaretçilerin birinin özel odasına alınmadan önce dikkatlice incelenmesi gerektiğini anlamıştı. Böyle bir inceleme, özenle çalışan arama böcekleri tarafından yapılıyor ve zaman alıyordu.

Bu yüzden, gösterişli bekleme odaları geleneği büyüdü ve dünyadaki bütün kültürlü insanlar, birini hatta yakın bir arkadaşını ziyaret ettiğinde bile, fark edilmeyen gözetleme cihazlarıyla dolu bir odada, çay içerek ve dergi okuyarak biraz bekleyebileceğini biliyordu.

Dr. X'in bekleme salonunun duvarında, kocaman bir mediatron vardı. Kameranın çektiği filmler ya da basit durağan grafikler, bu duvara dijital olarak gönderilebiliyordu. Eski zamanlardaki posterler ve el ilanlarının asıldığı duvarlar gibi... Kaldırılmazlarsa, zamanla birbirlerinin üstüne geçiyor ve hareketli bir kolaj oluşturuyorlardı.

Dr. X'in medya duvarının ortasında, bir kısmı daha yeni klipler yüzünden görünmeyen, başka bir küp vardı. Geçen yüzyılda, Kuzey Çin'in her yerinde olan, Mao'nun yüzü kadar - Buddha'nın kötü ikizi - yaygın bir klipti. Hackworth, hiçbir zaman oturup baştan sona izlememişti. Ama Pudong taksilerinde ve Kiralık Topraklar'ın duvarlarında o kadar çok gözüne takılmıştı ki ezbere biliyordu. Batılılar, ona, Zhang at the Shang derdi.

Olay, lüks bir otelin önünde geçiyordu, Kowloon-Gungzhou otobanında birdenbire yükselen Shangri-La otellerinden biriydi. At nalı şeklindeki yol, iç içe geçmiş bloklarla kaplıydı, sarı metal kapı kolları parlıyordu. Tropik çiçek çalılıktan, lobideki kayık büyüklüğündeki çiçekliklerde filizleniyordu. Takım elbiseli iş adamları, cep telefonlarıyla konuşuyor ve saatlerine bakıyordu. Beyaz eldivenli belboylar, yola hızla koşuyor, kırmızı taksilerin bagajlarından bavulları alıyor, temiz, ıslak bezlerle siliyordu.

At nalı şeklindeki yol, ortasında yayaların karşı tarafa geçmesini engelleyen ucu sivri demir parmaklıklarla döşeli 8 şeritlik işlek bir caddeye - otoyola değil ama yan yola - bağlanıyordu. Yeni ama çoktan parçalanmış olan kaldırımda, son tayfunla parçalanan Guangdong tepelerinin kırmızı tozu, çizgiler oluşturmuştu.

Birden trafik açıldı ve kamera yukarı doğru döndü: Birkaç şerit, bir bisiklet sürüsü tarafından kapatılmıştı. Arada sırada, kırmızı bir taksi ya da bir Mercedes-Benz, demir parmaklıkların kenarından sıvışarak ilerliyordu. Sürücü, kornaya o kadar şiddetli basıyordu ki hava yastığını patlatabilirdi. Hackworth, kornanın sesini duyamıyordu. Fakat kamera yakınlaştığında, sürücünün, elini kornadan çekip, bisiklet çetesine parmak salladığı göründü.

En öndeki bisikletliyi gördüğünde, midesi bulanarak ve korkuyla başını çevirdi. Eli, ölü bir bıldırcın gibi kucağına düştü.

Bisikletli grubunun lideri, beyaz saçlı, 60 yaşlarında bodur bir adamdı. Ama sıradan, siyah bir bisikleti, güçlü bir şekilde pedallıyordu. Sönük renkli bir işçi kıyafeti giymişti. Aldatıcı bir hızla, bisikletini sokaktan aşağı doğru sürdü ve at nalı şeklindeki yola çıktı. Dar bir girişte yüzlerce bisiklet toplanmaya çalışırken, yol tıkanmıştı. Ve işte o klasik anlardan biri geldi: Baş belboy, masasından kalktı ve bisikletlilere doğru koştu. Onları eliyle kovuyor, Güney Çin dilinde küfürler savuruyordu. 6 fit yaklaşana ve Zhang Han Hua'ya baktığını fark edene kadar...

Zhang'in o anda bir iş unvanı yoktu, sözde emekliydi - 20. Yüzyıl sonu ve 21. Yüzyıl başı Çin Başbakanlarının, belki de Amerikalı mafya babalarından ödünç aldığı ironik bir kendini beğenmişlik... Belki de iş unvanlarının, dünyadaki en güçlü adamın itibarını zedeleyici olduğunun farkına varmışlardı. Zhang'e bu kadar yakınlaşan insanlar, onun maddi gücünü asla düşünmediklerini iddia ederdi - ordular, nükleer silahlar, gizli polis teşkilatı... Bütün düşünebildikleri, Çin Kültür Devrimi sırasında, henüz 18 yaşındayken, Zhang Han Hua'nın Kızıl Muhafızlar bölüğünü, yeteri kadar coşkulu olmadıklarını iddia ettikleri başka bir bölükle göğüs göğüse savaşa gönderdiği ve savaşın sonunda Zhang'in ölü düşmanlarının çiğ etleriyle kendine ziyafet çektiği idi. Hiç kimse, Zhangle yüz yüze geldiğinde, çenesinden damlayan kanları hayal etmeden duramazdı.

Belboy, dizlerinin üstüne düştü ve gerçekten secde etmeye başladı. Zhang, iğrenmiş gibi göründü,

sandaletli ayağını, belboyun köprücük kemiğine değırdi ve onu, yukarı doğru dürttü, sonra köylü Fujien aksanıyla ona bir şeyler söyledi. Belboy, eğilerek otele geri döndü. Zhang'in yüzünde memnuniyetsizlik belirdi - tek istediğı biraz hızlı hizmetti. Sonra daha yüksek rütbeli görevliler, Zhang'in önünde küçülerek korkuyla kapıdan çekildi. Zhang onları görmezden geldi, sıkılmış görünüyordu. Zhang'in şu anda, Konfüçyüsçü mü yoksa Maocu mu olduğunu kimse gerçekten bilmiyordu. Ama fark etmezdi. Çünkü Konfüçyüsçü toplum görüşünde de Komünist görüşte de köylüler en üst, tüccarlar en alt sınıftı. Bu otel, köylülere göre değildi.

Sonunda, siyah takım elbiseli bir adam çıktı, ilerledi ve korumaları da arkasından geldi. Zhang'den daha sinirli görünüyordu. Affedilemez bir eşek şakasının kurbanı olmuş gibiydi. Bu adam, tüccarların tüccarıydı: Dünyanın en zengin 14., Çin'in en zengin 3. adamıydı. Bu otelden yarım saat uzaklıktaki arazilerin çoğunun sahibi oydu. Otelden çıktı, Zhang'i tanıdı ama durmadı; direkt olarak ona doğru yürüdü ve ne istediğini, neden Beijing'den buraya kadar gelip, aptal bisiklet turuyla onun işlerine engel olduğunu sordu.

Zhang öne çıktı ve zengin adamın kulağına bir şeyler söyledi.

Zengin adam, sanki Zhang göğsüne bir yumruk atmış gibi bir adım geri gitti. Ağzı açıldı, kusursuz beyaz dişleri göründü, gözleri odaklanamıyordu. Birkaç dakika sonra 2 adım daha geri gitti, bir sonraki hareketi için yeteri kadar yer ayarladı: Alçaldı, bir dizini yere koydu, sonra diğerini, tamamen eğildi ve düzgünce dizilmiş kaldırım taşlarının üstüne boylu boyunca çöktü. Zhang Han Hua'ya secde ediyordu.

* * *

Sadece Dr. X ve başka bir beyefendi kalana kadar, yan odadaki sesler teker teker kesildi. Bağlantısız konular hakkında tartışıyor, hoparlör patlatan, yayılım ateşi hitabelerinin arasında pipo içmek, çay içmek ya da birbirlerini görmezden gelmek için uzun molalar veriyorlardı. Tartışma, Hackworth'ün gizlice istediğı gibi vahşi bir doruk noktasına gelmeden bitti. Sonra genç bir adam perdeyi açtı ve "Dr. X, şimdi sizinle görüşecek," dedi.

Dr. X, sevecen, cömert bir moddaydı. Muhtemelen Hackworth'ün geri geleceğini hep biliyormuş mesajını vermeyi planlamıştı. Ayağa kalktı, Hackworth'ün elini samimi bir şekilde sıktı ve onu, kaygılı bir şekilde "daha uygun bir yerde" diyerek yemeğe davet etti.

Uygun bir yerdi çünkü rahat, özel yemek odalarından biri. Dr. X'in iş yerinin arka odalarından birine bağlanıyordu. Böylece dolambaçlı, şişkin bir Nano paket tüneline yürüyerek oraya ulaşabiliyordu. Bu tünel, Shanghai'dan çıkarıp, Kansas'a götürürseniz ve iki ucundan çekerseniz, yarım kilometre daha esneyebilirdi. Dr. X'e yemekte eşlik etmek için giderken, tünelin yarı-saydam duvarlarına gözlerini kısarak baktığında, onlarca insanın, onlarca farklı binada bir takım işler yapıyor olduğunu belli belirsiz gördü. Görünüşe göre Dr. X, bu binalardan geçiş hakkını kazanmıştı. Sonunda tünel onları, güzelce döşenmiş, otomatik kapıyla yenilenmiş bir yemek odasına getirdi. Tam onlar otururken kapı açıldı ve tünel, nano filtrelenmiş rüzgarı püskürtürken, Hackworth neredeyse dengesini kaybediyordu. Yüzü sevinçle parlayan, 4 fut uzunluğundaki garson, kapıda duruyor, beklenen ani rüzgar karşısında gözlerini kapatıyor ve öne eğiliyordu. Mükemmel bir San Fernando Vadisi İngilizcesiyle şöyle dedi, "Spesiyallerimizi saymamı ister misiniz?"

Dr. X, Hackworth'ü, onu anladığı konusunda rahatlatmak için çok çaba harcadı. O kadar çok ki Hackworth, vaktinin çoğunu Dr. X'in zaten bilip bilmediğini merak ederek geçirdi. "Fazla söze gerek yok, hallediliyor," dedi Dr. X sonunda, Hackworth'ün sözünü keserek. Ondan sonra Hackworth, bir daha. Dr. X'in dikkatini konuya çekemedi. Bu rahatlatıcıydı ama şartları konuşulmamış hatta düşünülmemiş bir anlaşmayı bir şekilde kabul ettiği düşüncesinden kurtulamadığı için de rahatsız

ediciydi. Fakat Dr. X'in tavrında sanki şöyle bir mesaj vardı: Eski ve esrarengiz bir Shanghai organize suç figürüyle, Faust gibi bir anlaşma imzalayacaksan, Dr. X amcadan daha iyisini yapamazsın. O, o kadar cömerttir ki muhtemelen her şeyi unutacaktır ya da belki de sadece yaptığı iyiliği, sararmış bir kutuya koyup kaldıracaktır. Uzun bir yemeğin sonunda, Hackworth o kadar rahatlamıştı ki neredeyse Vekil Chang'i de Okuma Kitabı'nı da unutmuştu.

Ta ki, kapı açılıp. Vekil Chang'in kendisi görünene kadar...

Hackworth, ilk başta neredeyse onu tanımadı. Çünkü, her zamankinden daha geleneksel bir kıyafet giymişti: Bol, çivit mavisi pijamalar, sandaletler ve yumruya benzeyen kafatasının yüzde 75'ini kapatan siyah, deri bir bere. Ayrıca, sakal bırakmaya başlamıştı. Ama en korkutucusu da, kemerine takılmış bir kın vardı ve kının içinde de bir kılıç...

Odaya girdi ve Dr. X'e formaliteden selam verdi, sonra Hackworth'e döndü.

"Vekil Chang?" dedi Hackworth, güçsüzce. "Polis memuru Chang," dedi. "Shanghai Bölge Mahkemesi." Sonra, Orta Krallık demek olan Çince kelimeler söyledi. "Kıyı Cumhuriyeti'nde olduğunuzu sanıyordum."

"Hakimimin peşinden yeni bir ülkeye geldim," dedi Polis Memuru Chang, "Şimdi sizi üzülerek tutuklamak zorundayım. John Percival Hackworth."

"Hangi suçtan?" dedi Hackworth. Kendini gülmeye zorladı, yakın arkadaşlar arasında yapılan büyük bir eşek şakasına gülermiş gibi.

"Aydın - 21'inde - Çin Krallığına çalıntı bir fikri mülkiyet getirmekle - özellikle. Dr. X'in iş yerine - ve o mülkiyeti Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı diye bilinen bir aygıtın yasa dışı bir kopyasını derlemek için kullanmakla."

Bunun doğru olmadığını iddia etmenin bir anlamı yoktu. "Fakat ben bu akşam buraya, özellikle o aygıtı geri almak için geldim," dedi Hackworth. "Ve o aygıt beni burada ağırlayan ünlü Doktorda. Eminim, tanınmış bir insan olan Dr. X'i çalıntı mülkiyet kaçakçılığında tutuklamak niyetinde değilsiniz."

Polis Memuru Chang, beklentiyle Dr. X'e baktı. Doktor, giysilerini düzeltti ve yüzünde neşeli, babacan bir gülümseme oluştu. "Üzülerek söylüyorum ki, kınanması gereken biri size yanlış bilgi vermiş," dedi "Aslına bakarsanız. Okuma Kitabı'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Bu tuzağın boyutları o kadar büyüktü ki yirmi dakika sonra bölge hakiminin önüne sürüklendiğinde bile Hackworth'ün zihni, hala serserim gibi bir duvardan diğerine talihsizce atılıyordu. Eski Shanghai'nın iç kısımlarındaki büyük, tarihi bir bahçede bir mahkeme salonu kurmuşlardı. Düz, gri taşlarla döşenmiş açık bir meydandı. Bir ucunda, bir tarafı bahçeye açılan bir bina yükseliyordu, geniş bir kiremit çatısı vardı. Çatının köşeleri, havada kavisleşiyordu ve sırtında kilden yapılmış, bir çift ejderhayı sergileyen bir duvar süsü vardı. Ejderhalar, aralarındaki bir inci tanesine bakıyordu. Hackworth, belli belirsiz fark etti ki, burası aslında bir açık hava tiyatrosunun sahnesiydi Kendi için yazılmış ve oynanmış karmaşık bir oyunun tek seyircisiymiş gibi hissetti. Bir yargıç, sahnenin ortasında, sırmalı kumaşlı, alçak bir masada oturuyordu. Büyük bir cüppe giymişti ve tek boynuzlu at sembolüyle süslenmiş gösterişli bir şapka takıyordu. Onun arkasında, bir tarafta Hackworth'ün fenomenoskobik gözlük olduğunu düşündüğü bir şey takan küçük bir kadın duruyordu. Polis Memuru Chang, Hackworth'ün diz çökmesi gereken yeri, gri taşların üstünde bir noktayı işaret etti. Hackworth, sahneye çıktı ve Yargıç'ı yandan gören bir yerde durdu. Meydanda birkaç görevli daha vardı. Çoğunlukla Dr. X ve onun heyetindekilerin oluşturduğu iki paralel çizgi, Hackworth ve Yargıç arasında bir tünel oluşturuyordu.

Hackworth'ün baştaki dehşet dalgası geçmişti. Şimdi, durumunun korkunçluğundan zevk almanın ve bunu kutlamak için Dr. X tarafından sahneye konulan muhteşem bir performansın büyüüne kapılmıştı.

Sessizce diz çöktü ve şaşkın ama rahat bir durumda bekledi. İnceleme masasında omuriliği kesilmiş bir kurbağa gibi...

Formaliteler bitirildi. Yargıç'ın adı Fang'di ve görünüşe göre New Yorkluydu. Suç, üzerinde biraz daha durularak tekrar edildi. Kadının öne çıktı ve delilleri sundu: Sahnenin arka duvarını kaplayan büyük bir mediatronda gösterilen bir kamera kaydı. Bu, şüpheli John Percival Hackworth'ün bir kaydıydı; elinden bir parça derisini kesiyor ve (masum) Dr. X'e veriyor, o da, (hırsızlık yaptığını bilmeden) sırça otu şeklindeki bir böcekten bir terabayt yeni veri çıkartıyordu, vesaire vesaire...

"Geri kalan tek şey, bu bilginin gerçekten çalıntı olduğunu kanıtlamak - ki bu, şüphelinin davranışlarından açıkça anlaşılıyor," dedi Yargıç Fang. Bu ifadeyi desteklemek için, Polis Memuru Chang öne çıktı ve Hackworth'ün dairesine yaptığı ziyareti anlattı.

"Bay Hackworth," dedi Yargıç Fang, "bu mülkiyetin çalıntı olduğunu reddediyor musunuz? Eğer öyleyse, bu iddianın bir kopyası Majestelerinin Polis Teşkilatına ulaştırılana kadar sizi burada tutacağız; sizin bir sahtekarlık yapıp yapmadığınıza karar vermek için patronunuzla görüşebilirler. Bunu yapmamızı ister misiniz?"

"Hayır, Sayın Hakim," dedi Hackworth.

"O zaman, mülkiyetin çalıntı olduğunu ve Çin Krallığı'ndan bir şahsı suçunuza ortak olması için kandırdığınızı reddetmiyorsunuz?"

"Suçluyum Sayın Hakim," dedi Hackworth, "ve kendimi, mahkemenin merhametine bırakıyorum."

"Pekala," dedi Yargıç Fang, "sanık suçlu. Cezası, 16 kez kırbaçla vurulmak ve 10 yıl hapis."

Tanrım!" dedi Hackworth, kendi kendine. Yetersiz bir kelimeydi ama aklına gelen tek şey buydu.

"Sanığın, kızına olan sorumluluğundan dolayı, kırbaç cezasını 1 vuruş hariç erteleyeceğim fakat bir şartla."

"Sayın Hakim, koyduğunuz her şarta boyun eğmeye razıyım."

"Söz konusu verilerin şifresini çözmede Dr. X'e yardım edeceksiniz, böylece, kitabın başka kopyaları, yetiştirme yurtlarındaki küçük çocuklar için mevcut hale getirilecek."

"Bunu seve seve yaparım," dedi Hackworth, "ama bazı sorunlar var."

"Dinliyorum," dedi Yargıç Fang, çok memnun görünmeyerek. Hackworth, bu kırbaç ve Okuma Kitabı konusunun, daha büyük bir şeyin başlangıcı olduğu ve Yargıç'ın bu işi gerçekten bitirmek istediği hissine kapıldı.

"Bu sorunların ciddiyetini ölçmem için," dedi Hackworth, "siz Sayın Hakim'in, yaklaşık kaç kopya yapmak istediğini bilmem gerekiyor."

"Yüz binlerce."

"Yüz binlerce mi! "Lütfen beni affedin ama Sayın Hakim, kitabın 4 yaş üstü kız çocukları için tasarlandığını biliyor musunuz?"

"Evet."

Hackworth afallamıştı. Her yaştan, yüz binlerce kız ve erkek çocuğu, inanılması zor değildi. 4 yaşındaki yüz binlerce kız çocuğu, aklın alamayacağı kadar çoktu. Bir tanesini idare etmesi bile zordu. Ama sonuçta burası Çin'di.

"Sayın Hakim sizi bekliyor," dedi Polis Memuru Chang.

"Sayın Hakim, önce şunu açıklığa kavuşturmam gerekiyor; Okuma Kitabı'nın büyük bir kısmı, interaktif videolardır -yani yetişkin oyuncuların katılımını gerektirir. Bir ya da iki kopya, fark edilmeyebilir ama fazla sayıda kopya, bu hizmete para ödemeyi öngören yerleşik sistemi etkileyebilir."

"O zaman, bir sorumluluğun da. Okuma Kitabı'nda, bizim gereksinimimize uyması için değişiklikler yapmak olacak - kitabın, dışarıdaki oyunculara bağlı olan kısımları olmadan, bazı durumlarda da

kendi oyuncularımızı tedarik ederek idare edebiliriz," dedi Yargıç Fang.

"Bu yapılabilir. Otomatik ses üretme gücü yerleştirebilirim - o kadar iyi değil ama iş görür." O anda John Percival Hackworth, neredeyse hiç düşünmeden ve yaptığı şeyin sonuçlarını değerlendirmeden bir hile planladı. Hileleri, dünyadaki çoğu insandan daha iyi fark eden Yargıç, Dr. X ve tiyatrodaki bütün insanların radarından sızdı. "Onu yaparken, mahkeme isterse, ayrıca," dedi Hackworth, aşırı saygılı bir biçimde, "içerikte de değişiklikler yapabilirim. Böylece Han okurlarının eşsiz kültürel ihtiyaçları için daha uygun olacaktır. Ama biraz vakit alacaktır."

"Pekala," dedi Yargıç Fang, "1 vuruş hariç bütün kırbaç cezası, bu değişiklikler tamamlanana kadar ertelendi. 10 yıl hapis cezasına gelince, bunu söylemeye utanıyorum ama, çok küçük olduğu için bu bölgenin bir hapisanesi yok ve bu yüzden şüpheli, kırbaç cezası tamamlandıktan sonra bu akşam serbest bırakılmak zorunda kalacak. Ama hiç şüpheniz olmasın ki Bay Hackworth, o ya da bu şekilde, cezanız verilecek."

Bu akşam serbest bırakılacağına açıklanması, Hackworth'e, bütün ciğerlerini dolduran bir opium dumanı gibi geldi. Kırbaçlama çabuk ve verimli geçti; onun için endişelenecek vaktinin olmaması biraz yardımcı oldu. Acıdan, direkt olarak şoka girdi. Chang, onun gevşek bedenini gergiden çıkardı ve sert bir yatağa taşıdı. Orada birkaç dakika, bilinci yarı kapalı olarak yattı. Ona çay getirdiler - lavanta aromalı, lezzetli bir Keemun çayı.

Daha fazla konuşmadan onu Orta Krallıktan çıkartıp Kıyı Cumhuriyeti sokaklarına getirdiler. Bütün bu dava işlemleri sırasında Kıyı Cumhuriyeti, bir taş atımlık mesafede bile değildi ama aynı zamanda, bin mil ve bin yıl uzaktaydı. Dosdoğru umumi bir nesne derleyiciye yöneldi. Küçük adımlarla, biraz öne eğilmiş bir şekilde yürüyordu. Birkaç ilk yardım malzemesi derledi - ağrı kesiciler ve söylendiğine göre yaraları dikmeye yarayan birkaç kan molekülü.

Cezanın ikinci kısmı hakkındaki düşünceler ve bunu nasıl yapabileceği, Causeway'de yolun yarısına gelene kadar aklına gelmedi. Otomatik patenlerin üstünde hızla gidiyor, rüzgar pantolonunun kumaşını bir bıçak gibi kesiyor ve kalçasının üstündeki derin kesiği alevlendiriyordu. Şimdi de, eşek arısı büyüklüğündeki hafif uçak sürüsü etrafını sarmıştı, oval bir şekil oluşturarak onun etrafında uçuyordu. Gecenin sessizliğinde, hafifçe ve gizli bir şekilde tıslıyor ve üşüşmek için bir neden arıyorlardı.

Derlediğinde, onda hayranlık uyandıran bu savunma sistemi, şimdi ona acınası bir hareket gibi geliyordu. Bu uçaklar, bir gençlik çetesini durdurabilirdi. Ama kendisi bu küçük, ihmalkar uçaklara, bilinçsizce üstünlük sağlamıştı ve yeni bir aleme girmişti. John Percival Hackworth gibilerin, kendi çevresindeki önemsiz kişi ve güçlerin yörüngelerini alt üst ettiğini bildiği, anlayışının tamamen ötesindeki güçler tarafından yönetilen bir alem... Onun için, kurulan yörüngenin içine düşmeye devam etmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Bu bilgi onu, uzun yıllardır öğrendiği her şeyden daha çok rahatlattı. Eve döndüğünde, uyuyan Fiona'yı öptü, N.D.'den aldığı tedavi teknolojileriyle yaralarını tedavi etti, pijamalarını giydi ve yatağa girdi. Gwendolyn'in karanlıkta yayılan sıcaklığı, onu yatağın iyice içine çekti ve dua etmeye bile vakit bulamadan uykuya daldı.

Okuma Kitabı'ndan birkaç hikaye daha; Dinozor ve Dojo'nun hikayesi; Nell, kendini savunma sanatı hakkında bir iki şey öğrenir; Nell'in annesi, saygın bir talip bulur ve kaybeder Nell, genç bir kabadayıya kafa tutar.

4 arkadaşını da seviyormuş, ama en sevdiği Dinozormuş. İlk başta, onu biraz korkutucu bulmuş.

Ama sonra korkunç bir savaşçı olsa da, onun tarafında olduğunu ve onu sevdiğini anlamaya başlamış. Onun, nesli tükenmeden önceki zamanlarla ve fare Dojo'yla çalışarak geçirdiği günlerle ilgili hikayeler anlatmasını seviyormuş.

"Başka öğrenciler de vardı..."

dedi kitap, Dinozorun sesiyle konuşuyordu, Nell de oyun odasının köşesinde tek başına oturuyordu.

...Öğünlerde insan yoktu ama maymunlar vardı. Bir gün oldukça yalnız görünen küçük bir dişi maymun, mağaramızın girişine geldi. Dojo, onu içeri davet etti. Bu beni şaşırttı çünkü Dojo'nun, sadece savaşçıları sevdiğini düşünmüştüm. Küçük maymun beni gördüğünde, korkudan dondu kaldı. Ama sonra Dojo, beni omzunun üstünde döndürdü ve mağaranın duvarlarına birkaç kez fırlattı. Benim tamamen kontrol altında olduğumu gösterdi. Ona bir tas çorba yaptı ve neden ormanda tek başına dolaştığını sordu. Adı Belle olan maymun, annesi ve annesinin erkek arkadaşının, onu aile ağacından kovduğunu ve birkaç saat asmalarda sallanmasını söylediklerini açıkladı. Ama büyük maymunlar, bütün asmaları işgal etmişti ve Belle'in sallanmasına izin vermiyordu. O yüzden Belle, arkadaş aramak için ormanda dolaşmaya başlamıştı ve kaybolmuştu. Sonunda da Dojo'nun mağarasının girişine rastlamıştı.

"İstediğin kadar bizimle kalabilirsin" dedi Dojo. "Burada tek yaptığımız şey oyun oynamak ve istersen oyunlarımıza katılabilirsin."

"Ama biraz sonra eve gitmem gerekiyor," diye sızlandı Belle. "Yoksa annemin erkek arkadaşı beni döver."

"O zaman sana, aile ağacınızdan benim mağarama gelen yolu göstereyim," dedi Dojo. "Böylece annen ne zaman seni dışarı gönderirse, buraya gelip bizimle oynayabilirsin."

Dojo ve ben, Belle'i aile ağacına geri götürdük. Mağaraya geri dönerken şöyle dedim: "Hocam, anlamıyorum."

"Sorun nedir?" dedi Dojo.

"Siz, büyük bir savaşçısınız ve ben de büyük bir savaşçı olmak için çalışıyorum. Mağaranızda, sadece oyun oynamak isteyen küçük bir kıza yer var mı?"

"Kimin savaşçı olup olmayacağına ben karar vereceğim," dedi Dojo.

"Ama eğitim ve çalışmalarımızla çok meşgulüz," dedim. "Söz verdiğiniz gibi, çocukla oyun oynamak için vaktimiz var mı?"

"Oyun, renkli kıyafetler giymiş bir eğitimden başka nedir ki?" dedi Dojo. "Ayrıca benim talimatlarım olmadan bile, 10 ton ağırlığındasın ve kasap bıçağı gibi dişlerle dolu kocaman bir ağız var. Benim dışımdaki bütün yaratıklar, sadece ayak sesinden bile fena halde korkarak kaçar. Bunları düşünürsek, yalnız, küçük bir kıza biraz oyun vaktini çok görmemelisin "

O anda, aşırı derecede utandım. Eve geldiğimizde, hiç söylenmeden mağarayı 7 kez süpürdüm. Birkaç gün sonra Belle, mağaramıza yalnız ve üzgün bir halde geri geldiğinde, onu baş üstünde tutmak için elimizden geleni yaptık. Dojo, onunla özel oyunlar oynamaya başladı. Belle, bundan o kadar çok keyif aldı ki sürekli gelmeye devam etti: ister inanın İster inanmayın birkaç yıl böyle geçtikten sonra Belle, Dojo gibi beni omzunun üstünde döndürebillyordu.

Nell, küçük bir dişi maymunun, büyük bir dinozoru omzunun üstünde döndürdüğünü düşünerek güldü. Bir sayfa geri gitti ve son kısmı daha dikkatli bir şekilde tekrar okudu:

Birkaç gün sonra Belle, mağaramıza yalnız ve üzgün bir halde geri geldiğinde, onu baş üstünde tutmak için elimizden geleni yaptık. Dojo, mutfağında pirinç, balık ve sebzelerden özel bir yemek yaptı ve onun, her kırıntısını yemesini sağladı. Sonra onunla, perende denen özel bir oyun oynamaya başladı.

Ön sayfada bir resim görüldü. Nell, Dojo'nun mağarasının girişindeki açık alanı tanıdı. Dojo,

yüksek bir kayanın üstüne oturmuş, Dinozor ve Belle'e talimatlar veriyordu. Dinozor, perende atmaya çalıştı. Ama küçük kolları, kocaman kafasının ağırlığına dayanamadı ve yüzüstü düştü. Sonra Belle denedi ve mükemmel bir perende attı.

Nell de denedi. İlk başta karışıkta çünkü o bunu yaparken, dünya onun etrafında dönüyordu. Kitaptaki resme baktı ve Belle' in de, Nelle tıpkı aynı hataları yaptığını gördü. Dojo, kayadan atlayıp koştu ve Belle'e, kafasını ve vücudunu nasıl düz tutacağını açıkladı. Nell, tekrar denerken, tavsiyeye uydu ve bu kez daha iyiydi. Zamanı dolmadan önce, oyun alanının her tarafında mükemmel perendeler atıyordu. Eve geri döndüğünde, ilk başta annesi onu içeri almadı, o da koridorda bir süre daha perende attı. Sonunda annesi onu içeri aldı ve Nell'in üstünün başının kum olduğunu gördü. Kıçına bir şaplak attı ve onu, yemek vermeden yatağa yolladı.

Ertesi sabah, N.D.'ye gitti ve Dojo'nun Belle için yaptığı özel yemekten istedi. N.D., balık yapamadığını ama nano-su- rimi yapabildiğini, onun da balık gibi olduğunu söyledi Pirinç de yapabilirdi Sebzeler problemli. Onun yerine, kaşıkla yiyebileceği yeşil bir lapa verdi Nell, N.D.'ye, bunun, Belle yemeği olduğunu ve bundan sonra hep bundan yiyeceğini söyledi. O günden sonra, N.D., onun ne istediğini her zaman bildi

Nell, artık ona sihirli kitap demiyordu. Baş sayfada, gün gibi açık bir şekilde yazılmış, daha yeni okuyabildiği adıyla çağırıyordu:

GENÇ BİR KADININ RESİMLİ OKUMA KİTABI

Başlangıç El Kitabı

Prensess Nell

ve onun arkadaşları, ailesi, yardımcıları, vb.

Okuma Kitabı, onunla eskisi kadar konuşmuyordu. Kitabın konuşmasından daha hızlı okuyabildiğini fark etti, bu yüzden genellikle, sessiz olmasını söylüyordu. Fakat sık sık yastığının altına koyuyor ve hikaye anlatıyordu. Hatta bazen, gecenin bir yarısı uyanıyor ve tam da hakkında rüya gördüğü şeyleri ona fısıldarken duyuyordu.

Tad, annesinin burnunu kırdıktan sonra evlerinde görünmez olmuştu. Yerine Shemp geçmişti sonra onun yerine Todd, sonra da Tony. Bir gün Shanghai Polisi Tony'yi tutuklamaya geldi. Tony, bir tanesini kafatası silahıyla oturma odasının ortasında vurdu. Adamın karnında bir delik açmıştı ve bağırsakları dışarı sarkmış, bacaklarının arasına düşmüştü. Diğer polisler, Tony'yi bir Yedi Dakikalık Spesiyalle mihladı ve yaralı arkadaşlarını koridora sürükledi. Bu sırada Tony, köşeye sıkışmış, kudurmuş bir hayvan gibi bağıırıyordu. Mutfığa koşup, Yedi Dakikalık Spesiyal'in vücuduna girdiğini düşündüğü yer olan göğsünü bıçakla kesmeye başladı. Yedi dakika geçtiğinde ve polisler apartmana geri döndüğünde; göğüs kasından kaburgalarına kadar bir delik açmıştı. Polisleri, elindeki kanlı bıçakla tehdit etti. Polis amiri, elindeki siyah, küçük kutuya bazı sayılar girdi ve bir kurabiye kalıbı, kalçasının içinde patladığı için Tony eğildi ve çığlık attı. Bıçağı düşürdü. Polisler koştu ve onu paketledi, parlak plastikle mumyalanmış vücudunun başında durdu ve birkaç dakika onu tekmeledi. Sonunda Tony nefes alabilsin diye plastikte bir delik açtılar. Pakete, dört tane tutma yeri bağladılar ve onu dışarı taşıdılar. Mutfaktaki ve oturma odasındaki kanı temizlemek Nell'e kalmıştı. Henüz bir şeyleri temizlemekte iyi değildi ve sonunda her tarafa bulaştırdı. Annesi eve geldiğinde çığlık attı ve bir süre ağladı, sonra her tarafı kirlettiği için Nell'e dayak attı. Bu, Nell'i üzdü. Bu yüzden odasına gitti. Okuma Kitabı'nı aldı, kötü üvey annesinin Prensess Nell'e evi temizletmesi ve yanlış yaptığı için ona dayak atmasıyla ilgili bir hikaye uydurdu. Nell hikayeyi anlatırken. Okuma Kitabı da resimler gösterdi. Hikayeyi bitirdiğinde, bütün gerçek olayları unutmuştu ve sadece uydurduğu hikayeyi hatırlıyordu.

Ondan sonra annesi, bir süre erkeklere tövbe etti. Ama birkaç ay sonra Brad adında, gerçekten iyi

bir adamla tanıştı. New Atlantis Kabilesi'nde nalbant olarak çalışıyordu. Bir gün, işe giderken Nell'i de yanında götürdü ve atın toynaklarına, demir ayakkabıları nasıl çaktığını gösterdi. Nell, ilk defa gerçek bir at görüyordu bu yüzden Brad'e, onun çekiçlerine ve çivilerine çok fazla dikkat etmedi. Brad'in patronlarının, kocaman yeşil bahçeleri olan büyük bir evi vardı. Hepsi Nell'den büyük olan dört tane de çocukları... Ve bu atlara onlar biniyordu.

Fakat annesi, Brad'den ayrıldı. Esnaftan hoşlanmadığını söylemişti çünkü gerçek Victorianlara çok fazla benziyorlardı. Bir şeyin, diğerinden nasıl daha iyi olduğuyla ilgili maval okurlardı. Bu da, sonunda bazı insanların, diğerlerinden daha iyi olduğu sonucuna varırdı. Böyle açıkladı annesi. Burt adında bir adamla birlikte olmaya başladı ve sonunda Burt, onların yanına taşındı. Burt, Nell ve Harv'a, evde bir düzen olması gerektiğini ve bunu sağlamayı planladığını söyledi. Ondan sonra, sürekli onlara dayak attı. Bazen popolarına bazen yüzlerine vuruyordu. Annelerine de çok dayak atıyordu.

Nell, oyun alanında daha çok vakit geçirmeye başladı. Orada, Dojo'nun Belle'e öğrettiği şeyleri yapmak daha kolaydı. Bazen diğer çocuklarla da oyun oynuyordu. Bir gün bir arkadaşıyla tetherball oynuyor ve her seferinde yeniyordu. Sonra, Nell'den ve arkadaşından daha büyük bir çocuk geldi ve oynamak için ısrar etti. Nell'in arkadaşı yerini verdi ve Nell, adı Kevin olan bu çocukla oynadı. Kevin, cüssesiyle ve gücüyle gurur duyan büyük, sert bir çocuktü ve onun tetherball felsefesi, korkutarak yenmekti. Topu alır, heyecanla döndürür, dişlerini gösterir ve rüzgar gibi yumrukla topa vururdu. Topu tükürükle yıkayan ses efektleriyle vuruşu tamamlardı. Performansı o kadar etkileyiciydi ki birçok çocuk sadece durup hayretle izler, tetherball'un yakınlarına gelmeye korkardı. Ondan sonra Kevin, her dönüşte rakibine küfürler savurarak topa daha da hızlı vurmaya devam ederdi. Kevin'ın annesinin, Nell'in annesinin birlikte yaşadığı erkeklerle yaşadığını Nell de biliyordu; gözleri morarmıştı ve bu kesinlikle oyun alanında olmamıştı.

Nell, her zaman Kevin'dan korkmuştu. Ama bugün, yenildiği için sinirden kudururken, sadece aptal göründü. Belle'le kavga ederken ara sıra Dinozorun yaptığı gibi... Top, ona doğru sallandı, tükürükten ıslanmıştı ve o kadar hızlı gitmiyordu. Kevin, ona bağılıyor, amcık ve başka şeyler diyordu. Ama nedense Nell duymuyor ve umursamıyordu. Sadece topa doğru atılıyor, sertçe vuruyordu. Dojo'nun öğrettiği gibi, bütün vücudunu, düz bir çizgide tutuyordu. Topa çok hızlı vuruyordu ama hissetmiyordu bile: Top, Kevin'ın kafasının üstünden arkasına giden bir kavis çizerek yükseldi. Ondan sonra tek yapması gereken şey, top hızla geçerken birkaç kere vurmaktı. Ve oyunu kazanmıştı.

"Üçte iki," dedi Kevin. Tekrar oynadılar, sonuç yine aynıydı. Şimdi bütün çocuklar, Kevin'a gülüyordu. Kevin'ın tepesi attı, kızardı ve Nell'e saldırdı.

Fakat Nell, Kevin'ı, bu taktiği diğer çocuklar üzerinde uygularken izlemişti ve biliyordu ki sadece o çocuklar, hareket etmekten çok korktukları için işe yarıyordu. Dojo, Belle'e, Dinozorla savaşmanın en iyi yolunun, önünden çekilmek ve kendi gücünün onu yenmesine izin vermek olduğunu açıklamıştı. Bu yüzden, Nell de Kevin'a bunu yaptı; son anda yana çekildi, ona çelme taktı ve onu yere düşürdü. Kevin, salıncakların üstüne düştü, toparlanıp ayağa kalktı ve ikinci kez saldırdı. Nell yana kaçtı ve tekrar çelme takıp onu düşürdü.

"Tamam," dedi Kevin, "sen kazandın." El sıkışmak için sağ elini uzatarak yaklaştı. Ama Nell, bunu da görmüşü ve bunun bir numara olduğunu biliyordu. O da el sıkışacakmış gibi sağ elini uzattı. Fakat Kevin, kolunu kasmış şekilde yeme uzanırken Nell, avuç içini yere çevirdi ve elini, önce aşağı sonra vücudunun ortasına doğru çekti. Bunu yaparken Kevin'ı izliyordu ve gözlerinin, hipnotize olmuş gibi onun elini izlediğini gördü. Elini, uzun bir oval şekil yaparak hareket ettirmeye devam etti, avuç içini yukarı döndürdü, öne doğru uzattı ve parmaklarını, Kevin'ın dik dik bakan gözlerine soktu.

Kevin, ellerini yüzüne koydu. Nell, acele etmeden, hedefi tam isabet ettirerek, elinden geldiği kadar

sertçe, onun bacaklarının arasına bir tekme attı. O öne eğilince, saçını tuttu ve yüzüne diz attı. Sonra, onu, kışının üstüne itti ve şaşkınlıktan zırlamaya bile başlayamadan orada bıraktı.

**Hackworth, tanınmış bir şirkette öğle yemeği yer;
ikiyüzlülük üzerine bir nutuk;
Hackworth'ün durumunda yeni sorunlar oluşur.**

Bara ilk gelen Hackworth'tü. Kendine bir siyah bira aldı, yakınlardaki Dovetail topluluğundan fiçıyla gelen bir içki. Beklerken, birkaç dakika etrafı dolaştı. Bütün sabah, masasında eğilip bükülmüştü ve bacaklarını esnetme fırsatının keyfini çıkardı. Burası, tahminen İkinci Dünya Savaşı sırasında, tarihi bir Londra barı olarak restore edilmişti. Binanın bir köşesindeki sahte bomba hasarıyla ve her pencere camına yapıştırılmış X şeklindeki bantlarla tamamlanmıştı - bu sadece, Hackworth'e, Dr. X'i hatırlattı. Duvarlarda, İngiliz ve Amerikalı pilotların imzalı fotoğrafları ve Anglo-Amerikan ortaklığının altın çağını hatırlatan türlü türlü şeyler asılıydı.

Bir silah
GÖNDERİN
BİR İNGİLİZ EVİNİ
KORUMAK İÇİN

Düşman istilasası tehdidiyle karşı karşıya olan İngiliz vatandaşlarının,
evlerini korumak için
silahlara aşırı derecede ihtiyaçları var.
İngiliz evlerini korumak için
Amerikan Komitesi'ne
YARDIMDA BULUNABİLİRSİNİZ.

Melon şapkalar, büyük siyah üzüm salkımları gibi odanın her tarafında direklere, duvar kancalarına asılmıştı. Buraya bir sürü mühendis ve zanaatkar geliyor gibi görünüyordu. Barda, önlerindeki biralara doğru eğiliyor ve küçük masalarda, biftekli-böreklerini didikliyor, sohbet ediyor ve kıs kıs gülüyorlardı. Bu yerin ya da müdavimlerinin ilgi çekici bir yanı yoktu. Fakat Hackworth, bu orta sınıf sanatkarların kafalarının içindeki nano teknoloji ilminin ıvır zıvırının, New Atlantis'i zengin ve güvenli yapan şey olduğunu biliyordu. Kendine neden sadece onlardan biri olmaktan memnun olmadığını sormak zorunda kaldı. John Percival Hackworth, yaptığı işe düşüncelerini yansıtır ve buradaki herkesten daha iyi yapardı. Ama onun ötesine gitme ihtiyacı hissetti - sadece yaptığı işe değil, birinin ruhuna ulaşmak istedi.

Şimdi istese de istemese de, yüz binlerce ruha ulaşacaktı. Masadaki adamlar, merakla onu izliyordu. Hackworth, onların bakışlarını yakalayınca kibarca selam verip kafalarını çevirdiler. Hackworth, içeri girerken kapının önüne park edilmiş bir dizi Rolls-Royce fark etmişti. Önemli birisi buradaydı, görünüşe göre arka odadaydı. Hackworth ve oradaki herkes bunu biliyordu ve hepsi tetikteydi. Ne olduğunu merak ediyorlardı.

Binbaşı Napier, klasik bir süvari atına binmişti ve tam öğlen vaktinde geldi. Subay şapkasını çıkarttı ve barmene neşeli bir selam verdi. Hackworth onu tanıdı çünkü o bir kahramandı. Bazı bilinmeyen sebeplerden ötürü Napier de Hackworth'ü tanırdı.

Hackworth bardağını sola koydu ve barın önünde Binbaşı Napier'in elini kuvvetli bir şekilde sıktı. Samimi ama hatırlanması zor saçmalıklarla dolu bir sohbet ederek mekanın arka tarafına doğru yürüdüler. Binbaşı Napier, hızla Hackworth'ün önüne geçti ve arka duvarda küçük bir kapı açtı. 3 basamak inerek, 3 tarafında bölmeli pencereleri ve ortasında bakır kaplı bir masası olan küçük bir odaya geldiler. Masada bir adam tek başına oturuyordu. Hackworth merdivenlerden inerken bu adamın. Lord Alexander Finkle-McGraw olduğunu fark etti. Finkle-McGraw ayağa kalktı, başıyla selam verdi ve samimi bir şekilde elini sıktı. Hackworth'ü rahatlatmak için o kadar bariz önlemler alıyordu ki bu, tam tersi bir sonuç oluşturdu.

Biraz daha sohbet ama bu kez biraz daha temkinli. Bir garson içeri girdi; Hackworth, bir biftekli sandviç ve günün spesiyalinden istedi. Napier de aynısından istediğini göstermek için garsona kafa salladı. Hackworth bunu arkadaşça bir hareket olarak düşündü. Finkle-McGraw, bir şey yemek istemedi.

Hackworth'ün iştahı kaçtı, İngiliz Birleşik Güçler Komutanlığı'nın, olanların en azından birazını öğrendiği ve Finkle-McGraw'un da bunu bildiği gayet açıktı. Onu yerden yere vurup kabileden atmak yerine özel olarak yaklaşmaya karar vermişlerdi Bunun onu, sonsuz bir rahatlama ile doldurması gerekirdi ama öyle olmadı. Çin Krallığı'ndaki davasından sonra her şey çok kolay görünmüştü. Şimdi daha da karışık olmaya başladığından şüphe ediyordu.

"Bay Hackworth," dedi Finkle-McGraw, hoş beş bittikten sonra. Yeni bir ses tonuyla konuşuyordu,

bir çeşit toplantı- başlıyor ses tonuyla. "Lütfen bana ikiyüzlülük konusundaki görüşlerinizi söyleyin."

"Affedersiniz, ikiyüzlülük mü. Ekselansları?"

"Evet Bilirsiniz."

"Ahlaksızlık, sanırım."

"Küçük mü yoksa büyük bir ahlaksızlık mı? Dikkatli düşünün - birçok şey cevabınıza bağlı."

"Sanırım, duruma bağlı."

"Bu, her zaman güvenli bir cevaptır. Bay Hackworth," dedi Varlıklı Lord, kınayarak. Binbaşı Napier, biraz yapmacık bir şekilde güldü. Bu sorgulama haltından ne anlam çıkartması gerektiğini bilmiyor gibiydi.

"Biliyor musunuz? Ben genç bir adamken ikiyüzlülük, ahlaksızlıkların en kötüsü sayılırdı," dedi Finkle-McGraw. "Bunun nedeni de ahlaki görecelikti. Anlayacağınız, o tür bir ortamda başkalarını eleştirmeye izniniz yoktu - ama zaten kesin bir doğru ve yanlış yoksa, neye dayanarak eleştiri yapılır?"

Finkle-McGraw durdu, seyircilerinin bütün dikkatini topladığının farkındaydı. Ceplerinden su kabağından yapılmış bir pipo ve onunla ilgili malzemeler ve aletler çıkarmaya başladı. Pipoyu, kahverengi bir tütün harmanıya doldururken o kadar güzel koktu ki Hackworth'ün ağzı sulandı. Kaşıkla biraz ağzına koymak istedi.

"Şimdi bu, genel bir öfkeye sebep oldu. Çünkü insanlar, doğuştan, devamlı kusur bulmaya çalışır ve başkalarının eksikliklerini eleştirmeyi çok sever. Ve bu yüzden insanlar, ikiyüzlülüğü yakaladı ve her yerde var olan kusurların ötesine, bütün ahlaksızlıkların kralı seviyesine yükseltti. Çünkü doğru ve yanlış olmasa bile, başka bir insanı eleştirmek için, benimsediği şeylerle yaptıkları şeyleri karşılaştırarak, bahaneler bulabilirsiniz. Bu durumda, onun görüşlerinin doğruluğuyla ya da davranış ahlakıyla ilgili herhangi bir yargıda bulunmazsınız - sadece, bir şey dediğini ama başka bir şey yaptığına dikkat çekersiniz. Aslında benim gençlik günlerimdeki bütün politik söylemler, ikiyüzlülüğü ortaya çıkarmaya yönelikti.

"Gerçek Victorianlar hakkında ne dediklerine inanamazsınız. O günlerde birine Victorian demek, neredeyse ona faşist ya da Nazi demek gibi bir şeydi."

Hem Hackworth, hem de Binbaşı Napier donup kaldı. "Ekselansları!" diye haykırdı Napier. "Onların ahlak görüşünün bizimkinden aşırı derecede farklı olduğunun tabi ki farkındaydım - fakat ilk Victorianları ayıpladıklarını duyduğuma çok şaşırdım."

"Tabi ki ayıpladılar." dedi Finkle-McGraw.

"Çünkü ilk Victorianlar ikiyüzlüydü," dedi Hackworth.

Finkle-McGraw, Hackworth'e, bir öğretmenin, sevdiği bir Öğrencisine yapbğı gibi gülümsedi. "Gördüğünüz gibi Binbaşı Napier, Bay Hackworth'ün zekasının keskinliği konusunda yanılmamışım."

"Diğer türüsünü hiç düşünmemiştim zaten Ekselansları," dedi Binbaşı Napier. "Fakat bir gösteri izlemiş olmak sevindiriciydi." Napier, bardağını Hackworth'e doğru kaldırdı.

"Çünkü onlar ikiyüzlüydü," dedi Finkle-McGraw, piposunu yaktı ve havaya birkaç tane kocaman duman bulutu üfledi. "Yirminci yüzyılın sonlarında, Victorianlar aşağılanıyordu. Böyle fikirleri savunan insanların çoğu, tabi ki bu korkunç davranışın suçlusuydu. Fakat böyle görüşleri savunmakta bir çelişki görmediler. Çünkü onlar ikiyüzlü değildi - hiçbir ahlaki görüşe sahip olmadan yaşadılar."

"Yani onlar, ahlaki açıdan Victorianlar'dan üstündü - " dedi Binbaşı Napier, hala biraz şaşkındı.

"- Hatta - aslında - hiç ahlak kuralları yoktu."

Bir dakika sessizlik oldu, bakır masanın etrafında afallamış biçimde kafalarını salladılar.

"Bizim ikiyüzlülük anlayışımız biraz daha farklı," diye devam etti Finkle-McGraw. "Yirminci yüzyılın sonlarındaki dünya görüşüne göre, ikiyüzlü kişi, yüksek ahlak görüşlerini, planlanmış bir

aldatmaca hareketinin bir parçası olarak kabul etmiş insandır - bu inançları hiçbir zaman içten savunmaz ve her zaman, gizlice bunlara aykırı hareket eder. Tabi ki çoğu ikiyüzlü böyle değildir. Çoğu zaman istek var ama derman yok tarzındadır."

"Ara sıra ahlak kurallarını çiğnememiz," dedi Binbaşı Napier, kafa yorarak, "o kuralları benimsemekte içten olmadığımız anlamına gelmez."

Tabi ki hayır," dedi Finkle-McGraw. "Gerçekten çok açık. Hiç kimse, bir davranış kuralına sıkı sıkıya bağlı kalmanın kolay olacağını söylemedi. Gerçekten var olan zorluklar - bu yolda attığımız yanlış adımlar - ilginç hale getirdiğimiz şeylerdir. İçimizdeki temel içgüdülerimiz ve kendi ahlak sistemimizin gerektirdikleri arasındaki sonsuz mücadele tamamen insani. Zamanı gelince, daha ilahi bir güç tarafından nasıl yargılanabileceğimizin ölçüsü, o mücadelede nasıl davranacağımızla ilgilidir."

Üç adam da birkaç dakika sustu. Bira ya da sigaralarını içiyor, konuyu düşünüyorlardı.

"Buradan şu sonucu çıkarıyorum ki," dedi Hackworth sonunda, "bu karşılaştırmalı ahlak bilimi hakkında verilen ders - çok güzel bir şekilde ifade edildiğini düşünüyorum ve müteşekkirim - bir bakıma, benim durumumla ilgili olmalı."

Diğerleri, inandırıcı olmayan hafif bir şaşkınlık ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. Varlıklı Lord, Binbaşı Napier'e döndü. O da, çabukça ve içtenlikle söze başladı.

"Durumunuzun bütün ayrıntılarını bilmiyoruz - bildiğiniz üzere, Atlantis vatandaşları, kabile kurallarını çiğnemedikçe, Majesteleri'nin Birleşik Kuvvetleri'nin bütün bölümlerinden, incelikli bir muamele görme hakkına sahiptir. Yani sadece yaptıkları işleri merak ettiğimiz için, insanları yüksek çözünürlüklü kameralarla izleyemeyiz. Her şeyin izlenebileceği bir çağda, geride bıraktığımız tek şey, nezaket. Fakat sınırdan giren çıkanları doğal olarak izliyoruz. Ve kısa bir süre önce. Bölge Hukuk İşleri Müdürlüğü'nün Vekil'i Chang'in gelişi, merakımızı uyandırdı. Elinde, içinde oldukça yıpranmış bir silindir şapka olan plastik bir torba vardı. Vekil Chang, dosdoğru sizin dairenize girdi, orada yarım saat durdu ve elinde şapka olmadan ayrıldı."

Biftekli sandviçler, bu açıklamanın başında geldi. Hackworth, sosları karıştırmaya başladı, sandviçine doğru tatları koymakla ilgilenerek, bu konuşmanın önemini küçümsüyor gibiydi. Bir süre turşuyla meşgul oldu sonra bir şarap mahzenine değer biçmeye çalışan bir garson gibi, masanın ortasına dizilmiş, pek bilinmeyen sosları incelemeye başladı.

"Kiralık Topraklarda gasp edildim," dedi Hackworth ilgisizce, "ve Vekil Chang, bir süre sonra, şapkamı bir kabadayıdan geri almış." Sebepsizce, bakışlarını uzun bir şişeye sabitledi. Üstünde eski, karman çorman bir yazı biçimiyle yazılmış bir etiket vardı. "MCWHORTER'İN ORJİNAL SOSU" yazılıydı büyük harflerle ve gerisi okunamayacak kadar küçüktü. Şişenin boynu da, tarihi madalyaların siyah-beyaz taklitleriyle süslüydü. Bu madalyalar, Riga gibi yerlerde sergilenen. Aydınlanma öncesi döneminin Avrupa krallarının ödülleri idi. Biraz sallama ve vurmaya, şişenin tepesindeki, kireç bağlamış küçük delikten, koyu sarı bir sıvı fişkırdı. Birazı sandviçine, çoğu da tabağına döküldü.

"Evet," dedi Binbaşı Napier, göğüs cebine uzandı ve katlanmış bir akıllı kağıt çıkardı. Kağıda, masanın üstüne kendini açmasını söyledi ve topçu mermisi büyüklüğünde, gümüş bir dolma kalemin ucuyla dokundu. "Giriş kapısı kayıtları, K.T.'ye sık sık gelmeye cesaret edemediğinizi gösteriyor Bay Hackworth, bu oldukça anlaşılabilir ve de sizin düşüncenizi gayet iyi gösteriyor. Son aylarda, iki tane ani yolculuk yaptınız. Birincisinde öğleden sonra çıktınız ve gece geç vakitte, yeni olduğu görünen yaralarınız kanarken döndünüz. O akşam nöbette olan" - Binbaşı Napier, hafif gülümsemesini bastıramadı - "sınır devriyesi memurunun, anımsayabildiği kadarıyla ettiği tarif buydu, ikinci olayda da yine öğleden sonra çıktınız ve gece döndünüz. Bu kez, kalçanızın üstünde tek bir derin kesik vardı -

görünmüyordu tabi ki, ama gözetleme aygıtları algıladı."

Hackworth, sandviçini ısırды. Etin sert olacağını ve dişleri onu öğütürken, düşünmek için yeterince vaktinin olacağını doğru düşünmüştü. Gerçekten de yeterince vakti vardı ama böyle durumlarda daha önce de sıkça olduğu gibi, konuyla ilgilenmesi için aklını ikna edemiyordu. Tek düşünebildiği, sosun tadıydı. Şişenin üstündeki içindikiler listesi okunabilir olsaydı, şöyle bir şey yazılı olurdu:

Su, şeker kamışı şurubu, ithal habanera biberi, tuz, sarımsak, zencefil, domates püresi, dingil gresi, gerçek ceviz ağacı tütsüsü, burun otu, karanfilli sigara izmariti, Guinness bira mayası tortusu, uranyum fabrikası atıkları, egzoz borusu susturucusunun içi, mono sodyum glutamat (aroma arttırıcı), nitratlar, nitritler, nitratlar, nitratlar, natritler, natrotlar, domuzun toz haline getirilmiş burun kılları, dinamit, aktif kömür, kibrit uçları, kullanılmış pipo temizleyicileri, katran, nikotin, malt viski, sığırın tütsülenmiş lenf bezleri, sonbahar yaprakları, kırmızı dumanlı nitrik asit, taş kömürü, nükleer atık, yazıcı mürekkebi, çamaşır kolası, lavabo açıcı, mavi krizotil asbesti, karagenan, BHA, BHT ve doğal aromalar...

Hem şu andaki hem de o geceki talihsizliğine gülmeden edemedi. "Kiralık Topraklara son gezilerimin bende tekrarlama isteği uyandırmadığını kabul ediyorum." Bu ifade, onların yüzünde, bir şeyleri bildiklerini ima eden gülümsemelere neden oldu. Hackworth devam etti, "Gaspı, Atlantis otoritelerine bildirmek için bir sebep görmedim — "

"Bir sebep yoktu," dedi Binbaşı Napier. "Fakat olay, Shanghai Polisi'nin ilgisini çekebilirdi."

"Ah. Onlara da bildirmedim, sebebi de onların ünü." Bu alışılmış zenci tacizi yöntemi, çoğu kişinin muzip kahkahalar atmasına neden olurdu. Hackworth, ne Finkle- McGraw'un ne de Napier'in bu oyuna gelmediğini görünce öylece kalakaldı.

"Fakat," dedi Napier, "Vekil Chang bu ünü yerle bir etti değil mi? Size mail atmak ya da çöpe atmak yerine, görev dışında size şapkanızı - şimdi değersiz olan - şahsen getirme zahmetine girdiğinde, Shanghai Polisi'nin ününü tehlikeye attı."

"Evet" dedi Hackworth, "sanırım attı."

"Bunu oldukça tuhaf bulduk. Vekil Chang'la konuşmanızın detaylarını sormak ya da herhangi bir şekilde işlerinize burnumuzu sokmak aklımızın ucundan geçmese de, aklımızda şüphe uyandırdı - belki de Doğu bölgelerde çok kaldığımız için. Vekil Chang'ın amaçları tamamen iyi olmayabilir ve izlemeye alınabilir. Aynı zamanda sizin güvenliğiniz için, köpek yuvası sisteminin dışında bulunduğunuz zamanlarda sizi, bir anne gibi korumaya karar verdik." Napier kağıdın üstüne çabucak bir şeyler yazdı. Hackworth, kağıdın üzerine çeşitli kayıtlar belirirken, Napier'in sağa sola oynayan uçuk mavi gözlerini izledi.

"Kiralık Topraklara bir yolculuk daha yaptınız - aslında Causeway'den, Pudong'dan geçerek eski Shanghai'a gittiniz," dedi Napier. "Orada gözetleme araçlarımız, karşı önlemler tarafından ya bozuldu ya da yok edildi. Birkaç saat sonra kışımızdan çıkarılan büyük bir parçayla döndünüz." Birden Napier, kağıdı masaya vurdu ve uzun zaman sonra ilk kez Hackworth'e baktı. Yeniden odaklanırken birkaç kez gözlerini kırptı ve sandalyesinin sadistçe tasarlanmış tahta arkılığına yaslandı. "Neredeyse ilk kez Majesteleri'nin vatandaşlarından biri, gece vakti barbar tarafta bir gezintiye çıktı ve dayak yemiş bir halde geri döndü - ama normalde dayak daha hafif olur ve normalde kurbanı dayak atılır. Benim düşüncem Bay Hackworth, sizin bu kötülükle ilgilenmediğiniz."

"Düşünceniz doğru efendim," dedi Hackworth biraz heyecanla. Bu kendini doğrulama onu, buruşuk, yaralı kışından daha iyi bir açıklama uydurmak zorunda bıraktı. Aslında hiçbir şey açıklamak zorunda değildi - bu, resmi olmayan bir öğle yemeği idi, polis sorgusu değildi - ama bir yorum yapmazsa, zaten mahvolmuş olan güvenilirliği iyice kaybolacaktı. Bu gerçeği vurgulamak istercesine diğer iki adam da bir süre sessiz kaldı.

"Chang adlı adam hakkında başka yeni bilginiz var mı?" diye sordu Hackworth.

"Bunu sormanız da ilginç. Aslında, eski Vekil, onun iş arkadaşı. Pao adında bir kadın ve onların üstleri, Fang adında bir hakim. Hepsi yaklaşık bir ay önce, aynı gün istifa etti. Orta Krallıkta yeniden ortaya çıktılar."

"Bu tesadüfe takılıp kalmış olmalısınız - insanları kırbaçlama alışkanlığı olan bir yargıç, Orta Krallığın hizmetine giriyor ve kısa süre sonra bir New Atlantis mühendisi, kırbaç izleri taşıyarak söz konusu kabileye yaptığı bir ziyaretten dönüyor."

"Böyle söyleyince oldukça şaşırtıcı," dedi Binbaşı Napier.

Varlıklı Lord şöyle dedi, "Bu, birilerini söz konusu mühendisin, o kabiledaki güçlü bir şahsa bir şeyler borçlu olduğu ve adalet sisteminin, bir çeşit tahsilat kurumu olarak kullanılıyor olduğu sonucuna götürebilir."

Napier, kendi sırası için hazırды. "Böyle bir mühendis, eğer varsa, John Zaibatsu'nun, bahsi geçen Shanghai'lı beyefendiyi aşırı derecede merak ettiğini ve bizim de bir süredir yaptığı işler hakkında bilgi edinmeye çalıştığımızı bilse çok şaşırdı. Bu yüzden, bu Shanghai'lı beyefendi, bizim mühendisimizin normalde ahlak dışı hatta haince bulduğumuz işlere katılmasını isterse, bir değişiklik yaparak affedici bir tutum takınabiliriz. Tabi eğer mühendis bize düzenli bir şekilde bilgi verirse."

"Anlıyorum. O zaman bu, iki taraf için de çalışan bir casus olmak gibi bir şey mi?" dedi Hackworth.

Napier yüzünü buruşturdu, sanki o kırbaçlanıyordu. "Bu, aşırı derecede nahoş bir ifade. Ama bu şartlarda kullanmanızı affedebilirim."

"Peki John Zaibatsu bu anlaşma için resmi bir şekilde söz verir mi?"

"Öyle olmuyor," dedi Binbaşı Napier.

"Bundan korkuyordum," dedi Hackworth.

"Genellikle böyle sözler gereksizdir çünkü çoğu durumda, şahsın çok az seçeneği vardır."

"Evet," dedi Hackworth. "Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Söz, ahlakla ilgilidir, şeref meselesidir," dedi Finkle- McGraw. "Öyle bir mühendisin başının belaya girmesi, onun sadece ikiyüzlülüğünün kanıtıdır. Bu tür sıradan bir zayıflığı görmezden gelmeye hazırız. Haince davranmaya devam ederse, o zaman tabi ki her şey farklı olur ama rolünü iyi oynar ve Majesteleri'nin Birleşik Kuvvetleri'ne değerli bilgiler verirse, küçük bir hatayı, ustalıkla büyük bir kahramanlık eylemine dönüştürebilir. Kahramanların, diğer maddi ödüllerin yanında, şövalyelik nişanı almasının da alışıldık bir şey olduğunun farkındasınızdır."

Birkaç dakika, Hackworth konuşamayacak kadar şaşkıındı. Sürgün edilmeyi beklemişti ve belki de hak etmişti. Sadece affedilmek bile umduğundan daha fazla olabilirdi Fakat Finkle-McGraw, ona çok daha büyük bir fırsat veriyordu: Asilzadelğin alt rütbesine girme şansı... Kabile işletmesinde eşit bir hisse... Verebileceği tek bir cevap vardı ve cesaretini kaybetmeden pat diye söyledi.

"Hoşgörünüzden ötürü size teşekkür ederim," dedi, "bu görevi kabul ediyorum. Şu andan itibaren, lütfen beni Majesteleri'nin emrinde bilin."

"Garson! Şampanya getirin lütfen," diye seslendi Binbaşı Napier. "Sanırım bunu kutlamalıyız."

**Okuma Kltabı'ndan bir hikaye: kötü bir Baron'un gelişi;
Burt'ün disiplin yöntemleri; Baron'a düzenlenen komplo;
Okuma Kltabı'ndan öğrenilen
düşünceleri pratiğe dökme; kaçış.**

Karanlık Kale'nin dışarısında Nell'in kötü üvey annesi, istediği gibi yaşamaya ve misafir ağırlamaya devam etmiş. Birkaç haftada bir, ufuktan bir gemi gelir ve bir zamanlar Nell'in babasının,

balıkçı teknesini bağladığı küçük koya demir atarmış. önemli bir adam, uşakları tarafından sandalla kıyıya getirilir ve birkaç gün, hafta ya da ay, Nell'in üvey annesiyle evde birlikte yaşamış. Sonunda üvey anne, her zaman misafirleriyle kavga etmeye başlamış. Nell ve Harv, Karanlık Kale'nin kalın duvarlarına rağmen bağırtıları duymuş. Misafir bundan bıktığında, sandalla gemisine geri gider ve denize açılmış. Kötü Kraliçe'yi kıyıda, kalbi kırık, hıçkırarak ağlarken bırakmış. Başlarda üvey annesinden nefret eden Prenses Nell, bir yandan onun için üzölmeye başlamış. Kraliçe'nin, kendi yarattığı Karanlık Kale'den bile daha karanlık ve soğuk bir hapishanede yaşadığının farkına varmış.

Bir gün koyda kırmızı yelkenli bir gemi görünmüş ve kızıl saçlı, kızıl sakallı bir adam kıyıya gelmiş. Diğer misafirler gibi, Kraliçe'nin yanına taşınmış ve bir süre onunla yaşamış. Diğerlerinin aksine, Karanlık Kale'yi merak etmiş ve her gün ya da iki günde bir, kalenin ka-pılarına çıkarmış. Kapıları açmaya çalışır, kalenin etrafında dolanır, yüksek duvarlarına ve kalelerine bakarmış.

Adamın gelişinin üçüncü haftasında Nell ve Harv, kapıdaki 12 kilidin teker teker açıldığını duyunca çok şaşırılmış. Kızıl saçlı adam içeri girmiş. Nell ve Harv'ı görünce o da, onlar kadar şaşırılmış. "Kimsiniz?" demiş alçak, boğuk bir sesle.

Prenses Nell tam cevap verecekmiş ki Harv onu durdurmuş. "Burada misafir sizsiniz," demiş. "Siz kendinizi tanıttın."

Bunu duyunca, adamın yüzü, saçları gibi kızarmış, ilerlemiş ve Harv'ın yüzüne zırlı yumruğıyla vurmuş. "Ben Baron Jack'im," demiş, "ve bunu da kartvizitim olarak düşünebilirsin." Sonra sadece hıncını almak için. Prenses Nell'e tekme atmaya çalışmış ama ağır, metal zırlı ayağı çok yavaşmış. Prenses Nell, Dinozor'un ona öğrettiklerini hatırlayarak, kolayca tekmeden kurtulup yana çekilmiş. "Siz, Kraliçe'nin bahsettiğı veletler olmalısınız," demiş. "Şu ana kadar Ölmüş olmalıydınız - devler sizi yemiş olmalıydı. O zaman bugün ölürsünüz ve yarın kale benim olur!" Harv'ı yakalamış ve kalın bir iple onun kollarını bağlamaya başlamış. Prenses Nell, öğrendiklerini unutarak onu durdurmaya çalışmış ve birden adam, onu saçından tutmuş ve onu da bağlamış. Bir süre sonra ikisi de çaresiz bir şekilde yerde yatıyormuş. "Bakalım bu gece devlerle nasıl savaşacaksınız!" demiş Baron Jack ve hıncını almak için ikisine de tokat ve tekme atmış. Kapıdan çıkmış ve 12 kilidi tekrar kilitlemiş.

Prenses Nell ve Harv uzun süre beklemiş. Sonra güneş batmış, Nell'in Gece Arkadaşları canlanmış ve onları çözmüş. Prenses Nell, onlara kötü Kraliçe'nin yeni bir sevgilisi olduğunu ve bu adamın Karanlık Kale'yi ele geçirmek istediğini anlatmış.

"Onunla savaşmalıyız," demiş Mor.

Prenses Nell ve diğer arkadaşların hepsi, bu sözleri duyduğuna şaşırılmış. Çünkü Mor genellikle sabırlı, akıllı ve savaşmaya karşıymış. "Dünyada çok fazla gri gölge vardır," diye açıklamış, "ve çoğu zaman gizli yol en iyisidir. Fakat bazı şeyler bütünüyle kötüdür ve onlarla, ölümüne kadar savaşılmalıdır."

"Eğer sadece bir insansa, onu tek ayağımla ezebilirim," demiş Dinozor. "Ama gündüz olmaz ve hatta gece de. Kraliçe bir büyücü ve arkadaşlarının çok büyük güçleri var. Bir plana ihtiyacımız olacak."

O gece, kıyamet ko-ptu. Nell'in tetherball'da yendiğı çocuk Kevin, kabadayı olmakla ilgili bildiğı her şeyi, Burt'ten öğ-renmişti. Çünkü Burt, bir süre Kevin'ın annesiyle yaşamıştı ve hatta Kevin'ın babası bile olabilirdi. Bu yüzden Kevin, Burt'e gidip, Harv ve Nell'in onu dövdüğünü söylemişti. O gece, hem Harv hem Nell, hayatlarının en kötü dayağını yemişti. O kadar uzun sürdü ki anneleri araya girmeye ve Burt'ü sakinleştirmeye çalıştı. Ama Burt, annelerine tokat attı ve onu yere itti. Sonunda, Harv ve Nell odalarına gitti. Burt, oturma odasında bira içiyor ve Burly Scudd oyununa giriyordu. Anneleri, evden çıkmıştı ve onun nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Harv'ın gözlerinden biri, şişkinlikten kapanmıştı ve bir elini hareket ettiremiyordu. Nell, çok fena susamıştı ve işemeye gittiğinde çişsi kırmızıydı. Ayrıca Burt, kollarında sigara söndürmüştü ve acısı gittikçe kötüleşiyordu.

Duvarın arkasından Burt'ün hareketlerini sezebiliyorlar ve Burly Scudd oyununu duyabiliyorlardı. Burt'ün ne zaman uyduğunu Harv anlayabiliyordu çünkü tek oyuncuyla oynanan bir video oyunu, oyuncu oynamayı bırakınca bir süre sonra dururdu. Burt'ün uyuduğundan emin olduklarında, N.D.'den birkaç ilaç almak için gizlice mutfığa gittiler.

Harv, bileği için bir sargı bezi ve gözü için buz torbası aldı. Ayrıca N.D.'den, mikrop kapmaması için, kesiklerine ve yanıklarına sürmek için bir şeyler istedi. N.D., farklı türlerden ilaçları gösteren sembollerin olduğu bir liste gösterdi. Bazıları son teknolojiydi yani para ödemeniz gerekiyordu. Bazıları da bedavaydı. Bedava olanlardan biri, diş macunu gibi bir tüpte gelen bir kremdi. Kremi alıp odalarına götürdüler ve sırayla, kesiklerine ve yanıklarına sürdüler.

Harv'ın uyuduğundan emin olana kadar Nell, yatağında sessizce yattı. Sonra Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nı çıkardı.

Ertesi gün Baron, kaleye geri geldiğinde, yerde ipleri bulunca ve devler tarafından bırakılmış hiçbir kemik göremeyince çok sinirlenmiş. Kılıcını çekip hızla kaleye girmiş, bağırarak Harv ve Prenses Nell'i elleriyle öldüreceğini söylemiş. Ama yemek odasına girdiğinde, hayretler içinde kalmış; masanın üstünde onun için mükemmel bir sofraya hazırlandığını görmüş: Esmer ekmek somunları, kaplar dolusu taze tereyağı, kızarmış tavuk, küçük bir domuz, üzüm, elma, peynir, çorba ve şarap... Masanın yanında Harv ve Prenses Nell, uşak kıyafetleri giymiş duruyormuş.

"Kalenize hoş geldiniz. Baron Jack," demiş Prenses Nell. "Gördüğünüz gibi biz, yeni uşaklarınız, size biraz yemek hazırladık, umarız beğenirsiniz." Aslında, bütün yemeği, ördek hazırlamış. Ama gündüz vakti olduğu için, diğer Gece Arkadaşları gibi o da küçük bir oyuncuğa dönüşmüş.

Aç gözleri sofraya bakarken. Baron Jack'in öfkesi dinmiş. "Tadına bakacağım. Ama yemeklerden herhangi biri mükemmel değilse ya da hizmetinizde hoşuma gitmeyen bir şey olursa kafalarınızı kalenin kapılarına çivilerim!" demiş ve parmaklarını, Harv'ın yüzüne doğru şıklatmış.

Harv sinirlenmiş ve tam çok kötü bir şey söyleyecekken Prenses Nell, Mor'un sözlerini hatırlamış: Gizli yol en iyisidir. Yumuşak bir sesle "Kötü hizmet edersek, sonumuz iyi olmaz."

Baron Jack, yemeğe başlamış, ördek'in yemekleri o kadar nefismiş ki kendini durduramıyormuş. Harv ve Nell'i defalarca mutfığa gönderiyor ve daha fazla yemek getirmelerini istiyormuş. Sürekli yemeklerde hata bulup, onları dövmek için sandalyesinden kalkarmış. Fakat görünüşe göre canlıken daha çok işe yarayacaklarına karar vermiş.

"Bazen, onların derilerini sigarayla da yakarmış," diye fısıldadı Nell.

Okuma Kitabı'nın sayfasındaki harfler değişti.

"Prenses Nell'in çişsi de kırmızı olmuş," dedi Nell, "çünkü Baron, çok kötü bir adammış. Gerçek adı da Baron Jack değilmiş. Gerçek adı Burt'müş."

Nell konuştuğu. Okuma Kitabı'ndaki hikaye değişiyordu.

"Ve Harv, bileği yüzünden kolunu kullanamıyormuş, o yüzden her şeyi tek eliyle taşımak zorunda kalmış. Bunun sebebi de, Burt'ün kötü bir adam olması ve Harv'ın bileğini çok kötü yaralamasıymış," dedi Nell.

Uzun bir sessizlikten sonra. Okuma Kitabı tekrar konuşmaya başladı. Ama hikayeyi anlatan Vicky kadının tatlı sesi, birdenbire kalın ve boğuk gelmeye ve cümlelerin ortasında dili sürçmeye başladı.

Baron Burt, bütün gün, güneş batana kadar yemiş.

"Kapıları kapatın," demiş, tiz, yüksek bir ses, "yoksa devler peşimizden geliri"

Bu sözler, takım elbiseli ve silindir şapkalı küçük bir adamdan çıkmış, sonra o adam hemen kapılara doğru koşmuş. Şimdi de gergin bir şekilde güneşin doğmasını bekliyormuş.

"Yemeğimi bölen bu küçük adam da kim?" diye kükremiş Baron Burt.

"Bu, bizim komşumuz," demiş Prenses Nell. "Akşamları bizi ziyarete gelir. Lütfen, ateşin yanında oturmasına izin verin."

Baron Burt, biraz şüpheyile bakmış. Ama o anda Harv, onun önüne nefis bir çilekli cheesecake koymuş ve Baron Burt, küçük adamı tamamen unutmuş. Fakat birkaç dakika sonra tiz bir ses, tekrar konuşmaya başlamış:

Bir zamanlar Burt adında bir Baron varmış

O kadar sertmiş ki yaralanmazmış

Bir ayıyla bile güreşebilirmiş;

Ama bence öncesinde birkaç tane içermiş

Sonra da çocuk gibi, üstüne kusarmış.

"Kim o, Baron'la alay etmeye cüret eden?" diye bağırılmış Baron Burt. Sonra, aşağı bakmış ve ilgisizce bastonuna dayanmış ve kadehini sanki onun sağlığına içiyor gibi kaldırmış olan yeni ziyaretçiyi görmüş.

Majesteleri, sinirlenmeyin Yatın isterseniz çekinmeyin; Bugün uzun bir gündü Durumunuz da kötü Aman altınıza işemeyin.

"Bana bir fiçı bira getirin!" diye bağırılmış Baron Burt. "Ve bir fiçı da bu haddini bilmeze getirin. Bakalım kim alkole dayanıklı?!"

Harv, iki fiçı sert bira getirmiş. Baron Burt, birini kafasına dikmiş ve bir içişte bitirmiş. Sonra yerdeki küçük adam da aynısını yapmış.

Sonra iki şarap testisi getirilmiş ve yine Baron Burt ve küçük adam hemen içip bitirmiş.

Ondan sonra iki şişe sert likör getirilmiş. Baron ve küçük adam, sırayla birer yudum olarak şişeleri bitirmiş. Baron, küçük adamın bu kadar içebildiğine şaşırılmış ama işte orada dimdik ayakta ve ayık bir biçimde duruyormuş fakat Baron Burt çok sarhoş olmaya başlamış.

Sonunda küçük adam, cebinden küçük bir şişe çıkarmış ve şöyle demiş:

Genç adamlar bira içer Ama büyükler şarabı tercih eder Likör ise farklıdır Krallara layıktır

Fakat viskiyle karşılaştırıldığında Hepsi çocuk oyuncağıdır.

Küçük adam şişenin tıpasını açmış, bir yudum içmiş ve Baron Burt'e vermiş. Baron bir yudum almış ve anında sandalyesinde uyuyakalmış.

"Görev tamamlandı," demiş küçük adam. Şapkasını çıkararak başıyla selam vermiş, uzun tüylü kulakları görünmüş-o, kılık değiştirmiş Peter'dan başkası değilmiş.

Prenses Nell, Dinozor'a haber vermek için mutfığa geri koşmuş. Dinozor, elinde tahta bir sopayla ateşin başında oturuyor, sopanın ucunu sivriltmek için kömürleri karıştırıyormuş. "Uyudu!" diye fısıldamış Nell.

Miranda, Pamasse'de sahnesinde oturuyordu. Suflörde diğer mısra belirince, büyük bir rahatlama hissetti. Okumadan önce derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı, zihnini boşalttı, kendini Karanlık Kale'de gibi hissetmeye çalıştı. Prenses Nell'in gözlerinin içine baktı ve sahip olduğu bütün yetenek ve teknikle mısrayı okudu.

"Güzel!" demiş Dinozor. "Şimdi, sen ve Harv'ın Karanlık Kale'den kaçma vakti geldil Olabildiğiniz kadar sessiz olmalısınız. Sonra ben yanınıza geleceğim."

Lütfen oradan uzaklaş. Lütfen kaç. Yaşadığın o dehşet odasından kaçıp kurtul. Nell, bir yetimhaneye, polis karakoluna ya da başka bir yere git, ben seni bulacağım. Nerede olursan ol, seni bulacağım.

Miranda çoktan ayarlamıştı: Bir yatak derleyip, Nell'i yatak odasında, Harv'ı da oturma odasında yatırabilirdi. Keşke kim olduklarını anlayabilseydi.

Prensess Nell cevap vermemişti. Düşünüyordu. Ki bu, şu anda yanlış bir şeydi. Kaç. Kaç.

"Niye o sopayı ateşe sokuyorsun?"

"Kötü Baron'un sana bir daha zarar vermemesini sağlamak benim görevim," dedi Miranda, suflörden okuyarak. "Ama o sopayla ne yapacaksın?"

Lütfen bunu yapma. Şimdi neden diye sormanın zamanı değil. "Acele etmelisin!" diye okudu Miranda, yine elinden geldiğince iyi okumaya çalışarak. Ama Prensess Nell, Okuma Kitabı'yla oynamaya başlayalı birkaç yıl olmuştu ve bitmeyen sorular sormaya alışmıştı.

"Neden sopayı sivriltiyorsun?"

"Odysseus ve ben, tek gözlü devle böyle başa çıktık," dedi Dinozor. Lanet olsun. Her şey ters gidiyor.

"Tek gözlü dev nedir?" dedi Nell.

Ateşin başında oturan Dinozor'un olduğu sayfanın yan sayfasında yeni bir resim görüldü. Koyunları güden tek gözlü bir devin resmiydi.

Dinozor, Odysseus'un, tek gözlü devi, sivri uçlu bir sopayla nasıl öldürdüğünü anlattı. Tıpkı biraz sonra Baron Burt'e yapacağı gibi. Nell, ondan sonra ne olduğunu anlatması için ısrar etti. Bir hikaye diğerine sürükledi. Miranda, hikayeleri olabildiğince çabuk anlatmaya çalıştı, sikkın ve sabırsız bir ses tonuyla okumaya çalıştı ama bu hiç kolay değildi çünkü aslında paniğin eşiğindedi. Burt uyanmadan önce Nell'i, o daireden çıkartmak zorundaydı.

Gökyüzü, doğudan parlamaya başladı...

Lanet olsun. Kaç oradan, Nell.

* * *

Dinozor, Prensess Nell'e, insanları domuza dönüştüren bir cadının hikayesini anlatıyordu ki puf diye doldurulmuş hayvana dönüştü. Güneş doğmuştu.

Nell, olayların böyle beklenmedik şekilde gelişmesine biraz şaşırılmıştı. Bir süreliğine Okuma Kitabı'nı kapattı, karanlıkta oturup Harv'ın hırıltılarını ve Burt'ün yan odada horlamasını dinledi. Odysseus'un tek gözlü deve yaptığı gibi, Dinozor'un Baron Burt'ü öldüreceği anı iple çekiyordu. Ama şimdi olmayacaktı. Baron Burt uyanacaktı, kandırıldığını anlayacaktı ve onlara daha kötü zarar verecekti. Sonsuza kadar Karanlık Kale'de kilitli kalacaklardı.

Nell, Karanlık Kale'de olmaktan bıkmıştı. Kaçmanın tam sırası olduğunu biliyordu.

Okuma Kitabı'nı açtı.

"Prensess Nell ne yapması gerektiğini biliyordu," dedi Nell. Sonra Okuma Kitabı'nı kapattı ve yastığının üstüne bıraktı.

Okumayı çok iyi öğrenmiş olmasa bile, N.D.'nin hareketli sembollerini kullanarak istediğini bulmakta zorluk çekmiyordu. İnsanların eski videolarda kullandığı bir şeydi, annesinin eski erkek arkadaşı Brad, onu Dovetail'daki ahıra götürdüğünde görmüştü. Tornavida deniyordu. N.D.'ye her şekilden yaptırabiliyordunuz: uzun, kısa, kalın, ince.

Çok uzun ve ince olanından yaptırdı. Tamamlandığında N.D., her zaman yaptığı tıslama sesini çıkardı ve Nell, Burt'ün koltukla kıpırdadığını duyduğunu sandı.

Oturma odasına sessizce girdi. Burt, hala orda yatıyordu, gözleri kapalıydı ama kolları hareket ediyordu. Başını sağa sola çevirdi ve Nell, onun yan açık göz kapaklarının arasından hafif bir ışık gördü.

Uyanmak üzereydi ve uyanırsa onun canını biraz daha yakacaktı.

Tornavidayı, önünde mızrak gibi tuttu ve ona doğru koştu.

Son anda sendeledi. Alet, elinden, Burt'ün alnına doğru kayd, kırmızı çizik izleri bıraktı. Nell o kadar korktu ki tornavidayı bıraktı ve geri sıçradı. Burt, başını ileri geri vahşice sallıyordu.

Burt gözlerini açtı ve direkt olarak Nell'e baktı. Sonra elini alnına koydu ve çekip elindeki kana baktı. Koltukta doğruldu, hala olan biteni anlamamıştı. Tornavida yerde yuvarlandı. Tornavidayı aldı ve ucunun kanlı olduğunu gördü. Sonra odanın köşesini sinmiş olan Nell'e gözlerini dikti.

Nell, yanlış yaptığını biliyordu. Dinozor ona kaçmasını söylemişti ama onun yerine o, sorularıyla onun başının etini yemişti.

"Harv!" dedi. Ama sesi, bir fareninki gibi az ve tiz çıktı. "Uçarak gitmeliyiz!"

"Evet, tamam uçacaksın," dedi Burt. "Tam şu lanet olası pencereden uçacaksın!"

Harv geldi. Yaralı kolunun altında mınçıklarını, sağlam elinde de Okuma Kitabı'nı taşıyordu. Kitap açıldı. Kitaptaki resimde Prenses Nell ve Harv Karanlık Kale'den kaçıyor, Baron Burt de peşlerindeydi "Nell, kitabın benimle konuştu," dedi Harv. "Kaçmamız gerektiğini söyledi" Sonra, Burt'ün, elinde kanlı tornavidayla koltuktan kalktığını gördü.

Harv, mınçıklarla uğraşmadı. Odanın öbür tarafına fırladı ve ön kapıyı açmak için sağlam elindeki Okuma Kitabı'nı bıraktı. Bir süredir köşede donakalmış olan Nell, yaydan fırlayan bir ok gibi, kapıya doğru fırladı. Geçerken Okuma Kitabı'nı da kaptı. Onlar koridorda koşarken Burt sadece birkaç adım arkalarındaydı.

Asansörlerin olduğu giriş, onların biraz uzağındaydı. Hiç düşünmeden Nell durdu ve Burt'ün yoluna çömeldi. Harv ona döndü, dehşete düşmüştü. "Nell!" diye haykırdı.

Burt koşarken ayakları Nell'e takıldı. Burt öne doğru devrildi ve sert bir şekilde yere düştü, biraz da sürüklendi. Bu onu, Harv'ın ayaklarının dibine getirdi. Harv onun karşısına geçti ve mınçıklarını açtı. Harv, birkaç kez Burt'ün kafasına vurdu ama paniğe kapıldığı için çok iyi bir iş çıkaramadı. Burt elini uzattı ve mınçıkanın zincirini yakalamayı başardı. Nell, o anda ayağa kalktı ve Burt'ün arkasına tırmandı; önden saldırdı ve Burt'ün eline dişlerini geçirdi. Sonra çok hızlı ve karmaşık bir şey oldu, Nell yerde yuvarlanıyordu, Harv onu sürüklüyordu. Acil çıkış merdivenlerine geldiler ve çiş, grafiti ve çöple dolu bir tünelden ilerlemeye başladılar. Tuhaf, uyuklayan birinin üstünden zıpladılar. Burt, peşlerinden merdiven boşluğuna geldi, onlardan birkaç basamak gerideydi. İnteraktif videolarda görüp yaptığı gibi, kestirme yol için, tirabzanlardan atladi. Ama sarhoş vücudu, bir medya kahramanı kadar iyi beceremedi ve basamaklardan yuvarlandı. Küfrediyor, bağırıyordu, acı ve öfkeden kudurmuştu. Nell ve Harv koşmaya devam etti.

Burt'ün kış üstü düşüşü, onlara, giriş katına gidecek kadar zaman tanımıştı. Girişten koşarak sokağa çıktılar. Sabahın erken saatleriydi ve sokakta neredeyse hiç kimse yoktu. Bu biraz garipti; normalde uyuşturucu satıcılarının yemleri ve gözcüleri olurdu. Ama bu gece, tüm blokta sadece bir kişi vardı: İri yarı, sakalları ve saçları kısa kesilmiş, Çinli bir adam. Geleneksel çivit mavisi pijamalarını ve deri, siyah beresini giymiş, ellerini kollarının içine sokmuş, sokağın ortasında duruyordu. Nell ve Harv koşarak geçerken, onlara ne olduğunu anlamaya çalışarak baktı. Nell ona fazla dikkat etmedi. Sadece koşabildiği kadar hızlı koştu. "Nell!" diyordu Harv. "Nell! Bak!" Bakmaya korkuyordu. Koşmaya devam etti. "Nell, dur ve bak!" diye haykırdı Harv. Sesi çok sevinçli geliyordu.

Sonunda, bir binanın köşesinde durdu, döndü ve dikkatlice arkasına baktı.

Bütün hayatını geçirdiği evin boş sokağına baktı. Sokağın sonunda şu anda, Coca-Cola reklamı gösteren bir mediatron görüntüsü vardı.

Onun karşısında hayal meyal görünen iki adam vardı: Burt ve büyük, yuvarlak kafalı, Çinli adam. Dans ediyorlardı.

Hayır, Çinli adam dans ediyordu. Burt bir sarhoş gibi sadece yalpalıyordu.

Hayır, Çinli adam dans etmiyordu. Dojo'nun Nell'e öğrettiği hareketlerden bazılarını yapıyordu. Yavaş ve güzel bir şekilde hareket ediyordu. Fakat bazı anlar, vücudundaki bütün kaslar, bir patlama hareketinde birleşiyordu. Genellikle bu patlamalar Burt'e doğru yöneliyordu.

Burt yere düştü, sonra çabalayarak dizlerinin üstüne kalktı.

Çinli adam, bütün kuvvetini topladı, havaya yükseldi, döndü ve açan bir çiçek gibi yayıldı. Ayaklarından biri, Burt'ün çenesine vurdu ve Burt'ün kafasına doğru daha da hızlanmış gibi göründü. Burt'ün vücudu, bir kovadan sıçrayan birkaç galon su gibi, kaldırılma düştü. Çinli adam durdu, nefesini düzenledi, beresini ve kıyafetindeki kuşağı düzeltti. Sonra Nell ve Harv'a arkasını döndü ve sokağın ortasından yürüyüp gitti.

Nell, Okuma Kitabı'nı açtı. Dinozor'un bir resmini gösteriyordu, Karanlık Kale'nin penceresinden görünen bir siluetiydi. Pençelerinde, duman tüten bir sopayla. Baron Burt'ün cesedinin üstünde duruyordu.

Nell şöyle dedi, "Küçük çocuk ve küçük kız. Öte Topraklar'a kaçıyordu."

Hackworth, Shanghai'dan ayrılır; Dr. X'in olası hareketleri hakkındaki tahminleri.

Sözde yolcuların arabaları, Shanghai Havaalanı'nın tükürük yüzünden kayganlaşmış zemininde kayarak duruyordu. Çünkü anons yapan kişi, büyük ve eski Çin şehirlerinin isimlerini, mikrofondan bağıyordu. Çantalarını yere koyuyor, çocuklarını susturuyor, alınlarını kırıştırıyor, ellerini kulaklarına koyuyor ve kafa karışıklığıyla dudaklarını büküyorlardı. Yeni gelen onlarca, geniş Boer aileleri ise her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Başlıklı kadınlar ve kalın, çiftçi pantolonlu çocuklar, kapılardan birinde toplanıp, kalın, kısık sesle şükran ilahileri söylüyordu.

Anons eden kişi, Hackworth'ün uçağını duyururken (San Diego uçağı, ara duraklar: Seul, Vladivostok, Magadan, Anchorage, Juneau, Prens Ropert, Vancouver, Seattle, Portland, San Francisco, Santa Barbara ve Los Angeles), görünüşe göre, Korece, Rusça, İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve Kızılderili dilini aynı cümlede konuşmanın, yeteneklerini aştığına ya da itibarına yakışmadığına karar verdi. O yüzden, bir süre, mikrofonta sadece mırıldandı. Profesyonel bir anonstan uzak, sanki büyük bir korodaki, utangaç, ilgisiz bir vokal gibiydi.

Hackworth, gerçekten hava gemisine binmesinin saatler sonra olacağını ve o aşamayı geçince de, geminin kalkması için birkaç saat daha bekleyeceğinin farkındaydı. Yine de, belli bir noktada, ailesiyle vedalaşması gerekiyordu ve bu çok da kötü bir an gibi görünmüyordu. Fiona kucağında, Gwen'le elele, yolcular, dilenciler, yankesiciler ve gerçek ipekten, çalıntı fikri mülkiyetlere kadar her şeyin ticaretini yapan girişimciler karmaşasını iterek ilerledi. Sonunda kalabalıktan uzak bir köşeye geldiler ve Fiona'yı yere indirdi.

İlk önce Gwen'e döndü. Ona yeni görevini söylediğinden beri, yüzünde hala aynı şaşkın ve boş bakışlar vardı; "Bu görev hakkında konuşma özgürlüğüm yok. Sadece şunu söyleyebilirim ki, yalnız benim ya da John Zaibatsu'nun bölümünün değil, doğma şansını elde ettiğin ve benim de ebedi sadakat sözü verdiğim kabilenin geleceğini ilgilendiriyor." Kuzey Amerika'ya "belirsiz bir

süreligine" gidiyordu. Gwen'in anlamadığı çok açıktı. İlk başta, Hackworth buna kızmıştı, şimdiye kadar tespit edilmemiş bir zihinsel eksiklik belirtisi olarak görmüştü. Sonradan bunun, daha çok duygusal durumla ilgili olduğunu anlamaya başlamıştı. Hackworth, oldukça macera dolu bir tür arayış içine giriyordu. Gwen, aldatıcı macera masallarıyla beslenerek büyütülmemişti ve bütün olayı anlaşılabilir bulmuştu. Alıştığı üzere biraz burnunu çekti, gözyaşını sildi, küçük bir öpücük verdi, sarıldı ve geri çekildi. Oyuncululuğu çok beceremese de törendeki rolünü tamamladı. Hackworth, biraz üzgün bir şekilde Fiona'nın önüne çömeldi.

Kızı, durumu daha iyi sezmiş gibi görünüyordu. Son zamanlarda geceleri birkaç kez uyanmıştı ve kabuslardan yakınmıştı. Havaalanına gelirken de fazlasıyla sessizdi. Büyük, kırmızı gözlerle babasına bakıyordu. Hackworth'ün gözleri doldu ve burnu akmaya başladı. Üzgün bir şekilde burnunu çekti, bir dakikalığına mendille yüzünü kapattı ve kendini topladı.

Sonra paltosunun göğüs cebine uzandı ve üzerinde, hafif rüzgarda eğilen bahar çiçekleri olan bir mediatron kağıdıyla sarılmış, düz bir paket çıkardı. Fiona birden neşelendi. Hackworth, küçük insanların, dürüst rüşvete olan büyüleyici hassasiyetine gülümsemeden edemedi "Sürprizi mahvettiğim için beni affet," dedi, "bu bir kitap, tatlım. Sihirli bir kitap. Senin için yaptım Çünkü seni seviyorum ve bu sevgiyi ifade etmek için daha iyi bir yol düşünemedim. Ne zaman bu kitabın sayfalarını açarsan, ne kadar uzakta olursam olayım, beni burada bulacaksın."

"Çok teşekkür ederim Baba," dedi, iki eliyle kitabı alırken. Hackworth ona sımsıkı sarıldı ve bir öpücük verdi. "Hoşçakal en sevdiğim Beni rüyalarında bulacaksın," diye fısıldadı onun küçük, kusursuz kulağına ve onu bıraktı. Arkasını döndü ve Fiona, onun yüzüne akmaya başlayan yaşları göremeden önce yürüyüp gitti.

Hackworth şimdi özgür bir adamdı. Duygusal bir sersemlikle Havaalanı'nda dolaşıyordu. Bütün yerlilerin yaptığı gibi, sürü psikolojisiyle uçağına ulaştı. Birkaç yabancıyı aynı yöne ilerlediğine görünce onları takip etti sonra diğerleri onu takip etmeye başladı ve böylece yabancı şeytanlar bir araya gelerek bir grup oluşturdu. Sonunda uçaklarının kalkması gereken saatten 2 saat sonra, bir kapıda toplandılar ve hava gemisi Hanjin Takhoma'ya bindiler - onların aracı olabilirdi ya da olmayabilirdi ama artık yolcuların sayısı, uçağı Amerika'ya kaldırmak için yeterliydi. Ki bu, Çin'de, gerçekten önemli olan tek şeydi.

Çin Krallığı'ndan çağırılmıştı. Şimdi de, hala belli belirsiz Amerika diye bilinen topraklara gidiyordu. Gwen ve Fiona için ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Görevlerini sadece Dr. X'in bildiği parazitler kanında dolaşıyordu. Hackworth uzanmış, gözlerini kapamıştı. Dr. X'in doktorları (doktor olduklarını ümit etmişti) koluna kalın bir iğne sokarken, "Egemen Atlantis" diye mırıldanmıştı. İğne, nesne derleyicideki özel bir donanıma bağlanan ince bir borudan besleniyordu. Hackworth doğrudan Feed'e bağlıydı, normal Atlantis türünden bir Feed değildi, Dr. X'in karaborsa modeliydi. Sadece doğru talimatları verdiklerini ümit edebildi, çünkü kolunda bir çamaşır makinesi, mediatronik bir yemek çubuğu ya da bir kilo eroinin ortaya çıkması yazık olurdu. O zamandan beri, birkaç titreme krizi geçirdi. Bağışıklık sisteminin. Dr. X'in koyduğu bir şeye tepki veriyor olduğunu düşündü. Vücudu, ya buna alışacaktı ya da (tercihen) sorun yaratan parazitleri yok edecekti.

Hava gemisi bir kadırgaydı. Dört sınıfa ayrılmıştı. Hackworth alttan ikinci, yani üçüncü sınıftaydı. Altında dümen dairesi vardı, burası göç eden kabilesizler ve gökyüzü fahişeleri yani hostesler içindi. Bunlar, şu anda bile, biletçilere rüşvet verip üçüncü sınıfa geçmeye çalışıyordu, bu şekilde yolculuk etmek isteyebilecek Hackworth ve beyaz gömlekli paralı adamlara kaş göz ediyordu. Bu beyefendiler, kalabalık bir evrende büyümüşü ve orada, kararlı bir şekilde birbirlerini görmezden gelerek, bir tür yapay bir özel alan yaratmayı öğrenmişti. Açıkçası Hackworth umursamıyordu. Bu yüzden, bu adamlara gözünü dikip baktı. Mini devletlerinin ön cephe askerleri... Her biri, lacivert

cekelerini resmi bir biçimde katlıyor ve tabuta benzeyen küçük kamaralarına, dikenli tellerin altından kıvrılan bir asker gibi dirsekleriyle sürünüyordu.

Hackworth, bu gemideki 200 yolcu arasında, fahişeliğin ahlaksız olduğunu düşünenin bir tek o olup olmadığını gereksizce merak etti. Bu soruyu, aşırı ahlakçı bir biçimde değil daha çok, üzücü bir merakla düşündü. Hosteslerden bazıları oldukça çekiciydi. Fakat vücudunu, kamaradaki küçük yatağına sürüklerken, bir titreme krizi daha geçirdi ve ona, isteği olsa da dermanının olmadığını hatırlattı.

Titremelerin diğer bir açıklaması da, Dr. X'in parazitlerinin, Majesteleri'nin Birleşik Kuvvetleri'nin koyduklarını bulup yok etmesi olabilirdi, vücudunda bir mahalle savaşı başlamış ve bağışıklık sistemi de katliamı durdurmak için fazla çalışıyor olabilirdi. Kadırğa daha gemi direğinden ayrılmadan Hackworth, beklenmedik bir şekilde uyuyakaldı. Dr. X'in mediatronunda gördüğü öldürücü aygıtlarla ilgili rüyalar gördü. Bu aygıtlar, kavram olarak zaten yeterince korkutucuydu. Damarlarında onlardan birkaç milyon olması, içini çok da rahatlatmadı. Sonuçta kanınızın, insanların yıllarca birlikte yaşadığı mikroplarla dolu olduğunu bilmek o kadar da kötü değildi. Bir insanın nelere alışabileceği çok şaşırtıcıydı.

Yatağa yerleştiğinde, bir çan sesi duydu, peri çanları gibiydi. Saat zincirinden sallanan küçük kalemden geliyordu ve bu ses, mail geldi demektir. Belki de Fiona'dan bir teşekkür notuydu. Zaten uyuyamıyordu, bir mediatron kağıdı çıkardı ve maili, kalemden sayfaya aktaran komutları verdi.

Mailin, el yazısı olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı; demek ki resmi bir yazışmaydı ve maalesef Fiona'dan gelmiyordu. Okumaya başlayınca hiç resmi olmadığını anladı. Hatta bir insandan bile gelmiyordu. İki yıl önce çalıştırmaya başladığı bir makine tarafından ona, otomatik olarak geri gönderilen bir bildiriydi. Ortadaki mesaj, anlaşılabilir teknik sözcükleri haritalı grafikler ve diyagramlarla kaplıydı. Mesaj şuydu:

GENÇ BİR KADININ RESİMLİ EL KİTABI BULUNDU.

Mesajın yanında, hareketli, 3 boyutlu bir New Chusan haritası vardı. Üstüne kırmızı bir çizgi çizilmişti. Kiralık Topraklarda Büyü denilen bir yerden, oldukça eski görünen yüksek bir apartmanın önünden başlıyor ve oradan adanın etrafına dönüyordu.

Komşuları yan duvarlara vurup çenesini kapamasını isteyene kadar, Hackworth kahkahayla güldü.

**Nell ve Harv, Kiralık Topraklarda kayıplara karışır,
misafirperver olmayan bir güvenlik kapsülüyle karşılaşma;
Okuma Kitabı'nın açığa çıkışı.**

Kiralık Topraklar, Doğa'ya bırakılmayacak kadar değerliydi. Ama İngiliz Tektonik Birimi'nin jeotekleri, ağaçların havayı temizlemeye ve serinletmeye yaradığını duymuştu. Bu yüzden, bölgeler arasındaki sınırlara, yeşil şeritler yapmışlardı. Sokaklarda özgürce yaşadıkları ilk dakikalarda, Nell, o yeşil şeritlerden birini gördü fakat o anda siyah görünüyordu. Harv'ın yanından kaçtı ve mediatronik reklam panolarının olduğu parlak bir tünele giden sokakta, yeşil şeride doğru koştu. Harv onu kovaladı, hızına yetişemiyordu çünkü ondan daha kötü bir dayak yemişti. Neredeyse sokakta sadece onlar vardı. Bir amaca yönelik olarak hareket eden sadece onlardı. Onlar koşarken, reklam panolarındaki mesajlar, aç kurtlar gibi peşlerinden geliyordu. Bu mesajlar, belirli video oyunlarını oynuyorsa ya da belirli ilaçları alıyorsa, belirli hayali gençlerle seks yapabilmenin güvenli olduğunu anladıklarından emin olmaya çalışıyordu. Reklam panolarından bazıları, daha da ileri aşamadaydı, doğrudan seks reklamı yapıyordu. Bu sokaktaki mediatronlar, alışılmadık biçimde büyüktü. Çünkü çalılıklardan, kayalıklardan ve New Atlantis Kabilesi'nin dağlardaki alanlarından

açıkça görülmesi için yapılmıştı.

Böyle bir şeyi sürekli sergilemek, hedef seyirciler arasında, mediatronların tükenmesine sebep olmuştu. Bir kereliğine mediatronları kapatıp insanları rahat bırakmak yerine, sahipleri, silahlanma yarışına girmişti. İnsanların, diğer bütün reklamları görmezden gelip, kendinden geçmiş bir halde kendi reklamlarına sabitleyecek sihirli resmi bulmaya çalışıyorlardı. Mediatronlarını, diğerlerinden olabildiğince daha büyük yapma girişiminde bulunmuşlardı. Bir süre önce de, içerik konusu belirlenmişti: Memeler, araba lastikleri ve patlamalar, fevkalade zevksiz hedef grubun ilgisini çeken tek şey gibi görünüyordu. Ama ara sıra, tezat bir kart da oynayabiliyorlardı ve doğa manzarası ya da şiir okuyan, siyah balıkçı kazaklı bir adam gibi aykırı bir şeye de atlayabiliyorlardı. Bütün mediatronlar 100 fit uzunluğunda ve memelerle dolu olduğunda, sınırları zorlamak için kullanılan rekabet stratejisi, teknik numaralar olurdu: Acı verici derecede parlak ışıklar, sahne atlamalar ve 3 boyutlu sahte görüntüler, yeteri kadar dikkat etmeyen bazı seyircileri kandırabilirdi.

Bu bir mil uzunluğundaki uyarıcı galerinin aşağısında Nell, beklenmedik kaçışını yapmıştı. Harv'ın uzak görüş açısından bakıldığında, parlaklık ve canlılığı arttırılmış bir televizyon ekranında kaçan bir karınca gibiydi. Ara sıra yönünü değiştiriyordu çünkü hayali bir paralakstan üzerine saldıran sanal şeytanlar tarafından tehdit ediliyordu. Siyah bir ekran olan sahte gökyüzünde bir kuyruklu yıldız gibi parlıyorlardı. Onların sahte olduklarını biliyordu ve çoğunda, sundukları ürünü bile tanımıyordu. Ama hayatı ona, hileyle ilgili her şeyi öğretmişti. Hileyle kurtulmadan yapamazdı.

Reklamlarla kafa kafaya gelmenin bir yolunu bulamamışlardı. Bu yüzden sokağın ortasında, az çok uygun bir yönde ilerledi. Sonra sokağın sonundaki bir enerji emen bariyerin üstünden atladı ve ormanın içine doğru kayboldu. Harv, birkaç saniye sonra onun arkasından gitti. Fakat kolu yüzünden atlayamadı ve bariyerin üstünden rezil bir biçimde hızla düştü. Hiç bariyer görmemiş heyecanlı bir patenci gibi hızla yapıştı. "Nell!" diye bağırdı, atılmış paket malzemeleri yığınının üstünde dinlenirken. "Burada kalamazsın! Ağaçlarda kalamazsın Nell!"

Nell çoktan ormanın derinliklerine ya da bir Kiralık Toprak'ı diğerinden ayırmak için yapılmış dar, yeşil şeridin en derinine doğru ilerlemişti. Birkaç kez yere düştü ve kafasını ağaca çarptı. Sonra çocukça bir anlayışla, yer, sokak ya da kaldırım gibi düz olmayan bir yüzeyde olduğunun farkına vardı. Burada, topuklar biraz daha farklı hareket etmeliydi. Okuma Kitabı'nda okuduğu yerlerden biri gibiydi. Yerin kırılma boyutunun bacaklarla savaştığı, kendilerinin küçük kopyalarına arka çıkan tümseklerin olduğu, bambu kadar hızlı büyüyen tuhaf Douglas çamlarının dikildiği, çamurlu bir yerdi. Son tayfunda devrilen büyük bir Douglas çamına rastladı, yerden kocaman bir kökünü çıkarttı ve böylece kullanışlı bir ağaç kovuğu ortaya çıktı. Nell içine atladı.

Birkaç dakika Harv'ın onu bulamamasını, tuhaf bir biçimde komik buldu. Evlerinde saklanmak için iki yer vardı: iki tane dolap. Bu yüzden geleneksel saklambaç maceralarının eğlence değeri, onlar için çok az olurdu ve bu salak oyunda bu kadar abartacak ne olduğunu merak ederlerdi. Ama şimdi burada, karanlık ormanda, Nell anlamaya başlamıştı.

"Pes ediyor musun?" dedi sonunda ve sonra Harv onu buldu. Ağaç kovuğunun kenarında dikilmişti ve oradan çıkmasını istedi. Nell reddetti. Sonunda aşağı eğildi, Nell'inkinden daha dikkatli gözler için, düşüyor gibi görünebilirdi. Nell, o kalkmadan önce, kucağına atladı. "Gitmemiz lazım," dedi.

"Burada kalmak istiyorum. Burası güzel." dedi Nell.

"Böyle düşünen bir tek sen değilsin." dedi Harv. "Bu yüzden, burada kapsüller var."

"Kapsüller mi?"

"Hafif uçaklar. Güvenlik için."

Nell bunu duyduğuna sevindi ve abisinin, güvenlikten neden bu kadar korkuyla bahsettiğini anlayamadı.

Tiz sesli bir turbo jet onlara doğru yaklaşmaya başladı, bitkilerin arasından yön değiştirerek gelirken sesi azalıp çoğalıyordu. Tuhaf bir esintiyle ses, birkaç nota yükseldi ve turbo jet, tam üstlerinde durdu. Uzaktaki mediatronlardan seçebildikleri kadarıyla renkli, garip bir parıltıdan başka bir şey göremediler. Kusursuzca, çok ince ve çok yüksek bir ses çıktı: "Ziyaretçiler, bu parkta istedikleri zaman dolaşmakta serbesttir. Umarız zevk almışsınızdır. Yön tarifine ihtiyacınız varsa lütfen sorunuz. Bu birim size yardım edecektir."

"Ne güzel," dedi Nell.

"Uzun sürmez," dedi Harv. "Hadi, o sinirlenmeden önce buradan gidelim."

"Ben burayı sevdim."

Hafif uçaktan mavimsi bir ışık parladı. Işık, tam göz bebeklerine gelince ikisi de bağırdı. O da onlara bağırıyordu: "En yakın çıkışa kadar yolunuzu aydınlatmama izin verin."

"Biz evden kaçıyoruz," diye açıkladı Nell. Ama Harv, delikten tırmanıyor, sağlam eliyle Nell'i arkasından çekiyordu.

Aygıtın türbinleri, Nell ve Harv'ı şaşırtmaya çalışırken tiz bir ses çıkardı. Bu yöntemle, onları çabukça en yakın sokağa çıkardı. Sonunda, bariyerden tırmanıp, ayaklarını kaldırım taşlarına bastıklarında, aygıt, ışıklarını söndürdü ve uzaklaştı, hoşçakal bile demeden..

"Sorun yok Nell, bunu hep yaparlar." "Niye?"

"Burası geçerken uğrayanlarla dolmasın diye."

"Geçerken uğrayanlar mı?"

"şimdi bizim olduğumuz gibi." diye açıkladı Harv.

"Hadi gidip senin arkadaşlarında kalalım!" dedi Nell. Harv, daha önce hiç; Nell'i arkadaşlarıyla tanıştırmamıştı. Onları, sadece eski zaman çocuklarının Gılgamış, Roland ya da Superman'i bildiği gibi biliyordu. Kiralık Topraklar sokaklarının Harv'ın arkadaşlarıyla dolu olduğunu ve hepsinin az çok güçlü olduğunu zannediyordu.

Harv bir süre yüzünü buruşturdu ve sonra şöyle dedi, "Sihirli kitabın hakkında konuşmamız lazım,"

"Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı mı?"

"Evet, adı her neyse."

"Neden konuşmamız gerekiyor?"

"Ha?" dedi Harv, sersem gibi. Nell ne zaman kibarca konuşsa etkileniyordu.

"Niye konuşmamız lazım?" dedi Nell bu kez.

"O kitap hakkında sana hiç söylemediğim bir şey var, ama şimdi söylemem lazım," dedi Harv. "Hadi, yürümeye devam edelim yoksa serserinin biri bize sataşacak." Lazy Bay Towne'un ana caddesine doğru yürüdüler. Burası, kapsülün onları getirdiği Kiralık Toprak'tı. Ana cadde, deniz kıyısına doğru kıvrılıyordu. Sahili, önünde renkli ve müstehcen mediatronlar olan bir sürü içkili mekandan ayırıyordu. "O tarafa gitmek istemiyorum," dedi Nell, elektromanyetik pezevenklerin eldivenlerini hatırlayarak. Ama Harv, onu bileğinden tuttu ve sürükleyerek götürdü. "Arka sokaklarda olmaktan daha güvenli. şimdi sana o kitabı anlatayım. Arkadaşlarım ve ben, yere serdiğimiz bir Vicky'den, o kitabı ve başka şeyleri yürüttük. Doktor onu yere sermemizi söylemişti."

"Doktor mu?"

"şu Pire Sirki'ni işleten Çinli adam. Onu yere sermemizi ve monitörlerin de bunu fark edebilmesini sağlamamızı söyledi."

"O ne demek?"

"Boşver. Ayrıca, bu Vicky'den bir şey yürütmemizi istediğini söyledi - bu büyüklükte bir paket." Harv, baş ve işaret parmaklarıyla bir dik açı yaptı ve kitap büyüklüğünde bir dikdörtgenin köşelerini gösterdi. "Bize, kitabın değerli olduğunu söyledi. Ama öyle bir paket bulamadık. Adamın üstünde,

eski, baktan bir kitap bulduk yani eski ama sağlamdı. Ama kimse, Doktorun aradığı şeyin o olduğunu tahmin etmedi, çünkü onun zaten bir sürü kitabı vardı. O yüzden kitabı senin için aldım.

"Bir ya da iki hafta sonra Doktor, paketin nerede olduğunu sordu ve ona bu hikayeyi anlattık. Kitabı duyunca çığına döndü ve kitapla paketin aynı şey olduğunu söyledi. O zamana kadar, sen çoktan, kitapla oynamaya başlamıştın, Nell. Kitabı senden almaya kıyamadım, bu yüzden yalan söyledim. Ona, kitabın işe yaramaz olduğunu görünce, kaldırırma fırlatıp attığımı ve hala orada değilse, birinin onu oradan almış olması gerektiğini söyledim. Doktor çok sinirlendi ama inandı.

"Bu nedenle arkadaşlarımı eve hiç getirmedi. Biri kitabın hala sende olduğunu öğrenirse, Doktor beni öldürür."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

Harv'ın yüzünde, söylemese daha iyi olacakmış gibi bir ifade oluştu. 'İlk olarak, bedava bir şeyler bulalım."

Gizli ve dolambaçlı yollardan deniz kıyısına doğru yürüdüler, ışıklı genel evlerin etrafında dolaşan sarhoş gruplardan olabildiğince uzak duruyorlardı. Küçük, parlak yıldız bulutlarının içinden yol alan soğuk, karanlık taş parçaları gibiydiler. Bir sokak köşesindeki umumi N.D.'ye yöneldiler ve menüden bedava malzemeler aldılar: Kutularca su ve çorba, nano-su rimi ve pirinçten yapılmış suşi, çubuk şekerler ve inanılmaz büyük harflerle süslenmiş (KIZIL ÖTESİ IŞINLARIN %99'UNU YANSITIR), eğri büğrü metalle kaplanmış battaniye paketleri. Nell, sahile serpiştirilmiş, büyük, krom kaplı kurtçuklara benzeyen bir sürü kaba saba şekil gördü. Bu şekillerin, aynı battaniyelere sarılmış, onlar gibi geçerken uğrayan adamlar olduğunu düşündü. Şekerlemeleri yer yemez sahile koşullar ve kendilerine bir yer seçtiler. Nell, kıyıya yakın bir yer istedi ama Harv, gel-gite yakın bir yerde uyumanın mantıklı olmadığına dair iyi düşünülmüş gözlemler yaptı. Bir mil boyunca dalgakıranda güçlkle yürüdüler ve sahilin oldukça boş bir kısmını buldular, orada kendilerini battaniyelerine sardılar. Harv, ikisinden birinin, bekçilik yapmak için uyanık kalması gerektiği konusunda ısrar etti. Nell, Okuma Kitabı'ndaki sanal maceralarından bu tür şeyleri öğrenmişti ve bu yüzden, ilk uyanık kalma sırasını o istedi. Harv çok çabuk uykuya daldı ve Nell kitabını açtı. Böyle zamanlarda, sayfa hafifçe parlar ve harfler çok daha canlı bir şekilde göze çarpardı, tıpkı, ağaç dallarının dolunaydaki gölgesi gibi...

**Miranda'nın akşam olan olaylara tepkisi;
beklenmedik bir yerden gelen teselli;
Okuma Kitabı'ndan bir hikaye: bir kahramanın ölümü,
Öte Topraklara kaçış ve Saksagan Kral'ın toprakları.**

Parnasse Tiyatrosu, oldukça güzel bir bara sahipti, görülmeye değer bir şey yoktu. Giriş katı bir çeşit oturma odası gibiydi. Barın kendisi, bir duvarın girintisine yerleştirilmişti. Eski mobilyalar ve resimler. Kızıl Muhafızlar tarafından yağmalanmıştı ve sonrasında yerlerine, onlar kadar iyi olmayan Mao-sonrası eşyalar koyulmuştu. Yönetim, oyuncular çalışırken, içkileri kilit altında saklardı. Madde bağımlısı yaratıcı zekalar hakkında ortak bir fikri paylaşmıyordu. Miranda, kulübesinden sendeleyerek çıktı, kendine bir soda aldı ve plastik sandalyeye oturdu. Titreyen ellerini, bir kitabın kapakları gibi birleştirdi ve sonra yüzünü ellerine gömdü. Birkaç derin nefesten sonra, gözünden yaşlar aktı. Fakat sessizce akıyordu. Geçici bir içini döküp rahatlama ağlamasıydı, beklediği duygusal boşalma değildi. Henüz duygusal boşalmayı hak etmemişti, biliyordu çünkü olanlar sadece ilk sahneydi. Sadece ilk perdeydi ya da kitaplarda her ne deniyorsa...

"Zor bir oturum muydu?" dedi bir ses. Miranda sesi zar zor tanıdı: Carl Hollywood'du, drama

yazarı ve hatta patronu. Ama bu gece, kaba bir orospu çocuğu gibi konuşmuyordu, değişikti.

Carl kırklı yaşlarında, 1.95 boylarında, iri yapılı ve sürekli neredeyse yeri süpüren uzun, siyah paltolar giyen bir adamdı. Alnından doğru açılmaya başlamış sarı, kıvrırcık saçları ve Tutankhamun'unkine benzeyen bir sakalı vardı. Ya aseksüeldi ya da cinsel eğilimi ve ihtiyaçlarının detaylarının, çalıştığı insanlarla paylaşılacak kadar karışık olduğuna inanıyordu. Herkesin ondan ödü kopardı ve o, böyle olmasını severdi. Bütün oyuncularla arkadaş olursa işini yapamazdı.

Onun kovboy botlarının, süssüz, lekeli kilimin üstünde ilerlediğini duydu. Sodasına el koydu. "Ağlarken bu gazlı şeyi içmek istemezsin. Burnundan çıkar. Domates suyu gibi bir şeye ihtiyacın var - o kaybolan elektrolitlerin yerine koymak için. Bak sana ne diyeceğim," dedi, kocaman anahtarlığını şingirdatarak, "kuralları çiğneyeceğim ve sana gerçek bir bloody mary hazırlayacağım. Normalde benim geldiğim yerde, acı biberle yapılır. Ama senin mukoza zarın yeteri kadar tahriş olduğu için sıkıcı bir tane yapacağım."

O, bu konuşmayı bitirdiğinde, Miranda, en azından ellerini yüzünden çekmişti. Ama yüzünü çevirdi. "O küçük kulübede eğlenceli bir oyunculuk var, değil mi?" dedi Carl "Bir çeşit yalnızlık... Tiyatro böyle değil."

"Yalnızlık mı? Bir çeşit mi?" dedi Miranda. "Bu gece biraz daha yalnızlık fena olmazdı."

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun, yoksa - "

"Hayır!" dedi Miranda, çaresiz bir ses tonuyla. Devam etmeden önce sesini düzeltti. "Hayır, demek istediğim o değildi. Sorun şu ki, hangi rolü oynayacağınızı asla bilmiyorsunuz. Ve bazı roller oldukça derin olabiliyor. Eğer birisi, biraz önce yaptığım şeyin bir senaryosunu verse ve rolle ilgilenip ilgilenmediğimi sorsa, reddederdim."

"Porno muydu?" dedi Carl Hollywood. Sesi biraz boğuktu. Birden sinirlenmişti. Odanın ortasında durdu, elindeki bloody mary bardağını, sanki avucunda kıracaktı gibi sıkıyordu.

"Hayır öyle değildi," dedi Miranda. "En azından, sizin bahsettiğiniz anlamda bir porno değildi. Fakat insanları, nelerin tahrik ettiğini bilemezsiniz."

"Ödeyen kişi tahrik olmayı istiyor muydu?"

"Kesinlikle hayır," dedi Miranda.

Uzun bir süre sonra, şöyle dedi, "Bir çocuktü. Küçük bir kız."

Carl, keskin bir bakış attı, sonra davranış kurallarını hatırladı ve gözlerini kaçırdı, barın önündeki desenleri incelemiş gibi yaptı.

"Bir sonraki soru da," dedi Miranda, içkisinden birkaç yudum alıp kendini sakinleştirdikten sonra, "neden bir çocuk oyununa bu kadar üzüleyim?"

Carl kafasını salladı. "Onu sormayacaktım."

"Ama merak ediyorsunuz."

"Neyi merak ettiğim benim sorunum," dedi Carl. "Şimdi senin sorunlarına odaklanalım." Kaşlarını çatı, onun karşısına oturdu ve dalgın bir şekilde elini saçlarına götürdü. "Şu uzun hikaye mi?" Miranda'nın iş çizelgesine erişim hakkı vardı; zamanını nasıl geçirdiğini biliyordu.

"Evet"

"O oturulardan birkaçına katıldım."

"Biliyorum."

"Normal çocuk işlerinden farklı görünüyor. Eğitici ama daha karanlık. İçeriğinde, Grimm Kardeşlerdeki gibi eski fikirler var. Etkileyici."

"Evet."

"Bir çocuğun bu kadar vakit harcaması bana çok şaşırtıcı-"

"Bana da." Miranda bir yudum daha aldı, sonra kereviz sapından biraz ısırıldı ve bir süre ağır ağır

çiğnedi. "Aslına bakılırsa," dedi, "birinin çocuğunu, onlar yerine ben yetiştiriyorum."

Carl, uzun süre sonra ilk kez onun gözlerinin içine baktı. "Ve şimdi boktan bir durum oldu," dedi.

"Çok boktan bir durum, evet."

Carl başını salladı.

"O kadar boktan ki," dedi Miranda, "bu kız öldü mü yoksa yaşıyor mu, onu bile bilmiyorum."

Carl, duvardaki eski, süslü saate baktı, saatin camı, 150 yılın zift ve nikotin birikiminden sararmıştı. "Yaşıyorsa," dedi, "muhtemelen sana ihtiyacı var."

"Doğru," dedi Miranda. Ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi. Sonra, Carl tepki vermeden önce, topuğunun üzerinde döndü, eğildi ve onu yanağından öptü.

"Tanrım! Dur!" dedi.

"Sonra görüşürüz, Carl. Teşekkürler." Dar merdivenlerden çıktı, kulübesine yöneldi.

Baron Burt, Karanlık Kale'de, yerde ölü vaziyette yatıyormuş. Prenses Nell, yarısından fişkırان kanı görünce çok korkmuş. Ama cesurca ona yaklaşmış ve kemerinden, 12 anahtarın olduğu anahtarlığı almış. Sonra Gece Arkadaşları'nı toplamış, onları, küçük bir sırt çantasına tıktırmış ve aceleyle, yanına yiyecek bir şeyler almış. Harv da yolculukları için, battaniyeler, ipler ve aletler toplamış.

Karanlık Kale'nin bahçesinde yürüyorlarmış, 12 kilidi olan büyük kapıya doğru ilerliyorlarmış. Birdenbire kötü Kraliçe önlerine çıkmış, bir dev kadar büyükmüş. Etrafı, şimşek ve gök gürültüsü bulutlarıyla kaplıymış! Gözlerinden yaşlar dökülmüş ve damlalar, yanaklarında süzülürken kana dönüşmüş. "Onu benden aldınız!" diye bağırmış. Nell, bunun, kötü üvey annesi için çok korkunç bir şey olduğunu anlamış çünkü bir erkek olmadan güçsüz ve çaresizmiş. "Bunun için," diye devam etmiş Kraliçe, "sizi, sonsuza kadar bu kalede kalmakla lanetleyeceğimi" Elini bir pençe gibi uzatmış ve Prenses Nell'in elinden anahtarlığı kapmış. Sonra büyük bir akbabaya dönüşmüş ve okyanusun üzerinden Öte Topraklar'a doğru uçup gitmiş.

"Mahvolduk!" diye haykırmış Harv. "Şimdi buradan asla kaçamayacağız!" Ama Prenses Nell umudunu kaybetmemiş.

Kraliçe, ufukta kaybolduktan kısa bir süre sonra, başka bir kuş uçarak onlara doğru gelmiş. Bu kuş Kuzgun'muş; ara sıra onları ziyarete gelen ve uzak ülkeler ve ünlü kahramanlar hakkındaki hikayeleriyle onları eğlendiren, öte Topraklar'dan arkadaşlarıymış. "Şimdi kaçma fırsatınız var," demiş Kuzgun. "Kötü Kraliçe, Öte Topraklar'ı yöneten Peri Kral ve Kraliçelerle büyük bir büyücülük savaşına girdi. Şuradaki ok yarığına bir ip atın ve özgürlüğe kavuşun."

Prenses Nell ve Harv, Karanlık Kale'nin ana kapısının yanındaki kalelerden birinin merdivenlerinden çıkmış. Bu kalelerin, eski zaman askerlerinin istilacılara ok fırlattığı dar pencereleri varmış. Harv, duvardaki bir kancaya ipin ucunu bağlamış ve bu yarıkların birinden dışarı uzatmış. Prenses Nell, Gece Arkadaşları'nı dışarı fırlatmış, zarar görmeden yere inceklerini biliyormuş. Sonra yarıktan dışarı sarkıp, iple aşağı inmiş, özgürlüğüne kavuşmuş.

"Beni takip et, Harv!" diye bağırmış. "Aşağıda her şey yolunda. Burası tahmin edebileceğinden daha aydınlık bir yer"

"Gelemem," demiş Harv. "Yarıktan geçmek için fazla büyüğüm." Sonra, yanına aldıkları ekmekleri, peynirleri, şarap testilerini ve turşuları aşağı atmaya başlamış.

"O zaman, yukarı tırmanıp seninle kalacağım," demiş Prenses

Nell cesurca.

"Hayır!" demiş Harv ve ipi aşağı atmış, Nell'i dışarıda bırakmış.

"Ama sen olmadan mahvolurum!" diye bağırmış Nell.

"Bunlar üvey annenin lafları," demiş Harv. "Sen güçlü, akıllı ve cesur bir kızsın ve ben olmadan da

çok iyi idare edebilirsin."

"Harv doğru söylüyor" demiş Kuzgun, kafasının üstünden uçarken. "Senin kaderin öte Topraklar'da. Acele et, yoksa üvey annen geri gelip seni burada yakalar."

"O zaman ben. Gece Arkadaşlarımla Öte Topraklar'a gideceğim" demiş Prens Nell, "ve 12 anahtarı bulacağım. Bir gün buraya geri gelip, seni bu Karanlık Kale'den kurtaracağım."

"Bunu beklemiyorum," demiş Harv, "ama yine de sağol."

Kıyıda, bir zamanlar Nell'in babasının adayı dolaştığı küçük bir kayık varmış. Nell, Gece Arkadaşlarıyla kayığa binmiş ve kürek çekmeye başlamış.

Nell, sırtı ve omuzları ağrıyana kadar kürek çekmiş. Güneş batmış, hava kararmış ve karanlık gökyüzünde Kuzgun'u görebilmek iyice zorlaşmış. Sonra, imdadına Gece Arkadaşları yetişmiş, her zaman yaptıkları gibi canlanmışlar. Kayıkta, Prens Nell, Mor, Peter ve Ördek için yeteri kadar yer varmış. Ama Dinozor o kadar büyükmüş ki neredeyse kayığı batıracakmış; diğerleri kış tarafında otururken o, ağırlığı dengelemek için, baş tarafında oturmak zorunda kalmış.

Dinozor'un güçlü kürek çekmesiyle çok daha hızlı ilerlemişler. Ama sabahın erken saatlerinde bir fırtına kopmuş; dalgalar başlarının üstlerinden geçiyormuş. Yağmur o kadar hızlı yağıyormuş ki Mor ve Prens Nell, Dinozor'un parlak kaskını kova olarak kullanarak kayıktaki suları boşaltmak zorunda kalmış. Dinozor, bütün zırhını yolu aydınlatmak için dışarı atmış ama bunun yetmediğini görmüş.

"O zaman, bir savaşçı olarak görevimi yapacağım," demiş Dinozor. "Artık sizin bir işinize yaramam Prens Nell. Bundan sonra diğer Gece Arkadaşlarınızın bilgeliğine kulak vermeli ve benden öğrendiklerinizi ancak başka hiçbir şey işe yaramazsa kullanmalısınız." Suyu atlamış ve dalgaların arasında kaybolmuş. Kayık, birdenbire suyun üstüne çıkmış. Bir saat sonra fırtına dinmeye başlamış çünkü gün ağarıyormuş. Okyanus, cam gibi dümdüzmüş ve batıdaki ufuk çizgisinde. Prens Nell'in hayal ettiği kadar çok daha kocaman, yeşil bir ülke görünmüş: Öte Topraklar.

Prens Nell, Dinozor kaybolduğu için çok ağlamış. Belki bir gemi enkazı ya da denize atılan bir eşyaya tutunmuş sürükleniyordur diye kıyıda beklemek istemiş.

"Burada oyalanmamalıyız," demiş Mor, "yoksa Saksagan Kral'ın nöbetçilerinden biri bizi görebilir."

"Saksagan Kral mı?" demiş Prens Nell.

"12 Peri Kral ve Kraliçe'den biri. Bu kıyı, onun topraklarının bir kısmı," demiş Mor. "Sınırları gözetleyen bir çekirge kuşu sürüsü var."

"Çok geç." diye bağırmış keskin gözlü Peter. "Bizi gördüler I"

O anda güneş doğmuş ve Gece Arkadaşları, yine doldurulmuş hayvana dönüşmüş.

Tek bir kuş, onlara doğru geliyormuş. Yakınlaşınca Prens Nell, bunun Saksagan Kral'ın çekirge kuşlarından biri olmadığını görmüş. Bu, arkadaşları Kuzgun'muş. Nell'in kafasının üstündeki bir dala konmuş ve bağırmış, "iyi haberi Kötü haberi Hangisinden başlayayım?"

"İyi haberle başla," demiş Prens Nell.

"Kötü Kraliçe savaşı kaybetti. Diğer 12 Kral ve Kraliçe tarafından yenildi."

"Kötü haber ne?"

"Her biri, 12 anahtardan birini, ganimet olarak aldı ve kral hazinesine koyup sakladı. 12 anahtarın hepsini asla toplayamayacaksın."

"Ama onları alacağıma yemin ettim" demiş Prens Nell, "ve Dinozor dün gece bana gösterdi ki, bir savaşçı, sonu felaket de olsa görevine sadık olmalıdır. Bana Saksagan Kral'ın kalesine giden yolu göster; önce onun anahtarını alacağız."

Ormana dalmış ve çok geçmeden Kuzgun'un, Saksagan Kral'ın kalesine giden yol olduğunu söylediği bir toprak yola gelmiş, öğle yemeği için ara verdikten sonra, bu yolda yürümeye başlamış,

tek gözüyle de dikkatlice gökyüzüne bakıyormuş.

Sonra kısa, komik bir bölüm vardı. Nell, yolda başka bir yolcunun ayak izlerini buluyordu sonra başka bir yolcunun daha ve bir tane daha. Bu, gece vaktine kadar devam ediyordu. Mor, ayak izlerini inceliyor ve Prenses Nell'e, bütün gün daire çizerek yürüdüğünü söylüyordu.

"Ama dikkatlice yolu takip ettim," demiş Nell.

"Yol, Saksığan Kral'ın hilelerinden biri," demiş Mor. "Bu, dairesel bir yol. Onun kalesini bulmak için, uzun uzun düşünmeye başlamalı ve beynimizi kullanmalıyız. Çünkü bu ülkedeki her şeyde bir şekilde hile var."

"Ama bütün yollar bizi kandırmak için yapıldıysa, onun kalesini nasıl bulacağız?" demiş Tavşan Peter.

"Nell, dikiş iğnen yanında mı?" demiş Mor.

"Evet," demiş Nell, cebine uzanmış ve dikiş setini çıkarmış.

"Peter, sihirli taşın yanında mı?" diye devam etmiş Mor.

"Evet," demiş Peter ve taşı cebinden çıkarmış. Sihirli gibi görünmüyormuş sadece gri bir taşmış. Ama küçük metal parçaları, sihirli bir özellik gibi etkileyiciymiş.

"Ördek, limonata şişelerinden birinin tıpasını verebilir misin?"

"Bu şişe neredeyse boş," demiş ördek.

"Pekala. Ayrıca bir kase suya ihtiyacım var," demiş Mor ve 3 arkadaşından 3 malzemeyi toplamış.

Nell, Okuma Kitabı'nı okurken bir anlam çıkarmaya çalıştı. Mor'un, iğneyi manyetize edip, tıpayı batırarak ve su kasesinin içinde yüzdürerek nasıl pusula yaptığını öğrendi. Saksığan Kral'ın topraklarındaki 3 günlük yolcuklarını ve oradaki hileleri okudu - yiyeceklerini çalan hayvanlar, bataklık, aniden başlayan sağanaklar, iştah açıcı ama zehirli meyveler, kapanlar ve davetsiz misafirleri yakalamak için kazılmış tuzak çukurları... Nell, geri gidip, bu şeyler hakkında sorular sorabileceğini ve maceranın bu kısmını okuyarak saatler geçi-rebileceğini biliyordu. Ama önemli kısım, her günün sonunda Peter'le yapılan konuşmalar gibi görünüyordu.

Tavşan Peter, bütün bu tehlikeleri atlatırken, onların rehberiymiş. Gözleri, havuç yediği için çok keskinmiş ve kocaman kulakları, millerce öteden gelen tehlikeyi duyabiliyormuş. Titrek burnu, tehlikenin kokusunu almış ve Saksığan Kral'ın çoğu hilesini keskin zekasıyla çözmüş. Çok geçmeden Saksığan Kral'ın şehrinin eteklerine ulaşmışlar. Şehrin etrafında bir duvar bile yokmuş. Saksığan Kral o kadar kendine güvenirmiş ki hiçbir istilacının, ormandaki bütün tuzak ve kapanları geçebileceğine ihtimal vermezmiş.

**Prenses Nell, Saksığan Kral'ın şehrinde;
sırtlan tehlikesi; Peter'in hikayesi;
Nell, bir yabancı hakkında gelir.**

Saksığan Kral'ın şehri, bakir doğanın herhangi bir yerinden daha korkutucuymuş. Prenses Nell, ormandaki insanlardan çok vahşi hayvanlara güvenmeyi tercih etmiş. Şehrin ortasındaki ağaçlık alanlarda uyumaya çalışıyormuş. Bu, Prenses Nell'e Büyülü Ada'daki ağaçlıkları hatırlatmış. Ama daha rahatlarına bakmadan tıslayan, salyaları akan, kırmızı gözlü bir sırtlan gelmiş ve onları kovalamış.

"Belki hava karardıktan sonra, ağaçlıklara gizlice geri dönebiliriz, o zaman sırtlan bizi görmez," demiş Nell.

"Sırtlan bizi her zaman görür, karanlıkta bile çünkü o, bizim vücutlarımızdan çıkan kızıl ötesi ışınları görebiliyor," demiş Mor.

En sonunda Nell, Peter, ördek ve Mor, başka yoksul insanların yaşadığı bir alanda kamp yapmak için bir yer bulmuş, ördek, küçük bir kamp kurmuş ve ateş yakmış. Yatmadan önce biraz çorba içmişler. Ama çok uğraşsa da, Prenses Nell uyuyamamış. Tavşan Peter'in de uyuyamadığını görmüş; ateşe arkasını dönmüş, karanlığa bakarak oturuyormuş.

"Neden bizim yaptığımız gibi ateşe değil de karanlığa bakıyorsun?" diye sormuş Nell.

"Çünkü karanlık, tehlikenin geldiği yerdir," demiş Peter, "ateşten sadece yanılısana çıkar. Bu, evden kaçan küçük bir tavşanken öğrendiğim derslerden biriydi."

Peter, kendi hikayesini anlatmaya devam etti, Okuma Kitabı'nın başlarında Dinozor'un yaptığı gibi. O ve kardeşlerinin evden nasıl kaçtığıyla ilgili bir hikayeydi; onları gören türlü türlü kediler, akbabalar, çakallar, köpekler ve insanlarla çatışmışlardı ama o kadar cesur olmayan küçük maceralardı. Aralarında hayatta kalan bir tek Peter'di çünkü en zekileri oydu.

"Bir gün kardeşlerimin öcünü almayı aklıma koydum," demiş Peter.

"Peki aldın mı?"

"O başlı başına uzun bir hikaye."

"Anlat banal" demiş Prenses Nell.

Fakat Peter, hikayesine başlayamadan, onlara doğru yaklaşan bir yabancıyı fark etmişler, "Ördek ve Mor'u uyandırmamız gerek," demiş Peter.

"Bırak uyusunlar" demiş Prenses Nell. "Dinlenmeyi hak ettiler. Hem bu yabancı o kadar da kötü görünmüyor."

"Kötü bir yabancı tam olarak nasıl görünür?" demiş Peter.

"Bilirsin işte, çakal gibi ya da akbaba gibi," demiş Prenses Nell.

"Merhaba, genç bayan," demiş yabancı, üstünde, pahalı kıyafetler ve mücevherler varmış. "Güzel Saksagan Şehri'nde yeni olduğunuzu ve şansınızın yaver gitmediğini fark etmeden edemedim. Siz burada sıkıntı çekerken ben, sıcak ve rahat evimde oturmuş, nefis yemeklerimi yerken suçlu hissettim. Benimle gelip, sizinle ilgilenmeme izin verir misiniz?"

"Arkadaşlarımı terk etmem," demiş Prenses Nell.

"Tabi ki - onu kastetmemiştim," demiş yabancı. "Ne yazık ki uyuyorlar. Hey, bir fikrim var. Sen benimle gel, tavşan arkadaşın burada, uyuyan arkadaşlarına göz kulak olsun ve ben sana evimi göstereyim - sadece bebeklerin okuduğu şu aptal çocuk hikayelerinde gördüğün gibi, senden faydalanmaya çalışan tuhaf bir yabancı olmadığımı kanıtlamak için. Sen küçük bir bebek değilsin, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum," demiş Prenses Nell.

"O zaman benimle gel, beni adil bir şekilde yargıla, kontrol et. Eğer düzgün bir adam çıkarsam, geri geliriz ve küçük grubunun geri kalanını alırız. Hadi, boşa zaman harcıyoruz!"

Prenses Nell'e, yabancıya hayır demek çok zor gelmiş. "Gitme onunla, Nell!" demiş Peter. Ama Nell, yine de onunla gitmiş. İçten içe yanlış olduğunu biliyormuş ama akılsızmış işte. Çünkü hala, sadece küçük bir kızmış. Büyük bir adama hayır diyebileceğini hissetmemiş.

O anda, hikaye çok interaktif bir hal aldı. Nell, bir süre videonun içine girdi ve farklı şeyler denedi. Bazen adam ona içecek bir şey verirdi ve o uykuya daldı. Ama içeceği içmeyi reddedince, adam onu tutup bağlardı. İki şekilde de, adamın bir korsan olduğu ortaya çıktı. Prenses Nell'i başka korsanlara satacak, onlar da onu asla bırakmayacaktı. Nell, aklına gelen her numarayı denedi. Ama video öyle bir yapılmıştı ki sanki yabancıyla gitmeye karar verdiği için, yapabileceği hiçbir şey onu, korsanlara köle olmaktan kurtaramazdı.

Onuncu ya da on ikinci tekrardan sonra kitabı, kumun üzerine bıraktı ve üstüne eğildi, ağlıyordu. Harv uyanmasındiye sessizce ağladı. Uzun süre ağladı, durmak için bir sebep göremedi. Çünkü o

anda, tıpkı kitaptaki Prenses Nell gibi kapana kısılmış hissediyordu.

"Hey," dedi bir adam sesi yavaşça. İlk başta Nell, sesin Okuma Kitabı'ndan geldiğini sandı ve duymazlıktan geldi. Çünkü Okuma Kitabı'na kızgındı.

"Sorun ne, küçük kız?" dedi ses. Nell, sesin geldiği yeri bulmaya çalıştı. Ama tek gördüğü, gözyaşları arasından seçebildiği mediatron ışıklarıydı. Gözlerini ovuşturdu ama elleri kumluydu. Birden paniğe kapıldı çünkü orada kesinlikle birinin olduğunu fark etti, büyük bir adam. Kör ve çaresiz hissediyordu.

Sonunda onu görebildi. Ondan 6 fit uzakta çömelmişti, yeteri kadar güvenli bir mesafeydi. Alnını kırıştırmış, aşırı derecede endişenmiş bir şekilde Nell'i izliyordu.

"Ağlamak için bir sebep yok," dedi. "O kadar da kötü olamaz."

"Sen kimsin?" dedi Nell.

"Ben, sadece sana yardım etmek isteyen bir dostum. Hadi gel," dedi, başıyla sahilin aşağısını göstererek. "Seninle biraz konuşmam gerek ve oradaki arkadaşını uyandırmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşacaksınız?"

"Sana nasıl yardım edebileceğim hakkında. Hadi ama, yardım istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Nell.

"Tamam. Gel o zaman." dedi yabancı ve ayağa kalktı. Nell'e doğru bir adım attı, eğildi ve elini uzattı.

Nell, sol elini uzattı ve son anda, sağ eliyle bir avuç kumu onun yüzüne attı. "Lanet olsun!" dedi yabancı. "Seni küçük orospu, bunun için senin canına okuyacağım."

Mınçıklar, her zamanki gibi, Harv'ın başının altındaydı. Nell aniden mınçıkları çekti ve yabancıya arkasını döndü. Bütün vücudunu döndürdü ve Dojo'nun öğrettiği gibi son anda, bir bilek hareketiyle adama mınçıkayla vurdu. Mınçıkanın ucu, demir bir kobra gibi, yabancıнын sol diz kapağına çarptı ve Nell, bir çatırtı duydu. Yabancı, şaşılacak derecede yüksek sesle çığlık attı ve kumun üzerine devrildi. Nell, mınçıkları döndürdü ve yabancıнын şakak kemiklerine nişan aldı. Ama vuramadan önce, Harv, bileğinden yakaladı. Mınçıkanın sallanan ucu, kontrolsüzce döndü ve Nell'in kaşına çarptı. Kaşı yarıldı ve başında, bütün vücudunu donduran bir acı hissetti. Kusmak istedi.

"İyi işti, Nell." dedi, "ama şimdi buradan toz olmalıyız."

Nell, Okuma Kitabı'nı kaptı. Birlikte, sahilden aşağı doğru koşmaya başladılar, mediatronik ışıklar arasında gürültüyle parıldayan gümüş larvaların üstünden atladılar. "Şimdi, muhtemelen polisler peşimizde olacak," dedi Harv. "Bir yere gitmemiz lazım."

"O battaniyelerden birini al," dedi Nell. "Bir fikrim var."

Kendi gümüş renkli battaniyelerini bırakmışlardı. Atılmış bir battaniye, dalgakırandaki çöp kutusunun dışına taşıyordu. O yüzden, yanından geçerken Harv, battaniyeyi kaptı ve topak haline getirdi.

Nell, Harv'ı ormanın bir yerine götürdü. Daha önce durdukları küçük kovuğu buldular. Bu kez, Nell, üstlerine battaniye örttü ve balon yapmak için battaniyenin içine kıvrıldılar. Sessizce bir dakika beklediler, sonra beş dakika, sonra on dakika... Arada sırada, oradan geçen bir kapsülün ince vızıltısını duyuyorlardı ama onlar sürekli geçmeye devam ediyordu. Ve farkına bile varmadan, uykuya daldılar.

**Dr. X'den gizemli bir hediyelik eşya; Hackworth'ün
Vancouver'a gelişi; bu şehrin Atlantis mahallesi;
yeni bir araç ediniz.**

Dr. X, Hackworth'ü bulması için, Shanghai Havaalanına bir haberci göndermişti. Hackworth, bir sidik çukuruna yönelirken haberci, yanına yaklaştı, gülümseyerek ona selam verdi ve o da işedi. Sonra iki adam, birbirlerine kartvizitlerini verdi. Kartvizitleri alıp hafifçe başlarını eğdiler.

Hackworth'ün kartı, kendi gibi gösterişliydi. Beyaz bir karttı ve üstüne adı, büyük harflerle basılmıştı. Çoğu kart gibi, akıllı kağıttan yapılmıştı ve sayısal bilgileri saklamak için büyük bir hafıza boşluğu vardı. Bu farklı örnek, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabını oluşturan orijinal programdan kalan bir nesne derleyici programı içeriyordu. Bu uyarlama, profesyonel oyunculara bağlı kalmak yerine otomatik ses üretme işlemini kullanıyordu. İçinde, Dr. X'in kodlayıcılarının, metni Çinceye çevirmek için ihtiyacı olan bütün komutlar vardı.

Doktorun kartı daha renkliydi. Üzerine karalanmış birkaç Çin harfi vardı ve ayrıca Dr. X'in mührünü taşıyordu. Artık kağıtlar akıllı olduğu için, mühürler de hareketliydi. Damga, kağıdı küçük bir grafik programını sonsuza kadar çalıştıran bir programla donatıyordu. Dr. X'in mührü, frengi olmuş bir moruk gibi resmedilmişti. Omzuna atılmış bir külâh vardı, elinde bambu sopasıyla nehir kenarında bir taşın üzerinde oturuyor, denizden balık çekiyordu - hayır, balık değildi, ipin ucunda kıpırdanan bir ejderhaydı ve siz fark ettiğiniz anda, moruk size dönüp küstahça gülümsüyordu. Bu değersiz tablodaki görüntü sonra donuyordu ve ustalıkla, Dr. X'in isminin harflerine dönüşüyordu. Sonra en başa geri dönüyordu. Kartın arkasında, aslında bunun bir mektup olduğunu gösteren birkaç hareketli sembol vardı; bir nesne derleyici için tam donanımlı bir programdı. Hareketli semboller, sadece 8 metreküp ya da daha büyük bir nesne derleyicide çalışacağını gösteriyordu yani Amerika'ya ulaşana kadar kullanamayacaktı.

Vancouver'da, Hanjin Takhoma'dan indi, en güzel manzaralı liman olmanın yanında, büyük bir Atlantis yerleşim bölgesine sahip olmakla da övünürdü. Dr. X, ona gideceği yeri söylememişti - sadece mektup ve bir uçuş numarası - bu yüzden son durağa kadar gemide durmanın bir anlamı yok gibi göründü. Gerekirse buradan da, kıyıya hızlı trenle gidebilirdi.

Şehrin kendisi, büyük bir kabile pazarıydı. Bu nedenle. Protokol tarafından alınan ve işletilen bir çok Pazar yeri vardı. Burada, farklı kabilelerden vatandaşlar, tarafsız bir alanda bir araya gelir, ticaret yapar, pazarlık yapar, zina yapar, vesaire... Pazar yerlerinden bazıları, klasik tarzda meydanlardı, diğerleri daha çok toplantı merkezi ya da ofis binalarına benziyordu. Eski Vancouver'ın pahalı ve manzaralı bölgelerinden çoğu, Hong Kong Hayır Cemiyeti ya da Japonlar tarafından alınmıştı. Konfüçyüsçüler de, şehir merkezindeki en uzun binaya sahipti. Şehrin doğusunda, yani Fraser Nehri'nin bereketli deltasında, Slavlar ve Almanlar, büyük yaşam alanlarını çitlerle belirlemişti, yaygın güvenlik sistemlerinden daha fena bir sistemleri vardı. Hindistan, bütün şehirde küçük gruplara ayrılmıştı.

Atlantis yerleşim bölgesi, üniversitenin yarım mil batısından yukarı doğru uzanıyor ve oraya da bir köprüyle bağlanıyordu. İngiliz Tektonik Birimi, burayı bir ada gibi yapmıştı, sanki bir milyon yıldır orada duruyormuş gibiydi. Hackworth, kiraladığı velespitle köprüden geçerken serin, tuzlu hava, sakallarından esip geçiyordu. Rahatlamaya başladı, kendini tekrar evde gibi hissetti. Dalgakıranın üstündeki zümrüt yeşili oyun alanında, kısa pantolonlu genç çocuklar, birbirlerini itip kakarak top oynuyordu.

Yolun karşı tarafında kızlar okulu vardı, onların da aynı büyüklükte bir oyun alanı vardı ama bu alan, kızlar kısa ya da dar kıyafetlerle etrafta koşabilsin ve adab-ı muaşerete uygun olsun diye 12 fut uzunluğundaki uzun çitlerle çevriliydi. Hackworth kamaradaki yatağında iyi uyuyamamıştı, bir misafir hosteline gidip biraz uzanmakta bir sakınca görmedi.

Ama saat daha sabahın 11'iydi ve günü boşa harcamak istemiyordu. Bu yüzden, velespitine binip şehir merkezine gitti, gördüğü ilk barda durdu ve öğle yemeği yedi Barmen ona Büyük Postane'nin

yolunu tarif etti, birkaç blok ötedeydi.

Postane çok büyüktü, çeşit çeşit nesne derleyiciler vardı. Yükleme peronunun hemen yanında 10 metre yükseklikte bir model duruyordu. Hackworth, Dr. X'in mektubunu, okuyucu kısmına soktu ve nefesini tuttu. Ama dramatik bir şey olmadı; kontrol panelindeki ekran, bu işin birkaç saat süreceğini söyledi.

Hackworth, yerleşim bölgesinin etrafında dolaşarak vakit öldürdü. Şehrin orta kısmı küçüktü ve muhteşem Gürcistan, Victoria, Roma ve tek tük İngiliz tarzı evlerle ve dökülmüş yapraklarla dolu mahallelere çabucak ulaşıyordu. Evlerin arkasında, golf sahaları ve parklarla burjuvalaştırılmış çiftlikler sıralanmıştı. Çiçeklerle kaplı bir parkta bir banka oturdu ve Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nın orijinal kopyasının izini süren mediatron kağıdını açtı.

Kitap, sınırdaki yeşil şeritte biraz vakit geçirmiş sonra New Atlantis yerleşim bölgesi yönüne doğru çıkmaya başlamış gibi görünüyordu.

Hackworth dolma kalemini çıkardı ve Lord Finkle- McGraw'a kısa bir mektup yazdı.

Majesteleri,

Bana olan güveninizi boşa çıkarmamak için, çok açık sözlü olmaya gayret ediyorum. Açık bir kanal görevi yaparak, bu görevle ilgili bütün bilgiyi size aktaracağım. Bu nedenle size söylemeliyim ki, iki yıl önce. Okuma Kitabı'nın kaybolan kopyasını çaresizce aramaya, Kiralık Topraklardan başladım... (vs. vs.)

Ekte, bir harita ve düne kadar nerede olduğunu bilmediğim bu kitabın son bulunduğu yerlerin verilerini bulacaksınız. Kimde olduğunu henüz bilmiyorum ama kitabın programlamasına bakılırsa, muhtemelen 5 ve 7 yaşları arasında, kabilesiz, genç bir kız olduğundan şüpheleniyorum. Kitap, son 2 yıldır bir evin içinde kalmış olmalı yoksa sistemlerim yerini tespit ederdi. Eğer bu tahminler doğruysa ve eğer icadım, beklenen amaçlara hizmet ediyorsa, o zaman kitabın, kızın hayatında önemli bir yere sahip olduğunu düşünmek doğru olacaktır...

Durum buysa, kitabın kızıdan alınmaması gerektiğini yazarak mektuba devam etti ama biraz daha dikkatli düşündük-ten sonra mektubun o kısmını karaladı ve o kısım sayfadan silindi. Finkle-McGraw'a işleri nasıl yürüteceğini söylemek Hackworth'e düşmezdi. Mektubu imzaladı ve gönderdi.

Yarım saat sonra, kaleminin zili tekrar çaldı ve mailini kontrol etti.

Hackworth,

Mesaj alındı. Geç olması hiç olmamasından iyidir. Kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Saygılarımla.

Finkle-McGraw.

Hackworth postaneye geri dönüp büyük nesne derleyicinin camına baktığında, büyük bir makinenin, loş kırmızı ışıkta biçimleniyor olduğunu gördü. Gövdesi çoktan tamamlanmıştı ve şimdi, altında dört bacağı derlenirken yavaşça ayağa kalkıyordu. Dr. X, Hackworth'e bir robot at temin etmişti.

Hackworth, beğenerek fark etmişti ki bunu yapan mühendisler, basitlik ve sağlamlık değerlerine daha çok öncelik vermiş, rahatlık ve tarzı pek önemsememişti. Çok Çin işiydi. Onu gerçek hayvan gibi göstermek için çaba harcanmamıştı. Bacaklardaki makine işlerinin çoğu açıkta bırakılmıştı. Böylece eklemler ve kumanda çubuklarının nasıl çalıştığını görebiliyordunuz, eski bir buharlı lokomotifin tekerleklerine bakmak gibiydi. Gövdesi ince ve sıskaydı. Yıldız şeklindeki bağlantı parçalarından yapılmıştı. 5 ya da 6 tane sigara uzun-luğunda çubuklar burada birleşiyordu. Çubuklar ve bağlantı parçaları, üçgen bir sistemin etrafında düzensiz bir gövde oluşturuyordu. Çubuklar, uzunluklarını değiştirebiliyordu. Hackworth aynı yapıyı başka bir yerde görmüştü ve gövdenin de

boyutunu ve şekli inanamaz derecede değiştirebildiğini biliyordu. O anda kontrol sisteminin gerektirdiği sertliği ya da esnekliği sağlayabiliyordu. Hackworth, üçgen sistemin içinde alüminyum kaplı küreleri ve elipsleri görebiliyordu, şüphesiz hava doluydu ve atın içgüdülerini barındırıyordu. İçgüdüler, aslında çubukların sistemi ve bir enerji kaynağıydı.

Bacaklar çabucak derlendi, ayaklar daha karışık olduğu için biraz daha uzun sürdü. Tamamlandığında Hackworth, havayı boşalttı ve kapağı açtı. "Otur," dedi. Robot atın bacakları büküldü ve at, N.D.'nin önüne oturdu. Üçgen sistemi olabildiğince küçüldü ve boynu kısaldı. Hackworth eğildi, parmaklarını üçgen sisteme geçirdi ve robot atı bir eliyle kaldırdı. Postanenin girişinden kapıya kadar taşıdı, şaşkın müşterileri geçti ve sokağa çıktı.

"Biniş pozisyonuna gel," dedi. Robot at biraz ayaklanıp çömeldi. Hackworth, bir bacağını eyerin üstüne attı, bir çeşit kauçukla kaplıydı ve birden atın, onu havaya kaldırışını hissetti. Ayakları yerden kesildi ve üzeniyi bulana kadar sağa sola sallandı. Bir bel desteği, incelikle böbreklerine bastırıyordu ve sonra robot at sokakta yürümeye başladı, köprüye doğru geri gidiyordu.

Bunu yapmaması gerekiyordu. Hackworth, ona durmasına söylemek üzereydi ki mektubu neden son anda aldığına farkına vardı: Dr. X'in mühendisleri, bu atın beynine bir şeyler programlamıştı, onu nereye götüreceğini söylüyordu.

"İsim?" dedi Hackworth.

"İsimsiz," dedi robot at.

"İsim, Adam Kaçıran," dedi Hackworth;

"İsim, Adam Kaçıran," dedi Adam Kaçıran; iş alanına yaklaştığını hissedince hızlı yürümeye başladı. Birkaç dakika içinde köprüde dörtnala esmeye başlamışlardı. Hackworth arkasına dönüp Atlantis'e baktı ve takipçi uçakları aradı. Napier onu izliyorsa bile, bunu büyük bir ustalıklarla yapıyordu.

Kiralık Topraklarda sabah gezintisi; Dovetail; anlayışlı bir Polis Memuru.

Önlerindeki dağın tepesinde, St Mark Katedral'ini görebiliyor ve çanlarının sesini duyabiliyorlardı. Çoğunlukla bir ezgi yoktu, sadece art arda dizilmiş notalardı ama ara sıra. Yi Çing'in değişimlerinden beklenmeyen bir cevher gibi, güzel bir melodi çıkıyordu. Victoria Kaynağı'nın Elmas Sarayı, hala dağın arkasında gizlenen gün doğumunda, şeftali ve amber renginde parlıyordu. Nell ve Harv, gümüş battaniyenin altında şaşırtıcı derecede iyi uyumuştı, ama yine de erken uyanmıştı. Sendero Kabilesi'nin savaş borusu onları uyandırmıştı. Tekrar yollara düştüklerinde, Sendero'nun iri yarı, Koreli ve İnka evangelistleri, çoktan Kiralık Toprakların gizli yollarına dökülüyordu. Katlanır mediatronlar ve küçük kırmızı kitaplarla dolu ağır sandıklar taşıyordu. "Oraya girebiliriz Nell." dedi Harv ve Nell, onun şaka yapıyor olduğunu düşündü. "Sendero'da her zaman yiyecek bir şeyler ve sıcak bir yatak vardır."

"Kitabımı içeri sokmaya izin vermezler," dedi Nell.

Harv ona baktı, biraz şaşırılmıştı. "Nereden biliyorsun? Sakın bana Okuma Kitabı'ndan duyduğunu söyleme."

"Sendero'da sadece bir kitap vardır ve o da, diğer bütün kitapları yakmalarını söyler."

Yeşil şeride doğru çıkarken yol dikleşti ve Harv hırıldamaya başladı. Ara sıra durur, ellerini dizlerine koyar ve bir fok balığının bağırışı gibi boğuk boğuk öksürürdü. Ama hava burada daha temizdi, boğazlarından geçerken hissedebiliyorlardı ve daha soğuktu, bunun da yararı vardı.

Bir orman sırası, yüksek merkezdeki New Chusan platosunu çevreliyordu. Dovetail kabilesinin

yerleşim yeri, bu ye-şil şeridin arkasındaydı ve orada da ağaçlar çok seyrek değil-di. Fakat uzaktan, daha güzel bir oluşum gibi görünüyordu - daha fazla ve daha küçük ağaçlar ve bir sürü çiçek...

Dovetail, demir parmaklıklardan yapılmış ve siyaha boyanmış bir çitle çevriliydi Harv bir kez baktı ve tek güvenlikleri buysa, bunun bir şaka olması gerektiğini söyledi. Sonra fark etti ki çit, yeşil çimenlerle çizilmişti kroket şampiyonluğu için bile yeteri kadar düzgündü. Harv, anlamlı bir biçimde Nell'e kaşlarını kaldırdı, izni olmadan oradan geçmeye çalışan biri, hidrolik, paslanmaz çelikten kazıklara oturacak ya da kurabiye kalıplarıyla vurulacak ya da robot köpekler tarafından parçalanacaktı.

Dovetail'in kapıları açıldı, Harv çok tedirgin oldu. Nell aralarından geçmeye çalışır korkusuyla Harv, onun önüne geçti. Sınır çizgisinde kaldırım, her zamanki sert-ama-esnek, düz-ama-yüksek taşıma güçlü nano malzemelerden düzensiz, granit taşlar mozağine dönüşüyordu.

Görünen tek insan, beyaz saçlı bir Polis Memuruydu. Göbeği, sarı düğmelerinin arasında gözle görülür bir açıklık yaratmıştı. Elinde küçük bir kürekle, eğilmiş, zümrüt yeşili çimenin üstünden dumanı tüten bokları çıkarmakla uğraşıyordu. Durum gösteriyordu ki bunlar, iki corgi'den birinden çıkmıştı. Şimdi de orada, absürt vücutlarını birbirine sürtüyor, birbirlerinin üstünde yuvarlanmaya çalışıyorlardı. Bu, çok zayıf ve kısa olan corgiler için bile, mekanik kurallarına aykırıydı. Ki bunlar öyle değildi. Bu mücadele, çığır açan bir süreklilik çatışmasında, tek bir çarpışma gibi göründü ve ilgi, savaş alanından, kapıyı korumak gibi daha önemli hususlara yönlendirildi. Nell ve Harv'ı ilk fark eden Polis Memuru oldu. "Gidin buradan!" diye bağırdı yeterince neşeli bir şekilde ve kokulu küreğini tepenin aşağısına doğru salladı. "Bugün sizin gibilere verecek işimiz yok! Ve bedava nesne derleyiciler, aşağıda deniz kıyısında."

Bu haber, Harv'da, Polis Memuru'nun amaçladığının tersini yarattı çünkü demek ki onun gibiler için iş vardı. Temkinli bir şekilde öne çıktı. Nell, bundan faydalanarak, Harv'ın arkasından kaçtı. "Affedersiniz, efendim," dedi, "buraya iş ya da bedava şeyler için gelmedik, bu kabileye ait olan birini bulmaya geldik."

Polis Memuru, ceketini düzeltti ve bir kabilesiz gibi görünen ama bir Vicky gibi konuşan bu küçük kızın görünüşüne göre ayarladı. Şüphe, yerini yardımseverliğe bıraktı ve görünüşe göre ileri derecede duyma kaybı yaşayan köpeklerine biraz lanet okuduktan sonra Harv ve Nell'e doğru yavaş yavaş yürüdü. "Pekala," dedi. "Kimi arıyorsunuz?"

"Brad adında bir adam. Bir nalbant. New Atlantis Kabilesi'nde bir ahırda çalışıyor, atlara bakıyor."

"Onu iyi tanırım," dedi Polis Memuru. "Onu sizin için aramaktan mutluluk duyarım. Siz...onun arkadaşısınız o zaman?"

"Bizi iyi hatırladığımı ümit ediyoruz," dedi Nell. Harv kafasını çevirdi ve bu şekilde konuştuğu için yüzünü buruşturdu, ama Polis Memuru inanıyordu.

"Rüzgarlı bir sabah," dedi Polis Memuru. "Neden benimle bekçi kulübesine gelmiyorsunuz, orası rahat ve sıcak, size çay da veririm."

Ana kapının iki tarafında da çit, elmas camlı, dar pencereleri olan küçük bir taş kuleyle son buluyordu. Polis Memuru, kendi tarafındaki kuleye girdi ve işlenmiş demirden menteşeleri olan ağır, tahta bir kapı açtı. Nell ve Harv'ın içeri girmesine izin verdi. Küçük, sekizgen oda karman çormandı; koyu renk tahtadan yapılmış güzel mobilyalar, eski kitapların olduğu bir raf, küçük bir dökme demir ocak ve onun üstünde de kırmızı, emaye bir çaydanlık vardı. Çaydanlığın, eskiden dünyaya çarpmış bir asteroit gibi çukurları vardı, ince bir buhar çizgisi tütüyordu. Polis Memuru onlara iki tane tahta sandalye gösterdi. Sandalyeleri masanın kenarından alırken her birinin, şu ana kadar gördükleri diğer sandalyelerin 10 katı ağırlığında olduğunu fark ettiler, gerçek tahtadan, hatta kalın parçalardan yapılmıştı. Sandalyeler çok rahat değildi, ama yine de Nell'in hoşuna gitmişti, çünkü büyüklüğü ve

ağırılığı, güvende hissettiriyordu. Bekçi kulübesinin Dovetail tarafındaki pencereleri daha büyüktü ve dışarıdaki iki corgiyi görebiliyordu. Çit örgüden dikkatle bakıyorlardı, prosedürdeki büyük bir boşluk yüzünden dışarıda bırakılmalarına şaşırılmışlardı, böyle hataların yapıldığı bir dünyada hiçbir şeye güvenilmez dercesine, tereddütle kuyruklarını sallıyorlardı.

Polis Memuru, tahta bir tepsi buldu ve fincanları, fincan tabaklarını, kaşıkları, maşaları ve diğer çay ekipmanlarını düzgünce tepsiye yerleştirdi. İçeceği döktü ve eski yöntemlere uyararak, onların önüne koydu.

Pencerenin yanındaki tezgahta, tuhaf, siyah bir nesne duruyordu. Nell bunun telefon olduğunu anladı. Annesinin izlemeyi sevdiği eski videolarda görmüştü - tılsımlı bir anlamı varmış gibi görünmüştü ama bu, gerçekteki haline uymuyordu. Polis Memuru, üstünde el yazısıyla yazılmış isimler, çizgiler ve sayıların olduğu bir kağıt parçası aldı. En yakın pencereye arkasını döndü, sonra ışığa yakın olmak için tezgaha yaslandı. Kağıdı ışığa tuttu ve sonra çenesini kaldırdı, okuma gözlüklerinin camlarını, göz bebekleri ve sayfa arasına yerleştiren bir pozisyon aldı. Bu unsurların hepsini uygun konuma getirdikten sonra hafif bir iç çekti, ayarlamalar tam olmuştu. Gözlüklerinin üstünden Nell ve Harv'a baktı, sanki onu dikkatle izlerlerse birkaç numara öğrenebileceklerini ima eder gibiydi. Nell, onu ağzı açık izledi çünkü nadiren gözlüklü insan görüyordu.

Polis Memuru, dikkatini tekrar kağıda verdi. Birkaç dakika kaşlarını çatarak kağıda göz gezdirdi ve bazı numaralar söylemeye başladı. Misafirlerine sıradan gelen bu numaralar. Polis Memuru için oldukça önemli ve anlamlıydı.

Siyah telefonun, kenarlarına parmak genişliğinde delikler açılmış metal bir diski vardı. Polis Memuru, telefonun ahizesini omzuna tutturdu ve parmağını bu deliklere sokmaya başladı, karşı bir güç olarak kullanarak diski döndürdü. Ardından kısa ama oldukça neşeli bir konuşma geçti. Sonra telefonu kapattı ve ellerini beline koydu, sanki görevini o kadar başarıyla tamamlamıştı ki telefonda konuşulanlar gereksiz bir dekorasyondur. "Birkaç dakika bekleyeceğiz," dedi. "Lütfen çayı aceleyle içip ağzınızı yakmayın. Biraz kurabiye ister misiniz?"

Nell bu kadar iyiliğe alışkın değildi. "Hayır, teşekkür ederim efendim," dedi. Ama Harv, pragmatik olarak yaklaşıp biraz alabileceğini söyledi. Birdenbire, Polis Memuru'nun elleri, yeni bir varoluş sebebi buldu ve küçük odadaki eski, tahta dolapların karanlık köşelerini aramaya başladı. "Bu arada,"

dedi, dalgın bir şekilde, arayışına devam ederken, "kapıdan geçmek gibi bir niyetiniz varsa yani Dovetail'i ziyaret etmek istiyorsanız, bunu yapabilirsiniz, ama kurallarımız hakkında birkaç şey bilmeniz gerekiyor."

Ayağa kalktı ve onlara doğru döndü, üstünde KURABIYE yazan bir teneke kutu gösterdi "Daha açık konuşmak gerekirse, genç beyefendinin zincirli sopaları ve sustalısının, pantolonundan çıkıp burada, ben ve iş arkadaşlarımla himayesinde kalması gerekiyor. O korkunç sopa yığınınca, pillere, algılayıcı dizilimlere ve genç bayanın, yanılmıyorsam kitap adı altında, küçük çantasında taşıdığı, gizlenmiş şeye iyice bir bakmam gerekiyor. Hmm?" Polis Memuru, kaşlarını kaldırmış onlara bakıyordu. Ekose desenli kurabiye kutusunu sallayarak...

Kendini, Polis Memuru Moore diye tanıtmıştı. Harv'ın silahlarını, gerekenden daha dikkatli bir şekilde,-sanki bir piramitten yeni çıkarılmış tarihi kalıntılarını gibi inceledi. Bu silahların ne kadar etkili olduğunu söyleyerek Harv'ı tebrik etmeyi ve Harv gibi genç bir adamla uğraşmanın ne kadar büyük bir aptallık olduğunu sesli düşünmeyi ihmal etmedi. Silahlar, dolaplardan birine kondu. Polis Memuru Moore dolapla konuşarak kilitleti. "Ve şimdi de kitap, genç bayan," dedi Nell'e, yeteri kadar nazikçe.

Okuma Kitabı'nı elinden bırakmak istemedi. Ama oyun odasında kitabı ondan almaya çalışan

çocukların nasıl şoke olduğunu hatırladı. O yüzden kitabı verdi. Polis Memuru Moore, iki eliyle dikkatlice aldı ve dudaklarının arasından küçük bir teşekkür mırıldandı. "Onu benden çalmaya çalışan insanlara bazen oldukça kötü şeyler yapabildiğim size söylemeliyim," dedi Nell, sonra dudağını ısırıp, Polis Memuru Moore'un hırsız olduğunu ima etmediğini umuyordu.

"Genç bayan, asıl yapmazsa üzüleceğim."

Polis Memuru Moore, kitabı birkaç kez döndürdü, kitap kapağını, altın yazıları, kağıdın dokununca verdiği hissi beğendiğini söyledi. Çay ya da şeker dökülmediğinden emin olmak için eliyle masaya dokundu ve kitabı yavaşça masanın üstüne koydu. Masadan uzaklaştı ve sekizgen odanın geniş köşelerinden birinde duran meşe ve pirinçten yapılmış fotokopi makinesini rastgele bulmuş gibi yaptı. Çıktı tepsisinde birkaç sayfa buldu ve bir süre göz gezdirdi, arada sırada da hüznle gülümsüyordu. Bir anda, kafasını kaldırıp Nell'e baktı ve bir şey söylemeden kafasını salladı. Sonunda, "Bunun ne olduğuna dair bir fikrin.." sonra sadece gülümsedi, kafasını salladı ve kağıtlara geri döndü.

"Tamam," dedi sonunda, "tamam." Kağıtları tekrar fotokopi makinesine koydu ve yok etmesini söyledi. Yumruklarını pantolonunun cebine soktu ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı sonra oturdu, ne Nell'e, ne Harv'a, ne de kitaba bakıyordu. Gözleri uzaklarda bir yerlere dalmıştı. "Tamam," dedi. "Bazı şartlara uyarsanız, Dovetail'de kaldığınız sürece kitaba el koymayacağım. İlk olarak, ne olursa olsun bir nesne derleyiciyi kullanmayacaksınız. İkincisi, kitabı, sadece ve sadece sen kullanabilirsin. Üçüncüsü, kitaptaki herhangi bir bilgiyi kopyalamayacak ve çoğaltmayacaksınız. Dördüncüsü, kitabı burada kimseye göstermeyeceksiniz ve varlığından kimseyi haberdar etmeyeceksiniz. Bu kurallardan birinin ihlali, sizin Dovetail'dan kovulmanıza, kitaba el konmasına ve muhtemelen yok edilmesine sebep olur. Anladınız mı?"

"Çok iyi anladık, efendim," dedi Nell. Dışarıda, yaklaşan bir atın takır tukur nal sesleri duyuldu.

Yeni bir arkadaş; Nell gerçek bir at görür; Dovetail'da atla gezinti; Nell ve Harv ayrılır.

Atın üstündeki kişi Brad değildi, Nell ve Harv'ın tanımadığı bir kadındı. Düz, turuncumsu saçları, çilli, soluk bir teni ve güneş yüzüne vurmasa görülemeyecek olan havuç rengi kaşları ve kirpikleri vardı. "Ben Brad'in arkadaşım," dedi. "O işe gitti. Sizi tanıyor mu?"

Nell konuşmaya başlamak üzereydi ki Harv, onun kolunu sıkarak susturdu ve kadına, Nell'in anlatabileceğinden daha kısa bir hikaye sundu. Brad'in, bir süre onların annelerinin "arkadaşı" olduğundan, onlara hep nazik davrandığından ve atları görmek için onları NAK'a götürdüğünden bahsetti. Hikaye devam ederken, kadının yüzündeki boş ifade, biraz daha dikkatli bir ifadeye dönüştü ve dinlemeyi kesti. "Sanırım bir keresinde Brad, bana sizden bahsetti," dedi sonunda, Harv kör bir vadide gezerken. "Sizi hatırladığımı biliyorum. Peki şimdi ne olmasını istiyorsunuz?"

Bu, şaşırtıcı bir soruydu. Nell ve Harv, olmamasını istedikleri şeylere konsantre olmaya alışmıştı. Seçenekler onları şaşkına çevirdi. Onlara, daha çok ikilem gibi geliyordu. Harv, Nell'in kolunu sıkmayı bıraktı ve onun yerine eline tuttu. İkisi de bir şey söylemedi.

"Belki de," dedi sonunda Polis Memuru Moore, kadın bir işaret gibi ona baktıktan sonra, "güvenli ve sessiz bir yerde oturup kafanızı toplamanız, sizin için yararlı olacaktır."

"Bu çok iyi olur, teşekkür ederiz," dedi Nell.

"Dovetail'da bir sürü park var..."

"Boşver," dedi kadın, işareti almıştı. "Brad eve gelene kadar, onları Millhouse'a götürürüm. Sonra," dedi manalı bir şekilde Polis Memuru'na bakarak, "yapacak bir şeyler düşünürüz."

Kadın, bekçi kulübesinden hızla çıktı, Nell ve Harv'a dönüp bakmadı. Uzun boyluydu ve bol, haki

renk bir pantolon giymişti, pantolonun dizleri yıpranmıştı ama kış tarafı sağlamdı. Eski, tanımlanamayan lekelerle doluydu. Üstüne, aşırı derecede bol, İrlandalı balıkçı kazağı giymişti. Kollarını kıvrılmış ve çilli kollarının etrafında yünlü bir kabartı oluşturacak şekilde çengelli iğneyle tutturulmuştu. İki bileğinde de olan ucuz gümüş bileziklerin sesi yankılanıyordu. Atına doğru bakarak bir şeyler mırıldanıyordu. Atı, bir Appaloosa kısrığıydı, boynunu eğmiş, çitlerin içindeki kısa kesilmiş çimlere hayal kırıkılığıyla burnunu sürtüyordu. Dikkatli corgiler tarafından fark edilmemiş birkaç uzun yaprak arıyordu. Kadın, kısrığın boynunu okşamak için durduğunda, Nell ve Harv ona yetişti. Onun, ata biraz önce bekçi kulübesinde olanları ve şimdi olacakların basitleştirilmiş bir açıklamasını yapıyor olduğunu anladı. Bir an Nell, kısrığın, sahte at derisi giydirilmiş bir robot at olabileceğini düşündü. Ama sonra kısraktan, çitlerin parmaklığı boyutunda bir çiş akışı gördü, sabah güneşinde bir ışın kılıcı gibi parlıyordu. Nell kokladı ve atın gerçek olduğunu anladı. Kadın ata binmedi, görünüşe göre eyer kullanmıyordu. Atın dizginlerini, sanki narin bir şeymiş gibi nazıkçe tuttu ve atı götürdü. Nell ve Harv birkaç adım arkadan takip etti. Kadın bir süre yeşilliğin üstünde yürüdü, görünüşe bakılırsa kafasında bir şeyler kuruyordu. Saçının bir tarafını kulağının arkasına attı ve onlara doğru döndü. "Polis Memuru Moore size kurallardan hiç bahsetti mi?"

"Hangi kurallar?" diye ağzından kaçırdı Harv, Nell'in ortamı gelecek bir detaya girmesine fırsat vermeden. Nell, abisinin türlü türlü numaralarına yüzüncü kez şaşırdı, Peter bununla gurur duyardı.

"Biz, bazı nesnelere yaparız," dedi kadın; sanki bu, Dovetail kabilesi için mükemmel ve yeterli bir açıklamaymış gibi. "Brad at nalı yapar. Ama Brad istisnadır çünkü genellikle, atla ilgili hizmetler sunar. Öyle değil mi, Narin?" diye ekledi kadın, kısrığına bakarak. "Bu yüzden bir süre K.T.'de yaşamak zorunda kaldı. Çünkü seyisler, kahyalar ve diğer hizmetleri sunanların, Dovetail'daki sisteme uygun olup olmadığı konusunda anlaşmazlıklar vardı. Ama oylama yaptık ve onları içeri almaya karar verdik. Bu, size sıkıcı geliyor, değil mi? Adım Rita, ben kağıt yaparım."

"Yani, N.D.'de mi?"

Bu, Nell'e çok açık bir soru gibi geldi ama Rita bunu duyduğuna şaşırdı ve gülüp geçti. "Sonra gösteririm. Söylemeye çalıştığım şey, yaşadığınız yerden farklı olarak burada, Dovetail'da her şey el yapımıdır. Birkaç tane nesne derleyicimiz var. Ama bir sandalye istiyorsak, ustalardan biri tahtadan yapar, tıpkı eski zamanlardaki gibi."

"Neden derlemiyorsunuz ki?" dedi Harv. "N.D. tahta yapabiliyor."

"Sahte tahta yapabiliyor," dedi Rita, "ama bazı insanlar sahte şeyleri sevmiyor."

"Niye sahte şeyleri sevmiyorsunuz?" diye sordu Nell.

Rita, ona gülümsedi "Sadece biz değil. Onlar da," dedi, Dovetail'i, New Atlantis topraklarından ayıran, yüksek ağaçlar tarafındaki dağı göstererek.

Harv'ın kafasına dank etti. "Vickyler malzemeleri sizden satın alıyor!" dedi.

Rita biraz şaşırmıştı, sanki daha önce onlara Vickyler dendiğini duymamış gibiydi. "Neyse, ne diyordum? Ah, evet, yani buradaki her şey eşsizdir, o yüzden buna dikkat etmelisiniz."

Nell, eşsizin ne demek olduğunu az çok biliyordu ama Harv bilmiyordu, bu yüzden Dovetail'da yürürken Rita biraz daha açıkladı. Uzun bir süre sonra ikisine de dank etti. Rita'nın, hayal edilebilecek bir incelikle demek istediği şey, onların, ortalıkta koşup bir şeyler kırmamasıydı. Çocuk davranışını değiştirmeye yönelik böyle bir yaklaşım, bildikleri her şeyle çelişiyordu. Rita'nın düşünceli olmak için verdiği çabalara rağmen konuşma, çocuklar için kafa karışıklığına, onun için de gerilime sebep oldu. Arada sırada, yüzü kızardığında çilleri yok oluyordu.

Dovetail'in sokakları, birbirine yakın dizilmiş parke taşlarıyla kaplıydı. Araç olarak atlar, robot atlar, ve kalın tekerlekli velespitler vardı. Ortada bir çimenliğin etrafına dizilmiş birkaç binanın olduğu yer hariç, evler aralıklı dizilmişti, ya çok küçük ya da çok büyüktü. Ama hepsinin güzel

bahçeleri var gibi görünüyordu ve arada sırada Nell, yoldan fırlayıp çiçekleri kokluyordu. İlk başta Rita, gergin bir biçimde onu izledi, başka insanlara ait olduklarını ve bu yüzden çiçekleri koparmamasını söyledi.

Yolun sonunda tahta bir kapı vardı, kapının sürgüsü, tuhaf bir şekilde ilkel bir kalastan yapılmıştı. Kapıyı geçtikten sonra yol, aralarında çim yetişen kaldırım taşlarının düzensiz bir mozaigine dönüştü. Yol, atlar ve bazen de süt ineklerinin otladığı engebeli çayırlar arasından dolanıyordu ve en sonunda New Atlantis yerleşim bölgesindeki dağdan akan nehrin kıyısına konmuş 3 katlı büyük bir taş evde son buluyordu. Binanın bir tarafında kocaman bir tekerlek vardı ve nehir akarken yavaşça dönüyordu. Büyük bir kütüğün önünde bir adam dikiliyordu, kütükten kırmızı, ince odun parçaları kesmek için oldukça geniş bir balta kullanıyordu. Bu odunlar, çatıda duran bir adam tarafından uzatılan ipe bağlanmış bir sepete dolduruluyor, daha sonra sepet, aşağıya eski, gri tahta kiremitleri indiriyordu.

Harv, bu gösterinin güzelliğine çarpılmıştı ve yürümeyi bıraktı. Nell, Okuma Kitabı'nın sayfalarında bu çeşit bir işlemi görmüştü. Atların yaşadığı uzun binaya doğru Rita'yı takip etti.

İnsanların çoğu, Millhouse'da doğru düzgün yaşamıyordu. Birkaç uzun, 2 katlı ek binada, alt kattaki atölyeleri ve üst kattaki yaşam alanlarıyla idare ediyorlardı. Rita'nın aslında Brad'le yaşamadığını gördüğünde Nell, biraz şaşırıldı. Dairesi ve atölyesi, Nell'in eski evinin iki katı büyüklükteydi ve sert tahta, metal, pamuk, keten ve porselen gibi güzel şeylerle doluydu. Nell anlamaya başlıyordu, bunların hepsi, muhtemelen burada Dovetail'de insan eliyle yapılmıştı.

Rita'nın atölyesinde, kalın fiberleri kaynattığı büyük kazanlar vardı. Fiberleri, suyunu süzmek için süzgeçlere ince bir halde yayardı ve elle çalışan bir makineyle bastırarak düzleştirirdi, süzgeçten geçen binlerce küçük fiberden, kalın, kenarları pürüzlü ve güzel renkli kağıtlar yapardı. Bir kağıt yığını yaptığında, keskin bir yağ kokusu olan yan odaya götürürdü. Burada kirli önlüklü, sakallı bir adam, kağıdı, yine elle çalışan büyük bir makineye koyardı. Bu makineden çıktığı zaman kağıdın üstünde, bazı harfler vardı. New Atlantis'teki bir bayanın adı ve adresi yazılıydı.

Nell uslu durduğu, makinelere parmağını sokmaya çalışmadığı ve sorularıyla kimsenin dikkatini dağıtmadığı için Rita, izin istediği sürece diğer dükkanları gezmesine izin verdi. Nell, bütün gününü çeşitli dükkan sahipleriyle arkadaş olarak geçirdi: Camcı, kuyumcu, marangoz, dokumacı, hatta ona basma elbiseli küçük bir tahta bebek veren bir oyuncakçı...

Harv bir süre, çatıya kiremit dizen adamları rahatsız ederek vakit geçirdi sonra günün büyük kısmında, çayırlarda dolaştı. Küçük taşları tekmeliyor, sınırları ve Millhouse'a yerleşmiş halkın genel durumunu anlamaya çalışıyordu. Nell ara sıra onu kontrol etti. İlk başta gergin ve şüpheli görünüyordu sonra rahatladı ve zevk almaya başladı. Sonunda da akşamüstü, huysuzlandı ve akıntının üstündeki büyük bir kayaya oturdu, suya çakıl taşları atıyor, başparmağının tırnağını yiyor ve düşünüyordu. .

Brad eve erken geldi, bir ata binmiş, New Atlantis yerleşim bölgesinden dümdüz aşağı geliyordu. Yeşil şeritten kıvrıldı ve köpek yuvası sisteminin içinden öylece geçti, çünkü otoriteler onu tanıyordu. Harv, ona resmi bir tavırla yaklaştı, bir açıklama ve bahane sunmaya hazırlanırken öksürüp balgam çıkarttı. Ama Brad'in gözleri Harv'a neredeyse hiç bakmadı. Nell'e odaklanmıştı, bir süre onu inceledi sonra utanarak kafasını çevirdi. Karar şuydu: bu gece orada kalabilirlerdi, ama gerisi, onun güçlerini aşan yasal ayrıntılara bağlıydı.

"Shanghai Polisi'nin ilginç bulabileceği bir şey yaptın mı?" dedi Brad, Harv'a, usulca. Harv hayır dedi, her zamanki detaylar, koşullar ve yan cümleler olmadan sadece bir 'hayır'.

Nell, Brad'e her şeyi anlatmak istedi. Ama Okuma Kitabı'nda fark etmişti ki, ne zaman biri Tavşan Peter'a direkt bir soru sorsa, o hep yalan söylerdi.

"Yeşil çayırlarımıza ve büyük evlerimize bakarak Atlantis çimenliğinde olduğumuzu

düşünebilirsiniz," dedi Brad, "ama Kiralık Topraklar gibi, biz de Shanghai yetki alanındayız. Genelde Shanghai Polisi buralara gelmez. Çünkü bizler barışçıl insanlarız ve onlarla bazı anlaşmalar yaptık. Ama kaçak çete üyelerini sakladığımız duyulursa - "

"Yeter," dedi Harv. Bunların hepsini, nehir kıyısında otururken zaten düşündüğü ve sadece yetişkinlerin, onun mantığını yakalamasını beklediği gayet açıktı. Nell ne olduğunu anlamadan Harv, yanına geldi, ona sarıldı ve dudağına bir öpücük koydu. Sonra arkasını döndü ve yeşil şeridin öbür yanına, okyanusa doğru koşmaya başladı. Nell arkasından koştu ama yetişemedi. Sonunda, yaban sümbüllerinin arasına düştü ve Harv'ın, gözyaşı perdesinin içinde kayboluşunu izledi. Harv gözden kaybolunca, yerde kıvrıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir süre sonra Rita geldi, güçlü kollarıyla onu kaldırdı ve çayırların arasından yavaşça Millhouse'a geri taşıdı. Tekerlek hala durmadan dönüyordu.

Han'ın yetimleri, modern eğitim teknolojilerinin faydalarını keşfeder; Yargıç Fang, Konfüçyüsçülüğün temel İlkelerine kafa yorar.

Yetimhane gemileri, nesne derleyicilerini kendileri yapmıştı ama tabii ki Kaynaklara bağlanamıyordu. Onun yerine maddeleri, küp şeklindeki konteynırlardan temin ediyordu. Bu konteynırlar, çok düzenli dizilmiş atom tanklarına benziyordu. Vinçlerle gemiye koyuluyor ve nesne derleyicilere, kıyıda dururken Feed hatlarının bağlandığı şekilde bağlanıyordu. Gemiler, sık sık Shanghai limanına girerdi, boş konteynırları boşaltır ve yerine yenilerini alırdı - aç nüfus, çoğunlukla nesne derleyiciler tarafından üretilen yapay pirinçle beslenirdi.

Şu anda 7 gemi vardı. İlk beş tanesine, Üstad'ın Beş Erdemi'nin isimleri verilmişti, ondan sonra büyük Konfüçyüsçü filozofların isimlerini vermeye başlamışlardı. Yargıç Fang, Ruh Zenginliği isimli gemiyle yolculuk ediyordu. N.D. programını giysisinin kolunda taşıyordu. Bu gemi. Dr. X'le yat gezisine çıktığı olaylı gecede ziyaret ettiği geminin ta kendisiydi O zamandan beri, bu 50 bin küçük fareye, diğer araçlardaki çeyrek milyondan, bir şekilde daha yakın hissetmişti kendini.

Program, toptan derleyicide çalışması için yazılmıştı, her turda düzinelerce Okuma Kitabı çıkartıyordu, ilk parti bittiğinde, Yargıç Fang yeni baskılardan bir tanesini çıkardı, kapağını inceledi, benekli bir yeşim taşına benziyordu. Resimlere hayran kalarak sayfalara göz attı ve kaligrafiye titiz bir gözle baktı.

Sonra kitabı koridordan aşağı, bir oyun odasına getirdi Yüzlerce küçük fare etrafta koşuyor, kurtlarını döküyordu. Bir kızla göz göze geldi ve işaret ederek onu yanına çağırdı. Enerjik bir öğretmen tarafından dürtülen küçük kız istemeye istemeye yaklaştı. Kadın bir yandan kıza gülümsüyor, bir yandan da Yargıç Fang'e başıyla selam veriyordu

Gözlerine bakabilmek için çömeldi ve kitabı ona verdi. Kız, Yargıç Fang'den çok, kitapla ilgilendi ama terbiye eğitimi almıştı, bu yüzden başını eğdi ve ona teşekkür etti. Sonra kitabı açtı. Gözleri büyüdü. Kitap onunla konuşmaya başladı. Ses, Yargıç Fang'e biraz ruhsuz geldi, sanki konuşmanın ritmi tam olarak doğru değildi. Ama kız umursamadı çünkü kitaba kilitlenmişti.

Yargıç Fang ayağa kalktı ve binlerce küçük kızın etrafında toplandığını gördü. Hepsi, parmak uçlarında dikilmiş, ağızları açık, küçük yeşil kitaba bakıyordu.

Sonunda, mevkisiyle iyi bir şey yapabilmişti. Kıyı Cumhuriyeti'nde bu mümkün olmazdı; Üstad'ın ruhuna ve kelimelerine saygı duyan Orta Krallıkta bu, sadece görevinin bir parçasıydı.

Döndü ve odadan çıktı. Kızların hiçbiri fark etmedi ki bu iyi oldu çünkü dudaklarının titremesini ve gözündeki yaşlı görebilirlerdi. Hava gemisinin beklediği üst güverteye giderken, bininci kez Büyük

Öğreti'yi düşündü. Üstad'ın felsefesinin özünü: Krallıkta, erdemli olduğunu göstermek isteyen atalarımız, önce kendi devletlerini iyi yönetmiştir. Devletlerini iyi yönetmek istedikleri için, önce ailelerini düzene sokmuşlardır. Ailelerini düzene sokmak için, önce toplumlarını geliştirmişlerdir. Toplumlarını geliştirmek için, önce kalplerini arındırmışlardır. Kalplerini arındırmak için, önce düşüncelerinde samimi olmayı amaçlamışlardır. Düşüncelerinde samimi olmak için, önce ilmini genişletmişlerdir. Böyle bir ilim, olayları keşfetmekten geçer. Cennetin Oğlu'ndan bütün toplumlara kadar herkes, insan gelişimini, diğer her şeyin temeli olarak düşünmelidir.

**Hackworth belirsiz bir mesaj alır; Vancouver'da gezinti;
dövmeli kadın ve totem direkleri;
Tamtamların gizil dünyasına girer.**

Adam Kaçıran'ın boynunun arkasına yerleştirilmiş bir çeşit torpido gözü vardı. Köprüden geçerken, Hackworth bu gözü açtı, melon şapkasının, katlanmadan, bükülmeden, buruşmadan ya da hassas, hiperboloit kenarının bozulmadan sığabileceği kadar büyük olup olmadığını görmek istedi. Torpido gözü biraz fazla küçüktü. Ama Dr. X, biraz abur cubur tıktırarak kadar düşünceliydi: Birkaç şans kurabiyesi... Güzel görünüyorlardı. Hackworth bir tanesini aldı ve açtı. Kurabiyeden çıkan falda, süslü, hareketli, geometrik şekiller vardı. Birbirinin üstünden geçen uzun çizgilere benziyordu. Biraz tanıdık göründü: Bunlar, civanperçemi sapı olmalıydı. Taocular bunları kehanet için kullanırdı. Ama Yi Çing'in altı köşeli yıldızını oluşturmak yerine, ucuz Çin restoranlarının logolarında kullanılan Psödö-Çin yazı biçimindeki harflerin şeklini almaya başladı. Sonuncu çizgi de yerine geçtiğinde, falda şu çıktı:

SİMYACIYI BUL.

"Çok teşekkür ederim, Dr. X," dedi Hackworth, kızgınlıkla. Falı bir süre daha okumaya devam etti, biraz daha bilgilendirici bir şeye dönüşmesini umuyordu ama bitmişti. Şimdi sadece bir çöptü.

Adam Kaçıran yavaşladı ve üniversitenin içinden, amacına doğru yolculuk etmeye devam etti. Sonra kuzeye döndü ve yarımada, yani gerçek Vancouver'a giden köprüyü geçti. Robot at, kimseyi ezmeme konusunda mükemmel bir iş çıkarıyordu ve Hackworth endişelenmeyi bırakıp onun içgüdülerine güvenmeye başladı. Böyle olunca gözleri, Vancouver manzaralarına bakma fırsatı buldu. Bu yolu velespitle geldiğinde bu hiç mümkün olmamıştı. Buradaki tamamen can sıkıcı bolluğu daha önce hiç fark etmemişti. Görünen o ki, her bir kişi farklı bir etnik gruba aitti ve her birinin, kendi kıyafeti, lehçesi, mezhebi ve kökeni vardı. Sanki bütün dünya Hindistan olmuş ve John Percival Hackworth, ailesi ve arkadaşları gibi ahlaklı, Decartes rasyonalistlerine hiçbir şekilde anlamlı gelmemeye başlamıştı.

Havaalanını geçtikten sonra Stanley Park'a ulaştılar. Bu-rası, birkaç mil uzunluğunda, bozulmamış bir yarımadaydı. Şükürler olsun ki Protokol'e bağlıydı ve orada yetişen Douglas çamları ve yosun tutmuş ardıçlar hala duruyordu. Hackworth birkaç kez buraya gelmişti ve yerleşimler hakkında az çok bir fikri vardı: Orada burada restoranlar, sahil yolları, bir hayvanat bahçesi ve akvaryum, oyun alanları vardı.

Adam Kaçıran, Hackworth'ü çakıl taşlı sahilde yavaş bir koşuya çıkardı ve sonra birdenbire bir yokuşa çıktı. Bu yüzden, gerçek bir atın hiç yapmadığı bir şekilde yürümeye başladı. Bacakları kısaldı ve 45 derecelik yüzeyde bir dağ aslanı gibi yolda hiç kaymadan ilerledi. Çamların arasından yaptıkları hızlı bir zikzak onları, açık, çimenlik bir alana getirdi. Sonra Adam Kaçıran, yavaşça yürümeye başladı sanki yavaşça sakinleştirilmesi gereken gerçek bir at gibiydi. Hackworth, kendini, eski totem direklerinin olduğu bir yarım dairenin içinde buldu.

Burada, genç bir kadın vardı, ellerini arkasına koymuş, direklerden birinin önünde duruyordu. Çırlıçıplak olmasaydı ve vücudu da sürekli değişen mediatronik dövmelerle kaplı olmasaydı bu, aşırı derecede resmi bir görüntü olabilirdi. Beline kadar uzanan saçları bile bir tür nano parazitlerle doluydu. Bu yüzden her bir saç telinin rengi, Hackworth'ün henüz anlamadığı belirli bir düzene göre yer yer değişiyordu. Bir totem direğinin üstüne kazınmış desene dikkatle bakıyordu ve görünüşe göre ilk defa değildi. Çünkü dövmeleri de bu desendeki şekillere benziyordu.

Kadın, totem direğindeki katil balina sembolüne bakıyordu. Başu aşıağıda, kuyruğu yukarıdaydı, sırt yüzgeci, yatay olarak direğin dışına çıkıyordu ve ayrı bir tahta parçasına kazınmıştı. Balinanın hava deliğinin etrafına bir insan yüzü kazınmıştı. Yüzün ağız ve balinanın hava deliği aynı şeydi. Sınırların böyle karışık bir biçimde reddedilişı, totem direklerinin ve kadının dövmelerinin her tarafında vardı: Bir ayırım gözleri, ayrıca başka yaratıkların yüzü oluyordu. Kadının göbek deliği aynı zamanda bir insan yüzünün ağızıydı, balinanın hava deliği gibi... Ve bazen o yüz, daha büyük bir yüzün ağızı oluyordu. Göğüs uçları, o yüzün gözleri ve cinsel organındaki kıllar o yüzün sakalı oluyordu. Ama tam bir şekli çıkardığında, o şekil başka bir şeye dönüşüyordu. Çünkü totem direklerinden farklı olarak, dövmeler hareketliydi ve totem direklerinin alanda yaptığı gibi imgelerle oynuyordu.

"Merhaba, John," dedi. "Seni sevmiş olmam çok kötü, çünkü gitmek zorundasın."

Hackworth, kadının yüzünü bulmaya çalıştı, kafasının önündeki şey olduğunu düşününce kolay olmalıydı ama Hackworth'ün gözleri, gidip gelen, birbirinin içine geçen, zamanla onun gözlerine, ağızına ve hatta burun deliklerine dağılan diğer küçük yüzlere takılıyordu. Saçındaki şekilleri de tanımaya başlamıştı ama bu çok fazlaydı. Orada bir an için Fiona'yı gördüğüne emindi.

Kadın ona sırtını döndü. Saçları, fırl fırl dönen bir etek gibi dalgalandı ve o anda gördüğü resmi anlamaya başladı. Oralarda bir yerlerde Gwen ve Fiona'yı sahilde yürürken gördüğünden emin oldu.

Adam Kaçıran'dan indi ve yürüyerek onu takip etti. Adam Kaçıran sessizce arkasından geldi. Yaklaşık yarım mil boyunca parkta yürüdüler. Hackworth, mesafesini koruyordu çünkü ona çok yaklaştığında, saçlarındaki resimler gözlerini alıyordu. Kadın, Hackworth'ü sahilin ıssız bir bölgesine götürdü. Devasa Douglas çam kütükleri etrafa yayılmıştı. Hackworth kadına yetişmek için kütüklerden geçmeye çalışırken, uzun zaman önce birileri tarafından oyulmuş gibi görünen tutma yerlerine tutunuyordu.

Kütüklerin üzerine bir şeyler kazınmıştı. İki tanesi suyun kıyısında duruyordu. Tam olarak dikey değildi, gidip gelen kumun içine ok gibi saplanmıştı. Hackworth kütüklerin arasından geçerken dalgalar dizlerine çarpıyordu. Ormanda yaşayan vahşı hayvanlar, kuzgunlar, kartallar, kurtlar ve yüzlere benzeyen parçalanmış imgeler gördü. Bacaklarına çarpan su acıtacak kadar soğuktu ve birkaç kere durup nefes aldı. Ama kadın yürümeye devam etti. Su artık beline geliyordu ve saçları savrulurken resimler tekrar anlaşılabilir hale geldi. Sonra kadın, 2 metrelik kocaman bir dalganın altında gözden kayboldu.

Dalga, Hackworth'ün sırtına çarptı ve bir süre onu ıslattı, kollarını ve bacaklarını savuruyordu. Tekrar dengesini sağladığında, birkaç dakika orada oturdu. Daha küçük dalgaların, belini ve göğsünü okşamasına izin verdi. Kadının nefes almak için çıkmasını bekledi. Ama kadın çıkmadı.

Aşağıda bir şeyler vardı. Ayağa kalktı ve okyanusun içine doğru yürümeye başladı. Dalgalar yüzüne çarparken ayağı, sert ve pürüzsüz bir şeye çarptı ve altında bir şeyler oldu. Su, yerin altındaki bir boşluğun içine doğru çekilirken, Hackworth de aşağı çekiliyordu. Kafasının üstünde bir kapak kapandı ve aniden tekrar nefes almaya başladı. Beyaz bir ışık vardı. Göğsüne kadar bir suda oturuyordu ama yavaşça su çekiliyordu, bir tür pompalama sistemi tarafından boşaltılıyordu. Sonra kendini, aşağıdaki uzun, gümüş renkli bir tünele bakarken buldu. Bir adım uzaklıkta, kadın tüneli indiriyordu.

Hackworth bunlardan birkaç tanesinin içine girmişti ama onların daha endüstriyel düzenlemeleri vardı. Giriş, sahile gömülüydü ama gerisi yüzen bir tüneldi. Havayla dolu bir boru, dibe demirlenmişti. Bu, boş alan yaratmanın kolay bir yoluydu. Japonlar bu şeyleri, yabancı misafir işçiler için oda olarak kullanırdı. Duvarlar, dışarıdaki deniz suyundan oksijen çeken ve karbondioksit boşaltan ince zarlardan yapılmıştı. Böylece bir balığın bakış açısına göre tüneller, sayısız, kirli CO2 baloncukları atarken, soğuk, çelik bir tabaktaki sıcak makarna gibi buhar çıkarıyordu. Bu şeyler kendilerini, uygun bir şekilde muhafaza edilmemiş patateslerden çıkan kökler gibi suya püskürtüyordu. Arada sırada kollara ayrılıyor, komutla genişletilebilirler diye kendi Feedlerini öne taşıyorlardı. Öncelikle bunlar boş ve dardı. İşlerinin bittiğini anladıklarında, atık oksijenle kendilerini imha ediyor ve kaskatı kesiliyordu.

Soğuk su, Hackworth'ün kulaklarından çekildiği için, derinlerden gelen davul seslerini duyabiliyordu. İlk başta, dalganın çarpma sesi olduğunu sanmıştı; ama bunun, onu içine çeken, düzenli bir ritmi vardı.

Hackworth tünelden aşağı doğru yürüdü, kadını takip ediyordu, ilerledikçe, ışık azalmaya, tünel daralmaya başladı. Tünelin duvarlarının mediatronik özellikleri olduğundan şüphelendi. Çünkü göz ucuyla bir şeyler görüyor ama kafasını çevirdiğinde şekiller kayboluyordu. Sonunda bir odaya ulaşacağını ve orada bu kadının arkadaşlarının, oturmuş, büyük davullara vuruyor olduğunu düşündü. Ama böyle bir şeye ulaşmadan önce, tünelin tamamen karanlık bir yerine geldi ve dizlerinin üstüne çöküp yolu hissederek bulmak zorunda kaldı. Dizleri ve elleriyle tünelin gergin ama esnek duvarına dokunduğunda, davul seslerini iliklerinde hissetti ve sesin, duvarların içinden geldiğini fark etti. Davullar her yerde olabilirdi ya da kaydedilmiş olabilirdi. Ya da belki daha basit bir şeydi, belki de borular sesi iyi geçiriyordu ve tünel sisteminin bir yerlerinde insanlar sadece duvarlara vuruyordu.

Başı tünele değdi. Göbeğinin üstüne yattı ve sürünmeye başladı. Küçük, parlak ışık kümeleri yüzüne çarpmaya devam ediyordu ve bu kümelerin, kendi elleri olduğunu fark etti; ışık yayan nano parazitler etine yerleştirilmişti. Dr. X'in yardımcısı tarafından oraya konmuş olmalıydı ama bu tünellere girene kadar hiç parlamamıştı.

Kadın buradan geçmemiş olsaydı Hackworth, buranın çıkmaz olduğunu düşünüp bırakır, genişletilememiş, kırılmış bir tünel olduğunu düşünürdü. Şimdi davul sesleri her taraftan geliyordu. Hiçbir şey göremiyordu, ama ara sıra titrek bir sarı ışık parıltısı yakaladığını sanıyordu. Tünel, derin akıntılara, acıtacak kadar soğuk suları olan nehirlerle kıvrılıyordu. Ne zaman okyanus yüzeyinin altında derinlerde bir yerde olduğunu hatırlasa, durup paniklememek için kendini zorluyordu. Hava dolu bu tünele konsantre olmalıydı, etrafındakine değil...

İleride kesinlikle bir ışık vardı. Kendini, borudaki bir yükseklikte buldu, oturulacak kadar genişti, bir süre sırt üstü uzandı ve dinlendi. Burada bir lamba yanıyordu, kül ya da duman bırakmayan bir tür eriyen hidrokarbonla dolu bir kaseydi. Mediatronik duvarların üzerinde hareketli sahneler vardı, titrek ışıkta çok az görülebiliyordu: Ormanda dans eden hayvanlar...

Çok uzun ama tahmin etmesi zor bir süre boyunca boruları takip etti. Ara sıra lambası ve daha fazla resimleri olan odalara geldi. Uzun, muhteşem derecede siyah tünellerde sürünürken, görsel ve işitsel halüsinasyonlar yaşamaya başladı. Başta belli belirsizdi, sinir ağlarında çalan rastgele bir gürültüydü. Ama giderek daha net ve gerçek gibi duyuluyordu. Halüsinasyonlar, son zamanlarda gördüğü şeylerin içinde olduğu rüyalara benziyordu; Gwen ve Fiona, Dr. X, hava gemisi, oyun alanında oynayan çocuklar... O kadar çok yabancı imgeyle karışmışlardı ki onları zar zor tanıyabildi. Zihninin, çok sevdiği Fiona'yı alıp yabancı görünüş ve düşüncelerle karıştırması, onun canını sıktı.

Tenindeki parazitleri görebiliyordu. Ama bildiği kadarıyla şu anda beyninde bir milyon tane daha olabilirdi. Akson ve dentritlerinde taşınıyor, yanıp sönen ışıklarla birbirlerine veriler

gönderiyorlardı. Kendisinininkiyle karışmış ikinci bir beyin...

Bilginin bir parazitten diğerine iletilmemesi için bir sebep yoktu. Vücudunun içinden, tenindeki parazitlere ve oradan da karanlığın içinde ki diğerlerine... Benzer parazitleri olan başka insanlara yaklaşırsa neler olurdu?

Sonunda büyük odaya ulaştığında, gerçek mi yoksa yine bir makine yapımı halüsinasyon mu olduğunu tam anlayamadı. Düzleştirilmiş bir dondurma şekline benziyordu. Hafif eğimli, koni biçimindeki zeminin üstünde kubbeli bir tavan vardı. Tavanda kocaman bir mediatron vardı ve zemin, amfi tiyatro görevi görüyordu. Davul sesleri artarken, Hackworth aniden odaya girdi. Yer kaygandı ve ortadaki çukurlaştırılmış yere ulaşana kadar çaresizce aşağı kaydı. Yuvarlanıp sırt üstü yattı ve yukarıdaki kubbeye yayılmış coşkulu bir sahne gördü. Yandan bakınca, tiyatronun zeminini kaplayan, bin tane canlı takım yıldızının, yere elleriyle vurduğunu gördü.

İKİNCİ BÖLÜM

Ötedeki Yabancı topraklarda doğup büyüyünce, Çin Hanedanlığımın yönetiminde Barbarlar için tamamen anlaşılabilir olmayan çok şey vardır ve onlar, mahiyetini açıklaması zor olan şeylere mecburi anlamları koymaya devam ediyor.

-Qiyong

Hackworth tuhaf bir deneyim yaşar; Tamtamların ayini.

Küçük ateşlerin aydınlattığı, mağaraya benzeyen karanlık bir yerde, genç bir kadın, muhtemelen bir kız çocuğu, bir dayanağın üstünde duruyordu. Çıplaktı ama vücudu, ayrıntılı bir şekilde boyanmıştı, belki de tüm vücudu kaplayan bir mediatronik dövme idi. Yapraklı dallardan yapılmış bir taç kafasını çevreliyordu ve dizlerine kadar inen kalın, hacimli saçları vardı. Göğsünde bir buket gül tutuyordu, dikenleri etine batıyordu. Etrafında, bir sürü belki de binlerce insan vardı, çılgınca davullara vuruyor, bazen de ilahi ya da şarkı söylüyorlardı.

Kız ve seyirciler arasındaki alana, bir grup adam geldi. Bazıları kendi rızasıyla, bazıları sanki arkadan itilmiş gibi, bazıları da sanki sokakta yürürken (çırılçırıl) yanlış bir kapıdan girmiş gibi gezinerek geldi. Bazıları Asyalı, bazıları Avrupalı, bazıları Afrikalıydı. Bazılarının, ayindeki kalabalıktan haz alan coşkulu liderler tarafından itilmesi gerekmişti. Sonunda, kızın etrafında bir daire oluşturdular. Davulların sesi, sağır edecek kadar yükseldi Ritmi olmayan bir dolu fırtınasına dönüşene kadar hızlandı ve sonra aniden durdu.

Biri, yüksek sesle, sanki uluyormuş gibi acı acı bağırarak bir şeyler söyledi Hackworth, bu insanın ne dediğini anlayamadı. Sonra tek bir davul sesi geldi. Daha acıydı. Başka bir davul sesi. Tekrar. Üçüncü davul sesiyle, ağır bir ritim oluştu. Bu bir süre devam etti, davul sesleri yavaşça hızlandı. Bir noktadan sonra ağıt yakan kişi, melodiyi bir şekilde uydurarak sözlerini, müziğe serpiştirmeye başladı. Kızın etrafındaki dairede duran adamlar, ayaklarını sürterek dans etmeye başladı. Kızın etrafında bir o tarafa bir bu tarafa gidiyorlardı. Hackworth, hepsinin erekte olduğunu fark etti, parlak renkli mediatronik kondomlar takmışlardı - prezervatifler aslında kendinden ışıklıydı, böylelikle kalkık penisler, havada dans eden ışıklı çubuklar gibi görünüyordu.

Davul sesleri ve danslar çok yavaşça hızlanıyordu. Ereksiyonlar, Hackworth'e, bunun neden bu kadar uzun sürdüğünü gösterdi: Ön sevişmeyi izliyordu. Yaklaşık yarım saat sonra, heyecan ve fallık görüntü dayanılmaz hale geldi. Şimdi ritim, nabzınızdan biraz daha hızlıydı, içinde başka bir sürü ritim vardı. Tek bir kişinin söylediği şarkıyı, şimdi tam organize edilmemiş çılgın bir koro söylüyordu. Görünen o ki yarım saat hiçbir şey olmadıktan sonra, her şey bir anda oldu: Davullar ve şarkı, yeni ve imkansız seviyede bir gerilime ulaştı. Dans edenler eğildi ve radyoaktif kondomlarının yumuşak ucunu tuttu, çekip uzattı. Biri, elinde bir bıçakla koşturdu ve kondomların ucunu, tuhaf bir sünnet parodisiyle kesti, bütün adamların penis uçlarını ortaya çıkardı. Kız ilk kez hareket etti, bir gelin gibi çiçek buketini havaya attı. Güller dağıldı, teker teker dans edenlerin arasına düşmeye başladı, onlar da havada kapmaya ya da yerde aramaya çalışıyordu. Kız bayıldı ya da ona benzer bir şey... Arkaya doğru kollarını açarak düştü. Dans edenlerden birkaçı kızı tuttu, başlarının üstüne kaldırdı ve dairenin içinde elden ele gezdirdi, çarmıha gerilmiş bir beden gibiydi. Sonunda yere sırt üstü

yatırıldı, dans edenlerden biri de bacaklarının arasındaydı ve birkaç kez girip çıkarak işini bitirdi. Diğer birkaçı adamı kollarından tuttu ve kıza, sabah da onu hala seveceğini söyleme şansı olmadan oradan çekti. Şimdi de diğeri ordaydı ve onun da işi çok uzun sürmedi - bütün bu ön sevişme, bu adamları, tetiği çekmeye hazır hale getirmişti. Dans edenler, birkaç dakikada bir yer değiştiriyordu. Hackworth kızı göremiyordu ama anlayabildiği kadarıyla kız mücadele etmiyordu ve adamlar da onu zapt ediyor gibi görünmüyordu. Sona doğru seks partisinin ortasından, duman, buhar ya da ona benzer bir şey hızla yükselmeye başladı. Sonuncu adam, orgazm olan normal bir insandan daha fazla suratını buruşturdu ve kendini kadından geri çekti. Aletini tutarak aşağı yukarı zıplıyordu ve acıyla bağılıyor gibiydi. bu, bütün dans edenlerin kadından uzaklaşması için bir işaretti. Kadın anlaşılması zor bir şekilde sadece buharla kaplanmış belirsiz, hareketsiz bir paket haline geldi.

Bir anda vücudunun her tarafından alevler çıkmaya başladı, lav katmanları damarlarını yarıyor, kalbi göğsünden bir şimşek topu gibi çıkıyordu. Bedeni, yere serilmiş, yanan bir haç gibiydi. Şeffaf buhar ve dumanların volkanik zirvesi... Hackworth, davul seslerinin ve şarkının tamamen durduğunu fark etti. Beden yanarken kalabalık, sessizce izledi. Sonra alevler sönünce, bir tür onur bekçisi kalabalığının arasından geldi: Vücutları siyaha boyanmış, üstüne de beyaz boyayla iskelet çizilmiş 4 adam... Hackworth, kadının yanarken, kare bir çarşafın üstünde yattığını fark etti. Adamların her biri, çarşafın bir köşesinden tuttu. Ondaki kalanlar, çarşafın ortasında toplandı. Küller uçuşuyor, kırmızı, sıcak kor parçaları parlıyordu. İskelet adamlar, kalıntıları, 55 galonluk bir çelik davula taşıdı ve içine boşalttı. Sıcak korlar, davulun içindeki bir çeşit sıvıyla temas ettiği için duman ve cızırtı sesleri çıktı. İskelet adamlardan biri, uzun bir kaşık aldı ve karıştırdı. Sonra kırılmış ve parçalanmış bir Michigan Üniversitesi kahve kupasını içine daldırıp çıkardı ve içti.

Diğer 3 iskelet adam da sırayla içti. izleyiciler uzun bir kuyruk oluşturmuştu bile. Teker teker öne geldiler. İskelet adamların lideri kupayı tutuyor, her birine birer yudum veriyordu. Sonra hepsi teker teker ya da küçük gruplar halinde oradan ayrıldı. Gösteri bitti.

**Nell'in Dovetail'daki hayatı; Okuma Kitabı'ndaki yenilikler;
New Atlantis yerleşim bölgesine bir gezinti;
Bayan Matheson'la tanışma; "eski" bir tanıdıkla yeni bir kalacak yer.**

Nell, birkaç gün Millhouse'ta yaşadı. Ona, çatı katındaki saçakların altında küçük bir yatak verdiler, sadece onun girebileceği küçük, rahat bir yerdi. Yemeklerini, Rita, Brad ya da orada tanıdığı diğer iyi insanlarla yiyordu. Günler boyunca çayırda gezdi, nehre ayaklarını soktu ya da ormanı keşfetti. Bazen köpek yuvası sistemine kadar ilerledi. Okuma Kitabı'nı her zaman yanına aldı. Son zamanlarda Prenses Nell ve arkadaşlarının. Saksagan Kral'ın şehrinde yaptıklarından bahsediyordu. Hikayeden çok, interaktif video oyununa dönüşmeye devam ediyordu ve her bölümün sonunda, kendini ve arkadaşlarını, Saksagan Kral'ın ya da korsanların pençelerine düşmekten kurtarmak için bütün zekasını kullanmaktan yorulmuş oluyordu.

Zamanla o ve Peter, bir şaşırtmaca yaratıp Saksagan Kral'ın gücünün kaynağı olan sihirli kitapları almak için kaleye gizlice girmenin bir yolunu buldu. Bu plan, ilkinde başarısız oldu ama ertesi gün Nell o sayfaya geri döndü ve bu kez birkaç değişiklik yaparak tekrar denedi. Yine başarısız oldu ama Prenses Nell ve arkadaşları kaleye biraz daha yaklaşmıştı. Altıncı ya da yedinci defasında plan mükemmel işledi - Saksagan Kral, Tavşan Peter'le bilmece savaşına girmişken (Peter kazandı) Mor, onun gizli kütüphanesinin kapısını açmak için bir büyü yaptı. Kütüphane, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'ndan bile daha sihirli kitaplarla doluydu. Bu kitaplardan birinin içine, değerli taşlarla süslü bir anahtar saklanmıştı. Prenses Nell, anahtarı aldı ve Mor, fırsat bulmuşken Saksagan Kral'ın

sihirli kitaplardan birkaç tanesini aşırıdı.

Nehirden geçerek, Saksagan Kral'in arkadaşlarının gelemeceği diğer ulkeye nefes kesici bir şekilde kaçtılar. Güzel bir çayırda birkaç gün kamp yapıp dinlendiler. Gündüzleri, diğerleri doldurulmuş hayvana dönüştüğünde Prenses Nell, Mor'un çaldığı sihirli kitaplardan bazılarını inceledi. Bunu yapınca kitaptaki resim, ona doğru yakınlaştı ve sayfayı kapladı. Sonra Okuma Kitabı'nın kendisi, o sihirli kitap olmaya başladı, bu yüzden kitabı kaldırmaya karar verdi.

Nell'in en sevdiği kitap sihirli bir atlası. Gerçek ya da hayali her yeri keşfedebiliyordu. Mor, geceleri zamanının çoğunu çok büyük, ciltli, eski, lekeli, yanık, SEÇMELER adlı bir kitabı okuyarak geçiriyordu. Bu kitaba bir asma kilit tutturulmuştu. Mor ne zaman kullanmıyor olsa kilitlerdi. Nell, birkaç kez görmek istedi ama Mor, bu Kitap'ta yazılı olan şeyleri bilmek için çok küçük olduğunu söyledi.

Bu süre boyunca Ördek, her zamanki gibi kampta etrafı toplamakla, yemek yapmakla, nehir kenarındaki kayalarda çamaşır yıkamakla ve dolaşırken yırtılmış kıyafetlerini onarmakla uğraşıyordu. Peter huysuzlaştı. Kelimelerle arası çok iyiydi ama okumayı öğrenmemişti. Bu yüzden Saksagan Kral'in kütüphanesinden alınan kitaplar, başının altına koymaktan başka bir işine yaramıyordu. Etraftaki ormanları keşfetme alışkanlığı başlamıştı, özellikle kuzeydekiler. İlk başta, birkaç saatliğine giderdi. Ama bir keresinde bütün gece yoktu ve ertesi gün öğlene kadar geri gelmedi. Sonra birkaç günlüğüne gezilere çıkmaya başladı. Bir gün Peter, ağır bir çantanın altında sendeleyerek kuzey ormanlarına doğru yürürken gözden kayboldu ve bir daha geri dönmedi.

* * *

Bir gün Nell, çayırlarda çiçek toplarken, güzel bir bayan - bir Vicky - atın üstünde ona doğru geldi. Yaklaştığında atın Narin, bayanın da Rita olduğunu görünce şaşırıdı. Vicky kadınlarının giydiği uzun elbiselerden giymişti, başında binici şapkası vardı ve ata yan oturmuştu.

"Güzel görünüyorsun," dedi Nell.

"Teşekkür ederim Nell," dedi Rita. "Sen de bir süre böyle görünmek ister misin? Sana bir sürprizim var."

Millhouse'ta yaşayan kadınlardan biri tuhafiyeciydi ve hepsini eliyle dikerek Nell'e bir elbise yapmıştı. Rita, bu elbiseyi getirmişti ve tam orada, çayırların ortasında Nell'in elbiseyi giymesine yardım etti. Sonra saçını ördü ve hatta arasına birkaç tane küçük kır çiçeği koydu. Sonunda Nell'i, Narin'e bindirdi ve beraber Millhouse'a doğru gitmeye başladılar.

"Bugün kitabını burada bırakmak zorundasın," dedi Rita.

"Neden?"

"Köpek yuvası sisteminde geçeceğiz, seni New Atlantis yerleşim bölgesine götürüyorum," dedi Rita. "Polis Memuru Moore, kitabını sistemden geçirmene kesinlikle izin vermemem gerektiğini söyledi. Bunun sadece işleri karıştıracağını söyledi. Neden diye sormak üzere olduğunu biliyorum, Nell ama bir cevabım yok."

Nell üst kata koştu, uzun eteğine birkaç kez takıldı. Okuma Kitabı'nı küçük odasına bıraktı. Sonra Rita'yla birlikte Narin'e tekrar bindi. Su tekerleğinin üstündeki küçük bir taş köprüden, sonra da ormandan geçtiler. Nell, güvenlik uçaklarının sönük sesini duyabiliyordu. Narin yavaşladı ve havada süzülen parlak gözyaşı damlalarının arasından yavaşça ilerledi. Nell, uzanıp bir tanesine dokundu. Onlar ilerlerken yüzünün yansımaları, sistemin yüzeyinde silinerek yok oldu.

New Atlantis topraklarında ağaçlar, kır çiçekleri, dereleler, sincaplar ve geyiklerden başka bir şey görmeden bir süre ilerlediler.

"Niye Vicky'lerin bu kadar büyük bir yerleşim yeri var?" diye sordu Nell.

"Onlara sakın Vicky deme," dedi Rita.

"Niye?"

"Bu, onları sevmeyen insanların, onları tarif etmek için kullandıkları kötü ve düşmanca bir kelime," dedi Rita.

"Küçük düşürücü bir söz mü?" dedi Nell.

Rita güldü, eğlenmekten ziyade gergindi. "Kesinlikle."

"Niye Atlantislilerin bu kadar büyük bir yerleşim yeri var?"

"Her kabilenin farklı bir yöntemi vardır ve bazı yöntemler para kazanmak için diğerlerinden daha uygundur, bu yüzden bazılarının toprakları çok, bazılarının değil."

"Farklı bir yöntem derken?"

"Para kazanmak için çok çalışmalısın - hayatını belli bir şekilde yaşamak için. Atlantislilerin hepsi bu şekilde yaşıyor. Bu, kültürlerinin bir parçası. Japonlar da öyle. Bu yüzden Japonlar ve Atlantislilerin, diğer bütün kabilelerden daha fazla parası var."

"Sen neden Atlantisli değilsin?"

"Çünkü o şekilde yaşamak istemiyorum. Dovetail'deki bütün insanlar, güzel şeyler yapmayı sever. Bize göre, Atlantislilerin yaptığı şeyler - bu tür kıyafetler giymek, yıllarını okulda harcamak - anlamsız. Bu uğraşların, güzel şeyler yapmamıza yardımcı dokunmaz, anlıyor musun? Ben kot pantolonumu giyip kağıt yapmayı tercih ederim."

"Ama N.D. kağıt yapabiliyor," dedi Nell.

"Atlantislilerin sevdiği tarzda değil."

"Ama sadece Atlantisli çok çalışarak para kazandığı için sen kağıttan para kazanıyorsun," dedi Nell.

Rita'nın yüzü kızardı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra gergin bir sesle, "Nell, kitabına sağduyu kelimesinin anlamını sormalısın." dedi.

Üstünde at bokları olan bir binici pistine geldiler ve yokuştan çıkmaya başladılar. Bir süre sonra, pist, taş duvarların arasına kıvrıldı. Rita'nın dediğine göre bu duvarları Dovetail'daki bir arkadaşı yapmıştı. Orman, yerini otlaklara bıraktı. Yeşil dağ buzullarına benzeyen çayırlar ve tepelerdeki büyük evler, geometrik çalılıklarla ve çiçek surlarıyla çevrilmişti. Şehre girerken pist, yeni şeritleri olan, arnavut kaldırımlı bir yola dönüştü. Biraz uzakta dağ, üzerlerinde yükselmeye devam ediyordu ve Nell, dağın yeşil tepesinde, ince bir bulut tabakasının arkasında yarı örtülmüş Victoria Kaynağı'nı görebiliyordu.

Aşağıdan, Kiralık Topraklardan, New Atlantis yerleşim bölgesi hep temiz ve güzel görünmüştü ve gerçekten de öyleydi. Ama Nell, Kiralık Topraklarla karşılaştırdığında havanın burada çok serin olmasına şaşırırdı. Rita, Atlantislilerin kuzey ülkelerinden geldiğini ve sıcak havayı sevmediğini bu yüzden de serin olsun diye şehirlerini yüksek bir yere kurduklarını anlattı.

Rita, ortasında çiçekli büyük bir parkın olduğu bir caddeye döndü. Her tarafında kuleleri, heykelleri ve vitray pencereleri olan kiremit evler sırayla dizilmişti. Silindir şapkalı adamlar ve uzun elbiseli kadınlar dolaşıyor, bebek arabalarını itiyor, atlara ya da robot atlara biniyordu. Buzdolabına benzeyen parlak, koyu yeşil robotlar yana devriliyor, yürümeye yeni başlayan bir çocuğun hızıyla sokakta vızıldıyor, bok yığınlarının üstüne oturuyor ve içine çekiyordu. Bazı taraflarda da, bisikletli haberciler ya da bütün şeridi kaplayan siyah arabalarıyla oldukça önemli şahsiyetler vardı.

Rita, bir evin önünde Narin'i durdurdu ve dizginlerini tutması için küçük bir çocuğa para verdi. Heybesinden yeni bir deste kağıt çıkardı. Hepsi, yine kendi yaptığı özel bir ambalaj kağıdına sarılıydı. Merdivenlerden çıktı ve zili çaldı. Evin önünde yuvarlak bir kule ve cumbaların üstünde

vitraylar vardı. Nell, pencerelerdeki dantelli perdelerden kristal avizeleri, kaliteli tabakları ve binlerce kitabın dizildiği koyu kahverengi ahşap kitaplıkları görebiliyordu.

Bir hizmetçi, Rita'yı içeri aldı. Nell, pencereden, hizmetçinin tuttuğu gümüş tepsiye bir kartvizit koyduğunu gördü.

Hizmetçi, tepsiyi götürdü. Birkaç dakika sonra geri geldi ve Rita'yı evin arka tarafına doğru götürdü.

Rita yarım saat gelmedi. Nell, Okuma Kitabı'nın yanında olmasını istedi. Bir süre küçük bir çocukla konuştu; adı Sam'di, Kiralık Topraklarda yaşıyordu, takım elbisesini giyip her sabah otobüsle oraya geliyor ve sokakta insanların atlarına bakıyor, başka küçük işler yapıyordu.

Nell, Tequila'nın bu evlerden birinde çalışıp çalışmadığını ve tesadüfen ona rastlayıp rastlayamayacağını merak etti. Annesini düşündüğünde her zaman göğsü sıkışıyordu.

Rita evden çıktı. "Üzgünüm," dedi, "Elimden geldiğince çabuk çıktım ama kalıp sosyalleşmem gerekti. Protokol işte."

"Protokolü açıkla," dedi Nell. Okuma Kitabı'yla her zaman böyle konuşurdu.

"Gideceğimiz yerde, hareketlerine dikkat etmen gerekiyor. 'Bunu açıkla' ya da 'şunu açıkla' deme."

"Bana kısa ve öz bir şekilde protokol terimini açıklasan, boş yere zaman harcamış mı olursun?" dedi Nell.

Rita tekrar gergin bir şekilde güldü ve telaşını saklayamayan bir ifadeyle Nell'e baktı. Sokaktan aşağı inerken Rita, biraz protokol hakkında konuştu ama Nell, aslında dinlemiyordu. Çünkü neden birdenbire Rita gibi yetişkinleri korkutabilir hale geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Şehrin binalarla dolu bir bölgesinden geçtiler. Binalar, bahçeler ve heykeller muhteşemdi ve sokakların hiçbiri aynı değildi. Bazıları hilal şeklindeydi, bazıları yuvarlak, oval ya da yeşil arazileri çevreleyen kare şeklindeydi. Uzun sokaklar bile başka yönlere kıvrılıyordu. Oradan geçip binaların seyrekleştiği ama bir sürü park ve oyun alanının olduğu bir bölgeye geldiler. Sonunda demir parmaklıklar ve çalılıklarla çevrilmiş, gösterişli kuleleri olan büyük bir binanın önünde durdular. Kapının üstünde şöyle yazıyordu: BAYAN MATHESON'UN TANRIÇA OKULU.

Bayan Matheson onları küçük, sıcak bir odaya aldı. Nell'in tahminine göre 800-900 yaşları arasındaydı ve üzerinde resimler olan küçük fincanlardan çay içiyordu. Nell, dik oturmaya ve kibar olmaya çalıştı. Okuma Kitabı'nda okuduğu hanım hanımcık genç kızları taklit etti. Ama gözlerini, kitaplıklardaki kitaplardan, çay setinin üzerindeki resimlerden ve Bayan Matheson'un kafasının üstündeki, bir bahçede hoplayıp zıplayan şeffaf elbiseli 3 kadının resmedildiği tablodan alamıyordu.

"Kayıtlarımız doldu, dönem çoktan başladı ve gerekli ön koşullar sende yok. Ama güçlü bir tavsiye üzerine buraya geldin," dedi Bayan Matheson küçük misafirine, uzun uzun ona baktıktan sonra.

"Beni affedin efendim ama anlamadım," dedi Nell.

Bayan Matheson gülümsedi, yayılan kırışıklıkları kuvvetli bir güneş ışığı yaydı. "Önemli değil. Sadece senin için bir yer ayırdık diyelim. Bu kurum. New Atlantis toplumundan olmayan az sayıda öğrenciyi kabul etmeyi bir gelenek haline getirdi. Atlantis toplumunun kültürünü yaymak, hem okul olarak hem de toplum olarak bizim temel görevimiz. Dönüşümü ya da paylaşılan doğal biyolojik kapasiteyi ayırım yapmadan sömüren bazı kabilelerden farklı olarak biz, iyi de olsa kötü de olsa zihinsel yeteneklere hitap ederiz. Bütün çocuklar bazı yeteneklerle doğar, sadece geliştirmek gereklidir. Okulumuz, son zamanlarda Atlantis asıllı olmayan genç bayanları kabul etti ve bizim beklentimiz, zamanı gelince hepsinin Yemin etmesi."

"Affedersiniz efendim ama hangisi Aglaia?" dedi Nell, Bayan Matheson'ın omzunun üstünden tabloya bakarak.

"Efendim?" dedi Bayan Matheson ve kafasını çevirip bakma işlemine başladı. Bu, onun yaşında biri

için bir inşaat mühendisliği işi kadar zor ve uzun bir süreçti.

"Okulunuzun adı Tanrıça olduğu için şuradaki tabloda aynı konunun resmedildiğini sanma cüretinde bulundum," dedi Nell, "Yılan Saçlı Tanrıça ya da Kader Tanrıçası'ndan çok İyilik Tanrıçalarına benziyorlar. Kadınlardan hangisinin Aglaia'yı yani zekayı temsil ettiğini bana söyleme kibarlığında bulunur musunuz acaba?"

"Peki diğer ikisi?" dedi Bayan Matheson, ağzının kenarıyla konuşuyordu, kafasını çevirmemişti.

"Euphrosyne yani mutluluk ve Thalia yani güzellik," dedi Nell.

"Tahminde bulunmak ister misin?" dedi Bayan Matheson.

"Sağdaki çiçek tutuyor, bu yüzden belki o Thalia.

"Buna sağlam bir tahmin derim."

"Ortadaki o kadar mutlu görünüyor ki o Euphrosyne olmalı. Soldaki de güneş ışınlarıyla aydınlanmış, o yüzden belki o da Aglaia."

"Gördüğün üzere, hiçbirinin adı yazmıyor ve bu yüzden varsayımlarla yetinmeliyiz," dedi Bayan Matheson. "Ama senin düşüncende bir eksiklik göremiyorum. Ve evet, ben de onların Yılan Saçlı Tanrıça ya da Kader Tanrıçası olduklarını sanmıyorum."

* * *

"Orası bir yatılı okul, yani öğrencilerin çoğu orada yaşıyor. Ama sen orada yaşamayacaksın," dedi Rita, "Çünkü uygun değil." Ormanın içinden Narinle eve gidiyorlardı.

"Neden uygun değil?"

"Çünkü sen evden kaçtın, bu da yasal problemlere yol açar."

"Benim kaçmam yasa dışı mıydı?"

"Bazı kabilelerde çocuklar, aileleri için ekonomik bir kazanç olarak görülür. Bu yüzden bir kabile, diğer bir kabilenin kaçaklarını korursa, GİP'e muhtemel bir ekonomik etkisi olabilir." Rita dönüp Nell'e baktı, soğukkanlıydı. "New Atlantis'te sana destek olan biri var. Kim olduğunu bilmiyorum. Neden olduğunu bilmiyorum. Ama bu kişi; GİP'in davalarının hedefi olma riskini alamamış gibi görünüyor. Bu yüzden, şimdilik Dovetail'da kalman için ayarlamalar yapıldı.

"Şimdi, annenin erkek arkadaşlarından birinin sana kötü davrandığını biliyoruz. O yüzden seni kabul etmek için Dovetail'da bir duyarlılık var. Ama seni Millstone topluluğunda tutamayız. Çünkü Protokolle dalaşırsak, bizim New Atlantis müşterilerimizle olan ilişkimizi bozabilir. Bu yüzden New Atiantis'te müşterisi olmayan biriyle Dovetail'da kalmana karar verildi." "Kim o?"

"Onunla tanıştın," dedi Rita.

* * *

Polis Memuru Moore'un evinin ışıkları loştu ve eski eşyalarla o kadar doluydu ki Nell bile bazı yerlerden yan yan geçmek zorunda kaldı. Üzerine büyük Çin harfleri sıçratılmış, kırmızı mühür lekeleriyle sivilcelenmiş uzun, sararmış ince kağıtlar, bütün oturma odasını çevreleyen tavandaki pervazdan sarkıyordu. Nell, Rita'yı takip etti. Köşeyi dönüp daha da küçük, karanlık ve daha kalabalık bir odaya geldiler. Odanın esas dekoru bir tabloydu; sinirli bir adam vardı, Fu Manchu bıyığı ve sakalı, kulaklarının önünde uzun favorileri, koltuk altına kadar saçları vardı. Aslan suratıyla süslenmiş, gösterişli bir zincirli zırh giyiyordu. Nell, bu korkunç resimden uzaklaşırken yere yayılmış büyük bir gaydaya takıldı ve bakırdan yapılmış bir çeşit kovaya çarptı, büyük bir gürültü çıktı. Başparmağının ucundaki kesikten kan sessizce fişkırdı ve kovanın, çeşit çeşit, eski, paslı kılıçların

koyulduğu bir kap olarak kullanıldığını fark etti.

"İyi misin?" dedi Rita. Cam kapılardan gelen mavi ışık arkasını aydınlatıyordu. Nell, başparmağını ağzına koydu ve ayağa kalktı.

Cam kapılar, Polis Memuru Moore'un bahçesine bakıyordu. Sardunyalar, çiçekli çimler, mor salkımlar ve corgi dışkılarının kargaşası... Haki renkli küçük havuzun diğer tarafında küçük bir yazlık vardı. Bu yazlık, ev gibi, kiremit rengi taşlardan yapılmıştı ve kenarları pürüzlü, yeşil-gri kayağan taşlarından çatısı vardı. Polis Memuru Moore, uzun bacaklı orman güllerinin arkasında, elinde bir kürekle çalışırken ve sürekli ayak bileklerini ısırarak corgiler tarafından taciz edilirken görülebiliyordu.

Üstünde gömlek yoktu ama etek giymişti; kırmızı ekoseli bir etek. Nell bu uyumsuzluğu zar zor fark etti çünkü corgiler, Rita'nın cam kapının sürgüsünü açtığını duydu ve havlayarak onlara doğru koştu. Polis Memuru bunu gördü ve siyah camdan gözlerini kısarak onlara baktı. Güllerin içinden çıktığı zaman Nell, onun vücudunun kusurlu olduğunu fark etti. Genel olarak doğru orantılı, kaslı ve görünüşe göre sağlıklı bir vücudu vardı. Ama teni iki renkti, bu, ona ebruli bir görünüş veriyordu. Sanki kurtçuklar gövdesini yemişti ve sonra, tam uymayan başka bir şeyle doldurulmuş bir geçiş örgüsü oluşturmuştu.

Nell tam bakamadan, Moore, katlanır sandalyeye astığı gömleği aldı ve giydi. Sonra birkaç dakika corgilere doğru düzgün durmaları için emir verdi, yosunlu bir taş parçasının üstüne çıkararak, cam kapıları aşacak kadar yüksek bir sesle sertçe onları azarladı. Corgiler dikkatle dinliyormuş gibi yaptı. Bu gösteriden sonra Polis Memuru Moore, cam kapıdan içeri girdi. "Bir dakika içinde yanınızda olacağım," dedi ve 15 dakikalığına arka odaya gitti. Döndüğünde, İskoç kumaşından bir takım elbise giyinmişti, kaliteli görünen beyaz gömleğinin üstünde kabaca yapılmış bir kazak vardı. Gömlek, diğerlerinin kaşındırmasını önleyemeyecek kadar inceydi ama Polis Memuru Moore, erkeklerin, en kötü tahrişlere bile bağışıklık kazandığı yaşa gelmişti - viski, puro, yün giysiler - bir şey hissetmiyorlardı ya da en azından belli etmiyorlardı.

"İşinizi böldüğümüz için özür dileriz." dedi Rita, "ama zili çaldığımızda kapıyı açan olmadı."
"Önemli değil," dedi Polis Memuru Moore, tamamen ikna edici olmayan bir tavırla. "Orada, yukarıda yaşamamamın bir nedeni var." New Atlantis yerleşim bölgesini belli belirsiz gösterdi. "Sadece bazı cehennem sarmaşıklarının köklerini saptamaya çalışıyordum. Korkarım Japon sarmaşığı olabilir." Polis Memuru bu kelimeyi söylerken gözlerini kıstı. Nell, Japon sarmaşığının ne olduğunu bilmiyordu. Eğer Japon sarmaşığı, kılıçla saldırılabilen, yakılabilen, kesilebilen, ezilebilen ya da patlatılabilen bir şeyse, Polis Memuru Moore'un bahçesinde pek şansı yoktu.

"Biraz çay ilginizi çeker mi? Ya da" - şimdi Nell'e bakıyordu - "biraz sıcak çikolata?"

"Kulağa hoş geliyor ama kalamam," dedi Rita.

"O zaman sizi kapıya kadar geçireyim," dedi Polis Memuru Moore, ayağa kalkarak. Rita, bu acele karşısında biraz şaşırılmıştı. Ama hemen sonra Narin'e binip Millhouse'a geri dönmek için gitti.

"İyi bir bayan," diye mutfakta mırıldandı Polis Memuru Moore. "Senin için yaptıkları onun iyiliğini gösteriyor. Gerçekten çok düzgün bir bayan. Belki de çocuklarla çok iyi başa çıkanlardan değil. Özellikle de özel çocuklarla."

"Ben artık burada mı yaşayacağım, efendim?" dedi Nell.

"Dışarıdaki yazlık evde." dedi, buhar tüten bir tepsiyle odaya geldi ve pencereden dışarıdaki evi gösterdi. "Bir süreliğine boş. Bir yetişkin için çok dar, bir çocuk için mükemmel. Bu evin dekoru," dedi, odaya bakarak, "küçük biri için pek uygun değil."

"Korkunç adam kim?" dedi Nell, büyük tabloyu göstererek.

"Guan Di. İmparator Guan. Eskiden Guan Yu adında bir askerdi. Asla gerçekten bir imparator

olmadı ama sonraları Çin savaş tanrısı oldu ve sadece saygılarından ötürü ona bu unvanı verdiler. Fena halde saygılılardır Çinliler - bu onların en iyi ve en kötü özelliği."

"Bir adam nasıl bir tanrı olabilir?" diye sordu Nell

"Aşırı derecede pragmatik bir toplumda yaşayarak." dedi Polis Memuru Moore biraz düşündükten sonra ve başka bir açıklama yapmadı. "Bu arada kitap sende mi?"

"Evet, efendim."

"Sınırdan geçirmediğin değil mi?"

"Hayır, efendim, emrettiğiniz gibi."

"İyi. Emirlere uyma becerisi faydalı bir şeydir, özellikle de onları vermeye alışkın bir adamla yaşıyorsan." Nell'in yüzünde son derece ciddi bir ifade gören Polis Memuru sinirlendi ve canı sıkıldı. "Çok önemli değil, aslında. Yüksek yerlerde arkadaşların var. Sadece tedbirli olmaya çalışıyoruz." Polis Memuru Moore, Nell'e bir fincan kakao getirdi. Fincan tabağı için bir eli, fincan için diğer eli gerekiyordu, bu yüzden elini ağzından çıkardı.

"Eline ne yaptın?"

"Kestim, efendim."

"Bir bakayım." Polis Memuru onun elini kendi eline aldı ve başparmağına baktı. "Oldukça güzel küçük bir kesik. Yeni görünüyor."

"Sizin kılıçlarınızdan oldu."

"Ah, evet Kılıçlar öyledir," dedi Polis Memuru dalgın bir biçimde. Sonra kaşını kaldırdı ve Nell'e baktı. "Ağlamadın," dedi, "ve sızlanmadın."

"O kılıçların hepsini hırsızlardan mı aldınız?" dedi Nell.

"Hayır - ama o daha kolay olurdu," dedi Polis Memuru Moore. Bir süre düşünceli bir biçimde ona baktı. "Nell, sen ve ben iyi anlaşacağız," dedi. "İlk yardım çantamı getireyim."

Carl Hollywood'un Parnasse'deki aktiviteleri; milkshake İçerken yapılan konuşma; medya sisteminin açıklaması; Miranda, arayışının anlamsız olduğunu fark eder.

Miranda, Carl Hollywood'u, Parnasse'nin ortasındaki beşinci sırada otururken buldu, elinde büyük bir akıllı kağıt tutuyor ve üstüne, gelecek canlı programın planını çiziyordu. Görünüşe bakılırsa kağıdı, metnin bir kopyasına çapraz bağlamıştı çünkü Miranda, dar koridordan inerken, mısraları okuyan mekanik sesleri duyabiliyordu. Yaklaşınca da, Carl'ın tasarladığı sahne planında hareket eden oyuncularını temsil eden küçük X ve O ları görebildi.

Planda, ayrıca dış taraftan içeri doğru çizilmiş küçük oklar vardı. Miranda, okların, balkonların önüne yerleştirilen küçük sahne ışıkları olduğunu fark etti, Carl Hollywood'da onları programlıyordu.

Başını sağa sola çevirdi, boynunu gevşetmeye çalıştı ve tavana baktı. Melekler, Periler ya da her neyse hepsi, yukarıda geziniyordu. Yanlarında da birkaç melek çocuk vardı. Miranda, Nell'i düşündü. Hep Nell'i düşünüyordu.

Metin, sahne sonuna gelince, Carl durdurdu. "Bir şey mi soracaktın?" diye sordu, biraz dalgın bir biçimde.

"Kulübemden senin çalışmanı izliyordum."

"Yaramaz kız. Bizim için para kazanıyor olmalıydın."

"Öyle şeyler yapmayı nereden öğrendin?"

"Neyi - oyun yönetmeyi mi?"

"Hayır. Teknik işler - ışıkları programlama, vesaire."

Carl ona bakmak için döndü. "Bu, insanların nasıl öğrendiğine dair düşüncelerle çelişebilir," dedi, "ama ben her şeyi kendim öğrenmek zorunda kaldım. Artık neredeyse hiç kimse canlı tiyatro yapmıyor, o yüzden kendi teknolojimizi geliştirmek zorundayız. Şimdi kullandığım bütün yazılımları ben icat ettim."

"Küçük sahne ışıklarını sen mi icat ettin?"

"Hayır. Nano teknolojide o kadar iyi değilim. Onları, Londra'dan bir arkadaşım buldu. Her zaman malzeme değiş tokuş ederiz - onun bulduğu nesnelere karşılık benim bulduğum yazılımlar."

"Sana bir yerde yemek ısmarlamak istiyorum," dedi Miranda, "ve her şeyin nasıl işlediğini bana anlatmanı istiyorum."

"Oldukça zor bir şey istiyorsun," dedi Carl, sakince, "ama davetini kabul ediyorum."

* * *

"Peki, bütün temel bilgileri mi istiyorsun, Turing makinesinden mi başlayayım?" dedi Carl hoş ve esprili bir şekilde. Miranda alıngan olmamaya karar verdi. Rıhtım'da, sözde bir Amerikan lokantasının benzeri olan bir restoranın kırmızı vagonunda oturuyorlardı. Modern Çinliler - pahalı saç kesimleri ve şık takım elbiseleri olan klasik Kıyı Cumhuriyeti tipleri - büfenin önündeki döner taburelere dizilmişti, alkolsüz biralarını içiyor, içeri giren her genç kadına bakıp pis pis sırıtıyorlardı.

"Evet, sanırım," dedi Miranda.

Carl Hollywood güldü ve başını salladı. "Ben espri yapmıştım. Tam olarak ne bilmek istediğini bana söylemen gerekiyor. Neden birdenbire bu konularla ilgilenmeye başladın? Sadece çok para kazanmak seni mutlu etmiyor mu?"

Miranda, bir süre kıpırdamadan oturdu, klasik bir müzik kutusunun yanıp sönen renkli ışıkları, onu hipnotize etmişti.

"Bunun Prenses Nell'le bir ilgisi var, değil mi?" dedi Carl.

"O kadar belli oluyor mu?"

"Evet. Şimdi, ne istiyorsun?"

"Onun kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi Miranda.

Bu, söyleyebileceği en dikkatli cümleydi. Bütün duygu yoğunluğuyla Carl'ı perişan etmenin bir yardımı olmayacağını düşündü.

"Bir müşterinin izini sürmek mi istiyorsun?" öyle söylediğinde kulağa korkunç geldi. Carl, milkshake'inden güçlü bir yudum çekti. Gözleri, Miranda'nın omzunun üstünden Rıhtım'daki trafiğe bakıyordu. "Prenses Nell küçük bir çocuk, değil mi?"

"Evet 5-7 yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum." Gözlerini onun gözlerine dikti. "Bundan emin misin?"

"Evet," dedi, bunu sorgulamaması konusunda uyarıyor gibi bir ses tonu vardı.

"O zaman faturayı o ödemiyor demektir. Ödeyen bir başkası. Müşterinin izini sürüp Nell'i oradan bulman gerekiyor." Carl yine göz temasını kesti, başını salladı ve donmuş dudaklarından beceriksizce ıslık çalmaya çalıştı. "İlk adım bile imkansız."

Miranda çok şaşırdı. "Bu çok net oldu. Ben 'zor' ya da 'pahalı' gibi şeyler duymayı beklemiştim. Ama - "

"Hayır. Bu imkansız. Ya da belki" - Carl bir süre düşündü - "belki 'aşırı derecede olasılıksız' daha

iyi bir anlatım olur." Sonra, Miranda'nın yüz ifadesi değişince biraz endişelendi. "Bağlantının izini öylece süremezsin. Medya böyle işlemiyor."

"Medya nasıl işliyor o zaman?"

"Pencereden dışarı bak. Rıhtım'a doğru değil - Yan'an Caddesi'ne bak."

Miranda, Coca-Cola reklamları ve günün menüsünün yazıldığı panoyla renklenmiş büyük pencereden bakmak için kafasını çevirdi. Yan'an Caddesi, Shanghai'daki bütün büyük, işlek caddeler gibi doluydu. Her iki tarafta da vitrinler, bisikletli ve elektrikli patenli insanlar vardı. Çoğu yerde, trafik o kadar sıkıştı ki en hızlı arabaya bile yürüyerek yetişilebilirdi. Birkaç şeritte araçlar hareketsiz duruyor, durgun kahverengi bir akarsuda kayaları aşındırıyordu.

O kadar alışılmış bir görüntüydü ki Miranda bir şey göremedi "Neye bakacağım?"

"Kimsenin elinin boş olmadığını fark ettin mi? Herkes bir şeyler taşıyor."

Carl doğru söylüyordu. Herkesin elinde en azından küçük bir plastik poşet vardı. Birçok insan, mesela bisikletliler, daha ağır yükler taşıyordu.

"Şimdi bu görüntüyü birkaç dakika aklında tut ve evrensel bir telekomünikasyon ağının nasıl kurulduğunu düşün."

Miranda güldü. "Böyle bir şeyi düşünmek için gereken altyapıya sahip değilim."

"Tabi ki sahiptin. Şu ana kadar, eski videolardaki telefon sistemi açısından düşünüyordun. O sistemde, her işlemde iki katılımcı vardı — konuşmayı yapan iki kişi. Merkezi bir santralden geçen bir kabloyla birbirine bağlanıyorlardı. O zaman bu sistemin temel özellikleri nelerdir?"

"Bilmiyorum - ben sana soruyorum," dedi Miranda.

"Birincisi, sadece iki kişi ya da birim, etkileşim içine girebilir. ikincisi, önce o bir konuşmanın amaçları için yapılan ve sonra bozulan özel bir hat kullanılır. Üçüncüsü, doğal olarak merkezileştirilir - merkezi bir santral olmazsa çalışamaz."

"Tamam, sanırım buraya kadar anladım."

"Bugünkü medya sistemimiz - senin ve benim geçimimizi sağladığımız - aynı ve daha fazla amaç için kullandığımız ölçüde, telefon sisteminin devamıdır. Ama hatırlanması gereken önemli nokta, eski telefon sisteminden tamamen farklı olmasıdır. Eski telefon sistemi - ve onun teknolojik kuzeni kablolu TV - bozuldu. Yıllar önce parçalandı ve yandı, biz de aslında en baştan başladık."

"Neden? Çalışıyordu, değil mi?"

"İlk olarak, birden daha fazla birim arasında etkileşim olanağı sağlamamız gerekiyordu. Birim derken neyi kastediyorum? Oyuncuları düşün. First Class to Geneva'yı düşün. O trendesin - başka onlarca insan daha var. O insanlardan bazıları etkileşim içine giriyor, yani bu durumda birimler, insanlar oluyor. Ama diğerleri - mesela garsonlar ya da görevliler - sadece sanal robotlar oluyor. Ayrıca, tren eşyaları dolu: mücevherler, para, silahlar, şarap şişeleri. Bunlardan her biri ayrı bir yazılım - ayrı bir birim. Dilimizde bunlara nesne diyoruz. Trenin kendisi de başka bir nesne, yolculuk yaptığı kırsal bölgeler de öyle.

"Kırsal bölge güzel bir örnek. Burada, Fransa'nın dijital bir haritası olsun. Bu harita nasıl ortaya çıktı? First Class to Geneva'nın yapımcıları, Fransa'nın yeni bir haritasını çıkarmak için kendi araştırma ekibini mi yolladı? Hayır, tabi ki. Var olan veriyi kullandılar - ihtiyacı olan interaktif video yapımcılarının bulabileceği bir dijital dünya haritası ve tabi ki çok pahalı. O dijital harita ayrı bir nesne. Bir yerlerde bir bilgisayarın hafızasında bulunuyor. Ama tam olarak nerede? Bilmiyorum. İnteraktif videonun kendisi de bilmiyor. Ama önemli değil. Bu veri, California'da ya da Paris'te olabilir, şuradaki köşe başında da olabilir - ya da her tarafa dağıtılmış da olabilir. Hiç önemli değil. Çünkü bizim medya sistemimiz artık eski sistem gibi çalışmıyor - merkezi bir santralden geçen, kullanıcıya özel kablolar yok. İşte şöyle çalışıyor." Carl tekrar sokaktaki trafiği işaret etti.

"Yani sokaktaki herkes bir nesne gibi mi?"

"Olabilir. Ama daha iyi bir benzetme yaparsak, nesnelere, sokağa bakan çeşit çeşit binaların içinde oturan bizim gibi insanlardır. Farz et ki Pudong'daki bir insana bir mesaj göndermek istiyoruz. Mesajı bir kağıt parçasına yazıyoruz, kapıya çıkıyoruz, yoldan geçen ilk insana veriyoruz ve diyoruz ki, "Bunu Pudong'daki Bay Gu'ya götür." Ve bu adam bir süre sokakta patenleriyle kayar, Pudong'a gidiyor gibi görünen bir bisikletliye rastlar ve der ki, "Bunu Bay Gu'ya götür." Bir dakika sonra, o kişi trafiğe takılır, kağıdı, karmaşayı daha iyi atlatılabilen bir yayaya verir ve bu böyle gider. En sonunda, mesaj Bay Gu'ya ulaşır. Bay Gu cevap vermek istediğinde, o da bize aynı şekilde bir mesaj yollar."

"Yani bir mesajın izini sürmenin bir yolu yok."

"Doğru. Ve gerçek durum daha da karışık. Medya ağı, insanlar para transferi yapabilsin diye, her yönüyle gizlilik ve güvenlik sağlamak üzere tasarlandı. Devletlerin çökmesinin bir sebebi de bu — medya sistemi ortaya çıkıp çalışmaya başladığında, finansal etkileşimler, hükümetler tarafından izlenemedi ve vergi toplama sistemleri berbat oldu. O yüzden, mesela eski Vergi Dairesi, bu mesajların izini bulamadıysa, senin de Prenses Nell'i bulabilmenin bir yolu yok."

"Tamam, sanırım sorunun cevabını aldım," dedi Miranda.

"Güzel!" dedi Carl, neşeyle. Miranda'ya yardım edebildiği için oldukça memnundu. Bu yüzden, Miranda, onun söyledikleri karşısında aslında ne hissettiğini söylemedi. Bir oyunculuk işi gibi farz etti: oyunculuk konusunda neredeyse herkesten daha yetenekli olan Carl Hollywood'u, iyi olduğunu düşünmesi konusunda kandırabilir miydi?

Görünüşe göre yaptı. Carl, dairesine kadar Miranda'ya eşlik etti, Pudong nehrinin tam karşısındaki 100 katlı bir binada oturuyordu. Onunla vedalaşıp, kıyafetlerinden kurtulup, banyoya girene kadar kendini tuttu. Sonra sıcak suya girdi ve korkunç, zavallı, acınası gözyaşları içinde kayboldu.

Sonunda kendine geldi. Olaya bir bütün olarak bakması gerekiyordu. Hala Nell'le iletişim kuruyordu, hem de her gün. Eğer dikkat ederse, er ya da geç, perdenin arkasına geçmenin bir yolunu bulurdu. Onun dışında, Nell'in bir şekilde seçilmiş olduğunu ve zamanla çok önemli bir kişi olacağını anlamaya başlamıştı. Bir kaç yıl içinde Miranda, gazetede onun hakkında çıkan yazıları okumayı ümit ediyordu. Daha iyi hissedince, banyodan çıktı ve yatağa girdi. İyi bir uyku çekecekti böylece ertesi gün de Nell'le ilgilenmeye hazır olacaktı.

**Polis Memuru'yla hayatın genel tanımı;
onun hobileri ve diğer gariplikleri;
rahatsız edici bir manzara;
Nell, Moore'un geçmişini öğrenir, akşam yemeğinde
yapılan bir konuşma.**

Yazlık evin iki odası vardı, biri uyumak için ve biri de oynamak için. Oyun odası çift kapılıydı ve Polis Memuru Moore'un bahçesine açılan küçük pencereleri vardı. Nell'e, küçük pencerelere dikkat etmesi söylenmişti çünkü bunlar, gerçek camdan yapılmıştı. Cam, kabarcıklı ve tırtıklıydı. Nell, bu camdan bakmayı seviyordu. Çünkü normal pencere kadar sağlam olmasa da ona güvende hissettiriyordu sanki bir şeyin arkasına saklanıyormuş gibiydi.

Bahçe, sürekli küçük evi içine çekmeye çalışıyordu; kocaman büyümüş sarmaşıklar, mor salkımlar ve yaban gülleri sanki önemli bir projeyle uğraşıyordu. Kaplumbağa kabuğu renkli, bakır su borularını, tuğla ve sıvaların pürüzlü yüzeylerini tutma yeri olarak kullanarak duvarları tırmanıyorlardı. Kulübenin, kayağan taşından yapılmış çatısı, yosun yüzünden fosforluydu. Ara sıra

Polis Memuru Moore, bir kesme makinesi alır ve onu hapsedmesini diye, Nell'in cam kapılarının manzarasını güzelce çerçeveleyen sarmaşıkların birazını keserdi.

Nell'in kulübede geçirdiği ikinci yılında, Polis Memuru'na, bahçenin birazını kendine alıp alamayacağını sordu. Baştaki büyük şok ve kuşkudan sonra Polis Memuru, sonunda birkaç kaldırım taşı söktü ve ortaya küçük bir arsa çıkardı. Dovetail esnafından birine bakır çiçeklik yaptırdı ve onları kulübenin duvarına astı. Nell, uzun zaman önce kaybolan arkadaşı Peter'ı düşünerek, arsaya biraz havuç ekti. Çiçekliklere de biraz sardunya... Okuma Kitabı, ona nasıl yapıldığını öğretti, birkaç günde bir havuç tohumlarını eşmesini ve nasıl yetiştiklerini öğrenmek için incelemesini hatırlattı. Nell, Okuma Kitabı'nı havucun üstünde tutup belli bir sayfaya baktığında, gittikçe büyüyen sihirli bir resme dönüştüğünü gördü. Köklerden çıkan küçük dokuları ve dokulara yapışmış tek hücreli organizmaları ve onların içindeki mitokondrileri görebiliyordu. Aynı numara her şeyde işe yarıyordu. Sineklerin gözlerini, ekmek küflerini ve parmağına iğne batırarak kendi vücudunda çıkarttığı kan hücrelerini inceleyerek günlerini geçirdi. Havanın soğuk ama açık olduğu gecelerde tepelere çıkıp, Okuma Kitabı'nı kullanarak Satürn'ün halkalarına ve Jüpiter'in uydularına bakardı.

Polis Memuru Moore, bekçi kulübesindeki günlük vardiyasında çalışmaya devam ediyordu. Akşam eve geldiğinde o ve Nell, genellikle onun evinde beraber yemek yiyordu. Başlarda, yemeği, doğrudan N.D.'den alıyorlardı ya da Polis Memuru sosis ya da yumurta gibi basit bir şeyler kızartıyordu. Bu dönemde Prenses Nell ve Okuma Kitabı'ndaki diğer karakterler de kendilerini sürekli sosis ve yumurta yerken buldu, ta ki Ördek protesto edip ona sağlıklı yemekler pişirmeyi öğretene kadar. Ondan sonra Nell, öğleden sonra okuldan eve geldiğinde, sağlıklı sebze yemekleri pişirmeyi alışkanlık edindi. Polis Memuru biraz homurdanırdı ama her zaman tabağını bitirirdi ve bazen de bulaşıkları yıkardı.

Polis Memuru çok kitap okurdu. Bunu yaparken, sessiz olduğu sürece Nell'in onun evinde olmasına izin vardı. Çoğu zaman onu kovar ve kütüphanesinin duvarındaki büyük mediatrondan eski arkadaşlarıyla konuşurdu. Böyle zamanlarda Nell, genellikle küçük kulübesine dönerdi. Ama bazen, eğer dolunay varsa, bahçede dolaşırdı. Ay, burada, olduğundan daha büyük görünürdü. Dolunaylı gecelerde en sevdiği yer, etrafına kayalar serpilmiş uzun, yeşil bambu ağaçlarının olduğu bir ağaçlıktı. Sırtını bir kayaya yaslayıp oturur, Okuma Kitabı'nı okur ve zaman zaman Polis Memuru Moore'un mediatronla konuşurken evinden gelen sesi duyardı: Çoğunlukla böğürerek gülme ve iyi huylu küfür patlamalarıydı. Uzunca bir süre, bu sesleri çıkaranın Polis Memuru olmadığını, mediatronda konuştuğu kişi olduğunu düşündü çünkü onun yanındayken Polis Memuru, biraz garip biri olsa da her zaman çok kibar ve sessizdi. Ama bir gece, onun evinden inleme sesleri duydu ve ne olduğuna bakmak için bambu ağaçlığından gizlice çıktı.

Cam kapılardan gözetlerken, ona arkası dönük mediatronu göremedi. Işığı bütün odayı aydınlatıyordu, normalde sıcak ve samimi olan odayı yanıp sönen parlak ışıklarla boyuyor ve uzun, sivri gölgeler fırlatıyordu. Polis Memuru Moore, bütün mobilyaları ve diğer engelleri duvara dayamıştı ve yeri açık bırakmak için Çin halısını kıvrıp katlamıştı. Nell hep, yerin meşe ağacından yapıldığını düşünmüştü, kendi kulübesinin zemini gibi, ama zemin aslında büyük bir mediatrondu. Duvardakiyle karşılaştırıldığında ışığı biraz daha sönüktü ve oldukça yüksek çözünürlü malzemeler gösteriyordu: metin belgeleri ve detaylı grafikler. Polis Memuru, bunun ortasında, ellerinin ve dizlerinin üstündeydi, bir çocuk gibi zırlıyordu. Gözlük camlarının yüzeyinde biriken gözyaşları, mediatrona damlıyor ve alttan gelen ışıkla garip bir şekilde parlıyordu.

Nell içeri girip onu rahatlatmayı çok istedi ama çok korkuyordu. Orada durup izledi, kararsızlıktan donakalmıştı. Mediatrondan gelen yanıp sönen ışıklar ona, patlamaları hatırlattı - ya da patlama resimlerini. Geri çekildi ve küçük evine döndü.

Yarım saat sonra bambu ağaçlığının oradan gelen olağanüstü bir ses duydu. Bu, Polis Memuru Moore'un gaydasıydı. Eskiden Moore, arada sırada gaydasını eline alır ve ciyak ciyak sesler çıkarırdı. Ama ilk kez düzgün bir resital duyuyordu. Gaydalar konusunda uzman değildi ama fena çalmadığını düşündü. Yavaş bir şey çalıyordu, bir ağıt... Ve o kadar acıklıydı ki neredeyse Nell'in yüreği parçalandı. Polis Memurunun, elleri ve dizlerinin üstünde çaresizce ağlaması bile şu an çaldığı müzik kadar acıklı değildi.

Bir süre sonra daha hızlı ve neşeli bir marş çalmaya başladı. Nell, kulübesinden bahçeye fırladı. Polis Memuru, bambu ağaçlarının dik saplarının altında, yüzlerce şeride bölünmüş bir siluetti. Ama Nell, ileri geri hareket ettiğinde, bir çeşit göz yanılması, bu görüntüyü yeniden kurdu. Ay ışığı havuzunda ayakta duruyordu. Kıyafetlerini değiştirmişti: şimdi İskoç eteğini giymişti, bir çeşit üniformaya ait olduğu görünen bir gömlek ve beresi de vardı. Akciğerlerini boşalınca, derin bir nefes alırdı, göğsü inip kalkardı. Gümüş renkli çubuklar ve işaretler, ay ışığında parlardı.

Kapıları açık bırakmıştı. Nell onun evine girdi, sessiz olmak için uğraşmadı çünkü gaydanın sesinden duyulamayacağını biliyordu.

Duvar ve yerde iki tane kocaman mediatron vardı ve ikisinde de bir sürü büyük pencere açılmıştı. Kalabalık bir şehrin bir sürü poster ve afişin asıldığı duvarları gibi her yeri kaplamıştı. Pencerelerden bazıları Nell'in avuç içi büyüklüğünde ve bazıları da duvar posterleri büyüklüğündeydi. Yerdekinin çoğu, yazılı belgeler, sayı sistemleri, şematik tablolar ya da nefes kesici bir kesinlik ve netlikle çizilmiş Çince harflerle etiketlenmiş nehirleri, dağları ve köyleri olan muhteşem haritalardı. Nell, bu panoramayı incelerken bir iki kere, küçük bir şeyin yerde sürüldüğü hissine kapıldı. Ama odada böcek yoktu, sadece, haritalardaki ve sayı sıraları ve sütunlarındaki dalgalanmaların yarattığı bir yanılmalıydı. Bu şeyler interaktifti tıpkı Okuma Kitabı'ndaki kelimeler gibi; ama Okuma Kitabı'ndan farklı olarak, Nell'in yaptıklarını değil uzaktaki olayları değerlendiriyor olmalıydı.

Kafasını yerden kaldırıp duvardaki mediatrona baktığında, pencerelerin çoğunun çok daha büyük olduğunu gördü. Resimler net ve belirgindi. Bazıları kır manzarasıydı: Geniş bir köy yolu, kurumuş bir nehrin üstünde bir köprü, evlerin bazılarında alevler çıkan tozlu bir köy... Bazıları insan resimleriydi: Fonda karanlık dağlar, toz bulutları ya da donuk yeşil araçlar ve kirli üniformalar giymiş Çinli adamların konuşurken çekilmiş fotoğrafları...

Görüntülerden birinde bir adam, yerde yatıyordu. Tozlu üniforması neredeyse tozla aynı renkteydi. Birden, bu görüntü hareketlendi; diğerleri gibi donmuş değildi. Biri kameranın önünden geçti: mavi pijamalı, Çinli bir adam, beline ve başına kırmızı şeritler bağlamıştı, ama bunlar, kirden kahverengi olmuştu. Adam görüntüden çekilince Nell, tozun içinde yatan diğer adama odaklandı ve ilk kez başının olmadığını fark etti.

Polis Memuru Moore, Nell'in, gaydasının sesini bastıran çığlığını duymuş olmalıydı. Çünkü birkaç dakika sonra odadaydı. Mediatronlara bağıarak komutlar verdi ve hepsi kararır, normal duvar ve yere dönüştü. Şimdi odada geri kalan tek görüntü, savaş tanrısı Guan Di'nin büyük tablosuydu, her zamanki gibi dik dik onlara bakıyordu. Nell, ne zaman duygularını belli etse. Polis Memuru Moore aşırı derecede huzursuz olurdu. Ama evcilik oynama daveti ya da şakalaşma saldırılarından, bu tür histerilere karşı daha rahat hissediyor gibi görünüyordu. Nell'i kaldırdı, kucağında odaya taşıdı ve deri koltuğa oturttu. Odadan çıktı ve büyük bir bardak suyla geri döndü sonra dikkatlice onun ellerine verdi. "Derin derin nefes alıp su içmelisin," diyordu, neredeyse fısıltıyla; bu cümleyi, uzun zamandır söylüyor gibiydi.

Nell ağlamasının durmasına biraz şaşırdı. Ama birkaç artçı şok geçirdi ve aynı şekilde üstesinden geldi. Sürekli, "ağlamamı durduramam." demeye çalışıyordu, heceleyerek.

Onuncu ya da on birinci kez bunu söylediğinde, Polis Memuru Moore, "psikolojin bozulduğu için durduramıyorsun," dedi. Bunu, sıkılmış bir profesyonel ses tonuyla söyledi, kulağa zalimce bile gelebilirdi. Ama Nell'e, nedense, çok rahatlatıcı geldi

"Nasıl yani?" dedi sonunda, boğazından komik sesler çıkmadan konuşabildiğinde.

"Yani sen bir gazisin kızım, tıpkı benim gibi yara izlerin var" - aniden gömleğini yırtarak açtı, düğmeler odanın her yerine fırladı. Rengarenk gövdesi ortaya çıktı - "Benimkiler gibi Ama fark şu ki ben, gazi olduğumu biliyorum. Sense inatla, beraber okula gittiğin o lanet Vicky'ler gibi küçük bir kız olduğunu düşünüyorsun."

* * *

Zaman zaman, belki yılda bir, akşam yemeği teklifini kabul eder, o üniformayı giyer, ata biner ve New Atlantis yerleşim bölgesi yönüne doğru yol alırdı. At, sabahın erken saatlerinde onu geri getirirdi o kadar sarhoş olurdu ki zar zor eyerin üstünde dururdu. Bazen Nell, onun yatmasına yardım ederdi. O sızdıktan sonra mum ışığıyla, onun rozetlerini madalyalarını ve şeritlerini incelerdi. Özellikle şeritlerde, oldukça detaylı bir renk kodlama sistemi kullanılmıştı. Okuma Kitabı'nın arka sayfalarında. Ansiklopedi denen bir bölüm vardı ve Nell, bu şeritleri o bölüme sordu. Polis Memuru Moore'un, eskiden, İlk Protokol Uygulama Yurtdışı Seferi Kuvvetleri'nin 3. Bölük 2. Tugay Komutanlığında bir tuğgeneral olduğunu öğrendi. Bir şerit de, Japon bölüğünde bir süre kantin subayı olduğunu gösteriyordu ama aslında ana bölüğü 3.'ydü. Ansiklopedi'ye göre 3. Bölük, genelde Kavgacı Köpekler ya da basitçe Melezler olarak bilinirdi. Çünkü üyelerini, çoğunlukla Beyaz Sürgünler oluştururdu: Yabancılar, Ulster İrlandalıları, Hong Konglu beyazlar ve dünyanın Anglo-Amerikan kısımlarından gelen yurtsuz tipler...

Polis Memuru'nun üniformasındaki rozetlerden biri, nano teknoloji mühendisliğinden mezun olduğunu gösteriyordu. Bu, nano teknolojik savaşlarda uzmanlaşmış 2. Tugay Komutanlığı'na ait olmasıyla uyuyuyordu. Ansiklopedi, bu komutanlığın, yaklaşık 30 yıl önce, ilkel nano teknolojik silahların kullanıldığı, Doğu Avrupa'daki bir savaşı durdurmak için kurulduğunu söyledi.

Birkaç yıl sonra bölük, panikle Güney Çin'e gönderildi. Zhang Han Hua, Uzun Yolculuk'una gidip tüccarları ona itaat etmeye zorladığından beri, kötü bir şeyler olması bekleniyordu. Çin'de, batıya gönderilmek üzere hediyelik eşyalar yapan mahkumları serbest bırakmıştı. Köle işçiler, bilgisayar ekranlarını büyük bitki sopalalarıyla paramparça etti ve gözetmenleri kanlı et yığını haline getirene kadar dövdü. Zhang'in, çoğunlukla güneyde gelişmekte olan iş alanı araştırmaları, milyonlarca insanı işsiz bırakmıştı. Sokaklara çıkıp kıyamet kopardılar, Çin Halk Kurtuluş Ordusu'nun anlayışlı birlikleri de onlara katıldı, isyan, kuzeyin Çin Halk Kurtuluş Ordusu birlikleri tarafından bastırıldı. Ama liderler, Pearl Deltası'nın "beton kırlarında" kayıplara karıştı. Bu yüzden Zhang, güneyde yerleşik bir askeri karargah kurmak zorunda kaldı. Kuzey birlikleri az çok bir düzen sağlamıştı ama sadece birkaç yıl sürdü. Bir gece bütün bir birlik, yaklaşık 15.000 adam, nano parazit istilasıyla yok edildi.

İsyanın liderleri, saklandıkları yerlerden çıktı. Kıyı Cumhuriyeti'ne çağrıda bulunup, Protokol Uygulama birliklerinin gelip onları korumalarını istediler. Doğu Avrupa savaşının gazisi Albay Arthur Hornsby Moore, komuta etmek için getirildi. Hong Kong'da doğmuştu, küçük bir çocukken Çinliler orayı ele geçirince terk etmiş, gençliğini ailesiyle Asya'da dolaşarak geçirmişti ve sonunda Britanya Adaları'na yerleşmişti. Bu iş için o seçilmişti çünkü Güney Çincesi akıcıydı ve resmi Çincesi de hiç fena değildi. Ansiklopedi'deki eski film küplerine bakarken Nell, Polis Memuru Moore'un gençlik halini görebildi. Aynı adamdı, saç daha fazla, şüpheleri daha az...

Çin İç Savaşı, kesin olarak 3 yıl sonra başladı, nano teknoloji kullanmayan Kuzeyliler atom bombaları atmaya başladı. Çok geçmeden Müslüman uluslar birleşti ve Sincan Bölgesi'nin büyük bir kısmını istila etti, Han Çinli nüfusun bazılarını öldürüp geri kalanı da doğuya, iç savaşın ortasına sürdü. Albay Moore, ilkel nano parazitlerin korkunç istilasına uğradı ve çatışmadan alındı. İyileşmesi için süresiz izne çıkarıldı. O zamana kadar, Çin Krallığı ve Kıyı Cumhuriyeti arasında ateşkes anlaşması imzalanmıştı.

Nell'in, okuldaki derslerinden öğrendiği gibi, ondan sonra Lau Ge, kuzey lideri olarak Zhang'in yerine geçmişti - Çin Krallığı'nın lideri. Bir süre geçtikten sonra Batı emperyalizminin bir komplosu olarak gördüğü Komünist ideolojinin bütün izlerini silmişti ve kendini, Tahtsız Kral'ın Veziri olarak ilan etmişti. Tahtsız Kral, Konfüçyüs'tü ve Lau Ge, şimdi, bütün devlet memurlarının en rütbelisiydi.

Ansiklopedi, Albay Arthur Hornsby Moore hakkında daha fazla bir şey söylemedi. Sadece, birkaç yıl sonra Almanya'da meydana gelen nano teknoloji terör patlamaları süresince danışman olarak yeniden ortaya çıktığını, sonra emekli olduğunu ve güvenlik danışmanı olarak çalıştığını söyledi. Güvenlik danışmanlığı görevinde, Atlantis/Shanghai gibi bütün modern şehirleri koruyan, savunma anlayışının uygulamaya koyulmasına yardım etmişti.

* * *

Cumartesi günü Nell, Polis Memuru'na çok daha güzel bir yemek pişirdi. Tatlılarını bitirdikleri zaman Nell, ona Harv ve Tequila hakkında, eşi benzeri olmayan Bud hakkında ve ölen sevgili babaları hakkında hikayeler anlatmaya başladı. Yaklaşık 3 saat sonra, Nell hala annesinin erkek arkadaşlarının hikayelerini anlatıyordu ve Polis Memuru da dinlemeye devam ediyordu, arada sırada beyaz sakalıyla oynuyordu ama onun dışında oldukça ciddi ve düşünceli bir surat ifadesi vardı. Sonunda Burt'le ilgili kısma geldi. Nell, onu nasıl tornavidayla öldürmeye çalıştığını, Burt'ün onları merdivenlerden nasıl takip ettiğini ve ölüme, yuvarlak kafalı Çinli bir beyefendinin ellerinde nasıl kavuştuğunu anlattı. Polis Memuru, bunu fazlasıyla ilginç buldu ve bir sürü soru sordu, önce tornavida saldırısının taktiğinin detaylarını sonra da Çinli beyefendinin dans etme şeklini ve ne giydiğini sordu.

"O gecedeki Okuma Kitabı'na kızgınım," dedi Nell.

"Neden?" dedi Polis Memuru, şaşırmış görünüyordu ama Nell daha çok şaşırmıştı. Nell, hiç düşünmeden bir sürü şey anlatmıştı ya da en azından bunları daha önce düşündüğüne inanamıyordu.

"Beni yanlış yönlendirdiğini hissetmeden edemiyorum. Burt'ü öldürmenin basit bir olay olacağını ve hayatımı değiştireceğini düşünmemi sağladı ama bu düşünceleri pratiğe döktüğümde..." Başka ne diyeceğim bilemedi.

"...hayatının geri kalanı oluştu," dedi Polis Memuru. "Burt yaşarken sahip olduğun hayatla, Burt öldükten sonra sahip olduğun hayatın değişik olduğunu itiraf etmelisin, kızım."

"Evet."

"O zaman Okuma Kitabı, o konuda haklıymış. Şimdi, gerçekte bir insanı öldürmenin, teoride öldürmekten daha karışık olduğuna gelirsek, tabii ki sana katılıyorum. Ama bence gerçek hayatın, kitapta gördüğünden daha karışık olduğunu öğrenmen için muhtemelen daha bir çok örnek göreceksin. Bu, Tornavida'nın Dersi ve unutmaman iyi edersin. Sonuç olarak, sihirli kitabından başka kaynaklardan da öğrenmeye hazırlıklı olmalısın."

"Ama o zaman kitap ne işe yarar ki?"

"Çok yararlı olduğunu düşünüyorum. Sen işin sırrının, sadece onun verdiği dersleri gerçek dünyaya aktarmak olduğunu zannediyorsun. Mesela," dedi Polis Memuru, peçetesini kucağından aldı ve

masanın üstüne attı, "çok somut bir şeyi ele alalım, örneğin birini öldüresiye dövmek." Ayağa kalktı ve bahçeye çıktı. Nell de arkasından koştu. "Seni, dövüş sanatları çalışmaları yaparken gördüm," dedi, otoriter ve sanki bölüğe seslenen bir sesle. "Dövüş sanatları, insanları öldüresiye dövmek demektir. Şimdi hadi şansını benimle dene bakalım."

Nell, Polis Memuru'nun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışana kadar müzakereler devam etti. Bu sonuçlandıktan sonra Nell, kaldırım taşlarının üstüne oturdu ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Polis Memuru kalkık kaşlarla onu izledi.

"Gerçekten korkutucu," dedi. "Bütün kötüler, küçük Nell için tetikte beklese iyi olur - eğer lanet ayakkabılarını giymiyorsa...."

Nell, Polis Memuru'nun alaylı yorumlarına kulak asmadan, birkaç esneme hareketi yaptı. Ona başıyla selam verdi ve o da ilgisizce Nell'e elini salladı. Dojo'nun ona öğrettiği duruş biçimine geçti. Bunun üzerine Polis Memuru olduğu yerden bir adım geri çekildi, göbeğini öne çıkardı. Görünüşe göre bu, esrarengiz bir İskoç dövüşme tekniğinin duruş biçimiydi.

Uzun süre, danstan başka bir şey olmadı. Nell dans etti ve Polis Memuru amaçsızca etrafta sendeledi. "Ne bu?" dedi, Polis Memuru. "Tek bildiğin şey savunma mı?"

"Evet efendim, çoğunlukla," dedi Nell. "Okuma Kitabı'nın amacının, insanlara nasıl saldırılacağı öğretmek olduğunu sanmıyorum."

"Bu ne işe yarar ki?" diye alay ederek güldü Polis Memuru ve birdenbire, uzanıp Nell'i saçından tuttu - acıtmayacak kadar. Birkaç dakika tuttu ve sonra bıraktı. "Böylece ilk ders bitti," dedi.

"Saçımı kestirmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Polis Memuru çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Hayır," dedi, "sakın, asla saçını kestirme. Seni bileğinden tutsaydım" - ve tuttu - "kolunu mu kesecektin?"

"Hayır, efendim."

"Okuma Kitabı sana insanların saçını çekmeyi mi Öğrettir

"Hayır, efendim."

"Annenin erkek arkadaşlarının seni dövmesini ve annenin seni korumamasını mı öğretti?"

"Hayır, efendim, sadece kötülük yapan insanlar hakkında hikayeler anlattı."

"Kötülük yapan insanlar iyi bir derstir. Birkaç hafta önce orada gördüğün şey" - Nell, mediatrondaki başsız askerden bahsettiğini anlamıştı - "o dersin bir uygulaması. İyi bir şey olmadığı fazlasıyla açık. Ah, ama annenin, seni erkek arkadaşlarından korumaması - orada bir gariplik var, değil mi?"

"Nell," diye devam etti Polis Memuru, sesinin tonundan dersin sonuna geldiği anlaşılıyordu. "Cahil ve eğitilmiş insanlar arasındaki fark şudur: Eğitilmişler, gerçekleri daha çok bilir. Ama bunun, aptal ya da zeki olmalarıyla bir alakası yok. Aptal ve zeki insanlar arasındaki fark - ki bu, iyi eğitilmiş olsalar da olmasalar da geçerli - zeki insanların garip durumlarla başa çıkabilmesidir. Belirsiz ya da çelişkili durumlara şaşmazlar - aslında, bunları bekliyorlardır ve işler fazlasıyla yolunda gittiğinde bile kuşkuya kapılmaya eğilimlidirler."

"Okuma Kitabı'nda, seni oldukça iyi eğitilmiş hale getirecek bir kaynak var ama seni asla zeki yapmayacak. Bu, hayat sayesinde olur. Şu ana kadar hayatın, zeki olman için gereken bütün tecrübeyi sana verdi ama senin bu tecrübeleri düşünmen gerekiyor. Bunları düşünmezsen, psikolojik olarak rahatsız olacaksın. Ama bınları düşünürsen, sadece eğitilmiş değil, zeki de olacaksın. Birkaç yıl sonra da, senin yüzünden muhtemelen daha genç olmayı isteyeceğim."

Polis Memuru arkasını döndü ve eve doğru yürüdü. Nell'i bahçede yalnız başına, o son cümlenin anlamını düşünürken bıraktı. Nell bunu, belki sonra anlayabileceği bir şey olarak farz etti, zeki olduğunda...

**Carl Hollywood, yurtdışından döner;
o ve Miranda, Miranda'nın oyunculuk kariyerinin durumunu
ve geleceğini tartışır.**

Carl Hollywood, bir aylık Londra gezisinden dönmüştü. Oraya, eski arkadaşlarını ziyaret etmek, canlı tiyatro izlemek ve birkaç anlaşma yapmak için büyük oyuncu planlamalarıyla yüz yüze iletişim kurma umuduyla gitmişti. Geri döndüğünde bütün şirket, tiyatronun küçük barında onun için bir parti verdi. Miranda, partide oldukça iyi idare ettiğini düşündü.

Fakat ertesi gün Carl, onu kuliste sıkıştırdı. "Naber?" dedi. "Bunu öylesine sormuyorum. Sana neler olduğunu bilmek istiyorum. Benim yokluğumda neden akşam vardiyasına geçtin? Ve partide neden öyle garip davranıyordun?"

"Şey, Nell ve ben, ilginç birkaç ay geçirdik."

Carl şaşırды, bir adım geri çekildi, sonra içini çekti ve gözlerini devirdi.

"Tabi ki, Burt'le kavgası çok travmatikti ama bunun üstesinden çok iyi gelmiş gibi görünüyor."

"Burt kim?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona fiziksel şiddet uygulayan biri. Görünüşe bakılırsa, yaşamak için kendine çabucak yeni bir yer bulmayı başardı, muhtemelen abisi Harv'ın yardımıyla. Ama o, Nell'le kalmadı - o aynı eski kötü yerde takılıp kaldı. Nell'in hayatı daha iyiye gidiyor."

"Öyle mi? Bu iyi bir haber," dedi Carl, hafif alaylı bir şekilde.

Miranda ona gülümsedi. "Gördün mü işte? Tam da ihtiyacım olan tepki bu. Bu konuda kimseyle konuşmuyorum çünkü deli olduğumu düşünmelerinden korkuyorum. Sağol. Devam et buna."

"Nell'in şu anki durumu nedir?" diye sordu Carl Hollywood, pişmanlıkla.

"Sanırım bir yerlerde bir okulda... Okuma Kitabı'nda açıkça yazılmamış yeni şeyler öğreniyor ve daha sofistike sosyal ilişkileri olmaya başladı yani üst sınıftan insanlarla daha fazla vakit geçiriyor."

"Harika."

"Artık, fiziksel savunma konularıyla o kadar ilgilenmiyor. Yani güvenli bir yerde yaşadığı sonucunu çıkarıyorum. Ama yeni velisi, duygusal olarak mesafeli bir tip olmalı çünkü sık sık teselliği, Ördek'in kanatları altında arıyor."

Carl bunu komik buldu. "Ördek mi?"

"Preses Nell'e eşlik eden ve tavsiye veren dört karakterden biri. ördek, ailevi ve anaç özellikleri temsil ediyor. Aslında Peter ve Dinozor artık yok - ikisi de, hayatta kalma becerilerini temsil eden erkek figürü."

"Dördüncüsü kim?"

"Mor. Bence Nell'in ergenlik çağındaki hayatına çok daha uygun olacak."

"Ergenlik çağı mı? Nell'in 5-7 yaşları arasında olduğunu söylemiştin."

"Eee?"

"Yani sen bunu hala yapıyor olacak mısın -" Carl'ın sesi alçaldı ve gizli anlamı çözmeye çalışırken sustu.

"En az 6 ya da 8 yıl boyunca... Ah evet, tabi ki öyle düşünüyorum. Bu çok ciddi bir sorumluluk, çocuk büyütme."

"Ah, Tanrım!" dedi Carl Hollywood ve böyle amaçlar için kulise koydukları büyük, eski püskü, tıka basa dolu koltuğa çöktü.

"Bu yüzden akşam vardiyasına geçtim. Nell okula gitmeye başladığından beri, Okuma Kitabı'nı yalnızca akşamları kullanmaya başladı. Görünüşe göre, bizimkiyle arasında 1 ya da 2 saat fark olan

bir zaman diliminde."

"Güzel," diye mırıldandı Cari, "bu, dünya nüfusunun yaklaşık yarısını elememizi sağlar."

"Sorun ne?" dedi Miranda. "Para almıyor değilim ki."

Carl, ona uzun, hissiz ve keskin bir bakış attı. "Evet. Yeteri kadar kazanç getiriyor."

Üç kız keşfe çıkar;

Lord Finkle-McGraw ve Bayan Hackworth arasında geçen bir konuşma; malikanede bir öğle sonrası.

Üç kız, büyük bir malikanenin bilardo masası şeklindeki çimenlerinde dolaşıyor, sıçrayan serçeler gibi bir ağırlık merkezinin etrafında dönüyordu. Bazen durup, birbirlerine bakıyor ve neşeli bir şeylerden konuşuyorlardı. Sonra birden koşmaya başlıyorlardı sanki durağanlığın baskısından uzak, bir bahar rüzgarı esintisine kapılmış taç yaprakları gibilerdi. New Chusan'ın yüksek merkezi platosunun serin, nemli havasından korunmak için elbiselerinin üzerine uzun, yün paltolar giymişlerdi. Yarım mil uzaktaki geniş bir işlenmiş toprak alanına doğru gidiyor gibi görünüyorlardı. Bu alan, büyük evin kendi bahçelerinden, taştan yapılmış, gri bir duvarla ayrılıyordu, yosun ve taş mantarlarının oluşturduğu küf yeşili ve eflatun parçalar da araya serpiştirilmişti. Duvarın arkasındaki arazi, açık kestane renkteydi. Bir yük arabasının arkasından devrilip açılmış bir Harris kumaş topu gibiydi. Ama eflatun rengin parıltısı, duvarda solgun mor bir sis yayıyordu. Neredeyse şeffaftı fakat bakan kişinin görüş açısının, arazideki doğal eğimi sıyrıp geçtiği yerlerde şaşırtıcı derecede göz alıcıydı - eğer doğal kelimesi, bu adanın herhangi bir özelliğini tarif etmek için uygun olsaydı. Diğer taraftan, kuşlar kadar hafif ve özgür olan kızlara, mevcut ortamda saçma görünen küçük bir sorumluluk yüklendi. Çünkü yetişkinler, kitaplarını arkalarında bırakmaya ikna etme çabaları, her zamanki gibi faydasızdı.

Onları izleyenlerden biri, sadece uzun, ateş rengi saçları olan küçük kıza bakıyordu. O çocukla olan akrabalığı, kumral saçlarından ve kaşlarından belli oluyordu. El dikimi, pamuklu dokuma bir elbise giyiyordu. Elbisenin canlılığı, Dovetail'deki bir tuhafiyecinin atölyesinden yeni çıktığını gösteriyordu. Gerektiği gibi fark edilip kelimelere dökülebilirdi ki Gwendolyn Hackworth, çekici ve özgüven sahibi olsa da, bu etkinlik için yapılmış yeni bir elbiseden başka bir şeyle Lord Finkle-McGraw'un evini ziyaret edebilecek kadar kendine güvenmiyordu.

Pencerelerden salona yayılan gri ışık, sis kadar hafifti. O ışık, Bayan Hackworth'ün etrafını sarmıştı, saydam porselen bir fincandan açık çayını yudumluyordu. Yüzü, gardını indirmişti ve gerçek ruh halini açığa çıkarmıştı. Ev sahibi, Lord Finkle-McGraw, onun gergin ve sıkkın olduğunu düşündü. Ama görüşmelerinin ilk saatindeki neşeli tavırları, tam tersini düşünmesini sağlamıştı.

Finkle-McGraw, bakışlarının onun yüzüne bu kadar uzun süre takılmasının yakışık almadığını hissederek, bahçede yürüyen 3 küçük kıza baktı. Kızlardan birinin simsiyah saçları vardı, kısmen Koreli olduğu açıkça görülüyordu. Kızın nereli olduğunu bir referans noktası olarak belirledikten sonra dikkatini, üçüncü kıza verdi. Onun saçları da, doğal ve yavaş bir şekilde sarıdan kahverengiye dönüşmek üzereydi. Bu kız, üçünün arasında en uzunuydu ama hepsi neredeyse aynı yaşıydı. Diğer kızların bütün neşeli oyunlarına katılsa da, kendisi neredeyse hiç oyun başlatmadı. Kendi oyunlarına bırakıldığında da, ciddi bir tavır takınıyordu. Bu, onu oyun arkadaşlarından çok daha büyük gösteriyordu. Varlıklı Lord, üçlüyü izlemeye devam ettikçe, onun hareket ediş tarzının bile diğerlerininkinden farklı olduğunu hissetti. Diğerleri, kabaca yontulmuş taşın üstünde lastik top gibi zıplaya zıplaya giderken o, esnek ve çok dengeliydi.

Fark şuydu (onları daha dikkatle izledikten sonra fark etti): Nell her zaman nereye gittiğini

biliyordu. Elizabeth ve Fiona ise bilmiyordu. Bunun, doğuştan gelen zekayla bir alakası yoktu (Bayan Matheson'un testleri ve gözlemleri o kadarını göstermişti), duygusal durumla alakası vardı. Kızın geçmişinde bir şey, ona her şeyi iyice düşünmenin önemini, muhtemelen zorla öğretmişti.

"Bir tahminde bulunmanızı istiyorum, Bayan Hackworth. Hangisi araziye ilk önce varacak?"

Onun sesiyle. Bayan Hackworth yüzünü topladı. "Torununuzun olacağını söyleyerek sizin gururunuzu okşamaya çalışırsam, onu açıkça düşüncesizlikle suçlamış olur muyum?"

Varlıklı Lord hoşgörülle gülümsedi. "Şimdi görgü kurallarını bir kenara bırakalım ve bilimsel olalım."

"Ah. Keşke John'um burada olsaydı."

O burada, diye düşündü Lord Finkle McGraw, o kitapların her birinde. Ama bunu söylemedi "Pekala duvara ilk önce Elizabeth'in varacağını tahmin ederek kendimi rezil etme riskini ortaya koyuyorum. Nell gizli yolu bulur ama kızınız o yoldan geçmeye cüret eden ilk kişi olur."

"Eminim, benim önümde asla rezil olamazsınız, Majesteleri," dedi Bayan Hackworth. Bu, söylemek zorunda olduğu bir şeydi ama Finkle-McGraw aslında bunu duymadı.

Pencereye döndüler. Kızlar duvara çok yaklaştığında, daha istekli bir şekilde ilerlemeye başladılar. Elizabeth gruptan koptu, ileri doğru koştu ve taşlara dokunan ilk kişi oldu. Fiona da birkaç adım arkasından geldi. Nell çok arkada kalmıştı, sağlam adımlar atmaya devam ediyordu.

"Elizabeth bir Dük torunu, her istediğini yapmaya alışkın ve hiç suskun değil: İlk olmak için ileri atılır ve birinciliği, doğuştan gelen hakkı olarak görür," diye açıkladı Finkle- McGraw. "Ama ne yaptığını aslında düşünmez."

Elizabeth ve Fiona, ellerini duvara koymuştu. Sanki duvar, elim sende oyunundaki kaleydi. Ama Nell durmuştu ve başını bir o tarafa bir bu tarafa çeviriyordu, duvarın uzunluğunu inceliyordu, inişli çıkışlı toprakta duvar yükselip alçalıyordu. Bir süre sonra, bir elini uzattı, duvarın biraz ilerideki kısmını işaret etti ve oraya doğru ilerlemeye başladı.

"Nell olayın içinde durup düşünüyor," dedi Finkle- McGraw. "Diğer kızlara göre duvar, dekoratif bir şekil, değil mi? Koşup keşfedilecek güzel bir şey. Ama Nell'e göre öyle değil. Nell, duvarın ne olduğunu biliyor. Önceden öğrendiği bir bilgi, üstünde düşünmesine gerek olmayan bir bilgi. Nell, duvarlardan ziyade kapılarla daha çok ilgili. Gizli saklı kapılar özellikle ilgisini çekiyor."

Fiona ve Elizabeth, küçük pembe ellerini, nemli taşa sürerek, tereddüt ederek ilerliyordu, Nell'in onları nereye götürdüğünü göremiyordu. Nell, küçük bir eğim bulana kadar çimenlerin üzerinde yürüdü. Duvarın altına doğru inerken neredeyse gözden kayboldu.

"Kanalizasyon deliği," dedi Finkle-McGraw. "Lütfen endişelenmeyin. Bu sabah orada gezindim. Akıntı sadece bileğe kadar ve tünelin çapı tam 8 yaşındaki kızlara göre. Yol da birkaç metre uzunluğunda - korkutucu değil umut verici."

Fiona ve Elizabeth temkinli bir şekilde hareket ediyordu, Nell'in keşfi onları şaşırtmıştı. Kızların hepsi, çukura doğru gidip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra, duvarın ötesindeki arazide zıplayan ateş kırmızısı bir parıltı görülebiliyordu. Fiona, arazinin başladığı yeri gösteren küçük bir kaya çıkıntısına tırmandı ve heyecanla arkadaşlarını çağırırdı.

"Gizli yol Nell tarafından bulundu ama o, tedbirli ve sabırlı. Elizabeth, düşüncesizliği yüzünden geri çekildi - aptal hissetti ve hatta belki biraz canı sıkıldı. Fiona - "

"Fiona, şüphesiz büyü bir krallığa açılan sihirli bir kapı olarak görüyordu," dedi Bayan Hackworth, "ve şimdi bile, araziye neden tek boynuzlu atlar ya da ejderhalar koymadığımız için mutsuz. O tünelden geçmek için bir dakika bile tereddüt etmez. Fiona'nın yaşamak istediği yer bu dünya değil, Majesteleri. Başka bir dünya istiyor, büyü'nün her yerde olduğu, hikayelerin gerçek olduğu ve..."

Sesi yavaşça kısıldı ve rahatsız bir şekilde boğazım temizledi. Lord Finkle-McGraw ona baktı ve yüzünde acıyı gördü, çabucak maskelendi. Cümlenin gerisini duymadan anladı: ...kocamın bizimle olduğu bir dünya.

İki tane atlı, bir adam ve bir kadın, bahçelerin kenarındaki çakıl taşlı patikadan hızla geliyordu. Taş duvarda, onlar için açılan demir kapıdan geçtiler. Adam, Lord Finkle-McGraw'un oğlu Colin'di ve kadın da onun karısıydı. Kızlarına ve onun iki arkadaşına göz kulak olmak için araziye doğru gidiyorlardı. Gözetimlerinin artık gerekli olmadığını anlayan Lord Finkle-McGraw ve Bayan Hackworth pencereden çekildi ve içgüdüsel olarak, bir garaj büyüklüğündeki taş şöminede yanan ateşin yanına gittiler.

Bayan Hackworth sallanan sandalyeye oturdu. Varlıklı Lord, eski, yıpranmış, deri koltuğu tercih etti. Bir hizmetçi, biraz daha çay koydu. Bayan Hackworth, çay tabağını ve fincanı kucagina koydu, elleriyle tuttu ve kendini topladı.

"Kocamın nerede olduğu ve ne yaptığıyla ilgili bazı sorular sormak istiyorum. Gittiği andan beri benim için bir merak konusu," dedi, "ama bana söylediği genel ve dikkatli cümlelerden çıkardığım kadarıyla, bu işler gizli. Eğer siz Majesteleri'nin bunlar hakkında bir bilgisi varsa - ve bu sadece, benim olası gördüğüm bir tahmin - bu bilgiyi kusursuz bir ketumlukla saklamalısınız. Eminim ki söylememe gerek yok ama daha yüce bir güç tarafından size aşılana bu güveni kötüye kullanmanız için, zaten güçsüz olan ikna yeteneğimi sizi kandırmak için kullanmam."

"İkimizin de onurlu olanı yapacağımı düşünerek başlayalım," dedi Finkle-McGraw, rahat bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim. Kocam bana her hafta mektup yazmaya devam ediyor ama aşırı derecede genel, belirsiz ve başından savmak için yazıyor gibi. Son aylarda bu mektuplar, garip resimler ve duygularla doldu. Bunlar - çok tuhaf. Kocamın akıl sağlığından ve onun kararlarına bağlı olan herhangi bir işin geleceğinden endişe etmeye başladım. Onun görevlerini yerine getirmesi için gereken süre boyunca yokluğuna katlanmakta tereddüt etmesem de, belirsizlik benim için çok zor olmaya başladı."

"Konudan tamamen bihaber değilim ve onun yokluğunun süresine şaşırana tek insan olmadığınızı söylersem, herhangi birinin güvenini kötüye kullanmış olacağımı sanmıyorum," dedi Lord Finkle-McGraw. "Yanılmıyorsam, bu görevi ona verenler de bu kadar uzun süreceğini tahmin etmiyordu. Tehlikede olmadığını bilmek acınızı biraz da olsa hafifletebilir."

Bayan Hackworth mecburen gülümsedi ama çok uzun süre değil.

"Küçük Fiona, babasının yokluğuyla gayet iyi başa çıkıyor gibi görünüyor."

"Ah, ama Fiona'ya göre, babası hiç gitmedi," dedi Bayan Hackworth. "O kitap, o interaktif video kitabı... John, ayrılmadan hemen önce o kitabı Fiona'ya verdiğinde, sihirli olduğunu ve onunla, kitap aracılığıyla konuşacağını söyledi. Biliyorum saçma tabi ki, ama ne zaman kitabı açsa, babasının ona hikaye okuduğuna ve hatta hayali bir dünyada onunla oyun oynadığına gerçekten inanıyor. Bu yüzden, onu hiç özlemedi. Kitabın, bilgisayar donanımlı bir medya programından başka bir şey olmadığını ona söylemeye dilim varmadı."

"Bu durumda onun bunu bilmemesinin akıllıca bir hareket olduğuna inanıyorum," dedi Finkle-McGraw.

"Şu ana kadar ona oldukça yararı dokundu. Ama zaman geçtikçe, ödevlerine konsantre olma istegi azalıyor, akli çok havada. Bir fantezi dünyasında yaşıyor ve orada mutlu. Ama onun sadece bir fantezi olduğunu öğrendikten sonra, korkarım onun için iyi olmayacak."

"Hayal dünyasının geniş olduğunu gösteren ilk genç bayan o değil," dedi Varlıklı Lord. "Er ya da geç, her şey yoluna giriyor."

Üç kaşif ve onlara eşlik eden iki atlı, kısa bir süre sonra büyük eve döndü. Lord Finkle-McGraw'un

harabeye dönmüş özel arazisi, artık küçük kızların ilgisini çekmiyordu. Malt viski. Gotik mimarisi, yumuşak renkler ve Bruckner senfonilerinin, yetişkinlerin ilgisini artık çekmediği gibi... Oraya varıp, pembe tek boynuzlu atlar, pamuk şekerler, gençlerin hayran olduğu müzik grupları ya da parlak yeşil su kaydırakları bulamayınca beğenmediler ve eve doğru yönelmeye başladılar. Evde Disneyland değildi ama Elizabeth gibi deneyimli ve iddialı bir kullanıcı, bir teselli ödülü bulabilirdi. Örneğin, sıcak çikolata hazırlama konusunda eğitim almış (tamamen işe yaramayan diğer yeteneklerinin yanı sıra) tam zamanlı mutfak personelleri.

John Percival Hackworth'ün ortadan kaybolması konusuna cesaret edebildikleri kadar yaklaşıp, kızarmış yüzler ve sulu gözlerden başka bir hasara sebep olmadan sarsılarak yanından geçtikten sonra. Lord Finkle-McGraw ve Bayan Hackworth uzlaşarak daha sakin konulardan konuşmaya başladı. Kızlar sıcak çikolata içmek için içeri gelecekti ve sonra misafirlerin odasının hazırlanma vakti gelecekti. Kendilerine çeki düzen verip esas olay için giyinmeleri gerekecekti: Akşam yemeği.

"Akşam yemeği saatine kadar diğer küçük kızla - Nell - ilgilenmekten memnuniyet duyarım," dedi Bayan Hackworth. "Bu sabah onu buraya getiren beyefendinin avdan dönmediğini fark ettim."

Varlıklı Lord, General Moore'un akşam yemeği için küçük kızın giyinmesine yardım ettiğini hayal edince kendi kendine güldü. Sınırlarını bilecek kadar nazikti, bu yüzden gününü, araziden daha uzak alanlarda avlanarak geçiriyordu. "Küçük Nell'in kendine bakabilme yeteneği var ve sizin cömert teklifinize ihtiyacı olmayabilir ya da bunu kabul etmek istemeyebilir. Ama bu arayışı Fiona'yla geçirmek hoşuna gidebilir."

"Affedersiniz Majesteleri ama onun yaşındaki bir kızı, bütün öğleden sonra başıboş bırakmayı düşünmeniz beni şaşırttı."

"O bu duruma öyle bakmayacaktır, emin olun. Küçük Fiona'nın, babasının evi hiç terk etmediğini düşünmesiyle aynı sebepten."

Bayan Hackworth'ün yüzündeki ifade, tamamen anlamış olmadığını gösteriyordu. Ama ev sahibine, bu hareketin hatalı olduğunu söyleyemeden, koridordan onlara doğru gelen şiddetli bir tartışmanın kulak tırmalayıcı sesi, konuşmalarını böldü. Kapı yarım açıldı ve Colin Finkle-McGraw görüldü. Arazideki rüzgar yüzünden, yüzü hala kırmızıydı ve zorla gülümsüyordu; ara sıra kaşları yakınlaşıyordu ve Elizabeth'in ifade ettiği gibi bu, bir öfke feryadıydı. Bir elinde, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nın bir kopyasını tutuyordu. Onun arkasında Bayan Finkle-McGraw, Elizabeth'i bileğinden sıkıca tutmuş görünüyordu sanki çok sıcak bir demir parçasını maşasıyla tutan ve o demiri birazdan dövmek için hazırlanan bir demirci gibiydi. Küçük kızın yüzünden yayılan ışıltı bu benzetmeyi doğruluyordu. Eğilmişti, yüzü Elizabeth'in yüzüyle aynı seviyedeydi ve kısık bir azarlama tonuyla ona bir şeyler tıslıyordu.

"Özür dilerim Baba," dedi genç Finkle-McGraw, çok ikna edici olmayan yapay bir kibarlıkla. "Uyku vakti, belli ki." Sonra Bayan Hackworth'e başıyla selam verdi. "Bayan Hackworth." Sonra da gözleri, babasının yüzüne baktı ve Varlıklı Lord'un kitaba doğru bakışını gördü. "Elizabeth hizmetçilere kaba davrandı Baba ve bu yüzden akşama kadar kitaba el koyduk, işe yarayan tek ceza bu—bunu ara sıra yapıyoruz."

"O zaman belki de sandığın kadar işe yaramıyordur," dedi Lord Finkle-McGraw, üzgün görünüyordu ama sesi, şaşırmış gibi geliyordu.

Colin Finkle-McGraw, bu sözleri, Elizabeth'e yönelik iğneleyici bir laf olarak yorumlamayı tercih etti - ama yine de küçük çocuk ailelerinin, mecburen, herkesten daha farklı bir ironi anlayışının olması gerekiyordu.

"Hayatını, senin sihirli kitabının sayfaları arasmda geçirmesine izin veremeyiz, Baba. Bu, küçük bir imparatorluk gibi. Sanki Elizabeth, imparatoriçe ve sadık halkına, insanın kanını donduran her türlü

kararnameyi çıkartıyor. Arada sırada onu gerçekliğe döndürmek gerekiyor, böylece bir bakış açısına sahip olabilir."

"Bakış açısı. Pekala, akşam yemeğinde seni ve Elizabeth'i, yeni bakış açısıyla görmeyi bekliyor olacağım."

"İyi günler. Baba. Bayan Hackworth," dedi genç adam ve kapıyı kapattı.

Gwendolyn Hackworth, Lord Finkle-McGraw'un yüzündeki ifadeyi görünce odadan çıkmak istedi. Zorunlu hoş beşi biraz hızlandırdıktan sonra çıktı. Şömine başında, kalan sıcak çikolatasının tadını çıkararak Fiona'yı oradan aldı. Nell de ordaydı, Okuma Kitabı'nın kopyasını okuyordu ve Gwendolyn, onun, içeceğine hiç dokunmadığını görünce şaşırıldı.

"Bu da nesi?" diye haykırdı, yeterince şirin bir ses tonuyla. "Sıcak çikolata sevmeyen küçük bir kız?"

Nell, kitabına gömülmüştü ve Gwendolyn, bir an söylediklerinin duyulmadığını sandı. Ama birkaç dakika sonra çocuğun, sadece bölümün sonuna gelene kadar cevabı ertelediği anlaşıldı. Sonra gözlerini yavaşça kitaptan kaldırdı. Nell, oldukça güzel bir kızdı. Dengesiz hormon gelgitleri yaşındaki diğer bütün kızların yüzleri, orantısız bir şekilde geliyordu. Ama Nell'in, açık kahverengi gözleri vardı, ateşin ışığıyla turuncu oluyordu, vahşi bakışları vardı. Gwendolyn bakışlarını kaçırmakta zorlandı. Bir büyüteçten, soğuk ve keskin bakışları olan bir doğa bilimciye bakan, kapana kısılmış bir kelebek gibi hissetti.

"Çikolata güzel," dedi Nell. "Sorun şu ki, istiyor muyum?"

Gwendolyn söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken uzun bir duraksama oldu. Nell, bir cevap bekliyormuş gibi görünmüyordu; fikrini söylemişti ve bitmişti.

"Peki," dedi Gwendolyn, sonunda, "istediğin bir şey olduğuna karar verirsen, sana yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımı bil, lütfen."

"Çok nazik bir teklif. Size borçluyum, Bayan Hackworth," dedi Nell. Bunu mükemmel bir şekilde söyledi, bir kitaptaki prenses gibi...

"Pekala, iyi günler," dedi Gwendolyn. Fiona'nın elinden tuttu ve yukarı çıktı. Fiona, sinir bozucu bir şekilde yavaş hareket ediyordu ve annesinin sorularına sadece baş işaretleriyle cevap veriyordu. Çünkü her zamanki gibi, aklı başka yerdeydi. Misafir odalarına geldiklerinde Gwendolyn, biraz uyuması için Fiona'yı yatırdı sonra cevap bekleyen mektuplarıyla ilgilenmek için yazı masasına oturdu. Ama şimdi de Bayan Hackworth'ün aklı başka yerdeydi. Bu üç, çok garip kızın - Bayan Matheson'un Okulu'ndaki en zeki üç kız - Okuma Kitabı'yla çok garip ilişkileri vardı. Bakışları, masanın üstüne yayılmış mediatronik kağıtlardan, pencereye çevrildi ve hafif bir yağmurun yağmaya başladığı araziye baktı. Yaklaşık bir saatini, kızlar ve Okuma Kitapları hakkında düşünmeye ayırdı.

Sonra ev sahibinin söylediklerini hatırladı, o anda tam olarak anlamamıştı: Bu kızlar, diğer kızlardan daha garip değildi ve davranışları için Okuma Kitapları'nı suçlamak, olayı tam olarak anlamamak demektir.

Çok rahatlardı, gümüş kalemini aldı ve kayıp kocasına mektup yazmaya başladı, hiçbir zaman çok uzaktaymış gibi değildi.

**Miranda tuhaf bir video mesajı alır,
arabayla Shanghai sokaklarında bir tur;
Cathay Oteli; sofistike bir suare;
Carl Hollywood, Miranda'yı iki tuhaf karakterle tanıştırır.**

Gece yarısından birkaç dakika önceydi. Miranda, akşam vardiyasından çıkıp sahneden toz olmak

üzereydi. Cuma gecesiydi. Görünüşe bakılırsa Nell, bu kez bütün gece okumamaya karar vermişti.

Okul günlerinde Nell, her zaman on buçuk-on bir arası yatıyordu. Ama Cuma gecesi, 6-7 yıl önce küçük bir çocukken yaptığı gibi kendini Okuma Kitabı'na kaptırma gecesiydi. Şu anda Nell, hikayenin, ona sinir bozucu gelen bir kısmına takılıp kalmıştı. Şöyle ki; onu yeraltında bir labirente atan oldukça tuhaf bir peri tarikatının toplumsal geleneklerini çözmeye çalışıyordu. En sonunda çözecekti - her zaman yaptığı gibi - ama bu gece değildi.

Miranda, sahnede bir buçuk saat fazladan kaldı. Japonya'da oldukça popüler olan bir samuray videosunda bir rolü oynuyordu. Platin sarısı saçları olan bir misyonerin, gezgin bir samuray tarafından Nagasaki'den kaçırılan kızıydı. Tek yapması gereken, çokça ciyaklamak ve sonunda iyi bir samuray tarafından kurtarılmaktı. Ne yazık ki Japonca konuşamıyordu ve (onun da ötesinde) o milletin tiyatro tarzına aşina değildi. Çünkü söylendiğine göre, karamaku - "anlamsız sahne" ya da "anlamsız perde" - ile bazı radikal ve ilginç şeyler yapıyorlardı. 4 yıl önce bu aptal rolü oynamaktan bıkmıştı. Ama bu gece, repliklerini tam zamanında okudu, tam zamanında ciyakladı ve kımlıdadı. Sonunda da, bol bahşişle birlikte parasını aldı ve tabi ki müşteriden gelen kaçınılmaz bir not - Osaka'da, orta kademe yöneticileri cinsinden biri, onu daha yakından tanımak istediğini yazmıştı. Tabi ki Miranda'nın Nell'i bulmasını imkansız kılan teknoloji, bu garip tipin de Miranda'yı bulmasını imkansız kılıyordu.

Tam eşyalarını toplarken, acil bir iş teklifi, ekranında yanıp sönmeye başladı. SORGU sayfasına baktı; çok paralı bir iş değildi ama çok kısa süreliydi. O yüzden kabul etti. Ona acil iş tekliflerini kimin yolladığını merak ediyordu; 6 yıl önce çok sık oluyordu. Eskiden olduğu gibi akşam vardiyasında çalışmaya başladığından beri, yine kendine telaffuz edilemez bir isim takmış, Batılı bir herif oluyordu.

Bohem tarzında acayip bir sanat eserine benziyordu, onun uzak geçmişinin dışına çıkan bir oyuncunun atölyesiydi: Soyut renkli geometrik şekillerin oluşturduğu gerçeküstü bir manzara ve replikleri okumak için arada bir düz yüzeylerden yükselen yüzler... Yüzler, bir dokuyla kaplıydı, sanki özenle yapılmış bir makyaj gibiydi ya da sanki portakal kabuğu, timsah sırtı ya da durian meyvesi gibi dokuların şekli verilmişti.

"Onu özlüyoruz," dedi yüzlerden biri. Ses biraz tanıdıktı ama tuhaf, hayalet sesi gibi yankılanan bir iniltiydi.

"Nerede o?" dedi diğer yüz, şekli daha tanıdıktı.

"Bizi neden terk etti?" dedi üçüncü bir yüz. Kaplanmış dokudan ve görüntülenen sestem bile Miranda, bunun Carl Hollywood olduğunu anladı.

"Keşke partimize gelse!" diye bağırdı diğeri. Bu da Parnasse Şirketi'nde çalışan üyelerden Christine'di - ya da adı başka bir şeydi.

Suflör, ona yeni bir mısra verdi: Üzgünüm, çocuklar, ama bu gece yine geç saatlere kadar çalışıyorum.

"Tamam tamam," dedi Miranda, "doğaçlama yapacağım. Neredesiniz?"

"Oyuncular partisi, aptal!" dedi Carl. "Dışarıda seni bekleyen bir taksi var."

Miranda videodan çıktı, sahneyi toplamayı bitirdi ve şirketin diğer üyeleri birkaç saat sonra gelip altın vardiyada çalışabilsin diye açık bıraktı. Melek çocuklar, periler ve Truvalılardan oluşan sarmal alçıdan aşağı lobiye indi, yorgun gözlerle bu akşamın canlı oyununun enkazını temizleyen acemi oyuncuların arasından geçti ve ön kapıdan çıktı. Sokakta, markizin mide bulandırıcı pembe ve mor neon ışıklarıyla aydınlanmış, farları yanan bir taksi duruyordu.

Şoförün, Pudong'daki, kabilesiz, düşük gelirli Batılıların evlerinin olduğu bölgelere doğru değil de Rıhtım'a doğru gitmesi Miranda'yı şaşırttı. Oyuncu partileri genelde birinin oturma odasında olurdu.

Sonra Parnasse'nin son zamanlarda başarılı bir tiyatro olduğunu hatırladı. Bir yerlerde, yeni oyunlar bulan planlamacılarla dolu bir binaları vardı. Macbeth'in yeni yapımı için çok para harcanmıştı. Carl yatırımcı aramak için Tokyo'ya, Shenzhen'e ve San Francisco'ya uçmuştu ve eli boş dönmemişti. İlk ayda oyunların hepsi satılmıştı.

Ama bu gece, tiyatroda bir sürü boş koltuk vardı. Çünkü gala gecesine gelenlerin çoğu Çinli değildi ve Çinli olmayanlar. Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti hakkındaki söylentiler yüzünden sokağa çıkmaktan endişe duyuyordu.

İtiraf etmese de Miranda da endişeliydi. Taksi köşeyi döndü ve farları, kapıda toplanmış bir grup Çinli adamı aydınlattı. Bir tanesi ağzına sigarasını götürürken Miranda onun, bileğine bağladığı kırmızı şeridi gördü. Göğsü sıkıştı, kalbi hızlandı ve birkaç kez güçlkle yutkundu. Ama genç adamlar, taksinin yaldızlı camlarından onu göremiyordu. Onun etrafında toplanıp silahlarını sallayarak "kapa çeneni!" diye bağırmadılar.

Cathay Oteli, Rıhtım'ın tam ortasında duruyordu, Nanjing Caddesi'yle, Uzak Doğu'nun Rodeo Caddesi'nin birleştiği yerdeydi. Burası, Miranda'nın görebildiği kadarıyla, - belki de bütün Nanjing - Batılı ya da Japon butikleri ve alışveriş merkezleriyle doluydu. Sokağın üzerindeki havaya, badem büyüklüğünde hava uçakları serpiştirilmişti. Her birinin, kendi kamera ve şekil tanıma sistemleri vardı. Yumruk Cemiyeti'nin birimleri, şüpheli görünen genç adam topluluklarını izliyordu.

Deniz kıyısındaki diğer bütün Batı tarzı binalar gibi, Cathay de beyaz ışıklarla çevrilmişti. Bu aslında iyi bir şeydi çünkü öbür türlü bu binalara çok benzemezdi. Gündüz vakti, dış tarafı kasvetli ve soluk görünüyordu.

Miranda, kapıdaki adamla biraz cesaret oyunu oynadı. Girişe doğru yürüdü, kapıyı onun için açacağından emindi. Ama adam ellerini arkasında kavuşturmuş duruyor ve ters ters ona bakıyordu. Sonunda pes etti ve kapıyı açtı. Ama Miranda, kapıya çarpmamak için durmak zorunda kalmıştı.

George Bernard Shaw bu otelde kalmıştı; Noel Coward, burada bir oyun yazmıştı. Lobi dar ve yüksekti; Güzel Sanatlarda yapılmış mermer heykeller, muhteşem demir avizeler, vitray kemerlerden içeri giren Rıhtım'daki binaların beyaz ışıkları... Eski bir caz grubu barda çalıyordu. Miranda, girişte ayak ucunda duruyor, partiyi arıyordu. Ama yavaşça dans eden orta yaşlı, Kafkas turistler ve onun içeri girmesini bekleyen, barda sıralanmış, keskin bakışlı Çinli genç adamlardan başka bir şey göremedi.

Nihayet yolunu buldu, bütün şık restoranların olduğu 8. kata çıktı. Büyük şölen salonu, cafcıflı, varlıklı bir kuruluş tarafından kiralanmıştı. Salon, korkutucu derecede sofistike takım elbiseleri giyen adamlar, daha da korkutucu elbiseler giyen kadınlarla doluydu ve çok daha klasik - ama yine de şık ve pahalı - kıyafetler giyen Victorian'ların sayısı tuhaf bir şekilde azdı. Müzik, oldukça sakindi; smokin giymiş Çinli bir adam, büyük bir piyanoda caz çalıyordu. Ama odanın diğer ucundaki sahnede, daha büyük bir grup aletlerini hazırlıyordu. Pasaklı oyuncuların partisinin hangi arka odada olduğunu düşünerek korkuyla oradan çekilirken, içerden birinin ona seslendiğini duydu.

Carl Hollywood, şölen salonun ortasından, sanki oranın sahibiymiş gibi ona doğru geliyordu. Bir sürü egzotik kuş ve sürüngenin derisinden yapılmış, ışıl ışıl kovboy botları ve pelerinle pardösü arası bir şeye benzeyen kocaman, yerleri süpüren bir kıyafet giyiyordu. Boyu 1.95 olmasına rağmen, bu kıyafet onu 2.15 gösteriyordu. Uzun, sarı saçları geriye doğru taranmıştı. Kral Tut sakalı, sivri ve düzdü. Göz kamaştırıcıydı ve bunu biliyordu. Mavi gözleri Miranda'yı delip geçiyor ve onu, kaçmak üzere olduğu asansörün açık kapıları önünde tutuyordu.

Miranda'ya kocaman sarıldı ve onu döndürdü. Ona doğru büzüldü ve şölen salonundaki kalabalıktan korunmak için onun pelerininin altına sığındı. "Bok gibi görünüyorum," dedi. "Neden bana bu tarz bir parti olacağını söylemedin?"

"Neden bilemedin?" dedi Carl. Yönetmen olarak yeteneklerinden biri de, düşünülebilecek en zor soruları sormaktı.

"Başka bir şey giyerdim. Şeye benziyorum - "

"Genç, bohem bir artiste benziyorsun," dedi Carl ve vücudunu saran siyah elbisesini incelemek için geri çekildi, "gösterişli kıyafetleri umursamayan, salondaki herkese, giyinmeyi abarttığını hissettiren ve özel bir şeye sahip olduğu için bundan sıyrılabilen bir artist..."

"Seni tatlı dilli yalaka," dedi, "bunların boş laf olduğunu sen de biliyorsun."

"Birkaç yıl önce, o tatlı çeneni havaya kaldırıp bu odadan süzülebilirdin ve herkes, sana bakmak için geri çekilirdi. Şimdi neden olmasın?"

"Bilmiyorum," dedi Miranda. "Sanırım bu Nell olayıyla, gerçekten çocuk sahibi olmadan bile ebeveynliğin bütün dezavantajlarına maruz kaldım."

Carl rahatladı ve yumuşadı. Miranda, onun istediği şeyleri söylediğini biliyordu. "Gel buraya," dedi. "Biriyle tanışmanı istiyorum."

"Eğer beni zengin bir orospu çocuğuna ayarlamaya çalışıyorsan -"

"Aklımdan bile geçirmem."

"Boş zamanlarında oyunculuk yapan bir ev hanımı olmayacağım."

"Bunun farkındayım," dedi Carl. "Şimdi biraz sakinleş." Miranda, şu anda salonun ortasında yürüdükleri gerçeğini şiddetle görmezden geliyordu. Carl Hollywood bütün ilgiyi üzerine çekiyordu, Miranda için hava hoştu. Onu buraya çağıran interaktif davetiyede görünen birkaç oyuncuyla birbirlerine gülümsediler; iyi görünümlü insanlarla - muhtemelen yatırımcılar - keyifli bir sohbet ediyor gibi görünüyorlardı. "Beni kiminle tanıştıracaksın?"

"Beck adında bir adam. Eski bir tanıdığım."

"Arkadaşın değil yani?"

Carl, rahatsız olmuş bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Zaman zaman arkadaşız. Ayrıca ortağız. İş arkadaşı. Hayat böyle işliyor, Miranda: Bir süre sonra, bir insan ağı oluşturuyorsun. Onlara, ilgilenebilecekleri veriler veriyorsun ya da tam tersi. Benim için o, o adamlardan biri."

"Benim tanışmamı neden istediğini merak ediyorum."

"İnanıyorum ki," dedi Cari, bunu çok sessizce söyledi ama her kelimeyi duyabilmesi için aktörlük yeteneğini kullandı, "bu beyefendi, Nell'i bulmada yardımcı olabilir. Sen de onun istediği bir şeyi bulmasına yardım edebilirsin."

Sonra pelerinini döndürerek geri çekildi ve Miranda için bir sandalye çekti. Şölen salonunun köşesindeydiler. Masanın karşısında, büyük, mermer-eşikli pencereye ve ışıklı Rıhtım'a sırtını dönmüş, saçları rastalı Afrikalı, genç bir adam oturuyordu. Pudong'un mediatronik ışıkları, takım elbisesinin parlak vatıklarına dökülüyor, gösterişli ve karmaşık bir şekli olan güneş gözlükleri takıyordu. Onun yanında, Miranda'nın son anda fark ettiği, Japon bir iş adamı oturuyordu; koyu renk, resmi bir kimono giymişti ve modası geçmiş, tamamen kanser yapıcı purolar gibi kokan bir şey içiyordu.

"Miranda, bu Bay Beck ve bu Bay Oda, ikisi de hükümet izniyle çalışan korsandır. Beyler, Bayan Miranda Redpath."

İki adam da selam verme anlamında başını salladı ama ikisi de bir el sıkışma hamlesinde bulunmadı. Aslında bu gayet iyiydi - bugünlerde bazı şaşırtıcı şeyler, ten temasıyla bir kişiden diğerine geçebiliyordu. Miranda onlara selam bile vermedi; sadece oturdu ve Carl'ın onu sohbete dahil etmesini bekledi. Kendilerine korsan diyenleri sevmiyordu. Sadece kabilesiz yerine kullanılan, fiyakalı bir kelimeydi.

Ya öylelerdi ya da gerçekten bir kabileye aitlerdi - görünüşlerine bakılırsa, muhtemelen, adını hiç

duymadığı garip, birleşik bir kabile - ama bilmediği bir sebepten dolayı, öyle değilmiş gibi yapıyorlardı.

Carl şöyle dedi, "Beyefendilere imkansızı başarmak istediğini söyledim ama ayrıntılara girmeden. Sana içecek bir şey getireyim mi, Miranda?"

Carl Hollywood gittikten sonra, uzun bir sessizlik oldu. Miranda, Bay Beck'in ona dik dik baktığını düşündü ama güneş gözlüklerinden dolayı tam anlayamıyordu. Bay Oda'nın görevi, gergin bir izleyici olmak gibi görünüyordu, sanki servetinin yarısıyla, Miranda mı yoksa Bay Beck mi önce konuşacak diye bir bahse girmişti.

Bay Oda'nın aklına bir taktik geldi. Sahneyi işaret etti ve anlamlı bir şekilde başını salladı. "Bu grubu seviyor musunuz?"

Miranda gruba baktı, çeşitli ırklardan yarım düzine erkek ve kadın vardı. Bay Oda'nın sorusunu cevaplamak zordu çünkü henüz bir şey çalmamışlardı. Kafasını çevirip Bay Oda'ya baktı, kendini işaret ediyordu.

"Ah. Finansörleri siz misiniz?" dedi Miranda.

Bay Oda, cebinden küçük, parlak bir şey çıkardı ve Miranda'ya doğru masanın üstünden kaydırıldı. Yusufçuk şeklinde işlenmiş bir emaye broştu. Partideki birkaç kişinin de aynısından taktığını fark etmişti. Dikkatle eline aldı. Bay Oda yakasına dokundu ve başını salladı, Miranda'ya onu takmasını ima ediyordu.

O anda Miranda, broşu masanın üzerine bıraktı.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi sonunda Bay Beck, aslında Bay Oda'yı kurtarmaya çalışıyordu. "İlk tahminim, o temiz." Miranda, Bay Beck'in fenomenoskopik gözlükleriyle onu kontrol ettiğini fark etti.

Miranda, hoş olmayan bir tepki bulmaya çalışıyordu ki Bay Oda, kendi purosunun dumanının içine doğru öne eğildi. "Bir bağ kurmak istemenizi anlayışla karşılıyoruz. Çok zor bir şey istiyorsunuz."

Korsanlar. Bu kelime, bu beyefendilerin, en azından onlara göre, bir bakış açılarının olduğunu gösteriyordu, kabile ilişkileri eksikliklerinden bir para kazanma yolu bulmuşlardı.

"Bana, böyle şeylerin imkansız olduğu söylendi."

"Olasılık terimleriyle konuşmak daha doğru olur," dedi Bay Beck. Aksanı, Jamaika kıvraklığıyla ve Hindistan canlılığıyla karışık bir Oxford aksanıydı.

"Aşırı derecede olasılıksız, o zaman," dedi Miranda.

"Evet işte bu," dedi Bay Beck.

Ama bir şekilde top, Miranda'nın oyun sahasına girdi. "Eğer siz olasılığı yenmenin bir yolunu bulduysanız, neden Vegas videolarına girip servet kazanmıyorsunuz?"

Bay Beck ve Oda, bu denemeye, Miranda'nın sandığından daha çok gülmüştü. İroniyi anlayabiliyorlardı. Bu, şu ana kadar onlardan aldığı bunaltıcı, negatif sinyaller arasındaki tek iyi işaretti.

Grup başladı, güzel bir ritmi olan dans müziği çalıyordu. Işıklar azaldı ve parti, yanıp sönen yusufçuk broşlarının ışıltısıyla aydınlandı.

"İşe yaramaz," dedi Bay Beck, "çünkü Vegas, sadece sayılardan oluşan bir oyun, içinde insan yok. Zihin sadece sayılarla bir arayüz oluşturamaz."

"Ama olasılık olasılıktır," dedi Miranda.

"Diyelim ki bir gece bir rüya gördünüz. Rüyanızda kız kardeşiniz, bir araba kazası geçiriyor. Ertesi gün onunla konuşuyorsunuz ve erkek arkadaşıyla ayrıldığını öğreniyorsunuz?"

"Bu bir tesadüf olabilir."

"Evet. Ama çok olası bir tesadüf değil. Demek istediğim, belki olasılığı yenmek mümkün, zihinle

birlikte kalp de işin içine girirse."

Miranda, ne Bay Beck'in ne de Bay Oda'nın, söyledikleri şeyin ne kadar acımasızca olduğunu anlamadıklarını düşündü. Hiç umudun olmaması çok daha iyiydi. "Siz bir çeşit, dini bir şeyle mi alakalısınız?" dedi.

Bay Beck ve Oda, anlamlı bir biçimde birbirlerine baktı.

Bay Oda garip bir diş emme ve boğaz temizleme rutinine başladı. Bu hareket başka bir Japon'a, muhtemelen bir sürü bilgi verirdi ama Miranda için, durumun oldukça karışık olduğuna dair bir ipucundan başka bir şey ifade etmiyordu.

Bay Beck, antik gümüş ya da onun taklidi bir burun otu kutusu çıkardı. Bir tutam nano parazit tozu aldı, büyük, yuvarlak burun deliklerinden birine çekti ve sonra burnunun alt tarafını kaşdı. Gözlüklerini aşağı kaydırды, büyük kahverengi gözleri ortaya çıktı ve Miranda'nın omzunun üstünden, şaşkınlıkla, partinin göbeğine bakmaya başladı. Grubu ve dansçıların onlara verdiği tepkiyi izliyordu. Bir yusufçuk broşu takıyordu, broş yanıp sönmeye ve muhteşem renkli ışıklar saçmaya başladı, sanki bir sürü polis ve itfaiye arabası, yanan bir evin önünde toplanmış gibiydi.

Grup, tuhaf, melodisiz, ritimsiz bir gürültü kirliliği yaratmaya başladı. Kalabalık ağır ağır sallanıyordu.

"Carl'ı nerden tanıyorsunuz?" dedi Miranda, buzları biraz eritmeyi ümit ederek.

Bay Oda, üzgün bir biçimde başını salladı. "Çok yakın bir zamana kadar, onunla tanışma zevkine erişememiştim."

"Londra'da birlikte tiyatro yapardık."

"Siz oyuncu musunuz?"

Bay Beck alaycı bir tavırla gülümsedi. Elinde, renkli, ipek bir mendil salladı ve burundan çekme konusunda tecrübeli biri olarak burnunu çabucak ve iyice temizledi. "Ben teknik bir adamım," dedi.

"Videoları mı programlıyorsunuz?"

"Bu benim işlerimin sadece bir parçası."

"Işıkları ve sahneleri mi yapıyorsunuz? Ya da dijital işleri mi? Ya da nano teknoloji?"

"Haksız ayrımlar beni ilgilendirmiyor. Ben bir şeyle ilgileniyorum," dedi Bay Beck, işaret parmağını kaldırdı, uzun ama çok bakımlı tırnağıyla masanın üzerine vurdu, "o da, anlamı aktarmak için teknolojinin kullanılışı..."

"Bu günlerde bu, birçok alanı kapsıyor."

"Evet ama öyle olmamalı. Yani o alanlar arasındaki farklar aldatıcıdır."

"Sadece videoları programlamanın nesi kötü?"

"Hiçbir şeyi kötü değil," dedi Bay Beck, "tıpkı geleneksel canlı tiyatronun da kötü olmadığı gibi ya da gençken sahilde keyif aldığım gibi kamp ateşinin etrafında oturup hikayeler anlatmanın da. Ama bulunacak yeni yollar olduğu sürece, teknik bir adam olarak bunları bulmak benim işim. Sizin sanatınız hanımefendi, oyunculuk. Benimki de yeni teknolojiler aramak."

Grubun sesi, düzensiz bir tempoya dönüştü. Onlar konuşurken, tempolar birleşip ritimlere dönüştü ve düzenli bir hale geldi. Miranda, dans pistindeki insanlara bakmak için kafasını çevirdi. Hepsi yüzlerinde uzaklara bakan bir ifadeyle dikiliyordu, sanki bir şeye konsantre olmuştu. Yusufçuk broşları şimdi çılgınca yanıp sönüyor, ritim ve beyaz ışık uyumlu bir şekilde birleşiyordu. Miranda, broşların, takan kişinin sinir sistemine bir şekilde eklendiğini, birbirleriyle konuştuklarını ve toplu halde müziği ortaya çıkardıklarını fark etti. Bir gitarist, yavaşça birbiriyle birleşen bir ses örgüsünde, doğaçlama bir melodi çalmaya başladı ve dans edenlerin hepsi ezgiyi duyduğunda ses daha da yoğunlaştı. Birbirlerini besleyen bir döngü vardı. Genç bir kadın melodisi olmayan bir şarkı söylemeye başladı, doğaçlama gibiydi. Devam ettikçe, melodiye uymaya başladı. Müzik hala tuhaf ve

düzensizdi ama profesyonel bir kayıtta duyabileceğiniz bir şeye benzemeye başlıyordu.

Miranda dönüp Bay Beck'e baktı. 'Teknolojiyle anlamı aktarmak için yeni bir yol bulduğunuzu mu düşünüyor - "

"Araç."

"Yeni bir araç ve istediğim şeyi elde etmeme yardım edecek bir araç. Çünkü işin içinde anlam varsa, olasılık kurallarına karşı çıkılabilir."

"Söylediklerinizde iki yanlış kanı var. Bir: Aracı ben bulmadım. Başkaları buldu, belki de başka amaçlar için, ben tesadüfen buldum ya da aslında sadece haberleri duydum.

"Olasılık kurallarına gelince, sevgili hanımefendi, onlara karşı çıkılmaz, diğer matematik kuralları gibi. Ama fizik ve matematik kuralları, sadece bir boyutta çalışan koordinat sistemleri gibidir. Belki ona dik olan başka bir boyut vardır, fizik kurallarına görünmeyen ve aynı şeyleri farklı kurallarla anlatan bir boyut. Bu kurallar kalplerimizde yazılıdır, rüyalarımızdan başka bir yerde bakıp okuyamayacağımız kadar derinlerde."

Miranda, Bay Oda'ya baktı, göz kırpacığını ya da başka bir şey yapacağını ümit etti. Ama çok ciddi bir ifadeyle dans pistine gözlerini dikmiş bakıyor, hafifçe başını sallıyordu. Sanki kendisi derin düşüncelere dalmıştı. Miranda derin bir nefes aldı ve iç çekti.

Tekrar Bay Beck'e baktığında, onun, kendini izlediğini gördü. Bay Oda hakkındaki merakını fark etmişti.

Demek ki Beck korsandı, Oda da sponsoruydu. Teknoloji dünyasındaki en eski ve en zor ilişkiydi.

"Üçüncü bir katılımcıya ihtiyacımız var," dedi Bay Beck, Miranda'nın düşüncelerine geçiş yaparak.

"Ne için?" dedi Miranda, hem baştan savma hem de savunmaya geçen bir tavırla.

"Bütün tekno-medya girişimlerinin yapısı aynıdır," dedi Bay Oda, uzun süredir ilk kez kıpırdadı. Grup ve kalabalık arasında şimdi güzel bir sinerji oluşmuştu, herkes dans ediyordu - bazıları korkunç derecede sofistike bir şekilde dönüyor, bazıları da çılgınca oradan oraya savruluyordu. "Üç ayaklı sehpa." Oda yumruğunu kaldırdı ve üçe kadar sayarak parmaklarını açmaya başladı. Miranda, onun parmaklarının boğum boğum ve eğri olduğunu fark etti. Sanki birçok kez kırılmış gibilerdi. Bay Oda, belki de bazı dövüş sanatlarında tecrübeliydi ve şimdi de alt sınıf kökeninden dolayı çoğu Japon tarafından küçümseniyordu. "Bir numaralı ayak: Teknolojiyle ilgili yeni bir fikir. Bay Beck. İki numaralı ayak: Yeterli finansal destek. Bay Oda. Üç numaralı ayak: Artist."

Bay Beck ve Oda, anlamlı bir şekilde Miranda'ya baktı. Miranda, başını geriye atıp diyaframındaki o en etkili noktayı kullanarak esaslı bir kahkaha patlatmayı başardı. Bu iyi gelmişti. Başını salladı, saçlarını önce geriye sonra da öne doğru attı, omuzlarına döküldü. Sonra masaya doğru eğildi, grubun sesini bastırmak için bağırarak konuşmaya başladı. "Çok çaresiz olmalısınız. Ben eskidim. Bu odada, çok daha iyi özelliklere sahip yarım düzine oyuncu var. Carl size bahsetmedi mi? Ben 6 yıldır sahneye kapanıp, çocuk işleriyle uğraşan biriyim. Ben bir yıldız değilim."

"Yıldız, klasik videoların ustası demektir, bizim ötesine geçmeye çalıştığımız teknoloji tam da bu zaten," dedi Bay Beck, Miranda'nın anlamadığını düşündüğü için biraz küçümseyerek konuştu.

Bay Oda grubu işaret etti. "Bu insanlardan hiçbiri profesyonel müzisyen değildi - hatta bazıları amatör bile değildi. Müzisyen yeteneklerinin bununla ilgisi yok - bu insanlar, çok erken doğmuş sanatçı türleri."

"Neredeyse erken," dedi Bay Beck. "Aman Tanrım," dedi Miranda, anlamaya başlıyordu. İlk kez, Beck ve Oda'nın konuştukları şeyin - her ne boks - gerçek bir olasılık olduğunu düşündü. Bu demek oluyordu ki yüzde 90 ikna olmuştu - ama sadece Beck ve Oda bunu anlamıştı.

Konuşmak için çok gürültülüydü. Çılgınca dans edenlerden biri, Miranda'nın sandalyesine çarptı ve neredeyse üstüne düşüyordu. Beck ayağa kalktı, masanın etrafını dolaştı, bir elini uzattı, onu dansa

kaldırıyordu. Miranda, pistteki Dionysos eğlencesine baktı ve güvende olmanın tek yolunun, buna katılmak olduğunu anladı. Masanın üstünden, yusufçuk broşunu aldı ve dans pistinin ortasına doğru Beck'i takip etti. Broşu taktığında, yanıp sönmeye başladı ve Miranda, şarkıya eklenen yeni bir melodi duyduğunu sandı.

Okuma Kitabı'ndan bir hikaye; Prenses Neil, Çakal Kral'ın topraklarına girer.

O sıcak öğle sonrasında Nell, sayısız dönemeçleri ıkına sıkına yürüyor, arada sırada belinden sallanan çantasına uzanıp, Mortui küllerinden bir avuç alıyor ve geçtiği yollara döküyormuş. Ne zaman dinlenmek için dursa, içinden geçtiği yanmış çölü görebiliyormuş: Kırmızı-kahverengi volkanik taşlarla kabuklanmış esmer bir ova, sürekli esen rüzgardan korunan yerlere ekmek küfü gibi yapışmış, güzel kokulu, yeşil-gri çalılıklar... Dağı tırmanınca tozların üstüne çıkacağını ümit etmiş ama kum hala onu takip ediyormuş, dudaklarını ve ayak parmaklarını kaplıyormuş. Burnundan nefes aldığı anda, sadece kurumuş burun deliklerini acıtıyormuş. Bu yüzden, bir şeyleri koklamaktan vazgeçmiş. Ama akşama doğru serin bir nem akımı, dağdan süzölmüş ve yüzüne değmiş. Derin bir nefes almış, çöle damlamadan biraz soğuk hava yakalamayı umuyormuş. Yemyeşil ağaç kokusu almış.

Dönemeçlerden çıkarken, o enfes hava akımından tekrar tekrar geçmiş. Böylece yoldaki her keskin virajdan dönerken, diğerine doğru gitmek için isteği artıyormuş. Kayalara yapışan ve çatırtıyla büzölen küçük çalılıklar gittikçe büyüyor ve artıyormuş. Çiçekler bile görünmeye başlamış, kayalara serpilmiş bir avuç tuza benzeyen küçük, beyaz çiçekler varmış. Daha ileride mavi, mor ve parlak turuncu renkli daha büyük çiçekler, kokulu bal özöyle dolup taşıyor ve arıları, polen çalmak için cezbediyormuş. Eğri büğrü meşe ağaçları ve seyrek yeşil ağaçlar, yolun üzerine küçük gölgeler döküyormuş. Ufuk çizgisi gittikçe yaklaşıyor ve dağ düzleştikçe yoldaki dönemeçler genişliyormuş. Nell, dönemeçlerin bittiğine çok sevinmiş. Yol, dağın başındaki inişli çıkışlı çayırlara çıkıyormuş. Mor çiçekli fundalıklarla doluymuş ve birkaç tane de uzun köknar ağacı varmış. Bir an, bu çayırların, bir çıkıntından başka bir şey olmadığını ve çıkması gereken daha çok dağ olduğunu düşünüp korkmuş. Ama sonra yol, aşağı doğru inmeye başlamış. Küçük su çukurlarıyla dolu, büyük bir kayanın üstünden aşağı doğru koşar gibi yürümüş. Sonra yerin, ayaklarının altından kaydığı bir noktaya ulaşmış ve şüpheyle durmuş. Mavi göllerin ve yeşil dağların olduğu kocaman bir ülkenin üstünde duran bir doğan gibi aşağı bakarken etraf, gümüş renkli bir sis fırtınasıyla kaplanmış.

Nell sayfayı çevirdi ve tam kitabın bahsettiği yeri gördü. 2 sayfalık bir resimdi - renkli bir tablo diye düşündü. Her kısmı, film gibi gerçektir. Ama sahnenin geometrisi gülünçtü, klasik Çin manzara resimlerindeki gerçeküstü hilelerden kullanılmıştı. Dağlar çok dikti ve sonsuzluğa kadar uzanıyordu. Dikkatli bakınca Nell, sarp yamaçlara dikilmiş uzun kaleleri görebiliyordu, bayrak direklerinden sallanan renkli bayraklar, hareketli hanedan armaları taşıyordu: Grifonlar çömelmişti, aslanlar kükrüyordu ve bunun gibi diğer bütün detayları görebiliyordu. Ama kaleler, millerce ötede olmalıydı. Ne zaman bir şeye baksa, baktığı şey büyüyor ve farklı bir resme dönüşüyordu. Ne zaman bir şey dikkatini çekmese - gözlerini kaçırdığında ve başını salladığında - ilk manzaraya geri dönüyordu.

Uzun süre böyle yaptı çünkü onlarca kale vardı. Bakmaya ve saymaya devam ederse, sonsuza kadar bakacakmış gibi bir hisse kapıldı. Ama sadece kaleler yoktu: Dağlar, şehirler, nehirler, göller, kuşlar, hayvanlar, karavanlar ve çeşit çeşit gezginler vardı.

Bir süre, arabalarını yol kenarındaki çayırlara çekip kamp kurmuş bir grup gezgine baktı. Gezginlerden biri küçük, körüklü bir gayda çalarken - bu kadar uzaktan zar zor duyuluyordu - diğerleri, kamp ateşinin etrafında el çırpıyordu. Sonra Nell, uzun süredir kitabın bir şey

söylemediğini fark etti. "Sonra ne oldu?" dedi.

"Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı" hiçbir şey söylemedi.

"Nell, aşağı inmek için güvenli bir yol aramış," diyerek şansını denedi Nell.

Görüş açısı hareket etmeye başladı. Bir kar kütleşi görüldü. "Hayır, bekle!" dedi, "Nell, su şişelerine biraz temiz kar doldurmuş."

Resimde, Nell, çıplak, pembe ellerini kara daldırarak, parça parça karı şişeye doldurduğunu görebiliyordu. Şişe dolunca tıpasını kapadı ve kayanın üzerinde dolaşmaya başladı, çok dik olmayan bir yer arıyordu. Nell'in bunu detaylarıyla açıklamasına gerek yoktu; videoda kayayı, oldukça dikkatli bir şekilde araştırdı ve birkaç dakika içinde kayaya yontulmuş bir merdiven buldu. Merdiven, aşağıdaki bulut tabakasını delene kadar dağdan aşağıya doğru durmadan iniyordu. Prenses Nell, merdivenlerden inmeye başladı. Her seferinde bir basamak iniyordu.

Bir süre sonra Nell bir şey denedi: "Prenses Nell, saatlerce merdivenlerden inmiş."

Bu, eski videolarda gördüklerine benzeyen bir sürü birbirine karışan görüntüye neden oldu: Şimdiki görüşü, merdivenlerden ağır ağır inen ayaklarının yakın çekimine dönüştü. Sonra bu, dağın uzaklarındaki bir manzaraya dönüştü, sonra da şişesinin tıpasını açıp erimiş kar içen Prenses Nell görüldü. Aşağılardan başka bir görüntü geldi; Nell dinlenmek için oturuyordu; yüksekte uçan bir kartal; yaklaşan bulut tabakası; büyük ağaçlar; sisin içinden aşağı doğru iniş; ve sonunda bitkin bir halde son 10 basamağı inen Nell. Merdivenler bitince, Nell kendini karanlık, iğne yapraklı ağaçların olduğu bir ormanda buldu. Yer, pas renkli çam iğneleriyle doluydu. Alacakaranlıktı ve kurtlar ulumaya başlıyordu. Nell, gece için her zamanki ayarlamaları yaptı, ateş yaktı ve kıvrılıp uyudu.

İyi bir durma yerine ulaşınca, Nell kitabı kapatmaya başladı. Buna sonra devam etmek zorundaydı.

Peri Kralların en yaşlı ve en güçlüsünün topraklarına şimdi girmişti. Dağlardaki kalelerin çoğu, onun Düklerine ve Kontlarına aitti ve aradığını bulmak için hepsine uğramak zorunda olup olmadığından şüphelendi. Erken bir Cumartesi sabahı için hızlı bir macera değildi. Ama tam kitabı kapatırken, okuduğu sayfada yeni kelimeler ve bir resim ortaya çıktı. Resimdeki bir şey kitabı geri açmasına sebep oldu. Prenses Nell'in üstündeki ağaç dalında duran bir kargayı gösteriyordu, gagasında bir kolye tutuyordu. Bu, altın zincire dizilmiş, taşlarla süslü 11 anahtardı. Prenses Nell, bunu boynuna takıyordu. Görünüşe göre, hikayede bir sonraki olay, o uyurken kuşun bunu çalmasıydı. Resmin altında bir şiir vardı, daldaki karga okuyordu:

Kaleler, bahçeler, altınlar ve mücevherler

Hoşnut eder bazılarını

Prenses Nell gibi aptalları;

Ama zekasını geliştirenler

Mesela, Çakal Kral ve kargaları

Ağır ağır toplar güçlerini

Ve saklar bir yerlere, kimsenin bilmediği..

Nell kitabı kapattı. Bu, şu anda düşünmek için fazla üzücüydü. Neredeyse bütün hayatı boyunca o anahtarları toplamaya çalışmıştı, ilkini, o ve Harv, Dovetail'a geldikten hemen sonra Saksagan Kral'dan almıştı. Ondan sonraki yıllarda, diğer onunu da teker teker bulmuştu. Bu anahtarlara sahip olan Peri Kral ve Kraliçelerin topraklarına yolculuk ederek ve Gece Arkadaşlarından öğrendiği numaraları kullanarak yapmıştı bunu. Her anahtarı farklı bir yolla elde etmişti.

Elde edilmesi en zor olan anahtarlardan biri, yaşlı bir Peri Kraliçesine aitti. Nell'in aklına gelen her numarayı anlıyor ve her saldırıdan kurtuluyordu. Sonunda Prenses Nell, çaresizce kendini Kraliçe'nin merhametine sunmuştu ve ona, Karanlık Kale'de hapsedilen Harv'ın üzücü hikayesini anlatmıştı. Kraliçe, Nell'e güzel bir kase tavuk çorbası yedirmiş ve gülümseyerek anahtarı ona vermişti.

Kısa bir süre sonra. Ördek, yolda genç güzel bir yaban ördeğiyle karşılaşmıştı ve bir aile kurmak için onunla gitmişti. Sonra Mor ve Prens Nell, birkaç yıl birlikte yolculuk yapmıştı. Karanlık gecelerde, dolunayda kamp ateşinin etrafında otururken Mor, Nell'e sihirli kitaplarından ve başının altında sakladığı eski kitaptan gizli şeyler öğretmişti.

Yakın zamanda, cinler, şeytanlar, sultanlar ve halifelerle dolu bir çölde deve sırtında binlerce mil katetmişlerdi. Sonunda bütün çölleri yöneten Peri Kral'ın - kendisi de çok güçlü bir cindi - soğan-kubbeli sarayına ulaşmışlardı. Prens Nell, cinin hazinesine girmek için karışık bir plan bulmuştu. Plana göre o ve Mor, sarayın etrafındaki şehirde birkaç yıl yaşamak ve sihirli lambalar, yüzükler, gizli mağaralar gibi şeyler aramak için çölde uzun ve zorlu yolculuklar yapmak zorundaydı.

Sonunda Prens Nell ve Mor, cin kralın hazinesine girmeyi ve on birinci anahtarı bulmayı başarmıştı. Ama cin onları şaşırtmıştı çünkü ateş üfleyen bir yılan kılığına girerek onlara saldırmıştı. Mor, kendisini yanmayan metal kanatları ve pençeleri olan dev bir kartala dönüştürmüştü - Prens Nell buna çok şaşırmıştı, arkadaşının böyle bir gücü olduğunu hiç hayal etmemişti.

Mor ve cin arasındaki savaş, bir gün bir gece sürmüştü, iki savaşçı da kendilerini çeşit çeşit fantastik yaratıklara dönüştürmüş ve birbirlerine her çeşit yok edici büyüü fırlatmıştı. Sonunda büyük kale yerle bir olmuştu, çöl yanıp kavrulmuş, hem Mor hem de cin kral, hazinenin olduğu yerde ölmüştü.

Nell, on birinci anahtarı yerden almış, zincirine takmıştı. Mor'un cesedini yakmış ve günlerce küllerini, çöle, dağlara ve yeşil topraklara savurmuştu. Şimdi de 11 anahtar ondan çalınmıştı.

**Nell 'in okuldaki deneyimleri;
Bayan Stricken'la tartışma;
sıkıntılı Ek Dersler;
Bayan Matheson'un eğitim felsefesi;
üç arkadaş yollarını ayırır.**

AGLAIA ZEKA
EUPHROSYNE MUTLULUK
THALIA GÜZELLİK

Üç tanrıçanın isimleri ve büyük artistlerin kadınları algılama biçimi. Bayan Matheson'un Okulu'nun iç ve dış taraflarına yontulmuş ve resmedilmişti. Nell hangi tarafa baksa, onlardan birini, kır çiçeklerinin arasında hoplayıp zıplarken, değerli insanlara defne taşları dağıtırken, cennete doğru birlikte meşale uzatırken ya da çalışkan öğrencilere parlak ışıklar tutarken görüyordu.

Nell'in en sevdiği ders Thalia'ydı, sabahları bir saat, öğleden sonra bir saattir. Bayan Matheson çan kulesinden sallanan eski ipi bir kez çektiğinde, kampüste hüzünlü bir çınlama sesi yayılırdı. Nell ve onun grubundaki diğer kızlar ayağa kalkar, öğretmenlerine reverans yapar ve avluya giden koridorda tek sıra halinde yürürdü. Sonra, Kültür Fizik Salonu'na ulaşana kadar kaotik bir koşuya başlardı. Kültür Fizik Salonu'nda kalın, kaşındıran, karışık üniformalarını çıkarır ve daha çok hareket özgürlüğü olan daha ince, daha esnek, kaşındıran, karışık üniformalar giyerlerdi.

Güzellik dersini. Bayan Ramanujan ya da onun asistanlarından biri veriyordu. Genellikle sabahları çim hokeyi gibi hareketli şeyler yapılırdı, öğleden sonraları da salon dansları ya da bir hanımefendi gibi yürümek, oturmak ve kalkmakla ilgili tuhaf, güldüren egzersizler gibi incelikli şeyler yapılırdı.

Zeka, Bayan Matheson'un bölümündeydi. Fakat çoğunlukla dersi asistanlarına bırakır, bazen de tahta ve hasırdan yapılmış eski bir tekerlekli sandalyeyle sınıflara girer çıkardı. Aglaia derslerinde kızlar, 6-7 kişilik gruplar halinde, onlara sorulan sorulara cevap verir ya da problemleri çözerdi:

Mesela, okulun arkasındaki 1 ayakkarelik ormanda, kaç tür bitki ve hayvan bulunduğunu saymışlardı. Yunanca bir oyunu sahneye koymuşlardı. Bir Lakota topluluğunun atlar gelmeden önceki ve geldikten sonraki ev ekonomisini örneklendirmek için interaktif video simülasyonu kullanmışlardı. Basit makineler ve nano teknolojik aletler tasarlamışlardı. Bunları N.D.'de derlemeye çalışmışlar ve çalıştırmışlardı. Kumaşlara sırma dokumuşlar ve Çinli hanımefendilerin yaptığı gibi çini yapmışlardı. Öğrenilecek bir tarih denizi vardı: Önce İncil, Yunan ve Roma tarihi, sonra da İngilizce konuşan milletlerin tarihinin temeli niteliğinde olan dünyadaki diğer milletlerin tarihi.

Tarih dersi, ilginç bir biçimde Zeka dersinin bir parçası değildi. Tamamen, Mutluluk dersinin öğretmeni Bayan Stricken'in ellerine bırakılmıştı.

Her gün yapılan 2 saatlik derslere ek olarak Bayan Stricken, bütün öğrenci grubunu sabahları bir kez, öğlenleri bir kez ve akşamları bir kez toplardı. Bu zamanlarda temel amacı, öğrencileri düzene sokmaktı. Son toplanmadan beri sürüden ayrılan koyunları herkesin önünde azarlardı. Son zamanlarda aklını meşgul eden herhangi bir rastgele düşüncüyü kusarak çıkartırdı ve sonunda saygı dolu bir ses tonuyla, bölge papazı Peder Cox'u çağırırdı ve o da öğrencilere dua ettirirdi. Ayrıca Bayan Stricken, Pazar sabahları da öğrencileri 2 saatliğine toplardı. Yardımcı rehberliğe ihtiyaçları olduğu fikri aklına gelirse. Cumartesileri de 8 saat kadar onlarla ilgilenirdi.

Nell, Bayan Stricken'in sınıflarından birine ilk kez oturduğunda, sırasının direkt olarak başka bir kızın arkasına koyulduğunu gördü. Kızın saçındaki fiyonktan başka bir şey göremiyordu. Ayağa kalktı, sırayı kaydırmaya çalıştı ama sıranın, yere sabitlendiğini gördü. Aslında bütün sıralar, çok düzenli bir sistemle dizilmişti, hepsi aynı yöne bakıyordu - yani, Bayan Stricken'a ya da asistanları Bayan Bowlware ve Bayan Disher'a.

Bayan Bowlware, İngilizce Konuşan Milletler Tarihi dersini veriyordu. Londra'daki Romalılarla başlıyor, Norman İstilasası, Magna Carta, Güller Savaşı, Rönesans ve İç Savaşla devam ediyordu. Ama Bayan Bowlware, Georgian dönemine gelene kadar, yeteneğinin zirvesine ulaşamamıştı. O noktada, doğru düşünen Amerikalıların tiksinti içinde kaçmalarına sebep olan frengili kralların hatalarını açıklarken köpürmeye başlamıştı. Dickens'ın en korkunç eserlerini çalışıyorlardı, Bayan Bowlware'in dikkatli bir şekilde açıkladığına göre, bu eserlere Victorian edebiyatı deniyordu çünkü I. Victoria döneminde yazılmıştı. Ama aslında Victoria öncesi dönemlere aitti ve esas Victorian - eski İngiliz İmparatorluğu'nu kuranlar - gelenekleri, aslında onların aileleri ve dedelerinin kötü davranışlarına olan bir tepkiydi ve en popüler yazarları Dickens tarafından çok ikna edici bir biçimde ayrıntılı olarak anlatılmıştı.

Kızlar, sıralarında oturup, o zamanlarda yaşamının nasıl olduğunu gösteren bir kaç video oyunu oynamak zorundaydı: Genellikle çok iç açıcı değildi, bütün hastalıkları kapatma seçeneğini seçseniz bile... Bu noktada Bayan Disher gelir, şöyle derdi; bunun korkutucu olduğunu düşünüyorsanız, 19. yüzyılın sonunda yoksul insanların nasıl yaşadığına bakın.

Aslında video oyunları, onlara Washington D.C. mahallelerindeki yaşamı anlattıktan sonra çoğu öğrenci, onun yerine, Victoria öncesi İngiltere'sindeki bir yoksullar yurdunu tercih edeceğini kabul etmek zorunda kalırdı.

Bütün bu anlatılanlar, İngiliz İmparatorluğu'nun, Vietnam öncesi Amerika'nın ve New Atlantis'in modern tarihinin çok yönlü, paralel bir incelemesi için sahneyi hazırlamıştı. Daha modern konuları ve Amerika'yla ilgili her şeyi, genellikle Bayan Disher öğretirdi.

Bayan Stricken, her dönemin ve her ünitenin sonundaki büyük hesaplaşmayı ele alırdı. Hangi sonuca varılması gerektiğini açıklamak ve hepsinin anlaşıldığından emin olmak için bir hışımla sınıfa girerdi. Ayrıca sınıfta fısıltıyla konuşan, öğretmenlere surat asan, birbirlerine notlar gönderen, amaçsızca bir şeyler karalayan, hayal kuran, durmadan kıpırdayan, kaşınan, burnunu karıştıran, iç

çeken ya da sırasında yayılan kızları azarlama ve yırtıcı bir hayvan gibi saldırma tarzı da vardı.

Açıkçası yan taraftaki, dolaba benzeyen küçük ofisinde oturuyor ve monitörlerden onları izliyordu. Bir keresinde Nell, Mutluluk sınıfında oturmuş, dikkatle. Kiralama Programı hakkındaki bir dersi dinliyordu. Bayan Stricken'in ofisinin gıcırdayan kapısının açıldığını duyduğunda, diğer bütün kızlar gibi, panikle etrafına bakmak istedi. Bayan Stricken'in topuk seslerinin onun sırasına doğru yaklaştığını duydu, cetvelin şak sesini duydu ve sonra birden parmak eklemlerinin patladığını hissetti.

"Saç yapımı, genel değil özel bir eylemdir, Nell," dedi Bayan Stricken. "Diğer kızlar bunu bilir; şimdi sen de biliyorsun."

"Nell'in yüzü kızardı ve sağlam elini, zarar görmüş olanın üstüne bir sargı bezi gibi sardı. Hiçbir şey anlamamıştı. Sonra diğer kızlardan biriyle göz göze geldi. Kız, baş parmağıyla

şakaklarına doğru sarmal bir hareket yaptı: Görünüşe göre Nell saçıyla oynamıştı. Bunu, Okuma Kitabı'nı okurken ya da bir şey hakkında düşünürken sık sık yapardı.

Cetvel, gerçek bir dayakla karşılaştırıldığında çok önemsiz bir disiplin metoduydu. İlk başlarda ciddiye alamamıştı ve hatta ilk bir kaç seferinde komik bile bulmuştu. Ama aylar geçtikçe, çok daha acı verici olmaya başlamıştı. Ya Nell güçsüzleşiyordu ya da - büyük ihtimalle - cezanın bütün boyutları, işlemeye başlıyordu. İlk başta her şeye o kadar yabancıydı ki hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama diğer derslerde sivrilmeye ve hem öğrencilerin hem öğretmenlerin saygısını kazanmaya başladıkça, kaybedecek bir gururunun olduğunu anladı. Bir tarafı, isyan etmek, ona karşı kullanılmasın diye her şeyi fırlatıp atmak istiyordu. Ama diğer dersleri o kadar çok seviyordu ki başka bir ihtimali düşünmeye bile katlanamıyordu.

Bir gün Bayan Stricken bütün ilgisini Nell'e yöneltmeye karar verdi. Bunda anormal bir şey yoktu - aşırı zorlama için rastgele bazı öğrencileri seçmek bir klasikti. Dersin son 20 dakikası kalmıştı. Bayan Stricken, saçıyla oynadığı için sağ eline ve tırnaklarını yediği için de sol eline zaten vurmuştu. Sonra Nell, korkuyla burnunu kaşındığını ve Bayan Stricken'in da bir kartal gibi koridordan ona ters baktığını fark etti. Nell'in iki eli de sıranın altına, kucağına düştü.

Bayan Stricken ona doğru yavaşça yürümeye başladı, tok tok tok. "Sağ elin, Nell," dedi, "şuraya kadar." Ve cetvelin ucuyla, saldırı için uygun olan yüksekliği gösterdi - sıradan daha yüksek bir yer olmalıydı ki sınıftaki herkes görebilmeliydi.

Nell bir an tereddüt etti, sonra elini kaldırdı.

"Biraz daha yüksek, Nell," dedi Bayan Stricken.

Nell, elini biraz daha kaldırdı.

"Sanırım bir inç daha kaldırman gerek," dedi Bayan Stricken, eli ölçüp biçerek, sanki yontulmuş bir mermerdi ve Yunan tapınağından yeni çıkarılmıştı.

Nell, elini daha da yükseğe kaldırmayı kendine yediremedi

"Bir inç daha kaldır, Nell," dedi Bayan Stricken, "böylece diğer kızlar da seni izleyip öğrenebilecek."

Nell, elini biraz daha kaldırdı.

"Bu bir inçten çok daha azdı sanırım," dedi Bayan Stricken.

Sınıftaki diğer kızlar kıkırdamaya başladı - hepsi yüzlerini Nell'e doğru çevirmişti ve Nell, yüzlerindeki sevinci görebiliyordu, nedense Bayan Stricken ve cetvele olan ilgilerini kaybetmişlerdi. Nell elini tam bir inç yukarı kaldırdı, göz ucuyla gelen cetveli gördü ve şak sesini duydu. Son anda bir dürtüyle, elini ters çevirdi, cetveli avuç içiyle yakaladı, tuttu ve Dojo'nun öğrettiği şekilde döndürdü. Bayan Stricken bırakmak zorunda kalsın diye onun parmaklarının tersi yönüne doğru eğdi. Şimdi cetvel Nell'deydi ve Bayan Stricken silahsızdı.

Rakibi, şişman bir kadındı, normalden daha uzundu, o topukların üstünde oldukça ağır bir yük

vardı. Şişmanlığı, yaramaz kız öğrencileri arasında korkunç bir dehşet objesi haline gelen türden bir öğretmendi. Çünkü bu öğrencilerin akıllarında, kozmetik uygulamalarının - kepek takıntısı, eskimiş rujlar, ağızlarının köşelerindeki donmuş tükürük tamponu - Piramitler ya da Lewis ve Clark Seferleri'nden daha büyük bir yeri vardı. Diğer bütün kadınlar gibi Bayan Stricken, Nell'in onu güçsüz bırakmasını zorlaştıran harici bir cinsel organın eksikliğinden faydalanıyordu. Ama yine de Nell, onu yerde kanlı bir yığın halinde bırakmanın bir sürü yolunu düşünebilirdi ve bu süreç için çeyrek dakikadan fazlasını harcamazdı. Polis Memuru Moore'la geçirdiği zamanlarda, velisinin savaflara ve silahlara olan ilgisini fark eden Nell, dövüş sanatlarına ilgi duymaya başlamıştı. Okuma Kitabı'ndaki Dinozor'un Hikayesi'ne geri dönüp, Dojo'nun hala derslere devam ettiğini gördüğünde çok mutlu olmuştu.

Arkadaşı Dinozor'u ve hocası Fare Dojo'yu düşününce birden. Bayan Stricken ya da kıs kıs gülen sınıf arkadaşlarının hissettirebileceğinden daha derin bir utanç hissetti. Bayan Stricken, aptal bir cadalozdu ve sınıf arkadaşları da birer sümüklü palyaçoymuştu. Ama Dojo, onun arkadaşı ve hocasıydı, her zaman ona saygı göstermişti ve onunla çok yakından ilgilenmişti. Ona, alçak gönüllülük ve disiplini öğretmişti. Şimdi onun öğrettiklerini. Bayan Stricken'ın cetvelini almak için kullanarak yanlış yola sapmıştı. Hiç bu kadar utanmamıştı.

Cetveli geri verdi, elini iyice yukarı kaldırdı, cetvelin sesini duydu ama etkisini hissetmedi. Bayan Stricken yaklaşık on kez vurdu. "Akşamki duadan sonra seni ofisimde bekleyeceğim, Nell," dedi Bayan Stricken, bitirdiğinde.

"Peki, Bayan Stricken," dedi Nell.

"Siz kızlar neye bakıyorsunuz?" dedi Bayan Disher, bugünkü dersi o veriyordu. "Önünüze dönün ve dikkatinizi verin!" Ve bitmişti. Nell, dersin kalan süresinde yontulmuş, sert bir alçı taşı gibi sırasında oturdu.

Günün sonunda. Bayan Strickenla görüşmesi kısa ve ciddiydi, şiddet ve hatta yapmacık tavırlar bile yoktu. Nell'e, Mutluluk dersindeki hareketlerinin çok ayıp olduğu, onu başarısız olma ve okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıya getirdiği ve tek umudunun, her Cumartesi 8 saat boyunca ek derslere gelmesi olduğu söylendi.

Nell, reddetmeyi her şeyden çok istedi. Cumartesi, hiç okula gitmek zorunda olmadığı tek gündü. Bütün gününü, Okuma Kitabı'nı okuyarak, Dovetail civarlarındaki arazileri ve ormanları keşfederek ya da Kiralık Topraklarda Harv'ı ziyaret ederek geçirirdi.

Kendi hataları yüzünden Bayan Matheson'un Okulu'ndaki hayatını mahvettiğini hissetti. Yakın bir zamana kadar, Bayan Stricken'ın dersleri, rutin bir can sıkıntısından başka bir şey değildi - ders programının eğlenceli kısımlarına katılabilmek için oturup izlemek zorunda kaldığı bir işkence... Geriye dönüp baktığında, sadece birkaç ay öncesine kadar Zeka dersinde öğrendikleriyle parlamış zihniyle eve geldiğini ve Mutluluk dersinin sadece, kenarda kalmış belirsiz bir leke olduğunu anımsıyordu. Ama son haftalarda, nedense Bayan Stricken ağır basmaya başlamıştı. Ve Bayan Stricken, bir şekilde bezdirme mücadelesini hızlandırmak için doğru anı seçmişti. Olayları mükemmel bir şekilde zamanlamıştı. Nell'in en derinde sakladığı duyguları, bir ya da iki usta bıçak darbesiyle iç organları çıkaran bir kasap gibi açığa çıkarmıştı. Şimdi her şey mahvolmuştu. Şimdi Bayan Matheson'un Okulu yok olmuştu ve Bayan Stricken'ın İşkence Odası'na dönüşmüştü. Nell'in teslim olmadan o odadan kaçmasının yolu yoktu. Okuma Kitabı'ndaki arkadaşları, ona bunu asla yapmamasını öğretmişti.

Nell'in ismi, ağır, pirinçten yapılmış harflerle işaretlenmiş sınıfın önündeki tahtaya yazıldı, EK DERS ÖĞRENCİLERİ. Birkaç gün içinde, yanına iki başka isim de eklendi: Fiona Hackworth ve Elizabeth Finkle-McGraw. Nell'in, korku salan Bayan Stricken'ı silahsız bırakması, çoktan bir efsane

konusu olmuştı. İki arkadaşı da, bu meydan okumadan o kadar etkilenmişti ki onlar da başlarını belaya sokmak için oldukça uğraşmıştı. Şimdi Bayan Matheson'un Okulu'nda ki en iyi üç öğrenci, Ek Derslere mahkum edilmişti.

Her Cumartesi Nell, Fiona ve Elizabeth, saat 7'de okula gelir, sınıfa girer ve yan yana, ön sıralara otururdu. Bu, Bayan Stricken'in hain planının bir parçasıydı. Daha acemi bir işkenceci, birbirleriyle konuşmasını önlemek için kızları olabildiğince uzak yerlere oturturdu. Ama Bayan Stricken, onları yan yana istiyordu, böylece çene çalmak ve birbirlerine notlar göndermek için daha çok cezbediliyorlardı.

Hiçbir zaman sınıfta öğretmen olmazdı. Ekrandan izlendiklerini düşünüyorlardı ama asla gerçekten bilmiyorlardı. İçeri girdiklerinde, her birinin sırasında bir yığın kitap olurdu - yıpranmış deri ciltli eski kitaplar. Görevleri, elleriyle kitapların kopyasını çıkarmak ve sayfaları, eve gitmeden önce Bayan Stricken'in masasına doğru düzgün istiflenmiş bir halde bırakmaktı. Genellikle kitaplar, on dokuzuncu yüzyıldaki Lordlar Kamarası'nın müzakere belgeleriydi.

Ek Derslerin yedinci Cumartesi'sinde Elizabeth Finkle- McGraw birdenbire kalemını bıraktı, kitabı hızla kapattı ve duvara fırlattı.

Nell ve Fiona, gülmeden edemedi. Ama Elizabeth, çok da neşeli bir modda olduğu izlenimini vermedi. Eski kitap yere düştüğü anda Elizabeth koştu ve kitabı tekmelemeye başladı. Her vuruşta, boğazından kızgın bir hırıltı çıkıyordu. Kitap, bu şiddeti sakın bir şekilde sindiriyordu, Elizabeth'in öfkesini daha da arttırıyordu; dizlerinin üstüne çöktü, kitabın kapağını açtı ve sayfaları yırtmaya başladı.

Nell ve Fiona birbirine baktı, ikisi de aniden ciddileşti. Tekmeleme komikti ama sayfaları yırtmayla ilgili bir şey ikisini de rahatsız etmişti. "Elizabeth! Kes şunu!" dedi Nell ama Elizabeth, onu duyduğuna dair bir işaret vermedi. Nell, Elizabeth'e doğru koştu ve arkadan ona sarıldı. Fiona da bir an durduktan sonra koştu ve kitabı aldı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Elizabeth, "Lanet kitapların hiçbiri umurumda değil. Okuma Kitabı da umurumda değil!"

Kapı çat diye açıldı. Bayan Stricken paldır küldür içeri girdi, tek bir vücut işaretiyle Nell'in oradan çekilmesini sağladı, iki koluyla Elizabeth'i omuzlarından tuttu ve iterek onu kapıdan çıkardı.

Birkaç gün sonra Elizabeth, ailesiyle, uzun bir yolculuğa çıktı. Ailenin kendi özel hava gemisiyle bir New Atlantis yerleşim bölgesinden diğerine, oradan Pasifik ve Kuzey Amerika'dan geçerek, en son Londra'ya geldiler ve birkaç ay orada kaldılar. İlk günlerde Nell, Elizabeth'den bir, Fiona da iki mektup aldı. Ondan sonra mektuplarına cevap alamadılar ve sonunda da denemekten vazgeçtiler. Elizabeth'in ismi. Ek Dersler tabelasından silinmişti.

Nell ve Fiona, yılmadan devam etti. Nell, tek bir kelimesini bile anlamadan eski kitapların kopyasını bütün gün yazabilme seviyesine geldi. Ek Derslerin ilk haftalarında çok korkmuştu; aslında, kendi korku seviyesine şaşırılmıştı ve Otorite'nin, şiddetten uzak olsa bile, daha önce gördüğü her şeyden daha rahatsız edici bir vesvese olabildiğinin farkına varmıştı. Elizabeth olayından sonra aylarca çok sıkıldı, sonra bir süre öfkelenmişti. Ama sonra Ördek ve Morla konuşmalarında, öfkesinin içten içe onu yiyip bitirdiğini fark elti. Bu yüzden bilinçli bir çabayla tekrar sıkılmaya geri döndü.

Öfkelenmesinin sebebi, bu kitapları kopyalamanın, affedilemez derecede aptal bir zaman kaybı olmasıydı. O 8 saatte. Okuma Kitabı'nı okuyarak öğrenebilecekleri sonsuzdu. Hatta Bayan Matheson'un Okulu'ndaki normal ders programı da mükemmeldi. Bu yerin mantıksızlığı, ona işkence ediyordu.

Bir gün lavabodan döndüğünde, saatlerce orada olmalarına rağmen, Fiona'nın neredeyse sadece bir sayfa kopyaladığını fark edince çok şaşırıldı.

Bundan sonra Nell, arada sırada Fiona'ya bakmayı alışkanlık haline getirdi. Fiona'nın durmadan yazdığını gördü ama eski kitaplara dikkat etmiyordu. Her sayfayı bitirdiğinde, katlayıp el çantasına koyuyordu. Bazen duruyor, hayallere dalmış gibi birkaç dakika pencereden dışarı bakıyor ve sonra devam ediyordu; ya da iki eliyle yüzünü kapatıyor, bir süre sessizce sandalyesinde ileri geri sallanıyor ve sonra heyecanla, dakikalarca sayfaları dolduruyordu.

Bir akşamüstü Bayan Stricken sınıfta dolaşmaya geldi. Nell'in sırasının üstünden, tamamlanmış kağıt yığını aldı, sayfalara göz gezdirdi ve birkaç dakika oynattıktan sonra çenesini eğdi. Bu algılanamaz kafa sallama işareti onun, Nell'in bugünlük işini tamamladığını söyleme tarzıydı. Bayan Stricken'in kızlar üstündeki gücünü gösterme şekillerinden biri de, belirsiz işaretler yaparak isteklerinin bilinmesini istemesiydi. Böylece herkes, her zaman merak içinde onu izlemeye zorlanırdı. Nell artık bunu anlamıştı.

Nell, sınıftan çıktı ama koridorda birkaç adım attıktan sonra geri döndü, gizlice kapıya yanaştı ve sınıfın penceresinden dikizlemeye başladı.

Bayan Stricken, Fiona'nın çantasındaki katlanmış kağıtları bulmuştu. Sınıfın önünde, sallanan bir rakkas gibi yavaş yavaş ileri geri yürüyordu. Fiona, sandalyesinde oturmuş, başını eğmiş ve kendini korumak istercesine büzülmüştü.

Sonuna kadar kağıtları okuduktan sonra Bayan Stricken, onları sırasının üstüne bıraktı, kısa bir açıklama yaptı ve inanamayarak umutsuzca kafasını salladı. Sonra döndü ve sınıftan çıktı.

Nell geldiğinde, Fiona'nın omuzları hala sessizce titriyordu. Nell, Fiona'ya sarıldı ve Fiona, sonunda hıçkırarak ağlamaya başladı. Sonraki birkaç dakika boyunca ağlama seviyesi arttı, vücudun şişerek kendi sıvılarında kaynamaya başlaması gibiydi.

Nell, sabırsız olma dürtüsünü bastırdı. Diğer bütün kızlar gibi o da çok iyi biliyordu ki, Fiona'nın babası yıllar önce ortadan kaybolmuştu ve asla geri dönmemişti. Saygın ve resmi bir görevde olduğu söylenmişti ama yıllar geçtikçe bu düşüncenin yerini, utanç verici bir şey olduğuna dair şüpheler aldı. Çok daha kötülerini yaşadığını söylemek Nell için yeteri kadar kolay olabilirdi. Ama Fiona'nın mutsuzluğunun derinliğini görünce, şu anda Fiona'nın daha kötü bir durumda olduğunun anladı.

Fiona'nın annesi arabayla onu almaya geldiğinde ve kızının kırmızı ve perişan yüzünü gördüğünde, suratında, kara bir öfke ifadesi oluştu ve Nell'e sadece bir bakış atıp Fiona'yı götürdü. Ertesi gün Fiona, hiçbir şey olmamış gibi kiliseye geldi ve o hafta Nell'e konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Aslında Fiona, neredeyse kimseye bir şey söylemedi çünkü artık bütün zamanını hayal kurarak geçiriyordu.

Nell ve Fiona, ertesi Cumartesi sabahı saat 7'de geldi. Bayan Matheson'ın, sınıfın önünde tahta ve hasırdan yapılmış tekerlekli sandalyesinde oturmuş, termojenik bir atkıya sarılmış bir şekilde onları beklediğini görünce şaşırıp kaldılar. Kitap ve kağıt yığınları ve dolma kalemler orada değildi ve isimleri, sınıfın önündeki tabeladan silinmişti. "Güzel bir bahar günü," dedi Bayan Matheson. "Hadi biraz yüksük otu toplayalım."

Oyun alanlarından geçip kır çiçeklerinin yetiştiği çayırlara gittiler. İki kız yürüyor, Bayan Matheson'ın çok-jantlı, akıllı tekerlekli sandalyesi de onu taşıyordu.

"İlgi çekici bir Spam," dedi Bayan Matheson, kendi kendine mırıldanıyor gibiydi.

"Efendim, Bayan Matheson?" dedi Nell.

"Akıllı tekerlekleri izliyordum da, gençliğimdeki bir reklamı hatırladım," dedi Bayan Matheson. "Ben eskiden heyecanlı bir kaykaycıydım. Bilirsiniz, sokaklarda kaykaya binerdim. Şimdi, yine tekerlek üstündeyim ama farklı bir çeşit. Korkarım eski kariyerimde biraz fazla darbe ve yara aldım."

"Zeki olmak harika bir şey, siz de asla aksini düşünmemelisiniz ve asla böyle olmaktan vazgeçmemelisiniz. Fakat büyüdükçe öğreniyorsunuz ki aynı zamanda dünyada, zeki olmaya çalışan birkaç milyar insan daha var ve sizin hayatınızda yaptığınız şeyler kesinlikle kaybolacak - okyanusta yok olacak - eğer bunları, yardımlarınızı hatırlayacak ve devam ettirecek aynı düşüncedeki insanlarla birlikte yapmazsanız tabii. Bu sebeple dünya kabilelere ayrıldı. Bir çok Küçük kabile ve 3 tane de Büyük olanı var. "Büyük olanlar hangileri?"

"New Atlantis," diye başladı Nell.

"Japonya," dedi Fiona.

"Han," diye birlikte bitirdiler.

"Doğru," dedi Bayan Matheson. "Büyüklüğü ve yaşından dolayı geleneksel olarak Han'ı da listeye ekliyoruz - son zamanlarda iç çatışma yüzünden sakatlınsa da. Ayrıca bazıları Hindistan'ı da listeye ekliyor ama diğerleri, onu, anlamadığımız bir formüle göre toplanmış küçük grupların oluşturduğu aşırı derecede büyük bir koleksiyon olarak görüyor.

"Bir zamanlar insan zihninin yapabileceklerinin, genetik faktörler tarafından belirlendiğine inanırdık. Saçmalık tabii ki ama yıllarca inandırıcı gelmişti çünkü kabileler arasındaki farklılıklar çok açıktı. Şimdi tamamen kültürel olduğunu anlıyoruz. Sonuçta kültürü oluşturan, bu - belirli ortak özellikleri paylaşan bir grup insan."

"Bilgi teknolojisi, kültürleri, yayılmak için belirli toprak parçalarına sahip olma zorunluluğundan kurtardı; şimdi istediğimiz yerde yaşayabiliriz. Genel İktisadi Protokol, bunun nasıl ayarlanması gerektiğini açıkça belirtiyor.

"Bazı kültürler zengin; bazıları değil. Bazıları akıla söylemlere ve bilimsel yöntemlere değer verir; bazıları vermez. Bazıları ifade özgürlüğünü destekler, bazıları göz korkutur. Ortak olan tek şey, yayılmazlarsa, diğerleri tarafından yutulacaklarıdır. Yaptıkları her şey yıkılacak; bütün başarıları unutulacak; öğrendikleri ve yazdıkları her şey rüzgarla savrulup gidecek. Eski zamanlarda, sınırların devamlı korunması gerektiğinden dolayı bunu hatırlamak kolaydı. Şimdilerde hepsi çok kolayca unutuldu.

"New Atlantis de, çoğu kabile gibi genellikle eğitim yoluyla yayılıyor. Bu okulun var olma sebebi de bu. Burada, bedenlerinizi egzersiz ve dansla, zihinlerinizi de projeler yaparak geliştiriyorsunuz. Sonra da Bayan Stricken'ın sınıfına gidiyorsunuz. Bayan Stricken'ın dersinin amacı nedir? Kim cevap vermek ister? Lütfen konuşun. Başınız belaya girmeyecek, ne dersiniz diyin."

Biraz duraksadıktan sonra Nell konuştu, "Bir amacı olduğundan emin değilim." Fiona sadece onu izledi ve üzgün bir şekilde gülümsedi.

Bayan Matheson gülümsedi. "Yanlıı düşünmüyorsun. Bayan Stricken'ın dersleri, gerçek bir anlamsızlığa tehlikeli bir biçimde çok yakın. Neden uğraşıyoruz, o zaman?" "Bilemiyorum," dedi Nell.

"Ben çocukken karate dersi aldım," dedi Bayan Matheson, şaşırtıcı bir şekilde. "Birkaç hafta sonra bıraktım. Dayanamadım. Karate hocasının, bana kaykayın üstünde kendimi nasıl savunacağımı öğreteceğini düşünmüştüm. Ama ilk yaptığı şey, bana yerleri süpürmek oldu. Sonra kendimi savunmak istiyorsam, bir silah almam gerektiğini söyledi. Ertesi hafta tekrar gittim ve bana tekrar yerleri süpürttü. Tek yaptığım şey süpürmekti. Şimdi, bunun amacı neydi?"

"Size alçak gönüllülüğü ve disiplini öğretmek," dedi Nell. Uzun zaman önce bunu Dojo'dan öğrenmişti.

"Kesinlikle. Bunlar ahlaki nitelikler. Sonuçta bir toplum, ahlaki nitelikler üzerine kurulur. Dünyadaki bütün refah ve teknolojik ilerlemeler, bu temel olmadan bir işe yaramaz - biz bunu

yirminci yüzyılın sonunda öğrendik, böyle şeyleri öğretmenin modası geçtiği zaman."

"Ama bunun ahlaki olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?" dedi Fiona. "Bayan Stricken, iyi ahlaklı değil. O çok acımasız."

"Bayan Stricken, akşam yemeği için evime davet edeceğim birisi değil. Onu, çocuklarım için mürebbiye olarak da işe almam. Onun yöntemleri benim yöntemlerim değil. Ama onun gibi insanlar gerekli."

"Eğitilmiş Batılıların, duygularına hakim olmalarını sağlamak dünyadaki en zor şey," diye devam etti Bayan Matheson. "Bu, Bayan Stricken gibi insanların işi. Onların hatalarını bağışlamalıyız. O, bir avatar gibi - siz çocuklar avaturları biliyor musunuz? O, bir ilkenin vücut bulmuş hali. O ilke de, bizim kabilemizin rahat ve korunaklı sınırlarının dışında, dikkatli olmazsak gelip bize zarar verecek zor bir dünyanın var olduğu. Bu kolay bir iş değil. Hepimiz Bayan Stricken için üzölmeliyiz."

Okula, yüksük otu, menekşe ve küpe çiçeği demetleri getirdiler ve sınıflardaki vazolara koydular. Bayan Stricken'in ofisine özellikle büyük bir buket bıraktılar. Sonra Bayan Mathesonla çay içtiler ve sonra herkes evine gitti.

Nell, Bayan Matheson'un söylediklerine katılamıyordu ama bu konuşmadan sonra her şeyin daha kolay olduğunu gördü. Şimdi Neo-Victorianları anlamıştı. Okuldaki programlanmış, basit bilgisayarlar gibi toplum, mucizevi bir şekilde düzenli bir sisteme dönüşmüştü. Nell, şimdi bütün kuralları bildiğine göre istediği her şeyi yaptırabilirdi.

"Mutluluk," mükemmel bir okul gününden kalan küçük bir sıkıntı konumuna geri dönmüştü. Bayan Stricken arada sırada cetvelle canına okuyordu ama o kadar da sık olmuyordu, hatta kaşındığında ya da sırasında yayıldığı zaman bile.

Fiona Hackworth hala sıkıntı çekiyordu ve birkaç ay içinde tekrar. Ek Dersler listesindeydi. Ondan birkaç ay sonra, okula gelmeyi tamamen bıraktı. O ve annesinin, Atlantis/ Seattle'a taşındığı açıklandı ve ona mektup yazmak isteyenler için adresi, girişe asıldı.

Fakat Nell, ailelerinden şans eseri öğrenen diğer kızlardan, Fiona'yla ilgili söylentiler duydu. Fiona gittikten yaklaşık bir yıl sonra, Fiona'nın annesinin boşandığı ortaya çıktı - bu, onların kabilesinde, sadece zina ya da dayak durumunda oluyordu. Nell, Fiona'ya babasının kötü davranmasına çok üzöldüğünü ve öyle bir durumda destek olabileceğini söyleyen uzun bir mektup yazdı. Birkaç gün sonra sert ve kısa yazılmış bir not aldı. Fiona bütün suçlamalar için babasını savunuyordu. Nell, bir özür mektubu yazdı ama bir daha Fiona Hackworth'ten haber almadı.

Yaklaşık 2 yıl sonra haber kaynakları, genç varis Elizabeth Finkle-McGraw'un şaşırtıcı hikayeleriyle dolmaya başladı; Londra'nın dışındaki aile malikanesinden kaybolduğu ve Londra, Los Angeles, Hong Kong, Miami ve daha birçok yerde, yüksek rütbeli CryptNet üyeleri olduğundan şüphelenilen insanlarla birlikte görüldüğü söyleniyordu.

Hackworth bir rüyadan uyanır; Tamtamların dünyasından çekilme; kronolojik farklılıklar.

Hackworth devamı olmayan bir haz rüyasından uyanı ve bunun bir rüya olmadığını fark etti; penisini başka birinin içindeydi ve kontrolden çıkmış bir lokomotifin buharı gibi boşalıyordu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama yanlış bir şey yaptığı için atfedilemez miydi? Bir hareketle ve son bir hamleyle, sonunda kendini kapının eşiğine doğru sürükledi, aletin gevşemiş kasları, spinal işlemi gerçekleştiriyordu.

Birkaç kez derin nefes alıp tepkisizlik dönemine girdiğinde çoktan geri çekilmişti. Geri çekilmenin yarattığı elektrik kıvılcımı yüzünden bir süre acıyla bağırdı ve biraz önce kimin ırzına geçtiğini

görmek için bir kolunun üstünde doğrudu. Şöminenin ışığı, ona zaten bildiği şeyi göstermek için yeterliydi: Bu kadın her kimse, Gwen olmadığı kesindi. Hackworth, verdiği en önemli sözü tutmamıştı ve diğer kişiyi tanımıyordu bile...

Fakat ilk kez olmadığını biliyordu. Geçen birkaç yılda bir sürü insanla - hatta erkeklerle bile sevişmişti.

Mesela, bir kadın vardı -

Onu boşverin, bir adam vardı -

Söylemesi garip ama aklına hiç belirli bir örnek gelmiyordu. Ama suçlu olduğunu biliyordu. Tam olarak bir rüyadan uyanmak gibiydi; aklınızda çok net bir sürü düşünce olması, daha birkaç saniye önce düşünürken şimdi hatırlayamamanız gibi, bildiğinizin bilincinde olmanıza rağmen... Ne zaman arkanızı dönseniz kalabalıkta kaybolmayı beceren 3 yaşındaki bir çocuk gibi Hackworth'ün hafızası da, dilinizin ucundaki sözlerin, deja vu durumlarının ve dün geceki rüyaların olduğu yere gitmişti.

Gwen'le başının belaya girdiğini biliyordu ama Fiona onu hala seviyordu - Fiona, şimdi Gwen'den daha uzundu, bu doğrusal görüntüsünden utanıyor ve hala, hayata tat katan yan ürünlerden yoksundu.

Gwen'den daha mı uzun? Nasıl yani?

Tanımadığı başka biriyle daha sevişmeden önce bu yerden kaçmalıydı.

Artık merkez kısımda değildi, 20 tane başka insanla birlikte tünelin geniş kısımlarından birindeydi, hepsi onun kadar çıplaktı. Hangi tünelin çıkışa gittiğini biliyordu (neden?) ve sürünmeye başladı, kasılma ve kramplar yüzünden sert ve ağır hissediyordu. Yaptıkları seks çok atletik bir tarzda olmamalıydı - daha tantrik bir moddaydı.

Bazen günlerce sevişirlerdi.

Bunu nerden biliyordu?

Halüsinasyonlar kaybolmuştu ki bu, onun için iyi bir şeydi. Uzun süre tünellerde süründü. Nereye gittiğini düşünmeye çalıştığı anda kayboluyordu ve başladığı yere geri dönüyordu. Sadece zihnini serbest bıraktığında bir tür otomatik pilot gibi yolu bulabiliyordu. Gümüş renkli ışıklarla dolu, yukarı doğru çıkan uzun bir alana geldi. Burası tanıdık gelmeye başladı, hala genç bir adamken burayı görmüştü. Sonuna kadar bu yokuşu takip etti, ayaklarının altında aşırı derecede sert bir şey hissetti. Yukarda bir kapak açıldı ve binlerce ton soğuk deniz suyu, başının üstüne boşaldı.

Yalpalayarak kuru toprağa çıktı ve kendini tekrar Stanley Park'ta buldu, arkasında gri zemin ve önünde yeşil bir duvar... Eğrelti otları hışırdadı ve Adam Kaçıran ortaya çıktı, tüylü ve yeşil görünüyordu. Ayrıca bir robot at için alışılmadık bir biçimde zarifliği çünkü Hackworth'ün melon şapkası, başının üstünde duruyordu.

Hackworth kendine dokundu ve yüzündeki kılları hissedince hayrete düştü. Aylarca uzatılmış bir sakal vardı. Ama daha da ilginç olan bir şey vardı; göğsü öncekinden daha da kıllıydı. Göğüs kıllarından bazıları beyazdı, şimdiye kadar kendi kıl köklerinden çıkan ilk beyaz kıllar bunlardı.

Adam Kaçıran tüylü ve yeşildi çünkü yosun kaplamıştı. Melon şapka, çok kötü görünüyordu ve onun da üstünde yosun vardı. Hackworth içgüdüsel olarak şapkaya uzandı ve başına taktı. Kolları da eskisinden daha kalın ve kıllıydı. Değişikliklerin hepsi kötü değildi sanki, hatta şapka biraz dar bile gelmişti.

Okuma Kitabı'ndan bir hikaye:

**Prenses Nell esrarengiz Fare Ordusu'nun yolundan geçer;
bir hasta ziyareti.**

Öndeki ağaçlardan belli belirsiz görünen alan hoş bir manzaraymış çünkü Çakal Kral'ın ormanları

son derece karışık ve sürekli sisle örtülüymüş. Gün ışığı, parmaklarıyla bulutları iterken Prenses Nell, açık alanda dinlenmeye ve şansı varsa güneşin zevkini çıkarmaya karar vermiş. Ama alana vardığında, beklediği çiçeklerle kaplı yeşil çimenleri bulamamış. Daha çok, ilerlerken ağaçları yatırmış ve toprağı karıştırmış büyük bir varlığın geçmesi için ormanın içine yapılmış bir şeride benziyormuş. Prenses Nell, şaşkınlığından kurtulup korkusunu yendiğinde, bu bilinmeyen yaratığın doğasını öğrenmek için, maceraları süresince öğrendiği iz sürme yeteneğini kullanmaya karar vermiş.

Kısa süre sonra fark etmiş ki, bu izleri sürmek için o kadar da profesyonel olmak gerekmiyormuş. Çiğnenmiş topraklara küçük bir bakışla, birkaç devasa izi değil milyonlarca küçük ayak izini görmüş birbirinin üzerine geçmiş o kadar fazla ayak izi varmış ki küçük pençeler ve ayakların yerde iz bırakmadığı bir kısım yokmuş. Bu yoldan bir kedi sürüsü geçmiş; Prenses Nell ayak izlerini tanımasa bile, her tarafa yayılmış küçük boklar ve tüy yumakları her şeyi anlatırmış. Sürü halinde hareket eden kedileri Bu hiç de bir kedi davranışı değilmiş! Nell bir süre izleri takip etmiş, bu mucizenin ilahi sebebini bulmayı ümit ediyormuş. Birkaç mil sonra yol, sayısız, küçük kamp ateşinin kalıntılarıyla beneklenmiş, terk edilmiş bir kampa çıkmış. Nell, daha fazla ipucu için bu alanı aramış, taramış ve bir sürü fare boku ile ateşlerin etrafında da farelerin ayak izlerini bulmuş. Ayak izlerinin şekilleri, kedilerin birkaç küçük alanda toplandığını ama görünüşe göre farelerin, bu yeri serbestçe kullanabildiğini gösteriyormuş.

Puzzle'ın son parçası, Nell'in, küçük kamp ateşlerinden birinin yanında bulduğu kıvrılmış, küçük bir deri parçasıymış. Parmaklarının arasında döndürünce Nell, bunun at yularına benzer bir şey olduğunu görmüş - ama bir kedinin kafasına uyacak büyüklükteymiş.

Şövalyelerin ata bindiği gibi kedilere binen kocaman bir fare ordusunun yolunda dikiliyormuş. Önceden Öte Topraklar'ın diğer taraflarında. Fare Ordusu'yla ilgili hikayeler duymuş ama bunları, eski batıl inançlar olarak düşünmüş.

Ama yıllar önce Prenses Nell, bir gece kaldığı yüksek dağlardaki bir handa, sabah çantasını karıştıran bir farenin sesiyle uyanmış.

Prenses Nell, Mor'un öğrettiği ışık çıkaran bir büyü yapmış, odanın ortasında havada duran bir ışık topu parlamış. Büyünün sözleri, eski hanın köhne binasından çıkıp dağ rüzgarlarının uğultusunda gizlenmiş ve böylece fare, ani ışıktan kör olup tamamen gafil avlanmış. Nell, her farenin yapacağı gibi, onun, yiyeceklerini kemirmediğini görünce çok şaşırılmış. Fare, onun kağıtlarını inceliyormuş. Ve bu, zarar verici bir araştırma da değilmiş - bu fare okumayı biliyormuş ve bilgi arıyormuş.

Prenses Nell, casus fareyi elleriyle kapatarak tuzağa düşürmüştü. "Ne arıyorsun? Söyle bana ve gitmene izin vereyim!" demiş. Maceraları, her türlü numaraya karşı temkinli olması gerektiğini öğretmiş ve bu küçük ama yetenekli casusu kimin yolladığını öğrenmek önemliymiş.

"Ben zararsız bir fareden başka bir şey değilim!" diye ciyaklamış casus. "Senin yiyeceğini bile istemiyorum - sadece bilgi istiyorum!"

"Bana biraz bilgi verirsen sana büyük bir parça peynir vereceğim," demiş Prenses Nell. Farenin kuyruğundan yakalamış ve yüz yüze konuşabilsinler diye havaya kaldırmış. Bu arada, diğer eliyle de çantasının ipini gevşetmiş ve büyük bir parça Stilton küflü peyniri çıkarmış.

"Kaybolan Kraliçe'mizi arıyoruz," demiş fare.

"Kağıtlarımın hiçbirinde kayıp bir fare kraliçeyle ilgili bir bilgi olmadığına emin olabilirsiniz," demiş Prenses Nell.

"Adın ne?" demiş fare.

"Bu seni ilgilendirmez, casus!" demiş Prenses Nell. "Soruları ben soracağım."

"Ama adını bilmem çok önemli," demiş fare.

"Neden? Ben bir fare değilim. Başında taç olan bir fare de görmedim."

Casus fare hiçbir şey söylememiş. Küçük, boncuk gözleriyle dikkatlice Prens Nell'e bakıyormuş. "Acaba sen büyülü bir adadan mı geldin?"

"Çok fazla peri masalı dinliyorsun," demiş Prens Nell, şaşkınlığını zar zor gizleyerek. "Hiç işbirliği yapmıyorsun ve bu yüzden de peyniri hak etmiyorsun - ama cesaretine hayran kaldım, o yüzden yine de biraz vereceğim. Keyfini çıkar!" Fareyi yere koymuş ve biraz peynir kesmek için bıçağını çıkarmış ama peyniri kestiğinde fare, çoktan gözden kaybolmuş. Sadece pembe kuyruğunun kapının altında kayboluşunu görebilmiş. Ertesi sabah onu koridorda ölü bulmuş. Hancının kedisi onu yakalamış.

Demek ki Fare Ordusu gerçekmiş! Prens Nell, kayıp Kraliçe'lerini bulup bulamadıklarını merak etmiş. İzlerini bir iki gün daha takip etmiş çünkü yol, doğru yöne gidiyormuş ve neredeyse bir cadde kadar düzgünmüş. Yürürken, birkaç kamp alanı daha geçmiş. Bunlardan birinde, sabun taşı parçalarından yontulmuş küçük taşlarla işaretlenmiş, bir mezarlık bile bulmuş.

Bu küçük anıta yontulmuş yazılar, görülemeyecek kadar küçükmiş. Ama Prens Nell'in yanında, Peri Krallardan birinin hazinesinden arakladığı bir büyüteç varmış. Büyüteci, kutusundan ve kadife kılıfından çıkarmış ve yazıtı incelemek için kullanmış.

Taşın en üstünde, küçük bir fare şövalye kabartması varmış, zırhını giymiş, elinde bir kılıç, boş bir tahtın önünde eğiliyormuş. Yazıtta şu yazılıymış:

işte burada yatıyor Clover Erdemleri çokçaydı,

kusurları az kalır Düştü eyerinden

günün birinde Ve can verdi atının pençelerinde

Bilmeyiz ki bu son yolculuğu

Cennet ya da Cehennem'e götürdü onu

Şimdi her neredeyse bile

Hala sadıktır Prens Nell'e.

Prens Nell, ateş kalıntılarını, Fare Ordusu'nun kestiği odunların üstlerini ve boklarının durumlarını incelemiş ve buradan birkaç hafta önce geçtiklerini hesaplamış. Bir gün onlarla buluşacak ve ona neden böyle bağlandıklarını öğrenecekti ama şimdi düşünmesi gereken daha önemli şeyler varmış.

Fare ordusuyla sonra ilgilenenecekti. Bugün Cumartesi'ydi ve her Cumartesi sabahı, abisini ziyaret etmek için Kiralık Topraklar'a giderdi. Yatak odasının köşesindeki gardırobunu açtı ve yolculuk elbisesini çıkardı. Nell'in niyetini anlayan gözetmen, gözetleme hücrelerinden çıktı ve kapıya fırladı.

Hala çok gençti, kadınlığa ilk adımı attığından beri birkaç yıl geçmişti ama Nell, tek başına dışarı çıkmaya çalıştığında onu her yerde izleyen monoton bir gözetim sisteminin varlığından memnundu. Ergenlik, ona karşı cinsin ve farklı eğilimleri olan kadınların ilgisini çeken sayısız özellikler vermişti. Onun görünüşüne yorum yapanlar, gözlerinden bahsetmeyi unutmazdı. Belli belirsiz egzotik bir görüntüsü olduğunu söylerlerdi. Gözlerinin şekli, büyüklüğü ya da rengiyle ilgili sıra dışı bir şey yoktu - altın sarısıyla beneklenmiş, yeşil ve açık kahverenginin desenli bir karışımı - çoğunluğu Anglo-Sakson olan bir kültürde göze çarpmıyordu. Ama Nell'in gözlerinin, onunla tanışan herkesin dikkatini çeken vahşi bir uyanıklık görünüşü vardı. Neo-Victorian toplum, oldukça eğitilmiş ve çok okumuş olmalarına rağmen hala boş tabelalar olan, Nell'in yaşında birçok genç kadın yetiştirmişti. Ama Nell'in gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu. Birkaç ay önce Bayan Matheson'un Okulu'ndaki diğer bir sürü Dışa Yayılma kızlarıyla birlikte toplumla tanıştırdığında, en güzel dans eden ya da kesinlikle en iyi giyinmiş ya da en sosyal kız değildi. Ama yine de genç adamların ilgisini çekmişti. Onun etrafında dolanmak gibi belirgin bir şey yapmamışlardı; onun yerine kendileri ve Nell arasındaki mesafeyi daraltmaya çalışmışlardı. Bu yüzden balo salonunda nereye gitse, onun

etrafındaki genç adam topluluğu ilginç bir şekilde çoğalıyordu.

Özellikle, Atlantis/Torontolu Varlıklı Lord'un yeğeni olan bir çocuğun ilgisini çekmişti. Nell'e bir sürü ateşli mektup yazmıştı ve Nell, bu ilişkiye devam etmek istemediğini söyleyen bir cevap yazmıştı. Bir sabah Nell, Bayan Matheson'un Okulu'na doğru atla giderken çocuk, belki de gizli bir monitör yardımıyla o ve gözetim sisteminin karşısına çıkmıştı. Nell, onu tanımazlıktan gelerek, ilişkilerinin bittiğini ona hatırlatmıştı. Ama çocuk yine de devam etmişti. Nell, okulun kapısına vardığında gözetim sistemi, Nell'in isteme ihtimaline karşı, cinsel taciz suçlaması için yeteri kadar delil toplamıştı.

Tabi ki Nell suçlamada bulunmadı çünkü bu, genç adamın kariyerini kötü etkileyecek bir utanç bulutu yaratırdı. Bunun yerine, gözetim sisteminden filmin 5 saniyelik bir parçasını aldı: Bu parçada, genç adamın yaklaştığı Nell, "Üzgünüm ama beni zor durumda bırakıyorsunuz," diyordu. Genç adam da anlayışla karşılamayıp bunları duymamış gibi baskı yapmaya devam ediyordu. Nell, bu bilgiyi bir akıllı karta yerleştirdi ve genç adamın ailesinin evine gönderdi. Çok geçmeden resmi bir özür geldi ve Nell, bir daha genç adamdan haber almadı.

Artık toplumla tanıştırıldığına göre. Kiralık Topraklara olan ziyaretinin hazırlıkları, her New Atlantis hanımefendisinininki gibi özenle yapıldı. New Atlantis'in dışında o ve robot atının etrafı, ilk kişisel savunma hattı olarak kullanılan ve havada süzülen güvenlik sistemleri kapsülleriyle çevriliydi. Modern bir hanımefendinin robot ata, yan binmeye gerek kalmayan Y şeklindeki bir vücutla tasarlanmıştı. Bu yüzden Nell, oldukça normal görünen bir elbise giyebiliyordu: Moda olan ince belinden faydalanan bir korse ve onun üstüne etekler, elbise koltukları giyiyor; yaka ve şapka takıyordu. Kiralık Topraklar magandalarının, gözleriyle onun vücuduna tecavüz etme fırsatlarının kalmadığından emin olmak istiyordu. Farklı yüzü, baştan çıkarmaya sebep olmasın diye, peçe de takmıştı.

Peçe, mikroskobik, şemsiyeye benzeyen hava uçaklarından oluşan bir cisimdi, Nell'in yüzünün birkaç inç önünde, bir örtü şeklini alarak uçmaya programlanmıştı. Şemsiyelerin hepsi ondan uzaktaydı. Normalde kapalılardı, bu da onları neredeyse görünmez yapıyordu; yüzünün önünde ufak bir gölge gibi görünüyordular ama yandan bakınca, havada karışık bir parlaltı duvarı yaratıyorlardı. Nell'in verdiği bir komutla, bir derece açılıyorlardı. Tamamen açıldıklarında, neredeyse birbirlerine değiyorlardı. Dışarıya bakan yüzeyleri yansıtıcıydı, iç tarafları mat siyahtı, böylece Nell dışarıyı, buğulu bir camdan bakarmış gibi görebiliyordu. Ama diğerleri, sadece parlak peçeyi görebiliyordu. Şemsiyeler farklı şekillerde asılı durmak üzere programlanabiliyordu - her zaman, bir eskrim maskesi gibi aynı toplu şekili koruyorlardı ya da o anki moda göre, kaliteli bir ipek çarşaf gibi hafifçe dalgalanıyorlardı.

Peçe, Nell'i, istenmedik dikkatli bakışlardan koruyordu. Birçok New Atlantis iş kadını, peçeyi, görüşlerine göre değil, yeteneklerine göre yargılandıklarından emin olmak için kendi dünya görüşü olarak da kullanıyordu. Koruyucu bir özelliği de vardı, güneşin zararlı ışınlarını ve burna ya da ağza girebilen zararlı nano parazitleri engelliyordu.

Bu ikinci özellik, bu sabah Polis Memuru Moore'un özellikle ilgisini çekmişti. "Son zamanlarda durumlar berbat," dedi. "Kavga çok kötü." Nell, bunu çoktan Polis Memuru'nun davranışındaki bazı garipliklerden anlamıştı: Son günlerde, geceleri uyumuyor, mediatronik zeminin üzerine yayılmış karışık bir projeye uğraşıyordu. Nell, bunun, bir mücadele hatta bir savaşla ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Dovetail'da robot atıyla ilerlerken, güzel bir Kiralık Topraklar, Pudong ve Shanghai manzarası olan yüksek bir alana geldi. Ama nem, bulut birikintisine dönüşüp katılaşıyor, 1000 fit aşağısında bir tabaka oluşturuyordu. Bu yüzden New Chusan'ın tepesindeki bu yüksek toprak parçası, bir ada gibi

görünüyordu. Kıynın birkaç mil yukarısındaki Japonya yerleşim bölgesinin karlarla kaplı zirvesi hariç, tüm dünyadaki tek kara parçası gibiydi.

Ana kapıdan çıktı ve tepeden aşağı doğru ilerledi. Bulut tabakasına yaklaşmaya devam ediyordu ama asla ulaşamadı; aşağı indikçe, ışık azalmaya başlıyordu ve birkaç dakika sonra, arkasına döndüğünde, artık Dovetail'in derme çatma evlerini göremiyordu. Onun üstündeki St. Marie's ve Victoria Kaynağı kulelerini de... Birkaç dakika daha indikten sonra sis, o kadar yoğunlaştı ki birkaç metre öteden sonrasını göremiyordu. Okyanusun saf kokusunu aldı. Eski Sendero yerleşim bölgesini geçti. Protokol, Senderoların, Yumruklara ve Kıyı Cumhuriyeti'ne karşı çıkan fanatik bir tarikat olan Taiping İsyancıları'yla birlikte uyum içinde çalıştıklarını öğrenince, onları zalimce yerlerinden uzaklaştırmıştı. Ondan sonra bu arazi parçası, Çin'in güneybatısından gelen, iç savaştan sonra ana vatanlarından sürülen etnik bir azınlık kabilesi olan Dong'un eline geçmişti. Onlar da yüksek duvarı yıkıp, kendilerine özgü, çok katlı Budist tapınaklarından birini yapmıştı.

Onun dışında, K.T. o kadar da farklı görünmüyordu. Kiralık Topraklar'daki ilk gecesinde Nell'i çok korkutan, duvar büyüklüğündeki mediatronlar, bütün yolu aydınlatıyor, sisi telafi etmeye çalışıyordu.

Havaalanından çok uzak olmayan bir mesafede, deniz kıyısında New Chusan'ın derleyicileri, bir yardımseverlik işareti olarak, Vatikan'a bir alan ayırmıştı. İlk yıllarda, yaşam tarzlarını mantıklı bir sona doğru sürdürmeye çalışan ve sonunda kendilerini evsiz, bağımlı, peşinde alacaklılar varken bulan ya da kanundan ve kötü davranan aile üyelerinden kaçan kabilesizler için iki katlı bir çalışma alanından başka bir şey değildi.

Sonraları bunlar, ikinci amaç haline gelmişti ve Vatikan, binanın temelini, birkaç kat daha çıkarmak üzere programlamıştı. Vatikan'ın, nano teknoloji konusunda ciddi sayıda etik endişeleri vardı. Ama en sonunda, DNA'yla karıştırılmadığı ya da insan beyniyle doğrudan bir arayüz oluşturmadığı için yanlış olmadığına karar verdi. Bina yapmak için nano teknoloji kullanmak oldukça iyiydi ve kullanışlıydı çünkü Vatikan/Shanghai, her yıl Veremle Savaş Derneği'ne ek katlar yapmak zorunda kalıyordu. Şimdi kıyıdaki diğer bütün binalardan daha yüksekte görünüyordu.

Yapılmış diğer binalar gibi tasarım, aşırı derecede tekdüzeydi, her kat birbirinin aynısıydı. Duvarlar, K.T.'deki diğer birçok binanın yapılışında kullanılan aynı bej renk malzemedен yapılmıştı. Aslında bu kötüydü çünkü havadaki ölü robot böcekleri yakmak için manyetik bir çekimi vardı. Bu şekilde yapılan diğer tüm binalar gibi Veremle Savaş Derneği de, yıllar geçtikçe karardı, hem de eşit derecede değil, dikey yağmur çizgileri şeklinde. Derneğin dış tarafının, içindeki hastaların akciğerleri gibi görüldüğü şakasını yapmak bir klişe olmuştu. Fakat Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti, gecenin köründe kırmızı posterlerini yapıştırarak binayı güzelleştirmek için ellerinden geleni yapmıştı.

Harv, yirminci kattaki 3 katlı bir ranzanın üstünde yatıyordu. Diğer bir düzine astım hastasıyla, küçük bir odayı ve temiz havayı paylaşıyordu. Yüzünde bir fenomenoskop ve dudaklarında, duvardaki püskürtme soketine takılmış kalın bir hortum vardı. Nesne derleyiciden doğrudan gelen buharlaştırılmış ilaçlar, bu hortumdan geçip ciğerlerine ulaşıyor, bronşlarının kasılıp kapanmasını engelliyordu.

Nell, onu video oyunundan ayırmadan önce biraz bekledi. Bazı haftalar daha iyi görünüyordu; bu hafta iyi görünmüyordu. Vücudu davul gibi şişmişti, yüzü yuvarlak ve ağırdı, parmakları şişkin silindirlere dönmüştü. Ona ağır steroid tedavileri uyguluyorlardı. Ama Nell, zaten onun kötü bir hafta geçirdiğini anlamıştı çünkü genelde Harv, üç boyutlu videolarla ilgilenmezdi. Bir akıllı kağıt üzerinde kucakta tutulan türleri severdi. Nell, her gün Harv'a bir mektup göndermeye çalışıyordu, hareketli sembollerle basitçe yazılmış mektuplar. Bir süre Harv da öyle cevaplar yazmaya çalışmıştı. Geçen sene, bunu yapmayı da bırakmıştı ama Nell, yine de içtenlikle ona yazmaya devam etti.

"Nell!" dedi, gözlükleri gözünden çıkarınca. "Pardon, birkaç zengin Vicky kovalıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet Yani Burly Scudd kovalıyordu. Oyunda. Burly'nin orospusu hamile kalıyor ve bundan kurtulmak için kendine bir özgürlük Makinesi almak zorunda. Bu yüzden, kendini beğenmiş Vickylerin yanında bir hizmetçi işi buluyor ve para kazanmanın daha kolay bir yolu olduğunu anlayıp onların eski, kaliteli eşyalarını alıyor. Sonra orospu kaçıyor ve Vickyler Chevroletleriyle onu kovalıyor. Sonra büyük kamyonetiyle Burly Scudd ortaya çıkıyor, olayı tersine çeviriyor ve onları kovalamaya başlıyor. Doğru yaparsan, Vickyleri büyük bir bok çukuruna düşürebiliyorsun. Bu muhteşem! Sen de denemelisin," dedi Harv, sonra bundan yoruldu, oksijen hortumunu aldı ve ondan bir süre nefes çekti.

"Eğlenceli görünüyor," dedi Nell.

Harv, geçici bir süre için oksijen hortumunu çıkardı, Nell'in yüzüne dikkatlice baktı ve ikna olmadı. "Pardon," dedi nefes arasında, "benim tarzımdaki oyunlarla ilgilenmediğini unutmuşum. Senin şu Okuma Kitabı'nda bir Burly Scudd yok mu?"

Nell, bu şakaya zorla güldü, Harv her hafta aynı şakayı yapıyordu. Dovetail'dan getirdiği kurabiye ve taze meyve sepetini Harv'a verdi ve bir saat onunla oturdu, onun sevdiği şeylerden konuştu. Sonra, Harv'ın ilgisinin tekrar gözlüklere kaydığını gördü, haftaya görüşmek üzere veda etti ve öptü.

Peçenin bulanıklık seviyesini en yükseğe getirdi ve kapıya doğru yöneldi. Harv birden oksijen hortumunu kaptı ve birkaç kez kuvvetlice içine çekti, sonra Nell tam çıkarken ona seslendi.

"Efendim?" dedi Nell, ona doğru dönerek.

"Nell, ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istedim," dedi, "tüm Atlantis'teki en güzel Vicky hanımefendisi gibisin. Eski evde sürekli bir şeyler getirdiğim aynı Nell'im olduğuna inanamıyorum - o günleri hatırlıyor musun? Yollarımızın ayrıldığını biliyorum, Dovetail'daki o sabahtan beri. Ve bunun, o Okuma Kitabı'yla çok alakası olduğunu da biliyorum. Sadece bir şey söylemek istiyorum kardeşim, bazen Vickyler hakkında kötü şeyler söylesem de seninle çok gurur duyuyorum. Umarım o Okuma Kitabı'nı okuduğunda - asla anlayamayacağım ve hatta okuyamayacağım bir sürü şeyle dolu - abin Harv'ı hatırlarsın. Çünkü o, yıllar önce o kitabı kaldırım kenarında yerde dururken görüp, küçük kız kardeşine getirmeyi aklına koymuştu. Bunu hatırlayacak mısın, Nell?" Sonra oksijen hortumunu tekrar ağzına koydu ve kaburgaları şişmeye başladı.

"Tabi ki hatırlayacağım, Harv," dedi Nell, gözleri dolmuştu. Tekrar odaya geri döndü ve Harv'ın şişmiş vücudunu güçlü kollarının arasına aldı. Peçe, Harv'ın yüzüne fişkıran bir su tabakası gibi fırl fırl döndü. Nell, Harv'ın yüzünü kaldırıp yanağına bir öpücük koyarken, bütün küçük şemsiyeler aradan çekildi.

Harv, sünger yatağına geri yattı - uzun zaman önce Nell'e, N.D.'de nasıl yapıldığını öğrettiği yataklar gibiydi. Peçe tekrar koyulaştı, Nell arkasını döndü ve odadan, hıçkıra hıçkıra ağlayarak çıktı.

Büyük Napier, Hackworth'e son gelişmeleri anlatır.

"Ailenizle konuşma fırsatınız oldu mu?" dedi Albay Napier. Atlantis/Shanghai'daki ofisinde, bir mediatrondan konuşuyordu. Hackworth de. Atlantis/Vancouver'da bir barda oturuyordu.

Napier, yaşlanmasına rağmen iyi görünüyordu - biraz daha heybetliydi. Duruşunu ayarlamaya çalışıyordu. Napier'in görüntüsü mediatronda ilk görüldüğünde Hackworth, biraz etkilenmiş daha sonra aynadaki kendi görüntüsünü hatırlamıştı. Temizlenip sakallarını kestiğinde, kendisinin de yeni bir duruşu olduğunu fark etti. Bunun nasıl olduğu, kafasını çaresizce karıştırırsa da...

"Önce neler olduğunu öğrenirim diye düşünmüştüm. Ayrıca - " Bir süre durdu. Konuşma ritmini tekrar yakalamakta zorluk çekiyordu.

"Evet?" dedi Napier, doğal olmayan bir sabır gösterisiyle.

"Sadece bu sabah Fiona'yla konuştum."

"Tünelden ayrıldıktan sonra mı?"

"Hayır. önce. Ben - uyanmadan ya da her neyse, ondan önce."

Napier biraz şaşırıldı ve sadece birkaç kez çene kaslarını oynattı, çayına uzandı. New Chusan'daki ofis penceresinden görünen manzaraya öylesine baktı. Pasifik'in diğer tarafındaki Hackworth ise, bira bardağının kapkara derinliklerine bakmakla yetindi.

Hackworth'ün zihninde bir hayal belirdi, tıpkı bir gemi kazasından sonra yüzeye çıkan bir enkaz parçası gibi... Doktor'un bej eldivenli ellerine fırlatılan parlak mavi cisimler, kalın bir ipi takip ediyordu, ipin çözülmesini ve bir bebeğin ortaya çıkmasını izledi.

"Neden bunu düşündüm?" dedi.

Napier, bu cümleye şaşırılmış görünüyordu. "Fiona ve Gwendolyn şu anda Atlantis/Seattle'da - şu an olduğun yerden metroyla yarım saat uzaklıkta," dedi.

"Tabi ya! Şu anda Seattle'da oturuyorlar - oturuyoruz. Biliyordum." Fiona'yı, karlarla kaplı bir volkanın kalderasında yürürken hatırlıyordu.

"Son zamanlarda onunla iletişim halinde olduğunuzu sanıyorsanız - ki korkarım bu söz konusu bile olamaz - bu. Okuma Kitabı aracılığıyla olmuş olmalı. Tamtamların mağa-rasından gelen sinyallerdeki şifreleri çözemedik. Ama veri akış incelemeleri, son 10 yılda çok fazla oyunculuk yaptığınızı gösteriyor."

"On yıl mı?"

"Evet Ama eminim bunu tahmin etmişsinizdir, delillere bakarak."

"10 yıl gibi geliyor. 10 yılımın geçmiş olduğunu hissediyorum. Ama mühendis beyni anlamakta biraz zorluk çekiyor."

"Dr. X'in, cezanızı neden Tamtamların arasında tamamlamanızı seçtiğini biz de anlayamadık," dedi Napier. "Bize öyle geliyor ki, sizin dediğiniz gibi mühendis beyniniz, ona göre en etkileyici özelliğiniz - Çinlilerin hala fena halde mühendis kıtlığı çektiğini biliyorsunuz."

"Bir şey üzerinde çalışıyorum," dedi Hackworth. Muhteşem derecede küçük ve düzenli bir nano teknoloji sistemi görüntüsü, akıl gözünün önünde belirdi. Çok iyi bir iş gibi görünüyordu, sadece uzun süre iyice konsantre olduğunda yapabileceği türden bir şeydi. Mesela, bir mahkumun yapabileceği gibi...

"Tam olarak nasıl bir şey?" diye sordu Napier, birden oldukça gerilmişti.

"Tam anlayamıyorum," dedi sonunda Hackworth, çaresizce başını sallayarak. Karışık atom ve bağ görüntülerinin yerine, boşlukta duran şişkin, kahverengi bir çekirdek görüntüsü geldi, bir Megrutte tablosundaki bir şey gibi... Bir ucundaki çatallanmış bir kıvrım, popo gibi, diğer uçta meme ucuna benzeyen bir noktayla birleşiyordu. "Ne oldu öyle?"

"Siz Shanghai'dan ayrılmadan önce, Dr. X sizi bir nesne derleyiciye bağladı, değil mi?"

"Evet."

"Sisteminize ne yerleştirdiğini size söyledi mi?"

"Sanırım bir takım kan molekülleri."

"Siz Shanghai'dan ayrılmadan önce kan örnekleri aldık."

"Öyle mi?"

"Kendi yöntemlerimiz var," dedi Albay Napier. "Ayrıca, mağaradaki arkadaşlarımızdan birini tamamen tetkik ettik ve beyninde milyonlarca nano parazit bulduk."

"Milyonlarca mı?"

"Çok küçük olanlardan," dedi Napier, rahatlatıcı bir şekilde. "Kan yoluyla giriyorlar, tabi ki - kan

molekülleri damarlarda dolaşır, sonra kendilerini beynin kılcal damarlarından geçerken bulur. Bu noktada kan, beyin duvarını geçer ve nano parazitler en yakın aksone yapışır. Aksondaki hareketleri izleyebilir ya da tetikleyebilirler. Bu parazitler birbirleriyle, görülebilir bir ışık yoluyla konuşur."

"Yani ben yalnızken, parazitlerim birbirleriyle konuşuyordu," dedi Hackworth, "ama beyinlerinde bu şeylerden olan diğer insanlara yaklaştığımda - "

"Parazitin hangi beyinde olduğu fark etmiyordu. Hepsi birbiriyle konuşuyor, bir ağ oluşturuyordu. Birkaç Tamtam'ı karanlık bir odaya koyarsanız, bütünleşik bir toplum olur."

"Ama beynin kendisiyle bu nano parazitler arasındaki arayüz - "

"Evet, bu şeylerin birkaç milyon tanesinin, rastgele seçilmiş sinir hücrelerine girmesinin, insan beyni gibi karışık bir şey için sadece zayıf bir arayüz olduğunu kabul ediyorum," dedi Napier. "Biz, bu insanlarla bir beyni paylaştığımızı iddia etmiyoruz."

"O zaman onlarla tam olarak ne paylaştım?" dedi Hackworth.

"Yemek. Hava. Arkadaşlık. Vücut sıvıları. Belki duygular ya da genel ruh halleri. Belki de daha fazlası." "10 yıldır tek yaptığım bu mu?"

"Çok şey yaptınız," dedi Napier, "ama bunları bir çeşit rüya aleminde gibi bilinçsizce yaptınız. Uyurgezerdiniz. Bunu anladığımızda - mağaradaki arkadaşımıza biyopsi yaptıktan sonra - fark ettik ki bir anlamda, artık özgür iradenizle hareket etmiyordunuz. Biz de, beyninizdeki nano parazitleri bulup yok edecek bir arama-imha sistemi düzenledik. Bunu, uyku modundayken Bayan Tamtam'ın sistemine yerleştirdik ve sizin topluluğunuza yeniden tanıttık. Onunla seviştiğinizde - sanırım gerisini anlayabilirsiniz."

"Bana bilgi verdiniz Albay Napier ve minnettarım ama bu benim sadece kafamı karıştırdı. Sizce Çin Krallığı benden ne istiyordu?"

"Dr. X sizden bir şey istedi mi?"

"Simyacı'yı aramamı."

Albay Napier şaşkına döndü. "Bunu sizden 10 yıl önce mi istedi?"

"Evet. Tam olarak bunu istedi."

"Bu çok tuhaf," dedi Napier, uzun bir sakalla-oyunama arasından sonra. "Bu kim olduğu belli olmayan kişiden sadece 5 yıldır haberimiz var ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz - Dr. X'le birlikte planlar yapan sihirbaz bir zanaatkar olduğundan başka..."

"Başka bir bilgi var - "

"Daha fazla söyleyebileceğim bir şey yok," dedi Napier kaba bir şekilde, belki de zaten çok şey söylemişti. "Onu bulursanız yine de bize haber verin. Hackworth, bu konuya girmenin incelikli bir yolu yok. Eşinizin sizi boşadığından haberiniz var mı?"

"Ah, evet" dedi Hackworth sessizce. "Sanırım bunu biliyordum. Sanki şu ana kadar bunun bilincinde değildi."

"Sizin uzun süren yokluğunuzda çok anlayışlı davrandı," dedi Napier, "ama bir noktada, bütün Tamtamlar gibi, sizin de, sürekli başkalarıyla cinsel ilişkide bulunduğunuz ortaya çıktı."

"O bunu nasıl öğrendi?"

"Biz onu uyardık."

"Efendim?"

"Biraz önce bahsettiğim gibi, kanınızda bir şeyler bulduk. Bu kan molekülleri, vücut sıvılarının değişimiyle yayılmak için özellikle tasarlanmış."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Napier'in ilk kez sabrı taşı. "Tanrı aşkına be adam, ne yaptığımızı biliyoruz. Bu moleküllerin iki işlevi var Vücut sıvılarının alışverişiyle yayılmak ve birbiriyle etkileşime girmek. Bunu

gördüğümüzde, eşinize bildirmekten başka etik bir seçeneğimiz yoktu."

"Tabi ki. Bu çok doğru. Aslına bakarsanız, bunun için size teşekkür ederim," dedi Hackworth. "Ve binlerce Tamtamları vücut sıvılarını paylaşma konusunda Gwen'in hislerini anlamak zor değil."

"Kendinizi suçlamamalısınız," dedi Napier. "Oraya araştırmacılar yolladık."

"Gerçekten mi?"

"Evet Tamtamları aldırış etmez. Araştırmacılar, Tamtamların, insanların rüyada davrandıkları gibi davrandığını söylüyor. Hatırladığım kadarıyla, onların ifadesi 'tanımlanmamış ego sınırları'ydı. Her halükarda, oradaki davranışlarınız, ahlaki bir sınır aşımı olarak sayılmaz - aklınız başınızda olmadığı için."

"Bu moleküllerin birbiriyle etkileşime girdiğini söylediniz?"

"Her biri, bir güç yazılımı ve hafıza içeriyor," dedi Napier. "Bir molekül, vücut içinde ya da dışında, diğer bir molekülle karşılaştığında, yanaşır birkaç dakika veri değiş tokuşu yapar gibi görünür. Çoğunlukla, birbirinden ayrılıp uzaklaşırlar. Ama bazen, bir süre yanaşık dururlar ve bilgi sayımı gerçekleşir - bunu anlayabiliyoruz çünkü güç yazılımı, ısı çıkarır. Sonra birbirlerinden ayrılırlar. Bazen iki molekül de kendi yollarına gider, bazen de biri ölür. Ama ikisinden biri her zaman yola devam eder."

Hackworth, o son cümledeki imaları fark etti. "Tamtamları sadece birbirleriyle mi sevişir yoksa - "

"Bu, bizim de ilk sorumuzdu," dedi Napier. "Cevap: Hayır. Diğer birçok insanla sevişirler. Aslına bakarsanız, Vancouver'da genelev işletirler. Özellikle havaalanı ve metro istasyonu kalabalığına hizmet verirler. Birkaç yıl önce, yerel genelevlerle anlaşmazlığa düştüler çünkü hizmetlerinden ötürü neredeyse hiç ücret talep etmiyorlardı. Sadece adet yerini bulsun diye ücretlerini artırdılar. Ama para istemiyorlar - parayla ne yapacaklar ki?"

Okuma Kitabı'ndan bir hikaye: Turing Kalesi'ne ziyaret;

Bayan Matheson'la son konuşma;

Nell'in kaderiyle ilgili tahminler; veda;

kır saçlı bir piyadeyle konuşma;

Nell, kaderini aramak için yola çıkar.

Prensess Nell'in girdiği yeni topraklar. Okuma Kitabı'ndaki Peri Krallıkların en büyüğü ve en karışığıydı. İlk panoramik resme bakmak için sayfayı geri çevirdiğinde, dağların tepelerine konmuş 7 büyük kale saydı ve gayet iyi biliyordu ki, ondan çalınan 11 anahtardan kalan tek bir anahtarı geri almak için hepsini ziyaret etmek ve her birinde zor bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

Kendine biraz çay ve sandviç yaptı, bir sepete koydu. Kır çiçeklerinin arasında oturup kitap okumayı sevdiği çayirlara taşıdı. Polis Memuru Moore'un evi, Polis Memuru yokken bir melankoli yuvasıydı ve haftalardır onu görmüyordu. Son 2 yıldır, gittikçe artan bir sıklıkla, iş için çağrılıyor, Çin'in iç kısımlarına doğru kayboluyordu. Sonra haftalar geçiyor, depresif ve yorgun olarak eve geliyor, ilginç bir şekilde az ama öz içtiği viskide teselli buluyor ve gece yarısı, Dovetail'daki herkesi ve New Atlantis yerleşim bölgesindeki uykusu hassas birkaç insanı uyandıran gayda resitalleri veriyordu.

Fare Ordusu'nun kamp alanından çıkıp kalelerden ilkinde yolculuk ederken Nell, Öte Topraklardaki, yıllar süren yolculuklarından öğrendiği bütün yaban hayat becerilerini kullanmak zorunda kaldı: Bir dağ aslanıyla savaştı, bir ayıdan kurtuldu, akarsulardan geçti, ateş yaktı, barınak yaptı... Nell, Prensess Nell'i ilk kalenin eski, yosun kaplı kapılarına doğru götürürken, çayirlerin üzerinde güneş yatay olarak parlıyor ve hava biraz soğumaya başlıyordu. Nell, termojenik bir atkıya sarıldı ve termostatu

biraz daha soğuşa ayarladı; çok ısınınca kafasının çalışmadığını anlamıştı. Sepette, sütlü sıcak çay termosu ve onu bir süre idare edecek sandviçler vardı.

Prenses Nell'in olduğu yükseklik seviyesinde sadece hafif bir rüzgar olmasına rağmen, kalenin en yüksek kulesinin üstünde, durmadan dönen 4 yelkenli, büyük bir yel değirmeni varmış.

Ana kapının içine yerleştirilmiş bir gözetleme kapısı ve gözetleme kapısına yerleştirilmiş küçük bir pencere varmış. Pencerenin altında, T harfi şeklinde yapılmış büyük, bronz bir kapı tokmağı varmış ama şekli, yosun ve taş mantarları yüzünden fark edilemez hale gelmiş. Prenses Nell, az bir güçle kapı tokmağını vurmuş ve külüstür durumuna bakarak, aslında bir cevap beklememiş ama ilk tak sesi çıkar çıkmaz pencere açılmış ve bir kaskla karşılaşmış. Çünkü diğer taraftaki kapı bekçisi, baştan ayağa, paslı, yosun kaplamış bir savaş zırhı giyiyormuş. Ama kapı bekçisi hiçbir şey söylememiş, sadece dik dik Prenses Nell'e bakmış ya da Prenses Nell öyle zannetmiş çünkü kaskın dar göz oyuklarından yüzünü göremiyormuş.

"Tünaydın," demiş Prenses Nell. "Affedersiniz ama ben buralarda bir gezginim ve bana bu gece kalacak bir yer verebilir misiniz acaba?"

Bekçi, tek bir söz söylemeden, pencereyi çat diye kapatmış. O yavaşça uzaklaşırken, Nell, onun zırhının gıcirtısını ve çingirtısını duyabiliyormuş.

Birkaç dakika sonra. Prenses Nell, bekçinin tekrar yaklaştığını duymuş, ama bu sefer ses iki katına çıkmış. Gözetleme kapısındaki paslı kilitler gümbürdemiş ve çığlık atmış. Kapı açılmış ve Prenses Nell kapıdan geri çekilmiş çünkü pas tabakaları, taş mantarı ve yosun parçaları, başından aşağı dökülmüş. Zırhlı iki adam orada duruyor, elleriyle onu içeri çağırıyormuş.

Nell kapıdan geçmiş ve kalenin karanlık sokaklarına girmiş. Kapı, arkasından kapanmış. Demir bir mekanizmayla. Prenses Neli'nin üst kol bölgesi kelepçelenmiş. Adamlar onu, zırhlı eldivenleriyle tutmuş. Kalenin sokaklarını, merdivenlerini ve koridorlarını geçerken onu havaya kaldırıp taşımışlar. Buralar tamamen ıssızmış. Fare ya da sıçandan başka bir şey görmemiş. Bacalardan duman çıkmıyor, pencerelerden ışık gelmiyormuş. Taht odasına giden uzun koridorda meşaleler karartılmış ve hava soğukmuş. Bazı yerlerde Prenses Nell, esas duruşta bekleyen zırhlı askerler görmüş ama hiçbiri hareket etmiyormuş. Bunların, boş zırhlar mı yoksa gerçek adamlar mı olduğunu anlayamamış.

Hiçbir yerde bir İnsan ya da yaşam belirtisi görmemiş: At boku, timsah derileri, havlayan köpekler, çalışan kanalizasyonlar... Bir an korkmuş çünkü çok fazla zincir varmış. Zincirlerin hepsi aynı ve biraz garip bir modeldeymiş. Her yerde onlardan görmüş: Sokak köşelerinde üst üste yığılmış, metal sepetlerden taşan, çatıların tepesinden sallanan, kuleler arasına bağlanmış zincirler...

Onu taşıyan adamların gıcirtısı ve çingirtısı, başka bir şey duymasını zorlaştırıyormuş ama kaleye doğru çıktıkça ve yaklaştıkça, yontma taşlardan yayılan sürtünme ve hırıltı seslerinin farkına varmış. Bu ses, son uzun koridordan hızla geçerlerken gittikçe artmış ve kalenin tam ortasındaki kubbeli taht odasına girerlerken neredeyse yeri göğü inletiyormuş.

Oda, yukarıdaki kubbelerin pencerelerinden biraz ışık girmesine rağmen karanlık ve soğukmuş. Duvarlarda, hareketsiz duran zırhlı adamlar diziliymiş. Odanın ortasında, bir adamın iki katı yüksekliğinde bir tahta oturmuş, ayna gibi ışıldayan zırh giymiş bir dev varmış. Onun aşağısında, bir bez parçası ve bir tel fırça tutan zırhlı bir adam varmış, hükümdarın bacak zırhlarından birini kuvvetlice parlatıyormuş.

"Turing Kalesi'ne hoş geldiniz," demiş hükümdar, metalik bir sesle.

Artık Prenses Nell'in gözleri loş ışığa alışmış ve tahtın arkasında başka bir şey görebilmiş: Bir gemi direği kadar kalın, büyük bir ağacın gövdesinden yapılmış ve pirinç levhalar ve kayışlarla desteklenmiş kocaman bir çark... Çark durmadan dönüyormuş ve Prenses Nell, bunun, üstlerindeki büyük yel değirmenine güç sağladığını fark etmiş. Makine yağından kararmış ve yapış yapış olmuş

kocaman dişliler, Çark'a bağlanmış ve onun gücünü, yatay bir şekilde her yöne yayılan ve duvarlardaki deliklerin içine doğru kaybolan diğer küçük çarklara aktarıyormuş. Daha önce her yerde duyduğu ses, bütün bu çarkların ve dişillerin dönüşü ve sürtünmesiymiş.

Bir yatay çark, taht odasının her duvarından geçiyormuş. Bu çark, kısa ve düzenli aralıklarla bir dişli kutusundan geçiyormuş. Kısa, kalın ve dört köşeli bir çark, duvardaki her dişli kutusundan dik bir açıyla çıkıyormuş. Bu dişli kutuları, askerlerin buldukları yerlere denk geliyormuş.

Hükümdarın zırhını parlatan asker, şimdi, hükümdarın ucu sivri dizliklerinden birini parlatmaya geçmiş. Böyle olunca. Prenses Nell'e arkasını dönmüş ve Nell, askerinin sırtının ortasında büyük, kare şeklinde bir delik görünce ürkmüş.

Nell, Turing Kalesi adının bir kinaye olduğunu az çok biliyordu; Bayan Matheson'ın Okulu'nda Turing hakkında bir şeyler öğrenmişti. Bilgisayarlarla uğraşan bir adamdı. Ansiklopedi sayfalarına dönüp araştırabilirdi ama Okuma Kitabı'nın, hikayeyi kendi tarzıyla anlatmasına izin vermeyi öğrenmişti. Belli ki askerler, zırlı adamlar değildi, muhtemelen aynı Turing Dükü için de geçerliydi.

Prenses Nell'in, Dük'ün insan olup olmadığını başarısızca anlamaya çalıştığı kısa ve çok da ilginç olmayan bir konuşmadan sonra Dük, onu sonsuza kadar zindana attığını duygusuzca açıkladı.

Bu tür şeyler artık Nell'i şaşırtmıyor ya da üzmüyordu çünkü Okuma Kitabı'yla olan ilişkisi boyunca yüzlerce kez olmuştu. Ayrıca Harv'ın ona kitabı verdiği ilk günden beri, hikayenin nasıl sonlanacağını biliyordu. Sadece hikaye dolambaçlıydı, daha yakından okudukça daha fazla dallanıp budaklanıyordu.

Askerlerden biri, duvardaki dişli kutusundan kendini sökmüş paldır küldür köşeye doğru yürümüş ve Prenses Nell'in her yerde gördüğü tuhaf zincirlerle dolu metal bir sepet almış. Sepeti, tahta doğru taşımış, ucunu bulana kadar çekmiş ve ucu, tahtın yan tarafındaki deliğe sokmuş. Bu sırada, başka bir asker de kendini duvardan sökmüş ve tahtın karşı tarafında mevzi almış. Bu asker miğferin açmış ve kafasının olması gerektiği yerde bir çeşit mekanik bir aygıt olduğu ortaya çıkmış.

Tahtın içinden, bir çatırtı sesi çıkmış. Diğer asker, zincirin diğer ucunu yakalamış ve miğferindeki aralıktan içeri sokmuş. Bir dakika sonra zincirin ucu, göğsündeki bir kapaktan fırlamış. Böylelikle yaklaşık 20 ya da 30 fit uzunluğundaki zincirin tümü, yavaşça ve gü-rültüyle sepetten çıkıyor, tahtın altına gizlenmiş gü-rültülü bir mekanizmaya giriyor, askerinin boğazından geçiyor, göğsündeki kapaktan dışarı çıkıyor ve oradan da yere düşüyor, yağlı bir yığın oluşturuyormuş. Bu işlem, Prenses Nell'in beklediğinden çok daha uzun sürmüş çünkü zincir sık sık yön değiştiriyormuş. Sepet boşalmaya başladığında, tekrar dolana kadar zincir, içine geri püskürüyormuş. Ama genel olarak, geri değil ileri doğru hareket ediyormuş. Sonunda son halka da sepetten çıkmış ve tahtın içine doğru kaybolmuş. Birkaç saniye sonra, tahttan gelen gü-rültü kesilmiş. Şimdi Nell, sadece diğer askerinin çatırtı sesini duyabiliyormuş. En sonunda o ses de kesilmiş ve zincir, göğsünden düşmüş. Asker, zinciri toplamış ve orada hazır duran boş bir sepete koymuş. Sonra, Nell'e doğru uzun adımlarla yürümüş, öne doğru eğilmiş. Sert, soğuk omzunu, oldukça rahatsız bir şekilde Nell'in karın çukuruna yerleştirmiş ve onu, bir mısır çuvalı gibi yerden kaldırmış. Kalenin içinde, birkaç dakika Nell'i taşımış, bu zamanın çoğu, bitmeyen taş merdivenleri inerek geçmiş. Sonunda onu, derin, karanlık ve soğuk bir zindana getirip, küçük ve tamamen karanlık bir hücreye koymuş.

"Prenses Nell, Moi'un ona öğrettiği ışık yapma büyülerinden birini kullanmış," dedi Nell.

Prenses Nell, odanın, bir ya da iki adımlık bir yer olduğunu görebiliyormuş. Bir duvarda, yatak görevi gören bir taş tezgah ve yerde de tuvalet için bir delik varmış. Arka duvardaki demir parmaklıklı küçük pencere, bir havalandırma borusuna çıkıyormuş. Görünüşe göre, bu boru, oldukça derin ve darmış ve Nell, en dibe çok yakınmış çünkü içinden hiç ışık gelmiyormuş. Asker hücreden

kandırmaya çalıştığı muhtemel gibiydi. Bu yüzden, bu mesaja aynı şekilde cevap vermeye sevinirken, gönderenin insan mı yoksa mekanik bir şey mi olduğunu anlayana kadar tedbirli bir yaklaşımda bulunma niyetindeydi.

Mesajın devamı CEVAP- - -VERMEK- - -ZİNCİR- - -ÇEK idi. 6 çizginin için anlamına geldiğini düşününce, bu, CEVAP VERMEK İÇİN ZİNCİRİ ÇEK oluyordu.

Nell, zincirin üstündeki eklem yerlerini çevirmeye başladı, kendine Dük diyen şahsiyetten gelen mesajı sildi ve BEN PRENSES NELL NEDEN BENİ HAPSETTİN ile değiştirdi. Sonra zinciri çekti ve biraz sonra zincir, onun hücrelerinden çekilmeye başladı. Birkaç dakika sonra, mesaj geri geldi:

HOŞGELDİN PRENSES NELL ŞİMDİ DAHA ETKİLİ BİR İLETİŞİM ŞEKLİ KURALIM

Onun arkasında, sayıları göstermek, sayıları harflere ve noktalama işaretlerine dönüştürmek için kullandıkları daha düzenli bir sistemin talimatları geldi. Bu da hallolunca, Dük şöyle dedi

BEN GERÇEK DÜK'ÜM. BU MAKİNELERİ BEN YARATTIM VE ONLAR BENİ SENİN ÜSTÜNDEKİ YÜKSEK KULEYE HAPSETTİ. KENDİSİNE DÜK DİYEN MAKİNE, YARATTIKLARIMIN EN BÜYÜĞÜ VE EN GELİŞMİŞİ.

Nell cevap verdi, BU ZİNCİR YÜZLERCE KİLO AĞIRLIĞINDA. BİR İNSANA GÖRE GÜÇLÜ OLMALISIN.

Dük cevap verdi ÇOK ZEKİSİN PRENSES NELL! ZİNCİRİN TAM AĞIRLIĞI ASLINDA BİNLERCE KİLO VE ONU, ODAMDA DURAN VE HAREKET GÜCÜNÜ MERKEZ ÇARKTAN ALAN BİR VİNÇ YOLUYLA KONTROL EDİYORUM.

Gece çoktan çayırlara çökmüştü. Nell, Okuma Kitabı'nı kapattı, sepetini topladı ve eve döndü.

Küçük bir çocukken yaptığı gibi, gece geç saatlere kadar Okuma Kitabı'yıydı ve bunun sonucunda da ertesi sabah kiliseye geç kaldı. Evde hasta yatan Bayan Matheson için özel bir dua okudular. Nell, ayinden sonra, birkaç dakikalığına ona uğradı. Ardından eve gitti ve tekrar Okuma Kitabı'na daldı.

Bir seferde iki problemle uğraşıyordu. Birincisi, kapıdaki kilidin nasıl işlediğini bulmak zorundaydı, ikincisi de, ona mesajı gönderenin insan mı yoksa makine mi olduğunu öğrenmek... Onun bir insan olduğundan emin olabilse, kilidi açmak için ondan yardım isteyebilirdi. Ama bu konuyu çözene kadar, planlarını bir sır olarak saklamak zorundaydı.

Kilidin, onun görebildiği sadece birkaç parçası vardı: Çevirme kolu, kilit dili ve en üste yerleştirilmiş, üstüne O'dan 9'a kadar sayılar kazınmış, pirinçten bir çift makara... Böylelikle farklı yönlerde çevirerek, 00 dan 99 a kadar bütün tam sayılan gösterebiliyordu. Bu makaralar, çevirme kolu ne zaman dönse, sürekli hareket ediyordu. Dükle konuşmak için kullandığı zincirin metrelercesini kesip çıkarmayı başardı ve böylece kilide, farklı mesajlar gönderip sonuçlarını görebiliyordu.

Üstteki sayılar, makineye giren her zincir halkasıyla değişiyordu ve belirli bir şekilde makinenin ne yapacağına karar veriyor gibiydi. Örneğin, sayı 09 olunca ve zincirin sonraki halkası dikey bir pozisyondaysa (Dük'ün 1 diye tanımladığı), makaralar dönüyor ve sayıyı 23'e getiriyordu. Ama onun yerine, diğer halka sıfırta (Dük'ün, yatay halkaları tanımladığı gibi), sayı makaraları 03'e geliyordu. Ama hepsi bu değildi. Bu durumda makine, bir sebepten, zincirin makinenin içinde hareket ettiği yönü tersine çeviriyor ve ayrıca halkayı, O'dan l'e atırıyordu. Yani makine, zinciri okumanın yanı sıra, zincire yazabiliyordu da...

Nell, Dükle yaptığı boş gevezelikten, makaraların üstündeki sayıların, şehirleri tanımladığını öğrenmişti. İlk başta, hangi şehirlerden diğer şehirlere gideceğini bilmiyordu ve bu yüzden, bir şehirden diğerine amaçsızca dolaştı, aralarındaki bağlantıları da karalama kağıdına yazdı. Bir süre sonra bu, 32 şehri ve bu şehirlerde olunca kilidin l'e ya da 0'a nasıl karşılık vereceğini listeleyen bir tabloya dönüştü. Tablodaki boşlukları doldurmak Nell'in biraz zamanını aldı çünkü şehirlerin bazılarını ulaşmak zordu - sadece makinenin, zincire bir sürü 0 ve 1 yazmasıyla ulaşılıbiliyordu.

Görünüşe göre, ona mesaj göndermekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan Dük onu sık sık durdurmasa, Nell 0'larla ve 1'lerle kafayı yiyebilirdi. Bu iki paralel araştırma süreci, birkaç hafta boyunca Nell'in bütün boş vaktini aldı. Sonuçta yavaş ama muntazam bir gelişme kaydetti.

"Kapındaki kilidin nasıl işlediğini öğrenmek zorundasın," dedi Dük. "Bu, bir kaçış gerçekleştirmeni ve gelip beni kurtarmanı sağlayacak. Sana talimatları vereceğim."

Tek konuşmak istediği şey teknolojiydi. Bu, Nell'in, onun insan mı yoksa bir makine mi olduğunu anlamasına yardımcı olmuyordu. "Sen neden kendi kilidini açmıyorsun," diye cevap verdi, "ve gelip beni kurtarmıyorsun? Ben dünyada yapayalnız kalmış zavallı, çaresiz bir gencim, korkmuş ve bir başına. Sen çok cesur ve güçlü birine benziyorsun, hikayen de oldukça fantastik. Artık aynı kaderi paylaştığımızı göre, her şeyin nasıl sonlanacağıru görmek için sabırsızlanıyorum."

"Makineler, benim kapıma özel bir kilit koydu, bir Turing makinesi değil/" diye cevap verdi Dük. "Kendini tarif et," yazdı Nell.

"Sıradan, özel bir şey yok - korkarım," yazdı Dük. "Peki ya sen?"

"Ortalamadan biraz daha uzunum, parlak yeşil gözlerim, çıkık elmacık kemiklerim ve dolgun dudaklarım, toplamadığım zaman belime kadar inen gür, simsiyah saçlarım var. İnce bel, güzel göğüsler, uzun bacaklar, çoğu zaman bir şey için heyecanlandığımda kızaran bembeyaz bir ten."

"Tarifin, rahmetli eşimi anımsattı, huzur içinde yatsın."

"Bana eşini anlat"

"Bu konu beni, öyle tarif edilemez bir üzüntüye boğuyor ki anlatmaya dayanamıyorum. Şimdi, Turing makinesi işine koyulalım."

Şehvetli yaklaşım bir yere varmadığından Nell, farklı bir yol denedi: Aptalı oynamak... Er ya da geç, Dük biraz sinirlenecekti. Ama hep, aşırı derecede sabırlıydı, yirminci kez "Başka bir şekilde açıklayabilir misin? Yine anlamadım," tekrarından sonra bile. Tabi ki, Nell'e göre... Üst katta elleri kanayana kadar duvarları yumrukluyor ve sadece sabırlıymış gibi yapıyordu. Yıllardır- bir kuleye hapsedilmiş bir adam, aşırı derecede sabırlı olmayı öğrenirdi.

Ona şiir göndermeyi denedi. O da güzel yorumlar gönderdi ama metale yazılacak kadar iyi olmadığını söyleyerek şiir göndermeyi reddetti.

Zindandaki yirminci gününde Prens Nell, sonunda kilidi açtı. Hızlı bir kaçıştan ziyade, kendini tekrar içeri kilitleti ve bir sonraki hareketini düşünmeye koyuldu.

Dük insansa, kaçışlarını planlamak için ona haber vermeliydi. Eğer bir makineyse, böyle yapmak bir felakete neden olabilirdi. Harekete geçmeden önce. Dük'ün kimliğini belirlemek zorundaydı.

Ona bir şiir daha yolladı.

Bir Yunanlı'nın aşkı için feda etti

Babasını, tacını ve memleketini.

Dinlenmek için durdular Nakşa'da,

Yalnız uyandı karada.

Aşkın gemisinin yelkenleri Yavaşça ilerliyordu denizde.

Ariadne kendinden geçti, dalgalanan kumların üzerinde

Ve evini düşledi. Minos affetmedi onu

Ve göz torbalarında biriktirdiği elmaslar

Bir Labirent'in içine attı onu.

Bu sefer yalnızdı. Karanlığın vahşi doğasında

Dolaştı Ariadne günlerce

Ta ki bir andaca takılıp düşene kadar

Parmaklarının arasında döndürdü

Yerden kaldırdı

Bir iple bağladı

Temizledi.

Onu hapsetmiş olana bir hediye oldu.

Görmez oldu gözleri gözyaşlarından

Parmaklarıyla okudu Ve kollarını açtı.

Cevap çok kısa sürede geldi ve her zamanki gibi aynı cevaptı: "Kelime becerini öyle kıskanıyorum ki... Şimdi itirazın yoksa dikkatimizi. Turing makinesinin işletim sistemine verelim."

Cesaretinin yettiği kadar açıkça göstermişti ama Dük hala mesajı almamıştı. Bir makine olmalıydı.

Neden onu kandırıyordu?

Belli ki mekanik Dük, Nell'in, Turing makinelerini öğrenmesini istiyordu. Yani bir makinenin bir şey istediği söylenebilirse...

Dük'ün programlamasıyla ilgili yanlış bir şeyler olmalıydı. Yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu ve bunu düzeltmesi için bir insana ihtiyacı vardı.

Nell, bu olayları anladığında, Turing Kalesi hikayesinin geri kalanı çabucak çözümlendi. Hücreden fark edilmeden çıktı ve gizlice kaleyi araştırdı. Askerler nadiren onu fark etti ve fark ettiklerinde doğaçlama hareket edemiyor, tekrar programlanmak için Dük'e geri gitmek zorunda kalıyorlardı. Sonunda Prenses Nell, yel değirmeninin altında, bir çeşit güç mekanizmasının bulunduğu bir oda buldu. Bu mekanizmanın bağlantısını keserek, Çark'ı durdurmayı başardı. Birkaç saat içinde, askerlerin sırtındaki yaylar bozuldu ve hepsi yürüdükleri yolda durdu. Bütün kale donup kalmıştı. Sanki Nell, kaleye büyü yapmıştı.

Şimdi serbestçe dolaşan Nell, Dük'ün tahtını açtı ve altında bir Turing makinesi buldu. Makinenin her iki tarafında, meşalesinin ışığıyla görebildiği kadarıyla, yerden aşağı doğru inen dar bir delik vardı. Dük'ün programının bulunduğu zincir, iki taraftan sarkıyor, bu deliklere doğru giriyordu. Nell, deliklere taş atmaya denedi ve taşların zemine çarpışını duymadı. Zincir, ölçülemez derecede uzun olmalıydı. Kalenin yüksek kulelerinden birinde Prenses Nell, bir sandalyede, kitap yığılı bir masanın üstüne düşmüş bir iskelet buldu.

Fareler, böcekler ve kuşlar, vücudu kemirerek yemişti ama beyaz saç ve sakallar hala masanın üstüne saçılmıştı ve boyun omurunun etrafında, T işaretiyle mühürlenmiş, altın bir zincir vardı.

Bir süre, Dük'ün kitaplarına göz attı. Bunların çoğu, yapmaya vakti olmadığı icatların taslaklarını çizdiği defterlerdi. Bir sürü taslak vardı: Paralel olarak çalışmak için yapılmış Turing makinesi orduları, 2'den daha fazla pozisyona girebilen halkaları olan zincirler, mesajları tek boyutlu zincirler yerine 2 boyutlu zincirlere hem yazıp hem okuyabilen makineler, bir tarafında taşınabilir bir Turing makinesinin takılabileceği 3 boyutlu bir Turing sistemi...

Tasarımları ne kadar karışık olsa da Dük, klasik Turing makinelerinden birine yeteri kadar uzun bir zincir yerleştirerek, bu yeni tasarımların hareketlerinin benzerini yapmanın bir yolunu buluyordu. Yani paralel ve çok boyutlu makineler, orijinal modelden daha hızlı çalışsa da, aslında farklı bir şey yapmıyordu.

Bir öğleden sonra Nell, en sevdiği çimenlikte oturuyor, Okuma Kitabı'nda böyle şeyler okuyordu. Binicisi olmayan bir robot at, korudan çıktı ve doğrudan ona doğru dörtnala koşmaya başladı. Bu çok tuhaf değildi aslında. Robot atlar, belirli kişileri aramak için dışarı gönderilebilecek kadar akıllıydı. Ama insanlar, bunları, Nell'i aramak için nadiren gönderirdi.

Robot at tüm hızıyla koştu, birkaç fit uzaklıkta durdu ve sonra toynaklarını çıkardı ve aniden durdu - bir insan taşımadığı zaman kolaylıkla yapabildiği bir numaraydı. Bayan Stricken'in el yazısıyla yazılmış bir not taşıyordu: "Nell, lütfen hemen gel. Bayan Matheson seni istedi, az zaman var."

Nell duraksamadı. Eşyalarını topladı, atın küçük bagajına tıktırdı ve ata bindi. "Yürü!" dedi. Kendini iyice yerleştirdikten ve dizginleri sıkıca tuttuktan sonra ekledi, "Son sürat"

Dakikalar içinde, robot at, ağaçların arasındaki boşluklardan, bir çitanın son hızıyla geçiyor, köpek yuvası sistemine doğru yokuşu tırmanıyordu.

Nell, hortumlara bakarak. Bayan Matheson'un 2 ya da 3 farklı şekilde Kaynak'a bağlandığını düşündü. Ama her şey, vücudunun üstüne yığılmış battaniyelerin altına sır gibi saklanmıştı. Sadece yüzü ve elleri görülebiliyordu ve onlara bakınca Nell, tanışıklarından beri ilk kez. Bayan Matheson'ın ne kadar yaşlı olduğunu hatırladı. Güçlü kişiliği, Nell'i ve bütün kızları, gerçek yaşının belirtilerini göremeyecek kadar kör etmişti.

"Lütfen bizi yalnız bırakın. Bayan Stricken," dedi Bayan Matheson. Bayan Stricken dikkatle, isteksiz ve sitemkar bakışlar atarak geri geçildi.

Nell, yatağın kenarına oturdu ve Bayan Matheson'un bir elini dikkatlice, sanki nadir bulunan bir ağacın kurutulmuş bir yaprağı gibi tuttu. "Nell," dedi Bayan Matheson, "son anlarımı nezaket kurallarıyla harcama."

"Ah, Bayan Matheson - " diye başladı Nell Ama yaşlı kadının gözleri büyüdü. Nell'e, sınıfta yıllarca kullanılmış ve hala susturma gücünü kaybetmemiş sert bir bakış attı.

"Buraya gelmeni istedim çünkü sen benim en sevdiğim öğrencimsin. Hayır! Bir şey söyleme sakın," diye Nell'i azarladı, Nell yüzünü eğdi, gözleri doldu. "Öğretmenlerin en sevdiği olmaması gerekir ama bütün günahlarımı itiraf etmem gereken ana yaklaşıyorum, o yüzden durum böyle.

"Ne olduğunu bilemesem de bir sırrın olduğunu biliyorum Nell ve sırrının, seni, eğittiğim diğer kızlardan farklı kıldığını da biliyorum. Bu okulu bitirdiğinde ve dünyaya düştüğünde - ki bu çok yakın - hayatında ne yapmayı düşündüğünü merak ediyorum."

"Yemin edeceğim, tabi ki, seçme hakkına sahip olduğum yaşa gelir gelmez. Ve sanırımı, programlama sanatı okumayı isterim, interaktif videoların nasıl yapıldığını öğrenmek. Bir gün, tabi ki Majesteleri'nin halkından biri olduktan sonra, iyi bir eş bulmak isterim ve belki de çocuk büyütme"

"Ah, kes şunu," dedi Bayan Matheson. "Sen genç bir kadınsın - tabi ki çocuk sahibi olmayı düşünürsün - her genç kadın bunu düşünür. Çok zamanım kalmadı Nell ve seni diğer kızlar gibi yapan şeylerden vazgeçip, seni farklı kılan şeylere odaklanmamız gerekiyor."

Bu noktada, yaşlı kadın, Nell'in elini şaşırtıcı bir güçle tuttu ve başını yastıktan biraz kaldırdı. Kaşlarındaki büyük kırışıklıklar ve çizgiler derinleşti ve çökük gözleri, kızgın bir görüntü aldı. "Senin kaderin bir şekilde çizilmiş Nell, Lord Finkle-McGraw'un bana gelip seni - kılıksız, kabilesiz, küçük bir kız - okuluma kabul etmemi istediği günden beri bunu biliyorum.

"Onlarla aynı şekilde hareket etmeyi deneyebilirsin - seni aynı yapmayı denedik - direnip gelecekte de öyleymiş gibi yapabilirsin ve hatta Yemin bile edebilirsin - ama hepsi bir yalan. Sen farklısın."

Bu cümleler, Nell'e, temiz dağ havasının aniden esen soğuk bir rüzgarı gibi çarptı ve uykusunu getiren duygusallık bulutunu ortadan kaldırdı. Şimdi zayıf ve tamamen savunmasızdı. Ama kötü bir şekilde değil.

"Beni büyütmüş, kabul etmiş kabilenin kucağını bırakmamı mı söylüyorsunuz?"

"Senin, kabileleri aşan o nadir insanlardan biri olduğunu ve artık kesinlikle bir kucağa ihtiyacın olmadığını söylüyorum," dedi Bayan Matheson. "Zamanla, bu kabilenin de diğerleri kadar iyi olduğunu göreceksin - aslında çoğundan daha iyi." Bayan Matheson derin bir nefes verdi ve battaniyelerinin içine gömülüyor gibi göründü. "Şimdi, çok zamanım yok. O yüzden bana bir öpücük ver ve kendi yoluna git, kızım."

Nell öne doğru eğildi ve dudaklarını. Bayan Matheson'un yanağına bastırdı, deri gibi sert görünüyordu ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Sonra, hemen gitmek istemediği için, başını çevirdi

ve birkaç dakikalığına Bayan Matheson'ın göğsüne koydu. Bayan Matheson, hafifçe Nell'in saçını okşadı.

"Elveda, Bayan Matheson," dedi Nell. "Sizi hiçbir zaman unutmayacağım."

"Ben de seni," diye fısıldadı Bayan Matheson.

* * *

Çok büyük bir robot at, Polis Memuru Moore'un evinin önünde duruyordu. Büyüklüğü, bir Percheron ve bir fil arasındaydı. Nell'in hayatında gördüğü en kirli şeydi - üstünü bağlamış kireç, başlı başına yüzlerce kilo ağırlığında olmalıydı; bok ve pis su kokuyordu. Hala yaprakları ve hatta birkaç tane de meyvesi olan bir dut dalı, yan yana duran iki zırh levhanın büküldüğü eklem yerine sıkışıp kalmıştı ve uzun civanperçemleri, ayak bileklerinde sürükleniyordu.

Polis Memuru, bambu ağaçlığının ortasında oturuyordu; pis ve çizilmiş bir piyade zırhına bürünmüştü. Kendisinin 2 katı büyüklüğünde olduğu için, komik bir biçimde kafasını küçük gösteriyordu. Miğferini çıkardı ve balık havuzuna düşürdü. Miğfer, batan bir savaş gemisinin boş gövdesi gibi suyun üstünde süzülürdü. Polis Memuru çok hüzünlü görünüyor; gözünü kırpmadan, yavaş ama acımasızca mor salkımları fetheden bir Japon sarmaşığına bakıyordu. Nell, onun yüzündeki ifadeyi görür görmez, çay yapıp ona getirdi. Polis Memuru, taşları bayat ekmek gibi küçük parçalara ayırabilen zırhlı elleriyle, kaymak taşından yapılmış küçük fincana uzandı. Fincanı, Nell'in ellerinden, tıbbi bir robot hassasiyetiyle aldı ama fincanı dudaklarına götürmedi. Belki de halsizliğinden, mesafeyi ayarlayamamaktan ve porseleni çenesine çarpmaktan ve hatta kendi başını kesmekten korktu.

Fincanı sadece tutmak, buharın yükselişini izlemek onu sakinleştiriyor gibiydi. Burun delikleri bir kez genişledi, sonra bir kez daha. "Darjeeling çayı," dedi. "İyi seçim. Her zaman Hindistan'ın Çin'den daha medeni bir yer olduğunu düşünmüştümdür. Şimdi bütün kokulu çayları atmam zorundayım, bütün Keemun ve Lapsang Souchong çaylarını. Seylan çayına ve siyah çaya dönme vakti." Kendi kendine güldü.

Beyaz, kurumuş tuz lekeleri, Polis Memuru'nun gözlerinin köşelerinden akıyor ve saç çizgisinde kayboluyordu. Miğferini takmadan ata binip hızlıca gitmişti. Nell, Polis Memuru'nu, Çin'de robot savaş atının üzerinde gürlerken görebilmeyi çok isterdi.

"Son kez emekli oldum," diye açıkladı. Çin'in olduğu tarafa bakarak başını salladı. "Orada bir beyefendi için danışmanlık işi yapıyordum. Anlaşılması zor bir adam. Şimdi ölü. Çok yönlü bir adamdı ama şimdi, sadece başarılı olamamış diğer bir lanet Çin kumandanı olarak tarihe geçecek. Bu çok garip, tatlım," dedi, ilk kez Nell'e bakarak, "akıntıya karşı kürek çekerek kazandığın para. Sonuçta, elde ettiğin para iyiyken kaçmak zorundasın. Çok onurlu bir davranış değil sanırım ama zaten danışmanlar arasında onur yoktur."

Nell, Polis Memuru Moore'un son olaylar hakkında derin bir tartışmaya girmek istediğini düşünmüyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Sanırım yıllar önce bana anlatmaya çalıştığınız şeyi, sonunda anladım, zeki olmakla ilgili," dedi.

Polis Memuru, birden canlandı. "Duymaktan memnun olurum."

"Vicky'lerin karmaşık bir ahlak ve davranış yasası var. Eski bir neslin ahlaki iğrençliğinden ortaya çıkmış. Esas Victorianların, Georgianları ve Krallığı takip ettiği gibi. Eski kafalı insanlar bu yasaya inanıyor çünkü buna zorunlu tutuldu. Çocuklarını da bu yasaya inandırarak büyüttüler - ama çocukları buna, tamamen farklı sebeplerden dolayı inanıyor."

"İnanıyor," dedi Polis Memuru, "çünkü onları buna inandırarak beyinlerini yıkadılar."

"Evet Bazıları hiçbir zaman sorgulamıyor - neye inandıklarını söyleyebilen ama neden inandıklarını söyleyemeyen dar görüşlü insanlar olarak yetişiyorlar. Diğerleri de toplumun ikiyüzlülüğünün farkına varıyor ve baş kaldırıyor - Elizabeth Finkle-McGraw'un yaptığı gibi."

"Sen hangi yoldan gitmeyi planlıyorsun, Nell?" dedi Polis Memuru, çok ilgilenmiş görünüyordu. "Uyum mu başkaldırı mı?"

"İkisi de değil. İki yol da cahilce - ikisi de sadece çelişki ve belirsizlikle başa çıkamayan insanlar için."

"Ah! Şahane!" dedi Polis Memuru. Noktalama işareti olarak, boş eliyle yere vurdu ve yerden çıkan kıvılcımlar Nell'in ayaklarına güçlü bir şok gönderdi.

"Sanırım Lord Finkle-McGraw, zeki bir adam olduğu için, toplumundaki ikiyüzlülüğü görüyor ama yine de ilkelerini destekliyor çünkü uzun vadede en iyi olan bu. Ve sanırım, toplumunun tarihini onun anladığı gibi anlamayan genç insanlara, bu görüşü en iyi nasıl aşılacağı konusunda endişeleniyor - bu da, benimle neden ilgilendiğini açıklayabilir. Okuma Kitabı, ilk Finkle-McGraw'un fikri olabilir - bu işe sistematik olarak başlamanın ilk adımı."

"Dük, kartlarını kapalı oynuyor," dedi Polis Memuru Moore, "ve bu yüzden, çıkarımlarının doğru olup olmadığını söyleyemem. Ama birbiriyle bağlantılı olduğunu kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi bütün parçaları birleştirdiğine göre ne yapmayı planlıyorsun? Birkaç yıllık daha eğitim ve terbiye, seni Yemin etme konumuna getirecek."

"Tabi ki, Atlanta kabilesinde avantajlarımın olabileceğinin farkındayım," dedi Nell, "ama düz ve dar yoldan gitmenin bana uygun olduğunu sanmıyorum. Şimdi, kaderimi aramak için Çin'e gidiyorum."

"Peki," dedi Polis Memuru Moore, "Yumruklara dikkat et" Bakışları, yıpranmış, pis zırhının üzerinde dolaştı ve suda yüzen miğferinde sabitlendi. "Geliyorlar."

En iyi araştırmacılar, Burton gibi, uyum sağlamak için her şeyi yapardı. Bu ruhla Nell, umumi bir N.D.'nin önünde durdu, uzun elbisesini çıkardı ve yeni kıyafetler derledi - üstünde turuncu, titreşimli harflerle SHIT HAPPENS yazan lacivert dar bir tulum. Deniz kıyısında, eski kıyafetlerini, bir çift elektrikli patenle takas etti ve sonra Causeway'e doğru yola çıktı. Causeway, birkaç mil boyunca yavaşça yükseldi. Sonra Pudong Ekonomi Bölgesi ve onun ilerisinde de Shanghai görünmeye başladı. Birden hızını artırdı ve patenlerin güç desteğini kesmek zorunda kaldı. Şimdi sınırı geçmişti. Nell, Çin'de yalnızdı.

**Hackworth ailesi bir araya gelir,
Hackworth, arayışında yeni bir yol izler,
beklenmedik bir arkadaşı.**

Atlantis/Seattle, küçük ve tam yerinde tasarlanmıştı. Puget Sound'un, çoktan doğal adalarla dolmuş, dar ve dolambaçlı boğazları, yapay olanlara çok yer bırakmıyordu. Bu yüzden oldukça uzun, ince bir biçimde, akıntılara ve nakliye rotalarına paralel yapılmıştı. Parklar, çayırlar, kırlar, beyefendi çiftlikleri ve malikanelere gelince, gayet cimri davranmışlardı. Seattle bölgesinin çoğu, hala yeterince zengin, medeni ve kibardı. Bu yüzden New Atlantallılar, orada yaşamaya itiraz etmiyordu. Küçük Victorian yerleşim bölgeleri, her yere, özellikle de gölün doğusuna, yazılım Hanlarının sisli ormanlık arazilerine yayılmıştı. Gwen ve Fiona bu bölgelerden birinde bir konak almıştı.

Bu küçük New Atlantis parçaları, etrafı saran ormanda, sabahlık giymiş ve yaka takmış bir papazın. Tamtamların mağarasında dikkat çekeceği kadar göze çarpıyordu. Burada hakim olan mimari, Neo-

Victorian prensiplerini benimsememiş olanlardan farklı olarak, yeraltındaydı. Sanki bu insanlar, bir sebepten, insanlıklarından utanıyordu. Yarısı gömülü olsa bile bir ev, doğru düzgün bir ev değildi; oraya buraya yayılmış ve örtülü geçitlerle ya da tünellerle birbirine bağlanan mimari birimlerin bir birleşimiydi. Doğru düzgün birleştirilerek ve yüksek bir yere inşa edilerek, bu mimari birimler, zengin hatta ihtişamlı bir ev oluşturabilirdi. Ama ailesini ziyaret etmek için bu topraklardan geçen Hackworth'e göre, bunların hepsi kasvetli ve karışık. Tamamlar arasında geçirdiği 10 yıl Victorian estetik anlayışını etkilememişti. Bir evin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını anlayamıyordu. Evlerin hepsi, beyindeki sinir hücreleri gibi birbirine geçmişti.

Akıl gözü, tekrar, görme korteksinin kontrolünü ele geçirdi; aksonlar ve onlara doğru giden lifler, siyah, 3 boyutlu bir boşlukta asılı duruyordu. Onların arasında uzay araçları gibi manevralar yapan analitik işlemci çubukları, sinir liflerinin arasında buluşuyor ve birbirine bağlanıyordu.

Gördüğü şey, hayal olmak için fazla agresif, halüsinasyon olmak için fazla soyuttu. Soğuk bir sis rüzgarı suratına vurana kadar gözünün önünden gitmedi. Gözlerini açtı ve Adam Kaçıran'ın, yosun tutmuş dağ sırtından çıktıktan sonra durduğunu fark etti. Altında, sistemli bir şekilde tasarlanmış, birkaç arnavut kaldırımlı sokağı olan çanak biçiminde bir alan, etrafı kırınılı sardunyalarla çizilmiş yeşil bir park, beyaz kuleli bir kilise, siyah, demir parmaklıklarla çevrilmiş, beyaz badanalı, 4 katlı Georgia binaları vardı. Güvenlik sistemi kötü ve zayıf. Yazılım Hanları, bu tür işlerde en az Majesteleri'nin uzmanları kadar iyiydi. Bu yüzden, bu bölgedeki bir New Atlantis yerleşim bölgesi, bu sorumluluğu taşımak için komşularına güvenebilirdi.

Hackworth, aşağıdaki küçük yerleşim bölgesine bakarken ve ne kadar tanıdık geldiğini düşünürken. Adam Kaçıran, dik bayırdan dikkatlice iniyordu. Tamamlardan ayrıldığından beri, bir deja vu hissine kapılmadan 10 dakika geçirmemişti ve şimdi bunu, çok daha güçlü hissediyordu. Belki de bunun sebebi, kısmen bütün New Atlantis yerleşimlerinin birbirine benzemesiydi. Ama Fiona'yla olan iletişimde, bir şekilde burayı gördüğünü zannediyordu.

Zil bir ya da iki kez çaldı ve ekoseli üniforma etekleri giymiş genç kızlar, kubbesi olan bir okuldan çıkmaya başladı. Hackworth, buranın Fiona'nın okulu olduğunu ve burada tamamen mutlu olmadığını biliyordu. Kızlar kalabalığı geçtikten sonra. Adam Kaçıran'ı okul bahçesine sürdü ve pencerelere bakarak binanın etrafında bir kez dolandı. Çok uğraşmadan kızını gördü, kütüphanede bir masaya oturmuş ve bir kitaba gömülmüştü, görünüşe göre bir disiplin cezasıydı.

İçeri girip ona sarılmayı çok istedi çünkü ceza gibi saatlerce acı çektiğini ve yalnız bir kız olduğunu biliyordu. Ama Hackworth, New Atlantis'teydi ve uyması gereken görgü kuralları vardı. Her şeyin bir sırası vardı.

Gwendolyn'in konağı sadece birkaç blok ötedeydi. Hackworth zili çaldı, artık bu evde bir yabancı olduğu için bütün formaliteleri yerine getirmeye kararlıydı.

"Ziyaretinizin neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?" dedi hizmetçi ve Hackworth tepsiye kartını fırlattı. Hackworth, Amelia adlı bu kadını sevmiyordu çünkü Fiona onu sevmiyordu. Fiona onu sevmiyordu çünkü Gwen ona, ev halkını disipline sokma yetkisi vermişti ve Amelia, bunun tadını çıkaran cinstendi.

Bütün bunları nasıl bilebildiğini merak ederek kafasını karıştırmamaya çalıştı.

"İş," dedi Hackworth, hoş bir şekilde. "Aile işleri."

Amelia merdivenlerin yarısındaydı ki sonunda gözleri Hackworth'ün kartına odaklandı. Neredeyse tepsiyi düşürüyordu ve dengesini korumak için bir eliyle merdivenlerin parmaklığına tutunmak zorunda kaldı. Birkaç dakika orada donup kaldı, arkasını dönme isteğine direnmeye çalıştı ama sonunda teslim oldu. Yüzündeki ifade, nefret ve merakın mükemmel bir karışımıydı.

"Lütfen işinizi yapın," dedi Hackworth, "ve terbiyesizce dramatize etmekten vazgeçin."

Amelia başını önüne eğdi, lekelenmiş kartla merdivenleri hızla çıktı. Yukarıda, uzun bir süre, kısık sesli bir kargaşa yaşandı. Birkaç dakika sonra Amelia, cesaretini toplayıp aşağı indi ve Hackworth'e salonda rahatına bakmasını söyledi. Hackworth de öyle yaptı. Yokluğunda Gwendolyn'in, evliliklerinin ilk yıllarında çok vakit harcayarak planladığı, uzun vadeli mobilya alma stratejilerini yerine getirebildiğini fark etti. Protokol Uygulama'da çalışan gizli ajanların eşleri ve dulları, iyi bakılacaklarına inanabilirdi ve Gwen, Hackworth'ün maaşının öylece durup toz kaplamasına izin vermemişti.

Eski eşi, dikkatlice merdivenlerden indi, salonun konik camlı kapılarının arkasında bir an durdu ve ince tül perdelerden ona dikkatle baktı. Sonunda, Hackworth'ün bakışlarıyla buluşmadan odaya girdi ve ondan oldukça uzak bir koltuğa oturdu. "Merhaba Bay Hackworth," dedi.

"Bayan Hackworth. Ya da Bayan Lloyd'a geri mi döndünüz?"

"Evet."

"Ah, bu zormuş." Hackworth, Bayan Lloyd ismini duyduğunda, birbirlerine yaptıkları kurlar aklına geldi

Birkaç dakika öylece oturdular, hiçbir şey söylemeden. Sadece büyük duvar saatinin sıkıcı tik-taklarını dinlediler.

"Pekala," dedi Hackworth, "hafifletici sebeplerle canınızı sıkmayacağım çünkü beni affetmenizi istemiyorum ve açıkça söylemek gerekirse bunu hak ettiğime emin değilim."

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Bilmenizi isterim ki Bayan Lloyd, boşanmak için attığınız adımı anlıyorum ve bu yüzden bir öfke beslemiyorum."

"Bunu bilmek rahatlatıcı."

"Ayrıca bilmelisiniz ki kendimi kaptırdığım hiçbir davranışın sebebi sizi ve evliliğimizi reddetmek değildi. Aslında, sizde hiçbir kusur bulduğumdan değil, daha ziyade kendimde kusur bulduğumdan."

"Buna açıklık getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Eski ilişkimizi tekrar alevlendirmek için göğsümde besleyeceğim tek bir umudun, ne kadar yürekten olursa olsun, boş olduğunu fark ettim. Bu yüzden, bu günden itibaren sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Durumu tamamen anladığınızı duymanın, beni ne kadar rahatlattığını anlatamam."

"Fakat herhangi bir karışıklığı çözmek için yardımcı olmak, sizin ve Fiona'nın hizmetinizde olmak isterim."

"Çok nazıksınız. Size avukatımın kartını vereyim."

"Ve tabi ki, kızımınla bir şekilde tekrar iletişim kurmayı da dört gözle bekliyorum."

Bu noktaya kadar, bir makine gibi tıkır tıkır giden konuşma, şimdi yoldan çıkmış ve düşüp parçalanmıştı. Gwendolyn kızardı ve kaskatı kesildi.

"Sen - seni aşağılık herif."

Ön kapı açıldı. Fiona, okul kitaplarıyla eve girdi. Amelia hemen oraya koştu, arkasını giriş kapılarına dönerek Fiona'nın görüşünü engelledi. Kısık, sınırlı bir ses tonuyla onunla konuşuyordu.

Hackworth kızının sesini duydu. Tatlı bir sesi vardı, güçlü bir alto. Bu sesi nerede duysa tanırdı. "Bana yalan söyleme, onun atını tanıdım!" dedi ve sonunda Amelia'yı omzuyla itti, salona hızla girdi. Uzun boylu ve güzeldi, mutluluğun vücut bulmuş haliydi sanki. Şark halısının üstünde iki adım attı ve kendini kanepeye doğru, babasının kollarına attı. Hem ağlayarak hem gülerek orada birkaç dakika durdu.

Odadan çıkarken Gwen'e, Amelia'nın eşlik etmesi gerekti, sonra hemen geri geldi ve orada mevzi aldı. Askeri bir muhafız gibi ellerini arkasında birleştirdi ve Hackworth'ün her hareketini gözlemledi.

Hackworth, neden şüphelendiklerini anlayamadı - kızıyla salonda cinsel ilişkiye girebileceğinden mi? Ama sinir bozucu şeyleri düşünerek anı mahvetmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Amelia'yı aklından çıkardı.

Baba ve kızın 15 dakika konuşmasına izin verildi. Aslında, gelecekteki konuşmaları için konuları sıraya diziyorlardı. Gwen odaya tekrar girecek kadar sakinleşince, o ve Amelia omuz omuza duruyor, aynı duyguları paylaşarak titriyordu. Sonra Gwen araya girdi.

"Fiona, sen pat diye girdiğinde - baban - ve ben çok ciddi bir tartışmanın ortasındaydık. Lütfen bizi birkaç dakika yalnız bırak."

Fiona öyle yaptı, isteksizce. Gwen eski pozisyonunu aldı ve Amelia odadan çekildi. Hackworth, Gwen'in resmi işlemlerle ilgili bazı belgeler getirdiğini fark etti.

"Bunlar, boşanma şartlarımızı gösteren belgeler, Fiona'yla ilgili bütün durumları içeriyor," dedi. "Korkarım, zaten şu anda ihlal ediyorsunuz. Tabi ki bu affedilebilir çünkü gönderi adresinizin olmaması, bunu size bildirmemizi imkansız hale getirdi. Söylemeye gerek yok, evime gelmeden önce bu belgeler hakkında bilgi edinmeniz gerekiyor."

"Elbette," dedi Hackworth. "Bunları benim için saklamışsınız, teşekkür ederim."

"Şimdi bu araziyi terk etme inceliğinde bulunursanız -"

"Tabi ki. İyi günler," dedi Hackworth, kağıt rulosunu Gwen'in titreyen ellerinden aldı ve hızla çıktı. Amelia'nın kapıdan ona seslendiğini duyunca biraz şaşırıldı.

"Bay Hackworth. Bayan Lloyd yeni bir ikamet oluşturup oluşturmadığınızı bilmek istiyor, kişisel eşyalarınızın gönderilebilmesi için."

"Şimdilik hayır," dedi Hackworth. "Yoldayım."

Amelia'nın yüzü parladı. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Ah, tam olarak bilmiyorum," dedi Hackworth. Bir hareket gözüne çarptı ve ikinci kattaki bir pencerede Fiona'yı gördü. Pencereyi açıyordu. "Ben bir tür arayıştayım."

"Ne arıyorsunuz. Bay Hackworth?"

Tam olarak söyleyemem. Bilirsiniz, çok gizli şeyler. Bir simyacıyla ilgili bir şey. Kim bilir, belki periler ve cinler de olacak. Döndüğümde sizi bilgilendirmekten mutluluk duyarım. O zamana kadar, lütfen Bayan Lloyd'a, o kişisel eşyaları bir süre daha saklayacak kadar anlayışlı olup olamayacağını sorun. Muhtemelen 10 yıldan daha fazla sürmez."

Bunu dedikten sonra Hackworth, Adam Kaçıran'ı ileri doğru dürttü ve ölçülü bir hızla ilerlemeye başladı.

Fiona, arnavut kaldırımlı sokakta çabucak ilerleyen akıllı tekerlekli velespite bindi. Güvenlik sisteminin tam dışında babasına yetişti. Annesi ve Amelia, onların bir blok gerisinde bir arabayla görüldü ve ani tehlike hissi, Fiona'nın, velespitin selesinden. Adam Kaçıran'ın arka tarafına düşünmeden atlamasına sebep oldu. Filmlerdeki, dörtnala giden bir attan diğerine atlayan kovboylar gibiydi. Kovboy hareketlerine alışık olmayan etekleri, bacaklarına dolanmıştı ve sonunda Adam Kaçıran'ın arkasında bir fasulye çuvalı gibi sallanmaya başladı. Bir eliyle, gerçek bir at olsaydı kuyruğunun olacağı yerdeki tutma yerine tutunuyor, diğer koluyla babasının beline sarılıyordu.

"Seni seviyorum. Anne!" diye bağırdı, sistemden geçerken ve New Atlantis aile hukukunun yetki sınırlarından çıkarken. "Senin için aynısını söyleyemeyeceğim, Amelia! Ama yakında geri döneceğim, benim için endişelenmeyin! Hoşçakalın!"

Sonra eğrelti otları ve sisler arasında kayboldular, ormanın derinliklerinde yalnızlardı.

**Carl Hollywood Yemin eder;
Thames Nehri kıyısında yürüyüş;**

Lord Flnkle-McGraw'la karşılaşma.

Carl, ılık bir Nisan gününde, Westminster Manastırı'nda Yemin etti ve sonrasında, nehir kenarında yürüyüşe çıktı. Onun şerefine düzenlenen kabul töreni, Leicester Meydanı yakınlarındaki Hopkins Tiyatrosu'ndaydı. Ama o, hemen gitmek istemedi. Elektrikli ayaklıkları olmadan bile, çoğu insandan daha hızlı yürürdü. Yetersiz beslenmiş bir tiyatro öğrencisi olarak Londra'ya ilk gelişinden beri, gezinmek için araçları değil yürümeyi tercih etmişti. Yürümek, Özellikle de yayaların az olduğu Rıhtım'da, ona eski, büyük, hakiki purolarını ya da Briar piposunu içme özgürlüğü verirdi. Artık bir Victorian olması, alışkanlıklarından vazgeçmesi anlamına gelmezdi; aslında tam tersiydi Kendi dumanının oluşturduğu kuyruklu yıldız benzeyen bir çemberin içinde, şarapnel çukurlu Kleopatra'nın İğnesi'nin önünden geçerken, bunu sevmeye başlayabileceğini düşündü.

Silindir şapkalı bir beyefendi, parmaklıklara yaslanmış, hissiz bir şekilde suya bakıyordu. Carl yaklaştıkça bu adamın, Lord Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw olduğunu gördü. Bir iki gün önce, görüntülü bir telefon konuşmasında, yakın bir zamanda yüz yüze görüşmek istediğini söylemişti. Carl Hollywood, yeni kabul edildiği kabilesini hatırlayarak, şapkasını çıkarıp selam verecek kadar yakınlaştı. Finkle-McGraw, selamlamayı biraz şaşkınlıkla kabul etti. "Lütfen içten tebriklerimi kabul edin, Bay Hollywood. Kabileye hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

"Hopkins'deki oyunlarınızdan hiç birine katılamadığım için çok üzgünüm - katılan arkadaşlarım bundan daha fazla övgüyle bahsedemezdi."

"Arkadaşlarınız çok nazik," dedi Carl Hollywood. Görgü kurallarından hala emin değildi. İltifatı olduğu gibi kabul etmek kibirli olurdu; Majesteleri'nin arkadaşlarının beceriksiz tiyatro uzmanları olduklarını ima etmek çok da büyük bir ilerleme sayılmazdı. Bu arkadaşları, çok iyi yürekli olmakla itham ederek, daha tehlikesiz bir yolu seçti.

Finkle-McGraw, parmaklıklardan ayrıldı ve nehir kıyısında yürümeye başladı, onun yaşındaki bir adam için hızlı bir tempoda yürüyordu.

"Ticaret ve bilim alanlarında ışı ışı parladağı kadar, artistlere de çok ihtiyacı olan kabilemize değerli katkılarınız olacağını söyleyebilirim."

Biraz önce resmi bir şekilde koruyacağına Yemin ettiği kabileyi eleştirmek istemeyen Carl, dudak büktü ve daha uygun cevaplar düşündü.

Finkle-McGraw devam etti, "Kendi çocuklarımızı sanat icra etmeye teşvik etmekte ya da sizin gibi yeteri kadar adamı kabilemize çekmekte ya da belki ikisinde de başarısız olacağımızı düşünüyor musunuz?"

"Saygısızlık etmek istemem Majesteleri ama bu fikrinize tam olarak katılmıyorum. New Atlantis'in birçok kaliteli artisti var."

"Ah, yapmayın. Neden hepsi kabileye sizin gibi dışarıdan geliyor? Gerçekten Bay Hollywood, bir tiyatro yapımcısı olarak, şöhretiniz için bunu yapmak avantajlı olmasaydı, Yemin eder miydiniz?"

"Sanırım sorunuzu, kendi aydınlanmam için, bir Sokrates diyalogunun bir parçası olarak yorumlayacağım," dedi Carl Hollywood, dikkatlice, "bir ikiyüzlülük ithamı olarak değil. Aslına bakarsanız, sizle karşılaşmadan biraz önce, puromun tadını çıkarıyor, Londra'ya bakınıyor ve bunların hepsinin tam bana göre olduğunu düşünüyordum."

"Tam size göre çünkü şimdi belli bir yaşa geldiniz. Başarılı ve tanınmış bir artistsiniz. Düzensiz bohem hayat, artık sizi cezbetmiyor. Fakat gençken o hayatı yaşamasaydınız şu anki konumuza gelebilir miydiniz?"

"Öyle dersiniz," dedi Carl, "gelecekte, genç bohemler için bazı hazırlıklar yapmayı denemekte hemfikirim - "

"Bu bir işe yaramaz," dedi Finkle-McGraw. "Bunu yıllardır düşünüyorum. Aynı fikir benim de aklıma gelmişti: Bütün büyük şehirlere serpiştirerek, sanata yakın, genç bohemler için eğlence parkları kurmak... Buralarda, buna istekli genç New Atlantisliler bir araya gelebilir ve hazır olduklarında da bölücü olabilirdi. Ama bütün olay çelişkiliydi. Bay Hollywood, yaklaşık 10 yıldır, sistematik bir şekilde bölücülüğe teşvik etmek için çok çaba gösterdim."

"Öyle mi? Genç bölücülerimizin, diğer kabilelere göç etmesinden endişe etmiyor musunuz?"

Eğer Carl Hollywood kendi kışını tekmeleyebilseydi, bu cümleyi bitirir bitirmez öyle yapardı. Yakın zamanda herkesin duyduğu, Elizabeth Finkle-McGraw'un CryptNete kaçışını unutmuştu. Ama Dük bunu sakinlikle karşıladı.

"Bazıları göç edecek, torunumun olayının gösterdiği gibi. Ama böylesine genç bir insanın başka bir kabileye taşınması gerçekte ne anlama gelir? Gençliğin verdiği saflığı aştıklarını ve artık, sadece kolay yolu seçmek için bir kabileye ait olmak istemedikleri anlamına gelir - prensipler geliştirmişlerdir, kişisel bütünlükle ilgilenirler. Yani kısacası, itibarı olan New Atlantis'in üyeleri olma yaşına gelirler - sonunda New Atlantis'in, bütün kabileler içinde en iyisi olduğunu anlama bilgeliğini edindikleri yaşa."

"Stratejiniz, benim anlamam için fazla zor. Açıkladığınız için teşekkür ederim. Bölücülüğü destekliyorsunuz çünkü kişinin safça düşündüğü şeylere karşıt bir etkisi olacağını düşünüyorsunuz."

"Evet. Ve bir Varlıklı Lord olmanın bütün amacı bu - toplum menfaatlerine bir bütün olarak bakmak. Her halükarda bu bizi, Times'ın interaktif video bölümüne koyduğum ilan konusuna ve son görüntülü telefon konuşmamıza getiriyor."

"Evet," dedi Carl Hollywood, "Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı adındaki bir projede rol almış oyuncularını arıyorsunuz."

"Okuma Kitabı benim fikrimdi. Yapılması için ben yetki verdim. Oyunculuk ücretlerini ben ödedim. Tabi ki, medya sisteminin düzenlenme şekline dolaylı, ücretleri gönderdiğim oyuncuların kimliklerini belirleme yöntemim olmadı - bu yüzden ilan vermem gerekti."

"Majesteleri, size doğrudan söylemeliyim - bütün bu önemli konuşmayı yüz yüze yapmakta ısrar etmeseydiniz telefonda da söylerdim - ben kendim Okuma Kitabı'nda rol almadım. Bir arkadaşım aldı. İlanı gördüğümde, ben onun adına cevap vermeyi üstlendim."

"Oyuncuların sık sık, onları beğenen izleyicileri tarafından arandığını biliyorum," dedi Finkle-McGraw, "ve sanırım, bu durumda neden aracılık etmeyi tercih ettiğinizi de anlıyorum. Sizi temin ederim ki, benim gerekçelerim tamamen tehlikesiz."

Carl, yaralı bir bakış attı. "Majesteleri! Ben asla aksini düşünmedim. Bahsi geçen genç bayanı sizden gelebilecek bir kötülükten korumak için değil, sadece onun şu anki koşulları, onunla iletişim kurmayı zor bir iş haline getirdiği için bu rolü üzerime alıyorum."

"O zaman yalvarırım bana bu genç kadın hakkında bildiklerinizi anlatın."

Carl, Varlıklı Lord'a, Miranda'nın Okuma Kitabı'yla ilişkisini kısaca açıkladı.

Finkle-McGraw, Miranda'nın her hafta Okuma Kitabı'na harcadığı zamanla yakından ilgilendi. "Tahminleriniz tam doğru olmasa bile, bu genç kadın, tek başına, Okuma Kitabı'nın o kopyasının oyunculuğunun en az 10'da 9'unu yapmış olmalı."

"O kopyası mı? Başka kopyalarının da olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Finkle-McGraw, birkaç dakika sessizce yürüdü sonra daha alçak bir sesle devam etti. "Toplam 3 kopya vardı. İlki, torunuma gitti - takdir edersiniz ki, bunu size sır olarak söylüyorum. İkinci bir kopyası, kitabı yaratan zanaatkarın kızı Fiona'ya gitti. Üçüncüsü de küçük bir kabilesiz kız Nell'in ellerine düştü."

"Uzun lafın kısası, üç kızda da farklı bir şekilde sonuç verdi. Elizabeth ukala ve asi oldu, yıllar önce de Okuma Kitabı'na olan ilgisini kaybetti. Fiona zeki ama karamsar, klasik bir manik depresif artist... Fakat Nell, umut vadeden bir genç bayan."

"Kızların kullanma alışkanlıklarıyla ilgili bir analiz hazırladım, medya sisteminin mahremiyeti tarafından gizleniyordu ama oyuncuları işe almak için ödediğimiz faturalardan anlaşılabilirdi. Elizabeth'in durumunda, yüzlerce farklı oyuncunun rol aldığı ortaya çıktı. Fiona'nın durumunda, faturalar dikkat çekici bir şekilde düşüktü çünkü oyunculuğun çoğu, hizmetleri için para talep etmeyen biri tarafından yapılmıştı - muhtemelen babasıydı. Ama bu başka bir hikaye. Nell'in durumunda, bütün oyunculuk aslında aynı kişi tarafından yapılmıştı."

"Sanki," dedi Carl, "benim arkadaşım, Nell'in kopyasıyla bir ilişki kurmuştu - "

"Ve dolayısıyla Nell'le de," dedi Lord Finkle-McGraw.

Carl, "Neden oyuncuyla iletişime geçmek istediğinizi sorabilir miyim?" dedi.

"Çünkü O, burada olanların bir merkez noktası," dedi Lord Finkle-McGraw, "ki bunu hiç beklemiyordum. Oyuncunun önemli olacağı, esas planın bir parçası değildi."

"Bunu o yaptı," dedi Carl Hollywood, "kariyerini ve hayatının büyük bir bölümünü feda ederek. Bunu anlamanız çok önemli Majesteleri, o, sadece Nell'in öğretmeni değildi. O, Nell'in annesi oldu."

Bu sözler, Lord Finkle-McGraw'u fazlasıyla etkilemiş görünüyordu. Adımları yavaşladı ve bir süre nehir kenarında, düşüncelere dalmış bir şekilde yavaş yavaş yürüdü.

"Birkaç dakika önce, söz konusu oyuncuyla iletişim kurmanın kolay bir işlem olmayacağına inanmamı söylediniz," dedi sonunda, daha alçak bir sesle. "Artık sizin oyuncu ekibinize bağlı değil mi?"

"Yıllar önce Nell ve Okuma Kitabı'na odaklanmak için izne ayrıldı."

"Anlıyorum," dedi Varlıklı Lord, kelimeleri bir yana bırakıp, bir ünleme dönüştürerek. Heyecanlanıyordu. "Bay Hollywood, umarım bunun ücretli bir izin olup olmadığını sorma kabalığıma kırılmazsınız."

"Bu gerekli olsaydı, ben imzalırdım. Onun yerine, başka bir finansör var."

"Başka bir finansör," diye tekrarladı Finkle-McGraw. Finansal jargonun bu bağlamda kullanılmasına belli ki şaşırılmış ve biraz da bunun için endişelenmişti.

"İşlem oldukça basitti, aslında sanırım bütün işlemler öyle," dedi Carl Hollywood. "Miranda, Nell'in yerini bulmak istedi. Geleneksel düşünce bunun imkansız olduğunu söyler. Fakat bunun, bilinçaltıyla, sezgisel işlemlerle yapılabileceğini savunan bazı geleneksel olmayan düşünürler var. Tamtamlar adında bir kabile var, genellikle su altında yaşar - "

"Onları iyi biliyorum," dedi Lord Finkle-McGraw.

"Miranda, 4 yıl önce Tamtamlara katıldı," dedi Carl. "Bir ortaklığa girmişti. Diğer iki ortak, benim tanıdığım beyefendilerdi, ayrıca tiyatro içindelerdi ve finansal destekçilerdi."

"Finansör bundan ne kazanmayı umuyordu?"

"Ortak bilinçaltına giden özel bir hat," dedi Carl Hollywood. "Felsefe taşı, simya için ne anlama geliyorsa, bunun da eğlence endüstrisi için o anlama geleceğini düşünüyordu."

"Peki sonuçlar?"

"Hepimiz Miranda'dan haber almayı bekliyoruz."

"Hiçbir haber almadınız mı?"

"Sadece rüyalarımda," dedi Carl Hollywood.

Nell'in Pudong'dan geçişi; tesadüfen Madam Ping'in ofisini bulur; aynı kişiyle görüşme.

Nell, batıya doğru giderken, gerçek Shanghai, sadece Pudong Ekonomi Bölgesi'nin yüksek binaları arasındaki dikey aralıklardan görülebiliyordu. Pudong şehir merkezi, Huang Pu'nun doğu kıyısındaki düz, çeltik tarlalarından görünüyordu. Neredeyse bütün gökdelenler, mediatronik yapı malzemelerinden faydalanmıştı. Bazıları, karışık renk temalarıyla oluşturulmuş, aerodinamik Japon harfleri taşıyordu. Ama çoğu, Çinlilerin kullandığı yüksek çözünürlüklü kalın harflerle yazılıydı ve bunların, kıpkırmızı ya da siyah bir fonda göze çarpması amaçlanmıştı.

Anglo-Amerikalıların Manhattan'ı vardı, Japonların Tokyo'su vardı. Hong Kong, güzel bir sanat eseriymi ama aslında Batılıydı. Denizaşırı Çinliler, yatırım yapmak için memleketlerine döndüklerinde, anıtlarını buraya dikmişti, diğer şehirlerde olanlardan daha büyük, daha parlak ve tartışmasız daha kırmızı yapmıştı. Nano teknolojinin getirdiği, havadan daha hafif, sağlam yapılar yapma numarası, tam zamanında ortaya çıkmıştı. Çünkü son çeltik tarlalarının yerini, kocaman beton yapılar almıştı. Yeni bir yapının gök kubbesi, 70-80 katlı binaların birinci nesil bitki örtüsünün üstünde çiçek açmıştı. Bu yeni mimari yapı, doğal olarak büyük ve elips şeklindeydi. Genel anlamda, büyük bir çivinin ucuna takılmış kocaman bir neon-kenarlı toptan oluşuyordu. Bu yüzden, Pudong, 1000 fit yüksekte, sokak seviyesinde olduğundan daha büyük ve daha kalabalıktı.

Causeway'deki büyük köprü gözünün tepesinden görünen manzara, kötü hava yüzünden garip bir biçimde donuklaşıyor ve gözden kayboluyordu. Sanki, bütün sahne, yıllardır tozlanmaya bırakılmış, inanılmaz karışık bir kumaşa işlenmişti ve sonra yaklaşık 10 fit öteye, Nell'in önüne asılmıştı. Güneş batalı çok olmamıştı ve gökyüzü, hala mora dönen soluk bir turuncuydu. Shanghai ve Suzhou arasındaki ipek ve çay bölgelerinde bir yerlerde, ufuk çizgisinden göğün kirlenmiş kubbelerine doğru fişkırان yarım düzine duman kolonu tarafından düzensiz parçalara ayrılmıştı.

Köprü gözünün batı yamacından patenle inerken ve Çin kıyı şeridini geçerken, neon bulutları başının üstüne ulaştı, onu içine almak için yayılıyor ve 3 boyutlu hale gelmeye başlıyordu - hala ondan millerce uzaktaydı. Kıyı semtleri, betonarme apartman bloklarından oluşuyordu, 4 ya da 5 katlı binalardı, gerçek yaşları birkaç 10 yılı geçmiş olmasa da, Çin Seddi'nden daha eski görünüyorlardı.

Sokağa bakan tarafları, bazıları mediatronik, çoğu sadece boyanmış karikatürümsü billboardlarla süslüydü. Bir kilometre boyunca, bunların çoğu, New Chusan'dan, özellikle de New Atlantis yerleşim bölgesinden gelen iş adamlarını hedefliyordu. Nell, bu billboardların önünden geçerken göz ucuyla baktığında, New Atlantis'ten gelen ziyaretçilerin, kumarhaneleri ve genelevleri ayakta tutmakta önemli bir rol oynadığı sonucuna ulaştı. Bu yerler, hem modası geçmiş türden ve hem de yeni yazılmış fantezi senaryoları olan ticarethanelerdi. Kendi yazdığınız küçük bir oyunda yıldız olabiliyordunuz. Nell, bunlardan birkaçını incelemek için yavaşladı, özellikle yeni ve iyi yapılmış tabelalardaki adresleri ezberliyordu.

Henüz aklında belli bir plan yoktu. Tek bildiği, kararlı bir şekilde yürümeye devam etmesi gerektiği idi. Ayrıca kaldırım taşlarında oturan, cep telefonlarıyla konuşan genç adamlar, sürekli onu gözetliyor ama uzak duruyordu. Durduğu ya da azıcık kararsız görüldüğü anda, üstüne çullanacaklardı.

Huang Pu'daki ağır, nemli hava, milyonlarca ton hava şamandırası taşıyordu. Nell, kıyıda ana yoldan patenle aşağı yukarı giderken, bunların ağırlığının, kaburgalarına ve omuzlarına baskı yapan her kilogramını hissediyordu. Hızını ve aldatici kararlılık duygusunu korumaya çalışıyordu. Burası Kıyı Cumhuriyeti idi. Burada, paranın konuşmasından ve zengin olmanın iyi bir şey olmasından başka değişmez ilkeler yokmuş gibi görünüyordu. Dünyadaki her kabilenin burada kendi gökdeleni varmış gibiydi. Bazıları, New Atlantis gibi, etkin bir şekilde çalıştırmıyor, sadece binalarının büyüklüğünü ve ihtişamını, kendileri için bir anıt olarak kullanıyordu. Diğerleri, Boerler, Parsiler, Yahudiler gibi, ölçülü bir yaklaşım tarzını tercih ediyordu ve Pudong'da, ölçülü şeyler neredeyse görünmezdi. Yine de, diğerleri - Mormonlar, İlk Dağıtılan Cumhuriyet ve Çin Kıyı Cumhuriyeti'nin kendisi - propagandalarını yapmak için mediatronik duvarlarının her bir metrekaresini kullanmıştı.

Buranın evrensel ruhunu takdir etmiyor gibi görünen tek kabile, Çin Krallığıydı. Nell, onların topraklarını tesadüfen buldu, alçı kaplama bir taş duvarla çevrilmiş yarım kilometrekarelik bir bloktu, sağında solunda yuvarlak kapıları vardı. İç tarafı, eski bir 3 katlı yapıydı. Ming tarzıyla yapılmıştı, köşelerde yukarı doğru kıvrılan saçaklar ve çatının sırtında ejderha heykelleri vardı. Pudong'un diğer kısımlarıyla karşılaştırıldığında burası çok küçüktü. Sanki üstüne takılıp düşebilirmişsiniz gibi görünüyordu. Kapılar, zırhlı adamlar tarafından korunuyordu. Muhtemelen, görünmeyen başka savunma sistemleriyle destekleniyordu.

Nell, gizli gizli takip edildiğinden oldukça emindi. Kıyıda ilk geçişinden beri ona kilitlenen en az 3 genç adam, gerçekten gidecek bir yeri mi olduğunu yoksa sadece numara mı yaptığını anlamak için bekliyordu. Kıyıda yolun bir uçtan diğerine zaten gitmişti, nehrin kıyısındaki Rıhtım manzarasını incelemek isteyen bir turist gibi davranmıştı. Şimdi Pudong şehir merkezinin göbeğine geri gidiyordu. Orada bir şey yapıyor gibi görünmeliydi.

Gökdelenlerden birinin büyük girişinden geçerken - büyük bir Kıyı Cumhuriyeti binası, barbar bölgesi değil - şehre gelirken gördüğü tabelalardan birindeki hareketli logoyu tanıdı.

Nell, bir şey söylemeden en azından bir başvuru formu doldurabilirdi. Nispeten güvenli ve temiz bir çevrede 1 saat geçirmesini sağlardı. Önemli olan, Dojo'nun uzun zaman önce ona farklı bir durumda öğrettiği gibi, durmamaktı. Hareket etmeden hiçbir şey yapamazdı.

Ne yazık ki, Madam Ping'in ofis binası kapalıydı. Arka tarafta ışıklar açıktı ama kapılar kilitliydi ve nöbetçi bir danışma görevlisi yoktu. Nell, gülse mi ağlasa mı bilemedi. Kim hava karardıktan sonra kapanan bir genelev duymuş? Ama yine de bunlar sadece idari ofislerdi.

Birkaç dakika lobide oyalandı, sonra aşağı inen bir asansörü yakaladı. Tam kapılar kapanırken, biri lobiye atladı ve düğmeye bastı, kapılar tekrar açıldı. Küçük, minyon bir vücudu, büyük bir kafası olan, temiz giyinmiş, genç bir Çinli adam bazı kağıtlar taşıyordu. "Affedersiniz," dedi. "Bir şey mi

istediniz?"

"İş başvurusunda bulunmak için geldim," dedi Nell.

Adamın gözleri, profesyonel bir şekilde, Nell'in vücudunda yukarı aşağı dolaştı, neredeyse tamamen şehvetten yoksundu, yüzünden başlayıp yine yüzünde durdu. "Oyunlarda oynamak için," dedi. Ses tonu, soru ve açıklama arası bir şeydi.

"Senaryo yazarı olmak için," dedi. Birdenbire, pis pis gülmeye başladı. "Detaylı bir şekilde açıklayabileceğim vasıflarım var."

"Yazarlarımız var. Onlarla iletişim ağında sözleşme yapıyoruz."

"Şaşırdım. Minnesota'daki bir sözleşmeli yazar, müşterilerinize istedikleri kişisel hizmeti nasıl sağlayabiliyor?"

"Kesinlikle oyunlarda oynayabilirsiniz," dedi genç adam. "Bu gece başlıyorsunuz. İyi para var."

"İçeri girerken billboardlara bakınca, müşterilerinizin, sadece vücutlara para ödemediğini görebiliyorum. Fikirlere para ödüyorlar. Bu sizin katma değeriniz, değil mi?"

"Efendim?" dedi genç adam, yine sırtarak. "Sizin katma değeriniz. Normal bir genelevden - konuşma tarzımı mazur görün - daha fazla ücret talep edebilmeniz sebebi, müşterinin isteklerine göre özel olarak hazırlanmış yazılı bir fantezi senaryosu sağlamanız. Bunu sizin için yapabilirim," dedi Nell. "Bu insanları tanırım ve size çok para kazandırabilirim."

"Hangi insanları tanırıyorsunuz?" "Vickyleri. Onların içini dışını bilirim," dedi Nell. "Lütfen içeri girin," dedi genç adam, üstünde kırmızı harflerle MADAM PING yazan nano-elmas kapıyı göstererek. "Çay ister misiniz?"

* * *

"Sadece 2 endüstri vardır. Gerçek her zaman buydu." dedi Madam Ping, güzel bir porselen çay fincanını, pörsümüş parmaklarıyla sararak. 2 inç tırnaklarını, sıcak bir havada dolaşılacak, uzun yorucu bir günün ardından yırtıcı bir kuşun, kanatlarını katlayışı gibi sırayla birleştirdi. "Nesne endüstrisi var ve bir de eğlence endüstrisi var. Nesne endüstrisi ilk başta gelir. Bizi hayatta tutar. Ama şimdi Feed'imiz olduğu için eşya yapmak kolay. Artık çok ilginç bir iş deği."

"İnsanlar, yaşamak için ihtiyacı olan nesnelere sahip olduktan sonra, diğer her şey eğlencedir. Her şey. Madam Ping'in işi budur."

Madam Ping'in, 111. katta, Huang Pu'yu ve Shanghai şehir merkezi manzarasını tamamen gören bir ofisi vardı. Sisli olmadığı zaman, Rıhtım'dan birkaç blok içeride bir ara sokakta olan tiyatrosunun ön cephesini bile görebiliyordu. Mediatronik markizi, eski bir çınar ağacının karanlık dallarının arasından düzensizce parlıyordu. Tiyatronun girişinde, pencerelerinden birine bir teleskop yerleştirilmişti ve Nell'in merakını fark eden Madam Ping, teleskopla bakmasını istedi.

Nell, daha önce hiç gerçek bir teleskoptan bakmamıştı. Titreme ve bulanık göstermeye meyilliydi, yakınlaştırmıyordu ve gezdirme, ince bir işti. Ama tüm bunlara rağmen, görüntü kalitesi, fotoğraftan çok daha iyiydi. Hemen kendini unuttu ve şehrin üzerinde ileri geri gezdirmeye başladı. Eski şehrin göbeğindeki küçük Kıyı Cumhuriyeti yerleşim bölgesine baktı. Birkaç yüksek rütbeli memur, rıhtımdaki bir zikzak köprüde duruyor, altın bir sazan balığını seyrediyordu. Bir tutam gümüş renkli sakal, ceket yakalarının renkli ipeğine dökülüyor, şapkalarındaki safir mavisini düğmeler, kafalarını salladıkça parıltıyordu. Daha içerilerdeki yüksek bir binaya baktı, görünüşe göre yabancı bir bayilikti ve birkaç Avrupalı, bir kokteyl partisi veriyordu. Bazıları şarap kadehleriyle balkonda kendilerini tehlikeye atıyor ve gizli gizli kendilerini dinliyordu. Sonunda teleskopu, ufuk çizgisine doğru kaldırdı, yüksek binalara yer açmak için milyonlarca fakir Shanghailinin zorla sürüldüğü

büyük, tehlikeli gruplarla dolu varoşları geçti. Onun ilerisi, gerçek bir tarım bölgesiydi, kanalların ve derelerin oluşturduğu ağ, gün batımının hafif parlaklığını yansıtırdı, altın bir tül gibi parlıyordu. Onun ötesinde, her zamanki gibi, birkaç parça duman kolonu görünüyordu. Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti, yabancı şeytanların Feed hatlarını yakıyordu.

"Meraklı bir kızsın." dedi Madam Ping. "Bu doğal. Ama asla başka birinin - özellikle de bir müşterinin - senin merakını görmesine izin vermemelisin. Asla bilgi arama. Sessizce otur ve onu sana getirmelerini bekle. Gizledikleri şeyler, açığa vurduklarından daha çok şey söyler sana. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi Nell, muhatap olduğu kişiye bakıp, hafifçe reverans yaparak. Çin görgü kurallarına uymaya çalışıp eline yüzüne bulaştırmaktansa, Victorian yolundan gidiyordu, gayet de işe yarıyordu. Bu görüşme için Henry, (ona çay ikram eden genç adam) ona birkaç Ucu avans vermişti. Nell de bu parayı, makul derecede edepli, uzun bir elbise, şapka, eldiven ve el çantası derlemek için kullanmıştı. İçeri çok gergin girmişti fakat nasıl olduysa, onu işe alma kararı birkaç dakika içinde verilmişti ve bu küçük buluşma aslında bir oryantasyon toplantısına benziyordu.

"Victorian piyasası bizim için neden önemli?" diye sordu Madam Ping ve keskin bakışlarla Nell'e baktı.

"Çünkü New Atlantis, ilk üç tabakadaki kabilelerden biri."

"Yanlış. New Atlantis çok zengin, evet. Ama nüfusu sadece yüzde birkaç. Başarılı bir New Atlantis adamı meşguldür ve yazılı fanteziler için çok az zamanı vardır. Yani çok parası vardır ama onu harcama fırsatı azdır. Hayır, bu piyasa önemli çünkü diğer herkes - çoğu Japon dahil diğer bütün kabilelerin erkekleri - Victorian beyefendileri gibi olmak ister. Aşantilere bak - Yahudiler - Kıyı Cumhuriyeti. Geleneksel kıyafetlerini giyiyorlar mı? Bazen. Ama genelde, Victorian modeli bir takım elbise giyiyorlar. Eski Rıhtım Caddesi'nde şemsiye taşıyorlar. İçinde Sherlock Holmes hikayeleri olan kitapları var. Victorian video oyunlarında oynuyorlar ve doğal dürtülerini tatmin etmek istediklerinde bana geliyorlar. Ben de onlara, aslında New Atlantis'ten gizlice gelen bazı beyefendilerin istediği bir yazılı senaryo veriyorum." Biraz alışılmadık bir şekilde. Madam Ping, pençelerinden ikisini yürüyen bacaklara dönüştürdü ve masanın üstünde onları koşturdu, bir monitöre yakalanmadan Shanghai'a girmeye çalışan sinsi bir Vicky beyefendisi gibi. Bu işareti anlayan Nell, eldivenli eliyle ağzını kapattı ve kıkır kıkır güldü.

"Bu şekilde. Madam Ping bir sihirbazlık numarası yapar - New Atlantis'ten gelip tatmin olmuş bir müşteriyi, bütün kabilelerden binlerce müşteriye dönüştürür."

"İtiraf etmeliyim ki çok şaşırdım," demeye cesaret etti Nell. "Bu konularda tecrübesiz olduğum için her kabilenin, farklı bir tercihi olacağını zannetmişim."

"Senaryoyu biraz değiştiriyoruz," dedi Madam Ping, "Kültürel farklılıklara izin verdiğimiz için. Ama hikaye asla değişmez. Bir sürü insan ve bir sürü kabile var ama sadece birkaç hikaye var."

**Ormanda tuhaf deneyimler;
Yeni Dağıtılan Cumhuriyet;
ahşap bir kulübede garip bir konuşma; CryptNet;
Hackworth ailesi yola çıkar.**

Doğuya doğru yapılan yarım günlük bir yolculuk, onları Cascades'in eteklerine getirdi Pasifik'ten sürekli hücum eden bulutlar, yükselen araziler tarafından yukarı doğru itiliyor ve kendilerini, büyük nem depolarından kurtarıyordu. Ağaçlar dev gibiydi, olmayan dallarıyla kafalarının üstünden yükseliyor ve gövdelerinde yosunlar parlıyordu. Manzara, vahşi bir ormandı, geçen yüzyılda kesilen

ağaç parçalarıyla değişiklik gösteren bir dama tahtası gibiydi. Hackworth, Adam Kaçıran'ı kesilmiş ağaçlara doğru götürmeye çalıştı çünkü çalılık ve tuzakların az bulunuşu, daha rahat bir yolculuk sağlıyordu. Bir kereste kasabasının kalıntıları arasından geçtiler. Küçük ahşap binalar, yarısı yosun kaplanmış ve ara ara paslanmış karavanlar vardı. Kirli pencerelerinden, solmuş tabelalar belli belirsiz görünüyordu: Şablonla yazılmış, BU HANE HALKI KERESTE PARASIYLA GEÇİNİR. 10 fut uzunluğundaki fidanlar, sokaklardaki çatlakların arasından çıkıyordu. Yaban mersini çalılıkları ve böğürtlen kamışları, evlerin yağmur oluklarında filizleniyordu. Patlak ve kırık tekerlekler üzerinde duran kocaman eski arabalar, gündüz-sefası ve asma ağaçlarının kafesi olmuştu. Ayrıca çok çok uzun zaman önce terk edilmiş, eski bir maden kampından da geçtiler. Genellikle modern tarzda olan evler, oldukça ustaca yapılmıştı. Buradaki evler, Seattle'a yakın yazılım Hanlarının tercih ettiği gösterişsiz tarzdaydı. Birkaçı, oyun alanları, kafeler, mağazalar ve diğer tesislerin olduğu merkezi bir meydanın etrafında toplanmıştı. Hackworth ve Fiona böyle yerlerden iki tanesinde, kahve, sandviç ve tarçınlı hamur tatlısı almak için durdu.

İşaretlenmemiş çapraz yollar, yerli olmayan birisi için karışık olabilirdi. Hackworth buraya daha önce gelmemişti. Koordinatları, Adam Kaçıran'ın torpido gözündeki şans kurabiyesinden almıştı ama ilk kurabiyeden çıkan faldan daha şifreliydi. Gerçekten bir yere gidip gitmediğini anlamasının bir yolu yoktu. İnancını yitirmedi, ta ki akşam olana kadar... Sonsuz bulutlar, gümüş renkten koyu griye dönüştü ve robot atın, onları, daha yukarı ve daha az kalabalık bir yere götürdüğünü fark etti.

Sonra kayaları gördü ve doğru yolu seçtiğini anladı. Yoğunlaşan sis yüzünden fark edilmeyen, karanlık ve nemli bir taş duvar, önlerinde belirdi. Duvarı görmeden önce, duymuşlardı. Ses çıkarmıyordu ama varlığı ormanın akustiğini değiştiriyordu. Sis yaklaşıyordu ve uçurumun tepesine rahatsız edici bir şekilde sıralanmış, rüzgardan eğri büğrü olmuş, bodur dağ ağaçlarının silüetlerini zar zor görebiliyorlardı.

O ağaçların ortasında, bir insan silüeti vardı.

"Sessiz ol," dedi Hackworth kızına, dudaklarının arasından sonra Adam Kaçıran'ın dizginlerini çekip durdurdu.

Bu kişinin kısa saçları vardı ve kabarık, beline kadar inen bir ceket ve dar pantolon giymişti; kalçalarının kıvrımından, kadın olduğunu anlayabiliyorlardı. O kalçaların etrafına, neon yeşili bir kemer düzeneği takmıştı: Bir tırmanma kemeri... Ama başka bir alet edevat takmamıştı, sırt çantası ya da kaskı yoktu. Arkasında, uçurumun tepesinde, sadece burnuyla yeri dürten bir at silüeti görebiliyorlardı. Kadın, arada sırada saatine bakıyordu.

İnce bir neon ip, uçurumun, kadının durduğu şişkin tarafından aşağı sarkıyordu. Son birkaç metresi, asılı olduğu kaya tarafından korunan küçük, sıcak bir alanın önündeki siste gevşek bir biçimde sallanıyordu.

Hackworth, Fiona'nın dikkatini çekmek için arkasına döndü, sonra başka bir şey gördü: Uçurumun aşağısından ilerleyen, yukarıdaki kadının görmediği ikinci bir kişi... Dikkatlice ve sessizce hareket ederek, sonunda asılı kayanın korunağına ulaştı. İpin, sallanan ucunu yavaşça çekti ve bir şeye bağladı.

Belli ki kayaya sabitlenmiş bir alet parçasıydı. Sonra geldiği yoldan gitti, sessizce hareket ediyor ve uçuruma yakın duruyordu.

Kadın dakikalarca hareketsiz ve sessiz durdu, saatine daha sık bakmaya başladı.

Sonunda uçurumun kenarından birkaç adım geri gitti, ellerini ceketinin ceplerinden çıkardı, birkaç kez derin derin nefes aldı sonra koştu ve kendini boşluğa bıraktı. Bunu yaparken bağırdı, kendi korkusunu defeden bir çığlık...

İp, uçurumun tepesine sabitlenmiş bir makaradan geçiyordu. Kadın birkaç metre düştü, ip gerildi,

adamın bağıladığı düğüm onu tuttu ve oldukça elastik olan ip, onu sert ama şiddetli olmayan bir şekilde, uçurumun aşağısındaki tehlikeli kaya ve ağaç yığınının tam üstünde durdurdu. İpin ucunda sallanırken, bir eliyle tutundu ve geriye doğru eğildi, sisin içinde ağzını açtı, kendini birkaç dakika cansız bir şekilde sallanmaya bıraktı, rahatlamanın zevkini çıkardı.

Daha önceden görünmeyen üçüncü bir kişi, ağaçların arasından çıktı. Bu, orta yaşlı bir adamdı ve üzerinde kolluk ve göğüs cebinde rütbe işaretleri gibi belli belirsiz birkaç resmi detay olan bir ceket giyiyordu. Sallanan kadının altından yürüdü ve birkaç dakika asılı kayanın altında bir şeylerle uğraştı, sonunda ipi serbest bıraktı ve kadını sağ salim yere bıraktı. Kadın, ipi ve kemeri çıkardı, sonra bir termostan sıcak içecekler koyan bu adamla iş konuşmasına benzeyen bir tartışmaya girdi.

"Bu insanlar hakkında bir şeyler duydun mu? Yeni Dağıtılan Cumhuriyet," dedi Hackworth Fiona'ya, hala alçak sesle konuşuyordu.

"Sadece İlk Dağıtılan Cumhuriyet'i biliyorum."

"İlk Dağıtılan Cumhuriyet, birbirine çok bağlı değil - bir bakıma, öyle tasarlanmadı. Neredeyse anarşist olan bir grup insan tarafından başlatıldı. Muhtemelen okulda öğrendiğin üzere, fena halde ayrımcılık yapmaya başladı."

"İ.D.C.'de birkaç arkadaşım var," dedi Fiona.

"Komşuların mı?"

"Evet."

"Yazılım Hanları," dedi Hackworth. "İ.D.C. onlar için çalışıyor çünkü ortak noktaları var - eski yazılım parası. Hemen hemen Victorianlar gibiler - yaşlandıkça, çoğu karşı tarafa geçip Yemin eder. Ama orta sınıf için İ.D.C., ortak bir din ya da etnik kimlik sunmaz."

"Bu yüzden, birbirine düşman gruplara ayrılır."

"Aynen öyle. Bu insanlar," dedi Hackworth, uçurumun aşağısındaki adamı ve kadını göstererek, "İ.D.C., Yeni Dağıtılan Cumhuriyet. İ.D.C.'ye çok benzer ama bir tek farkla."

"Biraz önce tanık olduğumuz ayin mi?"

"Ayin güzel bir tanım." dedi Hackworth. "Bugün daha erken saatlerde, o adam ve o kadın, onlara yer ve zaman - başka bir şey yok - veren elçiler tarafından ziyaret edildi. Bu durumda kadının görevi, verilen saatte o uçurumdan atlamaktı. Adamın görevi de, o atlamadan önce ipin ucunu bağlamaktı. Çok basit bir iş - "

"Ama eğer yapamıyorsa, kadın ölürdü," dedi Fiona.

"Aynen öyle. İsimler için kura çekiliyor. Katılımcılara sadece birkaç saat önce haber veriliyor. Burada ayin, bir uçurum ve bir iple yapıldı çünkü en yakında bir uçurum vardı. Diğer İ.D.C. düğüm noktalarında, mekanizma farklı olabilir. Mesela A kişisi bir odaya girebilir, bir kutudan silah çıkartabilir, gerçek cephanelikle doldurabilir, kutuya geri koyabilir ve 10 dakikalığına odadan çıkabilir. Bu süre boyunca, B kişisinin odaya girmesi ve gerçek cephanelikle aynı ağırlıkta bir boş şarjörle değiştirmesi gerekir. Sonra A kişisi odaya tekrar girer, silahı başına dayar ve tetiği çeker."

"Ama A kişisi, B kişisinin görevini tamamlayıp tamamlamadığım hiçbir şekilde bilemez."

"Kesinlikle."

"Üçüncü kişinin rolü nedir?"

"Gözetmen. İki katılımcının iletişim kurmaya çalışmadığından emin olmak için görevlendirilen bir İ.D.C görevlisi"

"Bu ayini ne sıklıkla yapmaları gerekiyor?"

"İsimlerinin kurada çıktığı sıklıkla, belki birkaç yılda bir," dedi Hackworth. "Bu, birbirlerine bağlılık oluşturmanın bir yolu. Bu insanlar, birbirlerine güvenebileceklerini bilir. Dünya görüşü hiçbir kesinlik içermeyen İ.D.C. gibi bir kabiledede, bu ayin yapay bir kesinlik yaratır."

Kadın, sıcak içeceğini bitirdi, gözetmenle el sıkıştı sonra taşa bağlanmış bir polimer merdivenden yukarı çıkmaya başladı ve atına doğru gitti. Hackworth, Adam Kaçıran'ı hareket etmesi için mahmuzladı. Uçurumun aşağısına paralel giden bir yolu takip ettiler ve yukarıdan aşağı doğru kıvrılan başka bir yolla birleşene kadar yaklaşık yarım kilometre ilerlediler. Birkaç dakika sonra kadın, eski moda, biyolojik model atıyla yaklaştı.

Sağlıklı, elma yanaklı, düzgün bir kadındı. Bilinmeyene atlayışından sonra hala dinçti ve onları biraz uzaktan, Neo-Victorianların ilgisizliğiyle alakası olmayan bir sıcaklıkla selamladı.

"Nasılsınız?" dedi Hackworth, melon şapkasını çıkararak. Kadın, Fiona'ya neredeyse hiç bakmadı. Atının dizginlerini çekip yavaşça durdurdu, gözleri Hackworth'ün yüzüne sabitlenmişti. Kafası karışmış gibi bakıyordu. "Sizi tanıyorum," dedi. "Ama adınızı bilmiyorum."

"Hackworth, John Percival, emrinize amadedir. Bu benim kızım Fiona."

"Bu ismi hiç duymadığıma eminim," dedi kadın. "Ben de sizin isminizi hiç duymadığıma eminim." dedi Hackworth, neşeli bir şekilde.

"Maggie," dedi kadın. "Bu beni deli ediyor. Nerede tanıştık?"

"Bu biraz tuhaf gelebilir," dedi Hackworth, nazikçe, "ama siz ve ben, ikimiz de bütün rüyalarımızı hatırlayabilseydik - ki tabi ki hatırlayamayız - ve yeterli bir sürede bilgi alışverişinde bulunabilseydik, muhtemelen yıllar boyunca birkaç tanesini paylaştığımızı anlardık."

"Bir sürü insan aynı rüyayı görür." dedi Maggie. "Özür dilerim ama demek istediğim o değil," dedi Hackworth. "ikimizin de aklında tuttuğu, kendi kişisel görüşünün olacağı bir durumdan bahsediyorum. Ben sizinle görüşürüm. Siz benimle görüşürsünüz. Böylece bir takım tecrübelerimizi paylaşabiliriz - ikimiz de kendi bakış açımızdan bakarak."

"Bir interaktif video gibi mi?"

"Evet," dedi Hackworth, "ama bunun için bir ödeme yapmanız gerekmiyor. En azından parayla değil."

Yerel iklime, sıcak içecekler uygundu. Maggie, mutfığa girmeden ve kettle'a su koymadan önce ceketini bile çıkarmadı. Burası, ahşap bir kulübeydi, dışarıdan görüldüğünden daha havadardı ve görünüşe göre Maggie, burayı, şu anda burada olmayan birkaç kişiyle paylaşıyordu. Banyoya girip çıkan Fiona, kadınlar ve erkeklerin beraber yaşadığını, uyduğunu ve banyo yaptığını anladığında ağzı açık kaldı.

Oturmuş çaylarını içerken Hackworth, Maggie'yi, yüksek büyüklüğündeki bir aygıtta parmağını sokmaya ikna etti. Bu nesneyi cebinden çıkardığında Fiona, güçlü bir deja vu hissine kapıldı. Bunu daha önce görmüştü ve önemli bir şeydi. Bunu babasının tasarladığını anladı; onun tarzının bütün işaretlerini taşıyordu.

Sonra hepsi, birkaç dakika havadan sudan konuştu. Fiona'nın, İ.D.C.'nin işleyişiyle ilgili bir sürü sorusu vardı ve Maggie, gerçek bir yandaş, cevap vermekten memnuniyet duyuyordu. Hackworth, masanın üstüne boş bir kağıt açtı ve dakikalar geçtikçe, kelimeler ve resimler, kağıdın üzerinde görünmeye ve tamamen dolduktan sonra kendilerini yukarı kaydırmaya başladı. Hackworth, yüksüğün Maggie'nin kan dolaşımına birkaç arama böceği yerleştirdiğini, onların bilgi topladığını, bant sürücülerini dolduğunda gözeneklerinden uçarak çıktıklarını ve verileri kağıda boşalttıklarını anlattı.

"Görünüşe göre sizin ve benim bir tanışıklığımız var Maggie," dedi Hackworth, birkaç dakika sonra. "Kan dolaşımımızda birkaç tane aynı veri grubunu taşıyoruz. Bunlar sadece belirli temas şekilleriyle yayılabilir."

"Yani, vücut sıvılarının alışverişi gibi mi?" dedi Maggie, şaşkın şaşkın.

Fiona, bir süre eskiden yapılan sıvı aktarımlarını düşündü ve muhtemelen babasının yüzü kızarmasaydı ve ona bir anlık bir bakış atmasaydı, bu cümlenin gerçek anlamını anlayamazdı.

"Sanırım birbirimizi anlıyoruz. Evet," dedi Hackworth. Maggie bir süre bu konuyu düşündü ve rahatsız olmuş gibi göründü ya da onun gibi cömert ve rahat bir insanın olabileceği kadar rahatsız oldu. Hackworth'le konuşuyor ama Fiona'ya bakıyor, sonraki cümlesini kurmaya çalışıyordu. "Siz Atlantislilerin bizim hakkımızdaki düşüncelerine rağmen, ben yatmam... Yani, ben şey yapmam... O kadar çok partnerim yok."

"Size, ahlaki değerleriniz hakkında uygunsuz önyargılarda bulunduğum gibi yanlış bir izlenim verdiğim için özür dilerim," dedi Hackworth. "Kendimi bu konuda başkalarını yargılayacak durumda görmediğimden lütfen emin olun. Fakat geçen yılda kim ya da kiminle yaptığınızı söyleyecek kadar açık sözlü olursanız..."

"Sadece bir," dedi Maggie. "Yavaş bir yıldız." Sonra çay kupasını masanın üstüne koydu (Fiona, çay tabağının olmadığını görünce şaşırmişti) ve sandalyesine yaslandı, dikkatli bir şekilde Hackworth'e bakıyordu. "Size bunları anlatıyor olmam komik - size, bir yabancıya."

"Lütfen içgüdülerinize güvenmenizi ve bana bir yabancı gibi davranmamanızı tavsiye etmeme izin verin."

"Kısa süreli bir ilişkim oldu. Aylar önce. O kadar."

"Nerede?"

"Londra'da." Maggie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burada yaşarken, daha sıcak ve güneşli bir yere gitmem gerektiğini düşünebilirsiniz. Ama Londra'ya gittim. Sanırım hepimizin içinde biraz Victorianlık var.

"Bir adam vardı," diye devam etti Maggie. "Londra'ya birkaç arkadaşım ile gitmiştim. Biri diğer bir İ.D.C. vatandaşıydı ve diğeri Trish, 3 yıl önce İ.D.C.'den ayrılıp yerel bir CryptNet ağının ortak kurucusu oldu. Seattle'da, çarşının yakınlarında küçük bir düğüm noktaları var."

"Böldüğüm için kusura bakmayın," dedi Fiona, "ama CryptNet'in yapısını açıklama nezaketinde bulunabilir misiniz? Galiba eski okul arkadaşlarımdan biri onlara katılmış."

"Bireşimsel bir kabile. Anlaşılması çok zor," dedi Hackworth.

"Her bir düğüm noktası bağımsız ve kendi kendini yönetiyor," dedi Maggie. "İsterseniz yarın bir düğüm noktası kurabilirsiniz. Düğüm noktaları, anlaşmalarla belirlenir. Bazı görevleri, sizden istendiği zaman yerine getirmeyi kabul ettiğiniz bir anlaşma imzalarsınız."

"Ne tür görevler?"

"Genellikle, veriler sisteminize yerleştirilir. Verileri işlersiniz ve diğer düğüm noktalarına verirsiniz. Trish'e göre bu çok doğaldı çünkü ben, ev arkadaşlarım ve buradaki diğer çoğu insan gibi o da kodlayıcıydı."

"O zaman Düğüm noktalarının bilgisayarları var?"

"İnsanların kendi bilgisayarları var, genellikle yerleşik sistemler," dedi Maggie, farkında olmadan kulağının arkasındaki mastoid kemiğini ovuşturarak.

"Yani, düğüm noktası, kişiyle eş anlamlı?"

"Çoğu durumda," dedi Maggie, "ama bazen aynı görev sınırında bulunan yerleşik sistemli birkaç insan olabiliyor."

"Arkadaşınız Trish'in hangi seviyeye geldiğini sorabilir miyim?" dedi Hackworth.

Maggie emin değil gibiydi. "8 ya da 9, belki... Neyse, biz Londra'ya gittik. Oradayken birkaç gösteri izlemeye karar verdik, ben büyük yapımları görmek istiyordum. Onlar çok iyiydi - Olivier'de çok iyi bir Doktor Faustus izledik."

"Marlowe'un Doktor Faustus'u mu?"

"Evet. Ama Trish, benim milyon yılda asla bulamayacağım, bütün bu ücra yerlerdeki, yıkık dökük, küçük tiyatroları bulmakta çok becerikliydi - tabelalan yoktu ve aslında anlayabildiğim kadarıyla

reklam da yapmıyorlardı. Çok radikal şeyler gördük - gerçekten radikal."

"Sanırım bu sıfatı politik anlamda kullanmıyorsunuz," dedi Hackworth.

"Hayır, nasıl sahnelendiklerinden bahsediyorum. Bir tanesinde, Whitechapel'de bombalanmış eski bir binaya girdik, boş boş dolaşan insanlarla doluydu ve tuhaf şeyler olmaya başladı. Bir süre sonra, insanlardan bazılarının oyuncu, bazılarının da seyirci olduklarını ve hepimizin, bir bakıma bunların ikisi de olduğunun farkına vardım. Güzeldi - sanırım ağdaki bir interaktif videoda istediğiniz zaman bunun gibi şeyleri yapabilirsiniz ama gerçekten orada, birilerinin etrafında olmak çok daha iyiydi. Mutlu hissediyordum. Neyse, bir adam bira almak için bara gidiyordu ve bana da bir bira almayı teklif etti. Konuşmaya başladık. Konu konuyu açtı. Gerçekten akıllıydı ve gerçekten seksiydi. Tiyatro hakkında çok şey bilen Afrikalı bir adam. Bu yerin arka odaları vardı. Bazı odalarda yatak da vardı."

"İşiniz bittikten sonra," dedi Hackworth, "herhangi olağandışı bir hisse kapıldınız mı?"

Maggie kafasını geri attı ve güldü. Bunun, Hackworth'ün alaycı espri anlayışının bir parçası olduğunu düşündü. Ama Hackworth ciddiye.

"İşimiz bittikten sonra mı?"

"Evet. Yani, birkaç dakika sonrasında."

Maggie'nin birden canı sıkıldı. "Evet, aslında," dedi. "Ateşim çıktı. Çok hem de. Oradan ayrılmak zorunda kaldık çünkü grip olduğumu düşündüm. Otele geri döndük, kıyafetlerimi çıkardım ve balkona çıktım. Ateşim 104'tü. Ama ertesi sabah iyi hissediyordum. O zamandan beri hep iyi hissediyorum."

"Teşekkür ederim, Maggie," dedi Hackworth, ayağa kalktı ve kağıdı cebine koydu. Babasının işaretini anlayan Fiona da ayağa kalktı. "Londra gezinizden önce, aktif bir sosyal hayatınız var mıydı?"

Maggie biraz kızardı. "Birkaç yıla nazaran daha aktifti, evet"

"Ne tür insanlar? CryptNet sınıfı mı? Su kenarında çok vakit geçiren insanlar mı?"

Maggie kafasını salladı. "Su mu? Anlamadım."

"Son ilişkinizden beri neden bu kadar pasif hala geldiğinizi kendinize sorun, Maggie. Bay - "

"Beck. Bay Beck."

"Bay Beckle olan ilişkinizden beri. Bu tecrübeyi biraz endişe verici bulmuş olabilir misiniz? Vücut sıvılarının alışverişi ve ardından ateşin aşırı yükselmesi?"

Maggie ifadesizdi

"Kendiliğinden yanma' konusunu biraz araştırmanızı öneririm," dedi Hackworth. Başka bir merasim olmadan, girişten şapkasını ve şemsiyesini aldı ve Fiona'yla ormana çıktı.

"Maggie, sana CryptNet'le ilgili her şeyi anlatmadı. Öncelikle, bir sürü berbat ilişkileri olduğuna inanılıyor ve sürekli, Protokol Uygulama araştırmalarının odak noktası. Ve" - Hackworth acıyarak güldü - "en yüksek seviyenin 10 olduğu tamamen yalan."

"Bu teşkilatın amacı nedir?" diye sordu Fiona.

"Kendisini, basit, az çok başarılı, kolektif bir veri işleme şirketi olarak tanımlıyor. Ama gerçek amaçları, sadece 33 seviyelik görev sınırının içinde olma ayrıcalığına sahip olanlar tarafından bilinebilir," dedi Hackworth, sesi alçaldı çünkü bütün bunları neden bildiğini hatırlamaya çalışıyordu. "Söylenenlere göre, o seçilmiş grup içinde herhangi bir üye, diğerini, bunu bir kahramanlık gibi düşünerek öylece öldürebilir."

Fiona öne doğru eğildi ve başını babasının kürek kemiklerine yasladı ve sıkıca sarıldı. CryptNet konusunun kapandığını düşündü ama 15 dakika sonra. Adam Kaçıran onları Seattle'a doğru hızla götürürken, babası tekrar konuşmaya başladı, kaldığı cümleden devam etti sanki sadece nefes almak için durmuştu. Sesi alçaktı ve uzaklardan geliyor gibiydi, neredeyse hipnotize ediciydi. Sanki hatıralar, bilincinden çok az bir katılımla hafızasının derinliklerinden dışarı süzülüyordu.

"CryptNet'in gerçek arzusu, Seed - onların şeytani planına göre, bir gün bizim ve diğer toplumların üzerine kurulduğu Feed'in yerine geçecek olan bir teknoloji. Protokol, bize zenginlik ve huzur getirdi - fakat, CryptNet'e göre Protokol, aşağılık bir baskı sistemi. Onlar, bilginin serbest akış ve kendini kopyalama gibi neredeyse mistik bir gücü olduğuna inanır, suyun kendi seviyesini bulması ve kıvılcımların yukarı doğru uçuşu gibi... Hiç ahlak kuralları olmadığı için, kaçınılmazlığı, doğru ile karıştırırlar. Onlara göre, bir gün nesne derleyicilerle sınırlı Feedler yerine, dünyaya ekilmiş ve evlere, hamburgerlere, uzay gemilerine ve kitaplara dönüşecek olan Seedlerimiz olacak - Seed, kaçınılmaz olarak Feed'den daha gelişmiş olacak ve bunun üzerine de daha çok gelişmiş bir toplum kurulacak."

Bir an durdu, derin bir nefes aldı ve sanki uykudan uyandı. Tekrar konuştuğunda, sesi daha yüksek ve güçlüydü. Tabi ki, buna izin verilemez - Feed, CryptNet'in iddia ettiği gibi bir kontrol ve baskı sistemi değil. Modern bir toplumda düzeni sağlamanın tek yolu - herkesin bir Seed'i olsa birileri, Elizabethan nükleer silahlarının yok etme gücüyle kapışabilecek silahlar üretebilir. Bu sebeple Protokol Uygulama, CryptNet'in işlerini bu kadar karanlık buluyor."

Ağaçların arası açılınca, alt taraflarında uzun, mavi bir göl görüldü. Adam Kaçıran, bir yola çıktı ve Hackworth, dörtlüye gitmesi için atı mahmuzladı. Birkaç saat içinde baba ve kız, Londra'ya gitmek üzere, Falkland Islands adlı bir hava gemisinin ikinci sınıf kamarasındaki ranzalara yerleşiyordu.

**Okuma Kitabı'ndan bir hikaye: Turing Düşes'i olarak
Prenses Nell'in yaptıkları; Su Bendi Kalesi;
diğer kaleler; şifreciler pazarı;
Nell son yolculuğuna hazırlanır.**

Prenses Nell, aylarca Turing Kalesi'nde kalmış. 12 anahtarı arayışı süresince, bir sürü kaleye girmiş, muhafızlarını atlatmış, kilitlerini açmış ve hazinelerini soymuş ama Turing Kalesi tamamen farklı bir yermiş, İnsanlar tarafından düzenlenmiş, 0'ların ve 1'lerin dilinden anlayan biri tarafından yeniden yazılabilen kurallarla ve programlarla çalışan bir kaleymiş. Gizlice girip, değersiz bir eşya kapıp kaçmasına gerek yokmuş. Turing Kalesi, onun olmuş. Bu alan. Prenses Nell'in krallığı olmuş.

Önce, Turing Dükü'ne düzgün bir cenaze töreni yapmış. Sonra, ustalaşınca kadar onun kitaplarını okumuş. Askerlerin ve mekanik Dük'ün programlanabileceği koşulları öğrenmiş. Dük'e yeni bir ana program girmiş ve sonra kaleye güç sağlayan büyük Çark'ın dönüşünü tekrar başlatmış, ilk girişimleri başarısızmış çünkü onun programında bir sürü hata varmış. Gerçek Dük'ün kendisi, bundan daha iyi bir durumda değilmiş. İlk deneylerinden birinde, zincirlere dolaşarak ilk Turing makinesini durduran büyük bir böcek yüzünden, bu hatalara böcek adını koymuş. Ama bitmeyen bir sabırla Prenses Nell, bu böcekleri ortadan kaldırmış ve mekanik Dükü, kendi sadık uşağı yapmış. Dolayısıyla Dük, basit programları bütün askerlere yerleştirme becerisine sahip olmuş. Böylece Nell'in verdiği bir emir, çabucak bütün orduya yayılmış.

Hayatında ilk kez, Prenses'in bir ordusu ve uşakları varmış. Ama bu bir fetih ordusu değilmiş çünkü askerlerin sırtlarındaki yaylar çok çabuk gevşiyormuş ve insan askerlerdeki uyarılama yeteneği onlarda yokmuş. Ama yine de, kalenin duvarlarının arkasında işe yarayan bir gücümüş ve onu, olası bir saldırıdan koruyormuş. Gerçek Dük tarafından oluşturulan bakım programını İzleyerek, askerlerin dişlilerini yağlamış, bozulmuş çarklarını ve eskimiş parçalarını onarıp askerleri çalıştırmış ve yedek parçalardan yeni askerler yapmış.

Başarısız onu cesaretlendirmiş. Ama Turing Kalesi, bu krallıktaki 7 Dük makamından sadece biriymiş ve yapacak daha çok işi olduğunu biliyormuş.

Kalenin etrafındaki arazide derin ormanlar varmış ama millerce ötede çimlerle kaplı bayırlar yükseliyormuş. Kalenin duvarlarına çıkıp Gerçek Dük'ün küçük teleskopundan bakınca Nell, orada otlayan vahşi atları görebiliyormuş. Mor, ona vahşi atları yola getirmenin sırlarını öğretmiş ve Ördek de onların sevgisini nasıl kazanacağını öğretmiş. Böylece Nell, bu çayırlara bir sefer düzenlemiş ve bir hafta sonra, 2 güzel mustang ile geri dönmüş. Adlarını Kahve ve Krema koymuş. Onlara, Dük'ün ahırlarından aldığı, üzerinde T işareti olan kaliteli eyer kayışları takmış - çünkü bu tepe artık onunmuş ve haklı olarak kendine Turing Düşesi diyebiliyormuş. Ayrıca gerekirse halktan biri gibi sanılmak için basit, işaretlenmemiş bir eyer de getirmiş - ama Prenses Nell, yıllar geçtikçe o kadar güzelleşmiş, o kadar güzel bir duruş edinmiş ki çok az insan onu halktan biri sanabilirmiş, paçavralar giyse ve yalınayak gezse bile...

Gecenin bir yarısı Madam Ping'in yurdunda ranzasında uzanmış, hafifçe parlayan sayfadan bu kelimeleri okurken Nell, bir şeye hayret etti. Prensesler, halk sınıfındaki insanlardan genetik olarak farklı değildi.

Oldukça ince bir duvarın diğer tarafından, yarım düzine lavaboda akan suyun sesini duyabiliyordu, genç kadınlar sabaha karşı abdestlerini alıyordu. Nell, Madam Ping'in yurdunda kalan tek senaryo yazarıydı; diğerleri oyunlarda oynuyordu. Uzun, zorlu bir vardiyadan geliyor, müşterilerin kışlarına şaplak atmak için kullandıkları küreklerden dolayı ağrıyan omuzlarına merhem sürüyor ya da popolarındaki kızarıklıkları arayıp bulmak ve zarar görmüş kılcal damarlarını bir gecede iyileştirmek için programlanmış robot böcekleri burunlarına çekiyorlardı. Ve tabî ki duş almak, makyaj temizlemek, nemlendirici sürmek gibi daha bir sürü geleneksel iş yapılıyordu. Kızlar, bu hareketleri, bütün Çinliler gibi ne yaptığının farkında olmadan ama hızlı bir şekilde yapıyordu. Sıkıcı bir Shanghai lehçesiyle günün olaylarını tartışıyorlardı. Nell, bir aydır bu kızlarla yaşıyordu ve daha yeni birkaç kelime anlamaya başlamıştı. Ama zaten hepsi İngilizce biliyordu.

Karanlıkta Okuma Kitabı'nı okuyarak geç saatlere kadar uyanık kaldı. Yurt, bunun için iyi bir yerdi. Madam Ping'in kızları profesyoneldi, birkaç dakikalık fisıldama, kıkırdama ve hepsinin yaptığı utangaç şşş! seslerinden sonra hepsi yatıyordu.

Nell, Okuma Kitabı'nın sonuna doğru geldiğini hissediyordu.

On ikinci ve son Peri Kral olan Çakal'ın etrafını sarmasaydı bile bu gayet belliydi. Son birkaç haftada Nell, Çakal Kral'ın topraklarına girdiğinden beri. Okuma Kitabı'nın tarzı değişmişti. Önceden, Nell sadece pasif bir şekilde devam etse bile. Gece Arkadaşları ya da diğer karakterler, kendi akıllarıyla hareket ediyordu. Okuma Kitabı'nı okumak, bir sürü ilginç durumda ne yapacağım düşünmenin yanı sıra, her zaman kitaptaki diğer karakterlerle oynamak anlamına da geliyordu.

Son zamanlarda, kitaptaki eski bir unsur neredeyse yok olmuştu. Turing Kalesi, Çakal Kral'ın topraklarının iyi bir örneği olmuştu: Çok az insanla ama çok ilginç yerler ve olaylarla dolu bir yer.

Çakal Kral'ın topraklarında yapayalnız yürüyordu, bir kaleden diğerine gidiyor; her birinde farklı bir bilmeceyle karşılaşılıyordu. İkinci kale (Turing Kalesi'nden sonraki) bir dağın yamacına yapılmıştı ve fokur fokur bir kaynaktan gelen suyu, bir kapak sisteminden geçirerek taşıyan, karışık bir sulama sistemi vardı. Bu kapaklardan binlerce vardı ve küçük gruplar halinde birbirine bağlıydı, böylece bir kapağın açılması ya da kapanması, bir şekilde, diğer gruptaki kapakların açılıp kapanmasını etkiliyordu. Bu kale, kendi yiyeceğini üretiyor ve korkunç bir kıtlık çekiyordu çünkü kapakların dizilişi çok kötü bir hale gelmişti. Esrarengiz bir kara şövalye burayı ziyarete gelmişti ve görünüşe bakılırsa, gecenin bir yarısı yatak odasından gizlice çıkıp bazı kapaklar arasındaki bağlantıların ayarlarıyla oynamıştı. Bu yüzden su, artık, arazilere akıyordu. Sonra şövalye ortadan kaybolmuştu. Arkasında, altın ve mücevherlerden oluşan büyük bir fidye karşılığında bu sorunu çözeceğini yazan

bir not bırakmıştı.

Prenses Nell, bir süre sorunu inceledi ve sonunda kapak sisteminin aslında Turing Dükü'nün makinelerinden birinin daha gelişmiş bir modeli olduğunu fark etti. Bunu anladığında, su kapaklarının hareketleri sistemli ve tahmin edilebilir oldu. Çok geçmeden, kapakların hareketlerini programlamayı ve kara şövalyenin sisteme yerleştirdiği böceklerin yerini bulmayı başardı. Sonunda su tekrar sulama sisteminden akıyordu ve kıtlık sıkıntısı giderilmişti.

Bu kalede yaşayan insanlar, minnettar oldu. Nell bunu zaten bekliyordu. Ama sonra başına bir taç koydular ve onu hükümdarları yaptılar, işte bunu beklemiyordu.

Ama bir düşününce, oldukça mantıklıydı. Sistemleri doğru düzgün çalışmasaydı ölürlerd. Sistemin nasıl çalıştığını bilen tek insan Prenses Nell'di. Onların kaderi, onun elindeydi Onun hükümdarlığına boyun eğmekten başka seçenekleri pek yoktu.

Böyle devam etti. Prenses Nell, kaleden kaleye ilerledi ve farkında bile olmadan kendini. Çakal Kral'a karşı gerçek bir ayaklanmanın başında buldu. Her kale, bir öncekinden daha karışık bir programlanabilir sisteme bağlıydı. Su Bendi Kalesi'nden sonra içinde, hava basmayla çalışan ve şaşırtıcı bir itici çubuk sistemiyle kontrol edilen bir orgu olan bir kaleye geldi. Bu büyük org, içine açılmış deliklerdeki kağıt destelerine kaydedilmiş müziği çalabiliyordu. Esrarengiz bir kara şövalye, orgu, hüznü, iç karartıcı bir melodi çalması için programlamıştı. Kimse çalışmasın hatta yataktan çıkmasın diye burayı, büyük bir buhrana sürükleyen bir melodiydi. Biraz kurcaladıktan sonra Prenses Nell, orgun hareketlerinin, aşırı derecede gelişmiş bir su kapağı dizilişine benzetilebileceğine karar verdi. Yani dolayısıyla, çok uzun ve karışık bir Turing makinesi programına da dönüştürülebilirdi

Orgu doğru düzgün çalıştırınca ve orada oturanlar da sevinince, büyük bir kitapta tuhaf bir dille yazılmış kurallara göre çalışan bir kaleye geçti. Kitabın bazı sayfaları, esrarengiz kara şövalye tarafından yırtılmıştı ve Prenses Nell, bu, çok parantez kullanılan, çok kısa ve öz olan dili öğrenerek kalan sayfaları anlamaya çalışmak zorunda kaldı. Bunu yaparken, beklenen bir sonucu ortaya çıkardı. Aslında bu dili işleme sistemi, mekanik orgun, dolayısıyla da Turing makinesinin çok daha karışık bir modeliydi.

Sonra, bir sürü küçük odaya ayrılmış bir kale vardı, odalar arasında mesajlaşmak için hava basınçlı bir tünel sistemi vardı. Her odada, kitaplara yazılmış belirli kurallara uyarak mesajlara cevap veren bir grup insan vardı. Bu kural kitaplarını öğrendikten ve bu kaleyi de başka bir Turing makinesi olarak farz ettikten sonra, kötü kara şövalyenin, mesaj gönderme sisteminde yarattığı sorunu çözdü. Bir Dük tacı daha aldı ve 6 numaralı kaleye geçti.

Burası, tamamen farklı bir yerdi. Çok daha büyüktü. Çok daha zengindi. Ve Çakal Kral'ın topraklarındaki diğer kalelerden farklı olarak, çalışıyordu. Kaleye yaklaşırken, atını yol kenarında tutmayı öğrendi çünkü haberciler sürekli her yöne dörtnala uçuyordu.

Binlerce tezgahın olduğu kocaman, açık bir Pazar yeri vardı. Her tarafa ürünler taşıyan el arabaları ve ayakçılarla doluydu. Ama burada hiç sebze, balık, baharat ya da hayvan yemi görünmüyordu. Bütün ürünler, kitaplara yazılmış bilgilerdi. Kitaplar, el arabasıyla oraya buraya sürükleniyor, kenevir ve çuval bezlerinden yapılmış, büyük, uzun, eski püskü taşıma bantlarıyla oraya buraya taşınıyordu. Kitap taşıyıcılar, birbirleriyle karşılaşıyor, ne taşıdıkları ve nereye gittikleriyle ilgili bilgi alışverişinde bulunuyor ve kitapları değiş tokuş ediyordu. Kitap yığınları, büyük, gürültülü açık arttırmalarda satılıyordu - ve ücreti altınla değil başka kitaplarla ödeniyordu. Pazarın köşelerinde, altın karşılığında alınan kitapların olduğu tezgahlar vardı ve onun dışında, altın vererek yiyecek alınabilen birkaç ara sokak vardı.

Bu curcunanın ortasında Prenses Nell, siyah bir atın üstüne oturmuş, bu kitaplardan birinin sayfalarına göz atan bir kara şövalye gördü. Hemen atını ileri sürdü ve kılıcını çekti. Tek bir

mücadelede onu, pazar yerinin orta yerinde öldürdü. Prenses Nell ve kara şövalye birbirini yaralarken kitap satıcıları sadece yollarından çekildi ve onları görmezden geldi. Kara şövalye öldüğünde ve Prenses Nell kılıcını kınını koyduğunda, tekrar kendini karmaşanın içinde buldu, düşen bir taşın üstüne kapanan, düzensiz akan bir nehrin suları gibi...

Nell, kara şövalyenin okuduğu kitabı aldı ve içinde, anlaşılmasız sözlerden başka bir şey olmadığını gördü. Bir çeşit şifreyle yazılmıştı.

Bir süre etrafı inceledi, bu yerin merkezini arıyordu ve merkez yoktu. Her tezgah yanındakinin aynısıydı. Bir kule, taht odası ya da belirli bir otorite sistemi yoktu. Pazar tezgahlarını daha dikkatli inceleyince, hepsinde hiçbir şey yapmadan masada oturan bir adam olduğunu gördü. Bu adamlar kitaplardaki şifreleri çözüyor, bunları büyük dosya kağıtlarına yazıyor ve başka insanlara veriyordu. Bu başka insanlar, içeriği okuyor, kural kitaplarına başvuruyor ve tüy kalemli olan bir adama cevapları yazdırıyordu. Tüy kalemli adam da, bunları şifreliyor, kitaplara yazıyor ve bunlar, teslimat için Pazar yerinden çıkarılıyordu. Nell, tüy kalemli adamların hepsinin, boynuna, değerli taşlarla süslü anahtarlar taktığını fark etti. Görünüşe göre anahtar, şifreci loncasının rozetiydi.

Bu kale, anlaşılması çok zor bir yerdi ve Nell, bununla uğraşarak birkaç hafta geçirdi. Sorun, Prenses Nell'in ziyaret ettikleri arasında, istenilen şekilde çalışan ilk kale olmasıydı. Kara şövalye bile burada karışıklık yaratamamıştı, muhtemelen bunun sebebi, her şeyin şifreyle ve birbirinden bağımsız yapılmasıydı. Nell, tıkr tıkr çalışan bir sistemi anlamamanın, bozuk bir sistemi anlamaktan çok daha zor olduğunu farkına vardı.

Sonunda Prenses Nell, usta bir şifrecinin yanında çırak olarak çalışmak, şifreleri çözen kodlar ve anahtarlarla ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek zorunda kaldı. Bu bitince, ona kendi anahtarı yani görev rozeti verildi. Tezgahlardan birinde, şifreleme ve şifre çözme işi buldu. Sonunda, anahtarın sadece bir dekor olmadığı ortaya çıktı. Gövdesinin içinde, kıvrılmış bir parşömen kağıdı vardı. Üzerinde, gönderici sizden şifreyi çözmenizi isterse, bir mesajın şifresini çözmek için kullanılacak sayılar yazılıydı.

Ara sıra pazarın köşesine gidiyor, birkaç altınla kitap değiş tokuş ediyor, sonra gidip biraz yiyecek ve içecek satın alıyordu.

Bu kısa yolculuklarından birinde, şifreci loncasının başka bir üyesini gördü, o da ara vermişti. Nell, onun boynundan sallanan anahtarı tanıdığını fark etti: Nell ve Gece Arkadaşları'nın, Peri Kral ve Kraliçelerden aldığı 11 anahtardan biriydi! Heyecanını gizledi ve bu şifreciyi tezgahına kadar takip etti, nerede çalıştığını not etti. Sonraki birkaç gün, bir tezgahtan diğerine giderek ve bütün şifrecileri inceleyerek, kalan 11 anahtarın yerini bulmayı başardı.

Patronlarının, şifreli mesajlara cevap vermek için kullandıkları kural kitaplarına gizlice bakabilmeyi başardı. Bu kitaplar, önceki iki kalede kullanılan aynı özel dille yazılmıştı.

Başka bir deyişle, Prenses Nell, mesajların şifresini çözünce, onun tezgahı da diğer bir Turing makinesi gibi çalışmaya başladı.

Bu kalenin, diğer kaleler gibi bir Turing makinesi olduğu sonucunu çıkarmak kolay olabilirdi. Ama Okuma Kitabı, Nell'e, sağlam bir dayanağı olmayan çıkarımlar yapma konusunda dikkatli olmasını öğretmişti. Onun tezgahının Turing yasalarına göre çalışması, diğerlerinin de öyle olduğu anlamına gelmezdi. Ve hatta, bu kaledeki her tezgah gerçekten bir Turing makinesi olsa bile, yine de kesin bir sonuca varamazdı. Kalenin içine ve dışına kitap taşıyan atlılar görmüştü, yani şifreciler bu krallıkta başka bir yerde de çalışıyor olmalıydı. Hepsinin bir Turing makinesi olup olmadığından emin olamıyordu.

Burada Nell'in zengin olması çok sürmedi. Birkaç ay sonra patronları, yapabileceklerinden daha fazla iş almaya başladıklarını duyurdu, işlerini bölmeye karar verdiler. Pazarın köşesine yeni bir

tezgah yaptılar ve kural kitaplarından birkaçını Nell'e verdiler.

Ayrıca ona yeni bir anahtar da verdiler. Bu, 3 günlük kuzey yolculuğuyla Çakal Kral'ın Kalesi'ne özel şifreli bir mesaj göndererek yapıldı. 7 gün sonra Nell'in anahtarı, ona, Çakal Kral'ın mührünü taşıyan kırmızı bir kutuda geldi.

Arada sırada biri onun tezgahına gelir ve satın almayı teklif ederdi. Onları her zaman reddederdi ama anahtarların bu şekilde alınıp satılabilmesini ilginç bulurdu.

Nell'in ihtiyacı olan tek şey paraydı ve pazardaki akıllı alışverişler sayesinde bunu çabucak topladı. Çok geçmeden 11 anahtarın tümü ondaydı. Mallarını sattı, parasını mücevherlere dönüştürdü ve bunları da kıyafetlerine dikti. Altıncı kaleden atıyla çıktı ve kuzeye, yedinci kaleye döndü: Çakal Kral'ın Kalesi ve hayatı boyunca süren arayışının son hedefi...

**Nell, Madam Ping'in Tiyatrosu'na gider;
Yumruklar hakkındaki söylentiler;
önemli bir müşteri;
Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyetinin saldırısı;
interaktif videoların
iç işlerini düşünme.**

Çoğu gibi bu da, nano teknolojiyle yapılmıştı. Feed hatları, Mendeleev'in sisteminin sağ üst köşesindeki küçük ve basit birkaç atom türünden oluşuyordu: Karbon, nitrojen, oksijen, silikon, sülfür ve klor. Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti, bu atomlardan yapılan nesnelere çok güzel yandığını keşfetmişti. Shanghai'ın doğusundaki düz, alçak Yangtze Delta bölgesi, dut ağaçlarıyla dolu bir ipek bölgesiydi. Bu ağaçlar kesilip, üst üste yığıldığında ve Feed hatlarının altında yakıldığında, fişek gibi onları tutuşturuyordu.

Japon Feed hatları, aşırı miktarda fosfor yüklüydü ve Pudong'daki yüksek binalardan görüldüğü üzere, gece gökyüzünü birkaç yerden aydınlatan öfkeli beyaz alevlerle tutuşuyordu. Bir ana hat Nanjing'e, biri Suzhou'ya ve biri de Hangzhou'ya doğru gidiyordu: Uzaktaki alevler, kaçınılmaz olarak Shanghai'daki mülteci topluluğunda, bu şehirlerin yandığına dair söylentilere yol açtı.

New Atlantis Feed hatlarının içinde daha fazla sülfür vardı. Yandıklarında, yerin derinliklerinden gelen bir koku çıkarıyordu ve bu koku, rüzgarla birlikte millerce öteye yayılıyor, yangınları olduğundan daha yakındaymış gibi gösteriyordu.

Nell, Pudong şehir merkezini terk edip, eski Rıhtım'a bağlayan köprülerden birinden geçerek Shanghai'a girerken, şehir fazlaca sülfür kokuyordu. Nano gelene kadar Huang Pu, köprü dikmek için fazla genişti. Bu yüzden şehir merkezindeki 4 köprü, yeni malzemelerden yapılmıştı ve geçen yüzyılda kuzeye ve güneye yapılan betonarme devlerle karşılaştırıldığında çok ince görünüyordu.

Birkaç gün önce. Madam Ping'in ofisinde bir senaryo üzerinde çalışırken Nell, pencereden dışarı baktı ve boz renkli muşamba tenteye sarmalanmış, külüstür, dizel motorlu bir çekici tarafından çekilen ve nehirden aşağı doğru inen bir tekne görmüştü. Şu anda geçtiği bu köprünün birkaç yüz metre yukarısında, tenteler kıpırdamaya başladı ve beyaz tunikli bir düzine genç adam, dışarı atladı. Bellerine kırmızı kuşaklar, bileklerine ve alınlarına da kırmızı şeritler bağlamışlardı. Teknenin tepesine dolmuşlar, halatları bıçaklarla kesiyorlardı. Tenteler, düzensizce düşüyor ve ipe dizilmiş büyük fişekler gibi teknenin tepesinde sıralanmış, bu olay için parlak bir kırmızıyla boyanmış olan düzinelerce sıkıştırılmış gaz tankını ortaya çıkarıyordu. Bu durum karşısında Nell, adamların Yumruklar olduğundan ve gazın, hidrojen ya da iyi yanan başka bir şey olduğundan bir an bile şüphe etmedi. Ama onlar köprüye ulaşmadan önce tanklar, Nell'in olduğu yerden görülemeyecek kadar

küçük ve hızlı bir şey yüzünden patladı ve alev aldı. Tekne, Huang Pu'nun genişliğinin yarısını kaplayan sarı bir alev yumağına dönüştü. Elmas pencere, yayılan bütün sıcaklığı filtrelese de, Nell elini cama koydu ve bir insan teninden daha sıcak olmayan sıcaklığı hissetti. Bütün operasyon, hazin bir şekilde talihsizdi, hem de bütün o gaz tüplerinin içerebildiği kadar enerjiyi, el kadar bir pilin içerdiği bir çağda. Tuhaf bir 20. yüzyıl hissi vardı ve tuhaf bir şekilde Nell, tehlikenin hacim ve büyüklükle ilgili olduğu günleri özlemle hatırladı. O zamanın videolarını izlemek çok eğlenceliydi; büyük aptal arabalar, büyük aptal silahlar ve büyük aptal insanlar...

Köprünün yukarısında ve aşağısında, cenaze rıhtımları, cesetleri Huang Pu'ya atan mülteci ailelerle dolup taşıyordu. Beyaz çarşaflara sarılmış, bir deri bir kemik vücutlar sigaraya benziyordu. Kıyı Cumhuriyeti otoriteleri, kırsal bölgelerde oturan mültecilerin, Pudong'un geniş sokaklarında, meydanlarında, kemer altlarında ve lobilerinde toplanmasını ve devlet daireleri işlerini sekteye uğratmasını önleyen bir köprü geçiş sistemi kurmuştu. Nell, karşıya geçtiğinde yüzlerce mülteci, onu çoktan muhtemel bir sadaka kaynağı olarak seçmiş ve önceden hazırlanmış gösterilerle bekliyordu: Cılız bebeklerini ya da kollarında baygın yatmak için eğitilmiş çocuklarını gösteren kadınlar, açık yaraları olan adamlar, kalabalığın içinde azimle sürünen, insanların dizlerini dürten, bacakları olmayan yaşlılar... Ama taksi şoförleri, onlardan daha güçlü ve daha agresifti. Kalabalıkta, etraflarında boşluk yaratacak kadar korkutucu bir ünleri vardı. Bu ün, gerçek araçtan daha değerliydi; bir araç her zaman trafiğe takılırdı ama bir taksi şoförünün şapkası, takanın herkesten daha hızlı yürümesini sağlayan sihirli bir güç alanı yaratıyordu.

Taksi şoförleri de Nell'in etrafına toplanmıştı. Nell, en büyük olanı seçti ve parmaklarıyla göstererek ve Shanghai dilinde birkaç kelime etmeye çalışarak onunla pazarlık etti. Sayılar onun için doğru seviyeye geldiğinde taksi şoförü, kalabalığa bakmak için aniden kendi etrafında döndü. Bu hareketin aniliği, insanları geri itti ve elindeki bir metrelik bambu çubuğu da zarar görmedi. Öne doğru ilerledi ve Nell de, arkasından koştu, uzun eteklerine pek çok kez asılanları görmezden geldi. Hangi dilencinin, gizli bir bıçağı olan bir Yumruk olduğunu merak etmemeye çalıştı. Kıyafetleri, yırtılamaz ve kesilemez nano malzemedan yapılmasaydı, bir blok ötede çırılçıplak kalabilirdi.

Madam Ping'in yeri hala iyi iş yapıyordu. Müşterileri, oraya ulaşmak için biraz zahmete girmeye razıydı. Yol, köprü başından çok kısa sürüyordu ve Madam, birkaç acımasız taksi şoförünü, kişisel korumaları olarak tutmuştu. Shanghai'daki arazi kıtlığına bakıldığında bu iş, şaşırtıcı bir biçimde büyüktü. 5 katlı, betonarme, Mao Hanedanlığı apartmanlarının çoğunu almıştı. Sadece birkaç daireyle başlayıp yıllar geçtikçe, oda oda genişletmişti.

Resepsiyon kısmı, fena olmayan bir otel lobisini andırıyordu ama bir restoranı ya da barı yoktu; hiçbir müşteri diğerini görmek ya da diğeri tarafından görülmek istemiyordu. Masada, işleri, müşterileri olabildiğince çabuk gözden kaybetmek olan otel görevlileri vardı. Bunu o kadar iyi yapıyorlardı ki konuyu bilmeyen biri. Madam Ping'in yerinin, bir tür, içeri giren adamı kaçırma operasyonu yaptığı izlenimine kapılabilirdi.

Bu görevlilerden biri, siyah deri bir mini etek giydiği göz önünde bulundurulduğunda, tuhaf bir biçimde resmi ve aseksüel görünen ufak tefek bir kadındı. Çabucak Nell'i en üst kata götürdü. Burada, büyük daireler yapılmıştı ve karmaşık senaryolar. Madam Ping'in müşterileri için gerçeğe dönüştürülüyordu.

Yazar olarak Nell, tabi ki asla müşteriyle aynı odaya girmiyordu. Mini etekli kadın, onu yan taraftaki, bir duvarını yüksek çözünürlüklü kamera ekranlarının kapladığı gözetleme odasına götürdü.

Bilmiyor olsaydı bile Nell, bu müşterinin, Majesteleri'nin Birleşik Kuvvetleri'nde bir albay olduğunu, üniformasından anlayabilirdi. Bir askeri tören üniforması giyiyordu ve ceketindeki bir takım iğneler ve madalyalar gösteriyordu ki kariyerinin çoğunu çeşidi Protokol Uygulama birliklerine

bağlı olarak geçirmişti, defalarca savaşta yaralanmış ve bir olayda olağanüstü bir kahramanlık göstermişti. Aslında oldukça önemli bir adam olduğu çok belliydi. Önceki yarım saati gözden geçirince Nell, onun sivil kıyafetle geldiğini ve üniformayı deri bir çantada taşıdığını gördü. Üniformayı giymek, senaryonun bir parçası olmalıydı.

Şu anda oldukça tipik bir Victorian salonunda oturuyor ve yaban gölü deseniyle süslenmiş Royal Albert fincanından çayını yudumluyordu. Huzursuz görünüyordu. Yarım saat bekletilmişti, bu da senaryonun bir parçasıydı. Madam Ping, şu ana kadar orgazm için çok beklemekten kimsenin şikayet etmediğini söyleyip durmuştu. Erkekler istedikleri zaman bunu kendilerine yapabiliirdi ve para ödedikleri şey, onları buna götüren bu işti. Biyolojik okumalar. Madam Ping'in hükmünü onaylıyor gibiydi: Terleme ve nabız oldukça yükseldi ve neredeyse yan ereksiyon halindeydi.

Nell kapının açıldığını duydu. Açığı değiştirince, bir hizmetçinin odaya girdiğini gördü. Üniforması, Madam Ping'in giysi odasmdakiler kadar açık bir biçimde seksi değildi: müşteri tecrübeliydi. Kadın Çinli'ydi ama şu an Neo-Victorianlar arasında moda olan yarı-Atlantik aksarıyla rolünü oynuyordu. "Bayan Braithwaite şimdi sizinle görüşecek."

Müşteri, yandaki misafir odasına geçti, orada 2 kadın onu bekliyordu: Orta yaşlı bir Anglo ve yaklaşık 30 yaşında, çok çekici bir Avrasya kadını. Tanışmalar gerçekleşti: Yaşlı kadın. Bayan Braithwaite ve genç olan da onun kızıydı. Yaşlı bayan biraz şaşkındı ve belli ki ipler genç bayanın elindeydi.

Senaryonun bu bölümü hiç değişmezdi. Nell, sorunları gidermek için binlerce kez üzerinden geçmişti. Müşteri küçük bir konuşma yapıyordu. Bayan Braithwaite'e oğlunun savaşta öldüğünü, büyük bir kahramanlık gösterdiğini ve ona ölüm sonrası kahramanlık nişanı verilmesini önerdiğini anlatıyordu.

Nell, yapılması gerekeni yapmıştı. Bunun, müşterinin hayatındaki gerçek bir olayın canlandırması olup olmadığını görmek için Times'ın arşivlerini gözden geçirmişti. Bulabildiği kadarıyla, birçok benzer olayın birleşimi gibiydi, belki birazcık fantezi eklenmiş hali.

Bu noktada yaşlı kadın bir melankoli haline giriyor, hizmetçi ve diğer uşaklar yardımıyla odadan çıkarılıyordu. Müşteriyi, bütün olan biteni metanetle karşılayan genç Bayan Braithwaite'le yalnız bırakıyordu. "Soğukkanlılığınız takdire şayan. Bayan Braithwaite," dedi müşteri, "fakat böyle bir zamanda duygularınızı açığa vurduğunuz için kimsenin sizi ayıplamayacağından emin olun lütfen." Müşteri bu dizeyi söylediğinde sesi, duyulabilir bir şekilde heyecandan titriyordu.

"Pekala o zaman," dedi Bayan Braithwaite. El çantasından küçük siyah bir kutu çıkardı ve düğmeye bastı. Müşteri birden kamburlaştı ve sandalyesinden kilimin üstüne düştü, orada felç olmuş yatıyordu.

"Robot böcekler - vücuduma sinsi nano parazitler soktunuz," dedi nefes nefese.

"Çayla."

"Takat bu imkansız - çoğu robot böcek, ısıya karşı duyarlıdır - kaynar su onlar yok eder."

"CryptNet'in yapabileceklerini hafife alıyorsunuz, Albay Napier. Bizim teknolojimiz sizin bildiğinizden çok daha ileri - önümüzdeki birkaç gün içinde öğreneceksiniz zaten!"

"Planınız her neyse - başarısız olacağından emin olun!"

"Ah, belli bir planım yok," dedi Bayan Braithwaite. "Bu bir CryptNet operasyonu değil. Bu kişisel. Kardeşim Richard'ın ölümünden siz sorumlusunuz - ve size gerçek pişmanlığı göstereceğim."

"Sizi temin ederim ki ben de sizin kadar çok üzuldüm - "

Kadın, düğmeye bir kez daha bastı. "Sizin üzüntünüzü istemiyorum," dedi. "Gerçeği itiraf etmenizi istiyorum. Onun ölümünden siz sorumlusunuz!"

Başka bir düğmeye bastı. Albay Napier'in vücudu gevşedi. Kadın ve bir hizmetçi, Albay'ı bir servis asansörüne taşıdı ve onu alt kata gönderdi. Kendileri de merdivenden indikten sonra, Albay'ı bir

işkence gergisine bağladılar.

Problemin olduğu nokta burasıydı. Onu bağlamayı bitirdiklerinde, Albay uykuya daldı.

"Yine yaptı," dedi Bayan Braithwaite'i oynayan kadın Nell'e ve her kim izliyorsa ona seslenerek.

"Bu 6. hafta oldu."

Madam Ping, bu problemi Nell'e anlattığında, Nell, bunun ne olduğunu merak etmişti. Gelmeye devam ettiği ve faturasını ödediği sürece, bırakın adam uyusundu. Ama Madam Ping, müşterilerini tanırdı ve Albay Napier'in hevesinin kaçmasından ve senaryoya biraz çeşitlilik eklemelerse başka bir müesseseye iş yapmasından korkuyordu.

"Kavga çok fenaydı." dedi aktris. "Muhtemelen yoruldu."

"Bence ondan değil," dedi Nell. Doğrudan kadının kulak zarına ulaşan, özel bir ses kanalı açmıştı.

"Bence kişisel bir değişiklik."

"Onlar asla değişmez, tatlım," dedi aktris. "Bir kere tadını alınca sonsuza kadar devam ederler."

"Evet ama farklı olaylar, hayatın farklı anlarında o duyguları tetikleyebilir," dedi Nell. "Eskiden, askerlerinin ölümleriyle ilgili suçluluk duygusuydu. Şimdi kendiyi barışık. Suçunu kabul etti ve böylelikle cezasını da kabul ediyor. Artık bir irade savaşı yok çünkü boyun eğdi."

"Yani ne yapacağız?"

"Gerçek bir irade savaşı yaratmalıyız. Onu, gerçekten yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamalıyız," dedi Nell, sesli düşünerek. Buna uygun ne olabilir?

"Onu uyandır." dedi Nell. "Bunun bir CryptNet operasyonu olmadığını, yalan söylediğini anlat. Gerçek bilgi istediğini söyle. Askeri sırları istiyorsun."

Bayan Braithwaite, hizmetçiyi gönderip bir kova soğuk su getirtti ve Albay Napier'in başından aşağı döktü. Sonra Nell'in söylediği rolü oynadı ve iyi de oynadı; Madam Ping, doğaçlamada iyi olan insanları işe alıyordu. Çoğu, müşterilerle gerçekten seks yapmak zorunda olmadığı için, iyi olanları bulmakta zorluk çekmiyordu.

Albay Napier senaryodaki değişikliğe şaşırılmış görünüyordu ama hoşla gitmeyen bir şaşkınlık değildi. "Daha fazla askerimin ölmesine sebep olabilecek bilgileri size vereceğimi sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz," dedi. Ama sesi, sıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Vücudundaki nano parazitlerden gelen biyolojik okumalar, parasını ödediği cinsel heyecan fırtınasını göstermiyordu. Hala müşterinin ihtiyaçlarını karşılamıyorlardı.

Bayan Braithwaite'e ulaşan özel kanalda, "Hala anlamadı. Bu, artık bir fantezi senaryosu değil. Bu gerçek. Madam Ping'in yeri aslında bir CryptNet işletmesi. Son birkaç yıldır, onu kendimize çekmeye çalışıyorduk. Şimdi o bize ait, bize bilgi verecek ve vermeye de devam edecek çünkü o bizim kölemiz."

Bayan Braithwaite, sahneyi istediği gibi oynadı, devam ettikçe daha süslü konuşmalar uydurdu. Biyolojik okumalara bakınca Nell, Albay Napier'in, yıllar önce Madam Ping'in yerine ilk gelişindeki gibi (kayıt tutuyorlardı) heyecanlandığını ve korktuğunu gördü. Onun tekrar genç ve hayat dolu hissetmesini sağlıyorlardı.

"Dr. X'le bağlantınız var mı?" dedi Albay Napier.

"Soruları biz soracağız," dedi Nell.

"Soruları ben sorarım. Lotus, bunun için ona 20 kırbaç!" dedi Bayan Braithwaite ve hizmetçi, bir kırbaçla Albay Napier üzerinde çalışmaya başladı.

Seansın gerisi neredeyse kendi kendine ilerledi, ki bu Nell için iyiydi çünkü Napier'in Dr. X'ten söz etmesine şaşırılmıştı ve düşüncelere dalmıştı. Yıllar önce Harv'ın aynı kişi hakkında yaptığı yorumları hatırlıyordu.

Bayan Braithwaite, işini biliyordu ve Nell'in stratejisini hemen anladı: Gerçek bir irade savaşı

olmadıkça senaryo, müşteriye heyecandırmıyordu ve bu savaşı yaratabilecekleri tek yol Napier'i gerçek gizli bilgileri vermeye zorlamaktı. Bilgileri verdi parça parça, Lotus'un bambu çubuğu ve Bayan Braithwaite'in sesinin teşvikiyle. Çoğu, kıta hareketleri ve muhtemelen çok ilginç olduğunu düşündüğü diğer ufak ayrıntılarla ilgiliydi. Nell, ilginç olduğunu düşünmüyordu.

"Dr. X hakkında daha fazla şey öğren," dedi Nell. "Neden CryptNet ve Dr. X arasında bir bağlantı olduğunu sandı?"

Birkaç dakika pataklamadan ve hükmetmeden sonra Albay Napier, dökülmeye hazırды. "Yıllardır süren büyük bir operasyonumuz var - Dr. X, yüksek seviye bir CryptNet şahsiyetiyle, yani Simyacı ile birlikte gizli bir iş yapıyor. Sahip olmalarına izin verilmemesi gereken bir şey üzerinde çalışıyorlar."

"Sakın benden bir şey saklamaya kalkma," dedi Bayan Braithwaite.

Ama Simyacı hakkında daha fazla bilgi alamadan bina, eski betondan hızla içeri giren büyük bir patırtıyla sallanmaya başladı. Sonrasındaki sessizlikte Nell, binanın her tarafında bağırarak kadınları duydu, tavandaki çatlaktan dökülen toz ve kumun çatırtısını ve hışırtısını da. Sonra kulaktan başka bir ses ayırt etmeye başladı: Adamlar bağırıyordu, "Kapa çeneni!"

"Sanırım birileri biraz önce binanızın duvarını patlayıcıyla yıktı," dedi Albay Napier, tamamen sakindi. "Şimdi senaryoya son verip beni serbest bırakırsanız, ne yapılacaksa o işe yaramayı deneyebilirim."

Ne yapılacaksa. Bağırma sadece "öldür! Öldür!" diyordu ve bu. Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti'nin savaş narasıydı.

Belki de Albay Napier'i istiyorlardı. Ama muhtemelen buranın sembolik değeri için - barbarlığa geri dönüş batakhanesi - buraya saldırmaya karar vermişlerdi.

Bayan Braithwaite ve Lotus, Albay Napier'in bağlarını çoktan çözmüştü, şimdi pantolonunu giyiyordu. "Hepimizin ölmemesi, nano teknolojik yöntemlerden faydalanmadıkları anlamına geliyor," dedi profesörce. "Bu yüzden bu saldırının, kesinlikle bir alt seviye mahalle birliği tarafından düzenlendiği söylenebilir. Saldırganlar, muhtemelen hiçbir silahın etki etmediğini söyleyen Yumruk ilkesine inanıyor. Böyle durumlarda, onlara bir çeşit gerçeklik testi yapmaktan asla zarar gelmez."

Napier'in odasının kapısı uçtu, sarı tahta parçaları yere fırladı. Nell, eski bir filmi izlemiş gibi izliyordu. Albay Napier, komik derecede parlak bir süvari kılıcını kınından çıkardı ve saldıran Yumruk'un göğsüne sapladı. Bu adam öbürünün üstüne düştü, anlık bir karışıklık yarattı. Napier bundan faydalandı, ayağını sistemli bir şekilde titizlikle bir yere koydu, omuzlarını ayarladı, sakince uzandı, sanki karanlık bir dolapta kılıcını etrafa sallıyor gibiydi. Kılıcı, ikinci Yumruk'un çenesinin altındaki noktaya sapladı ve bu sırada kazara onun boğazını kesti. Üçüncü Yumruk odaya girmişti bile, ucuna, köylülerin ip olarak kullandıkları gri, polimer bir bantla bir bıçak bağlanmış uzun bir sopa taşıyordu. Ama silahı savurmaya çalışırken ucu, Napier'in bağlı olduğu işkence gergisine takıldı. Napier, temkinli bir şekilde öne çıktı, ayağını basacağı yerleri kontrol ederek ilerledi, sanki botlarına kan bulaşmasını istemiyor gibiydi. Gecikmiş bir saldırıyı bertaraf etti ve kılıcını, Yumruk'un göğüs kafesine art arda 3 kez sapladı.

Biri Nell'in kapısını tekmeledi.

"Oh," diye iç çekti Albay Napier, bu tarafta başka saldırgan olmadığını görünce, "askeri tören üniformasını getirmiş olmam gerçekten çok müthiş çünkü kesici silahlar bizim normal takımımızın bir parçası değil."

Onlarca tekme, Nell'in kapısını açmayı başaramadı çünkü bu kapı, senaryo odalarındaki kapılardan farklı olarak, en yeni malzemeden yapılmıştı ve bu şekilde kesinlikle kırılmazdı. Ama Nell, koridordaki sesleri duyabiliyordu ve Napier'in söylediğinin tersine, çok ilkel bir çeşit nanotek

aygıtlarının olabileceğinden - küçük patlayıcılar, yani kapıları patlatabilecek şeyler - şüphelendi.

Ayağına dolanmasın diye uzun elbisesinden kurtuldu ve kapının altındaki çatlaktan dikizlemek için dizlerinin ve ellerinin üstüne çöktü. İki çift ayak vardı. Alçak bir ses tonuyla iş konuşması yapıyor gibiydi.

Nell, aniden bir eliyle kapıyı açtı, diğer eliyle uzanarak kapıya yakın duran Yumruk'un boğazına bir dolma kalem sapladı. Diğer omzuna asılı eski bir otomatik tüfeğe uzandı. Bu, Nell'in, onun dizine tekme atabilmesi için yeterli zamanı verdi. Kalıcı bir hasar bırakmış olabilir ya da olmayabilirdi ama kesinlikle onun dengesini sarsmıştı. Nell, onu tekmelemeye devam ederken Yumruk, hala tüfeğini ateşlemeye çalışıyordu. Sonunda Nell, onun elinden tüfeği düşürmeyi başardı, alıp döndürdü ve kafasına vurdu.

Boynunda kalem olan Yumruk yerde oturuyor, sakin bir şekilde Nell'i izliyordu. Tüfeği ona doğrulttu, o da bir elini kaldırdı ve başını eğdi. Yarası kanıyordu ama o kadar fazla değildi. Silahların ona etki etmediği hurafesinden kurtulduğu için bu muhtemelen onun için yararlı bir şeydi.

Polis Memuru Moore, Nell'e tüfekler hakkında bir iki şey öğretmişti. Odasına geri gitti, kapıyı kilitledi ve tüfeğin nasıl kullanıldığına bakmak için birkaç dakika harcadı. Şarjörü kontrol etti (yarı doluydu) ve çalıştığından emin olmak için bir el ateş etti (kapıya).

Tornavida olayı gözünün önüne geldi, bunu düşünmemeye çalıştı. Bu onu korkuttu ama sonra bu kez olayın kontrolünün onda olduğunu fark etti. Polis Memuru'yla konuşmaları etkisiz olmamıştı.

Sonra koridorlardan ve merdiven boşluklarından lobiye doğru ilerledi yoluna çıkan korkmuş kadınları da yanına topladı. Çoğu erkek ve çoğu Avrupalı olan birkaç müşterinin yarısından geçti, senaryo odalarından dışarı çekilmiş ve Yumruklar tarafından kesilip doğranmışlardı. 3 kez ateş etmek zorunda kaldı, her seferinde ne kadar karışık olduğuna şaşırmıştı. Nell, Okuma Kitabına alışkın olduğundan, görev yaparken gerçek dünyada olduğunu hesaba katması gerekiyordu.

O ve yanındakiler, Albay Napier'i lobide buldu, belki de çıkış yolunu açık tutması için orada bırakılmış birkaç Yumrukla, unutulması imkansız bir kılıçlı düello yapıyordu. Nell, Yumruklara ateş etmeyi düşündü ama bunu yapmamaya karar verdi. Çünkü nişancılığına güvenmiyordu ve ayrıca bütün bu sahne onun gözlerini bağlamıştı.

Biraz Önce onu bir işkence gergisine bağlı Halde görmeseydi Albay Napier. Nell'in gözlerini kamaştırabilirdi. Yine de Nell'e göre bu çelişki, onu ve bütün Victorian erkeklerini büyüleyici yapıyordu- Hayatlarını, neredeyse tamamen duygusal isteklerini inkar ederek yaşıyorlardı - bir ortaçağ münzevi hayatı kadar aşırı bir feragat şekli,.. Ama herkes gibi duyguları vardı, bunları sadece çok dikkatli seçilmiş durumlarda açığa çıkarıyorlardı

Napier, ayağı takılıp düşen bir Yumruk'a kılıcını sakince sapladı, sonra dikkatini, gerçek kılıç kullanmasını iyi bilen, başka bir güçlü antagoniste çevirdi. Doğu ve batı dövüş sanatları arasındaki düello, lobide ileri geri devam etti. İki savaşçı doğrudan birbirinin gözlerine bakıyor, birbirinin düşüncelerini ve ruh halini sezmeye çalışıyordu- Gerçek hamleler, siperler ve saldırılar, anlatılamayacak kadar hızlıydı Yumrukun tarzını izlemek oldukça güzeldi, hayvanat bahçesindeki büyük kedilerin esneme hareketleri gibi görünen yavaş hareketler yapıyordu. Napier'in tarzı neredeyse tamamen sıkıcıydı. Sert bir duruşla hareket ediyor, rakibini sakinlikle izliyor ve görünüşe göre enine boyuna düşünüyordu.

Ceketindeki madalyaların ve kordonların sallanışları ve ışıldamaları arasında, Napier'i iş başında izlerken Nell, Victorianları dünyanın en zengin ve güçlü insanları yapan şeyin, kesinlikle onların duygularını bastırabilmeleri olduğunu fark etti. Duygularını örtbas edebilme yeteneği hiç patolojik bir durum değildi. Tam tersine. Doğa ve daha sezgisel kabileler üzerinde neredeyse sihirli bir güce sahip olmalarını sağlayan mistik bir tür sanattı. Japonların gücü de böyleydi.

Mücadele sona ermeden önce at sineği büyüklüğünde, bir kıl kadar kalın ve bir parmak uzunluğunda çubuk anteni olan keskin bir ok, kırık bir pencereden tıslayarak içeri girdi ve Yumruk'un ensesine şak diye saplandı. Ok çok sert gelmedi ama beynine bir zehir salmış olmalıydı. Yumruk hemen yere çöktü, gözlerini kapadı ve o pozisyonda öldü

"Hiç cesurca değil," dedi Albay Napier, hoşuna gitmeyerek. "Sanırım New Chusan'da bunun için teşekkür etmem gereken bir bürokrat var."

Binanın içinde dikkatle dolaşınca, bu şekilde ölen daha bir sürü Yumruk olduğu ortaya çıktı. Dışarıda, aynı mülteci, dilenci, yaya ve kargo taşıyan bisikletli kalabalığı, Yangtze kadar doğal haliyle devam ediyordu.

Albay Napier, ertesi hafta Madam Ping'ln yerine gelmedi ama Napier bu alışkanlığını kaybettiği için Madam Ping, Nell'i suçlamadı. Tam tersine, Napier'in isteklerini doğru tahmin ettiği ve bu kadar iyi doğaçlama yaptığı için Nell'e övgülerde bulundu. "Çok güzel bir performans," dedi.

Nell, aslında işini bir performans olarak düşünmemiştir ve nedense Madam Ping'ln kelime seçimi, o gece onu uyutmadı, ranzasında yatıp uzun uzun karanlığa baktı.

Küçüklüğünden beri, hikayeler uydurmuş ve bunları Okuma Kitabı'na anlatmıştı. Bu hikayeler de genellikle sindirilip, Okuma Kitabı'nın hikayeleriyle birleşmişti. Aynı işi

Madam Ping için yapmak Nell'e çok doğal gelmişti. Ama şimdi patronu buna performans diyordu ve Nell, itiraf etmeliydi ki bir bakıma öyleydi. Hikayeleri, Okuma Kitabı tarafından değil ama başka bir insan tarafından sindiriliyor ve o insanın zihninin bir parçası oluyordu.

Bu oldukça kolay görünüyordu ama fikrin kendisi, bilmediği bir sebepten, onun canını sıkıyordu. Yarı uykulu uzanmış halde saatlerce onu huzursuz ediyordu.

Albay Napier, onu tanımıyordu ve muhtemelen hiçbir zaman tanımayacaktı. O ve Nell arasındaki bütün ilişki. Bayan Braithwaite'miş gibi davranan aktris ve bir takım teknolojik sistemler aracılığıyla olmuştu.

Fakat Nell, ona derinden dokunmuştu. Ruhunun, herhangi bir sevgilinin yapabileceğinden daha derinine işlemişti. Albay Napier, ertesi hafta gelmeyi seçseydi ve Nell, ona hikaye uydurmak için orada olmasaydı. Albay Napier onu özler miydi? Nell, özleyeceğinden şüphe etti. Albay Napier'in bakış açısına göre, tanımlanamaz bir varlık eksik olurdu ve memnuniyetsiz ayrılırdı.

Eğer bu. Albay Napier'in Madam Ping'in yeriyle olan ilişkisine olabilirse, Nell'in Okuma Kitabı'yla olan ilişkisine de olabilir miydi? Her zaman kitapta bir varlık olduğunu hissetmişti, onu anlayan ve hatta onu seven bir şey, yanlış yaptığında onu affeden ve doğru yaptığında takdir eden bir şey.

Çok gençken, bunları hiç sorgulamamıştı. Bu, kitabın büyüünün bir parçasıydı. Son zamanlarda onu anlamıştı. O, kocaman ve güçlü bir paralel bilgisayarın çalışmalarıydı, insan zihnini anlaması ve ihtiyacı olanı vermesi için dikkatle programlanmıştı.

Artık emin değildi. Prenses Nell'in, Çakal Kral'ın topraklarındaki son yolculuktan ve gittikçe daha da karışık hale gelen ama sonunda Turing makinesinden başka bir şey çıkmayan bilgisayarları olan türlü kaleler, onu hayrete düşüren bir mantık çemberinin içine atmıştı. Turing Kalesi'nde, bir Turing makinesinin bir insanı gerçekten anlayamadığını öğrenmişti. Ama Okuma Kitabı'nın kendisi bir Turing makinesiydi ya da o, bundan şüpheleniyordu; o zaman Nell'i nasıl anlayabilirdi?

Okuma Kitabı sadece bir kanal olabilir miydi? Nell ve onu gerçekten seven başka bir insan arasındaki teknolojik bir sistem? Sonuçta bütün interaktif videoların temelde böyle çalıştığını biliyordu. Bu düşünce ilk başta çok korkutucuydu ve bu yüzden, temkinli bir şekilde etrafında dolaştı, farklı yönlerden kurcaladı, ilk kez ateşi gören bir mağara kadını gibi. Ama yakınlaştıkça, onu ısıttığını ve sevindirdiğini gördü. Zihni uykuya dalana kadar, buna bağımlı hale geldi ve yıllardır dolaştığı soğuk ve karanlık yere dönmeyi hiç düşünmedi.

Carl Hollywood Shanghal'a geri döner; Yalnız Kartallar topraklarındaki ataları; Bayan Kwan'in çayevi.

Batıdan gelen şiddetli yağmurlar, Shanghai'a yağıyordu. Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti'nin bir habercisi ve yaklaşan Çin Krallığı'nın gürültülü bir müjdecisi gibiydi. Londra'dan gelen hava gemisinden inince Carl Hollywood, birden kendini, bıraktığından daha farklı bir Shanghai'da bulmuş gibi hissetti. Eski şehir, her zaman vahşiydi ama gelişmiş bir şehir anlamında, şimdi bir sınır kasabası gibi vahşiydi. Daha havaalanından çıkmadan bu havayı sezdi; sokaklardan sızıyordu. Pencereden dışarı bakınca, şiddetli bir yağmurun yağdığını gördü. Havadaki bütün nanotekleri, yol kenarındaki su oluklarına deviriyordu, sonra oradan da Huang Pu'ya ve Yangtze'ye dökülüp oraları kirletiyordu. Ya bu vahşi atmosfer ya da ıslanma ihtimali yüzünden, eşyalarını taşıyan görevlileri, ana çıkış kapılarının dışında, şapkasını değiştirmek için durdurdu. Şapka kutuları, bagaj arabalarından birine yüklenmişti; melon şapkası, en üstteki en küçük kutuya konmuştu ama kutu boştu. Sonra alttan en büyük kutuyu çekti, nefes kesici genişlikte bir Stetson kovboy şapkası çıkardı. Neredeyse kafaya takılan bir şemsiye gibiydi. Sokağa bir göz attığında, hızla akan kahverengi bir akıntının, çöpleri, sokağın tozunu, kolerayla dolu lağım sularını ve tonlarca esir nanoteki, rogarlara doğru sürüklediğini gördü. Deri ayakkabılarını çıkardı ve parlak renkli sürüngenlerin ve kuşların derisinden yapılmış bir çift kovboy botuyla değiştirdi. Bu hayvanların robot böceklerle kaplı gözenekleri, su oluklarının içinden yürümei tercih etse bile ayaklarını kuru tutuyordu.

Böylece yeniden şekillenmiş bir halde Carl Hollywood, Shanghai sokaklarına adım attı. Havaalanının kapılarından çıkarken uzun paltosu, fırtınanın soğuk rüzgarında dalgalandı ve dilenciler bile ondan uzaklaştı. İlerlemeden önce bir puro yakmak için durdu ve kimse sataşmadı. Açlıktan ölen ya da öyle olduklarını iddia eden mülteciler bile, cebinden alacakları bozukluklardan ziyade ona öylece bakmaktan daha çok zevk alıyordu. 4 blok ötedeki oteline yürüdü, eşyalarını taşıyan görevliler ve gerçek bir kovboy manzarası karşısında kendinden geçen bir grup genç, azimle onu takip ediyordu.

Carl'ın büyükbabası, 1990'larda Silikon Vadisi'nin kalabalığından ve iğrençliğinden sağ salim çıkan bir Yalnız Kartal'dı ve Wind River Sıradağları'nın doğu yamacında vahşi, soğuk bir nehir kıyısında terk edilmiş bir çiftlik arazisine yerleşmişti. Orada, serbest kodlayıcı ve danışman olarak rahat rahat geçiniyordu. Eşi, California'nın parlak ışıkları ve sosyal hayatı için onu terk etmişti ve büyükbaba, bir yargııcı; oğullarını eşinden daha iyi yetiştirebileceğine ikna etmeyi başarabildiğinde kadın çok şaşırılmıştı. Büyükbaba, Carl Hollywood'un babasını genellikle dışarıda büyütmişti. Evde yüksek matematik çalışmadığı zamanlarda, avlanmış, balık tutmuş ve odun kesmişti. Yıllar geçtikçe, benzer hikayelere ve aynı düşüncelere sahip olan tipler, yavaş yavaş onlara katılmaya başlamıştı. Böylece, Fetret Devri'ne kadar, birkaç yüz kişilik bir topluluk oluşturmuşlardı ve birkaç bin metrekarelik bir boş alana yayılmışlardı. Fakat elektronik anlamda. Eski Bahttaki her küçük köy gibi birbirlerine sıkı ve sağlam bir şekilde bağlılardı. Teknolojik becerileri, olağanüstü zenginlikleri ve sayısız büyük silahları, onları tehlikeli bir grup yapıyordu. Ara sıra, Pick-up kamyonlar süren gözü dönmüş haydutlar, bir çiftliğe saldırdığında kendilerini, dehşet verici bir hızla etrafları sarılmış ve alt edilmiş bulurdu. Büyükbaba, bu suçluların hikayelerini anlatmaya bayılırdı, yoksul olduklarını ya da kullandıkları madde yüzünden bir illete bulaştıklarını bahane ederek nasıl suçlarını affettirmeye çalıştıklarını ve Yalnız Kartallarının - çoğu yoksulluk ve bağımlılığın üstesinden gelmişti - onları nasıl kurşuna dizerek öldürdüğünü ve topraklarına, okuma yazma bilmeyenlerin bile okuyabileceği GİRİLMEZ tabelaları asarak onları öylece bıraktığını anlatırdı.

Genel İktisadi Protokol'ün gelişi, her şeyi yola koymuştu ve eskilerin gözünde, burayı zayıflatmaya

ve bozmaya başlamıştı. Kişinin sorumluluk ve toplum anlayışını oluşturmak için, sabahın 3'ünde kalkıp, sıfırın altında soğuklarda, dolu bir tüfekte ve atla, savunma hattına gitmesi gibisi yoktu. Carl Hollywood'un hatırlayabildiği en iyi anıları, babasıyla yaptığı bu yolculuklardandı. Karların üstüne oturup ateşin üstünde kahve kaynatırken, radyoda, Sincan'da şiddetle devam eden ve Han'ı doğuya geri dönmek zorunda bırakan cihatla ilgili ya da Doğu Avrupa'daki ilk nano teknoloji terör olaylarıyla ilgili hikayeler dinlerlerdi. Carl'ın babasının, topluluklarının acilen tarihi bir eğlence parkı özelliğine sahip olması gerektiğini ve çok geçmeden daha modern savunma sistemleri için atla devriye gezmeyi bırakmak zorunda kalacaklarını ona söylemesine gerek kalmamıştı.

Bu yenilikler yapıldıktan ve topluluğun çoğu, İlk Dağıtılan Cumhuriyete katıldıktan sonra bile Carl, babası ve büyükbabası, her şeyi eski usul yapmaya devam etmişti. Geyik avlıyor, evlerini odun sobalarıyla ısıtıyor ve gece geç saatlere kadar bilgisayar ekranlarının arkasında oturup çevirici diliyle kod oluşturuyorlardı. Tamamen bir erkek eviydi (Carl'ın annesi, o 9 yaşındayken bir rafting kazasında ölmüştü). Carl bir yolunu bulur bulmaz oradan kaçmıştı, önce San Francisco'ya, sonra New York'a, oradan Londra'ya gitmişti, tiyatro yapımlarında bir işe yaramaya çalışmıştı. Ama yaşlandıkça, büyüdüğü yerin onda ne kadar yer ettiğini anlamıştı ve bunu hiç bu kadar bütünüyle hissetmemişti. Fırtınalı bir Shanghai'ın kalabalık bir sokağında uzun adımlarla yürürken, kalın bir puro tütürürken ve şapkasının kenarından damlayan yağmuru izlerken büyüdüğü yeri düşündü. Hayatının en yoğun ve en saf duyguları, ilk şafak vakti devriyesindeki genç ve savunmasız zihnine yığılmıştı, oralarda bir yerlerde haydutların olduğunu biliyordu. Sonraki hayatında da bu anılara dönmeye devam etmişti, aynı duygu yoğunluğunu ve saflığını yakalamaya ya da oyuncularına bunu hissettirmeye çalışmıştı. Şimdi 30 yıldır ilk kez, aynı şeyi hissediyordu, bu kez Shanghai sokaklarında, bir hanedanlık ayaklanmasının eşiğinde heyecanla nabızı atıyordu, yıllardır ilk orgazmını yaşamak üzere olan yaşlı bir adamın atardamarları gibi.

Otelde çok az konuştu. Paltosunun ceplerini bir büyük dosya kağıdı destesi, bir dolma kalem, şarjördeki mermilere benzeyen puroyla dolu bir gümüş kutu, beyninin ve vücudunun çalışmasını ayarlamak için kullanabileceği birkaç küçük nano malzeme kutusuyla doldurdu. Ayrıca ağır bir baston da aldı, bir ayaklanma durumunda onu otele kadar getirecek küçük güvenlik uçaklarıyla dolu gerçek bir büyücü işi baston. Sonra tekrar sokaklara döndü, kalabalığı omzuyla iterek biraz ilerledi ve Parnasse'ta bulunduğu sürede uzun geceler geçirdiği bir çayevine geldi. Yaşlı Bayan Kwan, onu sıcak karşıladı, çok kez başını eğerek selam verdi ve ona en sevdiği köşe masayı gösterdi. Bu masadan Nanjing Caddesi ve küçük Pazar tezgahlarıyla dolup taşan dar bir sokağın kesişme noktasını görebiliyordu. Şimdiye tek görebildiği, sokaktaki insanların, kalabalığın baskısı yüzünden cama dayanmış sırtları ve kıçlarıydı. En sevdiği yeşil çaydan büyük bir demlik sipariş etti, yaprakların taze ve yumuşak olduğu Nisan ayında toplanmış, en pahalı yeşil çay. Sonra dosya kağıtlarını masanın üzerine yaydı. Bu çayevi, bütün dünyadaki medya ağıyla tamamen bütünleşmişti ve bu yüzden sayfalar otomatik olarak kendilerini işliyordu. Carl Hollywood'un mırıldandığı komutlarla sayfalar, kendilerini hareketli yazılar, resimli pencereler ve görüntülerle doldurmaya başladı. Çaydan ilk yudumunu aldı - her zaman en iyisiydi - cebinden büyük dolma kalemını çıkardı, kapağını açtı ve kalemle kağıda dokundu. Kağıda, kelimeler ve çizimler halinde komutlar yazmaya başladı. Kelimeleri bitirdiğinde, kelimeler önünde canlandı. Kutular ve daireler arasına çizgiler çizdiğinde, bağlantılar yapıldı ve bilgi akışı başladı.

Sayfanın altına MİRANDA kelimesini yazdı ve daire içine aldı. Henüz şemadaki başka bir şeye bağlı değildi. Çok geçmeden öyle olacağını umut etti. Carl Hollywood geç saatlere kadar kağıtları üzerinde çalıştı ve Bayan Kwan demliğini yenilemeye ve ona küçük tatlılar getirmeye devam etti. Gece olunca ve çayevi kararınca Bayan Kwan, Carl'ın masasının kenarını mumlarla süsledi çünkü

onun mum ışığında çalışmayı sevdiğini hatırlıyordu. Dışarıda, ondan yarım inçlik, çapraz bağlı bir elmasla ayrılan Çinliler, burunlarıyla camda beyaz elipsler yaparak ve yüzleri mum ışığında parlayarak bakıyordu, karanlık yapraklar arasında asılı duran olgun şeftaliler gibi.

**Hackworth ailesi yolda, sonra da Londra'da;
Doğu Ucu; tuhaf bir tekne yolculuğu;
Oyundaki Karakterler; tiyatroda bir akşam.**

Yumuşak, ince taneli arktik bulutları, kar yığınları gibi yavaş yavaş dalgalanıyordu. Uzaklar, asla batmayan, alçaktaki bir kayısı güneş tarafından aydınlatılan ama ısınmayan bir ön bahçe gibi görünüyordu. Fiona, üst ranzada karnının üstüne uzanmış, pencereden dışarı bakıyor, nefesinin pencere camında yoğunlaşmasını ve sonra kavurucu havada buharlaşmasını izliyordu.

"Baba?" dedi, çok yumuşak bir şekilde, uyanık olup olmadığını görmek için.

Uyanık değildi ama hemen uyandı, sanki bilincinin yüzeyinin tam altından geçen o rüyalardan birindeydi. "Efendim?"

"Simyacı kim? Neden onu arıyorsun?"

"Onu neden aradığımı anlatmasam daha iyi. Yerine getirilmesi istenen zorunluluklara maruz kaldım diyelim." Babası, sorunun ikinci kısmıyla, Fiona'nın beklediğinden daha çok ilgilenmiş gibi görünüyordu ve sesinde pişmanlık vardı.

"Kim o?" diye nazikçe ısrar etti.

"Ah, tatlım bunu bilsem onu bulmuş olurum."

"Baba!"

"Ne tür bir insan? Maalesef çok fazla ipucu bulamadım. Onu arayan insan tiplerinden bazı sonuçlar çıkarmaya çalıştım, ben gibi insan tiplerinden."

"Affedersin Baba ama senin yapınla Simyacı'nın yapısı arasında ne alaka var?"

"Birden fazla bilgili tip, bu adamı bulmak için benim en doğru adam olduğum sonucuna vardı, suçlular ve casusluk hakkında hiçbir şey bilmesem bile. Ben sadece bir nano teknoloji mühendisiyim."

"Bu doğru değil, Baba! Sen bundan daha fazlasısın. Bir sürü hikaye biliyorsun - gittiğinde bana bir sürü anlattın, hatırlıyor musun?"

"Sanırım öyle," diye kabul etti, tuhaf bir biçimde mahcuptu.

"Ve ben her gece okudum. Hikayeler, periler, korsanlar, cinler ve bunun gibi şeylerle ilgili olsa da, her zaman senin onların peşinde olduğunu hissedebiliyordum. Kuklacının ipleri çekip onları seslerle ve kişiliklerle doldurması gibi. Bu yüzden bence sen bir mühendisten daha fazlasısın. Sadece bunu dışarı çıkarmak için bir sihirli kitaba ihtiyacın var."

"Hmm... Bunu hiç düşünmemiştim," dedi babası, sesi birden duygusallaştı. Ranzasının kenarından sarkıp onun yüzüne bakma isteğiyle savaştığı zorunda kaldı, çünkü bu babasını utandırırdı. Onun yerine yatağında kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

"Sen benim hakkında ne düşünürsen düşün Fiona - ve söylemeliyim ki benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğün için hoş bir şaşkınlığa uğradım - beni bu işe gönderenler için ben bir mühendisim. Kendini beğenmişlik yapmak istemem ama bu alanda hızla yükseldiğimi ve hiç de önemsiz olmayan bir sorumluluk mertebesine ulaştığımı ekleyebilirim. Beni diğer adamlardan ayıran tek özellik bu olduğuna göre. Simyacıyı bulmak için seçilmemin tek sebebi de bu olabilir. Bundan şu sonucu çıkarıyorum: Simyacı'nın kendisi çok iyi bir nano teknoloji araştırmacısı ve Güç Kaynakları'nın birinden daha fazla ilgi çeken bir ürün geliştirdiği düşünülüyor."

"Seed'den mi bahsediyorsun Baba?"

Birkaç dakika sustu. Tekrar konuştuğunda sesi yüksek ve gergindi- "Seed. Sen Seed'i nereden biliyorsun?"

"Sen anlattın. Baba. Tehlikeli bir şey olduğunu ve Protokol Uygulama'nın, bunun yaratılmasına izin vermemesi gerektiğini söyledin. Ve ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Son birkaç yıldır rüyalarının ve Okuma Kitabı'nda gördüğü her hikayenin bunlarla dolu olduğunu hatırlatmak üzereydi: Kalelere dönüşen Seed'er askerlere dönüşen ejderha dişleri; bulutlardaki başka evrenlere giden ve kocaman fasulye sırıklarına dönüşen Seedler; gezgin kocakarılar tarafından misafirperver ve meyvesiz çiftlere verilen, içinde mutlu bebeklerin olduğu şişkin kozalara dönüşen Seedler...

Fakat en başta bundan bahsederse, babasının, demir kapıyı yüzüne kapatacağım hissetti.

"Neden Seedlerin bu kadar ilginç olduğunu düşünüyorsun?" diyerek şansını denedi.

"Bir nitrogliserin şişesi ne kadar ilginçse onlar da o kadar ilginç," dedi. "Bunlar yıkıcı teknoloji. Seedlerden bir daha bahsetmemelisin, Fiona - CryptNet ajanları her yerde olabilir, konuşmamızı dinliyor olabilir."

Fiona iç çekti. Babası rahatça konuşabildiği zaman, ona hi-kayeler anlatan adamı hissedebiliyordu. Ama belirli konular açıldığında, maskesini takıyor ve sıradan bir Victorian beyefendisi oluyordu. Bu can sıkıcıydı. Ama aynı özelliğin, babası olmayan bir adamda nasıl etkileyici olabileceğinin farkındaydı. Ne onun ne de başka bir kadının, bundan faydalanma isteğine karşı koyamaması gerçek bir zayıflıktı - önlerindeki birkaç gün boyunca, kabilelerinin Londra'daki üyeleriyle karşılaştıklarında, Fiona'nın düşüncelerinin çoğunu oluşturacak muzip ve bu yüzden baştan çıkarıcı bir fikir...

* * *

Şehrin sınırlarındaki bir barda, etli börek ve biradan oluşan basit bir akşam yemeğinden sonra, Tower Bridge üzerinden güneye doğru ilerlediler, nehrin sağ tarafındaki şatafatlı oluşumun sığ bir tabakasının içinden geçip Southwark'a girdiler. Londra'nın diğer Atlantis bölgelerindeki gibi, Feed hatları buranın kirislerine yapılmıştı, kablo ve boruların olduğu tünellerden geçiyor, köprülerin ıslak alt kısımlarına yapışıyor ve binaların temeline açılmış küçük deliklerden sinsice binalara giriyordu. Bu bir zamanlar yoksul olan mahalledeki küçük eski evler ve daireler, İngilizce konuşulan ülkelerden kariyer planları yapmak için büyük şehre gelen, sermaye açısından fakir ama beklentiler açısından zengin genç Atlantisliler için yenilenmişti. Giriş katlardaki işletmeler genellikle pub, kahvehane ve gazinoydu. Baba ve kız doğuya doğru, nehre paralel bir şekilde ilerlerken, köprünün yakınlarındaki belirgin parlaklık, yer yer incelmeye ve mahallenin tarihi yapısı kendini göstermeye başladı. Parmak kemiklerinin, sıkılmış bir yumruğun altından kendini göstermesi gibi. - Kıyıdaki oluşumların arasında geniş boşluklar görünmeye başladı. Nehrin üzerinden, çoktan büyük mediatronların, kanserojen şeker renk tonlarıyla sis örtüsünü lekelediği bir bölgeye bakabiliyorlardı.

Fiona Hackworth havada, gözünü kırpıştırıp odaklandığında bir takımyıldızına dönüşen bir parıltı gördü. İğne deliği büyüklüğünde bir yeşil ışık, küçücük bir zümrüt parçası gözünün üstüne dokunuyor, bir ışık bulutuna dönüşüyordu. İki kere gözlerini kırptı ve ışık gitmişti. Er ya da geç o ve diğerleri, gözlerinin ucuna gelecek, ona acayip bir görüntü sunacaktı. Bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. Bir sürü ışık radarı yayan robot böceklerin olması, birkaç dakikadır büyük bir sis yaydıklarını fark etmesine yol açtı. Nehirden gelen nem, sınırın mikroskobik bekçilerinin etrafında

yoğunlaşıyordu. Renkli ışık, önlerindeki sis ekranında belli belirsiz yanıp sönüyordu, yolun ortasına yerleştirilmiş bir taş sütunun silüetini çıkarıyordu: Kartal başlı, aslan gövdeli bir ejderhanın kanatları, bir tek boynuzlu atın boynuzu... Soluk bir kainata karşın, canlı ve siyah... Alınlığın yanında bir polis memuru duruyordu, sembolik olarak barı koruyordu. Fiona ve Hackworth'e başıyla selam verdi ve çene kayışının altından boğuk bir sesle, kibarca bir şeyler mırıldandı. Baba ve kız. New Atlantis'ten yola çıktı ve barların girişlerinde itişip kakışan ve şarkılar söyleyen görgüsüz kabilesizlerle dolu şatafatlı bir yerleşim bölgesine girdi. Eski bir İngiliz Bayrağı, Fiona'nın gözüne ilişti, sonra ikinci kez baktığında, St Andrew'in X şeklindeki haçındaki çizgilerin. Müttefik Bayrağı gibi yıldızlarla genişletildiğini fark etti. Robot atını ayağıyla dürttü ve babasıyla neredeyse aynı hızda durdu.

Sonra şehir, daha karanlık, daha sessiz bir hale geldi. O kadar da kalabalık değildi çünkü birkaç blok ötede sadece bıyıklı, koyu renk saçlı adamlar ve siyah kumaş sütunlardan başka bir şeyden ibaret olmayan kadınlar görülüyordu. Sonra Fiona, anason ve sarımsak kokusu aldı ve kısa bir süreliğine Vietnamlıların topraklarına girdiler. Yol kenarındaki kafelerden birinde bir kase çorba içmek için durmayı isterdi ama babası ilerlemeye devam etti, Thames'den geriye çekilen gel-giti takip ediyordu ve birkaç dakika sonra tekrar nehir kıyısına geldiler. Taş duvarlı, eski ambarlar - tarif edilemeyecek kadar modası geçmiş bir yapı türü - ofislere dönüştürülmüştü.

Nehrin üstüne, gel-gitle ileri geri sürüklenen bir iskele oturtulmuştu, bir geçit köprüsüyle sağlam bir setin kenarına bağlanıyordu. Büyük, siyah bir gemi iskeleye bağlanmıştı ama tamamen karanlıktı, sadece kömür grisi sudaki siyah gölgesi görülebiliyordu. Robot atlar kendilerini yerleştirdikten ve Hackworth ve Fiona indikten sonra, aşağıdan gelen kısık sesleri duyabiliyorlardı.

John Hackworth göğüs cebinden birkaç bilet çıkardı ve biletlerin kendilerini ışıklandırmalarını istedi. Fakat biletler, kendi enerji kaynakları olmayan eski tip kağıda basılmıştı ve bu yüzden saat zincirinden sallanan mikrofeneri kullanmak zorunda kaldı. Doğru yere geldiklerine kanaat getirdikten sonra, Fiona'ya kolunu uzattı ve geçit köprüsünden iskeleye kadar ona eşlik etti. Küçük, yanıp sönen bir ışık onlara doğru geldi. Sonra bu ışık, çerçevesiz bir gözlük takan ve antika bir gemici feneri taşıyan Afro-Karayipli bir adama dönüştü. Adamın fildişi bilardo topları gibi sararmış, kocaman gözleri onların biletlerine bakarken, Fiona adamın yüzünü izledi. Teni yağlı ve sıcaktı, mum ışığında parlıyordu. Limon veya daha kötü ve sevimsiz bir şeyin karışımı gibi kokuyordu. İşi bittiğinde, kafasını kaldırdı, Fiona ya da Hackworth'e değil, uzaklara baktı, arkasını döndü ve yavaş yavaş yürüyüp gitti. John Hackworth birkaç dakika orada durdu, talimatları bekledi, sonra doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve Fiona'yı iskeleden gemiye doğru götürdü.

Gemi, sekiz ya da on metre uzunluğundaydı. Merdiveni yoktu ve teknedeki insanların uzanıp, kollarını yakalayıp, onları çekmesi gerekiyordu. Bu resmiyet ihlali, o kadar hızlı oldu ki rahatsız olmak için zamanları olmadı.

Gemi temelde büyük, düz, açık bir tekneydi Baş tarafında bir kontrol sistemi ve kıç tarafında da modern ve dolayısıyla görülemez derecede küçük bir tür yakıt sistemi olan bir cankurtaran salı yerleştirilmişti. Gözleri, sisin içinden yayılan loş ışığa alışınca, geminin köşesinde duran, bir düzine kadar yolcuyla görebildiler. Geçen gemilerin dalgalandırdığı su midelerini bulandırmasın diye hepsi oturmuştu. Bunun akıllıca olduğunu anlayınca John, Fiona'yı tek kalan boş yere doğru götürdü ve diğer iki grup arasına oturdular Birbirlerini sigaraya mecbur eden 3 genç Japon ve bohem-ama-pahalı kıyafetler giyen, Alman kutu biralarını yudumlayan ve Kanada aksanıyla konuşan bir adam ve bir kadın arasına.

İskeledeki adam, halatları çözdü ve gemiye atladı. Başka bir görevli kontrol sistemine geçti ve akıntıya doğru yavaşça hızlandı. Gemi, ana kanala girdiğinde ve hızı arttığında, hava birden çok

soğuk oldu ve bütün yolcular mırıldanarak termojenik kıyafetlerinden daha fazla sıcaklık istedi. Afro-Karayipli adam, gemide dolaşıyordu. Alman kutu biralarıyla ve şarap şişeleriyle dolu ağır bir kasa taşıyordu. Birkaç dakika boyunca konuşmalar durdu çünkü aynı ilkel dürtülerle harekete geçen bütün yolcular yüzlerini serin rüzgara dönmüş, geminin gövdesinin hafifçe dalgalara vuruşuna bakarak gevşiyordu.

Yolculuğun yaklaşık bir saati geçmişti. Birkaç dakika sonra konuşmalar kaldığı yerden devam etti, yolcuların çoğu kendi küçük gruplarıyla duruyordu. İçecek kasası birkaç kez daha dolaştı. John Hackworth, birkaç ince fark sayesinde, Japon gençlerden birinin, ondan daha sarhoş olduğunu ve muhtemelen iskeleye gelmeden önce bir barda birkaç saat geçirmiş olduğunu fark etmeye başladı. Genç adam, kasa her geldiğinde bir içki alıyordu. Yarım saat sonra sallanarak ayağa kalktı, geminin kenarından eğildi ve kusmaya başladı. John sırtı için kızına döndü. Gemi, görülmeyen bir dalgaya çarptı, dalga çukuruna doğru yandan yana sallanmaya başladı. Hackworth önce parmaklıklara tutundu sonra kızının kolunu yakaladı.

Fiona çığlık attı. John'un omzunun üstünden Japon gençlere bakıyordu. John arkasını dönüp baktı ve sadece iki kişi olduklarını gördü; midesi bulanık yoktu ve diğer ikisi göbeklerini küpeşteye yaslamış ve kollarını uzatmıştı. Beyaz ışıklara benzeyen parmakları, siyah suda parlıyordu. John, Fiona'nın kolunu ondan çekişini hissetti ve sonra ona baktığında, Fiona'nın parmaklıkların üzerinden atlayışını gördü.

Gerçekten korkmaya fırsatı bile olamadan her şey bitmişti. Tayfa, tecrübeli bir çalışmayla konuyla ilgilendi, sanki Japon adam aslında bir aktör ve bütün olay da prodüksiyonun bir parçasıymış gibiydi. Afro-Karayipli adam küfürler ediyor ve sıkı tutunmaları için onlara bağıyordu. Sesi; bir Stradivarius çellosu gibi, bir sahne sesi gibi temiz ve güçlüydü. Soğutucuyu ters çevirdi, bütün bira ve şarabı boşalttı sonra kapağını kapattı ve can yeleği olarak geminin kış tarafından fırlattı. Bu sırada, kaptan gemiyi döndürüyordu. Hackworth de dahil birçok yolcu, mikrofenerlerini açmış, ışıklarını Fiona'ya tutuyordu. Çivileme atladığı için Fiona'nın etekleri kabarmış ve çiçekli bir şişme bot gibi etrafını sarmıştı. Bir eliyle Japon adamın yakasını ve diğeriyle de buz kutusunu tutuyordu. Sarhoş adamı suyun üstünde tutmak için gücü ya da kaldırma kuvveti yoktu ve bu yüzden ikisi de halicin dalgalara batıyordu.

Rastalı adam, Fiona'yı sudan çekerek çıkardı ve babasına getirdi. Kıyafetlerini oluşturan doku molekülleri - 2 boyutlu bir dizilimle dirsek dirseğe bağlanmış sayısız robot böcek - aralara sıkışmış suyu boşaltmaya başladı. Fiona, fenerlerin ışığıyla yanan, dalgalı bir sis perdesiyle kaplıydı. Gür, kıvrık saçları, şapkasının sınırlarından kaçmıştı ve bir ateş pelerini gibi üzerine dökülüyordu.

Fiona, böbreküstü bezleri endokrinolojik bir kavgaya tutuşan Hackworth'e, meydan okurcasına bakıyordu. Kızını bu şekilde görünce Hackworth, sanki biri 50 kiloluk bir buz kütesini, omurgasının üzerinde acımasızca kaydırıyormuş gibi hissetti. Bu his iliklerine kadar işlediğinde sersemledi ve neredeyse oturmak zorunda kaldı. Fiona, sanki bilinmeyen, işaretlenmemiş bir bariyerden kendini atmış ve doğaüstü bir şeye dönüşmüştü. Ateş ve buhar örtüsüyle dalgaların içinden çıkan bir su perisi gibi... Zihninin, şu anda çalışmayan mantıklı bir köşesinde Hackworth, oyundaki karakterlerin, onun sistemine birkaç nano parazit yerleştirip yerleştirmediklerini ve eğer öyleyse zihnine tam olarak ne yaptıklarını merak etti.

Su, Fiona'nın eteklerinden akıp gitti ve döşeme tahtalarının arasından sızdı. Sonra yüzü ve saçları dışında Fiona kuruydu. Yüzünü elbisesinin koluna sildi, babasının uzattığı mendili görmezden geldi. Aralarında hiçbir konuşma geçmedi ve sarılmadılar da. Sanki Fiona, babası ve diğer insanlar üzerindeki etkisinin farkına varmıştı - Hackworth bunu, 16 yaşındaki kızlarda çok görülen bir imtiyaz olarak düşündü. Japon adam, ciğerlerindeki suyu öksürerek çıkartma işini bitirmişti ve acınacak bir

halde nefes almaya çalışıyordu. Solunum yollarını düzene soktuğunda, boğuk bir sesle uzun uzun konuşmaya başladı. Arkadaşlarından biri tercüme etti. "Yalnız olmadığımızı söylüyor - suyun ruhlarla dolu olduğunu - onunla konuştuklarını söylüyor. Onları dalgaların altına doğru takip etmiş. Ama kendi ruhunun, bedenini terk etmek üzere olduğunu hissedince, korkmuş ve suyun yüzüne doğru yüzmüş ve genç bir kadın tarafından kurtarılmış. Ruhların hepimizle konuştuğunu ve onları dinlememiz gerektiğini söylüyor."

Bu, tabii ki utanç vericiydi ve bu yüzden bütün yolcular fenerlerini söndürdü ve felakete uğramış yolcuya arkalarını döndü. Fakat Hackworth'ün gözleri alıştığında, bu adama bir kez daha baktı ve teninin açıkta kalan kısımlarının, renkli bir ışık yaymaya başladığını gördü.

Fiona'ya baktı ve bir beyaz ışık şeridinin, bir taç gibi başının etrafını sardığını gördü, o kadar parlaktı ki saçından dolayı kırmızı bir renk saçıyordu ve alnının ortasında da değerli bir taş vardı. Hackworth uzaktan gördüğü bu manzara karşısında hayrete düştü.

Büyük ışıklar suyun üstünde alçakta duruyor, adeta büyük gemilerin dış kabuklarını işaretliyordu. Uzaklık açıları, geminin düzenli ilerlemesiyle değişirken bu büyük gemiler, birbirlerinin yanından geçiyordu. Halicin ağzına yakın bir yere geldiler ama burası, gemilerin demir atıp gel-git ya da rüzgar değişikliklerini beklediği, her zamanki gemi rotası değildi. Bir ışık kümesi, yaklaştıkça büyüyordu. Gölgelerle deney yaparak ve bu gemiden suya yansıyan ışığın şeklini inceleyerek Hackworth, kaynağın türü hakkında bir yargıda bulunmasınlar diye ışıkların kasten yüzlerine yansıtıldığı sonucuna vardı.

Sis yavaşça katılaşıyor bir pas duvarına dönüştü, o kadar büyük ve tuhaftı ki, 10 ya da 100 fit uzaklıkta olabilirdi. Dümenci, duvara çarpmaya çok az kalana kadar bekledi, sonra motorları durdurdu. Gemi birden hızını kaybetti ve büyük bir geminin gövdesine burnunu sürttü. Üzerinden pislik damlayan zincirler gökyüzünden indi, bir ağır sanayi tanrısından yayılan nur gibi Hackworth'ün görüş alanından uzaklaştı. Bu şingirdayan demir alametlere, bu garip vahye, başını arkaya eğmiş hayranlıkla bakan tayfa, zincirleri kucaklarında karşıladı. Zincirleri, geminin zeminine sabitlenmiş metal halkalara taktılar. Zincirlenince, gemi suyun üzerine çıktı ve belirsiz bir şekilde sonsuz sisin içine doğru tırmanan pas duvarına doğru yükselmeye başladı. Sonra birden bir parmaklık görüldü, onun gerisinde açık bir güverte, orada burada ışık birikintileri, boşlukta ileri geri hareket eden birkaç kırmızı puro kömürleri... Güverte aşağı indi ve sonra yükselip küçük geminin gövdesini itti. Karaya çıkarken, etrafa yayılmış benzer gemileri görebiliyorlardı.

"Şüpheli" kelimesi, Londra'nın New Atlantis bölgelerindeki karakterlerin ününü tarif edemezdi ama yine de her zaman kullandıkları sıfat buydu. Neredeyse fısıltıyla, saç çizgilerine kadar kaldırılmış kaşlarla ve omuz üstünden anlamlı bir biçimde atılan bakışlarla söyleniyordu. Hackworth, bir insanın, sadece oyundaki karakterlerin var olduğunu bilmesiyle bile - aynı zamanda, neredeyse herkesin bunu bildiği de gayet açıktı - kötü bir üne sahip olabileceğini hemen anladı. Daha fazla utançla kirlenmektense, diğer kabilelerde bilet peşinde koşmuştu.

Tüm bunlardan sonra, katılımcılardan çoğunun, onun gibi Victorian olduğunu ve sadece gece dışarı çıkmış genç bekarlar olmadığını, silindir şapkalarıyla ve peçeleriyle güvertede dolaşan sözde saygın çiftlerin olduğunu görmek onu hiç şaşırtmadı.

Gemi daha diğer geminin güvertesine değmeden, Fiona gemiden atladı ve gözden kayboldu. Elbisesini tekrar düzenlemişti, adi çiçekli desenini, düz beyaza dönüştürmüştü. Karanlığın içine doğru gitti, onunla bütünleşmiş tacı, hale gibi parlıyordu. Hackworth güvertede yavaşça volta attı, kendi kabilesinin üyelerinin bir problemi çözmeye çalışmasını izliyordu: başka bir çifte, onlar seni tanıyabilecek kadar yakınlaşmadan, sen onları tanıyacak kadar yaklaş. Arada sırada çiftler, aynı anda birbirini tanıyor ve bir şeyler söylemek zorunda kalıyordu. Kadınlar şeytani gülüşler atıyor ve

erkekler de göbeklerinden gülüyor ve birbirlerine hergele diyordu. Sözcükler, güverte plakalarından sıyrılıp geçiyor ve pamuk balyasına atılan oklar gibi kendilerini sise gömüyordu.

Aşağıdaki kompartımanlardan yüksek sesli bir müzik geliyordu; ahenksiz güç akortları güverteye sismik bir kargaşa gibi ulaşıyordu. Büyük bir yük gemisiydi. Şu anda boştu ve sallanıyordu, bu kadar büyük bir şey için şaşırtıcı derecede ürkekti.

Hackworth yalnızdı ve bütün insanlıktan ayrıydı. Bu, yan tarafta oturan bir çocukluk arkadaşı gibi, birlikte büyüdüğü bir histi. Bir mucize eseri Gwen'i bulmuştu ve birkaç yıl bu eski arkadaşla olan bağlantısını kaybetmişti. Fakat şimdi, o ve yalnızlık tekrar birlikteydi, onunla yürüyüşe çıkıyordu. Bu, tanıdık ve rahat bir histi. Geminin içindeki derme çatma bar, bir düzine cemaat üyesinin ilgisini çekmişti ama Hackworth, onlara katılamayacağını biliyordu. Bazılarının elleri olmadan doğması gibi, o da, uyum sağlama ve sosyalleşme yeteneği olmadan doğmuştu.

"Onlardan üstün mü duruyorsun?" dedi bir ses. "Ya da belki de kenarlarında?"

Palyaço kostümü giymiş bir adamdı. Hackworth onu hayal meyal hatırladı, eski bir Amerikan fast-food zincirinin reklam fetişiydi. Ama kostüm, dikkat çekici bir biçimde kötü kullanılmıştı, sanki bir mültecinin tek kıyafetiymiş gibi. Her tarafı, basma kumaş parçalarıyla, Çin ipeğiyle, çivili siyah deriyle, kömür grisi ince çizgili kumaşla ve kamuflaj parçalarıyla yamanmıştı. Palyaço, tamamlayıcı bir makyaj da yapmıştı — yüzü, kafasının içinde bir ampul olan ve geçen yüzyıldan kalan plastik bir oyuncak gibi parlıyordu. Onun konuştuğunu görmek rahatsız ediciydi, yutkunan bir adamın hareketli, bilgisayarlı tomografisini izlemek gibiydi.

"Onlardan mısın? Yoksa sadece içlerinde misin?" dedi Palyaço ve beklenti içinde Hackworth'e baktı.

Hackworth, bu oyundaki karakterler olayının bir tür katılımcı tiyatro olacağını fark ettiğinden beri, bu anı korkuyla beklemişti: İlk repliği. "Lütfen beni affedin," dedi gergin ve titrek bir sesle, "burası benim ortamım değil."

"Orası kesin," dedi Palyaço. "Bunları tak," diye devam etti, cebinden bir şey çıkararak. Ondan 2-3 metre uzakta duran Hackworth'e uzandı - ama şok edici bir biçimde eli, kolundan ayrıldı ve havada uçtu, kirli bir beyaz eldiven gibi ya da kirli bir buz topu gibi eliptik bir biçimde dönüyordu. Hackworth'ün göğüs cebine bir şey soktu ve sonra çekildi ama Hackworth izlediği için, kendini kola geri yapıştırmadan önce birden boşlukta bir 8 şekli çizdi. Hackworth, palyaçonun mekanik olduğunu fark etti. "Bunları tak ve kendin ol, bay yabancılaşmış yalnız bozkır kurdu, kafası karışık, mesafeli, metalaştırıcı, teknokrat, rasyonalist, lanet bok kafa." Palyaço gitmek için topuklarının üzerinde döndü; büyük palyaço ayakkabıları, içine yerleştirilmiş dönen bir şeyle, bir tür topuk hilesiyle yapılmıştı. Yani topuklarının üzerinde döndüğü zaman gerçekten topuklarının üzerinde dönüyordu. Birkaç kez daha tamamen döndükten sonra, arkası Hackworth'e dönük bir şekilde durdu ve fırladı. "Devrim, değil mi?" dedi giderken de.

Hackworth'ün cebindeki şey, bir çift koyu renk güneş gözlüğüydü; kenarlarına parlak bir gökkuşağı rötuşu yapılmıştı. Eskiden, zamanından önce iptal edilen bir televizyon dizisindeki, Magnum silahını omuz askısına takmış asi bir polis memurunun takacağı türden bir gözlüktü. Hackworth gözlükleri açtı ve temkinli bir şekilde şakaklarına geçirdi. Mercekler yaklaştıkça, gözlükten ışık çıktığını görebiliyordu; bu bir fenomenoskoptu. Fakat bu bağlamda fantaskop kelimesi daha uygun olurdu. Görüntü büyüyerek görüş alanını doldurdu ama tamamen takana kadar odaklanmıyordu, bu yüzden çözünene kadar isteksizce halüsinasyonların içine düştü. Sonra kulaklarının arkasındaki gözlük kenarları canlandı, gerildi ve kafatasının arkasına doğru genişledi. "Serbest bırak," dedi Hackworth, sonra diğer standart Uluslararası Ses Tanıma Arayüzü komutlarını denedi. Gözlükler kafasını bırakmıyordu. Sonunda bir ışık konisi, yukarıda bir yerlerden boşluğu delip onun arkasından geçti ve

bir sahnenin üzerine çarptı. Sahne ışıkları yandı ve silindir şapkalı bir adam perdenin arkasından çıktı. "Gösterinize hoş geldiniz." dedi. "Seyircilerin en az yüzde 90'ının ayakta alkışlamasını sağlayarak gözlük'leri istediğiniz zaman çıkarabilirsiniz." Sonra ışıklar, perde kayboldu ve Hackworth daha önce gördüğü şeyle kaldı yani geminin güvertesini gösteren, sibernetik olarak geliştirilmiş bir gece görüşü.

Birkaç komut daha denedi. Çoğu fenomenoskopun, takan kişinin gerçekte orada ne olduğunu görmesini sağlayan saydam ya da en azından yarı saydam bir iletim sistemi vardı. Ama bu, inatla ışık geçirmiyordu ve yerin sadece mediatronik bir görüntüsünü gösteriyordu. Gezinerek ve sohbet ederek tiyatroya gidenler, saçma bir şekilde aşırı basitleştirilmiş tel çerçevelerle gösteriliyordu. Bu görüntü teknolojisi 80 yıldır kullanılmıyordu, görünüşe göre Hackworth'ün sinirini bozmak istiyorlardı. Her figürün, göğsüne asılmış büyük bir ilanı vardı:

JARED MASON GRIFFIN III, 35 yaşında
(sizin gibi ilginç bir karakter olmak için çok geç kaldı)
Kont seviyesinde bir Varlıklı Lord'un yeğeni
(onu kıskanmıyor musunuz?)
Sağ tarafındaki çökmüş orospuyla evli
Kendi sakat hayatlarından kaçmak için bu küçük kaçamaklara
devam ediyorlar.
(Siz neden buradasınız?)

Hackworth aşağı baktı ve ilanı kendi göğsünde okumaya çalıştı ama odaklanamadı.

Güvertede yürürken, görüş açısı buna bağlı olarak değişiyordu. Ayrıca bir de geminin etrafında "uçmasını" sağlayan standart bir arayüz vardı. Hackworth, sabit bir yerde duruyordu tabii ki ama gözlükteki görüş açısı, gerçek konumuyla bağlantısız hale gelmişti. Ne zaman bu modu kullansa, görüş açısına, yanıp sönen kocaman kırmızı büyük harflerle şu yazı ekleniyordu:

JOHN PERCIVAL HACKWORTH'ÜN TANRISAL GÖZÜ

Bazen de bunun yanında, büyücü tipli bir adamın, bir dağın tepesinde oturmuş, pis cücelerin olduğu bir köye bakarkenki resmi oluyordu. Bu rahatsız şeyden ötürü Hackworth, bu özelliği çok sık kullanmadı. Ama ilk keşfinde bile, birkaç ilgi çekici öge buldu.

Öncelikle, kafayı bulup gemiden düşen Japon adam, birkaç kişilik başka bir grupla karşılaştı. Tuhaf bir tesadüf eseri bu insanlar da, buraya gelirken gemilerinden düşmüştü ve kurtarıldıktan sonra hepsi renkli bir ışık yaymaya ve etrafta birilerine anlatmayı çok istedikleri imgeler görmeye başlamıştı. Kötü organize edilmiş bir koro olarak toplanıyor, hepsi birden bağılıyor ve benzer bir şekilde birbiriyle bağlantılı görünen imgeleri ifadelendiriyordu - sanki hepsi aynı rüyadan yeni uyanmış ve bunu tarif ederken de hepsi aynı derecede kötü bir iş çıkarıyordu. Farklılıklarına rağmen birbirlerine bağlılardı ve köşebaşı kaçıklarının, konuşma kürsülerini bile yan yana koymasına sebep olan aynı esrarengiz güç tarafından bir araya getirilmişlerdi. Hackworth fenomenoskopik görüşüyle onlara doğru yakınlaştırdıktan hemen sonra, onlar bir şeyler görmeye başladı: Gök kubbeden onlara bakan büyük bir gözün çizgileri, yıldızlarla süslenmiş göz kapağının siyah derisi...

Hackworth gizlice uzaklaştı ve başka bir büyük topluluğa odaklandı; birkaç düzine, şık, fit ve canlı tarzları olan daha yaşlı insan. Omuzlarına attıkları tenis kazakları, sıkıca bağlanmış yürüyüş ayakkabılarıyla, geminin kış tarafındaki eski helikopter sahasına biraz önce bağlanmış küçük bir hava gemisinden hep birlikte iniyorlardı. Hava gemisinin bir sürü penceresi vardı ve gemi, Londra'daki hava turlarıyla ilgili mediatronik reklamlarla süslenmişti. Turistler, gemiden inerken, sürekli oluşan tıkanıklıktan dolayı yolda duraksıyordu. Tur rehberleri tarafından dışarıdaki karanlığa itilmek zorundalardı. Rehber, yanıp sönen boynuzları ve üç dişli bir mızrağı olan dandik bir şeytan kıyafeti

giymiş genç bir aktristi.

"Whitechapel burası mı?" dedi biri sisin içinden, Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Belli ki bu insanlar Heartland kabilesinin üyeleri, çoğu sorumlu, akıllı, eğitilmiş, beyaz, orta sınıfta, orta sınıf tipi içine çekilmiş, New Atlantisle birbirine bağlı zengin bir kabileydi. Gizli konuşmalarını dinlemeye devam ettikçe Hackworth, bu turistlerin, Whitechapel'de Karındaşen Jack turu yapacakları aldatmacasıyla Kensington'daki bir tatil köyünden getirildiklerini tahmin etti. Hackworth onları dinlerken, şeytani tur rehberi, sarhoş hava gemisi pilotlarının kazara onları gezici bir tiyatroya uçurduğunu ve birazdan başlayacak gösteriyi izleyebileceklerini anlattı. Tüm zamanların en uzun süre gösterilen müzikali Cats'i ücretsiz izleyebileceklerdi, ki zaten çoğu, Londra'daki ilk akşamlarında izlemişti.

Hala, alaycı kırmızı harfler arasından bakan Hackworth, alt güvertelere çabucak bir göz gezdirdi. Aşağıda bir düzine kocaman kompartıman vardı. Dört tanesi birleştirilip büyük bir tiyatroya dönüştürülmüştü; diğer dördü de sahne ve sahne arkası görevi görüyordu. Hackworth orada kızını buldu. Bir ışık tahtına oturmuş, bazı replikler tekrar ediyordu. Görünüşe bakılırsa, büyük bir rolü, çoktan kapmıştı.

"Böyle beni izlemeni istemiyorum," dedi ve bir ışık patlamasıyla Hackworth'ün görüntüsünden kayboldu.

Geminin sis düdüğü çaldı. Ses, belirli aralıklarla, etraftaki diğer gemilerden de yankılandı. Hackworth, güvertenin doğal görüntüsüne tam zamanında döndü ve belirgin bir hayal ürününün ona doğru hızla geldiğini gördü. Yine Palyaço, belli ki, bir hayalet gibi Hackworth'in görüntüsünde hareket etme gücüne sahipti. "Bütün gece burada mı duracaksın, yankıların zamanlarını ölçerek diğer gemilerle olan mesafeyi tahmin mi edeceksin? Ya da sana koltuğunu göstereyim mi?"

Hackworth, en iyi şeyin ortalığı karıştırmamak olduğuna karar verdi.

"Lütfen." dedi.

"Peki, buyurun o zaman," dedi Palyaço, lekeli eldiveniyle, güvertede önlerinde duran gösterişsiz bir tahta sandalye gösterdi. Hackworth sandalyenin gerçekten orada olduğuna inanmadı çünkü o ana kadar onu görmemişti. Ama gözlük yüzünden emin olamıyordu.

Bilmediği karanlık bir odada tuvalete giden bir adam gibi öne ilerledi, dizlerini kırdı, ellerini uzattı ve bacağını ya da ayağını bir yere vurmamak için ayaklarını yavaşça hareket ettirdi. Palyaço, bir kenara çekilmiş, alaycı bakışlarla onu izliyordu. "Sen rolün içine girmek diye buna mı diyorsun? Bütün gece bilimsel rasyonalizmle paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Gördüğüne gerçekten inandığın anda neler olacak?"

Hackworth, sandalyesini, görüntünün ona söylediği yerde buldu. Ama basit bir tahta sandalye değildi; köpük kaplıydı ve kolları vardı. Tiyatrodaki sandalyeler gibiydi ama diğer taraflarını elleriyle yokladığında, başka sandalye bulamadı. Sandalyeye çöktü ve içine düştü.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi Palyaço ve Hackworth'ün avucuna, boru şeklinde bir nesne koydu. Hackworth, bunun bir tür fener olup olmadığını anlamaya çalışırken, altında yüksek sesli ve şiddetli bir şeyler olmaya başladı. Güverte plakasında duran ayakları, şimdi havada sallanıyordu. Aslında, bütün vücudu sallanıyordu. Aşağısında gizli bir kapı açıldı ve düşmeye başladı. "Gösterinin tadını çıkar," dedi Palyaço, şapkasını çıkartıp eğilerek ve hızlıca küçülen kare bir delikten ona bakarak. "Ve sen saniyekarede 9.8 metre hızla dünyanın merkezine doğru giderken, ben de sana bir bilmece sorayım: Seslerin taklidini yapabiliriz, görüntülerin taklidini yapabiliriz, hatta yüzüne vuran rüzgarın bile taklidini yapabiliriz ama düşme hissinin taklidini nasıl yapabiliriz?"

Sandalyenin köpüğünden yalancı bacaklar çıktı ve Hackworth'ün belini ve üstbacaklarını sardı. Bu iyiydi çünkü yavaşça arkaya doğru dönüyordu ve sonra kendini yüzüstü düşerken buldu. Şekilsiz,

büyük ışık bulutları arasından geçiyordu: Oyundaki Karakterlerin, oturmaya elverişsiz bulunan binalardan topladığı eski avize yığınları... Palyaço haklıydı: Hackworth gerçekten düşüyordu, gözlükle bile taklidi yapılamayan bir histi. Gözleri ve kulakları onu yanıltmıyorsa, daha önce keşfe çıktığı büyük tiyatronun zeminine doğru düşüyordu. Fakat sıradan bir tiyatrodaki gibi sıra sıra koltuklar yoktu. Koltuklar vardı ama rastgele dağıtılmıştı. Ve bazıları hareket ediyordu.

Zemin ona doğru hızlanmaya başladı, Hackworth gerçekten korktu ve çığlık attı. Sonra bir güç, onu yavaşlatmaya başlarken, tekrar yer çekimini hissetti. Sandalye kendi etrafında döndüğünde Hackworth, avizelerin düzensiz ışık kümesine bakıyordu. Sandalye biraz daha hızlandı, sonra normale döndü. Fenomenoskop parlamaya başladı, kör edici derecede beyazdı. Gözlüğün sapları ona beyaz bir ses pompalıyordu ama azalmaya başlayınca, bunun aslında alkış sesi olduğunun farkına vardı. Hackworth hiçbir şey göremiyordu. Ara yüz ayarlarıyla oynadı ve tiyatronun daha şematik bir görüntüsüne döndü. Sonra tiyatronun yarı dolu olduğunu gördü, tiyatro severler motorlu sandalyelerinde birbirinden bağımsız hareket ediyor ve düzinelercesi fenerlerini ona tutuyordu. Bu, kör edici beyaz ışığın sebebini açıklıyordu. Hackworth ana sahnede idi, esas ilgi odağıydı. Bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini merak etti. Gözlüğünün üzerinde bir replik yazılıydı: Bu beklenmedik ziyaretime izin verdiğiniz için çok teşekkürler. Bayanlar ve Baylar. Bu akşam sizin için mükemmel bir gösterimiz var...

Hackworth, bu repliği okumak zorunda olup olmadığını merak etti. Ama sonra fenerler ondan uzaklaştı çünkü astral avize uçağıyla daha fazla seyirci yağmaya başladı. Onların düşüşünü izlerken Hackworth, daha önce böyle bir şeyi lunaparkta gördüğünü fark etti: Bu, bungee-jumping'den farklı değildi. Aslında gözlük sadece, bütün bu tecrübeye ekstra heyecan katmak için Hackworth'e kendi elastik kordonunu göstermişti.

Hackworth'ün sandalyesinin kolunda, tiyatronun içinde dolaşmasını sağlayan bir tür kontrol sistemi vardı, eğimli merkeze doğru hızla gidiyordu. Koni şeklindeki tiyatrodaki dolaşmak, bir yaya için zor olurdu ama sandalyenin güçlü nanotek motorları vardı ve eğimi dengeleyebiliyordu.

Yerküre modeli, yuvarlak bir tiyatroydu. Konik zemin, yuvarlak bir duvarla çevrelenmişti, etrafta farklı büyüklüklerde açılmış aralıklar vardı. Bazıları havalandırma bacası gibi görünüyordu, bazıları da özel localar ya da teknik kontrol odalarıydı. En büyüğü, bu çemberin çeyreğini kaplayan bir ön sahneydi ve şu anda bir perdeyle kapalıydı.

Hackworth tiyatro zemininin en alçak ve en iç tarafının boş olduğunu fark etti. Yokuş aşağı indi ve birden şok oldu, beline kadar, acı verici derecede soğuk bir suyun içindeydi. Sandalyeyi geri vitese aldı ama kontrol sistemi çalışmıyordu. "Suyun içinde bir ölü!" diye zaferle bağırdı Palyaço. Ses, sanki oradaymış gibi geliyordu ama Hackworth onu göremiyordu. Belini ve bacaklarını saran dizginlerden kurtulmanın bir yolunu buldu ve eğimli zeminden yukarı çıkmaya çabaladı. Bacakları, soğuk ve pis kokulu deniz suyundan kaskatı kesilmişti. Belli ki zeminin merkezi aslında suya daldırılmıştı ve denize açılıyordu - Hackworth'ün gözlüğünün açıklamaya gerek duymadığı diğer bir gerçek...

Yeniden, düzinelerce ışık onun üzerindeydi. Seyirciler gülüyordu ve hatta alaycı bir alkış bile vardı. Hadi gelin millet, su çok güzel! Gözlükler bu repliği gösteriyordu ama Hackworth bir kez daha repliği okumayı reddetti. Görünüşe göre bunlar. Oyundaki Karakterlerin yazarlarının çöpe attığı, güncelliklerini kaybettiği için görüntüden kaybolan önerilerinden başka bir şey değildi.

Son dakika olayları - çıkarılamayan fenomenoskop, beklenmedik bungee-jump, soğuk deniz suyuna dalış - Hackworth'ü şoke olmuş bir durumda bıraktı. Bir yerlere saklanmak ve kaybettiği zaman ve yer kavramlarını tekrar bulmak istiyordu. Ara sıra hareket eden arızalı sandalyeyi kenara atarak tiyatronun çevresine doğru tırmandı, onun kendi hikayesiyle özel olarak ilgilenen, birkaç seyircinin

fener ışıkları tarafından takip ediliyordu. Üst tarafında, sıcak bir ışıkla parlayan bir aralık vardı ve onun içinden geçince Hackworth, kendini tiyatronun mükemmel bir manzarasını bakan, kavisli bir penceresi olan hoş, küçük bir barda buldu. Her yönden bir sığınaktı; burada gözlükle normal görebiliyordu, karıştırılmamış bir gerçeklik görüntüsü veriyordu. Barmenden bir fiçı bira istedi ve pencerenin kenarındaki bir sandalyeye oturdu. Birasının üçüncü ya da dördüncü yudumunda, çoktan Palyaço'nun buyruğu altına girdiğinin farkına vardı. Suya dalış, gözlüğün, onun gözlerine ve kulaklarına gösterdiklerine inanmaktan - yanlış olduğunu bilse bile - ve sonuçlarını kabul etmekten başka bir seçeneği olmadığını öğretmişti. Bir fiçı bira, bacaklarını ısıttı ve zihnini rahatlattı. Buraya bir gösteri için gelmişti ve gösterideydi, bununla savaşmanın bir faydası yoktu. Oyundaki Karakterlerin şüphe çeken bir ünü vardı ama hiç kimse onları bir seyirciyi öldürmekten suçlamamıştı.

Avizeler karartıldı. Fener tutan seyirciler, bir rüzgar esintisiyle uyandırılan kıvılcımlar gibi harekete geçti, bazıları motorlu sandalyeleriyle yüksek taraflara çıkıyor, diğerleri su kenarını tercih ediyordu. Tiyatronun ışıkları tamamen kararınca, fenerlerini duvarlara ve perdeye tutup, yüzlerce kuyruklu yıldız tarafından yırtılan, kıyamet alameti bir gökyüzü yaratarak kendilerini eğlendirdiler. Islak, yosun renkli bir ışık uzantısı, suyun altında parlıyor, suyun yüzeyine doğru çıkarken uzun ve dar bir saldırı menziline dönüşüyordu, yeniden dirilen Atlantis gibi. Seyirciler bunu fark etti ve fenerlerini suyun yüzeyine tuttu, çapraz ateşte birkaç siyah tanecik yakalayabildiler Yaklaşık bir düzine oyuncunun kafası, yavaş yavaş sudan çıkıyordu. Hep bir ağızdan konuşmaya başladılar ve Hackworth, bunların, daha önce gördüğü deliler korosu olduğunu anladı.

"Bana içecek bir şeyler versene, Nick," dedi arkasındaki bir kadın sesi.

"Üstlerini örttün, değil mi?" dedi barmen.

"Salaklar."

Hackworth arkasına döndü ve Heartlanderların tur rehberi gibi davranan, şeytan kostümü içindeki genç kadını gördü. Ufak tefek bir kadındı, leğen kemiğine kadar bir yırtmacı olan uzun, siyah bir etek giymişti. Çok güzel saçları vardı, gür, siyah ve parlak. Elinde, bir bardak buğday birası vardı. Aşırı ciddi bir şekilde şeytan kuyruğunu kenara çekti ve sandalyeye oturdu. Hackworth, bu hareketi aşırı derecede büyüleyici buldu. Sonra patlarcasına bir iç çekti ve birkaç dakikalığına başını kollarının üzerine koydu. Yanıp sönen kırmızı boynuzları, kavisli pencerede, büyük bir arabanın stop lambaları gibi yansıyor. Hackworth, bira bardağının etrafını parmaklarıyla sardı ve onun parfümünü kokladı. Aşağıda, koro çıkırından çıkmıştı ve oldukça tutkulu bir Busby Berkeley dans şarkısının üstesinden gelmeye çalışıyordu. Hep birlikte hareket etmekte olağanüstü bir yetenek sergiliyorlardı - beyinlerine gizlenen nano parazitlerle ilgili bir şey - ama vücutları kaskatıydı, güçsüzdü ve düzensiz hareket ediyordu. Ne yapıyorlarsa, sonsuz bir inançla yapıyorlardı ki bu yüzden başarıyorlardı.

"İnandılar mı?" dedi Hackworth.

"Efendim?" dedi kadın, bir kuş gibi dikkatli bir şekilde kafasını kaldırdı, sanki Hackworth'ün burada olduğunu bilmiyordu.

"O Heartlanderlar sarhoş pilotla ilgili hikayeye gerçekten inandı mı?"

"Ah. Kimin umurunda?" dedi kadın.

Hackworth güldü. Oyundaki Karakterlerden birinin ona bu güveni vermesine memnun oldu.

"Konu bu değil, değil mi?" dedi kadın daha alçak bir sesle ve biraz felsefi bir ifadeyle. Buğday birasına bir dilim limon sıkı ve bir yudum aldı. "İnanç, ikili bir durum değildir, en azından burada değil. Kimse bir şeye yüzde yüz inanır mı? O gözlükten gördüğün her şeye inanır mısınız?"

"Hayır," dedi Hackworth, "şu anda inandığım tek şey, bacaklarımın ıslak olduğu, bu biranın güzel olduğu ve parfümünü beğendiğim."

Biraz şaşırılmış göründü, hoşuna gitmemiş değildi, ama o kadar da kolay bir kadın değildi. "Peki sen

neden buradasın? Hangi gösteriyi izlemeye geldin?"

"Nasıl yani? Bunu izlemeye geldiğimi sanıyorum."

"Ama bu diye bir şey yok. Bütün bir gösteri ailesi var. Birbirine geçmiş." Birasını bıraktı ve işte-bu-da-kilise taktiğini uyguladı. "Hangi gösteriyi izlediğin, onu hangi Feed'den görüntülediğine bağlı."

"Ne izlediğimi kontrol edemiyorum gibi görünüyor."

"Ah, o zaman sen oyuncusun."

"Şu ana kadar, çok beceriksiz bir komedi oyuncusu gibi hissettim."

"Beceriksiz bir komedi oyuncusu mu? Biraz fazla olmadı mı?"

O kadar da komik değildi ama esprili bir şekilde söyledi ve Hackworth de, kibarca, kısık sesle güldü.

"Sanki oyuncu olmak için seçilmişsin gibi geliyor."

"Öylemi?"

"Şimdi, normalde ticaret sırlarımızı anlatmam," diye devam etti kadın alçak bir sesle, "ama genellikle birisi, oyuncu olarak seçildiğinde, bunun sebebi buraya saf, pasif eğlenceden başka bir sebeple gelmiş olmasıdır."

Hackworth kekeledi ve bir süre kelime aradı. "Bu - bu yapıyor mu?"

"Ah, evet!" dedi kadın. Taburesinden kalktı ve Hackworth'ün yanmdakine oturdu. "Tiyatro, sadece bir sahnede soytarılık yapan ve bu öküzü sürüsü tarafından izlenen birkaç kişiden ibaret değil. Yani, bazen öyle. Ama her zaman daha fazlası olabilir - gerçekten, insanlarla insanlar arasındaki ya da insanlarla bilgiler arasındaki bir tür karşılıklı ilişki olabilir." Kadın şu anda hararetle konuşuyordu, kendini tamamen unutmuştu. Hackworth, sadece onu izlemekten sonsuz bir haz alıyordu. Bara ilk girdiğinde Hackworth, onun alelade bir yüzü olduğunu düşünmüştü. Ama gardını düşürdüğü ve bilinçsizce konuştuğu, daha da güzelleşmeye başlamıştı. "Burada her şeyle bağlantımız var - tüm bilgi evrenine bağlıyız. Aslında sanal bir tiyatro. Donanım sistemi yerine, sahne, setler, oyuncular ve senaryonun hepsi yazılım sistemli-sadece parçalarla oynayarak yeniden şekillendirilebilirler."

"Ah. Yani gösteri - ya da birbirine geçmiş bir grup gösteri - her akşam farklı olabilir mi?"

"Hayır, hala anlamıyorsun," dedi, çok heyecanlanmıştı. Uzandı, kolunu yakaladı ve ona doğru eğildi, anladığından emin olmak istiyordu. "Biz, bir grup gösterisi yapıp, yeniden şekillendirip ertesi akşam farklı bir tane yapmıyoruz. Değişiklikler canlı ve gerçek zamanda meydana geliyor. Gösteri, burada an be an ne oluyorsa, ona bağlı olarak, canlı bir şekilde kendini yeniden şekillendiriyor - ve aslında, sadece burada ne olduğuna bağlı değil, genel olarak dünyada neler olduğuna bağlı. Bu bir akıllı oyun - zeki bir organizma."

"Yani, mesela şu anda, Çin'in iç taraflarında Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti ile Kıyı Cumhuriyeti arasında bir savaş oluyor olsa, savaştaki değişiklikler bir şekilde - "

"Bir sahne ışığının rengini ya da bir diyalogdaki repliği değiştirebilir - ama tam olarak basit ve belirli bir şekilde değil-"

"Sanırım anlıyorum," dedi Hackworth, "oyunun içindeki değişkenler, dışarıdaki tüm bilgi evrenine bağlı - "

Kadın güçlü bir şekilde başını salladı, Hackworth'den oldukça hoşlanmıştı, kocaman siyah gözleri parlıyordu.

Hackworth devam etti, "Mesela bir insanın ruh halinin, her an, kan dolaşımındaki sayısız kimyasal bileşenlerin artmasına bağlı olabildiği gibi."

"Evet," dedi kadın, "mesela bir barda genç ve büyüleyici bir beyefendiyle konuşurken, ağzından çıkan kelimelerin, sistemine aldığın alkol miktarından ve tabi ki doğal hormonların artmasından etkilenmesi gibi - yine, basit ve belirli bir şekilde değil - bu şeylerin hepsi düşünce."

"Sanırım ne demek istediğini anlamaya başlıyorum," dedi Hackworth.

"Bu akşamın gösterisini, beyninin yerine koy ve ağda akan bilgileri de, kan dolaşımında dolaşan moleküller yerine koy ve işte oldu," dedi kadın.

Hackworth, kadının bar metaforundan geri çekilmeyi seçtiği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bu metaforu birden çok ilginç bulmuştu.

Kadın devam etti, "bu belirsizlik, bazılarının bütün süreci saçma bulmasına ve buna son vermesine sebep oluyor. Ama aslında inanılmaz derecede güçlü bir araç. Bazı insanlar bunu anlıyor."

"Sanırım ben de anlıyorum," dedi Hackworth, gerçekten anladığına inanmasını istiyordu.

"Ve bu yüzden bazı insanlar, buraya bir tür arayış içinde gelir - kaybolmuş bir sevgiliyi bulmaya çalışmak için, neden hayatlarında korkunç şeyler olduğunu ya da dünyada neden eziyet olduğunu ya da neden kariyerlerinden memnun olmadıklarını anlamak için. Toplum hiçbir zaman bu sorulara cevap veremedi - bunlar, bir referans veri tabanında arayıp bulamayacağın türden sorular."

"Ama canlı tiyatro, kişinin daha sezgisel bir yolla, veri evreniyle bir arayüz oluşturmasını sağlıyor," dedi Hackworth.

"Aynen öyle," dedi kadın; "Bunu anlamana çok sevindim."

"Ben bilgiyle çalışırken, böyle bir şeyin hoş olabileceği sık sık aklıma gelirdi," dedi Hackworth. "Ama bu benim hayal gücümün ötesinde."

"Bizi nereden duydun?"

"Geçmişte sizinle birlikte çalışan bir arkadaşım bana buradan bahsetti."

"Öyle mi? Kim olduğunu sorabilir miyim? Belki de ortak bir arkadaşımız vardır," dedi kadın, sanki bu iyi bir şeymiş gibi.

Hackworth kızardığını hissetti ve derin bir nefes verdi.

"Tamam," dedi, "yalan söyledim. Aslında bir arkadaşım değildi. Gönderildiğim biriydi."

"Ah, şimdi anlıyoruz," dedi kadın. "Sende esrarengiz bir şeyler olduğunu biliyordum."

Hackworth utandı ve ne diyeceğini büemedi. Birasına baktı. Kadın ona bakıyordu ve kadının gözlerini, bir takip ışığının sıcaklığı gibi yüzünde hissedebiliyordu.

"Yani buraya bir şey aramaya geldin. Değil mi? Veri tabanında arayıp bulamadığın bir şey."

"Simyacı denen bir adamı arıyorum," dedi Hackworth.

Aniden, her şey parlaklaştı. Kadının yüzünün, pencereye bakan yarı tarafı ıslık ıslık parladı. Hackworth, bunun yeni bir gelişme olmadığını bir şekilde sezdi. Seyircilere bakınca, neredeyse hepsinin, fenerlerini bara doğru tuttuğunu ve oradaki herkesin, kadınla olan bütün konuşmasını izlediğini ve dinlediğini gördü. Gözlük, görünürdeki ışık seviyesine ayarlanarak onu kandırmıştı. Kadın da farklı görünüyordu; yüzü, ilk içeri girdiğinde görüldüğü haline döndü. O anda Hackworth, kadının gözlükteki görüntüsünün, konuşmaları boyunca yavaş yavaş değiştiğini ve beyninin, güze! bir kadın gördüğünde sinyal gönderen tarafından geri bildirim aldığını anladı.

Perde ayrıldı ve boşluktan alçalan büyük bir elektrikli reklam görüldü: JOHN HACKWORTH, SİMYACIYI ARAYIŞ, başrolde JOHN HACKWORTH.

Koro şarkı söylemeye başladı:

Çok serttir John Hackworth

Gösteremez duygularını hayatı pahasına

Çok ağır sonuçlarla

İşini de kaybetti karısını da.

Şimdi lanet bir arayış içinde

Bütün dünyayı dolaşıyor

Simyacının peşinde

Arada sırada da kızları tavlıyor.

Belki artık gelecek kendine

Ve yapacak işini bu gece

Bir macera ki şahane

Mükemmel sesler ve manzaralar olacak.

Hadi devam, ah Hacker John

Hadi devam, devam, devam.

Bir şey, birdenbire Hackworth'ün boynunu, hızla çekmeye başladı. O, pencereden dışarı bakarken, kadın onun boynuna bir kement fırlatmıştı. Şimdi de inatçı bir köpek gibi onu, barın kapısından dışarı sürüklüyordu. Kapıdan tam çıkıyordu ki, ön tarafı, hızlandırılmış bir patlama gibi şişti ve 12 fit havaya fırladı. Bir şekilde kıyafetlerine yerleştirilen hava jetleriyle ileri doğru itildi - bu sırada Hackworth asılmasını diye tasmayı gevşetti. Bir roket motorundan çıkan ateş gibi seyircinin üstünden uçarken, tökezleyen Hackworth'ü, eğimli zemine ve oradan da suyun kenarına götürdü. Saldırı menzili, birkaç dar köprüyle suyun kenarına bağlanıyordu.

Hackworth, bunlardan birin, açtı, omuzlarında yüzlerce ışık hissediyordu, kıyafetlerini tutuşturacak kadar sıcaktı. Kadın, onu Koronun ortasından, elektrikli reklamın altından, kulis tarafından geçirdi ve kapıdan çıkardı. Kapı, arkalarından pat diye kapandı ve sonra kadın gözden kayboldu.

Hackworth'ün 3 tarafı, hafifçe parlayan mavi duvarlarla çevriliydi. Bir tanesine dokunmak için uzandı ve elektrik çarptı. Geri çekilirken yere yayılmış bir şeye takılıp düştü: Kurumuş bir kemik, büyük ve ağır, insan uyluğundan daha geniş...

Önünde duran tek boşluğa doğru ilerledi ve daha fazla duvar gördü. Bir labirentin tam ortasına bırakılmıştı.

Normal yollarla kaçmanın umutsuz olduğunu anlaması, yaklaşık 1 saatini aklı. Labirentin zemin planını anlamaya bile çahşmadı; bunu yerine, bir gemiden daha büyük olamayacağını fark ederek, her köşeden sağa dönme yolunu seçti. Bütün akıllı erkeklerin bildiği gibi, bu yol her zaman bir çıkışa giderdi. Ama olmadı. Neden olduğunu anlamadı, ta ki göz ucuyla bir duvar parçasının yan döndüğünü, eski bir boşluğu kapattığını ve yeni bir boşluk açtığını görene kadar. Bu, hareketli bir labirentti.

Yerde paslı bir çubuk buldu, aldı ve bir duvara fırlattı. Duvardan sekmedi, içinden geçti ve diğer taraftaki yere gürültüyle düştü. Demek ki duvarlar aslında yoktu, sadece gözlüğünün yarattığı bir hayal ürünüydü. Labirent bilgiden yapılmıştı. Kaçmak için, bilgileri de geçirmesi gerekecekti.

Yere oturdu. Barmen Nick göründü, duvarların arasından geçiyor, üstünde bira olan bir tepsi taşıyordu. Bir kase tuzlu fıstıkla birayı, Hackworth'e verdi. Akşam devam ederken, onun olduğu kısımdan başka insanlar da geçti, dans ediyor, şarkı söylüyor, kavga ediyor, tartışıyor ya da sevişiyorlardı. Bunların hiçbirinin. Hackworth'ün Arayışı'yla bir ilgisi yoktu ve birbirleriyle de bir ilgisi varmış gibi görünmüyordu. Görünüşe göre Hackworth'ün Arayışı, bu akşam canlandırılan, birbiriyle kesişen, aynı anda, aynı yerde var olan hikayelerden biriydi.

Peki bütün bunların, John Hackworth'ün hayatıyla ne ilgisi vardı? Ve Fiona nasıl buna karışmıştı?

Hackworth, Fiona'yı düşünürken, önündeki bir ayna duvar, yana kayd ve metrelerce uzunluğunda bir koridor göründü. Sonraki birkaç saat boyunca, aynı şeyi birkaç kez daha fark etti: Aklına bir fikir geliyordu ve bir duvar hareket ediyordu.

Bu şekilde aklı, bir fikirden diğerine geçerken o, labirentin içinde gelişigüzel ilerledi. Yer kesinlikle aşağı doğru eğilimdi, belli ki bir noktada onu su seviyesinin altına götürecekti; ve gerçekten güverte plakalarının içinden gelen tamtam seslerini hissetmeye başlamıştı. Bu sesler, büyük motorların patirtisi olabilirdi ama bildiği kadarıyla bu gemi, bir yere gitmiyordu. Ön tarafından deniz

suyu kokusu aldı ve denizin üstünde parlayan, dalgalar tarafından kırılan loş ışıklar gördü. Bu geminin, sular altındaki safra tanklarında, bir su altı tünel ağı olduğunu ve o tünellerde Tamtamların olduğunu anladı. Fark ettiği kadarıyla bütün gösteri, Tamtamların zihinlerinde canlandırılan bir hayal ürünüydü. Muhtemelen esas olay da değildi; Tamtamların ortak zihinlerinde durdurdukları derin işlemlerin bir yan etkisiydi.

Bir duvar yana kaydı ve ona, suya giden açık bir yol gösterdi. Hackworth, suyun kenarına birkaç dakika çömeldi, tamtamları dinledi, sonra ayağa kalktı ve kravatını çözmeye başladı.

* * *

Aşırı derecede terlemişti, parlak ışık gözlerindeydi ve bunlardan hiçbirinin su altında olmakla bir alakası yoktu. Uyandı ve kafasının üstünde, yüzünü tırmalayan açık mavi bir gökyüzü gördü, gözlük de yoktu. Fiona beyaz elbisesiyle ordaydı, hüzünlü bir gülümsemeye onu izliyordu. Yer, Hackworth'ün kışına vuruyordu ve belli ki bir süredir böyleydi çünkü kışının kemikli tarafları morarmış ve derileri soyulmuştu. Gemide olduklarının farkına vardı. Londra limanlarına geri dönüyorlardı. Çıplaktı ve Fiona, tenini güneşten korumak için onun üstüne plastik bir çarşaf örtmüştü. Diğer birkaç tiyatro sever de etrafa yayılmış, birbirlerinin üstüne çökmüş, tamamen hareketsiz duruyordu: Mülteciler gibi ya da biraz önce hayatlarının en iyi seksini yapmış insanlar gibi ya da akşamdan kalma insanlar gibi...

"Çok başarılıydın," dedi Fiona. Ve birden Hackworth, çıplak bir gösteri yaptığını, saldırı menziline aşağı damladığını, ayakta duran seyircilerin ona gönderdiği alkış dalgalarını hatırladı.

"Arayış bitti," dedi. "Shanghai'a gidiyoruz."

"Sen Shanghai'a gidiyorsun," dedi Fiona. "Limanda seni yolculayacağım. Sonra geri gideceğim." Geminin kış tarafından başını kaldırıp baktı.

"Gemiye mi geri gideceksin?"

"Senden çok daha başarılıydım," dedi. "Hayattan ne istediğimi buldum. Baba. Oyundaki Karakterlere katılma davetini kabul ettim."

Carl Hollywood'un sistemi ele geçişi.

Carl Hollywood, saatlerdir ilk kez, köşedeki sandalyesinin sert vernikli sırtına yaslandı, elleriyle yüzünü ovaladı, sakallarını kaşıdı. Neredeyse 24 saattir çayevinde oturuyordu. 12 demlik çay içmiş ve sırtını ovması için iki kez masözü çağırmişti. Dışarıdaki kalabalık dağılmaya başlarken, arkasındaki pencerelerden içeri giren öğlen ışıkları titriyordu. Kalabalık, kayda değer bir ücretsiz gösteri ziyafeti yaşamıştı. John Percival Hackworth'un dramatik maceralarını, farklı kamera açılarıyla, Carl Hollywood'un sayfalarındaki değişken ekran pencerelerinden izlemişlerdi. Hiçbiri İngilizce okuyamıyordu. Bu yüzden, aynı anda sayfaların üzerinde akan. Prenses Nell'in Çakal Kral'ın topraklarındaki maceralarının hikayesini anlayamadılar. Hikayenin konusu, görünmeyen hava akımları tarafından eğrilen ve ayrılan bir duman bulutu gibi kendi içinde değişiyor ve dalgalanıyordu.

Şimdi sayfalar boştu. Carl üşengeçlikle bir elini uzattı ve kağıtları üst üste koymaya başladı, sadece akli çalışırken ellerini meşgul edecek bir şey olsun diye - ama bu noktada, John Percival Hackworth'un karanlık bir labirentin içinde körü körüne bocaladığı kadar çok çalışmıyordu. Carl Hollywood, Tamtamların ağının, büyük bir kod kırma sistemi olduğundan uzun zaman şüphelenmişti. Medya ağının iyi çalışmasını ve güvenli bir şekilde para transfer edebilmeyi sağlayan şifreleme sistemleri, sonsuz asal sayıların, sihirli anahtarlar gibi kullanılmasına dayanıyordu. Anahtarlar, teorik olarak, probleme yeteri kadar hesaplama gücü atılarak kırılabilirdi. Ama hesaplama gücünün her seviyesinde kod oluşturma, her zaman kod kırmaktan daha kolaydı. Yani sistem, bilgisayarların hızlanması gibi daha büyük asal sayılara doğru ilerlediği sürece kod yaratıcılar, sonsuza kadar kod kıranların ilerisinde olabilirdi.

Fakat insan zihni, dijital bir bilgisayar gibi çalışmıyordu ve komik şeyler yapabiliyordu. Carl Hollywood, Yalnız Kartallardan birini hatırladı. Büyük basamaklı sayıları, söylendiği anda kafasında toplayabilen yaşlı bir adam. Bu aslında, dijital bir bilgisayarın yapabileceği bir şeyin sadece bir örneğiydi. Ama bu adam, bir bilgisayarın içine kolayca programlanamayan sayısal hileler de yapabiliyordu.

Eğer Tamtamların ağında bir sürü zihin bir araya gelirse, belki de medya boşluğunda sürekli gürleyen, şifrelenmiş veri fırtınasının içini bir şekilde görebilir ve rastgele görünen parçaları bir araya getirerek bir anlam çıkarabilirlerdi. Miranda'yla konuşmaya gelen, onu Tamtamların dünyasına girmeye ikna eden adamlar, bunun mümkün olduğunu ima etmişti. Onların aracılığıyla Miranda, Nell'i bulabilecekti.

Görünüşte, bu felaket olurdu çünkü finansal işlemler için kullanılan sistemi yok ederdi. Sanki ticaretin altınla yapıldığı bir dünyada, birinin kurşunu altına çevirmeyi bulması gibi" olurdu. Bir Simyacı...

Fakat Carl Hollywood, bunun gerçekten fark edip etmediğini merak etti. Tamtamlar böyle şeyleri sadece, bir Geşalt topluma kendilerini dahil ettirerek yapabiliirdi. Hackworth'un durumunun gösterdiği gibi, bir Tamtam kendini, o Geşalt'tan çıkardığı anda onunla bağlantısını tamamen kaybediyordu. Tamtamlar ve normal insan toplumu arasındaki bütün iletişim, bilinçsizce kuruluyordu. Ağ üzerindeki etkileriyle, herkesin evinde oynadığı ve binaların duvarlarında oynarken gördüğü interaktif videolarda subliminal olarak görünen şekillerle iletişim kuruluyordu. Tamtamlar, kodu kırabilirdi ama bariz bir biçimde bundan faydalanmazdı ya da sadece bunu istemezdi. Altın yapabilirlerdi ama artık altına sahip olmakla da ilgilenmiyorlardı.

Her nedense John Hackworth, Tamtamlar toplumuyla Victorian kabilesi arasındaki bağlantıyı kurmakta herkesten daha iyiydi. Sınırı her geçtiğinde, yanında bir şeyler getiriyor gibiydi. Bunlar, koku kalıntıları gibi kıyafetlerine siniyordu. Arkasına eklenen bu belli belirsiz yasak veri

yansımaları, sınırın her iki tarafında da, belki Hackworth'un kendisinin bile bilmediği karışık ve beklenmedik sonuçlara sebep oluyordu. Carl Hollywood, birkaç saat öncesine kadar Hackworth hakkında çok az şey biliyordu. Oyundaki Karakterlerden bir arkadaşı tarafından, Hackworth'un, gösteri teknesinin kara güvertelerinde devam eden kendi hikayesine katıldığı bildirilmişti. Şimdi çok şey biliyor gibiydi: Hackworth, Genç Bayanın Resimli Okuma Kitabının öncüsüydü ve Tamtamlarla, esaret kadar basit bir şeyden daha öte olan anlaşılmaz bir ilişkisi vardı. Dalgaların altında geçirdiği yıllarda, sadece nilüfer 23 Bütünsel zihinler çiçeği yiyip, sevişip, boşalmamıştı.

Hackworth, çıplak ve soğuk deniz suyu içinde Tamtamların gemisinin safra tanklarındaki ağılından çıktığında, bu kez yanında bir şey getirmişti. Belirli şeyleri tanımlamak için kullanılan bir sayısal anahtar takımıyla suyun yüzeyine çıkmıştı: Okuma Kitabı, Nell, Miranda ve adı Dr. X olan başka biri... Bilinci tamamen yerine gelmeden önce o anahtarları, nefes alamayan ve titreyen vücudunu sudan çıkararak Palyaço'ya vermişti. Palyaço mekanik bir aygıttı ama Oyundaki Karakterlerin gösterisi süresince, Carl Hollywood'un onu kontrol etmesine - ve Hackworth'un senaryosunu ve hikayesinin konusunu uydurmasına - izin verecek kadar iyiydi.

Şimdi anahtarlar Carl'daydı ve Carl, Ağ için Miranda'dan, Nell'den, Dr. X'den ve hatta Hackworth'den bile farksızdı. Dörtlü gruplar halinde ayrılmış uzun sayı basamakları, bir sayfanın üzerinde yazılıydı. Carl Hollywood, bu kağıda kendini katlamasını söyledi ve sonra kağıdı göğüs cebine sıkıştırdı. Bu sayıları, bütün bu işi halletmek için kullanabilirdi ama bunu başka bir gece yapacaktı. Burun otu ve kafein, yapabileceği kadarını yapmıştı. Şimdi otele geri dönmek, küvete uzanmak, biraz uyumak ve son perde için hazırlanmak zamanıydı.

**Okuma Kitabı'ndan bir hikaye:
Prenses Nell'in Çakal Kral'ın Kalesi'ne yolculuğu;
kalenin tasviri; bir Büyücüyle resmi bir görüşme;
Çakal Kral'ı yendiği son zaferi; sihirli bir ordu.**

Prenses Nell, kuzeye, şiddetli bir fırtınanın içine doğru gidiyormuş. Atlar, gök gürültüsü patlamaları ve olağanüstü mavi şimşek çakmaları yüzünden neredeyse çıldırıyormuş. Ama sakinleştirici bir el ve ses tonu yardımıyla Nell onları ilerletmiş. Yol kenarlarına dağıtılmış kemik yığınları, bu dağ geçidinin oyalanacak bir yer olmadığını kanıtıymış. Bildiği kadarıyla, büyük Çakal Kral, havayı bile kontrol edebiliyormuş ve bu töreni. Prenses Nell'in iradesini ölçmek için hazırlamış.

Sonunda geçidi aşmış ve çok geçmeden, atların toynakları, kalın bir buz tabakasının üzerinde kaymaya başlamış ve buz, dizginleri kaplamaya ve hayvanların yelelerine ve kuyruklarına ağırlık yapmaya başlamış. Dönemeçlerden aşağı inince, fırtınanın hiddetini arkasında bırakmış ve bir orman kadar sık yağmur kütesinin içine girmiş. Mor'un sihir kitaplarına göz gezdirmek için birkaç gün dağların eteklerinde durması çok iyi olmuş. Çünkü dağların arasından geçtiği bu gece yolculuğunda, Mor'un ona öğrettiği her büyüü kullanmış: Aydınlatma için, doğru yolu bulmak için, hayvanları sakinleştirmek ve donmuş vücutlarını ısıtmak için, eksilen cesaretini toplamak için, böyle bir havada dışarı çıkmaya cesaret edecek kadar aptal herhangi bir hayvanın yaklaşp yaklaşmadığını hissetmek için ve saldıracak kadar çaresiz olanları yenmek için. Bu gece yolculuğu, belki de düşüncesiz bir hareketmiş ama Prenses Nell, bu zorlu işin üstesinden gelebildiğini kanıtlamış. Çakal Kral, onun böyle bir geçitten geçebileceğini düşünememiş. Ertesi gün, yükseklerdeki fırtına durulduğunda, geçidin üzerinden uçup aşağıdaki düzlükte Prenses Nell'i gözetlemek için nöbetçi kuzgunlarını göndermiş, zaten son birkaç gündür öyle yapıyormuş ama kuzgunlar, umutsuz bir haberle geri gelmiş:

Prenses ortadan kaybolmuş! Çakal Kral'ın en iyi iz sürücülerini bile, çünkü kamp alanından nereye gittiğini takip edemeyecekmiş. Çünkü gerçek izlerini çok ustaca kapatıp sahte izler bırakmış.

Alacakaranlık, onu büyük bir ormanın tam ortasında yakalamış. Çakal Kral'ın Kalesi, dağlarla çevrili, yüksek bir ormanlık platoya yapılmış. Prenses Nell, kaleden birkaç saat uzaklıkta olduğunu tahmin etmiş. Şifreciler Pazarının habercilerinin kullandığı ana yoldan uzak durarak, nehir kenarındaki bir asılı kayanın altında kamp yapmış. Dondurucu ıslak rüzgardan ve nöbetçi kuzgunlarının gözlerinden korunarak, küçük bir ateş yakmış. Kendine çay ve lapa yapmış. Öğleden sonraya kadar kestirmiş, sonra kalkmış ve nehrin, iliklerine işleyen soğuk suyunda yıkanmış. Yanında getirdiği muşamba paketi açmış, içinde, Şifreciler Pazarı'ndan gelen giden habercilerin giydiği kıyafetler varmış. Ayrıca şifreli mesajlar içeren birkaç kitap da paketteymiş - Çakal Kral'ın Kalesi'ne gönderilmek üzere pazardaki çeşitli tezgahlardan gelen orijinal kitaplar.

Ormandan geçip ana yola çıkarken, toynak sesleri duymuş ve bunun, fırtınanın geçmesini bekledikten sonra geçide gelen ilk haberci grubu olduğunu anlamış. Birkaç dakika beklemiş ve sonra onları takip etmiş. Sık ormandan ana yola dönünce, atını dizginlemiş ve biraz durmuş, Çakal Kral'ın Kalesi'ni ilk gördüğü anda şaşırıp kalmış.

Öte Topraklardaki yolculuklarında, hiç buna benzer bir şey görmemiş. Temeli bir dağ kadar genişmiş ve duvarları, bulutlara doğru dimdik yükseliyormuş. Sayısız pencerelerinden, Samanyolu ışıkları saçılıyormuş. Kocaman kazıklarla korunuyormuş, her biri başlı başına bir kaleymiş ama taş zemine değil bulutların üzerine yapılmış çünkü Çakal Kral, üstün zekasıyla, havada asılı duran binalar yapmanın bir yolunu bulmuş.

Prenses Nell, atını ileri sürmüş, çünkü, birinin kalenin ışıl ışıl cumbalarındaki bir pencereden ana yolu İzliyor olabileceğini hissetmiş. Kaleye doğru dörtlüye giderken, böyle büyük bir kaleye saldırmaya cüret etme aptallığıyla. Çakal Kral'ın eserine olan hayranlığı arasında kalmış. Donuk, sönük kara bulutlar, kuleler ve kazıkların arasından sızıyormuş. Prenses Nell biraz daha yaklaşıncaya, bu bulutların aslında, askeri tatbikatlarını yapan kuzgun sürüleri olduğunu görmüş. Çakal Kral'ın sahip olduğu bir orduya göre fazla ketum şeylermiş çünkü önceden, kuzgunlardan biri. Prenses Nell'in boynundan 11 anahtar çaldıktan sonra, ona şöyle demiş:

Kaleler, bahçeler, altınlar ve mücevherler

Hoşnut eder bazılarını

Prenses Nell gibi aptalları;

Ama zekasını geliştirenler

Mesela, Çakal Kral ve kargaları

Ağır ağır toplar güçlerini

Ve saklar bir yerlere, kimsenin bilmediği..

Çakal Kral gücünü, silahlarla değil zekasıyla koruyormuş ve tek ihtiyacı olan ordu, nöbetçiler; tek ihtiyacı olan silahsa bilgimiş.

Kapıya doğru iyice yaklaşırken, bacaklarının ve sırtının dayanıp dayanamayacağını merak ederken, ince, siyah bir buhar, havada duran kazıklardan birindeki dar kapıdan yayılmış. Yoğunlaşarak saydam bir topa dönüşmüş ve kayan bir kuyrukluyıldız gibi Prenses Nell'in üstüne doğru düşmeye başlamış. Kütle ve ivme yanılmasıyla kaçınmadan edememiş ama başının üstünde, bir taş atımlık mesafede kuzgun bulutları, birkaç gruba ayrılmış. Etrafında dönüyor, her taraftan saldırıyor, o kadar yakınından geçiyormuş ki kanat çırpmalarından çıkan rüzgar. Prenses Nell'in saçlarını dalgalandırıyor. Sonunda kuzgunlar kontrollü bir grup olmuş ve arkalarına bakmadan kazıklara doğru geri gitmiş. Görünüşe göre Prenses Nell, teftişi geçmiş. Büyük kapıya ulaştığında kapı, onun için açık duruyormuş ve kimse kapıyı korumuyormuş. Prenses Nell. Çakal Kralın Kalesi'nin geniş sokaklarına girmiş.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel yermiş. Burada altın ve kristaller, Kral'ın hazinesine saklanmamış, yapı malzemesi olarak kullanılmış. Büyüyen yeşil şeyler her yerdeymiş çünkü Çakal Kral, doğanın sırlarına hayranmış ve ajanlarını, egzotik tohumlar getirmeleri için uzaklara göndermiş. Çakal Kral'ın şehrinin geniş caddeleri, ağaçlarla dölziliymiş, kavisli dalları yontma taşları örtüyor ve hışırtılı kubbeler oluşturuyormuş. Yaprakların alt tarafları gümüş renkmiş ve hafif bir ışık saçıyor gibiymiş. Dallar, kazan büyüklüğünde, keskin, tatlı bir koku yayan, mor ve pembe ananasgillerle doluymuş. Kırmızı gerdanlı sinekkuşlarıyla, küçük, ışıltılı kurbağalarla ve böceklerin yaşadığı sularla dolup taşıyormuş.

Habercilerin Yolu, kaldırım taşlarının arasına yerleştirilmiş cilalı pirinç levhalarla işaretliymiş. Prenses Nell, büyük caddeye doğru bu işaretleri takip etmiş, şehri çevreleyen bir parktan geçmiş ve sonra merkezdeki dağlık burundan kıvrılan yokuş bir sokağa girmiş. At, onu bulutlara doğru çıkarırken, basınçtan kulakları tekrar tekrar patlamaya başlamış. Yoldaki her dönemeçle, aşağıdaki şehrin ve havada duran kazık kümesinin panoramik manzarasının keyfini çıkarmış, nöbetçi kuzgunlar havada süzülüyor, imparatorluğun her tarafından haberler getiriyormuş.

Çakal Kral'ın kaleye eklenti yaptırdığı bir yerden geçmiş fakat duvar ustası ve marangoz ordusu yerine, tek bir adam çalışıyormuş, iri yarı, beyaz sakallı bir adam, uzun ince piposunu üflüyor, kemerinde deri bir çanta taşıyormuş. İnşaat alanının ortasına ulaşınca, çantasına uzanmış, elma büyüklüğünde büyük bir tohum çıkarmış ve toprağa ekmiş. Bu adam kıvrılan yola geri dönene kadar uzun, ışıltılı bir kristal gövde topraktan çıkmış ve boyunu aşacak kadar büyümüş. Güneş ışığında parıl parıl parlıyor ve bir ağaç gibi dallanıyormuş. Dönemeci dönerken Prenses Nell, bu manzarayı gözden kaçırmış. Yapı ustası, memnun bir şekilde piposunu üflüyor ve neredeyse araziyi kaplayan kristal kubbeye bakıyormuş.

Kıvrımlı yoldaki uzun yolculuğunda Prenses Nell, bu ve başka bir sürü mucize görmüş. Bulutlar çekilmiş ve Nell, her taraftan çok uzak mesafeleri bile görebildiğini fark etmiş. Çakal Kral'ın toprakları, öte Toprakların tam ortasındaymiş ve kalesi, topraklarının ortasındaki yüksek platoya yapılmış. Böylece parlak okyanusu her taraftan görebiliyormuş. Nell, Kral'ın kalesinin içine doğru tırmanırken, dikkatlice ufuğa bakıyor, Harv'ın Karanlık Kale'de çürüdüğü uzak adayı bir an için görebilmeyi umut ediyormuş. Fakat uzak denizlerde bir sürü ada varmış ve dağların sarp kayalıkları yüzünden. Karanlık Kale'nin kulelerini ayırt etmek zormuş.

Sonunda yol düzleşmiş ve başka bir yüksek duvarda başka bir korunmasız kapının içinden geçmek için içeri doğru kıvrılmış. Prenses Nell, kendini yeşil, çiçekli bir avluda, Kral'ın kalesinin önünde bulmuş - buz dağı büyüklüğünde tek bir elmadan yontulmuş gibi görünen yüksek bir saray... Artık güneş batıda alçalıyor, turuncu ışınları, kalenin duvarlarını yakıyor ve paramparça olmuş bir kristal kasenin kırıkları gibi her yere küçük gökkuşakları yayıyormuş. Yaklaşık bir düzine haberci, kalenin kapılarının önünde sırada bekliyormuş. Hepsi atlarını, yalak ve yemliğin olduğu avlunun bir köşesine bırakmış. Prenses Nell de öyle yapmış ve sıraya girmiş.

"Çakal Kral'a mesaj taşıma şerefine daha önce nail olmamıştım," demiş Prenses Nell, sırada önünde duran haberciye.

"Asla unutamayacağın bir tecrübe bu," demiş haberci. Siyah saçlı, keçi sakallı, ukala bir genç adammış.

"Neden bu sırada beklemek zorundayız? Şifreciler Pazarındaki tezgahlarda kitapları masanın üzerinde bırakır ve yolumuza devam ederiz."

Habercilerden birkaçı, arkalarını dönüp küçümser bakışlarla Nell'e bakmış. Keçi sakallı haberci, gülmek için gözle görülür bir çaba harcadıktan sonra şöyle demiş, "Çakal Kral, Şifreciler Pazarında bir tezgahta oturan önemsiz biri değildir. Bunu birazdan kendin göreceksin."

"Ama o da kararlarını herkes gibi vermiyor mu - bir kitaptaki kurallara başvurarak?"

Diğer haberciler artık buna gülmemek için kendilerini tutmamış. Keçi sakallı, belirgin bir biçimde alaycı bir ses tonuyla, "öyle olsa bir Kral'a sahip olmanın ne anlamı kalırdı?" demiş. "Kararlarını hiçbir kitaba göre vermez. Çakal Kral büyük bir düşünce makinesi yaptı. Büyücü 0.2, dünyadaki bütün bilgeliği içeriyor. Bu yere bir kitap getirdiğimizde, onun rahip yardımcılarını şifresini çözer ve Büyücü 0.2 'yle görüşür. Bazen bir karara varmak Büyücünün saatlerini alır. Yüce makinenin huzurunda sessizce ve saygıyla bekleme tavsiye ederim"

"Baş üstüne," dedi Prenses Nell, bu ezik habercinin küstahlığı, onu sinirlendirmekten çok eğlendirmiş. Sıra, durmadan ilerliyormuş. Karanlık çökerken ve güneşin turuncu ışınları sönerken Prenses Nell, kalenin içinden yayılan renkli ışıkları fark etmiş. Büyücü 0.2 ne zaman düşünse, ışıklar iyice parlıyor ve diğer zamanlarda sadece hafifçe titriyormuş. Prenses Nell, kalenin içinde başka neler olduğuna dair detayları anlamaya çalışmış ama büyük elmasın sayısız yüzleri, ışıkları dağıtıyor ve her yöne saçıyor. Böylece sadece ipucu parçaları elde edebiliyormuş; Çakal Kral'ın kutsal odasını görmeye çalışmak, unutulmuş bir rüyanın detaylarını hatırlamaya çalışmak gibiymiş.

Sonunda, keçi sakallı haberci çıkmış. Prenses Nell'e son kez sırtarak, saygı göstermesini hatırlatmış.

"Sıradaki," demiş yardımcı, monoton bir ses tonuyla ve Prenses Nell kaleye girmiş.

Giriş salonunda 5 tane rahip yardımcısı oturuyormuş, her birinin masasının üzerinde tozlu, eski kitaplar ve uzun kağıt bandı makaraları yığılıymış. Nell, Şifreciler Pazarı'ndan 13 tane kitap getirmiş ve şifrelerini çözmek için bu kitapları yardımcılara dağıtmış. Yardımcılar ne genç ne de yaşlıymış. Orta yaşlı, altın ipliklerle Çakal Kral'ın armasının işlendiği süslü beyaz ceketler giymiş adamlarmış. Ayrıca hepsinin boynunda bir anahtar varmış. Prenses Nell beklerken, onun getirdiği kitapların içeriğinin şifrelerini çözmüşler ve masalarına yerleştirilmiş küçük makineleri kullanarak sonuçları kağıt bant şeritlerine basmışlar.

Sonra büyük bir merasimle 13 kağıt bandı, makaraya sarılmış ve genç bir yardımcı çocuğun taşıdığı kocaman bir gümüş tepsiye konmuş. Bir çift büyük kapı açılmış, yardımcılar, yardımcı çocuk ve Prenses Nell, bir tür tören alayına dönüşmüş. Büyücünün büyük kubbeli odasına doğru düzenli adımlarla yürümüş, ortadaki uzun koridorundan geçmişler. Odanın en ucunda - hiçbir şey yokmuş. Karışık düzenekler ve mekanizmalarla çevrili geniş bir boşluk ve önünde de küçük bir sunak varmış. Prenses Nell'e, perde ve dekorları olmayan bir tiyatro sahnesini hatırlatmış. Sahnenin yanında bir baş rahip duruyormuş, diğerlerinden daha yaşlıymış ve daha etkileyici, beyaz bir cüppe giyiyormuş.

Koridorun ucuna ulaştıklarında rahip, formalite gereği bir dini tören yapmış, Büyücünün üstün özelliklerini övmüş ve yardımını istemiş. Bu sözleri söylerken, ışıklar yanmaya ve makineler vızıldamaya başlamış. Prenses Nell, aslında bu kubbenin, içerideki daha büyük bir boşluğa giriş yeri olduğunu ve o yerin de makinelerle dolu olduğunu görmüş: Düzgün bir şebeke oluşturmuş sayısız, ince, parlak çubuklar, yerin her tarafında çalışan dişli güç çarklarının hareketiyle ileri geri kayıyormuş. Bütün bu mekanizma, çalışırken bir ısı çıkarıyormuş ve yel değirmeni büyüklüğündeki fanlardan pompalanan soğuk dağ havasının güçlü akımına rağmen oda oldukça sıcakmış.

Rahip, 13 kağıt bant rulosundan ilkinin tepside almış ve sunağın üzerindeki boşluğa koymuş. Büyücü 0.2 harekete geçince Prenses Nell, o ana kadar duyduğu bütün vızıltı ve uğultunun işlevsiz olduğunu anlamış. Milyon tane itme kolundan her biri küçücükmiş ama onları aynı anda hareket ettirmek için gerekli olan güç, deprem etkisi yaratıyormuş. Kalenin sağlam zemininde gümürdeyen güç çarkları ve dişli kutuları üzerindeki büyük basıncı hissedebiliyormuş.

Sahnenin etrafında ışıklar yanmış. Bazıları sahnenin zeminine yapılmış ve bazıları da etrafındaki makinelere gizlenmiş. Prenses Nell bir bakmış ki, 3 boyutlu görünen bir ışık gölgesi, boş sahnenin

ortasında birleşmeye başlamış. Yavaş yavaş bir kafaya dönüşmüş, makine gümbürdedikçe ve tısladıkça detaylar eklenmeye başlanmış: Uzun, beyaz sakallı, kel, yaşlı bir adam haline gelmiş. Yüzü, derin düşüncelere dalmış, çizgi çizgi olmuş yaşlı bir adam.. Birkaç dakika sonra, sakalı patlamış ve beyaz bir kuş sürüsü çıkmış. Kafası ise, etrafına beyaz kuşların üşüştüğü kayalıklı bir dağa dönüşmüş. Sonra dağ, turuncu lavlar püskürtmüş ve katı, parlak bir turuncu ışık küpü olana kadar yavaşça bütün sahneyi doldurmuş. Bu şekilde, dakikalar boyunca bir görüntü diğerine karışmış. Makineler sürekli uğulduyor ve Prenses Nell'i tedirgin ediyormuş. Turing Kalesi'nde daha az karmaşık makinelerin çalıştığını görmeseymiş, arkasını dönüp kaçabileceğini düşünmüş.

Ama sonunda görüntüler kaybolmuş, sahne tekrar boşalmış ve sunak, bir parça kağıt bant çıkarmış. Rahip, bu kağıt bandı dikkatle katlamış ve yardımcılarında birine vermiş. Kısa bir şükran duasından sonra rahip, sunağa ikinci kağıt bandını koymuş ve aynı işlem tekrar baştan başlamış. Bu kez farklıymış ama aynı derecede olağanüstü görüntüler oluşmuş. Bir kağıt bandından sonra öbürü derken bu böyle devam etmiş. Prenses Nell, Büyücünün gürültüsüne ve sallamasına alışınca görüntüler, hoşuna gitmeye başlamış. Çok sanatsal görünüyormuş - ancak bir insanın yaratabileceği şeyler gibiymiş, hiç makineye benzemiyormuş.

Fakat şüphesiz ki Büyücü, bir maktneymiş. Detaylıca inceleme fırsatı olmamış ama Çakal Kral'ın diğer bütün kalelerindeki tecrübelerinden sonra bunun da, diğer bir Turing makinesi olduğundan şüphelenmiş.

Şifreciler Pazarı incelemesi ve özellikle de şifrecilerin mesajlara cevap vermek için kullandıkları kural kitapları, tüm karışıklığına rağmen, onun da diğer bir Turing makinesinden farklı olmadığını öğretmiş. Buraya, Çakal Kral'ın Kalesi'ne, Kral'ın, mesajlarına Turing benzeri kurallarla cevap verip vermediğini görmek için gelmiş. Çünkü eğer öyleyse, o zaman bütün sistem - bütün krallık - bütün öte Topraklar - büyük bir Turing makinesinden başka bir şey değilmiş. Ve Turing Kalesi'nde zindana hapsedildiğinde öğrendiğine göre, esrarengiz bir Dük'le, bir zincir üzerinden, bir Turing makinesinden mesaj göndererek iletişim kurmak, ne kadar karışık olursa olsun, insani bir şey değilmiş. Ruhu yokmuş. Bir insanın yaptığını yapamazmış.

On üçüncü kağıt bandı da sunağa konmuş ve makine önce vınlamaya, sonra vızıldamaya sonra da gümbürdemeye başlamış. Sahnenin üzerinde görünen görüntüler, daha vahşi ve daha egzotik şekillere dönüşmüş. Rahibin ve yardımcılarının yüzlerini izlediğinde Prenses Nell, onların bile şaşırıldığını görmüş sanki bunun gibi bir şeyi hiç görmemiş gibi bakıyorlarmış. Dakikalar geçtikçe, görüntüler parçalanmaya ve biçimsizleşmeye başlamış. Matematiksel fikirlerin, cisimleşmiş halleriymiş. En sonunda arada sırada yanıp sönen renkli ışıklar hariç sahne, tamamen kararmış. Büyücü, kendini öyle bir derecede çalıştırmış ki herkes, bir dakikada onları parçalara ayırabilecek kocaman bir makinenin içinde kapana kısılmış hissetmiş. Yardımcı küçük çocuk, sonunda kaçmış ve koridorda gözden kaybolmuş. Bir iki dakika içinde yardımcılar, teker teker aynı şeyi yapmış. Hepsi, yavaş yavaş Büyücüden uzaklaşmış ve koridorun yarısına geldiklerinde de arkasını dönüp kaçmış. Sonunda baş rahip bile kaçmış gitmiş. Makinelerin gümbürtüsü şimdi öyle bir artmış ki sanki tarihteki en büyük depremlerden biri oluyormuş. Nell, sallanmamak için sunağa tutunmak zorunda kalmış. Makinenin arkasından gelen ısı tav fırınından geliyor gibiymiş ve Nell, itme kollarından bazıları sıcaktan parladığı için derinlerde loş kırmızı bir ışık görebilmiş.

Sonunda her şey durmuş. Sessizlik şaşırtıcıymış. Nell, korkudan eğildiğini fark etmiş ve dik durmuş. Büyücünün iç tarafından gelen kırmızı parıltı, sönmeye başlamış.

Her taraftan beyaz ışık saçılmış. Prenses Nell, bu ışığın, kalenin elmas duvarlarının dışından içeri geldiğini anlamış. Birkaç dakika Önce, gece vaktiymiş. Şimdi ise ışık varmış ama gün ışığı değilmiş; her taraftan geliyormuş ve renksizmiş.

Koridorda koşmuş ve giriş salonunun kapısını açmış ama oda orada değilmiş. Hiçbir şey yokmuş. Giriş salonu yok olmuş. Onun ötesindeki çiçekli bahçe yok olmuş. Atlar, duvar, kavisli yol. Çakal Kralın Şehri ve öte Topraklar... Hafif beyaz bir ışıktan başka hiçbir şey yokmuş.

Arkasını dönmüş. Büyücünün odası hala oradaymış.

Koridorun ucunda, sunağın üstünde oturan ve ona bakan bir adam görmüş. Bir taç giyiyormuş. Boynunda bir anahtar varmış - Karanlık Kale'nin on ikinci anahtarı.

Prensess Nell, Çakal Krala doğru yürümüş. Orta yaşlı bir adammış, rengi solukmuş. Saman sarısı saçları, gri gözleri, saçından daha koyu renk ve iyi traş edilmemiş bir sakalı varmış. Prensess Nell yaklaştıkça adam, başındaki tacın farkına varmış. Uzanmış, başından çıkarmış ve sunağın üstüne dikkatsizce fırlatmış.

"Çok komik," demiş. "Bütün savunmalarımı geçip sinsi sinsi içeri girdin."

Prensess Nell, adamın sahte gayri resmiliğinin onu etkilemesine izin vermemiş. Birkaç adım uzakta durmuş. "Tanıştıracak başka biri olmadığına göre bunu kendim yapacağım. Ben Turing Düşesi, Prensess Nell," demiş ve elini uzatmış.

Çakal Kral biraz utanmış. Sunaktan atlamış. Prensess Nell'e yaklaşmış ve elini öpmüş. "Çakal Kral emrinize amadedir."

"Sizinle tanışmak bir zevk."

"O zevk bana ait. Pardon! Okuma Kitabı'nın size daha iyi bir terbiye öğreteceğini bilmeliydim "

"Bahsettiğiniz Okuma Kitabı'nı bilmiyorum," demiş Prensess Nell. "Ben sadece arayışta olan bir Prensess'im. Karanlık Kale'nin 12 anahtarının peşindeyim. Bir tanesine sizin sahip olduğunuzu fark ettim."

Çakal Kral ellerini kaldırmış, avuç içleri ona doğruymuş. "Tamam," demiş. "Bir dövüşe gerek olmayacak. Siz zaten galipsiniz." On ikinci anahtarı boynundan çıkarmış ve Prensess Nell'e uzatmış. Prensess Nell, hafif reverans yaparak anahtarı ondan almış ama zincir. Çakal Kral'ın parmaklarından kayarken, birden sıkıca kapmış, böylece zincir ikisini birleştirmiş. "Arayışınız bittiğine göre," demiş, "oyunu bırakabilir miyiz?"

"Ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım. Majesteleri."

"Buraya gelme amacınız neydi?"

"On ikinci anahtarı bulmak."

"Başka bir şey?"

"Büyücü 0.2 hakkında bir şeyler öğrenmek."

"Ah."

"Gerçekten bir Turing makinesi olup olmadığını öğrenmek."

"Peki, cevabınızı aldınız. Büyücü 0.2 kesinlikle bir Turing makinesi - şu ana kadar yapılanların en güçlüsü."

"Peki ya Öte Topraklar?"

"Her şey tohumlardan yetiştirildi. Benim icat ettiğim tohumlar."

"Peki o zaman orası da mı bir Turing makinesi? Her şey Büyücü 0.2 tarafından mı kontrol ediliyor?"

"Hayır," demiş Çakal Kral. "Büyücü tarafından yönetiliyor. Benim tarafımdan kontrol ediliyor."

"Ama öte Topraklar'daki bütün olayları. Şifreciler Pazarı'ndaki mesajlar kontrol ediyor, değil mi?"

"Çok akıllısınız, Prensess Nell."

"O mesajlar Büyüçüye geliyor - sadece diğer bir Turing makinesi."

"Sunağı açın," demiş Çakal Kral, ortasında bir anahtarı deliği olan büyük pirinç bir levhayı göstermiş.

Prenses Nell, kilidi açmak için anahtarını kullanmış ve Çakal Kral, sunağının kapağını kaldırmış, içinde iki küçük makine varmış, biri kağıt bantları okumak, biri de onları yazmak içinmiş.

"Beni takip edin" demiş Çakal Kral ve sunağın arkasındaki zemine yerleştirilmiş gizli bir kapı açmış.

Prenses Nell, onu spiral merdivenlerden küçük bir odaya doğru takip etmiş. Sunaktan gelen bağlantı çubukları, bu odaya iniyormuş ve küçük bir çıkma desteğinde son buluyormuş.

"Büyücü, sunakla bağlantılı bile değil. O hiçbir şey yapmıyor," demiş Prenses Nell.

"Ah, Büyücü çok şey yapıyor. Kayıt tutmama, hesap yapmama ve buna benzer şeylere yardım ediyor. Ama yukarıdaki bütün iş sadece gösteri için - sadece halkı etkilemek için. Şifreciler Pazarı'ndan buraya bir mesaj geldiğinde, ben kendim okuyorum ve kendim cevaplıyorum.

"Yani gördüğünüz üzere Prenses Nell, öte Topraklar gerçekte bir Turing makinesi değil. Aslında bir insan - birkaç insan, doğrusunu söylemek gerekirse. Şimdi bunların hepsi sizin."

Çakal Kral, Prenses Nell'i kalesinin tam ortasına geri götürmüş ve etrafı gezdirmiş. En iyi kısım kütüphaneymiş. Büyücü 0.2'yi programlama kurallarının yazdığı kitapları ve atomların nasıl kendilerinden makine, bina ve bütün bir dünya yaptıklarını anlatan diğer kitapları göstermiş.

"Gördünüz mü. Prenses Nell, bugün bu dünyayı fethettiniz ve fethettiğiniz için artık çok sıkıcı bir yer olduğunu düşüneceksiniz. Şimdi başka insanların keşfetmesi ve fethetmesi için yeni dünyalar yapmak sizin sorumluluğunuz." Çakal Kral, önceden Öte Topraklar'ın durduğu büyük, boş, beyaz alanı pencereden eliyle göstermiş. "Burada yeteri kadar boş alan var."

"Siz ne yapacaksınız, Çakal Kral?"

"Bana John deyin. Prenses Hazretleri. Çünkü bugünden itibaren, artık bir krallığa sahip değilim."

"John, ne yapacaksın?"

"Benim de bir arayışım var."

"Senin arayışın nedir?"

"Simyacıyı bulmak, kim olursa olsun."

"Peki, başka biri..."

Nell bir an Okuma Kitabı'nı okumayı bıraktı. Gözleri dolmuştu.

"Başka biri ne?" dedi John'un sesi kitaptan.

"Başka biri var mı? Arayışım da benimle olan başka biri?"

"Evet var," dedi John sessizce, kısa bir duraksamadan sonra. "En azından onun burada olduğunu her zaman hissettim."

"Şu anda burada mı?"

"Sadece onun için bir yer yaparsanız," dedi John. "Kitapları okuyun, onlar size nasıl olduğunu gösterecek."

Bunu söyledikten sonra John, eski Çakal Kral ve öte Topraklar İmparatoru, büyük, tozlu kütüphanesinde Prenses Nell'i yalnız bırakarak, bir ışık patlamasıyla ortadan kaybolmuş. Prenses Nell, başını deri ciltli, eski bir kitabın üstüne koymuş ve güzel kokusunu içine çekmiş, iki gözünden de birer mutluluk gözyaşı damlası akmış. Fakat ağlama isteğini kontrol altına almış ve onun yerine kitaba uzanmış.

Bunlar sihirli kitaplar mı ve Prenses Nell'i öyle bir içlerine çekiyormuş ki saatlerce, hatta belki de günlerce etrafındakilerin farkına varmamış. Ama bu çok önemli değilmiş çünkü öte Topraklar'dan geriye hiçbir şey kalmamış. Bir süre sonra bir şeyin, ayağını gıdıkladığını fark etmiş. Dalgın dalgın uzanmış ve ayağını kaşımış. Dakikalar sonra gıdıklanma hissi tekrarlanmış. Bu kez aşağı bakmış ve kütüphanenin zemininin, gri-kahverengi, kalın bir halıyla kaplı olduğunu ve yer yer siyah beyaz lekeler bulunduğunu görmüş.

Bu, yaşayan, hareket eden bir halıymış. Aslında bunlar. Fare Ordusuymuş. Prenses Nell'in öte Topraklar'da gördüğü diğer bütün binalar, yerler ve yaratıklar. Büyücü 0.2 tarafından üretilen hayal ürünleriymiş ama görünüşe göre fareler bir istisnaymış ve Çakal Kral'ın entrikalarından bağımsız olarak var oluyormuş, öte Topraklar yok olduğunda. Fare Ordusu'nu Prenses Nell'den uzak tutan bütün engeller ve eşyalar da onunla birlikte yok olduğu için, fareler hemen onun nerede olduğunu bulmuş ve uzun zamandır aradıkları Kraliçe'lerinin etrafına toplanmış.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" demiş Prenses Nell. Daha önce hiç kraliçe olmamış ve protokolü bilmiyormuş.

Emirler aktarılıp bildirildikten sonra farelerden, heyecanla cikleyen bir koro yükselmiş. Halı, şiddetli ama oldukça düzenli bir şekilde hareket etmeye başlamış. Fareler kendilerini birlik, bölük, tabur ve alay sıralarına sokuyormuş. Her biri bir subay tarafından kumanda ediliyormuş. Bir fare. Prenses Nell'in masasının ayağına tırmanmış, eğilip selam vermiş ve sonra yukarıdan gelen emirleri ciklemeye başlamış. Fareler, yanaşık düzen talimi yapmış. Odanın köşelerine çekilerek ortada büyük, açık bir üçgen bırakmış, boş bir kutu oluşturacak şekilde sıralanmış.

Masanın üzerindeki, Nell'in Başkomutan adını taktığı fare. Fare Ordusu'nun farklı birliklerine seslenmek için masanın dört köşesine de koşarak bir sürü emir vermiş. Başkomutan bitirdiğinde, cırlak bir müzik duyulmuş; gaydacı fareler gaydalarını çalıyor ve davulcular davullarına vuruyormuş.

Küçük fare grupları, boş alana yayılmaya başlamış, her grup farklı bir noktaya doğru ilerliyormuş. Her grup, görev yerine ulaştınca, ayrı fareler öyle bir biçimde dizilmiş ki grup, bir bütün olarak bir harfi gösteriyormuş. Bu şekilde, kütüphanenin zeminine şu mesaj yazılmış:

BİZE BÜYÜ YAPILDI
YARDIM DİLİYORUZ
KİTAPLARA BAK

"Üzerinizdeki büyüü bozmak için bütün gücümü harcayacağım," demiş Prenses Nell ve Fare Ordusu'nun küçük gırtlaklarından büyük, sağır edici bir şükran çığılığı yükselmiş.

Gerekli kitabı bulmak çok sürmemiş. Fare Ordusu, küçük birliklere ayrılmış. Her birlik, raftan aldığı farklı bir kitapla boğuşuyor, yerde kitabı açıyor ve her seferinde tek bir sayfaya aceleyle bakıyor ve uygun büyüü arıyormuş. Bir saat içinde Prenses Nell, Fare Ordusu'nun içinde açık, geniş bir aralık oluştuğunu ve bir kitabın ona doğru geldiğini görmüş, yerden bir inç yüksekte süzülüyor gibiymiş.

Kitabı dikkatlice farelerin sırtından almış ve fare büyüü bozmayla ilgili bir büyü bulana kadar sayfaları çevirmiş. "Pekala," demiş ve büyüü söylemeye başlamış ama birden, heyecanlı cikleme sesleri coşmuş ve bütün fareler panikle kaçışmaya başlamış. Başkomutan sayfanın üzerine tırmanmış, endişeyle aşağı yukarı zıplıyor ve kollarını başının üstünde ileri geri sallıyormuş.

"Ah, anladım," demiş Prenses Nell. Kitabı almış ve vatandaşlarının üzerine basmamaya dikkat ederek kütüphaneden çıkmış, ilerideki büyük, boş alana doğru onları takip etmiş.

Fare Ordusu, tekrar, büyüleyici bir yanaşık düzen talimi sergilemiş. Boş, renksiz arazide fareler, kendilerini birlik, bölük, tabur, alay ve tugay sıralarına sokmuş ama bu kez fareler, aralarında bir insan kolu genişliğinde aralık bırakmaya dikkat etmiş. Birliklerden bazıları, düzenin kenarlarına ulaşmak için, onlar için birkaç kilometre sayılan bir mesafeyi yürümek zorunda kalmış. Prenses Nell, zamandan faydalanıp dolaşmış, rütbeleri incelemiş ve büyüü tekrarlamış.

Sonunda Başkomutan yaklaşmış, iyice eğilerek selam vermiş ve başparmağıyla tamam işareti yapmış. Fakat Prenses Nell, bu hareketi görmek için küçük lideri kaldırıp kısık gözlerle bakmak zorunda kalmış.

Sıra düzenin en başında onun için ayrılmış yere geçmiş, kitabı açmış ve sihirli sözleri söylemiş.

Şiddetli bir gök gürültüsü ve rüzgar esintisi oluşmuş ve Prenses Nell'i sırt üstü devirmiş. Sersemlemiş bir biçimde yukarı bakmış ve ondan sadece birkaç yaş küçük, yüz binlerce kızdan oluşan büyük bir ordunun, etrafını sardığını görmüş. Çılgın sevinç çığlıkları kopmuş ve bütün kızlar aynı anda diz çökmüş. Gürültülü bir coşkuyla hepsi, Kraliçe Nell'e olan bağlılıklarını ilan etmiş.

Hackworth Çin'de; Yumrukların yağmalaması; Dr. X'le bir buluşma; tuhaf bir tören alayı.

Çinlilerin, delilere çok saygı duyduğu söylenmişti. Boxer Ayaklanması süresince bazı Batılı misyonerler - muhtemelen güvenilir karakterler - haftalarca taş duvarların arkasında köşeye sıkışmış, etrafı saran Boxerların ve İngiliz birliklerin keskin nişanlarından kaçıyor ve gruplarının, Beijing sokaklarında yakıldığında ve işkence edildiğinde attığı çığlıkları dinliyordu. Sonra da kafaları karışmış ve sağ salim etrafını saranların safına geçmişlerdi, onlara yemek verilmiş ve saygıyla ağırlandı.

Şimdi John Percival Hackworth, Pudong'daki Shangri-La'nın en üst katında, bir süit oda tuttuktan sonra yeni bir gömlek giydi. Mührü, burun otu kutusu, saat kösteği ve telefonlu saatini taktığı altın zincirle süslü en güzel yeleğini; ata binmek için uygun olan çatal kuyruklu uzun paltosunu; siyah, deri botlarını da giydi. Shong-a-lee-lah lobisindeki bir amelenin elinde parlayan pirinç kaplı mahmuzları aldı. Çocuk, o kadar çok kul köle oluyordu ki insanı aşağılıyordu ve Hackworth, onun bir Yumruk olduğundan şüphelendi. Yepyeni eldivenleri, yosunları temizlenmiş ve ayrıca biraz çeki düzen verilmiş ama aslında zor topraklardaki bir sürü yolculuğun gazisi olan melon şapkası vardı.

Huang Pu'nun batı kıyısından geçerken, aklıktan ölen köylüler ve kolu ya da bacağı olmayan profesyoneller, düz bir kumsala hızla gelen bir dalga gibi etrafını kapladı. Çünkü burada ata binmek tehlikeli olsa da, çılgınca değildi ve onun deli olduğunu bilmiyorlardı. Gri gözlerini, Kıyı Cumhuriyeti'nin daralan sınırlarını işaretleyen, yanan Feed hatlarına dikti ve paltosunu çekiştirmelerine izin verdi ama onları hiç umursamadı. Muhtelif zamanlarda, koyu tenlerinden olduğu kadar modern güvenlik teknolojilerindeki bilgisizliklerinden de aşırı derecede köylü oldukları belli olan 3 genç adam, saat zincirine uzanmak gibi bir hata yaptı ve bunun için uyarı şoku aldı. Bir tanesi, avucundan yanmış et kokusu gelene kadar bırakmadı sonra acıyı umursamadığını göstermek için Hackworth'e bakarak yavaşça ve sakince elinin kabuğunu soydu. Sonra anlaşılır ve yüksek bir sesle, kalabalığın kıkırdamasına sebep olan bir şey söyledi.

Nanjing Caddesi'ne giden yol, onu Shanghai'nın alışveriş bölgesinin tam ortasından geçirdi. Şimdi bavul görevi gören açık renkli poşetlerini tutarak, topuklarının üstüne oturan, sigara izmaritlerini döndüren koyu tenli dilencilerin bitmeyen hücumları vardı. Kafalarının üstündeki vitrinlerde, hareketli mankenler kasılarak yürüyor ve Kıyı Cumhuriyeti'nin son moda pozlarını veriyordu. Hackworth bunların, 10 yıl öncekinden daha muhafazakar olduğunu fark etti. Artık kadın mankenler, yırtmaçlı etek giymiyordu. Hatta bazıları etek giymiyordu, onun yerine ipek pantolonlar ya da daha da az dekolteli uzun elbiseler giyiyordu. Bir görüntü, podyuma yaslanmış, tepesinde mavi düğmesi olan yuvarlak bir şapka takmış, ataerkil bir figüre odaklanmıştı: Bir Memur. Genç bir öğrenci başını eğmiş onu selamlıyordu. Podyumun etrafında, 4 grup manken, evlat ilişkilerini gösteriyordu.

Yani artık Konfüçyüsçü olmak şık bir şeydi ya da en azından politikti. Bu, üzerine kırmızı Yumruk posterlerinin yapıştirilmediği birkaç vitrinden biriydi.

Hackworth, yüzyıllar önce Iraklı Yahudilerin yaptığı mermer villaların, bir zamanlar Nixon'un kaldığı otelin, Batılı iş adamlarının. Kıyı Cumhuriyeti'nin kirli servetinin sebebi olan post-Komünist ilerlemenin kıyıdağın mevzisi olarak kullandığı yüksek yerleşim bölgelerinin önünden geçti. Stadyum

büyükliğindeki gece kulüplerinden; mültecilerin, bahisçilerin dürtüklemelerine hayretle baktığı jai alai çukurlarından; kürkler ve deriler satan butiklerle dolu ara sokaklardan; siparişe mühendislik işleri yapan küçük işletmelerden oluşan nano teknoloji bölgesinden; sebze ve meyve tezgahlarından; işportacıların küçük el arabalarıyla antika eşyalar sattığı çıkmaz sokaklardan geçti. Ne zaman sıkışıklık azalsa ve şehrin sınırına ulaştığını düşünse, 3 katlı küçük alışveriş merkezlerinin olduğu başka bir kıyı şehrine geliyordu ve her şey tekrar başlıyordu.

Ama zaman ilerledikçe, gerçekten şehrin sınırına yaklaştı ve yine de batıya doğru ilerlemeye devam etti. Deli olduğu iyice belli oldu, sokaktaki insanlar ona dehşetle bakıyor ve yolundan çekiliyordu. Bisikletler ve yayalar seyrekleşti. Yerini, daha yoğun ve daha hızlı askeri bir trafik aldı. Hackworth, otobanda ata binmeyi sevmiyordu ve bu yüzden Adam Kaçıran'dan, Suzhou'ya giden daha dolambaçlı ve daha küçük caddeleri olan bir yol bulmasını istedi. Bu yol, su seviyesinden birkaç inç yukarıda olan Yangtze Deltasıydı. Burada ulaşım, sulama ve kanalizasyon için kullanılan kanalların sayısı, caddelerden fazlaydı. Kanallar, beyin dokularına dağılan kan damarları gibi siyah, yapışkan yüzeyden kollara ayrılıyordu. Arazi, birilerinin atalarının tabutlarını içeren, normal bir sele dayanabilecek kadar yükseklikte toprak yığınlarıyla bölünmüştü. Batıya doğru dik tepeler, bitki örtüsüyle kararmış çeltik tarlalarından yükseliyordu. Kesişen yollardaki Kıyı Cumhuriyeti kontrol noktaları, ev büyüklüğünde ekmek küfü yumakları gibi gri ve belirsizdi Birbirine benzeyen savunma sistemleri çok sıkıştı. Makroskobik ve mikroskobik hava uçakları bulutuna baktığında Hackworth, ortadaki piyade uçaklarını zar zor görebiliyordu, arkalarındaki radyatörlerden ısı dalgaları çıkıyor ve hava çorbasını karıştırıyordu. Olaysız bir şekilde onun geçmesine izin verdiler. Hackworth, Yumruk topraklarına doğru ilerlerken daha fazla kontrol noktası görmeyi bekliyordu ama bu, ilki ve sonuncusuydu. Kıyı Cumhuriyeti'nin tam olarak bir savunma gücü yoktu ve sadece tek boyutlu bir gözcü hattı oluşturabilmişti.

Kontrol noktasını bir mil geçtikten sonra diğer bir kesişen yolda Hackworth, bir çift çarmıh buldu. Çok eğreti duruyorlardı, yeni kesilmiş bir dut ağacından elle yapılmıştı ve ince dallarından hala yeşil yapraklar sallanıyordu. İki genç, beyaz adam, gri, plastik iplerle çarmıhlara bağlanmıştı, birçok yerinden yakılmış ve karınları deşilmişti. Saç kesimlerinden ve ironik bir biçimde boyunlarında bırakılmış resmi, siyah kravatlar yüzünden, Hackworth bunların Mormon olduğunu düşündü. Uzun, bağırsak yumakları göbeklerinden, sıska bir domuzun inatla eşelediği çamura düşüyordu.

Daha fazla ölüm görmedi ama sıcak, ıslak havada her yerde kokusunu alıyordu. Doğal bir olay olduğunu fark edene kadar, bir nanotek savunma bariyeri ağı gördüğünü düşündü: Her bir su yolu, şişman, uyuşuk sineklerin oluşturduğu çizgisel bir kara buluta yataklık ediyordu. Bundan anladı ki eğer bunu biraz eşelerse ya da Adam Kaçıran'ı kanalın kıyısına götürürse, buranın, şişen cesetlerle dolu olduğunu görebilirdi.

Kıyı Cumhuriyeti kontrol noktasını geçtikten 10 dakika sonra bir Yumruk kampının ortasından geçti. Ne sağa ne de sola bakmadığı için, büyüklüğünü tam olarak kestiremedi. Tuğla ve alçıyla kaplı alçak binaların olduğu bir köyü ele geçirmişlerdi. Toprağın üzerindeki uzun, düz bir kara leke, yanmış bir Feed hattının yerini gösteriyordu. Hackworth, buradan geçerken bu lekeyi, bir astral haritacı tarafından, yaşanılan bir gezegen üzerine kazınmış bir meridyen olarak hayal etti. Yumrukların çoğu üstsüzdü, çivit mavisini pantolonlar giymiş, bellerine kıpkırmızı kuşaklar ve bazıları da boyunlarına, alınlarına ya da kollarına kırmızı şeritler bağlamıştı. Uyumayanlar ya da sigara içmeyenler, dövüş sanatları pratiği yapıyordu. Hackworth, yavaşça ortalarından geçti. Onu fark etmemiş gibi yaptılar ama bir tanesi hariç. Bir adam elinde bir bıçakla bir evden koşarak çıktı, "Hey! Hey!" diye bağıriyordu ve onu 3 arkadaşı zapt edebildi.

Suzhou'ya doğru 40 mil daha ilerledi ama derelerin nehir olması ve göletlerin göl olması dışında

manzara değişmemişti. Yumruk kampları, biraz daha büyümüş ve birbirine yakınlaşmıştı. Ağır hava nadiren canlanıp estiğinde, durgun suyun soğuk, nemli ve metalik kokusunu aldı ve Tai Wu ya da Shanghai dilinde Taifu denen göle yakınlaştığını anladı. Gri tonlamalı bir kubbe, birkaç mil ötedeki çeltik tarlalarından yükseliyordu ve Hackworth bunun, şimdi Kıyı Cumhuriyeti'nin bir kalesi olan Suzhou olduğunu anladı. Suzhou, ipeğin şeffaf parıltısının arkasındaki bir cariyeye gibi hava kalkarıyla kapanmıştı.

Büyük gölün kıyısında, güneye, Hangzhou'ya doğru giden önemli bir yol buldu. Adam Kaçıran'ı kuzeye doğru yavaş yavaş götürdü. Suzhou, büyük yollarının yanı sıra, gelişim filizlerini de istememişti. Bu yüzden yaklaştıkça, yıkılmış, terk edilmiş ya da mülteciler tarafından sömürgeleştirilmiş alışveriş merkezleri ve bayilikler gördü. Bu yerlerin çoğu, kamyon şoförlerinin ihtiyaçlarını karşılıyordu; bir sürü motel, kumarhane, çayevi ve fast-food mekanı... Ama şu anda otobandan kamyon geçmiyordu. Hackworth, bir yol şeridinin ortasından indi, koyu renk kıyafetlerinde terliyor ve Adam Kaçıran'ın torpidosundaki soğutulmuş şişeden sürekli bir şeyler içiyordu.

Bir McDonald's tabelası, otobanın üzerine düşecek gibi duruyordu. Havaya saplanan bir binanın içinde bir şey yanmıştı. Birkaç adam binanın önünde duruyor, sigara içiyor ve Hackworth'ün de fark ettiği gibi, onu bekliyordu. Hackworth yaklaşırken, sigaralarını yere attılar, öne çıktılar ve eğilerek selam verdiler. Hackworth, melon şapkasını çıkartıp eğdi. Biri Adam Kaçıran'ın dizginlerini aldı, bir robot at olduğu için bu yalnızca göstermelik bir hareketti. Diğer Hackworth'ün attan inmesine yardım etti. İki adam da, kumaşın içinden geçen kabloları ve küçük boruları olan ağır ama esnek tulumlar giyiyordu: Zırh takımlarının iç katmanı. Daha sert ve daha ağır dış parçalara vurarak kendilerini savaşa hazır piyadelere dönüştürebilirlerdi ki büyük ihtimalle bu parçalar, el altında bir yere gizlenmişti. Kıpkırmızı bandanaları, onların Yumruk olduğunu gösteriyordu. Hackworth, kendini, elinde bir silahla ona doğru koşarak "Öldür! Öldür!" diye bağırmanın bir Yumruğun yanında bulan, birkaç Dış Kabile üyesinden biriydi. Onları böyle hoşgörölü bir halde görmek ilginçti. Onlar, ordu mensupları gibi ağırbaşlı, resmi ve kontrollüydü, Kıyı Cumhuriyeti'nde onların yaşındaki çocuklarda moda olan yan yan bakma ve kıs kıs gülmeden eser yoktu.

Hackworth, park alanından geçip McDonald's'a doğru yürüdü, askerlerden biri saygılı bir mesafeden onu takip ediyordu. Başka bir asker ona kapıyı açtı. Kuru soğuk hava yüzüne eserken Hackworth, keyifle iç çekti ve giysilerinin dokusundaki bunaltıcı havayı silkelemeye başladı. Mekan hafiften talan edilmişti. Tezgahın arkasından soğuk ve yapışkan bir koku geliyordu. Yağ konteynırları yere dökülmüş ve kar gibi donmuştu. Bunun çoğu yağmacılar tarafından kaldırılmıştı; Hackworth, kadınların paralel parmak izlerini görebiliyordu. Mekan, bir İpek Yolu motifiyle dekore edilmişti, burasıyla Cadiz'deki tarihi istasyon arasındaki mükemmel manzaraları gösteren saydam mediatronik tablolar vardı.

Dr. X, köşedeki çardağa oturmuştu. Serin, UV filtreli güneş ışığında yüzü, ışık saçıyordu. Üzerine altın iplikle ejderhalar işlenmiş, bir memur şapkası takmış ve sırmalı kumaştan muhteşem bir cübbe giymişti. Cübbenin yakası açıktı ve kolları kısaydı, böylelikle Hackworth, altındaki piyade kıyafetini görebiliyordu. Dr. X savaştaydı. Suzhou'nun güvenli bir tarafından çıkmıştı ve bir saldırı için hazırlanması gerekiyordu. Kocaman bir McDonald's bardağından yeşil çayını yudumluyordu. Çay, bir sıcak su bardağının içinde dönüp duran, büyük, yeşil yaprak bulutlarıyla yerel şekilde yapılmıştı. Hackworth, şapkasını çıkardı ve duruma uygun düşen Victorian tarzıyla başını eğerek selam verdi. Dr. X de aynısını yaptı. Başını öne eğilirken Hackworth, onun şapkasının üstündeki düğmeyi gördü. Kırmızıydı, en yüksek rütbenin rengi ama mercandan yapılmıştı, bu onu ikinci rütbe yapıyordu. Yakut bir düğme onu en yüksek seviyede gösterirdi. Batılı anlamda bu. Dr. X'i ikinci dereceden bir bakan ya da 3 yıldızlı bir generalle eşdeğer yapıyordu. Hackworth, bunun, barbarlarla konuşma izni olan en

yüksek rütbeli memur olduğunu düşündü.

Hackworth, Dr. X'in karşısına oturdu. Genç bir kadın ipek terliklerle mutfaktan sessizce geldi ve Hackworth'e yeşil çayla dolu bardağını verdi. Kadının ufak adımlarla yürüyüşünü izledikten sonra Hackworth, sadece biraz şaşırıldı. Kadının ayakları 10 santimden fazla değildi. Bunu yapmanın artık daha iyi yolları olmalıydı. Belki de ergenlik döneminde ayak kemikleri gelişimini düzenleyerek yapılmıştı. Muhtemelen acımamıştı bile.

Bunu fark ettikten sonra Hackworth, 10 yıl önce doğru şeyi yaptığını ilk kez fark etti.

Dr. X onu izliyordu ve zihnini de okuyor olabilirdi. Bu, onu düşünceli bir hale sokmuş gibi görünüyordu. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece pencereden dışarı baktı ve arada sırada çayından içti. Hackworth için sorun yoktu, zaten uzun bir yolculuk geçirmişti.

"10 yıllık mahkumiyetinizden bir şey Öğrendiniz mi?" dedi Dr. X sonunda.

"Öyle görünüyor. Ama yukarı çekemiyorum." dedi Hackworth.

Bu, Dr. X için biraz fazla deyimseldi. Açıklama mahiyetinde Hackworth, Dr. X'in hareketli mührünü taşıyan 10 senelik bir kart çıkardı. Yaşlı balıkçı, ejderhayı sudan çekip çıkarırken Dr. X birden anladı ve beğeniyle gülümsedi. Bu, aslında duygu gösterisiydi - gerçek olduğunu farz ederek - ama yaşlılık ve savaş onu kayıtsız yapmıştı.

"Simyacıyı buldunuz mu?" dedi Dr. X.

"Evet" dedi Hackworth. "Simyacı benim."

"Bunu ne zaman öğrendiniz?"

"Çok kısa bir süre önce," dedi Hackworth. "Sonra bir anda her şeyi anladım - yukarı çektim," dedi, bir balığı sudan çekme hareketi yaparak. "Kıyı Cumhuriyeti, nano teknolojide Japonya ve Atlantis'in çok gerisinde. Yumruklar, barbarların Feed hatlarını her zaman yakabilirdi ama bu sadece köylüleri yoksulluğa sürüklerdi ve insanların yabancı malları istemesine neden olurdu. Barbar kabilelerin üstünden zıplayarak ilerleme kararı, gelişen Seed teknolojisi tarafından verildi. İlk başta projeyi, İsrail, Ermenistan ve Büyük Sırbistan gibi ikinci sıradaki kabilelerle işbirliği halinde yürüttünüz ama güvenilirmez oldukları ortaya çıktı. Sizin dikkatle işlenmiş ağız, tekrar tekrar Protokol Uygulama tarafından dağıtıldı.

"Fakat bu başarısızlıklar sayesinde, ilk kez CryptNetle iletişim kurdunuz, şüphesiz ki sizin için sadece diğer bir üçlü - aşağılık bir komplocu grubuydu. Ama CryptNet'in çok daha derin ve daha ilginç bir şeyle ilişkisi vardı - Tamtamlar toplumu. Tuhaf ve sığ Batı görüşleriyle CryptNet, Tamtamların ortak zihin gücünü anlamadı. Ama siz hemen anladınız.

"Seed projesini başlatmak için size gereken tek şey, bir nano teknoloji mühendisinin rasyonel ve analitik zihniydi. Bunun için ben, çok uygundum. Siz beni Tamtamlar toplumunun içine attınız, verimli bir toprağa atılan bir tohum gibi. Benim bilgilerim onların arasında yayıldı ve onların ortak zihinlerinin içine sızdı - onların düşüncelerinin benim bilinçaltıma yayıldığı gibi. Benim beynimin bir uzantısı gibi oldular. Yıllarca, günün 24 saati bu problemle uğraştım.

"Sonra, işi bitirmeden önce Protokol Uygulama'daki üstlerim tarafından dışarı çekildim. Bitirmeye çok yakındım. Ama henüz bitmedi."

"Üstleriniz planımızı açığa çıkarmış mı?"

"Ya tamamen bihaberler ya da her şeyi biliyorlar ve bihabermiş gibi davranıyorlar," dedi Hackworth.

"Ama eminim artık onlara her şeyi anlatmışsınızdır," dedi Dr. X neredeyse duyulmayacak bir şekilde.

"Bu soruya cevap verirsem, beni öldürmemek için bir sebebiniz kalmaz," dedi Hackworth.

Dr. X başını salladı, ama Hackworth'ün hayranlık uyandırıcı kötümser düşünce silsilesine anlayış

gösterdiğini belirtecek kadar değildi.

"Bunun yapılmasını destekleyenler var, kızlarla olanlardan dolayı," dedi Dr. X.

Hackworth bunu duyduğuna o kadar şaşırды ki bir an sersemledi ve konuşmaya utandı. "Okuma Kitapları faydalı bulundu mu?" dedi sonunda, sersem gibi konuşmamaya çalışarak.

Dr. X bir an kocaman gülümsedi. Sonra, yüzündeki duygu tekrar kayboldu. "Birileri için faydalı olmuş olmalı," dedi. "Benim fikrim şu: Kızları kurtarmakla bir hata yaptık."

"Bu insani hareket nasıl olur da bir hata olabilir?"

Dr. X düşündü. "Şöyle demek daha doğru olur; onları kurtarmak doğru olsa da, onların doğru düzgün yetiştirilebileceğine inanmak yanlıştı. Onları şahsen yetiştirecek kaynaklardan yoksunduk, bu yüzden onları kitaplarla yetiştirdik. Fakat bir çocuğu yetiştirmek için en doğru yol, bir aile içinde olmaktır. Üstad bize çok şey söyleyebilirdi, eğer onun sözlerini dinleseydik."

"O kızlardan bazıları, bir gün Üstad'ın yolundan gitmeyi seçecek," dedi Hackworth, "ve sonra kararlarınızın dirayeti ispatlanacak."

Bu Dr. X'e gerçekten yeni bir düşünce gibi geldi. Bakışları pencereye döndü. Hackworth, kızlar ve Okuma Kitapları konusunun sona erdiğini hissetti.

"Açık ve dürüst olacağım." dedi Dr. X, bir süre düşünceli bir şekilde çayını hüpürdettikten sonra, "ve öyle olduğuma inanmayacaksınız. Çünkü hiçbir zaman açık konuşmadığımızı düşünmek, Dış Kabilelerdeki için sabit bir fikirdir. Ama belki zamanla sözlerimin doğruluğunu görürsünüz."

"Seed, neredeyse tamamlandı. Siz ayrıldığınızda, yapımı çok yavaşladı - beklediğimizden daha çok. 10 yıl sonunda Tamtamların, sizin bilgilerinizi içlerine çektiğini ve işe sızız devam edebileceğimizi düşündük. Ama sizin zihninizde, bilimsel çalışma yıllarınızda kazandığınız bir şey var; Tamtamların sahip olsalar bile bırakacakları ve karanlıktan çıkıp hayatlarını yeniden aydınlıkta yaşamadan geri alamayacakları bir şey."

"Kıyı Cumhuriyeti'ne karşı yapılan savaş kritik bir ana yaklaşıyor. Şimdi bize yardım etmenizi istiyoruz."

"Bu noktada size yardım etmemi, anlaşılmaz bulduğumu söylemeliyim," dedi Hackworth, "eğer benim kabilemin yararına olmayacaksa, ki bu bana olası bir ihtimal gibi gelmiyor."

"Seed'in yapımının tamamlanmasında bize yardım etmeniz gerekiyor," dedi Dr. X kararlı bir biçimde.

Yıllarca süren duygularını bastırma çalışmaları, Hackworth'ün kahkaha atmasını engelledi. "Efendim. Siz çok bilgili bir insan ve bir bilim adamısınız. Şüphesiz, Majesteleri'nin hükümetinin ve Genel İktisadi Protokol'ün, Seed teknolojileri konusundaki düşüncelerinin farkındasınız."

Dr. X, bir elini masanın üzerinden kaldırdı ve havaya, avuç içi aşağıya doğru bakan bir pençe attı. Hackworth, bu işareti tanıdı, zengin Çinlilerin, dilencileri kovmak için ya da toplantılarda insanlara, saçmalık demek için kullandıkları bir el hareketiydi. "Onlar yanılıyor," dedi. "Anlamıyorlar. Seed'e Batılı bir bakış açısıyla bakıyorlar. Sizin kültürleriniz - ve Kıyı Cumhuriyetinin kültürleri - kötü bir şekilde kurulmuş. Düzene saygı yok, otoriteye saygı yok. Anarşi çıkmasın diye düzen, yukarıdan zorla kabul ettirilmeli. Seed'i insanlarınıza vermeye korkuyorsunuz çünkü bunu, silah, virüs, uyuşturucu yapmak için kullanabilir ve düzeni bozabilirler. Siz düzeni, Feed kontrolüyle sağlıyorsunuz. Fakat Çin Krallığı'nda biz disiplinliyiz, biz otoriteye saygı duyuyoruz, düzen bizim kendi zihinlerimizde. Bu yüzden, aileler düzenli, köyler düzenli, devlet düzenli... Bizim ellerimizde Seed, zararsız olur."

"Buna neden ihtiyacınız var?" dedi Hackworth.

"Yaşamamız için teknoloji gerekli," dedi Dr. X, "ama kendimizin olması gerekli."

Doktor, masanın üzerine harfler çizmeye başladı, eli ustalıkla ve incelikle hareket ediyordu. Cüppesinin sırmalı kumaştan kolu, plastik yüzeyde gıcırdayıyordu. "Yong, bir şeyin dış görünüşüdür. Ti

ise temeli oluşturan özdür. Teknoloji, belirli bir ti ile ilgili bir yong'dur" - burada Doktor'un dili sürçtü, fark edilebilir bir çabayla barbar ya da ecnebi gibi küçük düşürücü sözcükler kullanmaktan kaçındı - "Batılı ve bize tamamen yabancı olan bir ti ile ilgili. Yüzyıllardır, Afyon Savaşları zamanından beri. Batılı ti'yi dışarıdan almadan, teknolojinin yong'unu öğrenmeye çalışıyoruz. Ama bu imkansız oluyor. Atalarımızın, afyon zehrini kabul etmeden limanlarımızı Batı'ya açamadığı gibi, biz de Batılı fikirleri anlamadan hayatlarımızı Batı teknolojisine açamadık. Bu, toplumumuzda bir veba gibi. Sonuç yüzyıllarca kaos. Seed'i düzenleyerek buna bir son vermenizi istiyoruz."

"Seed'in size neden yararlı olacağını anlamadım."

"Seed, ti'ye dayanan bir teknoloji. Beş bin yıldır Seed'le yaşıyoruz," dedi Dr. X. Elini pencereye doğru salladı. "Buralar park alanı olmadan önce pirinç tarlalarıydı. Pirinç toplumumuz için esastı. Köylüler tohumları ekti ve Konfüçyüsçü hiyerarşide en yüksek konuma geldi. Ustad'ın dediği gibi, 'Üreticiler çok olsun, tüketiciler az.' Feed, Atlantis'ten, Japonya'dan geldiği zaman, artık tohum ekmek zorunda kalmadık çünkü pirinç, artık nesne derleyiciden geliyordu. Bu, bizim toplumumuzun yok oluşuydu. Toplumumuz ekime dayalıyken, Üstad'ın da dediği gibi, "Doğruluk temeldir; zenginlik sonuçtur." Ama Batılı ti'ye göre zenginlik, doğruluktan değil zekilikten geliyor. Bu yüzden evlat ilişkileri bozuldu. Kaos," dedi Dr. X üzüntüyle, sonra başını çayından kaldırdı ve pencereye doğru çevirdi. "Park alanları ve kaos..."

Hackworth, tam bir dakika sessiz kaldı. Görüntüler tekrar aklına gelmeye başladı. Bu kez anlık bir halüsinasyon değil, yabancı Feed'in esaretinden kurtulmuş bir Çin'in, gerçek bir görüntüsüydü. Daha önce gördüğü bir şeydi, belki de yapılmasına yardım ettiği bir şey. Hiçbir ecnebinin hiçbir zaman göremeyeceği bir şeyi gösteriyordu: Yaklaşan Seed Çağı'nda- ki Çin Krallığı... Köylüler, arazileriyle ve tarlalarıyla ilgileniyordu ve kuraklık ya da sel zamanlarında bile toprak, zengin mahsul veriyordu: bunlar yiyecekti tabi ki ama bir sürü bilinmedik bitkiler, ilaç yapılabilen meyveler, doğal türlerden bin kat daha güçlü bambular, suni kauçuk üreten ağaçlar ve temiz, güvenilir yakıt saçmaları... Düzenli bir sırayla, güneşten yanmış çiftçiler, kolera ve savaşın olmadığı temiz şehirlerdeki büyük pazarlara ürünlerini getiriyordu. Bütün gençler, saygılı ve sorumluluk sahibi bilim adamları olmuştu ve bütün yaşlılara da hürmet ediliyor, bakılıyordu. Bu, tüm Çin kadar büyük, interaktif bir simülasyondur. Hackworth, bunun içinde kendini kaybedebilirdi ve belki de kaybetmişti çünkü ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Fakat sonunda gözlerini kapadı, görmemezlikten geldi ve rasyonel zihnini tekrar kontrol edebilmek için çayından birkaç yudum aldı.

"Görüşlerinizde haksız değilsiniz," dedi Hackworth. "Konuya farklı bir ışıktan bakmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Shanghai'a dönerken bu soruları uzun uzun düşüneceğim."

Dr. X, McDonald's'ın park alanına kadar ona eşlik etti. Sıcaklık ilk başta hoş gibiydi, rahatlatıcı bir banyo gibi ama Hackworth, kısa süre sonra sanki içinde boğuluyormuş gibi hissedeceğini biliyordu. Adam Kaçıran, yavaş yavaş yürüyüp geldi, bacaklarını kırdı, Hackworth'ün rahatça binmesini sağladı.

"10 yıl boyunca bize kendi isteğinizle yardım ettiniz," dedi Dr. X. "Seed'i yapmak, sizin kaderiniz."

"Saçma," dedi Hackworth, "ben projenin türünü bilmiyordum."

Dr. X gülümsedi. "Gayet iyi biliyordunuz." Cüppesinin uzun kollarından bir elini çıkardı ve Hackworth'e parmağını salladı, akıllı ama yaramaz bir öğrenciyi azarlıyormuş gibi yapan anlayışlı bir öğretmen gibi. "Bunları Kraliçe'nize hizmet etmek için değil, kendi doğanıza hizmet etmek için yapıyorsunuz John Hackworth ve sizin doğanızı anlıyorum. Sizin için zekilik, bir amaç ve bir şeyi yapmanın zekice bir yolunu bulduğunuzda, onu yapmalısınız demek. Yolunu bulan suyun, o yoldan geçmesi gerektiği gibi."

"Elveda, Dr. X," dedi Hackworth. "Size sonsuz saygım olsa da, şu anki çabalarınızda size iyi

şanslar dileyemeyeceğimi anlayacaksınız." Şapkasını çıkardı ve bir tarafa doğru hafifçe eğildi. Adam Kaçıran'ın duruşunu ayarlamasını istedi. Dr. X de eğilerek selam verdi, şapkasının üstündeki mercan düğmeye Hackworth'ün tekrar bakmasını sağladı. Hackworth, Adam Kaçıran'ı Shanghai'a doğru mahmuzladı.

* * *

Şimdi metropolde birleşen, bir sürü dairesel otobanlardan birinde daha kuzeye doğru bir yol izliyordu. Bir süre ilerledikten sonra, bir süredir algısının kenarına sürtünen sesin farkına vardı: Ağır, hızlı ve uzaktan gelen, kendi kalp atışından belki 2 kat hızlı bir davul sesi... ilk düşüncesi, tabii ki Tamtamlardı ve kolonilerinin bu kadar içerilere yayılıp yayılmadığını görmek için etraftaki kanallardan birini araştırmayı çok istedi. Ama sonra birkaç mil ötedeki düz arazi üzerinden kuzeye doğru baktı ve uzun bir kafilenin başka bir otobandan aşağı doğru indiğini gördü. Karanlık bir yaya kuyruğu, Shanghai'a doğru yürüyordu.

Yolu, onlarınkiyle birleşiyordu. Bu yüzden, Adam Kaçıran'ı dört nala koşması için mahmuzladı. Bu mülteci kuyruğuyla tıkanmadan önce yolun kesiştiği yere ulaşmayı umuyordu. Adam Kaçıran onları kolaylıkla geçti ama nafileydi; yolun kesiştiği yere ulaştığında, elebaşlarının oraya bir barikat kurup yolu tuttuğunu ve onun geçmesine izin vermeyeceklerini gördü.

Yolu şu anda kontrol eden birlik, tamamen 11-12 yaşlarındaki kızlardan oluşuyordu. Düzinelerce kız vardı ve görünüşe göre işi, küçük bir Yumruk grubunun zoruyla kabul etmişlerdi. Muhtemelen kızların dörtte üçü nöbetteydi, çoğu sivriltilmiş bambu çubuklarıyla silahlanmıştı ama birkaç silah ve bıçak da görülebiliyordu. Kalan kısmı da dinleniyordu, yolun yakınlarında bir yere çömelmiş, taze kaynatılmış sularını yudumluyor ve dikkatle kitaplara konsantre oluyordu. Hackworth kitapları tanıdı. Hepsi aynıydı, hepsinin benekli, açık yeşil kapakları vardı ama çıkartmalarla, grafitilerle ve diğer süslerle kişiselleştirilmişti.

Hackworth, 4 kişilik gruplar halinde, birkaç kızın daha bisikletle onu takip ettiğini fark etti; bu bisikletli eskortlar şimdi onu geçmiş ve tekrar gruplarına katılmıştı.

Kuyruğun geçmesini beklemekten başka bir seçeneği yoktu. Davul sesleri gittikçe artıyordu, sonra her vuruşla kaldırımın sallanmaya ve Adam Kaçıran'ın bacaklarının içine yerleştirilmiş amortisör aygıtı çalışmaya başladı. Her vuruşta bacaklarını geri çekiyordu. Başka bir öncü birlik geçti: Hackworth 256 kişi saydı. Bir tabur, 4 müfrezeden oluşuyordu. Her birinde, 4 kızdan oluşan 4 birliğin oluşturduğu 4 bölük vardı. Öncü birlik, böyle bir taburdan oluşuyordu, koşar adımlarla hareket ediyor ve muhtemelen bir sonraki yol kesişimine hücum etmek için ana grubun önüne geçiyordu.

Sonunda, esas grup taburlar halinde geçti, her ayak aynı anda yere vuruyordu. Her tabur birkaç tane küçük tahtirevan taşıyordu. Birkaç dakikada bir, görev dağılımı dolayısıyla bir taburdan diğerine veriliyordu. Lüks tahtirevanlar değildi, bambu ve plastik ipler uydurularak yapılmıştı ve eski plastik kafeterya mobilyalarından sökülmüş malzemelerle donatılmıştı. Bu tahtirevanlara, diğerlerinden pek bir farkı olmayan, sadece bir iki yaş daha büyük kızlar biniyordu. Subay gibi görünmüyorlardı; emir vermiyor ve özel rütbe işaretleri taşımıyorlardı. Hackworth, onların neden tahtirevana bindiğini anlamadı. Sonra bir tanesine baktı ve ayak bileğini dizinin üstüne koymuş ve terliğini çıkarmış olduğunu gördü. Ayağı sakattı; diğerinden çok daha kısaydı.

Fakat tahtirevanlardaki diğer bütün kızlar. Okuma Kitapları'na dalmıştı. Hackworth, saat zincirinden küçük bir optik aygıt çıkardı. Çok kullanışlı bir nanotek teleskop mikroskobu, kızlardan birinin omzunun üstünden kitaba bakmak için kullandı. Kız, küçük bir nano teknolojik aygıt şemasına

bakıyordu, Hackworth'ün yıllar önce yazdığı bir eğitimle yolunu bulmaya çalışıyordu.

Grup, Hackworth'ün korktuğundan daha çabuk geçti; otobandan bir piston gibi ilerledi. Her tabur, bir sancak taşıyordu, boyanmış yatak çarşafından yapılmış çok gösterişsiz bir şeydi. Her sancak, taburun numarasını ve Hackworth'ün çok iyi bildiği bir armayı taşıyordu çünkü Okuma Kitabı'nda çok önemli bir rol oynuyordu. Hackworth toplamda 256 tabur saydı. Altmış beş bin kız, yanından geçti, hepsi hızla ve azimle Shanghai'a gidiyordu.

**Okuma Kitabı'ndan bir hikaye: Prenses Nell'in Karanlık Kale'ye dönüşü;
Harv'ın ölümü; Kitapların Kitabı ve Seed'in Kitabı;
Prenses Nell'in annesini bulma arayışı. Causewayfin Yıkılışı;
Nell, Yumrukların ellerine düşer; kaçıp daha büyük bir tehlikeye düşer;
kurtuluş.**

Prenses Nell, Harv'ın mezarını kazmak için, büyük arayışı boyunca kazandığı bütün güçleri kullanabilirmiş ya da büyüsünü kaldırdığı orduya yaptırabilirmiş. Ama bu hiç doğru gelmemiş, bunun yerine kalenin ek binalarından birinde eski, paslı bir kürek bulmuş. Toprak kuru, taşlı ve dikenli çalılıarın kökleriyle kaplıymış ve kürek birçok kez eski kemiklere çarpmış. Prenses Nell; bütün gün kazmış, sert toprağı gözyaşlarıyla yumuşatmış. Çukurun derinliğı; kafasına gelene kadar durmamış. Sonra Karanlık Kale'de, Harv'ın veremden öldüğü küçük odaya girmiş. Çürümüş cesedini beyaz ipeklere dikkatlice sarmış ve mezara taşımış. Balıkçının küçük kulübesinin oradaki, ormana benzeyen çiçek bahçesinde, yabani zambaklar bulmuş. Bunlardan biraz mezara serpiştirmiş, yıllar önce Harv'ın ona hediye ettiği bir hikaye kitabını da mezarın içine, Harv'ın yanına koymuş. Harv, okumayı bilmiyormuş ve çoğu geceler. Karanlık Kale'nin avlusunda ateşin etrafında otururken Nell, ona bu kitaptan bir şeyler okumuş. Şimdi de, her nereye gidiyorsa bu kitabı yanında götürmekten hoşlanacağını düşünmüş.

Mezarı doldurmak hızlı olmuş, yumuşak toprak deliğe fazla gelmiş. Nell, Harv'ın yattığı yeri gösteren uzun, alçak toprak yığının en üstüne birkaç tane zambak daha bırakmış. Sonra arkasını dönmüş ve Karanlık Kale'ye doğru yürümüş. Koyu renkli taş duvarlar, batan güneşin somon rengi ışıklarını almış ve Nell, kütüphanesini kurduğu yüksek kuledeki odadan, güzel bir gün batımı izleyebileceğini düşünmüş.

Bu, Karanlık Kale'nin en uzun kulesinin içine doğru kıvrılan nemli ve küflü merdivenlerden uzun bir tırmanışmış. Nell, her tarafı gören bölmeli pencerelerle yapılmış, tepedeki yuvarlak odaya, arayışı boyunca topladığı bütün kitapları yerleştirmiş. Mor'un hediye ettiği kitaplar, Saksagan Kral'ın ve yendiğı ilk Peri Kral'ın kütüphanesinden aldığı kitaplar, cinler sarayından ve Turing Kalesi'nden aldığı kitaplar, yol üzerinde bulduğu ya da ganimet olarak aldığı bir sürü gizli kütüphane ve hazine... Ve tabi ki. Çakal Kral'ın bütün kütüphanesi de varmış, o kadar çok kitap varmış ki, daha onlara bakmak için zamanı bile olmamış.

Yapılması gereken çok iş varmış. Büyüsü kaldırılmış ordudaki bütün kızlar için bütün bu kitapların kopyalarının yapılması gerekiyormuş. Öte Topraklar, ortadan kaybolmuş ve Prenses Nell, yenisini yapmak istiyormuş. Genç kızların okuyabileceğı büyük bir kitaba kendi hikayesini yazmak istiyormuş. Ve son zamanlarda, bomboş denizden Karanlık Kale'nin olduğu adaya yaptığı uzun yolculuk boyunca aklını kurcalayan, son bir arayışı kalmış: Kendi soyunun gizemini çözmek istiyormuş. Annesini bulmak istiyormuş, öte Toprakların yok oluşundan sonra bile, dünyada başka birinin varlığını hissetmiş. Her zaman yanında olan biri... Çakal Kral da, bunu doğrulamış. Uzun zaman önce, iyi kalpli bir balıkçı olan üvey babası, onu deniz kızlarından almış. Peki deniz kızları onu nereden

bulmuş?

Kütüphanesindeki bilgelik olmadan cevabın bulunamayacağını düşünmüş. Önce, Gece Arkadaşlarıyla İlk maceralarında edindiği ilk kitaplarla başlayan bir katalog yaptırarak işe başlamış. Aynı zamanda, kalenin büyük salonunda bir yazıhane kurmuş, burada binlerce kız uzun masalarda oturmuş, bütün kitapların birebir kopyasını yapıyormuş.

Çakal Kral'ın kitaplarının çoğu, atomların sırlarıyla ve makine yapmak için onların nasıl bir araya getirileceğiyle ilgiliymiş. Doğal olarak hepsi, sihirli kitaplarmış; resimler hareket ediyor ve onlara sorular sorup, cevaplar alabiliyormuş. Bunlardan bazıları, yeni başlayanlar için okuma kitapları ve el kitaplarıymış. Prenses Neil, birkaç gün bu sanatı çalışmış, basit makineler yapmak için atomları bir araya getirmiş ve sonra onların çalışmasını izlemiş.

Dana sonra, referans malzemelerini içeren kitap serileri varmış: Birinde, binlerce kaymalı yatak tasarımı, diğerinde çubuklardan yapılmış bilgisayar yatak tasarımları, bir diğerinde de enerji depolama aygıtı tasarımları varmış. Hepsi interaktifmiş böylece bu şeyleri kendi tariflerine göre tasarlamak için kullanabilmiş. Böyle şeyleri, sistemlerin içine yerleştirmenin genel kurallarıyla ilgili daha fazla kitap varmış.

Sonunda Çakal Kral'ın kütüphanesinde, Kral'ın kendi eliyle yazılmış, en büyük eserlerinin tasarımlarını içeren birkaç kitap görmüş. Bunlardan en iyi ikisi Kitapların Kitabı ve Seed'in Kitabı'yıymış. Kocaman kitaplarmış. Prenses Nell'in elinin genişliği kadar kalın, yaldızlı çizgilerle parlayan, kaliteli deriyle ciltlenmiş, ağır ve pirinçten yapılmış asma kilitlerle kapatılmış.

Kitapların Kitabındaki kilit, Prenses Nell'in Çakal Kral'dan aldığı anahtara teslim olmuş. Kütüphaneyi ilk araştırmasında, bu kitabı bulmuş ama içeriğini anlayamamış. Sonra diğerlerini okuyup bu makinelerin sırlarını öğrenmiş. Kitapların Kitabı, bir çocuğa hikayeler anlatan, ona ihtiyaçlarını ve zevklerini öğreten sihirli bir kitabın bütün planlarını içeriyormuş - gerekirse okumayı bile öğretiyormuş. Korkutucu derecede karışık bir işmiş ve Prenses Nell, ilk başta sadece göz gezdirebilmiş, ayrıntıları anlamamanın yıllarca süreceğinin farkına varmış.

Seed'in Kitabındaki kilit. Çakal Kral'ın anahtarına ya da Prenses Nell'in sahip olduğu hiçbir anahtara teslim olmamış. Çünkü bu kitap, atomlardan yapılmış. Herhangi bir fani cisimden daha güçlüymüş ve kırılıp açılması imkansızmış. Prenses Nell, bu kitabın ne hakkında olduğunu bilmiyormuş. Fakat kapağa işlenmiş çizgili bir tohum resmi varmış. Çakal Kral'ın, şehrinde kristal bir köşk yapmak için kullandığı elma büyüklüğündeki tohuma benziyormüş. Bu, kitabın amacını gayet açık bir şekilde göstermiş.

Nell, gözlerini açtı ve dirseğinin üstüne dayandı. Okuma Kitabı kapandı ve belinden yatağa düştü. Okurken uyuyakalmıştı.

Kızlar, etrafındaki ranzalarına uzanmış, sessizce nefes alıyor ve sabun kokuyordu. O da uzanıp uyumak istedi. Ama nedense bir dirseğinin üzerinde uyanık duruyordu. Bir his ona uyanık kalması gerektiğini söylemişti.

Oturdu ve dizlerini göğsüne çekti, geceliğinin etek kısmını çarşaflardan kurtardı, sonra döndü ve sessizce yere indi. Çıplak ayakları, onu ranzaların arasından sessizce, köşedeki küçük hole götürdü. Burada kızlar oturur, çay içer, saçlarını tarar ve eski videolar izlerdi. Şu anda boştu, ışıklar kapalıydı ve köşedeki pencereler büyük bir panoramik manzara sergiliyordu: Kuzeydoğuya doğru, New Chusan, Japonya ve Hindistan'a ayrılan yerlerin, kıyının birkaç kilometre uzağında duran ışıkları ve Pudong'un uzak tarafları... Pudong'un şehir merkezi her taraftaydı, havada süzülen mediatronik gökdelenleri, devasa ateş sütunlarına benziyordu. Kuzeybatıda Huang Pu Nehri, Shanghai ve onun varoşları, ilerisinde de yağmalanmış ipek ve çay bölgeleri uzanıyordu. Şu anda orada ateş yanmıyordu. Feed hatları şehrin sınırına kadar tamamen yakılmıştı. Yumruklar, şehrin kenar

mahallelerinde durmuş, çömelmiş ve güvenlik sisteminin parçalanmış kalıntılarının içine sızmak için bir yol arıyordu.

Nell'in gözleri suya doğru çevrildi Pudong'un şehir merkezi düşünülmüş en olağanüstü şehir manzarasını sunuyordu ama Nell, her zaman ona bakmadan geçirdi. Onun yerine kendini, Huang Pu'ya ya da kuzeydeki Yangtze'ye ya da New Chusan'ın ilerisinde Pasifik'in kıvrıldığı yere bakarken bulurdu.

Bir rüya görüyordu, şimdi farkına vardı. Bir dış rahatsızlık yüzünden değil, o rüyada olanlar yüzünden uyanmıştı. Hatırlamak zorundaydı, ama tabii ki hatırlayamıyordu.

Sadece birkaç an: Bir kadın yüzü, genç güzel bir kadın, belki bir taç takmıştı ama çok net görünmüyordu sanki dalgalı bir su gibi... Ve ellerinde parlayan bir şey...

Hayır, ellerinin altında sallanan bir şey... Altın bir zincirde bir mücevher parçası... Bir anahtar olabilir mi? Nell görüntüyü geri getiremiyordu ama bir his öyle olduğunu söylüyordu.

Başka bir detay daha: Yüzünün önünden bir, iki, üç kez geçen bir şeyin parlak bir şeridi... Sarı bir şey, üstüne örülmüş tekrarlanan bir desen: Bir kitap, bir tohum ve çapraz anahtarlardan oluşan bir arma...

Altın kumaş... Uzun zaman önce deniz kızları, onu üvey babasına getirmişti ve altın kumaşa sarılmıştı, bundan dolayı bir Prenses olduğunu hep biliyordu.

Rüyadaki girdaplarla örtülmüş kadın, annesi olmalıydı. Rüya, kaybolmuş çocukluğundan bir hatıraydı. Annesi, onu deniz kızlarına vermeden önce, Prenses Nell'e zincire takılı bir altın anahtar vermişti.

Nell, pencerenin kenarına yerleşti, cama yaslandı, Okuma Kitabı'nı açtı ve baş sayfalara döndü. Her zamanki gibi aynı eski hikayeye başlıyordu ama şimdi daha olgun bir dille anlatılıyordu. Üvey babasının onu deniz kızlarından nasıl aldığı hikayesini okudu, bir daha okudu, daha çok ayrıntı çıkardı, sorular sordu, ayrıntılı resimleri göstermesini istedi.

Orada, resimlerden birinde onu gördü: Üvey babasının kilitli kutusu; paslanmış demir bağcıklarla bağlanmış, eski moda ağır asma kilidi olan, yatağının altında sakladığı sıradan, tahta bir sandık... Altın kumaşı bu sandıkta saklıyordu - ve belki anahtarı da.

Kitabın sayfalarını çevirince, çoktan unuttuğu bir hikayeye rastladı. Üvey babasının ortadan kayboluşundan sonra, kötü üvey annesinin, kilitli kutuyu uçurumdan dalgalara fırlatışı ve Prenses Nell'in asil bir kandan geldiğine dair bütün kanıtları yok edişinin hikayesi. Üvey annesinin öfke nöbetleri sırasında sık sık saklandığı çalılıkların arasından, üvey kızının onu izlediğini bilmiyordu.

Nell, Genç Bir Kadının Resimli Okuma Kitabı'nın son sayfasını açtı.

Prenses Nell, uçurumun kenarına yaklaşırken, karanlığın içinde yolunu dikkatle seçerken, geceliğinin dikenli çalılıklara takılmamasına dikkat ederken, bütün okyanusun loş bir ışık saçtığı gibi tuhaf bir duyguya kapılmış. Kuledeki kütüphanesinin yüksek pencerelerinden bu olayı sık sık fark etmiş ve dalgaların, ay ve yıldızların ışığını yansıttığını zannedermiş. Ama bu gece bulutlu bir geceymiş. Gökyüzü, oyulmuş bir akik taşı gibiymiş, gök kubbeden hiçbir ışığın geçmesine izin vermiyormuş. Gördüğü ışık aşağıdan geliyor olmalıymış.

Tedbirli bir şekilde uçurumun kenarına vardığında, tahmininin doğru olduğunu görmüş. Okyanus - tüm dünyadaki daimi şey - bir bebek olarak çıktığı yer, Çakal Kral'ın tohumundan öte Topraklar'ın çıktığı ve kaybolduğu yer - canlıymış. Çakal Kral gittiğinden beri Prenses Nell, dünyada tamamen yalnız olduğunu düşünüyormuş. Ama şimdi, dalgaların altında ışık şehirleri görüyormuş ve sadece kendisi istediği için yalnız olduğunu anlamış.

" 'Prenses Nell, iki eliyle geceliğinin eteğini toplamış ve başının üstünden geçirmiş, serin rüzgarın vücudundan akmasına ve elbiseyi alıp götürmesine izin vermiş." dedi Nell. " 'Sonra, derin bir nefes

alıp gözlerini kapamış, dizlerini kırmış ve boşluğa doğru atlamış."

Işıklı dalgaların onun üzerine hücum edişini okuyordu ki birden oda ışıkla doldu. Birinin içeri girdiğini ve ışıkları açtığını düşünerek kapıya baktı. Ama odada yalnızdı ve ışık, duvarda gölge oyunları yapıyordu. Başını diğer tarafa çevirdi.

Causeway'in ortasındaki köprü gözü beyaz bir ışık topu haline gelmişti. Soğuk, karanlık, mermer kefenini gecenin üstüne fırlatıyordu. Gök kubbe genişledi. New Chusan ve Pudong kıyı şeridinin arasındaki boşluğun çoğunu dolduruyor gibi görünüyordu. Fakat rengi, beyazdan kırmızımsı turuncuya dönüşmüştü ve patlama, suda büyük bir çukur açmıştı. Okyanusun yüzeyinde, bir el fenerinin oluşturduğu bir ışık dairesi gibi yuvarlak bir buhar dalgasına dönüşmüştü.

Bir zamanlar Causeway'in kütesinin çoğunu oluşturan Devasa Feed hattının parçaları, patlamayla gökyüzüne fırlamış ve şimdi de gece göğünde yuvarlanıyordu. Hareketlerinin yavaşlığı, büyüklüklerinin göstergesiydi. Kendi hareketlerinin yarattığı şiddetli rüzgarda cayır cayır yanarken, şehrin üzerine sarı, sülfüroz ışıklar yayıyorlardı. Işık, Causeway'in kuzeyindeki ve güneyindeki okyanustan yükselen, kocaman su buharı sütunları çiziyordu. Nell, Yumrukların Japon ve Hindistan Feed hatlarının aynı anda patlatmış olması gerektiğini fark etti. Yani artık Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti'nin nano teknolojik patlayıcıları vardı; Huang Pu'nun üzerindeki köprüyü birkaç hidrojen tüpüyle yakmaya çalıştıklarından beri, çok yol katetmişlerdi.

Şok dalgası pencereye çarptı, kızlardan birkaçını uykularından sıçrattı. Nell, birbirlerine bir şeyler mırıldandıklarını duydu. İçeri girip, onları Pudong'un yok edildiği ve Yumrukların son saldırısının başladığı konusunda uyarıp uyarmaması gerektiğini düşündü. Ama ne dediklerini anlayamasa da, ses tonlarını açıkça anlayabiliyordu: Buna şaşırılmamışlardı, mutsuz da olmamışlardı.

Hepsi Çinli'ydi ve sadece o kabilenin muhafazakar kıyafetlerini giyerek ve gelip geçen her Yüksek Memur'a gereken saygıyı göstererek Çin Krallığı vatandaşı olabilirdi. Şüphesiz, Yumruklar Pudong'a gelir gelmez yapacakları tam olarak buydu. Bazıları, mahrumiyet, hapis ya da tecavüze katlanabilirdi ama bir yıl içinde hepsi Çin Krallığı'yla bütünleşecekti, sanki Kıyı Cumhuriyeti hiç var olmamış gibi.

Ama eğer iç kısımlardan gelen haberler, bir şey ifade ediyorsa, Yumruklar, Nell'i yavaşça öldürecekti. Bir sürü küçük kesiklerle ve yanıklarla, ona tecavüz etmekten yoruldukları zaman... Son günlerde, Çinli kızların küçük gruplar halinde konuştuğu ve ona gizli gizli bakışlar attığını çoğu kez görmüştü. İçinde bir şüphe büyümüştü; bazıları saldırıyı önceden biliyor olabilirdi ve bir sadakat göstergesi olarak Nell'i, Yumruklara verebilirdi.

Kapıyı biraz araladı ve kızlardan ikisinin, genellikle Nell'in uyuduğu odaya sessizce yürüdüğünü gördü, uzun kırmızı şeritler taşıyorlardı.

Onlar Nell'in odasına gizlice girer girmez Nell, koridora koştu ve asansörlere ulaştı. Asansörü beklerken, hiç olmadığı kadar korkuyordu. Kızların küçük ellerindeki acımasız, kırmızı şeritlerin görüntüsü, kalbine nedense Yumrukların ellerindeki bıçakların görüntüsünden daha fazla korku salmıştı. Nell'in odasından cırtlak bir gürültü koptu. Odanın kapısı hızla açıldı, biri koridorda koşuyordu.

Asansörün kapısı açıldı.

Kızlardan biri, lobiye geldi, onu gördü ve yunusların yaptığına benzeyen bir ciyaklamayla diğerlerine bağırdı.

Nell asansöre bindi, düğmeye bastı ve KAPIYI KAPAT düğmesine basılı tuttu. Kız birkaç dakika düşündü, sonra kapıyı tutmak için öne geldi. Birkaç kız daha koridorda koşuyordu. Nell, kızın suratına tekme attı ve kız, bir kan helezonu içinde dönerek uzaklaştı. Asansörün kapısı kapanmaya başladı. Tam, İki kapı ortada buluşurken, daralan aralıktan, kızlardan birinin duvardaki düğmeye elini

attığını gördü. Kapılar kapandı. Kısa bir süre sonra, tekrar açıldı.

Nell, çoktan kendini koruma pozisyonunu almıştı. Kızlardan her birini teker teker ölümüne dövmesi gerekirse, bunu yapardı. Ama hiçbiri asansöre girmedi. Onun yerine, liderleri öne çıktı ve Nell'e bir şey doğrulttu, önce küçük bir patlama sesi çıktı, sonra Nell'in karnında bir iğne batması hissi ve birkaç saniye içinde kollarının fena halde ağırlaştığını hissetti. Eğildi, başı eğildi, dizleri büküldü. Gözlerini açık tutamıyordu; kızlar yaklaşıncaya, zevkle gülümsediklerini ve kırmızı şeritlerini tutarak ona doğru geldiklerini gördü. Nell, vücudunun hiçbir tarafını kımlıdatamıyordu ama onu şeritlerle bağlarken, bilincini kaybetmemeye çalıştı. Bunu, yavaş, düzenli ve kusursuz bir şekilde yaptılar; hayatlarının her günü bunu yapıyorlardı.

Sonraki birkaç saat yaptıkları işkence, tamamen deneysel ve başlangıç tarzındaydı. Uzun süre devam etmediler ve kalıcı bir hasara yol açmadılar. Bu kızlar, insanları, İz bırakmayan şekilde bağlayıp işkence ederek hayatlarını kazanıyordu ve gerçekten tek bildikleri buydu. Lider, Nell'in yanağında sigara söndürme fikriyle geldiği zaman bu, tamamen orijinal bir şeydi ve diğer kızları şaşırtıp birkaç dakika sessizliğe sürükledi. Nell, kızların çoğunun midesinin böyle bir şeyi kaldıramayacağını ve Çin Krallığı vatandaşlığı karşılığında Nell'i, Yumruklara vermek istediklerini hissetti.

Yaklaşık 12 saat sonra Yumruklar gelmeye başladı. Bazıları muhafazakar takım elbiseler, bazıları binanın güvenlik görevlisinin giydiği üniformalardan giymişti, diğerleri de sanki bir kızı diskoya götürmek için gelmiş gibi görünüyordu.

Geldiklerinde hepsinin yapacak işleri vardı. Ayaklanma gerçekten başladığında, bu dairenin, bir tür bölgesel karargah görevi göreceği gayet açıktı. Malzemeleri yük asansörüne getirmeye başladılar ve telefonda çok vakit geçiriyor gibiydiler. Her saat başı, daha fazlası geliyordu. Madam Ping'in dairesi bir ya da iki düzine insana ev sahipliği yapıyordu. Bazıları, o kadar yorgun ve pisti ki hemen ranzalara yattı.

Nell, bir yandan, ne yapacaklarsa yapmalarını ve çabucak bitirmelerini istiyordu. Ama uzun bir süre hiçbir şey olmadı. İlk Yumruklar geldiğinde kızlar, bir yatağın altına tıkaştırılmış ve kendi sidiğinin içinde orada yatan Nell'i görmeleri için onları içeri getirmişti. Liderleri, Nell'in yüzüne bir ışık tutmuştu ve sonra arkasını dönüp gitmişti, tamamen ilgisizdi. Sanki adam, kızların devrim için üzerlerine düşeni yaptıklarından emin olunca, Nell'in olayla bir ilgisi kalmamıştı.

Başıbozuk savaşçılar, her zaman bazı şeyleri zapt etme hakkı olduğunu iddia ederdi. Nell, zamanı gelince bu adamların, bu işlere cüret etmesinin kaçınılmaz olduğunu düşündü. Onların rehinesi olma talihsizliğine uğramış o kadınlar, medeni toplumun yumuşatıcı feminen etkisinden kasten kendilerini koparmış savaşçı erkekler.. Bu ihtimali daha az çekici kılmak için, çaresiz bir önlem aldı; vücudundaki doğal işlemlerin sonucunda dışarı çıkan pis kokulu şeyle kendini lekelemeyi göze aldı. Ama Yumrukların çoğu, çok meşguldü ve birkaç pis, piyade eri tip geldiğinde Madam Ping'in kızları, bir işe yaramak için can atıyordu. Nell, bir genelevde konakladığını anlayan bir grup askerin, doğal olarak bazı beklentilerle geleceğini ve oda arkadaşlarının onları hayal kırıklığına uğratmasının akılsızca olacağını düşündü.

Nell, kaderini aramak için dünyaya gelmişti ve bulduğu şey buydu. Bayan Matheson'un, dünyanın düşmanlığı ve güçlü bir kabileye ait olmanın önemi hakkında söylediği şeylerdeki bilgeliği, her zamankinden daha iyi ve acı verici şekilde anlıyordu. Nell'in yoğun bir eğitim hayatı boyunca topladığı tüm zekası, engin bilgi ve becerileri, birkaç organize köylüyle karşı karşıya geldiğinde hiçbir şey ifade etmemişti. Şu anki pozisyonunda uyuyamıyordu ama bilinci gidip geliyordu, sanrılarla dolu uyanık rüyalar onu ara sıra yokluyordu. Birkaç kez, rüyasında, Polis Memuru'nun piyade üniformasıyla gelip onu kurtardığını gördü ve bilinci tamamen yerine gelip, zihninin ona yalan

söylediğini anladığında hissettiği acı, diğerlerinin yapacağı bütün işkencelerden daha kötüydü.

En sonunda, yatağın altındaki kokudan bıktılar ve yarı kurumuş vücut sıvılarıyla Nell'i, sürükleyerek oradan çıkardılar. Yakalanmasının üzerinden en az 36 saat geçmişti. Kızların lideri, Nell'in yüzünde sigara söndüren kız, kırmızı şeridi ve onun yanında Nell'in pis geceliğini de kesti. Bazen müşteriler için kullandıkları bir kırbaç getirmişti ve bu kırbaçla Nell'i dövdü. Bu manzara, Yumruk askerlerinin oldukça ilgisini çekti, kalabalık, izlemek için odaya dolmuştu.

Kız, Nell'i ellerinin ve dizlerinin üstüne bir temizlik dolabına sürükledi ve bir kova ve paspas aldırttı. Sonra Nell'e yatağın altındaki pisliği temizletti, sık sık neticeye bakıyor ve ona vuruyordu. Görünüşe göre fakir bir işçiye patronluk taslayan zengin bir Batılı parodisi yapıyordu. Yeri üçüncü ya da dördüncü kez temizledikten sonra anlaşıldı ki bu, hijyenik sebepler kadar, askerlerin eğlenmesi için de yapılıyordu.

Sonra temizlik dolabına geri dönüldü. Nell, burada tekrar bağlandı ama bu kez hafif polis kelepçeleriyle. Ve orada, karanlıkta, çıplak ve pis bir halde bırakıldı. Birkaç dakika sonra, eşyaları - kızların sevmedikleri kıyafetler ve okuyamadıkları bir kitap - dolaba, yanına fırlatıldı.

Kırbaçlı kızın gittiğinden emin olunca, Okuma Kitabı'na konuştu ve ışık yapmasını söyledi.

Dolabın arkasında, yerde büyük bir nesne derleyici gördü; kızlar bunu ihtiyaçları olduğunda büyük nesnelere yapmak için kullanırdı. Görünüşe bakılırsa bu bina. Kıyı Cumhuriyeti' nin Pudong Feed'ine bağlıydı çünkü Causeway patlatıldığında, Feed hizmetlerini kaybetmemişti ve aslında, buranın hattı kesilseydi. Yumruklar muhtemelen karargahlarını buraya kurmakla uğraşmazdı.

Birkaç saatte bir, bir Yumruk buraya gelip bir şey yapması için N.D.'ye komut veriyordu, genellikle yiyecek gibi basit küçük maddelerdi. Bu olaylardan birinde Nell, uzun zamandır kaçınılmaz olduğunu düşündüğü şekilde saldırıya uğradı. Bu zulüm eylemleri sırasında gözlerini kapadı. Biliyordu ki sadece ruhunun bir aracı olan bedenine, bunun gibiler tarafından ne yapılırsa yapılsın, dolunay, yerli bir Şaman'ın öfkeli büyülerinden ne kadar uzak ve yüceyse, onun ruhu da o kadar berrak ve onların pençelerinden uzaktı. Okuma Kitabı'nın yardımıyla kafasında tasarladığı makineyi düşünmeye çalıştı, çark dişlilerinin nasıl birbirine geçtiğini, mil yataklarının nasıl döndüğünü, analitik işlemcilerin nasıl programlandığını ve gücün nerede depolandığını...

Dolaptaki ikinci gecesinde, Yumrukların çoğu yattıktan ve nesne derleyici kullanımı bu gecelik bittikten sonra. Okuma Kitabı'na, tasarımını N.D.'nin hafızasına yüklemesini söyledi, sonra sürünerek gitti ve diliyle BAŞLAT düğmesine bastı.

10 dakika sonra, makine tıs sesi çıkararak havasını boşalttı. Nell, diliyle kapağı açtı. N.D.'nin içinde bir bıçak ve bir kılıç duruyordu. Küçük ve tedbirli hareketlerle arkasını döndü, vücudunun en hassas ve zayıf ama onu esir alanlar tarafından acımasızca zarar verilen kısımlarından yayılan acıdan inlememek için derin derin nefes alıyordu. Kelepçeli elleriyle geriye doğru uzandı ve bıçağın sapını yakaladı.

Koridordan ayak sesleri yaklaşıyordu. Biri N.D.'nin tıslama sesini duymuş ve yemek vakti olduğunu sanmış olmalıydı. Ama Nell, bunu aceleye getiremezdi; dikkatli olmak zorundaydı.

Kapı açıldı. Yüksek rütbeli Yumruklardan biriydi, belki de aşağı yukarı bir astsubay seviyesindeydi. Nell'in yüzüne bir fener tuttu, sonra sessizce güldü ve lambayı açtı.

Nell'in vücudu, onun N.D.'yi görmesini engelliyordu, ama bir şeye ulaşmaya çalıştığı barizdi. Adam muhtemelen sadece yiyecek olduğunu düşündü.

Öne geldi ve rastgele kaburgalarını tekmelemeye başladı, sonra kolunu tuttu ve onu N.D.'den çekip uzaklaştırdı. Nell, el bileklerinde öyle bir acı hissetti ki gözünden yaşlar akmaya başladı. Ama bıçağı bırakmadı.

Yumruk, N.D.'ye bakıyordu. Şaşırmıştı ve birkaç dakika daha şaşıracaktı. Nell, bıçağı çevirdi,

kelepçelerin arasındaki zincire dokundurdu, sonra da AÇ düğmesine bastı. İşe yaradı; bıçağın kenarı, nano teknolojik bir testere gibi harekete geçti ve zinciri bir anda tırnak keser gibi kesti. Nell, bıçağı döndürdü ve Yumruk'un omurgasına sapladı.

Adam konuşmadan yere düştü - o yaradan ya da belinin aşağısındaki hiçbir kısımdan acı hissetmiyordu. Olanları değerlendirmeden Nell, bıçağı adamın kafatasının tepesine sapladı.

Basit köylü kıyafetleri giyiyordu: Çivit mavisii pantolon ve kolsuz bir gömlek. Nell, bunları alıp giydi. Sonra paspasta kestığı iplerle saçını topladı ve kollarını ve bacaklarını esnetmek için değerli 1 dakika harcadı.

Sonra kemerinde bıçağı ve elinde kılıcıyla koridora çıktı. Bir köşeyi dönünce, banyodan çıkan bir adamı ikiye ayırdı. Kılıç, kendi gücüyle hareket etmeye devam etti ve duvarda uzun bir yarık açtı. Bu saldırı, şaşılacak miktarda kana sebep oldu. Nell, bunu olabildiğince çabuk arkasında bıraktı. Başka bir adam, asansör lobisinde nöbetteydi ve seslere bakmak için geldiğinde, Napier'in yaptığı gibi adamda çabucak birkaç delik açtı.

Asansörler şu anda merkezi bir kontrol altındaydı ve muhtemelen gözetleniyordu. Lobideki düğmeye basmak yerine, kapılarda bir delik açtı, kılıcını kımına koydu ve asansör boşluğuna giden merdivene tırmandı.

Yavaşça ve dikkatlice inmeye çalıştı, kabin ne zaman geçse, o, basamaklarda kendini dümdüz sıkıştırdı. Belki 50 ya da 60 kat indiğinde, bina canlandı; bütün kabinler sürekli hareket ediyordu ve yanından geçerken, kabinlerin içinde adamların heyecanla konuştuğunu duyabiliyordu.

Birkaç kat aşağıdan asansör boşluğuna ışıklar yağdı. Kapılar zorla açılmıştı. Birkaç Yumruk başlarını asansör boşluğuna sokmuş, fenerlerini tutarak yukarı aşağı bakıyordu. Onlardan birkaç kat aşağıda, daha fazla Yumruk başka bir kapıyı açmış bakıyordu ama yukarı çıkan kabin neredeyse kafalarını kopartacağından, çabucak başlarını içeri çektiler.

Madam Ping'in, ayrı bir Yumruk birimine ev sahipliği ettiğini düşünmüştü ama şimdi binanın çoğu kısmının ele geçirildiği anlaşıldı. Hatta şu anda bütün Pudong, Çin Krallığı'nın bir parçası olmuş olabilirdi. Nell, korktuğundan çok daha fazla yalnızdı.

Kolları, aşağıdan gelen fenerin ışığında sarı-pembe parlıyordu. Aşağıdaki parlak ışığa bakmak gibi bir hata yapmadı ve gerek de kalmadı. Aşağısındaki Yumruk'un heyecanlı sesi, bulunduğunu söylüyordu. Bir dakika sonra ışık kayboldu. Yukarı çıkan asansör, kendini Nell ve onu gören Yumruklar arasında durdurdu.

Eski binalarında asansör sörfü yapan Bud'ı ve arkadaşlarını anımsadı ve uygulamaya başlamak için iyi bir an olduğunu düşündü. Kabin ona doğru yükselirken, merdivenden atladı, onun hızına uymak için kendini olabildiğince yukarı itmeye çalıştı. Asansörün tavanına çok sert düştü çünkü atlayabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Tavan, altından ayaklarına vurdu ve geriye doğru düştü. Dojo'nun öğrettiği gibi kollarını yere koydu, böylece darbelerin etkisini sırtında değil yumruklarında ve ön kollarında hissedecekti.

Kabinin içinden, heyecanı konuşmalar gelmeye devam ediyordu. Tavandaki giriş kapağı, aniden havaya fırladı, aşağıdan atılmış iyi bir tekmeyle gövdesinden ayrıldı. Açılan kapaktan bir kafa, görüldü. Neil, bıçağını adamın kafasına geçirdi. Adam, yuvarlanıp kabinin içine düştü. Artık beklemenin hiçbir anlamı yoktu; durum tersine dönmüştü ve Nell, bundan faydalanmak zorundaydı. Karnının üstüne yuvarlandı ve iki ayağıyla kapağı tekmeledi, kabinin içine cesedin üstüne kötü bir şekilde düştü ve bir dizinin üstünde sendeledi. Düşerken çenesini, kapağın kenarına sürtmüştü ve dilini ısırılmıştı bu yüzden biraz sersemlemişti. Siyah deri bereli, sıska bir adam direkt önünde duruyor, silahına uzanıyordu. Nell, bıçağını onun göğüs kafesinin ortasına saplarken, arkasında bir şeye çarptı. Ayağa kalktı, arkasını döndü. Korktu ama başka bir darbe için bıçağını hazır tuttu. Mavi

iş tulumu giymiş, ondan daha fazla korkmuş bir adam gördü, asansörün kontrol panelinde duruyor, kollarıyla yüzünü kapatıyor ve çığlık atıyordu.

Nell, geri çekildi ve bıçağını indirdi. Adam, bina tesisleri işçilerinin üniformalarından giyiyordu ve belli ki yaptığı işten alınıp asansör kontrollerinin başına getirilmişti. Nell'in biraz önce öldürdüğü siyah deri bereli adam, ayaklanmada alt düzey bir görevliydi ve düğmelere basarak kendini alçaltması beklenemezdi.

"Devam et! Yukarı! Yukarı!" dedi Nell tavanı göstererek. Adamın asansörü Madam Ping'in yerinde durdurması. Nell'in son istediği şeydi.

Adam birkaç kez art arda başını eğdi ve kontrollerle bir şeyler yaptı, sonra döndü ve sevecen bir şekilde Nell'e gülümsedi.

Tesislerde çalışan bir Kıyı Cumhuriyeti vatandaşı olarak, birkaç İngilizce kelime biliyordu ve Nell'de birkaç Çince kelime biliyordu. "Aşağıda - Yumruklar var mı?" dedi Nell.

"Bir sürü Yumruklar."

"Giriş kat - Yumruklar var mı?"

"Evet giriş kat bir sürü Yumruklar."

"Sokak - Yumruklar var mı?"

"Yumruklar, sokakta ordu kavga ediyor."

"Bu binanın etrafında?"

"Bu binanın her tarafında Yumruklar."

Nell, asansörün kontrol paneline baktı: Dört tane sütuna sıkıştırılmış düğmeler, her kattaki hizmete göre renklerle kodlanmıştı. Alışveriş için yeşil, yerleşim için sarı, ofisler için kırmızı ve servisler için de mavi. Mavi katların çoğu giriş katanın altındaydı ama bir tanesi üstten beşinci kattaydı.

"Yapı dairesi mi?" dedi Nell, o düğmeyi göstererek.

"Evet."

"Orada Yumruklar var mı?"

"Hayır, Yumruklar hepsi aşağıda. Ama çatıda da Yumruklar!"

"Oraya git."

Asansör üstten beşinci kata ulaştığında Nell, adamın durdurmasını istedi sonra üstüne tırmandı ve asansör orada dursun diye motorlarını kırdı. Kabine geri atladı, cesetlere bakmamaya ve her tarafa yayılan kan ve diğer vücut sıvılarının kokusunu almamaya çalıştı. Vücut sıvıları açık kapılardan dışarı akıyor ve asansör boşluğuna damlıyordu, bunların bulunması çok sürmezdi.

Ama yine de biraz zamanı vardı. Tek yapması gereken, bu zamanı nasıl değerlendireceğine karar vermektir. Temizlik dolabında, Nell'in silahlarını yapmak için kullandığına benzer bir nesne derleyici vardı ve bunu, patlayıcı ve bubi tuzakları derlemek için kullanabileceğini biliyordu. Fakat Yumrukların da kendi patlayıcıları vardı ve onlar da üst katları havaya uçurabilirdi.

Hatta muhtemelen bodrum kattaki bir kontrol odasından, binanın Feed ağındaki işlemlerini izliyorlardı. N.D.'yi kullanmak, sadece yerini belli ederdi. Onlar da, Feed bağlantısını keser, yavaşça ve dikkatlice peşinden gelirdi.

Hızlıca ofisleri dolaştı, kaynaklarını ölçüp biçti. En güzel ofis süitinin panoramik pencerelerinden bakınca, Pudong sokaklarının yeni halini gördü. Gökdelenlerin çoğu, yabancı Feed'lerle aynı hizaya gelmişti ve karanlıktı. Fakat bazı yerlerde, kırılmış pencerelerden alevler çıkıyor, bin fit aşağıdaki sokaklara ilkel ışıklar yayıyordu. Bu binaların çoğu tahliye edilmişti ve bu yüzden sokaklar, kaldırılabileceğinden daha fazla insanla dolup taşıyordu. Bu binayı çevreleyen alan. Yumrukların gözcü hattıyla belirlenmişti ve nispeten daha az kalabalıktı.

Şaşırtıcı görüntü kolajlarıyla dolu, mediatronik duvarları olan penceresiz bir oda buldu: Çiçekler,

Avrupa katedrallerinin ve Şinto tapınaklarının ayrıntılı planları, Çin peyzaj sanatı, büyütülmüş böcek ve polen taneciği görüntüleri, çok kollu Kızılderili tanrıçaları, güneş sistemindeki gezegenler ve atlar, İslami dünyadan soyut şekiller, matematiksel denklemlerin grafikleri, kadın ve erkek modellerin vesikalık fotoğrafları... Bunların dışında, binanın kocaman bir maketi, odanın ortasında duruyordu. Maketin dış kaplaması mediatronikti, tıpkı binanın kendi dış kaplaması gibi ve şu anda, binanın dışında gösterilen görüntüleri yansıtıyordu (Nell öyle sanıyordu): Çoğunlukla reklam panoları vardı ama görünüşe göre birkaç Yumruk buraya gelmiş ve üzerine grafiti çizmişti.

Maketin üstünde bir stylus kalem - sadece, bir ucu boyalı siyah bir çubuk - renk tekeri ve diğer kontrollerle kaplı bir palet duruyordu. Nell, bunları aldı, stylus kalemin ucunu paletin renk tekerindeki yeşile dokundurdu ve maketin yüzeyini çizdi. Stylus kalemle çizdiği yerlerde parlak yeşil bir çizgi görüldü, bir havayolu reklam panosunun şeklini bozdu.

Kalan zamanında hangi adımı atacaksa atsın, Nell'in burada hemen ve kolayca yapabileceği tek bir şey vardı. Neden yaptığından tam olarak emin değildi ama bir his bunun işe yarayabileceğini söylemişti ya da belki birkaç dakikalığına bile olsa, kendinden daha uzun süre yaşayacak sanatsal bir şey yapma arzusuydu. Gökdelenin üst kısımlarındaki büyük reklam panolarını silerek işe başladı. Sonra temel renkleri kullanarak basit bir çizgi çizdi: Mavi bir arma levhası ve içinde, kırmızı beyaz çizilmiş bir kitabı gösteren bir arma; altın renkli çaprazlarını iş anahtarlar ve kahverengi bir tohum.. Bu görüntünün, gökdelenin yüz ve iki yüzüncü katları arasındaki her cephesinde görünmesini sağladı.

Sonra bu yerden çıkmanın bir yolunu düşündü. Belki çatıda hava gemileri vardı. Yumruk nöbetçileri kesin yukarıda olacaktı ama belki bir gizlilik ve çabukluk kombinasyonu onları atlatabilirdi. Yangın merdivenini kullanarak üst kata çıktı, sonra bir üst kata, sonra bir üst kata. İki kat yukarıda, çatıya dikilmiş Yumruk nöbetçilerini duyabiliyordu, birbirleriyle konuşuyor, domino oynuyorlardı. Birkaç kat aşağıda, yukarı doğru çıkan Yumrukların sesini duyabiliyordu, onu arıyorlardı.

Nell, bir sonraki hareketini düşünürken üst taraftaki nöbetçiler, telsizlerinden gelen emirlerle bölündü. Birkaç Yumruk, hücum ederek aşağıya geliyor, heyecanla bağıırıyordu. Merdiven aralığında kapana kısılan Nell, onlara pusu kurmak için kendini hazırladı. Ama bunun yerine onlar en üst kata çıktı ve asansörün olduğu koridora yöneldi. Bir iki dakika içinde, bir asansör geldi ve onları götürdü. Nell bir süre bekledi ve dinledi. Aşağıdan yaklaşan birliğin sesini artık duyamıyordu.

Son merdiven katını çıktı ve binanın çatısındaydı, temiz hava ve ayrıca kimsenin olmadığını görmek onu neşelendirip canlandırdı. Çatının kenarına yürüdü ve sokağa baktı. Yolun karşısında, ölü bir gökdelenin siyah pencerelerinde Prenses Nell'in armasının yansıyan görüntüsünü görebiliyordu.

Bir ya da iki dakika sonra, şok dalgasına benzer bir şeyin aşağıdaki sokağa doğru geldiğini fark etti, yavaş hareket ediyor, birkaç dakikada bir, bir bloğu kaplıyordu. Bu mesafeden ayrıntıları görebilmek zordu: Bu, oldukça iyi organize olmuş bir grup yayaydı. Hepsi, genelde aynı koyu renk kıyafetleri giyiyor ve mülteci kalabalığının arasından zorla geçiyordu. Paniğe kapılmış barbarları. Yumrukların gözcü hattına ya da yan taraflardaki ölü binaların girişlerine itiyordu.

Nell, bu manzara karşısında birkaç dakika kalakaldı. Sonra başka bir sokağa baktı ve aynı olayı orada da gördü.

Binanın çatısında hızlıca bir dolaştı. Sonuçta birkaç grup, Nell'in durduğu binaya doğru amansızca ilerliyordu.

Bir süre sonra bu gruplardan biri, onlara engel olan son mültecileri de geçti ve Nell'in binasının alt tarafını çevreleyen geniş, açık alanın kenarına ulaştı. Burada, Yumruk korumalarıyla yüz yüze geldiler. Grup, birden bu noktada durdu ve birkaç dakika bekledi Herkesin toplanmasını ve diğer grupların yetişmesini bekliyordu.

Nell, ilk başta bunların, bu binada toplanan Yumruk takviye grupları olduğunu sanmıştı, belli ki burası Kıyı Cumhuriyeti'ne yapacakları son saldırının merkezi olarak amaçlanmıştı. Fakat kısa süre sonra bu yeni gelenlerin farklı amaçlar için geldiği ortaya çıktı. Neredeyse tamamen sessizlik içinde geçen dayanılmaz gerilimin ardından, aynı duyulmayan işaretle gruplar aniden alana fırladı. Dar sokaklardan çıktıkları için, farklı yönlere dağıldılar. Kendilerini bir tatbikat mürettebatı kesinliğiye sıraya koydular ve sonra savaş naraları atarak aniden, paniğe kapılmış, karışmış Yumrukların üzerine doğru saldırdılar. Bu ses, 200 kat yankılanıp Nell'in kulaklarına geldiğinde, tüyleri diken diken oldu. Çünkü bu ses, büyük adamların güçlü kükremeleri değil, binlerce genç kızın öfkeli heyecanının sesiydi, binlerce gaydanın çığılığı gibi tiz ve insanın içine işleyen türdendi.

Bu, Nell'in kabilesiydi ve liderleri için gelmişlerdi. Nell, topukları üzerinde döndü ve merdivenlere yöneldi.

Giriş kata ulaşıp lobiye fırladığında kızlar, binanın duvarlarını birkaç yerden kırmış ve kalan korumaların üzerine atlamıştı. 4 kişilik gruplar halinde hareket ediyorlardı. Bir kız (en irisi), sivri uçlu bir bambu çubuğunu rakibinin kalbine doğru doğrultarak koşacaktı. Adamın dikkati buraya toplanmışken, diğer iki kız (en küçükleri) yanlardan onun etrafını saracaktı. Kızlar beraber hareket ederek adamın bacaklarını tutacak ve onu havaya kaldıracaktı. Dördüncü kız da (en hızlısı) etraflarını dolaşacak ve arkadan gelip, bıçak ya da başka bir silahı kurbanın sırtına saplayacaktı. Nell, birkaç kez bu tekniğin uygulanmasına şahit olmuştu. Asla başarısız olmazdı ve kızlardan hiçbiri, hiçbir zaman bir tek sıyrık ve yaradan başka bir zarar görmezdi.

Birdenbire aynı şeyi ona yaptıklarını düşünerek bir an panikledi ama havaya kaldırıldıktan sonra, önden ya da arkadan bir saldırı gelmedi. Her taraftan bir sürü kız, koşarak geliyor ve yüce bir amaç uğruna, Nell'i daha yükseğe kaldırmak için her biri, var olan azıcık gücünü ekliyordu. Son kalan Yumruklar yakalanırken ve kenarlarda köşelerde öldürülürken bile Nell, küçük kız kardeşlerinin omzunda, binanın ön kapılarından, dışarıdaki alana taşındı. Ve orada yüz binlerce kız - Nell bütün birlikleri ve tugayları sayamadı - ilahi bir rüzgarla devrilmiş gibi aynı anda dizlerinin üstüne çöktü ve ona bambu çubuklarını, mızraklarını, kurşun borularını ve minçikalarını sundu. Bölüklerin geçici kumandanı öne çıktı, savunma bakanı da, devlet bakanı da, araştırma ve geliştirme bakanı da. Hepsi eğilip Nell'i selamladı ama Çin ya da Victorian selamıyla değil, kendilerinin bulduğu, ikisinin arası bir tarzla.

Nell'in dili tutulmuş ve şaşkınlıktan donakalmış olması gerekiyordu ama öyle değildi. Hayatında ilk kez, bu yeryüzüne neden getirildiğini anladı ve bulunduğu yerde çok rahat hissetti. Bir dakika önce hayatı, anlamsız bir fiyaskoydu ve sonra muhteşem bir anlam kazandı. Konuşmaya başladı, sözcükler sanki Okuma Kitabı'ndan okuyormuş gibi öylece ağzından çıkıyordu. Fare Ordusu'nun bağlılıklarını kabul etti, büyük başarılarından dolayı onları kutladı ve küçük kız kardeşlerinin kafalarının üstünden New Atlantis, Japonya, İsrail ve diğer Dış Kabilelerden gelen çaresiz kalmış yüz binlerce misafire kolunu uzattı. "İlk görevimiz bunları korumak," dedi. "Bana şehrin ve içindekilerin hepsinin durumunu gösterin."

Onu taşımak istediler ama Nell, taşların üzerine atladı ve binadan uzaklaşarak askerlerine doğru yürüdü. Onlar da, ona yol açmak için ayrıldı. Pudong sokakları, aç ve korkmuş mültecilerle doluydu ve onların arasından, kendinin ve başkalarının kanıyla boyanmış basit köylü kıyafetleri içinde, bileklerinden sallanan kırık prangalarla, arkasında generalleri ve bakanlarıyla, barbar Prenses, elinde kitabı ve kılıcını tutarak yürüyordu.

Carl Hollywood nehir kıyısında gezintiye çıkar.

Carl Hollywood, kulaklarında bir çınlama ve yanağında bir yanma hissiyle uyandı. Bu, etine giren bir inç uzunluğundaki kalın bir cam parçasıydı. Kalkıp oturduğunda, yatağından şangır şungur sesler geldi. Paramparça camların ağır yükünü üzerinden attı ve kırılmış camlardan iğrenç bir koku, yüzüne doğru esti. Eski otellerin cazip yönleri vardı ama dezavantajları da - antik malzemelerden yapılmış pencere camları gibi.

Neyse ki eski bir Wyoming içgüdü, bir gece önce botlarını yatağının yanında bırakmasını söylemişti. İkisini de ters çevirdi ve giymeden önce kırık cam var mı diye dikkatle inceledi. Bütün kıyafetlerini giyip eşyalarını topladıktan sonra, pencereden dışarı baktı.

Oteli Huang Pu nehrinin kıyısında idi. Nehrin üzerinden bakınca, büyük Pudong parçalarının, gün ağarmadan önceki çivit mavisi gökyüzünde karardığını gördü. Yerli Feedlere bağlı birkaç bina hala aydınlıktı. Nehrin bu tarafında, durum o kadar basit değildi. Shanghai, Pudong'dan farklı olarak bir sürü savaş geçirmişti ve bu yüzden sağlam yapılmıştı: Şehir, gizli güç kaynaklarıyla, eski dizel jeneratörlerle, özel Kaynaklar ve Feedlerle, su tankları ve depolarıyla doluydu. İnsanlar hala, Hong Kong & Shanghai Banka Şirketleri gölgesinde yemek için tavuk yetiştiriyordu. Shanghai, Yumrukların saldırısına Pudong'dan daha iyi dayanırdı.

Ama bir beyaz adam olarak Carl Hollywood, buna pek dayanamayabilirdi. Nehrin karşı tarafında, Pudong'da, Dış Kabilelerden kalanlarla birlikte olmak daha iyiydi.

Buradan nehir kıyısı, yaklaşık 3 blok mesafedeydi ama burası Shanghai olduğu için, o 3 blok diğer şehirlerde 3 mile eşit olan zorluklarla doluydu. Esas problem Yumruklar olacaktı; sokaklardan fişkırان "Hey! Hey!" çığlıklarını zaten duyabiliyordu. Balkonun parmaklıklarından el fenerini tuttuğunda, bir sürü Yumruk gördü. Yabancı Feedlerin yok edilmesinin verdiği cesaretle kırmızı kuşaklarını ve bandanalarını dünyaya göstererek etrafta koşuşturuyorlardı.

1.95 boyunda ve mavi gözlü olmasaydı, muhtemelen kendini Çinli kılığına sokup nehir kıyısına sığılabılırdı ve muhtemelen bu, işe yaramazdı. Dolabını karıştırdı ve ayak bileklerine kadar uzanan pardösüsünü çıkardı. Kurşuna ve çoğu nanotek mermilerine karşı dayanıklıydı.

Dolabın rafına kaldırdığı uzun bir bavul vardı. Tehlike haberlerini duyunca, bu emanetleri de yanında getirerek önlemini almıştı. Oymalı, levyeli, madeni bir nişan tertibatı olan bir tüfek ve son çare bir Colt tabanca. Bunlar, gereksiz bir şekilde kutsal silahlardı ama tarihi ve sanatsal bir değeri olmayan bütün silahlarından uzun zaman önce kurtulmuştu.

Binanın içinden iki el ateş sesi geldi, çok yakındandı. Dakikalar sonra, birisi kapıyı çaldı. Biri kapıdan ateş etmeye karar verirse diye Cari pardösüsünü kendine sardı ve kapı deliğinden baktı. Beyaz saçlı, pala bıyıklı bir Anglo beyefendisi, elinde bir yarı otomatik tutuyordu. Carl, onunla dün gece otelin barında tanışmıştı; Shanghai düşmeden önce, bir işi halletmeye çalışmak için buraya gelmişti.

Kapıyı açtı. İki adam kısa bir süre dikkatle birbirine baktı. "Birileri bizim bir antika silah anlaşması için geldiğimizi düşünebilir," dedi adam bıyıklarının arasından. "Sizi rahatsız ettiğim için çok çok Özür dilerim ama otelde Yumrukların olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm." Silahıyla koridoru gösterdi. Carl başını uzattı ve açık bir kapının önüne serilmiş, hala bıçağını sımsıkı tutan ölü bir belboy gördü.

"Aslında ben çoktan kalkmıştım," dedi Carl Hollywood, "ve nehir kıyısında ufak bir gezintiye çıkmayı düşünüyordum. Bana katılmak ister misiniz?"

"Memnuniyetle. Albay Spence, Birleşik Kuvvetler, Emekli."

"Carl Hollywood."

Yangın merdivenlerinden inerken Spence, biraz belirsiz sebeplere dayanarak Yumruk olarak tanımladığı 2 otel görevlisini daha öldürdü. Carl, iki olayda da şüpheli davrandı ama sonra Spence

adamların gömleklerini yırttı ve altındaki kırmızı kuşakları gösterdi. "Gerçekten Yumruk olduklarından değil aslında anlıyor musunuz," diye açıkladı Spence neşeyle. "Sadece, Yumruklar geldiğinde, bu tür bir saçmalık çok moda oluyor."

Ayrılmadan önce hesapları ödeyip ödememekle ve bir et bıçağıyla peşine düşen bir belboya ne kadar bahşiş bırakmak gerektiğiyle ilgili mizah alışverişinden sonra, mutfakların en güvenli çıkış olduğuna karar verdiler. Burada yarım düzine ölü Yumruk yere saçılmıştı, vücutları kurabiye kalıplarının izleriyle çizgi çizgi olmuştu. Çıkışa ulaşıncaya, iki misafir adamla karşılaştılar. İkisi de İsraili'ydi ve kafatası silahının olduğunu gösteren sabit bakışlarla onlara bakıyordu. Saniyeler sonra iki tane Zulu idari müşavir, onlara katıldı. Uçlarına nano bıçaklar takılmış uzun, teleskopik çubuklar taşıyorlardı, bunları yollarına çıkan bütün ışık aparatlarını kırmak için kullanıyorlardı. Planlarını anlamak, Carl'ın bir dakikasını aldı: Hepsi, karanlık bir sokağa adım atmak üzereydi ve gece görüşlerine ihtiyaçları olacaktı.

Kapı, çerçevesinin içinde titremeye ve gümbürdemeye başladı. Carl öne ilerledi ve kapı deliğinden baktı; iki tane şehrili arkadaş bir yangın baltasıyla kapıya vuruyordu. Kapıdan uzaklaştı, tüfeği omzundan indirdi, mandalı açtı ve kapıya, gençlerden uzağa ateş etti. Gümbürdeme sesi birden kesildi ve kaldırırma düşen baltanın sesi duyuldu.

Zululardan biri kapıyı tekmeleyip açtı ve sokağa atladı. Büyük, ölümcül bir kavis çizerek bıçağını sallıyor, bir çöp kutusunu dilimliyor ama insanlara vurmuyordu. Birkaç saniye sonra Carl, kapıdan çıktığında, sokağa saçılan birkaç genç saldırgan gördü. Yardımsever bir şekilde parmaklarıyla onları gösteren yüzlerce mülteci, başıboş ve evsiz insanın arasından kaçmaya çalışıyor ve şu anda bu sokakta olmalarının tek amacının, ecnebi misafirler adına gözcülük yapmak olduğunun anlaşıldığından emin olmak istiyorlardı.

Çok fazla konuşmadan, sokakta doğaçlama bir dizilişe geçtiler. Zulular önden gidiyordu, çubuklarını başlarının üzerinde döndürüyor ve Çinlilerin çoğunun yoldan çekilmesine sebep olan geleneksel bir savaş narası atıyorlardı. Yahudilerden biri, Zuluların arkasından gidiyor, kafatası silahını kullanarak onlara hücum eden her Yumruk'u teker teker vuruyordu. Onların arkasından uzun boyu ve tüfeğiyle Carl Hollywood geliyordu, uzun menzilli keşif ve savunma görevini bitirmiş gibi görünüyordu. Albay Spence ve diğer İsraili en arkadaydı, çoğunlukla geri geri yürüyorlardı.

Bu, onların sokağa sorunsuzca geçmesini sağladı ama bu kolay kısımdı. Sokağa ulaştıklarında artık eylemlerin tek odak noktası değil, sadece bir kum fırtınasındaki tanelerdi. Albay Spence, bir şarjörün çoğunu havaya boşalttı. Silahın patlama sesleri, kaosun içinde neredeyse duyulmuyordu ama silahın namlusundan çıkan ışık damlaları dikkat çekti ve etraflarındaki insanlar, gerçekten yollarından çekildi. Carl, Zululardan birinin uzun silahıyla çok çirkin bir şey yaptığını gördü ve başını çevirdi sonra yolu açmanın; Zuluların görevi olduğunu ve onun görevininse daha uzak tehditlere odaklanmak olduğunu düşündü. Yürürken yavaşça arkasına bakıyordu, tam yanındaki tehdidi görmezden gelmeye ve büyük sahneyi görmeye çalışıyordu.

Kıyı Cumhuriyeti güçleriyle Haklı ve Uyumlu Yumruk Cemiyeti arasındaki karmakarışık bir sokak kavgasının içine düşmüşlerdi. Hiçbir şey anlaşılmıyordu; Kıyılıların birkaçının döneklik yaparak uniformalarının kollarına kırmızı kumaşlar bağlaması. Yumrukların birkaçının hiçbir işaret takmaması ve hiçbiriyle ilişkisi olmayan bir sürü insanın durumdan faydalanıp dükkanları yağmalaması ve özel korumalar tarafından defedilmesi... Yağmacıların kendileri bile organize çeteler tarafından gasp ediliyordu.

Nanjing Caddesi'ndeydiler, doğrudan Rıhtım ve Huang Pu'ya giden geniş bir yolda 4-5 katlı binalar diziliydi ve bu yüzden bir sürü pencere onlara bakıyordu. Bunlardan herhangi birinde bir keskin nişancı olabilirdi.

Birkaçında keskin nişancı vardı. Carl, fark etmişti ama bunların çoğu sokağın karşısındakilere ateş ediyordu ve sokağa ateş edenler herkesi vurabilirdi. Carl, lazer ışıklı tüfeği olan bir adam gördü, bütün şarjörleri sokağa boşaltıyordu ve Carl, bunun açık ve mevcut bir tehlike oluşturduğunu düşündü. İlerlemeleri bir an durduğunda Zulular, önlerindeki azgın Kıyı/Yumruk kavgasının çözülmesini beklemeye başladı. Carl ayağını indirdi, tüfeğini omzuna koydu, nişan aldı ve ateş etti. Sokaktan yükselen loş ateş - ve fener - ışıklarında, keskin nişancının kafasının tam üstündeki taş pencereden, tozların havaya uçtuğunu gördü. Keskin nişancı korkuyla eğildi, sonra sokağı lazeriyle taramaya başladı, kurşunun kaynağını arıyordu.

Birisi Carl'ı arkadan itti. Bu Spence'ti, bir şeyle vurulmuş ve bacağını kullanamaz hale gelmişti. Bir Yumruk, Albayla yüz yüzeydi. Cari, tüfeğin sapıyla adamın çenesine vurdu ve gözleri, yuvalarında dönerken adamı, kavganın içine geri gönderdi. Sonra tekrar pozisyon aldı, silahı tekrar omzuna kaldırdı ve nişancı arkadaşın olduğu pencereyi aradı.

Hala oradaydı, kaynayan kalabalığın üzerinde yakut kırmızısı çizgiyi gezdiriyordu. Carl, derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Kimsenin ona çarpması için dua etti ve tetiği çekti. Silah, geri tepince omzunu acıttı ve tam o anda keskin nişancının tüfeğinin, pencereden döne döne düşüşünü, lazer ışığının radar ekranındaki bir iz gibi duman ve buhar arasında gezinişini gördü.

Muhtemelen bütün olay kötü bir fikirdi; diğer keskin nişancılardan biri bunu görseydi, hangi tarafa ait olursa olsun Carl'ı öldürmek isterdi. Carl, başka bir yöne döndü ve sonra tüfeğin tek elinden sokağa doğrultulmuş bir şekilde sallanmasına izin verdi, bu o kadar dikkat çekmezdi. Diğer eliyle Spence'i koltuktan tuttu ve sokakta yürütmesine yardım etti. Spence, soğukkanlı ve bitmeyen hızlı konuşmasına devam ederken bıyığının uçları kıpırdıyordu. Carl, tek bir kelimesini bile duyamıyordu ama onu cesaretlendirerek başını sallıyordu. En gerçekçi Neo-Victorian bile, o gergin üst dudak olayını ciddiye almazdı. Carl, her şeyin baş sallama ve göz kırpmayla yapıldığını şimdi fark etti. Bu, Albay Spence'in korkmadığını söyleme tarzı değildi; bu bir tür şifreydi. Ödünün koptuğunu itiraf etmek için kullandığı, itibarını kurtaran ve Carl'ın da aynı şeyi itiraf etmesini isteyen bir ifadeydi.

Birkaç Yumruk, bir anda onlara doğru koştu. Zulular iki tanesini hakladı, öndeki İsraili de bir tanesini, ama diğeri geldi ve bıçağı, İsraili'nin bıçak geçirmez ceketinden sekti. Carl tüfeğini kaldırdı, tüfeğin kundağını, kolu ve vücudu arasına sıkıştırdı ve kalçasından destek alarak ateşledi. Geri tepme, neredeyse silahı elinden düşürtecekti. Yumruk, resmen geriye doğru takla attı.

Hala nehir kıyısına ulaşmadıklarına inanmadı; bunu saatlerdir yapıyorlardı. Sırtına sert bir şey değdi, öne doğru tökezlemesine sebep oldu. Omzunun üstünden arkasına baktı ve bir adamın, elinde kasaturayla onu delmeye çalıştığını gördü. Başka bir adam koştu ve Carl'ın elinden tüfeği zorla almaya çalıştı. Carl, bir an tepki veremeyecek kadar şaşırdı, sonunda Spence'i bıraktı, öbür tarafına döndü ve adamın gözlerini oydu. Kulağına büyük bir patlama sesi geldi, dönüp baktı ve Spence'in kendini döndürüp kasaturalı saldırganı vurduğunu gördü. Arkalarını koruyan İsraili, öylece kaybolmuştu. Carl arkadan doğru gelerek etraflarında toplanan insanlara doğru tüfeğini doğrulttu. O ve Spence'in silahı, arkalarında yeteri kadar boş bir alan açtı. Ama daha güçlü ve korkunç bir şey, yan taraftan onlara doğru daha fazla insan yönlendiriyordu Carl, bunun ne olduğunu görmeye çalışırken, onlarla Zulular arasında artık bir grup insan olduğunu fark etti. Zuluların yüzlerindeki ifadeler üzgün ve paniğe kapılmıştı; saldırmıyorlardı, saldırıya uğruyorlardı.

Birdenbire bütün Çinliler yok oldu. Carl ve Albay Spence, kendilerini bir düzine Boer'in arasına karışmış buldu - sadece erkekler değil, kadınlar ve yaşlılar da vardı, bütün bir kamp, hareket halindeydi Hepsi içgüdüsel olarak akın akın ilerliyor ve Carl'ın birliğini de kendilerine katıyordu. Nehir kıyısından bir blok uzaktaydılar.

50 yaşlarında, iri yarı Boer lideri, nedense Carl Hollywood'u lider olarak seçti ve nehir kıyısına

doğru yapacakları son hamle için ellerindeki güçleri tekrar gözden geçirdiler. Carl'ın bu konuşmadan tek hatırladığı, adamın, "Güzel. Sizde Zulular var," demesiydi. Öncü birlikteki Boerler, küçük, çabuk patlayan, nanotek mermileri atan otomatik silahlar taşıyordu. Bunlar rastgele kullanılırsa, kalabalığı çığnemiş bir etten duvara dönüştürebilirdi ama Boerler, saldıran Yumruklar, bir kılıç mesafesine geldiğinde bile silahları kontrollü bir şekilde ateşliyordu. Arada sırada, içlerinden biri başını kaldırıyor ve otomatik seri ateşle bir sıra pencereyi tarıyordu. Tüfekli nişancılar, karanlığın içinden fırlıyor ve bez bebekler gibi döne döne sokağa düşüyordu. Boerler, bir çeşit gece görüşü aygıtı takıyor olmalıydı. Albay Spence, birden Carl'ın kolunda ağırlaştı ve Cari, Albay'ın bilincini kaybettiğini ya da kaybetmek üzere olduğunu fark etti. Carl, tüfeğini omzuna astı, eğildi ve Spence'i kaldırdı.

Nehir kıyısına vardılar ve bir savunma hattı oluşturdular. Şimdi soru şuydu: Hiç tekne var mıydı? Ama Çin'in bu tarafı. yarı-su altındaydı ve bisikletler kadar tekneler de var gibi görünüyordu. Teknelerin çoğu. Yumrukların yavaş yavaş şiddetlenen saldırıları boyunca akıntıyla Shanghai'a gelmiş gibiydi. Suyun kıyısına ulaştıklarında, tekneleri olan binlerce insan gördüler, hepsi iş yapmak istiyordu. Boer liderinin de doğru bir şekilde belirttiği gibi, küçük, güçsüz teknelere binmek için grubu ayırmak intihar olurdu. Yumruklar, barbarların başları için yüksek bir meblağ ödül veriyordu. Kanaldaki büyük gemilerden birinin kıyıya gelmesini beklemek daha güvenliydi, kaptanla anlaşıp bir grup olarak gemiye binebilirlerdi.

Motorlu yatlardan balıkçı teknelerine kadar bir sürü araç, zaten birinci olup o anlaşmayı yapmak için yarışıyor, kıyıda toplanan küçük tekneleri omuzlarıyla acımasızca itip ilerliyordu.

Ciğerlerinde ritmik bir ses yankılanmaya başlamıştı. İlk başta, davul sesi gibi geliyordu ama yakınlaştıkça, binlerce insanın aynı anda çıkardığı bir sese dönüştü: "Hey! Hey! Hey! Hey!" Nanjing Caddesi, Rıhtım'ı bir insan kalabalığı kustu. Yoldan çekildiler ve nehrin kıyısından yukarı aşağı dağıldılar.

Bir piyade ordusu - savaş zırhları içindeki profesyonel savaşçılar - nehrin kıyısına doğru yürüyordu. Hizaya dizilmiş bir grup, Nanjing Caddesi'ni tamamen dolduruyordu. Bunlar Yumruk değildi; bunlar orduydü, Çin Krallığının öncü kıtası. Cari Hollywood, şu anda onlarla askerlerin arasında ayakta duran tek şeyin, kendisi,, 441üğü ve hafif silahlı birkaç sivil olduğunu fark edince dehşete düştü.

İyi görünümlü bir yat, kıyının birkaç metre uzağına kadar girdi. Kalan İsraili'nin resmi Çincesi akıcıydı ve çoktan yatın kaptanı ile görüşmelere başlamıştı.

Boerlerden biri, başının üstünde bir beyaz topuzu ve onun üzerine ciddiyetle bağlanmış siyah bir bonesi olan sıırım gibi bir büyükanne idi. Boer lideriyle kısa bir süre görüştü. Adam bir kez başını salladı, sonra kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Nehir kıyısına arkasını döndü ve yaklaşan Krallığın önüne doğru yürümeye başladı. Nehrin kıyısında kalacak kadar çılgın olan birkaç Çinli, onun yaşına ve muhtemel deliliğine saygı duyuyor ve onun için yolu açıyordu.

Tekne üzerindeki görüşmeler bir çıkmaza girmiş gibiydi. Cari Hollywood, piyadelerin, Cathay Oteli'nin pencerelerinden baş aşağı düştüklerini görebiliyordu.

Boer büyükanne, azimle ilerledi ve Rıhtım'ın ortasına gelip durdu. Çin Krallığı ordusunun lideri ona doğru geldi, üniformasının bir koluna yerleştirilmiş bir tür silahla onu korudu ve diğer koluyla da kenara çekti. Boer kadını, yolun ortasında dikkatle dizlerinin üstüne çöktü, ellerini dua eder gibi birleştirdi ve başını eğdi.

Sonra kadın, bir ejderhanın ağzının içinde beyaz ışık saçan bir inciye dönüştü. Birden bu inci, bir hava gemisi kadar büyüdü. Carl Hollywood, gözlerini kapatıp başını çevirecek kadar soğukkanlı

olabildi ama kendini aşıya atacak kadar vakti yoktu; bunu şok dalgası yapmıştı, nehir kıyısındaki kordonun sert kaldırım taşlarına onu boylu boyunca savurmuş ve üstündeki kıyafetlerinin yarısını yırtmıştı.

Gerçekten bilinci yerine gelene kadar biraz zaman geçti. Yarım saat olmuş olmalıydı ama hala enkazlar üzerine yağıyordu, o yüzden, büyük ihtimalle 5 saniye geçmişti. Beyaz yatın gövdesi bir kenarından göçmüş ve tayfanın çoğu nehre atlamıştı. Ama bir dakika sonra, bir balıkçı teknesi yetişti ve sadece formalite icabı yapılan görüşmelerle barbarları tekneye aldı. Carl, neredeyse Spence'i orada unutuyordu. Albay'ın vücudunu yerden kaldıracak gücünün artık kalmadığını fark etti, bu yüzden birkaç genç Boer'in - tek yumurta ikizleri, belki 13 yaşlarında - yardımıyla onu yata sürükledi. Huang Pu'ya doğru yönelirken Carl Hollywood, bir balık ağı yığına takıldı. Sanki bütün kemikleri paramparça olmuş gibi zayıf düştü ve topallamaya başladı. Rıhtım'ın ortasındaki 100 fit uzunluğundaki kratere ve Cathay Oteli'nin, Boer kadınının vücudundaki bombayla patlamış odalarına bakıyordu.

15 dakika içinde, Pudong sokaklarında özgürlerdi. Carl Hollywood, yerel New Atlantis kamp alanını buldu, görev yerine geldi ve Albay Spence'in dul kalan eşine bir mektup yazdı. Albay, nehir yolculuğunda, bacağındaki bir yara yüzünden kan kaybederek ölmüştü.

Sonra kağıtları önüne açtı ve son birkaç gündür otel odasında onu meşgul eden işe geri döndü, yani Miranda'yı aramaya. Bu aramaya Lord Finkle-McGraw'un emriyle başlamıştı ama son birkaç gündür gittikçe artan bir tutkuyla devam ettirmişti. Çünkü Miranda'yı ne kadar özlediğini anlamıştı ve şimdi işi çaresizce hızlandırıyor çünkü fark etti ki, şu anda Pudong Ekonomi Bölgesi'nin ölü sokaklarında kamp kurmuş on binlerce Dış Kabile insanının kurtuluşunun tek umudu, bu arayışa bağlı olabilirdi.

Yumrukların son saldırısı; Çin Krallığının zaferi; mülteciler Tamtamların topraklarında; Miranda.

Huang Pu, Krallık Ordusu'nun denize doğru ilerleyişini durdurdu ama nehri karadan geçen ordu, yürüme hızıyla kuzeye, Pudong Yanmadası'na doğru ilerlemeye devam elti. Shanghai'daki habercilerine benzeyen, açıktan ölen köylü sürülerini de önlerine katmışlardı.

Pudong işgalcileri - barbarlar, Krallık kuzenlerinin zulmünden korkan Kıyı Cumhuriyeti Çinlileri ve kendi kendilerine yaklaşık üç yüz elli bin kişilik bir kabile oluşturan Neil'in küçük kız kardeşleri - güneyde Kıyılılar, batıda Huang Pu, kuzeyde Yangtze ve doğuda okyanus arasında kalmıştı. Açıktaki yapay adalara olan bütün bağlantılar kesilmişti.

New Chusan'ın en tepesindeki Klasik ve Gotik tapınaklarında İngiliz Tektonik Birliği'nin Jeotekleri, adaları ve Pudong arasında geçici bir köprü yapmak için çok uğraşmıştı. Araya bir köprü makası ya da bir yüzer köprü atmak gayet kolaydı ama artık Kıyılıların, bunları, yapılışından daha çabuk patlatabilen bir teknolojileri vardı. Kuşatmanın ikinci gününde, okyanusun yüzeyine yerleştirilmiş, sahte kabuklu, dar bir yapay mercan kayalığıyla adanın, Pudong'a ulaşmasını sağladılar. Fakat böyle şeylerin ne kadar hızlı yapılabileceğinin, basit ve belirgin sınırları vardı. Mülteciler, Pudong şehir merkezinin dar yollarına akın etmeye devam ederken, kara köprüsünün zamanında tamamlanamayacağını herkes anlamıştı.

Çeşitli kabilelerin kampları, mültecilerin baskıları ve Kıyılılara karşı olan korkuları yüzünden, şehir merkezini terk etmek zorunda kalmıştı. Kuzeye ve doğuya doğru ilerliyorlardı ve çeşitli gruplar, kıyı şeridinin bir kısmı üzerinde hak iddia etmiş ve buralara yerleşmişti. Güney ucundaki kıyılara da New Atlantisliler demir atmıştı, sahile olabilecek herhangi bir saldırıyı uzaklaştırmak için

kendilerini hazırlıyorlardı. Kamp zincirleri, buradan kuzeye doğru uzuyor, okyanusun kenarından kıvrılıyor ve sonra doğuya doğru, öbür uçtaki Yangtze'nin kıyısına doğru gidiyordu. Gel-git düzlüklerinin üzerindeki herhangi bir saldırıya karşı Japonlar da buraya demir atmıştı. Kıyı şeridinin orta bölümü, önden gelecek direkt bir saldırıya karşı. Prenses Nell'in kabilesi/12 yaşındaki kızlar ordusu tarafından korunuyordu. Japonlar ve New Atlantislilerin sahip olduğu, taşınabilir Kaynaklardan derlenen daha modern silahlarla, ucu sivri çubuklarını takas ediyorlardı.

Carl Hollywood, New Atlantis otoritelerine gider gitmez askeri göreve atanmıştı. Kendi araştırma işine devam ederse daha çok işe yarayabileceği konusunda üstlerini ikna etmeye uğraşmıştı ama olmamıştı. Sonra Majesteleri'nin hükümetinin en yüksek makamlarından bir mesaj geldi. İlk kısmı, merhum Albay Spence'i Shanghai'dan çıkarma olayındaki "kahramanca" hareketlerinden dolayı Carl Hollywood'dan övgüyle bahsediyor ve eğer Pudong'dan çıkarsa onu, bir şövalyelik nişanının beklediğini ima ediyordu. İkinci kısım, onu Ekselansları Prenses Nell'in özel bir temsilcisi olarak tayin ediyordu.

Mesajı okuduktan sonra Carl, bir an afalladı. Onun hükümdarı, Nell'e, kendisiyle eşit bir mevki veriyordu fakat biraz düşündükten sonra bunun hem adil hem de pragmatik olduğunu gördü. Pudong sokaklarında geçirdiği zaman zarfında Fare Ordusu'nu, aslında yeni bir tür etnik grup kurduklarını ve Nell'in onların tartışmasız liderleri olduğunu anlayacak kadar görmüştü. Victoria'nın yeni hükümdara duyduğu saygı, haklı nedenlere dayanıyordu. Aynı zamanda, şu anda Fare Ordusu'nun New Atlantislilere, onları Çin Krallığı'ndan - rehin olarak alınmaktan ya da daha kötüsünden - korumak için yardım etmeleri, böyle bir teşhisi fazlasıyla pragmatik bir adım haline getiriyordu.

Bu kabilenin sadece birkaç aydır üyesi olan Carl Hollywood'a da, Majesteleri'nin selamlarını ve tebriklerini Prenses Nell'e iletmek kalıyordu. Hakkında, Miranda'dan çok şey duyduğu ama hiç tanışmadığı ve neredeyse idrak edemediği bir kız. Bütün bunlarda Lord Alexander Chung-Sik Finkle-McGraw'un parmağının olduğunu anlamak için çok derin düşünmeye gerek yoktu.

Carl günlük sorumluluklardan kurtulduktan sonra, kuşatmanın üçüncü gününde, New Atlantis kampından gel-git çizgisini takip ederek kuzeye doğru yürüdü. Birkaç metrede bir, bir kabile sınırına geliyor ve ona Genel İktisadi Protokolü'nün hükümleri altında ücretsiz geçiş sağlayan bir vizeyi sınırdakilere gösteriyordu. Bazı kabilelerin bölgeleri, sadece bir ya da iki metre genişliğindeydi ama sahipleri, kabilelerin denizden faydalanmalarını kıskançlıkla denetliyor, bütün gece oturup köpüklü dalgalara bakıyor ve belirsiz bir kurtuluş biçimi bekliyordu. Carl Hollywood, Aşantilerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Navajoların, Tibetlilerin, Senderoların, Mormonların, Cizvitlerin, Laponların, Paştunların Tutsilerin, İlk Dağıtılan Cumhuriyet ve onun sayısız soyunun, İriandalıların, Heartlanderların ve şimdi açığa çıkmış bir iki yerel CryptNet biriminin kamp yerlerinden geçti. Hiç duymadığı, bireşimsel kabileleri gördü ama bu, onu şaşırtmadı.

Sonunda 12 yaşında Çinli kızlar tarafından korunan, zengin bir sahil cephesine geldi. Bu noktada. Majesteleri Kraliçe II. Victoria'dan gelen itimatnameleri gösterdi, mektuplar o kadar etkileyiciydi ki bir sürü kız. onlara bakmak için toplandı. Carl Hollywood, onların Victorian tarzı mükemmel bir İngilizceyle konuştuklarını duyunca şaşırdı. Kavramsal şeyleri tartışırken bunu tercih ediyor gibi görünüyorlardı ama işlemsel konularda resmi Çinceye dönüyorlardı.

Carl Fare Ordusunun kamp alanının sınırlarından içeri getirildi diğer kabilelerden atılan kılıksız, hasta ve yaralı insanlar için bir açık hava bakımevi gibiydi. Yatalak olmayanlar, Fare Hemşireler tarafından bakılıyor, kumun üzerinde oturuyor, dizlerine sarılıyor ve suyun üzerinden New Chusan'a doğru gözlerini dikip bakıyordu. Arazinin eğimi, burada oldukça hafifti ve insan bir taş atımlık mesafede dalgaların içinde yürüyebilirdi.

Biri yürümüştü: Uzun saçları, omuzlarına düşen, beline kadar suya girmiş genç bir kadın. Sırtı

kıyıya dönük duruyor ve elinde bir kitap tutuyordu, uzun süre kıvıldımadı.

"Orada ne yapıyor?" dedi Carl Hollywood, klapalarında 5 küçük yıldızı olan Fare Ordusu muhafızına. Pudong'da rütbe işaretlerini öğrenmişti: 5 yıldız, 4⁵ yani 1024 kişiden sorumlu demekti. Bu durumda o, bir alay komutanıydı.

"Annesine sesleniyor."

"Annesine mi?"

"Annesi dalgaların altında," dedi kadın. "O bir Kraliçe."

"Ne Kraliçesi?"

"O, denizin altında yaşayan Tamtamlar Kraliçesi."

Ve Carl Hollywood, Prenses Nell'in de Miranda'yı aradığını anlamış oldu. Uzun pardösüsünü kumların üstüne fırlattı ve Pasifik'in içine doğru bata çıka yürümeye başladı. Bir subay, ona eşlik ediyordu. Makul bir uzaklıkta durdu, hem gereken saygıyı göstermek için hem de Nell'in kemerinde bir kılıç olduğu için. Yüzü, odaklanan bir lens gibi kitabın sayfalarına gömülmüştü ve Carl bir an, Nell'in bakışıyla, sayfaların kıvrılmasını ve duman çıkarmasını bekledi.

Bir süre sonra kitaptan başını kaldırdı. Subay onunla kısık bir sesle konuştu. Carl Hollywood, kalçasına kadar Doğu Çin Denizi'nin içinde olan biri için geçerli olan iletişim kurallarını bilmiyordu. Bu yüzden, öne ilerledi, o şartlar altında eğilebildiği kadar eğilerek selam verdi ve Kraliçe II. Victoria'dan gelen parşömen tomarını Prenses Nell'e verdi.

Bir şey söylemeden kağıtları aldı ve baştan sona okudu, sonra başa döndü ve tekrar okudu. Sonra bunu subaya verdi, subay da dikkatlice kıvırdı. Prenses Nell, bir süre dalgaların üzerinden uzaklara baktı, sonra Carl'ın gözlerinin içine baktı ve sessizce şöyle dedi, "İtimatnamelerinizi kabul ediyorum ve Majesteleri'ne en içten teşekkürlerimi ve saygılarımı iletmenizi rica ediyorum. Şartlar, onun nazik mektubuna daha resmi bir cevap vermeme engellediği için özürlerimi de iletin lütfen, başka bir zamanda şüphesiz benim en büyük önceliğim olurdu."

"İlk fırsatta öyle yapacağım, Majesteleri," dedi Carl Hollywood. Bu sözleri duyunca Prenses Nell, biraz sallandı ve dengesini sağlamak için ayağının yerini değiştirdi ama bunun sebebi anaför da olabilir. Carl, daha önce ona hiç böyle hitap edilmediğini fark etti. Nell, Victoria tarafından bu şekilde tanınana kadar, mevkisinin farkına tamamen varamamıştı.

"Aradığınız kadının adı Miranda," dedi.

Taçlar, kraliçeler ve orduyla ilgili tüm düşünceler, Nell'in aklından gitmiş gibi göründü, yeniden sadece genç bir bayan oldu. Ne arıyordu? Annesini mi? Öğretmenini mi? Arkadaşını mı? Carl Hollywood, Nell'e alçak, yumuşak bir ses tonuyla konuştu, sadece dalgaların sesinden duyulabilecek kadar yükseltti sesini. Ona Miranda'dan ve kitaptan bahsetti, yıllar önce Parnasse'ta Miranda'nın sahnesini ziyaret ettiği, Prenses Nell'in eski başarı hikayelerinden bahsetti.

Sonraki iki günde, kıyıda mültecilerin çoğu hava ya da su üstü gemileriyle kaçtı ama bu gemilerin birkaçı, daha Çin Krallığı'nın silah menzilinden çıkamadan çarpıcı bir biçimde yok edildi. Fare Ordusu'nun dörtte üçü, çırılçıplak soyunup hep birlikte okyanusun içine girme tekniğiyle kendilerini dışarı attı, elastik ve batmayan bir sala tutunup zar zor New Chusan'a doğru yüzdü. Söylentiler bütün kıyıya hızla yayıldı; kabile sınırları bu işe engel olmak yerine daha da hızlandırdı çünkü dil ve kültürler arasındaki ilişkiler, yerel korku ve önyargılara göre değiştirilip, söylentilerin yenilerini doğurdu. En yaygın söylenti ise, Çin Krallığı'nın herkese güvenli geçiş hakkı vermeyi planladığı ve saldırıların, kontrolden çıkmış maden ocakları ya da daha kötüsü, emirlere karşı gelen ve yakında dize getirilecek olan fanatik komutanlar tarafından yapıldığıydı. Bazı insanları, kıyıda kalmaya ve tahliye gemilerine güvenmemeye teşvik eden, daha garip ikinci bir söylenti vardı: Bir kitabı ve bir kılıcı olan genç bir kadın, derinlerde, onları güvenli bir yere götürecek sihirli tüneller yaratıyordu.

Böyle fikirler, doğal olarak daha rasyonel kültürlerde şüpheyle karşılanıyordu ama kuşatmanın altıncı günü sabahında, küçük gel-git kumların üzerine tuhaf bir işaret getirdi. Plaj topu büyüklüğünde yarı şeffaf yumurtalar... İnce kabukları kırıldığında, hassas hava deliklerinin parçaladığı desenle delinmiş, sert sırt yükleri ortaya çıktı. En tepesinden sert bir hortum çıkıyor ve bir dalış gözlüğüne bağlanıyordu. Bu durumda, bu nesnelere kullanılışını tahmin etmek zor değildi. İnsanlar yükleri sırtlarına bağladı, gözlükleri taktı ve suya daldı. Sırt yükleri, bir balığın solungaçları gibi bir görev yapıyordu ve düzenli bir oksijen miktarı sağlıyordu.

Solungaç yükleri, herhangi bir kabile göstergesi taşımıyordu; sadece sahile vurmuştu. Her büyük gel-gitle binlercesi karaya vurdu. Atlantisliler, Japonlar ve diğerleri yüklerin kendi kabilelerinden geldiklerini iddia etti. Ama çoğu, bununla Prenses Nell'in dalgalar altındaki tünelleri söylentisi arasında bir bağ olduğunu sezdi. Bu insanlar, küçük, güçsüz ve tuhaf kabilelerin toplandığı Pudong kıyısının merkezine doğru göç etti. Savunma hattındaki bu daralma, savunanların sayısı tahliyeyle azaldıkça, kaçınılmaz hale geldi. Kabileler arasındaki sınırlar sürekli değişti ve en sonunda yok oldu. Kuşatmanın beşinci gününde barbarların hepsi yer değiştirmiş ve Pudong Yarımadası'nın en uzak noktasına yığılmıştı, on binlerce insan 5 bloğu aşmayan bir alana dolmuştu. Onların dışında, Çinli mülteciler vardı, çoğunlukla Kıyı Cumhuriyetine bağlı olan ve asla Çin Krallığı'na katılmayacağı bilinen insanlardı. Bunlar, hala güçlü silahları olan mülteci kamplarına saldırmaya cesaret edemedi ama yavaş yavaş ilerleyerek ve hiç geri çekilmeyerek, sinsice çemberi daralttı. Birçok barbar, kendini dizlerine kadar okyanusun içine girmiş buldu.

Prenses Nell adlı kadının, Carl adında bir büyücüsü ve danışmanı olduğuna dair bir söylenti yayıldı. Bir gün, bir anda ortaya çıkmıştı, Prenses Nell'in yaptığı neredeyse her şeyi ve onun bilmediği birkaç şeyi daha biliyordu. Bu adamın elinde, söylentiye göre ona ve Prenses'e, dalgaların altında yaşayan Tamtamlarla konuşma gücünü veren birkaç sihirli anahtar vardı.

Yedinci günde Prenses Nell, şafak vakti çırılçıplak denize girdi, güneşin doğuşuyla pembeye dönen dalgaların altında kayboldu ve geri dönmedi. Carl, bir dakika sonra onu takip etti fakat Prenses Nell'den farklı olarak o solungaç yükünü takarak önlemine aldı. Sonra bütün barbarlar okyanusun içine girdi, pis kıyafetlerini sahile fırlatıp, Çin topraklarının ayak basılacak son parçasını, Çin Krallığı'na bıraktılar. Hepsi, kafaları görünmeyene kadar okyanusun içine doğru yürüdü. En arkada. Fare Ordusu'nun son parçası vardı, çırılçıplak bir halde köpüklü dalgalara çarpıyor, bir sala tutunuyor, birkaç hasta ve yaralıyı taşıyan derme çatma salları itekleyerek yavaşça denizde yol alıyorlardı. Son kızın ayağı, kumlu okyanus dibini terk ettiğinde, bıraktıkları topraklara, çoktan belinde kırmızı bir kuşak olan bir adam tarafından el konulmuştu. Nihayet Orta Krallığın bir kez daha bir ülke haline geldiğini düşünerek kıyıda gülüyordu.

Orta Krallıktan ayrılan son yabancı şeytan, gri gözlü, sarışın bir Victorian beyefendisiydi, arkasını dönüp dalışa geçmeden önce bir süre dalgaların içinde durarak Pudong'a baktı. Deniz yükselince, kafasındaki melon şapkayı düşürdü. Şapka, birkaç dakika gel-gitle alçalıp yükselmeye devam etti. Kıyıda, Çinlilerin patlayan havai fişekleri ve küçük kırmızı kağıt atkı parçaları denizin üzerinde kiraz yaprakları gibi sürükleniyordu.

* * *

Köpüklü dalgalara dalışlarından birinde Nell, bir adamla karşılaştı - bir Tamtam - derinlerden yüzerek gelmişti, solungaç yükü hariç çıplaktı. Bunun, Nell'i şaşırtması gerekirdi ama onu görmeden önce de buralarda olduğunu zaten biliyordu ve adam yaklaştıkça, zihninde bir şeyler olduğunu hissetti, dışarıdan gelen bir şeyler. Beyninde, Tamtamlarla ilişki kurmasını sağlayan bir şey vardı.

Nell birkaç genel plan hazırladı ve detaylandırmaları için planları mühendislerine verdi. Onlar da planları Carl'a verdi. Carl, bunları, New Atlantis kampında çalışır durumda olan taşınabilir N.D'ye götürdü ve nano teknolojik aygıtları incelemek ve çalıştırmak için küçük bir sistem derledi.

Karanlıkta ışık parçacıkları, Nell'in teninde parlıyordu, geceleyin gökyüzündeki bir uçağın işaret sinyalleri gibi. Bu parçacıklardan birini neşterle kazıyarak aldılar ve incelediler. Kan dolaşımında da aynı aygıtlardan buldular. Bu şeyler, Nell'e tecavüz edildiğinde kanına yerleştirilmiş olmalıydı. Nell'in tenindeki parlak ışıkların, körfezin diğer tarafındakilere sinyal gönderen işaretler olduğu ortaya çıktı.

Carl, Nell'in kanından aldığı şeylerden birini açtı ve içinde analitik bir işlemci sistemi ve birkaç gigabayt veri içeren bir teyp sürücü buldu. Veriler ayrı parçalara bölünmüştü, her biri ayrı ayrı şifrelenmişti. Carl, John Percival Hackworth'den aldığı bütün anahtarları denedi ve bir tanesinin - Haekworth'ün anahtarı - veri parçalarından bazılarını çözdüğünü gördü. Şifresi çözülen içerikleri incelediğinde, bir tür nano teknolojik aygıtın planının bölümlerini buldu.

Birkaç gönüllüden kan aldılar ve bir tanesinin kanında aynı küçük aygıtların olduğunu gördüler. Bu iki aygıtı yan yana koyduklarında, ışıklı radar kullanarak birbirlerine kitlendiler ve iç içe geçtiler, veri alışverişi yapıyor ve atık ısıyı çıkaran bir ölçüm yapıyorlardı.

Aygıtlar, insan ırkının kanında virüsler gibi yaşıyor ve seksle ya da vücut sıvılarının alışverişiyle birinden diğerine geçiyordu. Bunlar küçük veri paketleriydi, tıpkı medya iletişim ağında, bir taraftan diğer tarafa geçenler gibi, ve kanda birbirleriyle eşleşerek kocaman bir iletişim sistemi kuruyorlardı, muhtemelen optik hat ve bakır tellerin kuru Net'ine bağlı ve paralellerdi. Kuru Net gibi, ıslak Net de ölçüm yapmak için kullanılabilirdi - programları çalıştırmak için...

Ve belli ki John Percival Hackworth, bunu tam da onun için kullanıyordu. Kendi bulduğu, büyük bir tür dağıtık programı çalıştırmak için. Bir şey tasarlıyordu.

"Hackworth Simyacı," dedi Nell, "ve ıslak Net'i, Seed'i tasarlamak için kullanıyor."

* * *

Kıyının yarım kilometre ilerisinden tüneller başlıyordu. Bazıları yıllardır orada olmalıydı çünkü ağaç gövdeleri gibi sertti, kaya midyeleri ve su yosunlarıyla kaplıydı. Ama belli ki son birkaç günde nem arayan dallar gibi organik olarak çatallaşmış ve bölünmüşlerdi. Yeni, temiz tüneller kabukların arasından zorlayarak dışarı çıkıyor ve tekrar tekrar bölünerek gel-git çizgisine doğru uzanıyordu. Birkaç tünel, mülteciler tarafından kullanılıyordu. Dar tüneller, insanları tutup içeri çeken ağızlarda sona eriyordu, bir filin hortumunun ucu gibi mültecileri minimum deniz suyuyla içeri alıyordu. Tünelere, mediatronik görüntüler dizilmişti, onları daha derinlere inmek için kışkırtıyordu. Sanki borunun aşağısında onları sıcak, kuru, aydınlık bir yer bekliyormuş gibiydi Fakat ışık, ona bakanla birlikte ilerliyordu. Bu yüzden tünellerin aşağısına, dalgalı hareketlerle çekiliyorlardı. Mülteciler, ana tünele geldi ve tek bir kitle halinde toplanarak ilerlemeye devam etti. Sonra okyanus yüzeyinin çok aşağısında olan büyük, açık bir çukura düştüler. Burada yiyecek ve temiz su, onları bekliyordu. İştahla yemek yediler.

İki kişi, yanlarında getirdikleri yiyeceklerden başka hiçbir şey yemedi ve içmedi: Bunlar Nell ve Carl'dı.

Onu, Tamtamların bir parçası yapan, kanındaki nano parazitler bulduktan sonra Nell, bütün gece uyumadı ve bir karşı-nano parazit tasarladı. Tamtamların aygıtlarını bulup yok edecek bir parazit. O ve Carl, bu aygıtları kan dolaşımlarına yerleştirdi. Böylece Nell, artık Tamtamların etkisinden çıkmıştı ve ikisi de öyle kalacaktı. Fakat Tamtamların yiyeceklerini yiyerek şanslarını zorlamadılar

ve bu doğru bir karardı çünkü yemekten sonra mültecilere uyku bastırıldı ve yere uzanıp uyudular. Çıplak tenlerinden buhar yükseldi ve çok geçmeden de ışık kırılımları görünmeye başladı, güneş batınca yıldızların ortaya çıkması gibi. 2 saat sonra, yıldızlar bir araya toplanıp titrek bir ışık yüzeyi oluşturdu, görülecek kadar parlaktı, sanki dolunay, çimenlerde bir eğlence sonrası uyuklayan bedenlerinde parlıyordu. Artık mülteciler ve Tamtamlar, uyuyor ve aynı rüyayı görüyordu. Mağaranın mediatronik duvarında titreyen soyut ışıklar, bir araya gelmeye ve kendilerini, onların bilinçaltılarının derinliklerindeki karanlık hatıralar olarak düzenlemeye başladı. Nell, kendi hayatından şeyler görmeye başladı, uzun zaman önce Okuma Kitabı'nın kelimeleriyle özdeşleşen ama burada bir kez daha açık saçık ve korkunç bir şekilde gösterilen tecrübeler... Gözlerini kapadı ama duvarlar ses de çıkarıyordu, ki bundan kaçamıyordu.

Carl Hollywood, tünellerin duvarlarından geçen işaretleri izliyordu. Bunları, iki basamaklı sayılara indirgeyerek görüntülerin duygusal içeriğinden korunuyor, şifrelerini ve protokollerini çözmeye çalışıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Nell sonunda. Carl ayağa kalktı ve rastgele seçilmiş bir çıkışa doğru onu takip etti. Tüneller sürekli çatallanıyordu ve Nell yolları sezgileriyle seçiyordu. Bazen tüneller genişliyor, uyuyan, sevişen ya da sadece duvarlara vuran, parlak Tamtamlarla dolu büyük mağaralara çıkıyordu. Mağaraların hepsinde bir sürü çıkış vardı, onlar da sürekli çatallanıyor ve diğer mağaralarla birleşiyordu. Tünel ağı, o kadar büyük ve karışıktı ki kafatasının tamamını kaplayan, dallara ayrılan sinirsel organlar gibi bütün okyanusu kaplıyor gibi görünüyordu.

Alçak bir davul sesi, mültecilerin uyuduğu mağarayı terk ettiklerinden beri algılarının kenarından geçiyordu. Nell, ilk başta bunu, tünelin duvarlarındaki denizaltı akıntılarının sesi sandı ama ses arttıkça bunun, Tamtamların birbiriyle konuşma sesi olduğunu anladı. Merkezi bir mağarada toplanmış, kendi ağlarından dışarıya mesajlar gönderiyorlardı. Bunu fark edince, merkezi meclisi bulduklarını düşünüp paniğe doğru giden bir ani tehlike hissetti. Bir süre tamamen kafa karıştırıcı olan 3 boyutlu bir labirentin içinde gibilerdi, davul seslerinin merkez üssünü belirlemeye çalışıyorlardı.

Carl Hollywood, çevik Nell kadar hızlı koşamıyordu ve sonunda tünel ayrımlarından birinde onu kaybetti. Oradan itibaren kendi kararlarını verdi ve bir süre geçtikten sonra - ne kadar süre olduğunu anlamak imkansızdı - geçtiği tünel bir diğeriyle birleşti. Bu tünel, bir Tamtam ordusunu okyanusun dibine doğru taşıyordu. Carl, bu Tamtamlardan bazılarının, Pudong sahillerindeki eski mülteciler olduğunu gördü.

Davul sesleri, yavaş yavaş artarak, birden sağır eden, beyin eriten bir gümbürdemeye dönüştü. Carl, büyük bir mağaraya girdi, bir kilometre genişliğinde konik bir amfi tiyatroydu. Büyük bir kubbenin üzerinde gösterilen mediatronik görüntü fırtınasıyla kaplı bir çatısı vardı. Tepedeki medya fırtınasının titrek ışığıyla ve kendi ışıklarıyla görülebilen Tamtamlar, bir tür taşınma şekliyle koninin eğimlerinde yukarı aşağı hareket ediyordu. Bir girdaba giren Carl, merkeze doğru taşındı ve fantastik boyutlarda bir seks partisi yapıldığını gördü. Buharlaşmış ter buğusu, mağaranın ortasından bir bulut halinde yükseliyordu. Carl'ın çıplak tenine yüklenen bedenler, o kadar sıcaktı ki neredeyse onu yakacaktı, sanki herkeste yüksek ateş vardı ve zihninin, hala uygun seyrinde çalışmaya devam eden mantıklı ve kuramsal bir kısmında, bunun sebebini anladı: Vücut sıvılarıyla, veri paketi alışverişinde bulunuyorlardı, paketler kanlarında eşleşiyor, ısıyı dışarı atan analitik işlemci sistemi, ateşlerini yükseltiyordu.

Seks partisi saatlerce devam etti ama taşınma şekli yavaşladı ve sabit bir düzenlemeye dönüştü, tiyatrodan dolaşan ve perde vakti yaklaşırken koltuklarına yerleşen bir kalabalık gibi. Mağaranın ortasında geniş bir açık alan oluşmuştu ve en ortadaki izleyici çemberi adamlardan oluşuyordu, sanki

bunlar bir anlamda son tura yaklaşan büyük bir zina turnuvasının kazananlarıydı. Tek bir Tamtam, bu çemberin etrafında dolaşıyor, bir şey dağıtıyordu. Bu şeyin, mediatronik kondomlar olduğu ortaya çıktı, adamların erekte olmuş penislerine takıldığında parlak ışıklar saçıyordu.

Tek bir kadın, çemberin içine girdi. Mağaranın tam ortasındaki zemin, kadının ayaklarının altında yükseldi, sanki bir adak taşıdaymış gibi onu havaya kaldırdı. Davul sesleri dayanılmaz bir şekilde arttı ve sonra durdu. Sonra çok yavaş ve düzenli bir ritim başladı. Çember, kadının etrafında dans etmeye başladı.

Carl Hollywood, ortadaki kadının Miranda olduğunu gördü.

Şimdi her şeyi anlıyordu: Mülteciler, kan dolaşımalarında dolaşan yeni verilerin toplanması için Tamtamlar diyarında bir araya gelmişti. Bu veriler, büyük seks partisi sırasında ıslak Net'e gönderilmişti ve şimdi bunların hepsi Miranda'da toplanacaktı. Bedeni, onu kesinlikle diri diri yakacak olan bir ölçüm zirvesine ev sahipliği edecekti. Bu Hackworth'ün işiydi. Bu, Seed'i tasarlamak ve dolayısıyla merkezi, hiyerarşik bir Feed konseptiyle ortaya çıkmış New Atlantis'in, Japonya'nın ve diğer bütün toplumların temellerini yok etmek için olan çabalarının sonucuydu.

Teni ışık saçmadığı için göze çarpan tek bir figür, ortaya doğru ilerlemeye çalışıyordu. Çemberin içine aniden girdi, yoluna çıkan bir dansçıyı yere serdi ve Miranda'nın sırt üstü yattığı adak taşına doğru tırmandı. Miranda, çarmıha gerilmiş gibi kollarını açmıştı, teni renkli ışıklar galaksisi gibiydi.

Nell, Miranda'nın başını kollarına yatırdı, eğildi ve onu öptü. Bu, dudaklara kondurulan yumuşak bir dokunuş değil tüm ağızını kullandığı vahşi bir öpücüktü ve öperken olabildiğince sert bir şekilde ısırırdı, hem kendi dudaklarını ve hem de Miranda'nınkileri. Böylece kanları birbirine karıştı. Miranda'nın bedeninde parlayan ışık azaldı ve yavaşça söndü. Çünkü nano parazitler, Nell'in kanından ona geçen, arama-imha parazitleri tarafından yakalanmış ve yok edilmişti. Miranda uyandı ve doğruldu, güçsüzce Nell'in boynuna sarıldı.

Davul sesleri durmuştu; Tamtamlar, sakın bir şekilde oturuyordu, belli ki Miranda'nın yerine geçebilecek bir kadını beklemekten hoşnutlardı - gerekirse yıllarca. Tenlerindeki ışık azaldı ve tepedeki mediatron sönükleşti ve belirsizleşti. Nihayet kendisine bir görev bulan Carl Hollywood, ortaya ilerledi, bir kolunu Miranda'nın dizlerinin altına diğerini de omuzlarının altına koydu ve onu havaya kaldırdı. Nell, arkasını döndü ve onları mağaradan çıkarttı, kılıcını önünde tutuyordu; ama Tamtamlardan hiçbiri, onu durdurmak için kımlıdamadı bile.

Bir sürü tünelden geçtiler, her zaman yukarı doğru giden yolu seçtiler. Sonra dalgaların arasından üzerlerine düşen güneş ışığını gördüler, yarı şeffaf çatıya beyaz ışık çizgileri saçıyordu. Nell, arkalarında bıraktıkları tüneli, kılıcıyla kesti. Sıcak su, üstlerine döküldü. Nell, ışığa doğru yürüdü. Miranda hızlı yüzemiyordu. Carl, hem yüzeye ulaşmak istemenin ve hem de Miranda'ya karşı olan sorumluluğunun verdiği panikle zorlanıyordu. Sonra yukarıdan dökülen gölgeleri gördü, düzinelerce çıplak kız, aşağı doğru yüzüyordu. Ağızlarından gümüş baloncuklar çıkıyordu. Badem gözleri, heyecanlı ve meraklıydı. Birkaç yumuşak el, Carl ve Miranda'yı tuttu ve ışığa doğru taşıdı.

Biraz ileride New Chusan, üzerlerinden yükseliyordu ve dağlardan katedralin çanlarını duyabiliyorlardı.